

Giới thiệu Kể Kể Thừa Vũ Trụ - The Will Of Unlimited

Truyện này do chính tác giả tự sáng tác mời các bạn đọc và cho góp ý giúp tác giả hoàn thiện tác phẩm này.

Mọi chuyện bắt đầu từ một nhóm cường giả có thể xem là mạnh nhất vũ trụ làm nhiệm vụ chuyên trông coi và quản lý vũ trụ được gọi là Vũ Trụ Tứ Vương. Một hôm, Kiếm Vương, thủ lĩnh của nhóm tập họp nhóm lại giao trách nhiệm cho ba người còn lại và tự phong ấn mình vào một chiếc nhẫn rồi mở công không gian sang một nơi vô định nào đó để tìm người kế thừa vị trí. Và ai sẽ là người may mắn nhận được truyền thừa của cường giả số 1 vũ trụ mệnh mông này

PS: REMAKE CỦA KỂ KỂ THỪA VŨ TRỤ

Bạn đang đọc truyện *Kể Kể Thừa Vũ Trụ - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Vũ trụ tứ vương

Vùng Đất Bị Nguyên Rủa Vĩnh Hằng, nơi nằm trong top 10 những nơi khủng khiếp nhất của toàn vũ trụ mệnh mông. Cứ 10000 người đặt chân tới thì hoặc chết hoặc không thể truyền lại cho người khác về những gì xảy ra khi họ tới đó. Mặc dù như thế, nhưng nơi đó cũng là vùng đất thu hút vô số thợ săn báu vật trên toàn vũ trụ bởi có một truyền thuyết rằng “Nếu ai có thể khám phá ra Căn Nguyên của Cẩm Chú Nguyên Rủa sẽ đạt được sức sống và sức mạnh vĩnh hằng”

Nhưng đã trải qua thời gian có số năm là một dãy số đã đạt đến 15 chữ số tính từ lúc truyền thuyết được truyền đi vẫn không một ai có thể đạt được điều đó, mà chưa kể đến số người mất mạng khi đến đó đã gấp nhiều lần so với số năm ở trên. Mà hiện tại, trên một mảnh đất căn cỗi nơi sinh sống của những ma thú, quái vật, u linh cực kì khủng khiếp ngự trị Vùng Đất này đang có 4 thân ảnh đang đứng đó. Họ không quan tâm đến bảy quái vật đang vây kín họ mà vẫn nói chuyện với nhau như bọn họ đang ở nơi không người. Một trong số họ, kẻ đeo trên lưng một ngọn trường thương dài cũng phải ít nhất 4m lên tiếng một cách khó chịu

- Làm gì với bọn thú sơ sinh này đi chứ, chúng cứ gặm gù nghe phát bực.

Một người ở hông đeo một thanh trường kiếm cười lên tiếng:

- Ha... Ha... Bất kể con nào trong số này cũng có thể phá hủy cả một tiểu vũ trụ thể mà trong mắt người nó chỉ là thú sơ sinh thôi à, hay là ta tìm vài con Vũ Trụ Âm Long chơi với người nhé

Kẻ cảm thương nghe nhắc tới Vũ Trụ Âm Long, ký ức khoảng 10.000 năm trước đây của hắn hiện về và một cảm giác hào hứng xâm lấn cả cơ thể, hắn múa cây thương trong tay mình tạo ra mấy trận cuồng phong nổ ra phía sau lưng mình khiến bọn quái vật run rẩy chạy tán loạn.

Không chút để tâm đến chuyện đó, tên đeo thương lên tiếng như nghiền răng ken két

- Vũ Trụ Âm Long ư. Cũng vui đó chứ. Ta nhớ rằng kỷ lục của ta là xolo với 2 con 1 lúc, kết quả 1 con chết còn một con thì tàn phế hết 99%. Người triệu hồi ta khoảng 3 hay 4 con gì đó ra để đánh cho sướng nhé.

Nghe tên đeo thương thách thức, kẻ đeo kiếm cũng cười gằn, dưới chân hắn xuất hiện một ma pháp trận. Một luồng khí cực mạnh tỏa ra khiến toàn bộ vùng đất bạo liệt, những tiếng rung động phát ra từ lõi như đang muốn rên lên đau đớn xin tha thứ.

- Đừng gọi thứ đó ra chứ, tôi đây không muốn chiến đấu trong cuộc họp nhóm mà đã lâu không thực hiện.”

Trong nhóm đó một cô bé khoảng 12-13 tuổi mặc bộ váy Goth loli màu đen, trên tay cầm một chiếc riêu cán dài và lớn ít nhất gấp 3 lần cơ thể cô bé lên tiếng đồng thời vung tay mình, tạo ra một luồng hắc vụ xóa đi ma pháp trận dưới chân kẻ đeo kiếm.

- Con Lolikko kia đừng phá hủy thú vui của người khác chứ. Vũ Trụ Âm Long đâu phải đối thủ muốn gặp là gặp, xác suất xuất hiện là vài chục tỉ năm mới có một con sinh ra và phải chờ thêm mấy tỉ năm mới đạt sức mạnh cao nhất. Con hồi này chắc cũng gần trưởng thành, tuy không đáng bữa chính nhưng cũng đủ lót dạ đó. Nhóc ra tay can thiệp thì bản thân nhóc có trở thành món chính cho ta không nhì.

Tên đeo thương cần nhân chỉ mũi thương vào cô bé.

- Vũ Trụ Âm Long à, thành tích ta cũng không kém so với ông đâu đấy. Dùng độc chiêu thì đủ đuổi hai con đi với mức thương tích 99% đó. Trở thành món chính cho ông ta không ngại, nhưng vì chuyện ta đuổi hai rồng mà bạn trai của ta sau đó bỏ ta chạy mất dép. Ta không thích đưa mình vào trạng thái đó. Mất quá nhiều năm để phục hồi tâm can.

Cô bé nói với giọng hậm hực, bức tức thể hiện rõ trên khuôn mặt Loli dễ thương khiến cho một cô gái khoảng 18-19 tuổi cơ thể đầy đặn khuôn mặt điểm lệ trong bộ váy tím nhạt cùng cánh tay cô quấn một sợi xích đen tuyền mà nếu ai có cảm giác linh mãnh sẽ nhận ra xung quanh sợi xích có vô số hình

ảnh đầu lâu kinh dị bay lượn xung quanh đồ mặt nói:

- Mercury chan, em đừng để ý tới bọn đàn ông xấu xa đó, hãy cùng vui vẻ với chị này, và hãy cho chị biết tên tàn nhẫn đã đá em sống ở đâu, chị sẽ cho hắn hối hận khi đã được sinh ra trên đời này và sẽ làm cho hắn cho dù chơi bao nhiêu cô gái cũng không đời nào lên đỉnh được khiến hắn sống không bằng chết.

Nói xong cô gái đó lao vào bé Loli định ôm cứng vào lòng và hôn lấy hôn để, nhưng đó chỉ là giấc mộng của cô thiếu nữ bởi vì khi cô vừa mới lao tới, bé Loli đã nhanh như chớp vung cái rìu xuống và quát lên:

- Cút đi chỗ khác! Dâm nữ!

Cô gái bị gọi là dâm nữ cũng không giận và giờ tay lên đỡ chiếc rìu. Chiếc rìu bỏ xuống bị sợi xích trên tay thiếu nữ chặn lại, một lần sóng xung kích khủng khiếp lan tỏa ra khuôn viên mây ngàn dặm khiến cho toàn bộ yêu thú, quái vật còn may mắn sống được trước những cơn bão tên đeo thương tạo ra khi này vẫn còn đang chạy trốn hay trú chỗ nào đó lánh nạn cũng đã theo gót bầy đàn biến mất không còn thứ gì sống sót.

Kẻ đeo kiếm cười nói:

- Thực lực bé lại tăng lên rồi Mercury chan. Nhưng hai người đừng có đùa quá trớn, phá hủy mất Vùng Đất bây giờ.

- Hừ, đối với người kẻ chuẩn bị triệu hồi 3 con Vũ Trụ Âm Long ra cho tên kia chiến có tư cách nói ta sao.

Bé loli bĩu môi sau đó nói tiếp

- Với lại bằng khả năng của người tạo ra mấy thứ như Vùng Đất Bị Nguyên Rủa Vĩnh Hằng này mất bao lâu đâu cùng lắm là gần 1000 năm chứ bao nhiêu.

Tiểu Loli sau khi dứt câu nhấc chiếc rìu lên khỏi tay của cô gái 18-19 tuổi rồi nhảy lui lại phía sau. Còn cô gái trẻ tuổi cũng nhìn tên đeo kiếm cười nói:

- Một vùng đất mà chỉ mất gần 1000 năm để tạo ra thế mà là nơi chôn chôn của hàng tỉ tỉ cường giả của vũ trụ, người cũng tàn nhẫn thật đó

Kẻ đeo kiếm lắc đầu:

- Cái đó sao lại là lỗi của ta, bọn họ không đủ thực lực tầm bảo thì chết đúng rồi, với lại ta tạo ra vùng đất này mục đích nuôi và bảo tồn một số yêu thú quý hiếm trong vũ trụ, nó giống thứ mà loài người gọi là khu bảo tồn thôi mà, việc đặt cơ quan bảo vệ tài sản của mình là chuyện hợp lý, bên cạnh đó nếu người muốn trách thì trách ai tung tin đồn nhảm về Vùng Đất này đó.

Tên đeo kiếm lên tiếng với thái độ cợt nhả vui đùa như chuyện đó không là gì cả và ngay lập tức hắn cảm thấy vô số tia khí tức cực kỳ sát bén đủ cắt vụn cả một góc vũ trụ vây quanh mình.

- Nhưng sự thật là những cường giả đó chết trong Vùng Đất Bị Nguyên Rủa Vĩnh Hằng do người tạo ra đúng không?

Tên đeo thương gần giọng hỏi khí thế nhắm thẳng vào kẻ đeo kiếm. Nói cho cùng, trong 4 người này tên đó là tên hiếu chiến nhất trong 4 người. Bốn người bọn họ đã có kinh nghiệm tung hoành khắp vũ trụ với số năm là một dãy số bắt đầu từ số 9 và tiếp nối theo đó là 300 con số zero ở đằng sau nữa, trừ tên đeo thương ra ba người còn lại cho dù có sức mạnh khủng khiếp như thế nào cũng chỉ chiến đấu khoảng 1/4 lượng thời gian trên, còn lại là nghỉ ngơi tận hưởng cuộc sống, nhưng tên đó là ngoại lệ, thời gian hắn chiến đấu chiếm hơn 95% khoảng đó. Có những trận chiến mà hắn đã phá hủy luôn cả một góc vũ trụ. Khiến tên đeo kiếm tốn hơn 100.000.000.000.000 năm để sửa chữa lại nó. Và bây giờ, tên đeo kiếm nghiêm túc nhìn hắn và nói:

- Nếu người đang bắt đầu về việc Vùng Đất của ta chôn chôn bao nhiêu cường giả thì ta thành thật nói rằng, những kẻ chôn chôn ở đây không đáng cho người phải mong chờ để được chiến đấu hay để người bồi dưỡng đâu.

Đúng vậy, tên đeo thương không chỉ rất hiếu chiến, hắn còn đào tạo cường giả. Ngoài tham gia các cuộc chiến tranh khắp vũ trụ, hắn còn tìm những ai có tiềm năng lớn sau đó thử thách rèn luyện họ một cách thâm lặng khiến họ trở nên mạnh hơn và sau khi bọn họ đã đạt tới yêu cầu hắn đến thách thức và chiến đấu sinh tử với họ. Nếu tính từ trước đến giờ trong cả vũ trụ này có khoảng 10% cường giả đều do hắn âm thầm đào tạo và hầu hết bọn họ đều là cường giả có tiếng trong vũ trụ.

- Hừ... Trong số họ có nhiều chiến lược gia rất có tiềm lực, với lại việc khiến ta bức mình nhất là người để kẻ khác sử dụng cơ quan trận pháp phòng ngự của mình và thao túng đồn nhảm mưu lợi riêng, người đừng nói với ta là người không biết nhé “Quản Lý”

“Quản Lý” nói đầy đủ là “Quản Lý Vũ Trụ” hắn là thực thể do vũ trụ sinh ra, có khả năng điều động và sử dụng sức mạnh của vũ trụ đến mức vô cùng tận, vũ trụ càng rộng lớn thì hắn càng mạnh mẽ, hắn đã đi qua hàng hà sa số thế giới tiếp thu tri thức của họ và khiến hắn trở thành kẻ mạnh nhất vũ trụ bao la này. Hắn từng nói rằng, khi hắn mới sinh ra, hắn đã được vũ trụ giao nhiệm vụ sáng tạo thế giới mới, mở rộng vũ trụ và hủy đi những cái đe dọa đến sự tồn vong của vũ trụ. Do nhiệm vụ như thế hắn hay đi đến các thế giới học hỏi tri thức của họ để phục vụ cho công việc của hắn. Vũ trụ đã ban cho hắn khả năng tiếp nhận học hỏi đến tận cùng, chính vì vậy mà hiện tại nếu hắn muốn hắn chỉ phải mất 10.000 năm để tạo ra một tiểu vũ trụ.

Trong vũ trụ này, một mảnh đất có sự sống được gọi là một hành tinh, một khoảng không gian có nhiều hành tinh gần nhau được gọi là tinh vực. Quản Lý thường phong tỏa các tinh vực lại nhằm tránh các cuộc chiến tranh quy mô lớn xảy ra. Đôi khi Quản Lý còn dịch chuyển các hành tinh từ tinh vực này

sang tình vực khác nếu có sự chênh lệch lớn về sự phát triển giữa các hành tinh trong tình vực. Và nhiều tình vực gần nhau tạo thành một tiểu vũ trụ. Quản Lý cũng phong tỏa chúng cũng vì lý do nêu trên.

Trong vũ trụ chia thành 10 cấp hành tinh. Từ cấp 10 đến 8 là những hành tinh chưa hoặc bắt đầu nhận thức về vũ trụ nhưng chưa liên hệ được với các hành tinh trong tình vực. Từ cấp 7 đến cấp 5 là những hành tinh đã có sự trao đổi mua bán với các hành tinh trong tình vực của họ. Còn từ cấp 4 đến cấp 2 là những hành tinh phát triển mạnh và họ có mạng lưới xuyên suốt các tình vực. Còn hành tinh cấp 1 là nằm trong những hành tinh siêu cấp, bọn họ quan hệ giao thương giữa các tiểu vũ trụ với nhau, những hành tinh này không chỉ có khoa học kỹ thuật mà còn có những cường giả vô cùng mạnh mẽ. Đối với cường giả đó, những tình vực có hành tinh cấp thấp hầu hết là không có giá trị khai thác nên những khu vực đó có sự an toàn bậc nhất trong vũ trụ, không bao giờ có chiến tranh hành tinh hay tình vực. Đó cũng là 1 việc may mắn cho cư dân ở đó vì họ có nhận thức rất kém về vũ trụ thậm chí có những hành tinh không biết gì về sự tồn tại của vũ trụ hay nói cách khác những hành tinh lạc hậu hoặc đang trong giai đoạn phát triển.

Quay trở lại vấn đề đang diễn ra trên Vùng Đất Bị Nguyền Rủa Vĩnh Hằng, khi nghe kẻ đeo thương chấp vấn mình. Quản Lý cũng không mất bình tĩnh mà trả lời:

- Không hề... Ta biết rất rõ chuyện đó, thậm chí mục đích của hấn là lợi dụng người khác thám hiểm nơi này cho hấn, không những thế hấn còn hấp thụ năng lượng sinh mệnh của cường giả đã ngã xuống nơi đây cho hấn sử dụng và còn việc hấn biến đổi họ thành những u linh oán hận để tăng mức độ nguy hiểm cho Vùng Đất này. Tất cả những việc trên ta đều biết hết.

Nghe xong tên đeo thương phẫn nộ gầm lên

- Thế tại sao ngươi không ngăn cản hấn? Mà để hấn tự tung tự tác suốt bấy nhiêu đó năm!

Thấy không khí bắt đầu nóng lên hai người còn lại cũng bắt đầu đề phòng. Bọn họ quá hiểu là nếu bọn họ chiến đấu với nhau nghiêm túc thì chưa biết thắng thua như thế nào nhưng ít nhất là cũng phải hủy đi một vài tiểu vũ trụ quanh đây. Hai cô gái phải sẵn sàng dựng kết giới cách ly cực mạnh để ngăn hậu quả đó xảy ra.

- Ta tại sao phải cản, dù gì đó cũng là tài sản của ta, ta cho trộm vào phá cũng là việc của ta, và hơn hết những kẻ chỉ vì tin đồn không xác định được thực hư mà đã lao vào chịu chết như những con thiêu thân thì chỉ có trách chúng không đủ kinh nghiệm mà thực lực mà thôi. Với lại lời đồn không hề sai sự thật. Nếu là lời nói dối ta sẵn sàng ra tay ngăn cản. Nhưng đó không phải. Kẻ nào có thể giải được bí ẩn của Vùng Đất này thì kẻ đó có thể đạt được một bước tiến lớn trong việc điều động Vũ Trụ lực, như vậy không phải đã đạt được sự bất tử vĩnh hằng hay sao.

Quản Lý nói trong thái độ cực kỳ nghiêm túc, sau đó nhìn thẳng vào tên đeo thương tiếp tục.

- Và hơn nữa không phải ngươi đã giết kẻ chủ mưu vào 20.000 năm trước rồi sao? Để trả thù cho bạn gái ngươi, người bị ép đến Vùng Đất và hiện tại đang phải sống thực vật. Hình như cô ấy tên Akari thì phải?

Nghe nhắc tới tên người yêu, tên đeo thương càng tỏ ra phẫn nộ, sát khí bùng phát đến cực điểm

- Suzumiya Akari, cô gái mà ta trong kiếp này yêu thương nhất nhưng lại suýt phải bỏ mạng nếu không có “Tinh Thần Liên Tiếp” của ta đưa cho cô ấy. Nếu không phải vì sự vô tâm của ngươi thì cô ấy đâu có bị như vậy cho nên hôm nay ngươi phải cho ta một lời giải thích.

Nói xong hấn rút cây trường thương chỉ thẳng vào mặt Quản Lý và sẵn sàng chiến đấu. Nhưng Quản Lý vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Suzumiya Akari, một cô bé có tiềm lực rất lớn mới 200 tuổi đã đạt cấp tinh hà luận về tính cách thì quả thật rất hợp với ngươi. Nhưng ngươi có biết cô ấy vì tiềm lực đó mà trong gia tộc có rất nhiều người ganh ghét thù hận cô ấy không? Đơn giản vì cô ấy là con của vợ lẽ trưởng tộc. Sở dĩ cô ấy phải đi tới Vùng Đất cũng là do có người cố tình an bài nhằm giết cô ấy, chứ cô ấy không hề tự nguyện đến đây đâu, hay nói cách khác nguyên nhân trực tiếp gây ra chuyện này là chính gia tộc Suzumiya đó! Ta đoán ngươi không biết chuyện đó đúng không, bởi vì ngươi chưa từng tiếp xúc với gia tộc của của bạn gái ngươi bao giờ. Các ngươi chỉ gặp nhau trên hành tinh cô ấy sống mà thôi đúng không?

Những câu hỏi liên tiếp của Quản Lý khiến cho tên đeo thương không nói gì được. Quả thật, họ đã gặp trên 1 hành tinh bé nhỏ yên bình, định mệnh đã khiến hấn gắn bó với cô ấy một thời gian. Bây giờ nhìn lại, hấn ta hối hận tại sao lúc đó mình không tỏ ra quyết đoán hơn khi nhận ra ánh mắt cô ấy lúc nào cũng hiện diện một nỗi buồn không cách nào xóa đi được, nỗi buồn của sự cô đơn. Hấn chỉ vờn vờn ở hành tinh đó khoảng 50 năm nhưng trong 50 năm đó hấn đã tìm được người hấn muốn chăm sóc suốt kiếp này. Khi nghe tin cô ấy gặp chuyện hấn ta đã nổi điên và tìm thủ phạm suốt 4000 năm, sau khi tìm được, hấn ta tàn nhẫn giết cả gia tộc của tên đó bao gồm hơn 2.000.000 người, trong thời gian truy tìm hấn ta còn cố gắng tìm phương pháp cứu chữa cho bạn gái hấn nhưng làm sao hấn phá được cấm chế do Quản Lý bày ra nên hấn chỉ còn cách kéo dài giấc ngủ cho cô ấy cho đến bây giờ.

- Ta biết chứ, nhưng cô ấy vẫn coi trọng cái gia tộc của mình cho dù có bị đối xử thế nào chăng nữa, không cho ta can dự sâu hơn. Ta coi trọng nguyện vọng cô ấy nên mới...

Quản Lý nhìn kẻ đeo thương đau khổ trước mặt hấn nói

- Ngươi đúng là chỉ giỏi đánh nhau. Coi trọng ý của cô bé cũng được thôi. Nhưng nó chẳng khiến ngươi đi sâu vào tâm can của người mình yêu được đâu. Can dự vào chuyện của nhau cũng là biểu hiện của sự quan tâm. Có những chuyện mà người ta đau đớn đến mức không thể thốt ra ba từ “Giúp tôi với.” cơ mà.

Nói tới đây Quản Lý thở dài

- Nhưng thôi được rồi, ta thừa nhận là ta cũng có trách nhiệm trong việc này nên ta sẽ đưa ngươi “Nước Mắt Đại Dương” vật này trong cả vũ trụ số

lượng chỉ có dưới trăm cái thôi đó nó có thể giúp người cứu bạn gái của mình, gửi lời xin lỗi của ta đến cô ấy nhé.

Nói xong Quản Lý nhấc tay mở ra một lỗ hổng không gian và lấy ra một chiếc bình nhỏ. Khi chiếc bình được lấy ra một luồng năng lượng thanh khiết đến tận cùng tỏa ra khiến những u linh của những cường giả mắc kẹt nơi Vùng Đất và những sinh vật biến dị đang vất vưởng nơi này đã hoàn toàn được thanh tẩy và trở lại như ban đầu, hay nói cách khác họ đã được ban cho sinh mệnh một lần nữa. Quản Lý tiếp tục niệm phép chuyển dịch những cường giả về với hành tinh của họ hoặc 1 hành tinh tí nạn nào đó. Với bản lĩnh của họ chuyện tiếp theo cũng không mấy rắc rối.

Tên đeo thương lặng lẽ cầm chiếc bình vào tay nhưng đôi vai cũng giật giật liên hồi. Và thấy sự việc đã kết thúc 2 cô gái bên cạnh cũng thở phào:

- Chúc mừng người cứu được người yêu của mình Chiến Vương Ren

Đứng 4 người bọn họ là đội nhóm mạnh nhất vũ trụ mang tên “Vũ Trụ Tứ Vương”. Kẻ đeo thương gọi là Chiến Vương Ren, Lolikko cầm rìu là Âm Vương Rory Mercury, Cô gái đeo xích là Bạo Vương Athena và Quản Lý được gọi là Kiểm Vương. Sức mạnh của họ vang dội khắp vũ trụ ngay cả cường giả cấp cao của hành tinh cấp 1 cũng không dám gây sự với họ. Bọn họ chia nhau trông coi vũ trụ. Thông thường thì bọn họ tách ra nhưng khi có chuyện thì lại tập hợp với nhau như thế này.

Sau khi cất “Nước Mắt Đại Dương” Ren mới hỏi:

- Người tập hợp bọn ta tới đây làm cái gì vậy Quản Lý

Quản Lý nhìn 3 người rồi nói:

- Sắp tới đây ta nghỉ ngơi một thời gian nên ta giao lại vũ trụ lại cho các người nhé.

Hai cô gái bên cạnh nói:

- Lại đình công nữa rồi à! Cái đó cũng đâu cần phải tập hợp bọn ta gửi tin là được mà.

Quản lý cười nói:

- Không lần này khác, ta sẽ không đi du lịch tới mấy hành tinh cấp thấp đâu mà sẽ chơi trò chơi khác thú vị hơn nhiều. Nó có tên “Bánh Xe Số Mệnh.”

Nói xong Quản Lý niệm chú:

- Phong Ấn Thuật: Niêm Phong Vũ Trụ

Niệm xong thân người Quản Lý phát sáng và thu nhỏ dần lại và biến thành một chiếc nhẫn màu đen vô cùng bình thường đến nỗi không thể tầm thường hơn được nữa cho dù người có cảm giác linh mãnh nhất vũ trụ cũng chưa chắc cảm ứng được. Bên cạnh 2 cô gái cười đắc ý

- Ha.. Ha... Trò này mới à nha, thú vị đó! Thôi, mở Cổng Không Gian Định Mệnh xong rồi đến đó luôn đi.

- Cổng Không Gian Định Mệnh.

Ba người còn lại đồng thời niệm chú và một bánh xe trong hư không xuất hiện, Chiến Vương Ren cầm lấy cái nhẫn và ném vào bên trong, sau đó nói:

- Thôi 2 cô đi đi ta còn lo chuyện của ta nữa, Tạm biệt.

Nói xong, Ren biến mất trong ánh mắt mọi người.

Loli Âm Vương thở dài

- Xem ra gia tộc Suzumiya sắp gặp đại nạn mất rồi.

Athena bên cạnh cũng đồng tình:

- Uh... Chọc ai không chọc, lại chọc vào tên đó đúng là ngu hết biết. Người ta thường nói “Thà chọc Quản Lý, chớ chọc Chiến Vương” là bởi vì dù sao Quản Lý còn cân nhắc đến lí lẽ nhưng tên đó lúc điên lên thì cái gọi là pháp tắc hay quy luật hần ta cũng không coi ra cái rác rưởi gì đâu. Mà thôi, chúng ta khởi hành đi kéo mất đầu Quản Lý.

Bé Loli nhắc nhở thêm

- Cái đó phải xem Cổng Không Gian Định Mệnh mới được. Và nhớ kiểm soát sức mạnh đấy nếu không thì sẽ hủy luôn tiểu vũ trụ chúng ta sắp tới luôn đó.

- Biết rồi.

Nói xong, hai cô gái thì bước vào bánh xe. Bánh xe quay vài vòng rồi biến mất. Vùng Đất Bị Nguyên Rửa Vĩnh Hằng lại trở lại về vốn có của nó vẫn là cấm địa của vũ trụ bao la rộng lớn này

Chương 2: Takuto mizuhara

Một ngày hè nóng bức ở Nhật Bản luôn khiến cho mọi người cảm thấy mệt mỏi. Takuto Mizuhara đang trên đường về nhà, cái nóng gay gắt giữa trưa mùa hè khiến cậu ta vô cùng khó chịu. Nhất là trong tình cảnh hiện giờ của cậu càng tô đậm thêm sự uể oải. Quần áo ướt như chuột lột là cái giá cho việc nâng cao cái nhìn của cô bạn thân thuở nhỏ.

Số là sáng nay, cô bạn thân từ nhỏ Suzuno Takahara đến rủ đi bơi cùng với đám bạn thân của nhỏ. Là con trai, ai chẳng muốn cùng được đi bơi với nguyên một đám hoa tươi đủ sắc, đủ hương, đủ vị chứ, trừ khi tên đó có vấn đề về sinh lý. Takuto chắc chắn không phải là người có vấn đề đó nên cậu ta rất hào hứng. Nhưng quả thật hôm nay không phải là một ngày may mắn của cậu, khi mọi người đến nơi thì hồ bơi đã chật kín, điều này cũng không có gì lạ với một nước có mùa hè nóng như Nhật cả.

Sau đó mọi người đôi kế hoạch đi ăn kem, trời nóng được ăn kem thì cũng là một loại hưởng thụ, nhưng lần này đang đi giữa đường thì một chiếc ô tô chạy ngang qua hất nước văng lên, may mà có Takuto đi phía ngoài che nên các cô gái không bị ướt nhiều, nhưng điều đó cũng khiến cho cuộc vui kết thúc, mặc dù tạo được ấn tượng tốt trước các cô gái nhưng cái giá là Takuto phải ướt nhem đi về nhà trong cái nắng gay gắt.

- Thật đúng là một ngày xui xẻo

Takuto lăm bằm, rảo bước về nhà. Vừa về đến nhà, em gái Kotori đã truyền cho cậu ta thêm một nhiệm vụ:

- Nii chan, ông nội vừa gọi bảo anh qua giúp ông bà dọn kho kia, bỏ với mẹ sang bên đó rồi đang chờ anh đó.

Vừa nói xong thấy đáng về thê thảm của anh trai mình cô bé tròn tròn mắt.

- Onii chan. Anh mặc đồ nhảy xuống hồ luôn hay sao vậy. 1 cách thể hiện sự ngẫu của mình trước Suzuno chan á

Câu châm chích của cô em gái khiến cậu méo mặt, cậu nhéo nhẹ trên má của cô em gái

- Cái miệng nào đang suy diễn xấu về onii chan của em thế hả. Để anh đi tắm cái xong chạy qua chỗ ông, hôm nay đủ xui xẻo rồi

Kotori tròn mắt trông rất dễ thương lên tiếng hỏi.

- Có chuyện gì xui xẻo vậy, anh đi bơi với Suzuno chan mà

Takuto thở dài:

- Bơi được gì đâu, hồ bơi đông quá không có vào được, sau đó cả bọn định đi ăn kem, nhưng giữa đường lại bị ô tô hất nước vào, mấy bạn nữ thì chỉ bị một chút còn anh đây đứng bên ngoài nên lạnh đủ, sau đó mấy bạn ấy đi về rồi, còn anh đi với Suzuno một đoạn rồi về đây, nắng như thiêu thế này mà còn phải mặc đồ ướt đi về thì quả là địa ngục.

Thấy đáng về tệ hại của anh mình cô bé cũng không dài dòng nữa mà lách người nhường đường cho cậu

- Vậy thì anh đi tắm rửa thay đồ đi kẻo bệnh bây giờ. Còn đôi giày ướt thì để đó lát nữa em giặt dùm cho

Nói xong con bé cầm đôi giày của cậu chạy lên lầu đem vào phòng tắm riêng của mình, trước khi lên nó còn nói thêm “Đồ giặt sắp xong rồi lát nữa anh lên nhớ mang cho em chút nữa phơi.”

Kotori Mizuhara em gái nhỏ hơn Takuto 3 tuổi hiện đang học cấp 2 ở trường nữ sinh. Đó là cô bé đạt chuẩn “Kawaii Imouto” của các Otaku: Năng động, hoạt bát, trông dễ thương trong mái tóc đỏ của lửa và buộc tóc kiểu twintail, còn có yêu anh trai mình hay không thì chưa biết nhưng có điều chắc chắn quan hệ giữa Kotori và Kazuto là một mối quan hệ rất thân thiết.

Sau khi làm xong các công việc ở nhà, Takuto rời nhà đi đến chỗ ông nội. Khoảng cách của 2 nhà Takuto và ông nội cũng không tính là xa đi bộ hơn 5 phút là tới, đi giữa đường đột nhiên cậu nghe giọng nói quen thuộc:

- Takuto kun cậu đi đâu đó?

Quay lại thì thấy Suzuno đang đạp xe tới. Có vẻ cậu ấy đang đi đâu đó. Takuto cũng cười trả lời

- Mình đang đi tới chỗ ông bà mình dọn kho, thế còn cậu đi đâu vậy Suzuno?

Nghe vậy nụ cười trên khuôn mặt cô bé ngày càng rạng rỡ

- Thật trùng hợp, mình cũng định đến nhà ông cậu để mượn cho bố mình cái thang xếp, lên xe mình chờ đi cho nhanh.

Takuto cũng không phản đối:

- Ai lại để con gái phải chờ bao giờ, để mình chờ cậu

Cô gái đỏ mặt mỉm cười gật đầu trông rất dễ thương. Hai người bọn họ có thể gọi là Thanh mai trúc mã ngay từ nhỏ. Hai người bọn họ sinh cùng ngày, tháng, năm chỉ là Takuto sớm hơn 30 phút, cùng một bệnh viện, trong cùng một phòng còn cạnh giường nhau nữa chứ. Nên khi hai gia đình cứ đùa rằng sau này hai đứa chắc chắn sẽ lấy nhau lúc nào cũng làm cho Suzuno đỏ mặt chạy ra ngoài.

- Lúc này đúng là vất vả cho cậu rồi Takuto kun.

Ở đằng sau cậu Suzuno lên tiếng nhắc lại chuyện khi này Takuto đã chịu cảnh ướt đồ để bảo vệ nhóm bạn của cô

- Có gì đâu, con trai ướt một chút đâu có sao, con gái các cậu mặc đồ ướt trong cái nắng gay gắt này có khi bị cảm đấy chứ. Với lại con gái khi mặc đồ ướt thì...

Nói tới đây takuto dừng lại, là một người cũng có trình độ trong việc xem M-A cho nên Takuto cũng cảm thấy thẹn thẹn khi mình có thể bảo vệ nhóm bạn của Suzuno và nhất là cô nữa. Bởi vì nếu đồ ướt thì những thứ bên trong rất có thể bị lộ ra ngoài, tất nhiên Takuto cũng không thể nào ngăn bản thân không bị kích thích, nhưng nghĩ tới việc bị những người qua đường nhìn ngó khiến cô bạn của cậu xấu hổ thì cũng đủ cậu cho cậu vẫn chọn làm như vậy nếu có tình huống tương tự xảy ra.

- Cậu nói gì vậy Takuto kun.

Không biết có phải là may mắn hay không khi Takuto nói những từ cuối thì trời nổi gió khiến cô gái không nghe rõ lời cậu nói chứ nếu không thì...

- À không có gì đâu, mà trên giỏ xe cậu là cái gì thế

Takuto lên tiếng khò lấp đồng thời chú ý tới cái bao xếp trên giỏ xe

- Đoán thử xem, mình nghĩ cậu sẽ thích đó. Đó là kem đấy, khi này mình về nhà thì được cô gái ở trọ cho mình đó. Khi này bọn mình hệt ăn kem thế nên mình mang qua chia cho ông bà của cậu sau đó sang nhà đưa mấy hũ cho cậu.

Nhắc tới kem do cô bạn cho Takuto thấy mát lòng ngay lập tức và không còn buồn bức sự xui xẻo khi này nữa. Rõ ràng ăn kem với nhiều người vẫn không thể bằng hai người ăn riêng với nhau được.

- Takuto kun! Hình như mấy ngày nữa cậu sẽ đi tập huấn với câu lạc bộ bóng đá không, hình như ở bán đảo Izu thì phải

Takuto gật đầu, để chuẩn bị cho giải đấu bóng đá cấp 3 lớn Nhật Bản, giải Fuyuno Kokuritsu, câu lạc bộ trưởng cậu đã tổ chức một chuyến tập huấn ngay khi mới vào hè. Địa điểm tổ chức là bán đảo Izu, đây là một hình thức kết hợp giữa tập luyện và giải trí thư giãn thường thấy ở các trường. Takuto rất có hứng với chuyến đi tập huấn này, không nghĩ ngờ gì các hoạt động này chính là tượng trưng cho tuổi trẻ học đường.

- Tuyệt ghê a! Mình chưa bao giờ tới đó cả, nghe nói bãi biển ở đó đẹp lắm.

Suzuno với ánh mắt lấp lánh các vì sao, công việc ở nhà khiến cô khá bận rộn nên ít có dịp đi chơi xa thấy được điều đó takuto lên tiếng an ủi cô bạn gái

- Ủ! Mình sẽ vào Toi Kinzan và kiếm cho cậu mấy thỏi vàng làm quà lưu niệm.

- Hi! Hi! Mình nghe nói là xác suất tìm được thấp lắm đó. Không cần cố gắng quá mà bỏ tập luyện đâu nhé Takuto kun

Đôi bạn trò chuyện được một lúc thì đã tới nhà của ông nội, Takuto bấm chuông thì một ông cụ khoảng 60 tuổi ra mở cửa, khi thấy Takuto với Suzuno thì cười tươi:

- Đôi tình nhân nào thế này?

Câu nói đùa của ông ấy khiến cho 2 bạn trẻ muốn độn thổ ngay tại chỗ cả hai cùng đồng thanh

- Đừng có đùa như vậy mà ông nội/Mizuhara san

- Ha.. Ha... Đồng thanh đồng điệu quá nhỉ?

Câu nói của ông khiến đôi bạn nhìn nhau trong sự e thẹn. Nói rồi ông cậu ra hiệu cho hai người bước vào nhà và khi đó Takuto mới cố gắng phá vỡ không khí đình trệ nói:

- Xin lỗi nhé, ông mình lúc nào cũng đùa quá trớn vậy đó.

- Không sao đâu, mình biết mà.

Suzuno cũng thuận theo đáp. Và khi cả hai tính bước vô nhà thì phát hiện có 4 khuôn mặt đang ở góc tường vừa quan sát vừa cười tủm tỉm nhìn hai người khiến hai người la lên:

- Mọi người đang làm cái gì vậy hả, sao lại rình mò bọn con.

Trong bốn người đó có một bà lão khoảng 60 tuổi đó là Yumi Mizuhara, đó là bà nội của Takuto, ông của Takuto, Heiji Mizuhara, và hai người còn lại là Genjiro Mizuhara bố của Takuto, và Isumi Mizuhara mẹ của Takuto. Bố mẹ Takuto năm nay chỉ mới vào 40 nên họ còn rất trẻ đẹp và phong độ. Bây giờ bốn người đồng thanh

- Đâu ai rình mò bọn con đâu, bọn ta chỉ nhìn để biết xem hai đứa đi đến giai đoạn nào thôi

Bọn họ làm vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc như đang nói về vấn đề nghiêm trọng nhất thế gian này. Nhìn thấy vậy Takuto cũng chỉ còn nước thở dài và chuyển chủ đề:

- Thế ông kêu con đến đây để dọn kho à

Khi thấy Takuto nói vậy ông của cậu cũng không tiếp tục vấn đề cũ nữa mà nói:

- Ủ, trước cửa kho còn mấy thùng đồ cũ, con lấy ra hết đi để ông phân loại để sắp xếp cho gọn gàng, cái kho nhà ông sắp như bãi rác rồi. Còn Suzuno chan, bố của cháu gọi cho ta rồi đợi chút để ta lấy cái thang cho cháu mang về.

- Không gấp đâu ông để cháu giúp ông dọn kho rồi mang về cũng không muộn.

Takuto bên cạnh nói:

- Nhà kho bụi lắm đó, cậu không sợ bẩn hết đồ à? Chưa kể có mấy thùng đồ nặng lắm đó

- Không sao đâu, mình ở CLB bóng chày nữ mà mấy việc này là chuyện vặt.

Takuto nghe vậy cũng không cản và hai đứa đi tới sân sau chỗ nhà kho. Khi tới đó, Takuto phát hiện có ít nhất 30 thùng đồ không lồ xếp ngổn ngang trước cửa kho. Ngày xưa ông của Takuto vốn là nhà nghiên cứu, giám định đồ cổ và các vật kỳ lạ và ông đã mở cửa hàng bán những món đồ cổ kỳ quái bí ẩn nên trong đồng đồ này có rất nhiều món mà Takuto không biết nó là những thứ gì. Tuy thắc mắc nhưng Takuto vẫn nhanh nhẹn bụng bê các thùng hàng và dọn dẹp phân loại một cách nhanh chóng

- Nhanh quá đi chứ, đúng là tuổi trẻ có khác. Cháu nên cảm ơn bố cháu về những bài tập huấn luyện từ nhỏ đi, chứ nếu gặp thanh niên hiện tại thì làm bằng nửa cháu đã thở hết hơi rồi đó

Ông của cậu bên cạnh nhìn cháu mình khá kinh ngạc, cũng không hổ danh là tiền đạo chính thức của đội bóng top thành phố. Takuto có khả năng vận động tốt, điều này một phần được cha cậu trui rèn từ khi cậu vừa có thể bước đi vững chãi. Cho nên đối với những công việc thể này thì cậu làm thừa sức.

Soạt Tiếng đáy thùng nứt ra và đồ trong đó rơi xuống làm cách một cái trên nền đất. Một cái hộp gỗ khá là cổ xưa và do ổ khóa đã cũ nên cái nắp bị bật lên vì va chạm, Takuto ngó vào và xuất hiện trước mắt cậu là một thanh kiếm ngắn ri sét và trông tồi tàn đến mức nó có thể bị gãy bất cứ lúc nào. Cậu cầm lên hỏi ông cậu có vật nó đi được không thì ông cậu gật đầu nhỏ

- Vứt gì mà vứt! Theo như truyền thuyết, đó là thanh kiếm Futsumi Mitama đó, trông nó ri sét, tồi tàn vậy thôi chứ khi gặp người thích hợp nó sẽ biến hình và bộc lộ sức mạnh khủng khiếp lắm. Giá trị của nó nếu định ra thì thuộc đẳng cấp báu vật quốc gia đấy.

Nghe ông nói, Takuto bán tín bán nghi, thần kiếm gì mà ri sét thế này mà cho dù nó có thật thì chắc thanh kiếm này phải chọn một vị anh hùng nào đó mà thời này làm gì còn anh hùng loại đó tồn tại nữa, mà cho dù có thì liệu họ có đầu lại sung ông không đây chứ. Nghĩ vậy và sau đó cậu xếp nó sang một bên và tiếp tục dọn dẹp.

Một lúc sau, cậu nghe Suzuno kêu lên:

- Mizuhara san, cái vòng tay này đẹp quá, từ đâu ông có nó vậy?

Trong tay Suzuno là một sợi dây đeo tay rất xinh và Takuto cảm thấy nó tỏa ra vẻ đẹp gì đó rất bí ẩn. Sau khi quan sát một lúc, ông của Takuto cũng lắc đầu nói

- Hồi đó, cái vòng tay này là ta mua của một cô bé bằng tuổi cháu bây giờ, lúc đó cô bé nói với ta chiếc vòng này là báu vật gia truyền của mẹ cô nhưng hiện giờ mẹ cô đang bệnh nên buộc phải bán nó đi. Lúc đó ta không hề nhận ra lai lịch của chiếc vòng tay này chỉ cảm thấy nó có gì đó rất bí ẩn đồng thời ta cũng thấy tội nghiệp cho cô bé nên ta chỉ tạm giữ nó và bảo với cô bé cứ cầm tiền về chữa cho mẹ sau khi khỏi thì khi nào có tiền cứ đem chuộc về không lấy lãi. Bởi vì ta nghĩ cái gì của mình sẽ là của mình. Chuyện đó đã cách đây 38 năm rồi, năm đó ta mới 22 tuổi thôi. Đến giờ vẫn chưa có ai quay lại lấy nó hết, nếu Suzuno chan thích thì cháu cứ giữ mà đeo nhưng nếu người đó đến lấy thì ông sẽ báo cho cháu mang trả lại.

- Thật không ạ, cháu cảm ơn ông. Mizuhara san

Suzuno vui mừng nói và nhanh con chóng đeo lên tay. Takuto phải công nhận rằng chiếc vòng tay này dường như tạo ra để cho Suzuno đeo vậy, trông rất hợp với cô ấy. Cậu ta không khỏi thất thần nhìn chăm chăm vào cô bé. Suzuno thấy vậy đỏ mặt nói:

- Có hợp với tớ không Takuto kun

Lúc này Takuto mới giật mình vội vã quay đi đỏ mặt nói

- Cậu đeo nó dễ thương lắm, rất hợp với cậu

Nghe vậy, mặt Suzuno cũng đỏ dần rồi nói

- Cảm ơn!

Ông Takuto đang đứng bên cạnh lên tiếng xóa đi sự lúng túng của đôi bạn trẻ:

- Takuto, vào nhà kho sâu bên trong, có cái thùng gỗ lớn dán đầy bùa chú, cháu hãy mang ra đây thật cẩn thận không được làm rách bất cứ tấm bùa nào.

Lời nói nghiêm trọng của ông nội vang lên khiến cho Takuto và Suzuno tỉnh lại trong sự ngập ngừng. Cậu ta đi vào sâu trong nhà kho và cuối cùng cũng thấy một chiếc thùng gỗ bị dán đầy những lá bùa đủ màu dường như theo một quy tắc nào đó. Takuto cẩn thận chạm vào bên hông chiếc thùng, một cảm giác lạnh lẽo lan tỏa từ đầu ngón tay khiến cậu giật mình rút tay lại. Một cảm giác xấu, cực xấu khiến cậu lạnh sống lưng, có chút không dám đụng vào nó lần nữa.

Lặng lẽ nhìn chiếc thùng một hồi lâu, cậu thờ dãi. “Bị một cái thùng dọa dẫm, đúng là không đáng mặt nam nhi chút nào.”

Nhủ thầm và sau đó dõn can đảm cậu đưa tay chạm vào chiếc thùng lần nữa thì lần này nó không khác gì những chiếc thùng bình thường cả. Cậu thắc mắc nhưng vẫn cầm lên mang cho ra ông nội cậu. Sau đó hỏi trong đó là gì.

Ông cậu đáp

- Cái thùng này là nơi phong ấn những vật mà người ta khi bán cho ông đều nói nó là những vật có lai lịch bất thường và có những cái rất nguy hiểm nên ông ngày xưa cũng không bày ra bán chỉ khi nào khách chỉ đích danh và biết thật rõ về nó thì ông mới bán mà thôi. À không! Phải nói là sau một sự kiện kinh khủng thì ông mới quyết định như vậy.

Nghe thấy vậy, hai người trẻ tuổi tim đập nhanh hẳn lên, sự hồi hộp đan xen lẫn sự tò mò dần dần lấn át tâm trí của họ. Tuổi trẻ thường rất hiếu kỳ với những gì bí ẩn, trai hay gái vẫn không ngoại lệ. hai người bọn họ đang chờ đợi câu chuyện bí ẩn mà ông sắp kể.

- Câu chuyện này xảy ra sau khi ông mở cửa hàng được hơn nửa năm, lúc đó ông chỉ mới khoảng 17 tuổi thôi. Lúc đó, gian hàng này cũng không có nhiều đồ để bán lắm, nó giống một quán tạp hóa bình thường thôi. Vào ngày hôm đó, có một người đàn ông đã đến đây hỏi ông có thu mua đồ cổ hay không ông ấy có món đồ cổ muốn bán. Lúc đó ông đang suy nghĩ có nên mua hay không thì người đàn ông đó lấy từ trong túi xách ra món đồ cổ và nói đó là “Trái Tim Thần Lửa”. Đó là một chân đế bằng đá và phía trên của nó mà một mảnh gỗ hình trái tim màu như ngọn lửa đang cháy. Lúc đầu ông không định mua nhưng khi ông thấy ông ấy đưa một điều thuốc đến gần thì điều thuốc bỗng bùng cháy, ông ấy bảo với ông là nếu cắt trái tim thần lửa trong nhà và cung kính thờ phụng thì nhà sẽ không bao giờ bị hỏa hoạn và không những thế trong mùa đông buổi giá cũng không cần phải đốt lò sưởi căn nhà vẫn ấm cúng như đang sử dụng lò sưởi vậy. Nghe vậy nên ông đã tin tưởng và mua nó sau đó cúng bái đều đặn, quả thật nó rất linh nghiệm, những người nhà của ông không bao giờ bị tai nạn liên quan đến lửa.

Nghe tới đây hai người Takuto và Suzuno kinh ngạc, không ngờ là gia đình cậu lại có cơ hội sở hữu một báu vật vô giá như vậy. Giá trị của nó nội cái việc bảo vệ thân nhân khỏi tai nạn về lửa thì đã quý giá đến mức nào. Không để ý đến ánh mắt thán phục của hai người trẻ tuổi ông cậu tiếp tục

- Nhưng sau đó 3 năm, ông được người ta ra giá mua “Trái Tim Thần Lửa” với 20 triệu yên. Lúc đó, 20 triệu yên là số tiền rất lớn nên người nhà ông khuyên ông tổ chức nghi thức cúng bái xin phép “Trái Tim Thần Lửa” để bán đi nên ông cũng nghe theo. Sau khi, thành tâm cúng bái 3 ngày 3 đêm, “Trái Tim Thần Lửa” đã được người ấy mang đi. Nhưng chỉ sau gần 2 tuần, ông đọc báo thấy người mua “Trái Tim Thần Lửa” của ông nhà đã bị cháy trong cơn hỏa hoạn khủng khiếp, chết hết 32 mạng người và khi ông xem ảnh chụp hiện trường thì thấy “Trái Tim Thần Lửa” đã bị vỡ thì ông rất kinh ngạc nhớ rằng mình đã nhấn mạnh rất nhiều lần thậm chí đã ghi lại cho ông ấy điều tối quan trọng khi thờ phụng “Trái Tim Thần Lửa”

Ông Takuto thờ dãi, nét mặt ông xuất hiện vẻ bi thương hỏi hận không giấu được

- Khi người đàn ông bán cho ông có dặn tuyệt đối không được cho “Trái Tim Thần Lửa” tiếp xúc với nước cho dù là lau chùi đi chăng nữa. Tuy ông đã căn dặn hết mức và làm tất cả mọi điều để lưu ý cho người kia, nhưng ông vẫn cảm thấy rất hối hận khi bán nó cho người ấy. 3 năm ở nhà ông, hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra. Nhưng chỉ mới qua đó hơn chục buổi thì đã... Ông luôn cảm thấy mình đã gián tiếp giết chết 32 mạng người và chuyện đó ám ảnh ông suốt từ đó đến bây giờ. Kể từ sau chuyện đó, ông bắt đầu nghiên cứu về đồ cổ trên khắp thế giới và nhất là những món đồ bị coi là bất thường hay nguy hiểm ông đều thu lấy bởi vì ông không muốn có bất kì ai bị rơi vào trường hợp như vậy trừ khi ai hiểu thật rõ về vật mình muốn mua và là người ông cảm thấy có thể tin tưởng thì ông mới bán mà thôi. Nhưng trong những thứ đó, có một thứ duy nhất mà ông không thể nghiên cứu được nó có nguồn gốc thế nào và nó chính là chiếc nhẫn mà ông đang đeo trên tay phải đây này.

Nói xong, ông giơ tay phải lên, quả thật ở ngón giữa của ông có đeo một chiếc nhẫn màu đen tuyền trông rất bình thường. Khi nghe thấy việc này, Suzuno và Takuto đều giật mình không thể tin nổi. Ông nội đã đem chính thân thể mình ra thử nghiệm vật phẩm huyền bí có sức mạnh và lai lịch không rõ. Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của hai người trẻ tuổi, ông cười nói:

- Ha... Ha... Ông đeo nó khoảng 20 năm nay rồi không có gì bất thường xảy ra, thế mà tên bán cho ông nói trong này có giam một con quỷ sức mạnh khủng khiếp và hút sinh mệnh kẻ đeo nó. Thật buồn cười, giờ nhớ lại khi đeo chiếc nhẫn này ông đã nghĩ đến chuyện lập di chúc đó chứ.

Takuto la lên tức giận:

- Sao ông có thể đùa với sinh mạng như vậy chứ... Ông có cần phải đem bản thân ra để kiểm tra tác dụng của một vật có sức mạnh huyền bí không?

- Ông phải làm thế!

Ông nội Takuto lớn giọng nghiêm túc nói:

- Đây là con đường ông chọn, thu lấy các vật huyền bí nguy hiểm và cố gắng không để người ta vì thiếu hiểu biết mà bị chúng làm hại. Nếu trước đây người mua "Trái Tim Thần Lửa" có tri thức và ông ta thực sự nghiêm túc thực hiện nó thì bị kịch đó sẽ không xảy ra. Nhưng mặc nói vậy, ông không thể phủ quyết tội lỗi của mình vì đã bị đồng tiền che mắt khi đó. Cháu có thể xem ông lấy chính sinh mạng của mình để ngăn chuyện như thế này xảy ra lần nữa.

Takuto nghe vậy cũng không biết phải nói gì hơn, đó là sự lựa chọn của ông cậu và cũng có vẻ đó không phải là một quyết định nhất thời nông nổi. Nhưng chỉ một vật có sức mạnh huyền bí lại có thể mang tới tai họa khủng khiếp như vậy. Takuto bất giác nhớ tới cảm giác lạnh xương sống khi chạm vào cái hộp gỗ, cậu lên tiếng hỏi

- Vậy ông chắc trong hộp này có cái gì nguy hiểm không, khi nãy cháu cầm vào đột nhiên cảm thấy tay chân lạnh toát

Nghe cậu nói vậy cả hai người bên cạnh đều tròn mắt, đặc biệt là Suzuno trong ánh mắt cô bé lộ ra vẻ lo lắng kinh hãi không giấu được.

- Ông thì không cảm thấy cái gì bất thường cả nhưng nếu cháu nói vậy thì chắc ông sẽ để nó lại chỗ cũ thôi

Nói xong ông cậu bung chiếc thùng gỗ trở vào trong kho và sau đó trở ra tháo chiếc nhẫn trong tay rồi đưa cho Takuto

- Đeo cái này vào đi

Nếu khi này Suzuno kinh hãi 1 thì trước hành động này của ông Takuto cô ấy đã không còn bình tĩnh được nữa

- Mizuhara san, ông làm vậy là sao, chiếc nhẫn nguy hiểm thế này sao ông lại đưa cho Takuto kun.

Trước thái độ của cô gái, ông Takuto cũng không giận chỉ mỉm cười

- Ông đã đeo chiếc nhẫn này bao nhiêu năm mà có chuyện gì xảy ra đâu cơ chứ. Không những thế ông cảm thấy từ khi đeo chiếc nhẫn này, công việc và sức khỏe của mình rất ổn định. Bằng chứng là 20 năm từ khi đeo đó, ông rất ít bị bệnh gì, nhất là cái chân bị thương hồi chiến tranh không còn đau nhức nữa rồi. Nếu quả thật trong này có giam con quỷ nào đó, thì ít ra nó cũng giúp ông nhiều điều. Nay ta sẽ đưa cho cháu cái nhẫn này. Ta tin tưởng nếu cháu đeo nó sẽ không có vấn đề gì đâu.

Lúc đầu Takuto không định nhận lấy nhưng vì tin tưởng vào thái độ của ông nên cũng đeo nó vào ngón giữa tay phải mình. Nhưng Suzuno bên cạnh không giấu nổi vẻ lo lắng của mình

- Takuto kun, cậu chắc không, mình lo nếu có chuyện gì xảy ra thì sao?

Takuto cũng không nói gì chỉ quan sát chiếc nhẫn một lúc sau đó lên tiếng

- Không sao đâu, ông nội cũng đâu có làm hại mình đúng không

- Nhưng... Nhưng...

Suzuno muốn nói tiếp nhưng Takuto đã bắt đầu tiếp tục dọn dẹp các món đồ kỳ quái còn lại trong những chiếc thùng còn lại. Thấy vậy Suzuno cũng không nói tiếp và mọi người cùng nhau tiếp tục dọn dẹp. Đồ khá nhiều nên phải tới tối mới dọn xong. Sau đó, hai bạn trẻ tụ tập với mọi người ăn tối. Và món tráng miệng chắc chắn không phải nói, chính là mấy hộp kem mà Suzuno mang qua

- Kem Haagen Dazs cơ à trông ngon quá đi, cô bạn này của cậu đúng là tuyệt nhất đó.

Takuto trầm trồ, việc hút ăn kem buổi sang cộng với một buổi làm việc vất vả thì độ ngon của kem như được nhân lên thêm mấy lần.

- Đúng là ngon quá đi, hương tốt cộng với ăn đúng thời điểm đúng là tuyệt vời mà.

Cảm nhận được độ ngọt và cái lạnh lan tỏa trong miệng, Takuto sáng khoái như reo lên. Nhưng...

“Cái lạnh này, hoàn toàn khác với cái lạnh từ chiếc thùng phát ra trưa nay.”

Nghĩ tới chuyện đó sự hào hứng của Takuto cũng có chút thuyên giảm cậu lâu lâu cứ nhìn xuống chiếc nhẫn đen tuyền trên tay của mình. Và điều đó không qua được mắt của Suzuno. Sau khi ăn xong hai bạn trẻ cùng nhau ra về. Khi đang trên đường về Suzuno hỏi:

- Cậu có chắc không Takuto kun, mình thấy cậu cứ có vẻ lo lắng sao đó.

Takuto nghe vậy cười:

- Đúng là cậu có khác, đúng vậy nếu nói mình không lo về cái nhẫn thì là nói dối, mặc dù ông nói nó không làm gì ông, nhưng ông cũng đã cao tuổi không nên gánh thêm gánh nặng của những lỗi lầm trong quá khứ như thế. Cái nhẫn này đối với ông chính là sự ràng buộc, vì không thoát khỏi ám ảnh nên ngày nào ông ấy không tìm được bí mật của chiếc nhẫn này ông sẽ khó mà an tâm được. Ông đưa cái nhẫn này cho mình vì muốn mình tiếp tục tìm hiểu nó và chắc chắn nó sẽ không gây hại cho mọi người và cả bản thân mình nữa. Bên cạnh đó ông ấy muốn mình hiểu rằng cần phải làm tất cả để giữ vững niềm tin của mình cho dù sự lựa chọn có thể đưa mình tới nguy hiểm sinh tử giống như ông ngày xưa liều mình thử nghiệm sức mạnh của chiếc nhẫn này.

- Thế nhưng nếu cậu bị nó làm hại thì sao? Theo mình thì cậu nên đến đền thờ để trừ tà đi

Takuto lắc đầu một cách dứt khoát

- Không được đâu Suzuno! Chiếc nhẫn này là của ông mình, mình không muốn đem đi kiểm tra để rồi mất nó.

Thấy thái độ của Takuto, cô gái biết là không thể làm gì nữa nhưng sự lo lắng của cô vẫn toát ra bằng vài tiếng “Nhưng. ... Nhưng. ...” Thấy vậy Takuto mỉm cười trấn an

- Ha... Ha... Mình vẫn tin là ông mình sẽ không hại mình đâu, à mà tới nhà cậu rồi kìa để tớ bung cái thang vô giúp cậu nhé.

- Cảm ơn nhé, Takuto kun và nếu có bất thường gì về chiếc nhẫn đừng giấu mình nhé.

- Biết rồi mà.

Takuto trả lời rồi mang cái thang vào nhà cho Suzuno xong rào bước ra về. Quả thật, Suzuno rất hiểu Takuto, cậu ta thường là tụt thích làm mọi việc một cách âm thầm. Vào năm cấp 1, cậu ấy luôn là người thay nước cho bình hoa của lớp một cách lặng lẽ, mọi người không chú ý đến điều đó nhưng Suzuno vẫn biết rất rõ giống như có sự liên kết vô hình giữa bọn họ. Và khi năm cấp 2, khi không thấy Suzuno đi học vì bệnh Takuto đã bỏ số tiền tiêu vặt ít ỏi của mình để mua những thức ăn mà Suzuno thích ăn nhất, khi đến nhà thấy Suzuno đang ngủ cậu ấy cũng không đánh thức mà lặng lẽ giúp cô bé viết lại bài vở trên lớp và âm thầm chăm sóc Suzuno. Đối với Takuto, Suzuno có vị trí rất quan trọng thậm chí cao hơn cả bạn thân thông thường nhưng bản thân cậu lại không nhận ra điều đó. Nhưng chính điều đó đã khiến cậu có thể có được trái tim của cô bạn Thanh mai trúc mã của mình.

- Nào cô bé vô đây chơi với bọn anh một chút cho vui, anh hứa sẽ khiến em vui vẻ mà

Khi cậu đang đi trên đường về nhà thì cậu thấy một nhóm người đang kéo một cô bé khoảng 12-13 tuổi mặc bộ váy Goth loli màu đen vào trong một con hẻm. Cậu thờ dãi

“Một đứa nhóc chưa tới 15 mà bọn này cũng không bỏ qua nữa sao.”

Cậu ngó xung quanh coi có thứ gì làm vũ khí được không và thấy một chiếc máy bán nước ở bên con đường đối diện gần như song song với con hẻm tối. Cậu mỉm cười đi lại gần đó bỏ tiền vào, lon nước rơi ra ngay lập tức.

- Này! Một đám thanh niên mà dụ một đứa con nít vào hẻm như vậy. Ở tù đó nha.

Vừa dứt lời cậu giơ chân vào thế và.... Đá lon nước một cách điệu nghệ là điều không xảy ra. Tất nhiên rồi a, mấy ngày nữa là chuyến tập huấn của câu lạc bộ, là tiền đạo chính thức, Takuto làm sao để chân mình bị rắc rối được. Cậu không phải là Conan có giấy tăng sức mạnh. Nhưng không như Conan không có giấy là sẽ bó tay. Bất kỳ ai biết về Takuto sẽ đều nhớ ra rằng cậu chính là ném bóng chủ lực của đội bóng chày cấp 2 best 4 thành phố và sang lớp 8 đã chuyển sang bóng đá. Cho nên bằng một cú ném kinh hồn lon nước đã bay vào con hẻm với tốc độ như súng đạn.

Và khỏi phải nói chuyện gì sắp xảy ra, bọn kia đang chuẩn bị vui vẻ với một bé gothic Lolita thì bị quấy rầy nên tâm trạng tụt xuống ngay lập tức, chúng quay qua định hò hét thì đột nhiên toàn thân lạnh toát khi thấy Takuto đã vào thế chuẩn bị ném lon thứ hai và dưới chân cậu vẫn còn một lon nữa.

- Ba người đủ sức khiến hai người vào bệnh viện nhì.

Nụ cười của Takuto đối với bọn chúng như là nụ cười của ác ma, hò hét một số câu của kẻ xấu nhân vật phụ điển hình sau đó bọn chúng co giò chạy biến mất.

Sau khi thấy bọn chúng đi mất Takuto mới thờ phào nhẹ nhõm cậu chạy tới chỗ cô bé

- Bọn họ có làm gì em không, trời tối rồi sao em không về nhà mà lang thang ngoài đường làm gì thế. Hay là em đi lạc

Bấy giờ cô bé mới ngược lên nhìn Takuto, khuôn mặt cô bé tròn tròn dễ thương và có chút trẻ con nhưng không hiểu sao đôi mắt màu bạc của cô bé đó

lại có vẻ sang rực trong bóng tối con hẻm khiến Takuto có chút hoảng sợ.

- Mặc dù là thừa thải, nhưng cảm ơn anh đã ra tay cứu em. Với lại bọn này cũng ngu góm, lon nước của anh đang cầm và lon để ở dưới chân khi này là lon rỗng cho dù nếu ném hết lực cũng không gây thương tích đủ để nhập viện.

Cô bé nhìn Takuto mỉm cười nói trong khi đã nhìn thấu sự lừa đảo của cậu. Sau đó nhảy lên lộn mấy vòng trên không trung và đáp xuống ngay phía ngoài con hẻm. Đối với Takuto động tác cô bé nhẹ tựa như lông vũ lượn trên không khí thanh thoát và đẹp đẽ, cộng thêm bộ đồ Goth Loli màu đen khiến cô ấy giống như một thiên sứ cánh đen vậy. Khi định thần lại thấy cô bé đã đặt tay lên lưng mình khiến Takuto không tự chủ xoay người lại và lui một bước. Khi này cô bé bị lùi đến khoảng giữa con hẻm và sau khi bật người cô rõ ràng đã bên ngoài con hẻm nhưng bây giờ khoảng cách của bọn họ đã bị thu ngắn một cách bí ẩn.

Cô bé thấy vậy mỉm cười một cách ranh mãnh nói:

- Anh làm gì mà lui về sau vậy Onii san, em có làm gì anh đâu. Nhưng thôi, bây giờ không phải lúc thích hợp để nói chuyện nên em đi đây, nhưng chúng ta sẽ còn gặp lại nhau và xin tự giới thiệu em là Rory Mercury thế còn anh.

Trong truyền thống của Nhật Bản, nếu một người giới thiệu tên cho bạn thì phải tiếp lời người ta giới thiệu bản thân mình nên Takuto cũng theo cái quy tắc đó:

- Anh là Takuto, Takuto Mizuhara.

- Mizuhara san à, hẹn gặp lại. Em cũng đã trả ơn ứng cứu khi này cho anh rồi nhé

Nói xong, cô bé quay người, bước dần về phía màn đêm rồi biến mất. Takuto mặc dù tràn ngập thắc mắc nhưng cũng không có cách nào khác là đứng đó một lúc sau quay bước về nhà.

Về tới nhà cậu cũng không nói chuyện trước đó cho gia đình mà vẫn như kế hoạch hằng ngày ôn bài cho ngày mai. Ở trường thì cậu cũng tuy không thuộc hạng cao nhưng cũng đứng trong top 30 của khối 10 nên cũng không có gặp rắc rối trong việc học tập. Sau hai tiếng học tập thì cậu ta dọn dẹp rồi bắt đầu dạo quanh nhà kiểm tra mọi thứ, đây chính là một trong những công việc của cậu, bố mẹ cậu đã ngủ từ lâu cùng với cô em gái nên cậu hay kiểm tra an toàn một lần trước khi ngủ. Sau khi chắc chắn tất cả mọi thứ Takuto mới đi lên lầu tắt đèn rồi ngủ.

PS:

Chào các bạn, chúng ta đã đến chương 2, bây giờ thì hầu hết nhân vật chính đã đều xuất hiện, và như mình đã nói trong phần thông báo của bộ cũ là bộ này mình sẽ nghiêm túc hơn rất nhiều. Và để thể hiện cho điều đó là mình đã bắt tay vào thiết kế nhân vật

Tất nhiên là không phải cái dạng vẽ hình minh họa tình huống như trong mấy cuốn Light novel đâu mình không làm được như vậy T.T, tất cả những gì mình làm chỉ là thiết kế nhân vật, dùng toàn bộ những gì mình có để làm vậy. Và không chậm trễ nữa mình bắt đầu vào phần giới thiệu nhân vật

1. TAKUTO MIZUHARA: Main chính của bộ truyện. Mình cũng không mất ít thời gian để thiết kế nhưng sau khi nhìn lại thì..... Ủa sao mà nó hiền và đơn giản quá vậy. Đơn giản đến nhàm chán luôn đó

LINK ẢNH

<https://i.imgur.com/yrrgCRi.jpg>

2. SUZUNO TAKAHARA: 3 tiếng đồng hồ của mình, 3 tiếng đó các bạn, nhưng kết quả thì... Vui quá, cuối cùng cũng thể hiện được mạnh mẽ pha hiền dịu của nữ chính rồi

LINK ẢNH:

<https://i.imgur.com/oAqgUwc.jpg>

Đó là hai nhân vật chính của chúng ta, hi vọng các bạn thích, và cho mình chút ý kiến, Cảm ơn sự ủng hộ của các bạn

Bạn đang đọc truyện *Kế Kế Thừa Vũ Trụ - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Đối chiến siêu năng tổ - Athena part 1

Trong một nhà máy bị bỏ hoang, cô bé trong bộ Goth Loli trên lưng vác một chiếc rìu lớn đang ngồi trên một thanh xà nhà, dường như cô bé không có chút gì lo sợ chiếc xà nhà rỉ sét sẽ gãy vì trọng lượng khủng khiếp của chiếc rìu. Cô bé đang nhắm mắt lim dim đột nhiên ngược lên

- Cô đến rồi à

Bất cứ ai ở đây khi nghe câu nói đó đều tưởng cô ấy nói một mình, nhưng ngay lập tức một tia sáng lóe lên và xuất hiện một cô gái khoảng 18-19 tuổi tóc dài tay đeo một sợi xích và ăn mặc giống như một nữ yankee Nhật Bản với chiếc áo khoác trắng dài tới tận chân và sau lưng áo có một chữ “BAO” đỏ rực viết theo lối tiếng Nhật cổ khiến cô ấy không khác gì nữ Boss của một băng du côn cả. Thấy vậy cô bé Loli không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao cái trường nữ sinh đó lại cho cô vào học với bộ dáng như vậy nhỉ? Bộ tên hiệu trường mà rồi hay sao

Nghe vậy cô gái cũng không giận nói:

- Mercury chan, em không thấy như thế này mới hợp với tên và phong cách của chị là Bao Vương hay sao, với lại nữ sinh của trường đó có nhiều cô bé dễ thương lắm, chỉ nhìn mấy em ấy đang ở tuổi trẻ năng động thôi mà chị thấy cuộc sống thật tuyệt vời. Chị chỉ hận là không thể nhào tới ôm hôn và ABCXYZ các bé ấy thôi, với lại chị cần phải bảo vệ mấy bé ấy khỏi mấy tên biến thái lượn quanh cổng trường. Chứ mới vào trường chị là nữ sinh ngoan ngoan gương mẫu mà. Nhưng trong nửa năm vừa qua chị đã đập hơn 150 tên vì dám có tư tưởng biến thái với học sinh của trường, và chị còn bảy Kekkai nữa đó. Em cảm nhận được Kekkai mà chị bố trí trong thành phố này đúng không!

- Không sai, ta biết, nhưng ta phải cảnh báo cô một điều, những người siêu năng của Nhật Bản đã đánh hơi ra được kết giới rồi đó, họ sẽ kéo đến điều tra, mặc dù những kẻ đó không đáng chú ý nhưng cần thận vẫn hơn.

- Không sao, tất cả vì các bé gái dễ thương!

Cô gái Yankee nở ra một nụ cười đầy vẻ sắc nữ chìm đắm trong giấc mơ của mình khiến cho bé Loli nhẩn mặt và toát mồ hôi lạnh. Cô cầu chúc cho những cô bé nào lọt vào tầm ngắm của đứa con gái biến thái này. Một lúc sau, bé Loli lên tiếng:

- Thôi mơ đủ rồi đó, vào việc chính đi nào

Nghe vậy cô sắc nữ cũng rời khỏi giấc mơ của mình nói:

- Thế em tìm được Quản Lý rồi à, ai là người may mắn vậy?

Đang tính trả lời, đột nhiên bé Loli từ trên xà nhà nhảy xuống đất, vẻ mặt như nhận ra cái gì đó và cô gái Yankee cũng có sắc mặt tương tự nhưng sau đó cả hai lấy lại vẻ bình tĩnh thường ngày nói

- Lén nghe con gái nói chuyện là thói quen không tốt đâu hồi ba vị đang đứng ngoài kia.

Từ phía bên ngoài cánh cổng khu nhà máy cũ, có ba thân ảnh mặc trùm kín đen kịt từ đầu đến chân bước vào. Họ trông giống như là người trong một tổ chức Mafia nào đó, bộ áo trùm kín khiến cho người ta không thể xác định được giới tính. Sau khi xuất hiện trước mặt 2 cô gái một người lên tiếng với giọng nói chắc chắn đã bị biến đổi để khiến người ta không xác định được ngữ âm của họ:

- Hai cô gái mà ban đêm đến một khu nhà máy bỏ hoang chơi cũng đâu có đúng đắn. Dựa vào chuyện các cô nói lúc nãy thì các cô tính để chúng tôi đưa đi một cách hòa bình hay là để chúng tôi động thủ rồi đưa đi?

Nói xong cả ba người áo đen cùng thủ thế, vậy hai cô gái lại. Họ đã sẵn sàng động thủ chỉ cần hai cô gái có hành vi đáng ngờ, thấy vậy cô gái Yankee chỉ vào một người nói:

- Hai trai, một gái à? Chị lo cô bé này, còn 2 đứa con trai cho em nha, không nhận thương lượng!

Câu nói của cô gái Yankee khiến cho vẻ mặt ba người thoáng biến sắc. Họ đã cố gắng che dấu thân phận bằng bộ đồng phục sát thủ nhưng hai người này thoáng cái đã nhận ra, mà cũng đúng, bọn họ làm sao biết được kẻ bọn họ đang đối phó là Âm Vương cùng Bao Vương, hai cái tên mà chỉ cần nói tên ra là khiến các cường giả vũ trụ sợ khóc thét không dám đối đầu.

.....

Đó là một căn cứ ngầm được trang bị những máy móc mà những doanh nghiệp cơ sở bình thường đều không có khả năng mơ tới đó. Nó như một khu nghiên cứu quân sự hoặc trạm không gian như các phim khoa học viễn tưởng. Những sự kiện đang xảy ra nơi nhà máy bỏ hoang đều được một nhóm người quan sát một cách kỹ lưỡng.

- Trận đấu bắt đầu rồi, kết quả sẽ như thế nào đây liệu ba người bọn họ có thể đánh lại hai người đó không, theo tôi khi biết đối phương có một người nữa chúng ta nên chơi kiểu an toàn mới phải.

Một người trong số họ lên tiếng và sự cẩn thận đó cũng được mọi người tán thành. Sau đó lại một người khác lên tiếng

- Đừng có lo, tuy không phải là lực lượng chiến đấu nòng cốt, nhưng đội nhóm họ có phương pháp làm việc rất cẩn thận và chu đáo, chưa kể tôi nghe nói bên khoa kỹ tổ cũng cấp cho họ vài thứ hay ho nhằm thử nghiệm, thế nên chúng ta cũng nên quan sát thành tựu của tổ chức chút nhì. Với lại....

Nói tới đây người đó dừng lại

- Nếu hàng rào phòng thủ của tổ chức để lọt một người có thể đột phá được Vaal Nova chạy vào Nhật Bản thì chúng ta có nhiều chuyện rắc rối phải

giải quyết sau này đó.

Mọi người thấy nụ cười tự tin nở trên miệng người đó cũng bớt lo lắng, dù sao đội nhóm 3 người đó cũng thuộc top của một trong 3 phân tổ quan trọng của tổ chức.

- Over Reach Sight của cậu ta có đủ vững để cho chúng ta quan sát không đấy.

Một người lên tiếng với nhân viên kỹ thuật đầu được trang bị một chiếc nòng kim loại với đủ thứ dây nhợ máy móc cắm vào đó đang cặm cụi thu lại những gì đang diễn ra ở hiện trường. Cậu ta nghe câu hỏi vẫn không ngước lên chỉ lên tiếng trả lời

- Đừng lo, ngoại trừ dung lượng thu được tương đương 1TB thì độ vững bền của nó đủ vững để chịu được Vaal Nova mà tuy chỉ một lần thôi. Nhưng các ngài nghĩ rằng cô ấy sẽ liều chết thực hiện chiêu đó 2 lần trong 1 ngày à. Thế nên cứ yên tâm là mọi thứ đã được chuẩn bị đầy đủ

Nói rồi cậu ta nói vào chiếc micro trên cổ

- Ra tay bắt giữ mục tiêu.

.....

Mệnh lệnh đã được truyền đạt tới tai, cô gái bắt đầu nghiêm túc nghênh chiến với kẻ trước mắt và hai người bên cạnh cũng lao vào bé gothic Lolita mặc hắc phục.

Thấy đối thủ cũng bắt đầu ra tay Rory dậm chân, sàn nhà bị thủng một lỗ, khói bụi bay mù mịt, bé loli đã nhảy về sau một bước lớn sau đó vọt qua một khu khác trong nhà máy. Thấy vậy hai người quay qua cô gái còn lại và sau một hồi trao đổi trong chớp mắt họ đã chạy ra khỏi phòng truy đuổi mục tiêu của mình.

- Chúng ta bắt đầu thôi, tôi lên đây.

Cô nàng dị năng tỏ vào thế và lao lên phía trước tung một quyền vào đối thủ. Trước đòn tấn công Athena nhẹ người né tránh và bằng một động tác xoay người cô đã xuất hiện đằng sau cô gái và tung một cước ngay hông cô bé.

- Hừ!!!!

Athena nhũn mảy, một cước của một người mang danh Bạo Vương thì có sức mạnh như thế nào, tuy bây giờ Athena chỉ chính mức độ thực lực vừa phải để ngang với trình độ của trái đất thôi nhưng cú đá này của cô đủ lật một chiếc xe tải nhỏ nhưng bây giờ đối thủ của cô không chút nào có dấu hiệu bị đá bay đi mà chân cô lại có cảm giác lạnh toát như ướp trong băng đá vậy. Không những vậy một cảm giác run rẩy tỏa ra khiến đôi chân của Athena trở nên khó cử động. Cô rút ngay chân lại trước khi hàn khí kịp lan tỏa ra khắp chân mình và sau đó nhảy về sau.

- Đây là khả năng điều khiển băng, hoặc nhiệt độ đúng không.

Tuy đã rời khỏi nhưng Athena vẫn cảm thấy, hàn khí hoành hành trong chân mình, cô khẽ nhặt viên gạch dưới đất búng vào chân nhằm điểm huyết ngăn cho hàn khí tiếp tục xâm lấn sang chỗ khác. Cô thầm nghĩ “Hàn đây gọi là cái bị hàn khí xâm nhập trong tiểu thuyết võ hiệp đây mà.” Và đối thủ của cô người đang đứng đối diện cũng lên tiếng trả lời

- Tôi có thể hạ nhiệt độ bất kỳ vật gì mà tôi chạm vào, bao gồm cả không khí để tạo ra hàn khí và có thể tự do thao túng nó. Mà không khí có mặt khắp mọi nơi..... Thế nên.....

Nói tới đó cô gái lao nhanh về phía Athena tung đòn tấn công. Cú đâm của cô không mạnh, nhưng Athena có thể nhận ra rằng mỗi khi đòn đánh sắp đánh trúng mục tiêu thì sẽ xuất hiện một luồng khói trắng mỏng, khói nói cũng biết cô gái này có thể chuyển hóa hàn khí trong khoảng thời gian tích tắc trước khi trúng mục tiêu. Nếu một người không giỏi không chế sẽ tụ tập hàn khí trong tay trước rồi mới ra đòn, nhưng đồng thời điều đó lại khiến cơ thể bị lạnh đi mất độ linh hoạt của các cơ bắp. Có thể nói cách đánh của cô gái này vừa tiết kiệm sức lại có thể tùy ý thu phát vô cùng hiệu quả.

Còn Athena người đang phải đối phó với nó thì khá là khó chịu, cô không thể chạm vào đối phương cho nên chỉ có thể né tránh đòn đánh của đối phương.

- Xem ra phải nghiêm túc một chút rồi.

Athena vọt về phía sau vùng mạnh tay, một sợi xích đen uốn lượn như trường xà lao thẳng vào đối thủ. Bạo Vương Athena, hay tên gọi đầy đủ là Cuồng Bạo Hắc Xà Vương, sở dĩ có cái tên đó là do vũ khí của cô 1 sợi hắc xích được tạo thành do thôn phệ vô số linh hồn và có linh trí của mình, khi vào trận đánh nó có thể tự chuyển động tấn công đối thủ như một con cự蟒 cuồng bạo và cộng thêm sức mạnh của Athena nên mới có được cái tên đó. Có thể nói nó chính là đồng đội mà Athena đã chọn và đã cùng tung hoành trong bao nhiêu năm tháng. Nhưng do Athena thấy cái tên đó không đẹp lắm nên chỉ gọi tắt bản thân mình là Bạo Vương.

Và bây giờ tuy không sử dụng sợi xích đó mà chỉ là một sợi xích thông thường được cường hóa một chút bằng chú thuật nhưng khả năng điều khiển xích của cô vẫn thuộc hàng tuyệt đỉnh cho nên sợi hắc xích như một rắn dữ tợn lao về đối thủ như muốn một bóp đoạt mạng.

Thấy công kích của đối phương hung bạo, cô gái tổ chức dĩ năng vung mạnh tay gạt phẳng sợi xích ra, nhưng như đã nói trên sợi xích trong tay Athena như có sinh mệnh tuy bị đánh văng ra nhưng rất nhanh chóng cuộn mình nhắm về phía chân của đối thủ đánh tới. Mặc dù thế như cô gái tổ chức dĩ năng phản ứng như cũng đoán được chuyện đó cô nhảy lên lùi về đằng sau.

Keng! Tiếng sợi xích đập xuống đất tạo một lỗ thủng to tương bằng miệng bát.

- Cái quái gì!

Kinh hoàng trước lực phá hoại, mắt của cô nàng dĩ năng há hốc ra và...

- Cẩn thận, sợi xích đó là hàng được cường hóa. Rất có thể cô ta sở hữu pháp thuật của Anh Quốc do từ nhỏ sống ở nước Anh đó.

Giọng nói từ chiếc tai phone siêu nhỏ vang lên, sở chỉ huy đang theo dõi mọi việc lên tiếng nhắc nhở và bản thân cô khi tiếp nhận thông tin này cũng lắc đầu ngao ngán vì độ khó ngoài dự đoán của đối thủ. Nhìn sợi xích như trường xà đang lăm lăm uốn lượn ngoài kia khuôn mặt cô đánh lại lộ sự nghiêm túc cao độ

- Phải nghiêm túc đối phó rồi a. Tới đi

Cô thủ thế ngoắc tay làm một động tác mời gọi đối thủ và không để cô chờ lâu, sợi xích lao tới tấn công với một tốc độ kinh hồn. Cả hai giao chiến hơn chục chiêu thì Athena bắt đầu cảm thấy có gì không ổn, đối thủ của cô đang đánh đỡ sợi xích một cách vấp vả và cũng đã có dấu hiệu xuống sức nhưng cô ta hoàn toàn không rời khỏi chỗ đứng hiện tại, nếu muốn cô có thể lui lại hoặc di chuyển qua chỗ khác đằng này cô ấy là đứng yên một chỗ chịu trận như là một trung tâm cho cái gì đó

- Không lẽ nào.

Athena thốt lên kinh ngạc và đối thủ của cô cũng nở một nụ cười đắc thắng.

- Cô phát hiện cũng đã muộn. Xem chiêu! Hàn Vụ Băng Giới

Tức thì toàn không gian bị bao phủ bởi sương trắng, Athena không còn có khả năng thấy được đối thủ nữa, không những thế nhiệt độ giảm xuống mức cực thấp. "Ah!!!" Athena rên một tiếng rồi gục xuống sàn, cô lại bị hàn khí xâm nhập, cả cơ thể run lên từ bên trong xương tủy. Đột nhiên một cảm giác cực kỳ nguy hiểm xuất hiện, Athena tung người qua một bên né tránh thì cô thấy được trong màn sương có một thứ gì đó như một sợi dây thừng đánh tới chỗ cô khi nãy.

- Thế nào, khi nãy cô sử dụng xích tấn công thì bây giờ cũng nên ném chút mùi vị bị đánh từ xa nhì. Giới thiệu với cô đây là Hàn Vụ Nhuyễn Tiên không những 1 sợi mà tới 8 sợi đó nhé

Vừa nói xong hàng loạt đòn tấn công lao tới Athena, và đối phó với nó Bạo Vương nắm chặt sợi xích của mình xoay tít đánh bật mọi đòn tấn công.

Không thể không nói đòn tấn công của cô bé vô cùng hiểm hóc, lại vừa sử dụng hư chiêu kết hợp đánh nghiêm túc, nhất là trong hoàn cảnh hàn vụ bao vây khiến chuyển động của Athena bị hạn chế rất nhiều.

Nhưng Athena là ai cao thủ sử dụng xích lâu năm nên chỉ cần dựa vào cảm nhận cùng kinh nghiệm là cô vẫn có thể đoán trước đòn đánh của đối phương

*Chát! Chát!!!! Chát!!!!" Những tiếng vung xích và đỡ đòn vang lên, những vật xung quanh bị đánh gãy nát nhưng Athena vẫn vô sự, tuy có xuống sức vì chống cự với hàn khí nhưng cô vẫn chưa ở mức gục ngã

- 8 cái thì sao chứ! Cô bé không tinh thông sử dụng thì không thể đánh lại ta, người sử dụng xích bao nhiêu năm tháng đâu.

Thấy sự tấn công của mình không hiệu quả và lời nói của Athena khiến cho cô gái tổ chức cũng thấy khó chịu

- Cô có thật là nữ sinh cấp 3 không thế, ăn nói kiểu đó

Thấy đối phương chấp vắn mình Athena cũng lộ ra vẻ tỉnh quái

- Athena chan là nữ sinh cấp 3 chân chính nha, nhưng ta còn có một thân phận khác nữa đó

- Thân phận khác..... Đó là gì...

Cô gái tổ chức chợt dạ hồi hộp, cô cũng biết là thông tin mà đối thủ đưa ra không thể tin tưởng, nhưng có nhiều trường hợp phải thả tin rằng thật còn hơn không tin. V ở bên kia Athena cũng trả lời cô với vẻ hào hứng.

- Ngoài điều đó ra Athena chan còn là một Mahou Shoujo đấu tranh trên chiến trường Yuri Love. Nhiệm vụ của Athena chan là ủng hộ tình yêu của các cô gái hướng đến các cô gái khác và thông nã những ai phản đối nó. Thấy Athena chan tuyệt vời không nào?

.....

Thời gian như đông cứng với cô gái tổ chức dị năng ngay vào lúc đó.

PS: Chúng ta sẽ tiếp tục với phần giới thiệu nhân vật

KANZAKI ATHENA: LINK ẢNH:

<https://i.imgur.com/O3sbHl6.jpg>

cô gái thể hiện đúng sự biến thái của mình, Yuri, Lolicon, có sở thích BDSM và cả thôi miên nữa. Đây là nhân vật mà mình yêu quý nhất và cảm thấy thú vị khi viết nhất hơn cả main chính. Và ở phần xây dựng nhân vật thì mình cố gắng xây dựng hình tượng nữ sinh vừa sắc sảo vừa có vẻ cơ hội, chắc chắn là cơ hội để sờ mó các cô gái khác đồng thời làm những chuyện không tiện nói rồi a.....

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Đồi chiến siêu năng tổ - Rory 1

Trong khi đó ở một khu khác trong nhà máy cũng đang có một trận chiến kịch liệt, một bên là Lolikko Âm Vương Rory Mercury và hai người còn lại là hai cao thủ của dị năng tổ. Tuy 2 người này không phải là dị năng giả nhưng võ công cao cường cùng với khả năng phối hợp cao siêu đã khiến họ trở thành một trong những thiếu số có thể đương đầu với dị năng giả.

Hai người thủ thế không rời mắt khỏi đối thủ, thông tin về cô bé này không hề có chút gì, cứ như là người tự nhiên xuất hiện, cho nên tổ chức đã lệnh họ nên thăm dò đối thủ. Theo như quy định của tổ chức, trước khi làm nhiệm vụ bất kỳ ai cũng sẽ được trang bị một thứ do một người có năng lực Over Reach Sight nhằm quan sát lại mọi động tĩnh. Nói tới Over Reach Sight đó chính là một dị năng khá đặc biệt, nó có thể cho vật được chạm vào khả năng ghi lại hình ảnh âm thanh như một cái camera vậy. Tuy có hạn chế sử dụng là vật được tác dụng không được lớn hơn 5cm². Nhưng có một cái lợi là nó rất bền và khó bị phát hiện nên rất hiệu quả trong việc thu thập tin tức cùng chứng cứ.

Cho nên khi hai bên bắt đầu giao tiếp thì bên bộ phận căn cứ đã yêu cầu truy tìm thông tin của bé Lolikko rồi, nhưng rồi cuộc kết quả là thất bại, cho nên hai người này đã được lệnh cần phải thăm dò thực lực đối phương.

- Các vị nếu các vị không động thủ thì ta sẽ ra tay đấy, hi vọng các vị có thể cầm cự cho tới lúc ta thưởng thức xong cây kẹo mút này nhé.

Nói rồi lấy từ trong túi áo ra một thanh kẹo mút và ngậm vào miệng, toàn thân bé loli tỏa ra hắc vụ ngập trời cộng với đôi mắt màu bạc sang rực trong bóng tối khiến cho hai người kia cảm giác được một sự sợ hãi không tên, nhưng là những người lão luyện, họ biết nếu thật sự để cho cô bé phát đòn chắc chắn bọn họ sẽ lâm vào thế bị động cho nên lập tức vào thế phóng về phía trước tung đòn tấn công đối thủ.

Chát!!! Bốp!!!! Bằng một cú bạt người bé Loli Âm Vương đã ở ngay trên đầu họ, đập mạnh một chân ngực của một người.

- Ah!!!!!! Sức mạnh này.....

Choáng váng trước sức mạnh không tưởng phát ra từ cái thân thể con nít đó một người bị đánh lui lại và thuận đà cú đập cô bé lao về phía người kia làm một cú xoay người rồi bỏ mạnh cánh tay vào vai người còn lại.

Rầm!!! Chỉ mới một lần so chiêu mà cả hai người đã lâm vào thế bất lợi.

- Không sao chứ!

Nuốt nước bọt pha lẫn vị tanh của máu, một người lên tiếng với đồng đội.

- Ủ! Nhưng có vẻ đối thủ của chúng ta là một con quái vật trong dáng vẻ của một đứa con nít đó. Cần phải cẩn thận hơn rồi.

Nói rồi cả hai người lao tới đối thủ.

- Ya!!!!!!

Rầm! Bằng một tiếng hống, mặt đất nứt ra, trận đấu đã thật sự bắt đầu. Trước sức mạnh của họ, cả nhà máy như rung lên dữ dội. Chiến đấu được một lúc, hai bên trao đổi hơn trăm chiêu, tuy vẫn giữ thế thăm dò nhau, Rory đã nắm bắt được chiến pháp phối hợp của họ, một cương một nhu, một nhanh một chậm, một âm một dương. Hai người họ như đại diện cho thái cực tương sinh tương khắc, cô không vội hạ bọn họ, cô còn muốn xem cuộc chiến này sẽ đi tới một cao trào như thế nào, cũng như thưởng thức một viên kẹo, cô chậm rãi vừa đánh vừa di chuyển như một cánh bướm đêm bay lượn thưởng thức không gian trong màn đêm tự do tự tại vậy.

Và ở phía bên kia, cả hai người đều nhận ra một điều về đối thủ người mang dáng vẻ một đứa con nít này là một tồn tại ra sao. Một thứ mang sức mạnh của một con quái vật nhưng chuyển động nhẹ nhàng thanh thoát hoàn toàn không hợp với thứ sức mạnh mà nó bày ra. Nhưng họ vẫn biết được rằng cô

vẫn chưa nghiêm túc. Một người lên tiếng thử khích bác đối phương

- Cô không đánh nghiêm túc, coi thường bọn ta sao. Thua thì đừng có trách đó.

Trước chấp vấn của đối phương Rory nhẹ nhàng dùng 1 tay lấy cây kẹo ra khỏi miệng, và đối diện với điều đó hai người cảm thấy một trận ỉn nhục. Tuy vậy giờ hai bên chỉ thăm dò nhưng động tác của cô bé đã làm họ phẩm nộ. Khí thế của họ bộc phát dữ dội và tung đòn càng ngày càng mãnh liệt hơn khiến cho bé Loli phải chật vật chống đỡ trong khi liên tục lui bước.

- Sơ hờ! Đờ đòn này đi

Nhưng trước sự tấn công liên miên không ngớt cái gì tới cũng phải tới, bé Loli Âm Vương đã lãnh hai đòn cực nặng ở hông và bụng dưới, cô bị đẩy lùi về mấy bước trong khi rên lên đau đớn.

- Ah!!!!

Nhưng đó vẫn chưa phải là chấm dứt, hai luồng khí thế mạnh hơn lúc nào hết phát ra từ hai người đó, khiến toàn bộ cơ thể của cô run lên. Họ chuẩn bị tung đòn tất sát.

- Lôi Hỏa Song Long Nộ / Phong Thủy Song Long Chấn

Hai người, một lôi, một hỏa trên hai tay, người còn lại một thủy một phong.

- Không thăm dò gì nữa hết, bọn ta sẽ cho cô biết thế nào là đau khô.

Khí thế của quyền thủ hai người họ như dung hợp chống đối lẫn khiến cho nhau mạnh hơn chục lần và tổng thẳng vào thân thể nhỏ nhắn của cô bé Âm Vương khiến cho cô bị bắn thẳng vào bức tường.

Rầm!!!! Khói bụi bay tung tóe, có vẻ như bức tường đã xuống cấp này cũng không thể chịu nổi sức mạnh của cú đánh nên đã vỡ vụn. Loli Âm Vương đang dính trên đó như một tác phẩm nghệ thuật.

- Với một người như cô thì như vậy chưa đủ, để bọn ta tặng cô một món quà nữa.

Nói rồi hai người mang trọng cơ thể ra hai quả cầu mang hai màu sắc khác nhau và ném qua phía cô bé. Thời điểm hai quả cầu tiếp cận không gian chung quanh như thay đổi màu sắc nhưng không hề có tiếng nổ vang lên, thân thể bé Rory Âm Vương đồ xuống đất bất động.

- Cuối cùng thì Chark Disruptor và Chark Counter cũng đã thu được kết quả khả quan rồi. Nhiệm vụ cũng coi như hoàn thành một nửa

Một trong hai người lên tiếng và người kia cũng gật đầu

- Một cái phá hoại sóng não ngăn siêu năng giả sử dụng năng lực còn một cái là ngăn chặn cùng bạo động ma lực trong bản thân cơ thể của pháp sư, tuy không rõ cô ta thuộc dạng nào nhưng sử dụng cả hai cái cho chắc ăn.

- Tôi thì thấy chúng ta nên sử dụng bài tẩy cuối cùng để ép cô ta vào góc nhằm bại lộ kỹ năng nhưng xem ra chúng ta quả thật hơi nóng nảy rồi.

- Bây giờ nói cũng không có ích gì, tuy chúng ta nên vì tổ chức đạt kết quả tốt nhất nhưng cũng là cũng có niềm tự hào của một võ sư, với hành động của cô ta thì bất kỳ võ thuật gia nào cũng không bình tĩnh nổi đâu.

- Được rồi, ở bên này cũng đã kết thúc, chúng ta mau tới tiêm cho cô ta thuốc hôn mê sâu để còn sang bên kia tiếp viện nữa.

Nói rồi hai người tiến tới chỗ bé Loli Âm Vương, chỉ cần tiêm thuốc vào cô bé đang nằm bất động trên đất kia là họ đã hoàn thành một nửa nhiệm vụ được giao, và họ tự tin rằng với thể trạng của họ, thì qua tiếp ứng đồng đội để hoàn thành nửa kia nhiệm vụ là quá dễ dàng. Thứ tiếp theo chờ họ chính là bữa tiệc chúc mừng thắng cấp khi về nhà. Họ đã làm được.

Họ trông thật sự rất vui, nhưng không ai biết được rằng họ không vui cho chính họ mà vui cho cô đồng đội còn chiến đấu ở ngoài kia

Đừng lo và hãy cố lên, chúng tôi đến giúp cô ngay

Rốp!!!

Tuy rất lặng lẽ nhưng họ nghe thấy tiếng động đó, rất lặng lẽ nhưng nó, chính bản thân nó lại khiến họ run rẩy, tiếng động đó như báo hiệu một sự tuyệt vọng mang tên Hắc Âm chuẩn bị hàng lâm xuống với họ

Họ lác đầu để phủ nhận.

Rốp.... Rốp.... Rốp!

Nhưng nó không dừng lại và nó không chịu kết thúc. Nó nghe như một người đang nhai một cái bánh hay một cục kẹo trong miệng vậy và nó phát ra từ cô bé đang nằm trên mặt đất kia. Cô bé lên tiếng cười khúc khích đáng yêu nhưng với họ có thể đoán được mỗi cô bé đang nở ra một nụ cười trên choker họ như những thăng giáng.

Sau đó họ thấy.... Họ thấy hắc ám đã hàng lâm, thứ hắc ám mà chưa từng thấy lần nào trong đời đã xuất hiện trước mắt họ. Họ không biết sở chỉ huy nghĩ sao khi chứng kiến sức mạnh này qua màn ảnh. Bé Loli đang nằm đó đã đứng dậy, đằng sau lưng cô bé là những hắc cầu trôi nổi trong không khí. Cô bé Loli nở nụ cười và lên tiếng

- Đòn đánh phối hợp của các anh khi nghiêm túc quả là một món khai vị ngon và độc chiêu đó cũng xứng là món chính, rất ngon

miệng... Nhưng

Nói tới đây cô bé Loli lắc lắc ngón tay lộ bộ mặt thất vọng

- Món tráng miệng, không giống như người khác tôi rất thích ăn món tráng miệng, nói cho cùng tôi là một đứa con nít hảo ngọt mà. Nhưng món tráng miệng của các anh quả là đáng thất vọng, nếu phải miêu tả chính xác thì nó giống như là ăn một chiếc bánh bông lan vừa thiếu đường và thiếu cả sữa vậy đó. Chán quá đi a.!!!

Thái độ của cô tỏ vẻ thật sự chán nản và nó làm vẻ mặt hai người kia trở nên khó coi hơn mọi lúc, và sau đó một người lên tiếng

- Hảo ngọt quá không tốt đâu cô bé, là trẻ con phải cân bằng dinh dưỡng một chút mới tốt đó, nhưng nếu cô bé muốn hai người bọn tôi sẽ phục vụ một món tráng miệng khác vậy.

Nói rồi hai người lại thủ thế chuẩn bị tấn công, lần này họ đặt toàn bộ sức mạnh và chuẩn bị cho một trận chiến khốc liệt. Nhưng...

- Tôi xin lỗi vì những hành động của mình

Trái với thái độ của bọn họ, bé Loli lại cúi đầu xin lỗi

- Khi nãy anh có hỏi tôi đánh nghiêm túc hay không thì tôi đã muốn đáp lại câu trả lời đó, nhưng khi ấy đang ngậm kẹo thì làm sao tôi có thể trả lời được. Thêm vào đó chúng ta khi ấy chỉ thăm dò nên tôi nghĩ bằng một tay cũng có thể chặn hai anh trong thời gian cần thiết để đưa ra câu trả lời, nhưng tôi không ngờ là các anh vì hành động đó mà trở nên phẫn nộ, nên tôi đã quyết định thưởng thức những gì các anh biểu hiện và nó thật sự là thú vị... Ngoại trừ món tráng miệng dở tệ đó ra.

Cô bé nói đầy thành khẩn nhưng bản thân điều đó lại khiến hai người kia càng phẫn nộ

- Ý cô là, cô đã có ý để chúng tôi hoàn thành những đòn đánh liên hoàn đó sao. Coi thường chúng tôi đến vậy ư.

Nghe vậy bé Loli thở dài

- Các anh cũng muốn thăm dò tôi và để cho tổ chức các anh điều tra thông tin nên đâu có ý định dốc hết sức ngay từ đầu, thế nên tôi mới sử dụng điều đó thưởng thức viên kẹo đó chứ. Cái này là câu trả lời khi nãy tôi định nói, nhưng không kịp vì đòn tấn công liên hoàn đó

Bất ngờ trước những suy nghĩ kỳ lạ của đối phương hai người kia không nói được gì

- Nhưng....

Ánh mắt màu bạc của cô bé trở nên sắc như hai lưỡi lợi kiếm

- Mượn lời khi nãy của các anh “Không thăm dò gì nữa hết.”...

Nói tới đây cô bé giang ngang tay phải của mình ra, một luồng hắc khí xuất hiện và nó dần dần hình thành một cây búa lớn màu đen tuyền và tay trái của cô bé là một thanh kẹo mút nữa

- Bây giờ tôi sẽ nghiêm túc nghiền nát các anh trước khi tôi ăn xong cây kẹo này, vậy nên đừng có phàn nàn là tôi coi thường các anh nữa nhé.

Ầm!!!!!! Mặt đất bẻ nát, nếu không phải hai người nhanh chân vọt sang một bên né tránh thì bây giờ hẳn đã thành một bãi máu, bé Loli vừa dứt lời đã vọt ra đằng sau họ và đập cái rìu khổng lồ đó xuống.

Nhìn thân ảnh nhỏ nhắn vừa tạo cái hố khổng lồ như hố bom đó, hai người đồ mồ hôi lạnh và đột nhiên một cảm giác cực kỳ không hay xuất hiện đằng sau họ. Nhanh như chớp họ xoay người trên không vùng tay đánh trả lại thứ đang chuẩn bị đánh lên

- Cái quái gì...

Kính hải nhìn thứ vừa ra đòn đánh lên sau lưng mình, mà cái đó cũng không phải thật sự là đánh lên, nếu diễn giải cho dễ hiểu nó là hai cô bé giống như người họ đối đầu này giờ. Và trong đầu họ xuất hiện một cụm từ ngữ diễn tả chính xác cho điều đó

- Phân thân thuật sao.

Sau khi hóa giải đòn tấn công từ sau lưng đó và người tấn công đã biến mất, hai người đáp xuống đất và lùi lại cảnh giác cực độ. Tuy trong đầu họ nghĩ đến thuật phân thân, nhưng có một cái gì đó mà khác lạ so với thuật phân thân mà họ biết, thông thường phân thân sẽ không có sức mạnh như bản gốc. Đẳng này khi nảy đối diện với đòn đánh của hai người sau lưng, họ không hề thấy sức mạnh của họ yếu hơn bản gốc chút nào cả, và đặc biệt hơn là hai phân thân đó chỉ tấn công một lần sau đó biến mất. Cái đó cũng là điều kỳ lạ bởi vì bình thường khi chiến đấu với một phân thân ta thường hạ nó nhanh nhất vì nó yếu và chỉ có thể chịu được một đòn đánh bởi vì phân thân là thủ thuật sử dụng năng lượng mà tạo ra, nhưng đẳng này khi nảy vì sức mạnh của hai thứ có thể phán đoán là phân thân không khác bản gốc chút nào nên họ không dám bắt cần chỉ gạt đòn tấn công ra thôi mà không hề đánh trúng nhưng phân thân sau đó cũng biến mất.

- Nếu các anh thắc mắc thì tại sao chúng ta không thử một lần nữa nhỉ.

Nở nụ cười và giơ cao cánh tay đang cầm cây rìu không lồ đó bé loli vung một phát ngay bên hông mình

Vút! Sức mạnh cú vung tạo thành tiếng gió rít gào thét nhưng trong mắt hai người kia tuy nó mạnh nhưng nó chỉ như một cú vung không có chủ đích, không có mục tiêu và họ rất nhanh thu ý nghĩ đó lại khi thấy trên đầu của họ đột nhiên xuất hiện thêm 2 bé loli giống hệt đối thủ của họ và bỏ mạnh cái rìu xuống.

Rầm!!!! Dù đã lùi lại nhưng hai người họ cũng bị dư chấn đánh bay một quãng và bây giờ họ đã bắt đầu thấy kinh sợ khi đã đưa ra phán đoán về sức mạnh của đối phương.

- Không thể nào chẳng lẽ....

Bé loli gạt đầu nở nụ cười như chúc mừng hai người đã đoán đúng

- Âm Thuật “Khoảng Khắc Hào Quang.” Bất cứ cú đánh nào của tôi tung ra cho dù trúng hay không và ở bất kì khoảng cách nào tôi có thể tạo ra hai bản tôn của chính mình và tấn công đối thủ một lần.

Không để ý đến sự kinh ngạc của đối phương Âm Vương Rory Mercury nói tiếp

- Và do chỉ tấn công được có một lần nên những bản tôn đó luôn dốc toàn lực để đưa tôi đến chiến thắng thế nên tôi mới cho rằng đó là “Khoảng Khắc Hào Quang.” Của những bản tôn đó. Nếu chỉ có thể khẳng định sự tồn tại của mình trong khoảnh khắc thì ai cũng sẽ dốc toàn lực tóa sang hết mức thôi. Và tôi nghĩ đó là điều đáng quý thế nên tôi mới đặt nó làm tên chiêu thức này.

Về mặt của cô khi nói bây giờ khiến hai người tự hỏi rằng cô có thật là một đứa trẻ con hay không. Ánh mắt nghiêm trang đến kỳ lạ. Nhưng ngay sau đó, một nụ cười đến vụn vụn theo cực điểm của sát khí xuất hiện trên gương mặt loli đó

- Một cú đánh là 2 bản tôn, vậy 2 cú đánh thì sao, 3 cú đánh thì sao, 4 cú đánh thì sao nhỉ...

Vừa dứt lời bằng 4 cú đánh tạo ra một thứ tựa như bông hoa 8 cánh, bóng tối xung quanh cô bé trở nên dày đặc hơn bao giờ hết.

- Chạy mau trước khi 8 bản tôn tấn công

Nghĩ tới việc phải đối đầu với 8 bản tôn có sức mạnh như vậy cũng khiến hai người run rẩy tay chân và chạy là biện pháp duy nhất nhưng...

- Tôi có nói rằng bản tôn có thể xuất hiện bất cứ địa điểm nào mà họ muốn chưa nhỉ. Thậm chí bất cứ số lượng nào họ muốn chưa nhỉ.... Thế nên hãy thường thức ánh hào quang của những bản tôn của tôi trước khi rơi vào hắc ám vô tận nhé.

Những bản tôn mang theo sức mạnh đủ hủy diệt mọi thứ đã xuất hiện vây quanh họ, triệt để chặn đứng mọi đường rút lui sau đó ra lạnh lùng đưa ra phán quyết cuối cùng đối với hai người.

Thế giới sắp chấm dứt. Họ sẽ bị hắc ám nuốt chửng không còn một dấu vết.

“Nếu đã không trốn được / Thì chỉ còn chấp nhận...”

Cả hai nắm chặt bàn tay.... Một luồng sức mạnh được hình thành. Nó không phải là sức mạnh từ chiêu thức võ thuật. Nhưng nó là cứu cánh cuối cùng đối với hai người họ. Cả hai người cùng gào lên...

“CHẾT KHI ĐÃ CHIẾN ĐẤU BẰNG CẢ TÍNH MẠNG.”

Những dòng khí lưu dâng trào tỏa ra tứ phía. Một đòn phối hợp mạnh nhất được tung ra. Một món tráng miệng có thể đủ khiến cho bé Loli Âm Vương mỉm cười gạt đầu trong thỏa mãn.

“Thái Cực Hợp Long Quyền.”

PS: Và tiếp theo sẽ là phần giới thiệu nhân vật

ÂM VƯƠNG RORY MERCURY

LINK ẢNH: <https://i.imgur.com/IIDY5FK.jpg>

Đây có thể nói là nhân vật mình tự hào nhất trong khoảng tạo hình. Một sự tương phản đến nổi bật giữa phong cách tổng thể và ánh mắt màu bạc đỏ. Khi tạo xong mình run lên như một thằng điên và tự nhủ "Sự Tương Phản Này Đúng Là Tuyệt Vời Mà." Với một vẻ cười nhẹ không giống cười đó quả thật là gây tò mò quá luôn.

Nhưng đây là một nhân vật rất khó xây dựng về tính cách, ngay cả trong bộ cũ mình cũng không làm được điều này. Một Âm Vương trẻ con hào ngọt nhưng đồng thời phải thể hiện sự thành thực của một cường giả đỉnh cấp. Quả là rất khó, nhưng mình sẽ cố gắng hết sức.

Và một điều đáng tiếc là trong bức hình mình không thể thiết kế thêm cây riêu bé ấy sử dụng được, quả là chán mà.

Xin chào và cảm ơn các bạn đã ủng hộ bộ truyện này của mình

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đới chiến siêu năng tổ - Athena 2

- Ngoài điều đó ra Athena chan còn là một Mahou Shoujo đấu tranh trên chiến trường Yuri Love. Nhiệm vụ của Athena chan là ủng hộ tình yêu của các cô gái hướng đến các cô gái khác và thông náo những ai phản đối nó. Thấy Athena chan tuyệt vời không nào?

.....

Thời gian như đông cứng với cô gái tổ chức dị năng ngay vào lúc đó.

- Cô!!!!!!! Cô!!!!!!

Răng cô gái như đánh vào nhau. Nó không phải vì cô cảm thấy lạnh lẽo vì cái không gian dày đặc hàn khí cô tạo ra.

- Cô..... Coi tôi..... Như là con ngốc sao.....

Hàn vụ trở nên dày đặc hơn bao giờ hết. 8 sợi xúc tu, à không bây giờ đã thành 10 sợi lao tới đối thủ tấn công với tốc độ kinh hồn.

Khoảnh khắc đó....

- Cô ta....

Phiu!!!!!!

Thậm chí dòng suy nghĩ của cô gái cũng bị cắt đứt khi cô cảm thấy một luồng khí nhẹ nhàng thổi vào tai mình. Khiến cô giật mình run lên.

- Athena chan không bao giờ coi cô gái nào là đồ ngốc cả aaaaaa

Không biết tự bao giờ Athena đã xuất hiện ngay bên sát bên cô, nhẹ nhàng thổi một làn hơi ấm áp vào trong tai cô, đúng, nó rất ấm áp, hoàn toàn tương phản với hàn khí lạnh lẽo vây quanh hai người.

- Thật đúng là, mặc dù ta biết cô chiến đấu vì tổ chức vì đất nước nhưng cái gọi là thuần dương thuốc đó....

Câu nói đó khiến cô gái hoảng sợ. Nhưng ngay khi đó cô cảm thấy một bàn tay đặt nhẹ trên lưng mình.

- Ah.....

Cô gái khẽ rên lên và sau đó....

- Không tốt cho cơ thể chút nào đâu....

Những dòng khí nóng được tạo ra từ thuần dương thuốc đang chạy khắp cơ thể cô dần dần bị tan biến. Như đã nói từ trước, ban nãy khi chiến đấu tay đôi với Athena cô bé này luôn luôn tạo ra hàn khí trước khi cú đánh cô chạm đối thủ mà không phải tạo ra từ trước, lý do được đưa ra là để giữ sức nhiều nhất có thể, nhưng cái lý do đó chỉ là một nửa, nửa kia chính là ngay bản thân cô cũng không chịu được hàn khí của chính mình tạo ra.

Vậy câu hỏi ở đây là: Tại sao trong không gian của Hàn Vụ Băng Giới, nơi dày đặc hàn khí vây quanh này, ngay cả một người như Athena cũng bị ảnh hưởng thì tại sao cô bé không hề tỏ ra hề hấn chút nào cả. Câu trả lời chính là thuần dương thuốc. Đó là thứ thuốc được tạo ra nhằm chống lại khí lạnh mà không cần bất cứ trang bị phương tiện nào cả. Bình thường thì nó vô hại nhưng đối với cô gái này khi năng lực thức tỉnh thì đã khiến cơ thể cô ấy trở

thành thuần âm thể chất mặc dù nó vẫn chưa thức tỉnh trọn vẹn. Có lẽ bản thân cô cũng chưa nhận ra điều này. Nhưng việc sử dụng thuần dương thuốc này rất có hại đối với người như cô.

Và một người như Athena sẽ tuyệt đối không để chuyện như vậy xảy ra thế nên khi đặt tay lên lưng cô gái, Athena trong nháy mắt đã hủy đi tác dụng của thuốc đồng thời phục hồi những tổn hại do nó gây ra.

- Ehehehehehehe!!!!!!!!!

Giọng cười tà ác của Athena khiến cô gái giật mình

- Eo của cô đẹp ghê, Athena chan muốn xoa mãi nó thôi a.

Cô gái bây giờ mới nhận ra là eo cô đang bị sạm sỡ bởi đôi tay của Athena, và một trong nó đang chuẩn bị trườn xuống phần phía nhạy cảm phía dưới. Khuôn mặt cô gái đã bốc đầy hơi nước với màu cà rốt, cô vùng mạnh tay ra đằng sau nhưng có vẻ đối thủ đã kịp né bằng cách nhảy vọt lên không.

- Thấy tốt hơn chưa.

Trong làn sương cô gái chỉ nghe thấy giọng của Athena nhưng cô có thể đoán là đối thủ cô đang mỉm cười khi nói câu đó. Và bản thân cô cũng đang chìm trong kinh ngạc. Tác dụng của thuần dương thuốc đã mất đi hoàn toàn, nhưng cô không bị ảnh hưởng bởi hàn khí tựa như nó đã trở thành một phần cơ thể của cô vậy. Và cô cũng cảm thấy hàn khí mình điều khiển trở nên mạnh hơn nhiều.

- Cô làm vậy là sao, cô nghĩ tôi sẽ bỏ qua nếu làm chuyện này sao

Trong làn sương hàn khí cô nghe tiếng trả lời

- Thôi nào! Athena chan là người nhầm chán vậy sao. Athena chan đã nói rồi đúng không, Athena ủng hộ yuri love nhưng cũng không ghét các cô gái phấn đấu hết sức vì tình yêu thông thường. Thêm vào đó...

Nói tới đây Athena dừng một chút sau đó nói tiếp

- Không biết tổ chức của cô cố ý hay không chứ, cái thuần dương thuốc đó có hại cho thể chất của cô lắm đấy. Tuy không ảnh hưởng đến sinh mạng nhưng tác dụng phụ vẫn có. Mà trong trường hợp.... Nếu tổ chức các người dám đưa ra một thứ gây nguy hiểm đến sinh mạng để cho các cô gái sử dụng mà không nói trước hậu quả rõ ràng thì...

Một cảm giác sợ hãi đến tận xương tủy lan tỏa khắp người cô gái.

- Thì cái tổ chức của cô, ngoại trừ những người con gái không liên quan ra.... SẼ..... CẦU XIN ĐƯỢC CHẾT MÃI ĐẾN THIÊN THU.

Nhưng ngay sau câu nói đó sợ hãi lập tức biến mất như nó chưa từng tồn tại

- Mà thôi, chắc tổ chức các người không làm mấy chuyện đó đâu nhĩ. Tuy vậy Athena chan cũng phải nhắc nhở cô một chút về tác dụng phụ của thứ thuốc đó. À đừng hiểu lầm, nó bản thân không có hại cho các cô gái, nhưng đặc biệt với người như cô thì có.

Cô gái nghe những lời Athena nói như muốn nuốt từng chữ vậy, và bây giờ cô mới lên tiếng hỏi

- Cái tác dụng phụ đó là gì.. Không phải ta tin cô nhưng nghe một chút về tham khảo cũng không có hại.

Kyaaa!!! Cái giọng Tsudere này dễ thương quá đi mất. Athena mỉm cười thỏa mãn, tuy khi này chiến đấu với nhau nhưng bản thân Athena thích được chiến đấu với các cô gái khi cả hai bên mang tâm trạng thực sự thoải mái kia và phát huy toàn bộ khả năng của mình kia. Cô lên tiếng trả lời.

- Nếu sử dụng nhiều thì nhẹ thì mất đi năng lực, nặng thì có thể trở nên vô sinh. Tôi tự hỏi liệu cô có muốn người cô đang phấn đấu hết sức để đến bên cạnh có chấp nhận nỗi điều đó không nhĩ.

Giật mình trước câu nói của Athena, mặt cô gái trở nên tái đi, cũng như bất cứ cô gái đang yêu nào thì việc nghĩ đến tương lai với người trong mộng của mình là một giấc mơ đẹp, nhưng nghe điều này, cô không thể không nghi ngờ về tổ chức của mình.

- Nhưng mà đừng có lo! Athena chan đã giải quyết đùm cô rồi, bây giờ cô không cần phải sử dụng thứ thuốc đó để có thể chiến đấu toàn lực nữa đâu. Thế nên cứ cố gắng phấn đấu cho tình cảm của mình nhé

Nói tới đây Athena chu mỏ ra nhăn nhó

- Tuy Athena chan rất vui vì đã giúp một cô gái đáng yêu nhưng nghĩ tới việc cô ấy sắp rơi vào giường của một tên đàn ông thì đúng là muốn nhăn nhó một trận.

Và bây giờ là đến bên cô gái kia nhăn nhó

- Vậy theo cô thì tôi có nên nhớ khi cô đang có ý nói xấu bạn trai tôi không nhỉ. Nhưng có vẻ thay vì nhớ tôi nên sử dụng cái khó chịu này vào hiệp hai của trận đấu này nhỉ

Nói rồi hàn khí ở đây lại bắt đầu lạnh đi ở một mức độ hoàn toàn khác trước.

- Đúng rồi đó! Không bị vướng mắt bởi các tình cảm phức tạp và toàn lực chiến đấu vì tình cảm bản thân mình, đó mới là cuộc chiến giữa các cô gái chứ nhỉ. Lên thôi

Nói rồi Athena thấy hàng loạt xúc tu hàn khí đánh vào mình. Múa sợi xích đánh bật nó ra đồng thời dựa vào đó di chuyển đến vị trí đối phương, Athena càng ngày đánh càng hăng đường như cái mức độ hàn khí này vẫn chưa đủ hạ gục được cô

“16 sợi à! Đúng là mạnh gấp đôi khi nãy đấy chứ. Hơi khó đối phó a. Nhưng cô bé duy trì nó được bao lâu với sức mạnh mới thức tỉnh này chứ.”

Nghĩ thầm trong khi đang liên tục chiến đấu, cô bé đó tuy mạnh nhưng cái sức mạnh này sẽ không thể giữ lâu dài được, thế nên Athena cũng tin rằng mình chỉ cần mình cầm cự thêm chút nữa thì sẽ có thể kết thúc trận đấu. Và có vẻ như dự tính của Athena số lượng xúc tu tấn công dần dần thuyên giảm.

- Sao thế chỉ còn 6 sợi thôi à, kiệt sức rồi sao.

- Cô cũng không khá gì hơn tôi đâu, tay chân cô đang run lên kìa.

- Hehhee! Vậy hãy xem ai kiệt sức trước nào.

Nói rồi Athena vung xích đánh bật những xúc tu đang đánh tới

- Thấy cô rồi.

Đã nắm được vị trí của cô gái Athena phóng thẳng vào một nơi trong góc với tốc độ kinh hoàng ra đòn.

*Rầm!*** tiếng và chạm xảy ra, nhưng ngay lập tức Athena giật mình.

- Không thể nào....

Nói Athena đánh tới hoàn toàn không có một ai và....

- Ai bắt được ai đây. Xem chiêu Cực Hàn Băng Cầu.

Nhìn quả băng cầu gấp ba lần quả bóng đá đang lao tới với một sức mạnh khủng khiếp, Athena đã biết mình bị lừa cô thở dài nhưng nụ cười vẫn nở trên môi.

“Thì ra là vậy sao. Do cô ấy chưa quen với việc khống chế số lượng lớn xúc tu nên ngay từ đầu cô đã không có ý định làm vậy rồi, tất cả chỉ là diễn kịch, giảm dần số lượng xúc tu tỏ ra mình kiệt sức chỉ là che mắt sau đó dùng toàn bộ khả năng của mình ngưng tụ quả băng cầu này. Đã vậy còn dùng toàn bộ sức mạnh từ hơn 10 cái xúc tu để chọi tới nữa.”

- Yahhhhhhhhhhhh

Nghiến răng nhắm mắt với một biểu cảm quyết tâm trên khuôn mặt, Athena đang lãnh trọn sự khủng khiếp của quả băng cầu, bàn tay cô đang dần dần đông cứng và dần mất cảm giác. Thật ra mà nói, nếu muốn né thì Athena vẫn có thể né được nó, và bên cạnh đó dùng sợi xích phá tan quả băng cầu cũng là một lựa chọn khác thậm chí tốt hơn nhưng...

“Đùa hoài! Một đòn đánh mà cô gái đã dồn toàn bộ tình cảm của mình vào trong nó thì làm sao Athena chán đây có thể mặt dày né tránh được chứ. Còn gì hường thụ hơn bằng việc tiếp nhận nó bằng chính cái cơ thể của mình...”

Thế nên với sự bướng bỉnh đó, Athena đã quyết tâm tiếp nhận toàn bộ đòn đánh bằng chính cú đấm của mình.

Đối diện với Athena đang vất vả chống đỡ thì cô gái đã lộ ra sự chắc thắng trong ánh nhìn của mình. Đến đây thì có vẻ Athena đã không còn đường lui ngoại trừ đỡ đòn này cả, với tình trạng của cô thì điều đó là bất khả thi.

“Minh thắng rồi.” Cô gái chắc chắn điều đó, và cô nghĩ đến nụ cười của người mà cô vẫn mong mỏi đến bên cạnh.

“Cuối cùng... Em cũng đến được chỗ anh.”

Rắc!

Ngay trong lúc cô gái đang ngập tràn hi vọng, âm thanh đó vang lên, âm thanh báo hiệu sự sụp đổ của hi vọng liên tục vang lên không dứt. Quả Băng Cầu chứa đựng tình cảm cùng quyết tâm tưởng chừng như bất khả xâm phạm của cô đang phát ra từng tiếng nứt bẻ khi va chạm với thân ảnh phía trước.

- Không thể nào! Chẳng lẽ đến như vậy mà còn không thể hạ được cô sao.

Nhìn Athena dùng súng sừng sau khi tiếp nhận đòn đánh kinh khủng đó với cánh tay bị đông trong băng đá, cô gái dường như không thể tin vào điều mình thấy, Athena thật sự dùng tay không đâm nát quả băng cầu. Bây giờ cô mới nhận ra được chữ “BAO.” trong cái tên Bao Vương của Athena có ý nghĩa thế nào.

- Ha!!!! Ha!!!!!!

Thở dốc trong khi giờ tay kia lên, Athena làm dấu hiệu chiến thắng

- Yuri Love! YURI LOVE ĐÃ CHIẾN THẮNG NORMAL LOVE

Lời tuyên ngôn như dao đâm vào con tim cô gái. Vai cô trở nên rung lên nhẹ nhẹ, nếu không nhìn kỹ thì rất khó nhận ra, nhưng chắc chắn trái ngược với điều đó là tâm hồn của cô gái đang run rẩy một cách mãnh liệt.

“Không đủ sao, tình yêu của mình, lại thua một cô gái tên súng yuri vậy sao. Ngay cả với sức mạnh đối phương mở cho mình mà mình không thể thắng được sao..... Chẳng lẽ nó là thứ dễ dàng hủy bỏ và tan biến như vậy sao.... NHƯNG..... CHO DÙ NHƯ VẬY.... MÌNH VẪN SẼ BẢO.... VỆ.... NÓ.... TÔI.... CÙNG.....”

Ngay khoảnh khắc đó..... Sự thay đổi đã diễn ra, nó là minh chứng cho sự tin tưởng của cô gái vào một điều duy nhất.

Hàn vụ dày đặc vốn bao bọc không gian bỗng ngưng biến mất không một dấu vết. Không, không thể nói là biến mất mà phải nói là bị hút vào cơ thể của cô gái. Ngay lập tức Athena cảm thấy kinh sợ trước diễn biến, rằng cô nghiêng chặt chuẩn bị tiếp nhận đòn đánh mạnh nhất. Và ở bên kia, cô gái nhẹ giờ tay hướng về Athena.

- VAAL NOVA

Choang!

Chỉ nghe câu nói đó, Athena thấy trước mắt mình là một màu trắng xóa, tay chân cô không thể cử động, hàn khí mạnh hơn bao giờ hết đang điên cuồng đông cứng những gì thuộc về cô thậm chí linh hồn cũng không thể kháng lại sự đóng băng đó.

.....

- Kết thúc rồi.

Nhìn những gì xảy ra trên màn hình ở khu căn cứ một người lên tiếng nhẹ nhõm

- Đúng là! Tuy khiến chúng ta lo lắng nhưng cuối cùng cũng xong rồi. Thực lực của cô ấy thừa sức để lên cấp rồi đó chứ. Nhưng tôi nghĩ chúng ta nên gửi viện quân đi là vừa

- Sao thế chẳng lẽ hạ xong Athena thì cô ấy không thể chiến đấu tiếp với người còn lại sao. Điều động từng đó binh lực liệu có ổn không.

Một người lên tiếng phản bác, điều động 3 người cho nhiệm vụ này đã làm quá nhiều

- Tôi nghĩ rằng nên đưa người thêm đi, Sau khi sử dụng Vaal Nova thì cô ấy cũng coi như là kiệt sức, mà hai người kia chỉ e rằng không phải là đối thủ của cô bé cầm rìu đầu. Nếu không cẩn thận thì phe ta thậm chí có thể toàn diệt đấy.

Thấy người đó nói cũng không phải không có lý nên mọi người bắt đầu trầm ngâm.

- Đưa người đi cũng được, nhưng ai sẽ là ứng cử viên cho việc đó đây, rất có thể trận chiến ở chỗ đó đã thu hút vài kẻ tò mò không mời mà tới lắm đấy.

Cạch!!!!

Tiếng cổng mở ra, và xuất hiện là một chàng trai khá phong độ nhưng nếu bàn về thái độ trên mặt cậu ta thì không tốt cho lắm

- Chẳng lẽ một thành viên cấp cao như cậu không biết lịch sự sao. Nobara kun

Không quan tâm đến lời của mấy tên quản lý ở đây anh ta lạnh lùng lên tiếng

- Nếu muốn tôi lịch sự thì phiền hãy nói cho tôi biết rằng những gì cô gái Athena nói về thuần dương thuốc là sai hay đúng đi. Liệu nó có thể khiến cho Hiromi bị mất năng lực hoặc nặng là vô sinh không.

Nghe chấp vắn của chàng trai những người ở đây có chút run lên.

- Nếu chúng tôi nói là chúng tôi không biết về thể chất của Hiromi san và tác hại của thuốc thì cậu tin không. Với lại cậu không nghe người tên Athena nói sao, thuốc đó vô hại với người thường, nhưng Hiromi san có thể chất đặc biệt và trùng hợp là thuần dương thuốc có ảnh hưởng xấu đến nó thôi.

Nghe lời thanh minh của cấp trên, chàng trai nhún mày

- Ý ông là ngay cả tổ chức cũng không nhận ra được thể chất đồ của Hiromi sao.

- Cậu biết mà, việc sử dụng cái đó để thức tỉnh năng lực vẫn là một điều mà với trình độ khoa học bậc nhất thế giới mà tổ chức sở hữu cũng không thể giải thích cùng không chế. Vậy nên nếu có một số điều kỳ lạ xảy ra thì cũng đâu phải là khó hiểu gì.

Nghe tới đây biểu hiện của chàng trai mới bắt đầu hòa hoãn xuống, nó không phải là do cậu đã tin lời của mấy người đó mà do một thứ phức tạp hơn nhiều. Cậu lo lắng cho bạn gái cậu đó là sự thật, nhưng cậu quyết định tạm thời tin rằng cô gái Athena đã chữa trị cho bạn gái cậu, theo những gì cậu quan sát thì cô gái Athena có vẻ không nói dối. Thêm vào đó nếu khi nào chưa chứng minh được tổ chức thật sự có ý làm chuyện đó thì cậu cũng không muốn đối đầu với nó làm gì.

- Nếu vậy thì tốt, nhưng trong trường hợp tôi phát hiện có gì không hay xảy ra với cô ấy mà do các ngài cố tình làm thì... Divi...

Chàng trai bỏ lửng câu nói, nhưng chỉ như vậy, như vậy là đủ khiến những người ở đây nổi lên một cơn ớn lạnh

- Được rồi, dù sao bọn ta đang suy nghĩ nên đưa viện quân hay không, vậy cậu đi đi, bắt Athena nói ra sự thật của bạn gái cậu. Nhưng bọn ta không chấp nhận sự thất bại nếu có cậu tham dự đâu đấy.

Nói rồi chàng trai quay bước ra khỏi phòng ngay lập tức. Và một lúc sau đó...

- Nguy hiểm thật. Tôi không thể ngờ...

Một người cất ngang lời nói của ông ta

- Được rồi, đừng nhắc đến nó nữa, cái chúng ta cần làm là xử lý kết quả, tuy không phải là lỗi của chúng ta, nhưng khởi nguồn vẫn là do từ chúng ta mà đến. Hãy cùng nhau xử lý những manh mối còn sót lại của thí nghiệm 5 năm về trước.

.....

Nhìn núi băng nhỏ cùng thân ảnh đang nhắm mắt bất động ở trong đó, Hiromi thở phào nhẹ nhõm, Vaal Nova của cô chưa từng thất bại khi thi triển, nó quả là một chiêu thức đáng sợ. Không phải ở khả năng đóng băng diện rộng hay sự kiên cố của nó mà chính là ảo giác băng giá, cái ảo giác bị đóng băng tức thời từ cơ thể đến linh hồn của nạn nhân khiến cho họ từ bỏ ngay sự chống cự chấp nhận mình đã thật sự bị đóng băng bởi một sức mạnh không tưởng. Sau đó họ mới bị đóng băng thật sự.

- Sửa lại lời của cô một chút nhé Athena chan. NORMAL LOVE ĐÃ CHIẾN THẮNG YURI LOVE. Hiromi chan đã thành công bảo vệ danh dự tình yêu của mình.

Ngay sau đó...

- Ê CON DÂM NỮ KIA, CÔ BỊ BẮT THÌ AI LO CHO MẤY CÔ GÁI Ở TRƯỜNG CHÚ VÀ AI SẼ LÀM TRÒ BIẾN THÁI THUỞNG NGÀY VỚI THÀNH VIÊN HỘI HỌC SINH CHÚ HẢ.

Giọng nói đó vang khắp nhà máy.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đối chiến siêu năng tổ - Rory 2

Những bản tôn mang theo sức mạnh đủ hủy diệt mọi thứ đã xuất hiện vây quanh họ, triệt để chặn đứng mọi đường rút lui sau đó ra lạnh lùng đưa ra phán quyết cuối cùng đối với hai người.

Thế giới sắp chấm dứt. Họ sẽ bị hắc ám nuốt chửng không còn một dấu vết.

“Nếu đã không trốn được / Thì chỉ còn chấp nhận...”

Cả hai nắm chặt bàn tay... Một luồng sức mạnh được hình thành. Nó không phải là sức mạnh từ chiêu thức võ thuật. Nhưng nó là cứu cánh cuối cùng đối với hai người họ. Cả hai người cùng gào lên...

“CHẾT KHI ĐÃ CHIẾN ĐẤU BẰNG CẢ TÍNH MẠNG.”

Những dòng khí lưu dâng trào tỏa ra tứ phía. Một đòn phối hợp mạnh nhất được tung ra. Một món tráng miệng có thể đủ khiến cho bé Loli Âm Vương mỉm cười gật đầu trong thỏa mãn.

“Thái Cực Hợp Long Quyền.”

Những dòng lưu khí quét ra bốn phía như một cơn cuồng phong, cho dù là Rory cũng phải ăn vài ba vết sẹo nếu không phải đã kịp nhảy về sau tránh áp lực, ngậm viên kẹo trong miệng cô bé lộ ra vẻ ngạc nhiên, những phân thân của Rory tạo ra đã hoàn toàn biến mất.

- Một chiêu đánh bại bao nhiêu đó bản tôn của tôi, các vị quả là lợi hại a. Thế mới đúng là món tráng miệng tôi thích.

Nhìn 2 người đang thờ hồng học sau khi tung sát chiêu, Rory mở lời khen ngợi. Nhưng có vẻ 2 người đó cũng không thể bình tĩnh nổi để nhận lấy lời khen đó.

- Không thể nào, ở khoảng cách như vậy lãnh chiêu đó cho dù không trực tiếp cũng bị chấn bay rồi chứ. Chúng ta đang chiến đấu với loại quái vật gì vậy.

Một người kinh hãi lên tiếng trong khi đang nắm chặt bàn tay đang run rẩy của mình

- Bình tĩnh lại đi. Nếu đối phương là quái vật thì chúng ta cũng phải biến thành quái vật để tiếp đãi thôi

Người còn lại có vẻ bình tĩnh hơn và móc trong túi áo một viên đan dược màu đen, và nếu ai tinh ý sẽ nhận ra được rằng, khi ông ta lấy ra thứ thuốc đó, trong ánh mắt đã ngập tràn sóng gió của sự do dự.

- Anh.....!! Phải sử dụng đến nó sao

Nở nụ cười như đã quyết định được điều gì đó cho dù phải đặt cược sinh mạng người kia lên tiếng

- Nếu có gì thì không may thì phiền cậu làm “Phụ Tá.” cho tôi nhé. Tuy có chút không giống truyền thống nhỉ.

Nói rồi anh ta bỏ viên thuốc vào miệng. Và ngay sau giây phút đó....

Rốp!!! Rốp!!!! Xương cốt như gào thét muốn phá nát cái cơ thể đó. Tuy vóc dáng của anh ta không thay đổi cho lắm nhưng bất cứ ai nhìn vào đều có cảm giác mình đang gặp một tồn tại gọi là quái vật hình người như trong mấy bộ phim viễn tưởng vậy. Với những lần gân đỏ bầm nổi trọi khắp cơ thể cùng hắc quang lập lòe bao phủ và cuối cùng là ánh mắt sâu hoắm mất đi long trắng đó. Một quái vật được sinh ra bởi sự kết hợp khoa học hiện đại và y học cổ.

- Yahhhh!

Rống lên như chứng minh mình đã trở thành một con quái vật, thân ảnh lực lưỡng lao tới phía Rory bằng một khí thế khủng khiếp.

- Chậc!!!! Quyết từ sao.....

Nhìn thân ảnh đang lao đến phía mình Rory nhẹ chặc lưỡi, nhưng cô cũng không để ý nhiều đến chuyện của đối phương, nhẹ nhàng né tránh cú đánh đồng thời phóng ra sau lưng tung một đám vào cột sống đối phương.

- Uồm!!!!!!

Dòng Khí chấn bay quyền của Rory trước khi cô kịp hoàn thành đòn đánh của mình.

- Không cần quay lại mà chỉ phát ra quyền khí từ lưng, đúng thật là người đã biến thành quái vật rồi a. Nhưng...

Rory nghiêng răng nở một nụ cười

- Quái vật ở đây không chỉ có người đâu.....

NÓI rồi cô vung thẳng chiếc rìu khổng lồ của mình vào đối thủ

- Uồm!!!!!!

Rống lớn một tiếng và sau đó bằng một cú xoay hông con quái vật còn lại dung bàn tay trần của mình bắt lấy chiếc rìu. Và sau đó quăng mạnh cả người lẫn rìu vào bức tường. Nhưng cái đó vẫn chưa hết....

Vút!!!! Một cơn dao phóng từ phía xa và đang ở trên đà bị ném Rory cũng cảm thấy áp lực từ nó phát ra hẳn đây là một kiện vũ khí mang sức mạnh đặc biệt. Tuy nói thế nhưng Rory là ai, cường giả vừa sở hữu sức mạnh vật lý kinh khủng đồng thời cũng sở hữu thân pháp nhẹ nhàng như bướm đêm bay lượn cô đã lập tức nghiêng người né tránh cơn dao tưởng chừng như không thể kia... Nhưng xem ra nó đã cứa lên da mềm mại trẻ con đó của cô và rồi...

- Đây là...

Rory đáp xuống đất cảm thấy năng lượng của cơ thể như muốn nổ tung từ bên trong. Xem ra đó là tác dụng của cơn dao mà đối thủ vừa phóng tới. Và thêm vào đó cơn quái vật, đối thủ mà cô đang chiến đấu cũng đã lao vào tung những đòn với sức công phá khủng khiếp.

Trận chiến của họ khiến không gian như bị nghiền ép, các bức tường vốn đã xuống cấp càng xuất hiện những vết nứt dài do chấn động hai bên phát ra.

Mặc dù kẻ địch hết sức cường đại nhưng Rory vẫn không biểu lộ ra chút đáng về bị áp chế chút nào, nhưng tuy vậy ánh mắt cô đã nheo lại vì sự khó khăn của đối thủ, nhất là kẻ đang lăm le bên ngoài và chực chờ tung những đòn tấn công bằng những con dao có thể khiến năng lượng của cô bị bạo động nữa.

- Uhhhh. ....

Rên nhẹ trong đau đớn khi bị con dao cứa trên người và vì thế lộ ra sơ hở trong giây lát, Rory đã bị trúng một loạt đòn liên hoàn của con quái vật kia. Cảm nhận vị ngọt của viên kẹo đang ngấm hòa với vị máu do tổn thương nội tạng đã khiến Rory có chút bức mình nhưng cũng có chút cảm nhận trải nghiệm mới. Và ở bên kia...

- Thực lực của ta thì không thể cùng chiến đấu với anh ấy trong trạng thái đó, nhưng bọn ta cũng vẫn là một đội và vẫn sẽ hạ cô bằng sức mạnh hai người.

- Vậy sao....

Rory lăm bắm khi nghe điều đó và rồi...

- Thế thì để tôi nghiền nát một trong hai trước xem cái tinh thần đồng đội đó vững chắc như thế nào nhé

Bóng tối, bóng tối theo nghĩa đen bao phủ lên người đó. Hai bản tôn xuất hiện như một bóng ma ở hai phía ra đòn cùng một lúc nhằm xé nát mọi thứ chống lại nó.

“Không thể nào! Không phải cô ta đã rời khỏi chỗ đó ư.”

Cậu ta rên rỉ trong đau đớn khi nhận ra phán đoán của mình sai lầm đến chừng nào. Đúng. Tuy khi nãy chỉ ba lần chứng kiến ám thuật “Khoảnh Khắc Hào Quang” của Rory, anh ta đã đoán ra được điểm yếu của nó. Đó chính là người sử dụng không thể rời khỏi một vị trí đã được định sẵn. Nếu không với sức mạnh của Rory thì chỉ cần lao vào cận chiến với họ thì cô sẽ thắng trong chớp mắt. Vì khi cận chiến đâu có ai rảnh rỗi chú ý đến số lượng đòn tấn công của đối phương đồng thời phải canh chừng những bản tôn đó. Nhưng khi nãy tất cả những gì Rory làm là đứng một chỗ vung cây rìu trong không khí mà thôi.

Thế nên khi nãy sau đòn phối hợp kinh thiên động địa đó, tuy không thể khiến Rory bị thương nhưng nội việc đủ đẩy lùi cô ra vị trí đó cũng khiến cậu thấy yên tâm. Thêm vào đó chính là khi thấy đồng đội của mình cường hóa Rory lại không tạo thêm bất kỳ bản tôn nào bất chấp chiến đấu vất vả ra sao cho nên sự khẳng định của cậu ta đối với suy đoán của mình càng cao hơn nhưng sự thật trước mắt đã chứng minh cậu hoàn toàn đã phạm sai lầm. Và sai lầm đó có cái giá phải trả chính là... Sinh mạng...

Cả không gian bị nhuộm bởi màu đỏ của máu.

.....

Phóng băng băng trên con đường tối, Nobara dùng hết tốc lực có thể để phóng đến khu nhà máy.

“Hi vọng mình đến kịp, chứ theo mình linh cảm thì có gì đó đáng sợ sắp xảy ra.”

Gần như muốn thét lên và ngay lập tức Nobara phát hiện tình huống xung quanh có chút không đúng lắm, hoàn toàn không có một bóng người. Mặc dù thời điểm là nửa đêm nhưng nơi này cũng là một thành phố lớn không kém gì Tokyo thì làm sao có chuyện vắng lặng như một thành phố ma trong một bộ phim kinh dị nào đó được.

Nobara đưa tay ấn vào thiết bị liên lạc tinh vi của tổ chức và kết quả cậu nhận được chỉ là một âm thanh rè rè

“Quả như dự đoán không thể liên lạc được.”

TRái tim Nobara như bị bóp nghẹt trước tình hình hiện tại, nhưng bây giờ chỉ có cách là phóng thật nhanh đến chỗ đó mà thôi.

Và đột nhiên chân cậu dừng lại.

“Quả nhiên linh tính mình không sai chút nào mà...”

Nghiến răng nhìn những tồn tại xuất hiện trước mặt mình, những thứ mang hình dạng của con người với toàn một màu đen và hai hốc mắt trắng bạch.

- Ta không biết ngươi là ai, nhưng cần ta lúc bây giờ là một chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

Và sau đó Nobara nghe được.... Một tràng cười kinh dị như từ âm ty vang vọng về chấn động cả linh hồn.

.....

Chỉ một sai lầm và phải giá bằng tính mạng, đó là quan điểm chung của những người trong tổ chức, tuy thế nhưng không có nghĩa là họ có thể chấp nhận cái chết đến với họ vì những sai lầm đó. Người võ sư bị thứ áp lực bóng tối của hai bản tôn che phủ cũng như vậy, anh ta nghiêng rang chặt hơn bao giờ hết vận khí thể toàn thân nhằm đối phó với đòn đánh hình hoàng đố.

“Đỡ xong cú này thì mình cũng sẽ không toàn thân nhưng... không còn cách nào khác.”

Bóp Tiếng và chạm vang lên và không gian được nhuộm bởi màu đỏ của huyết nhục.

Thế nhưng.... Người võ sư lại không cảm thấy sự đau đớn do vết thương mang lại, nếu có thì chỉ là những cảm giác tựa như chất lỏng bắn vào mặt mình và cơ thể của mình. Và khi anh ta mở mắt....

- Anh.....

Một thân ảnh to cao như quái vật đang được tắm trong huyết nhục và nắm chặt lấy hai chiếc rìu của hai bản tôn Rory cho tới khi nó nhặt dần rồi biến mất. Và như đã có thể kiểm chứng được sự an toàn của đồng đội con quái vật cuối cùng đã khụy gối ngã xuống bất động.

- Cho dù bị biến thành quái vật cũng đủ lý trí bảo vệ đồng đội sao, cũng có chút đáng phục đó.

Liếm nhẹ viên kẹo trong miệng Rory lên tiếng như khen ngợi hành động của con quái vật. Nhưng với tình trạng cơ thể bị ảnh hưởng bởi thuốc mà còn phải chịu đòn đánh của hai bản tôn, thì chỉ có một kết quả.... Đó là cái chết.

“Cái này coi như là món quà ta tặng cho hai người vì thỏa mãn ta đi vậy.”

Thăm nghĩ trong đầu Rory nhẹ mở môi lẩm bẩm mà không ai ở đây có thể nghe.

“Ám Thuật! Sự Phục Hồi Cho Người Mang Tội.”

Và ở bên kia người võ sư còn chưa kịp đau thương vì sự hi sinh của đồng đội thì anh lại thấy một cảm giác tiêu cực quen thuộc.

Bóng tối lại bao phủ, lại thêm hai bản tôn nữa xuất hiện và ra đòn.

Lần này thì không có gì có thể ngăn được cái chết đến với anh lần nữa. Anh sẽ chết trong khi nguyên rửa bản thân mình một cách tàn độc nhất, sự sai lầm của anh đã dẫn đến cái chết của đồng đội và bản thân mình thậm chí mang lại thất bại cho một nhiệm vụ quan trọng.

- Cho dù bữa tiệc sắp tàn nhưng ta cũng rất bị khó chịu khi bọn các người đến phá rối đó.

Giọng nói Rory vang lên nhưng bây giờ nó đã nhuộm trong sự bức bối cùng chán ghét. Cô nhẹ nhậm chân xuống sàn

Ầm!

Hai bản tôn đã biến mất như chưa từng tồn tại. Người võ sư chứng kiến mọi việc hoàn toàn không hiểu sự việc đang diễn ra là như thế nào.

- Cô.... Đây..... Là....

Cậu ta lắp bắp không thành lời nữa rồi

- Hai bản tôn khi này được đồng đội của anh đỡ cho đứng là của tôi. Và anh cũng đoán trúng được điểm yếu của Khoảnh Khắc Hào Quang chính là tôi không thể rời khỏi chỗ đứng ban đầu.

- Nhưng tại sao...

Nếu vậy thì cái gì có thể giải thích được sự tấn công đã diễn ra và được đồng đội của anh chặn lại bằng chính cơ thể mình.

- Đơn giản a.... Trước khi các anh dùng chiêu Thái Cực Hợp Long Quyền đó, thì hai bản tôn đã tạm biến mất né đi. Tôi đã nói mà đứng không, bản tôn có thể ẩn hiện bất cứ khi nào mà họ muốn, không do tôi quyết định, thế nên họ hoàn toàn ẩn hình và khi thấy bên anh sơ hở nhất thì xuất hiện.... Anh phải cảm ơn đồng đội đi là vừa.

Nghe lời giải thích tưởng chừng như đơn giản của đối thủ anh ta không biết phải nói gì, và ngay lập tức anh nhớ lại hai bản tôn vừa tức thời xuất hiện và khi định mở miệng hỏi...

- Anh thật sự có cần phải hỏi điều đó không, nếu đó là bản tôn tôi tạo ra thì việc gì tôi phải tiêu diệt chúng chứ.

Nói tới đây cô bắt đầu nâng cao giọng nói của mình

- Ta nói đúng không kẻ quấy rối buổi tiệc kia. Hay có thể nói là “Lai Giả Bất Thiện.” nhỉ.

Sau câu nói đó người võ sư còn lại cũng hiểu được điều mà cô bé nói, xem ra họ không phải là hai phe có mặt ở đây. Không gian xung quanh vẫn im lặng tựa như lời nói của Rory không thể nhắm vào ai cả.

- Nếu ngươi còn trốn thì... Âm Thuật! Xác Suất Tuyệt Đối 50:50

Vừa dứt lời toàn bộ không gian như bị phong bế và Rory nở một nụ cười vô cùng tà ác khác hẳn với biểu hiện nãy giờ.

- Để ta giới thiệu cho ngươi biết nhé. Xác Suất Tuyệt Đối 50:50 sau khi phát động sẽ phong bế toàn không gian do ta định sẵn và nếu trong không gian đó tồn tại nhiều hơn 1 giá trị ta đưa ra thì có thể phát động thuật thức này. Và giá trị ta đưa ra chính là: Kẻ địch. Sau khi thuật thức được phát động thì ta cũng biết được là có hai tồn tại đối địch với ta ở đây, một là người võ sư đang ở kia, hai là Lai Giả Bất Thiện nhà ngươi đó.

Vút!!!! Vút!!!! Nói tới đây thì đột nhiên trong không gian phóng ra hai con dao nhắm tới người võ sư. Nhưng...

Keng!!!! Keng!!!! Bằng con dao kì lạ của mình người võ sư đã đánh bật những đòn ám sát của kẻ bí ẩn kia. Khởi phải bàn, mục tiêu của hắn chính là loại bỏ một giá trị để Rory không phát động được thuật thức bí ẩn của mình.

- Khốn khiếp! Các ngươi thật sự dám đắc tội với Dị Năng Tổ ở ngay nước Nhật này sao.

Người võ sư lớn tiếng và phía Rory cũng lắc đầu

- Tồn công là hết với bọn chúng làm gì, nhưng anh cũng lo cho bản thân đi là vừa.

Cô bé nói như hướng về phía cả hai tồn tại đối địch vậy

- Xác Suất Tuyệt Đối 50:50 có hai trường hợp. Đầu tiên là nếu số lượng giá trị khớp điều kiện bằng 2 ta có thể tiếp đến bước cuối cùng, và trường hợp 2 chính là số lượng giá trị khớp điều kiện lớn hơn 2 ta có thể xác định 2 giá trị tùy ý trong số đó và đi tới bước cuối cùng. Vậy bước cuối cùng là gì nào....

Dừng một chút và vận toàn lực khiến năng lượng hắc ám trên tay cô bé tựa như một hắc động sâu thăm thẳm và Rory nói tiếp

- Bước cuối cùng chính là ta sẽ tự đã thương bản thân mình với sức mạnh cao nhất nhưng... Người chịu ảnh hưởng cú đánh đó là một trong hai giá trị đã được chọn ra. Hay có thể nói là địch nhân 2 ngươi đó. Thế nên mới nói là Xác Suất Tuyệt Đối 50:50.

Nói rồi cô bé nện bàn tay hắc ám như thâm uyên vào ngực mình trước ánh mắt kinh hoàng phát ra từ 2 giá trị kẻ địch kia.

- Ngươi hay là người võ sư kia sẽ chết dưới thuật của ta đây.

Xoẹt!!!! “Ah.....!!!!!!!!!!” Một tiếng rên kéo dài vang lên và Rory cũng không thấy chút tổn thương nào phát ra từ người võ sư trước mặt mình, hay nói cách khác...

- Hôm nay đúng là một ngày may mắn nhỉ, gặp được các anh chiêu đãi một bữa ăn ngon, thêm vào đó không bị dính cái xác suất trở thành kẻ vô ơn, đúng là may mắn thật đó.

Thái độ của cô bé như được trút một gánh nặng trên lưng vậy, nhìn thấy điều đó, người võ sư càng không hiểu tồn tại trước mặt mình là như thế nào.

- Anh không hiểu thì để tôi nói cho, nếu khi này cái xác suất 50:50 đó trúng anh thì tôi thấy áy náy lắm đó. Dù sao anh và con quái vật đang nằm đó đã giúp tôi có một bữa ăn ngon miệng. Tôi đã trả ơn cho con quái vật đó, nhưng anh thì chưa nếu anh chết thì tôi cũng khá là phiền hà đó.

Không nhắc tới thì thôi chứ khi nghe Rory nói tới người đồng đội đã ngã xuống vì đỡ đòn đánh của hai bản tôn thì sự phẫn nộ của cậu ta lại bùng lên. Nhưng vì biết khi đó hai người là kẻ địch nên không nói gì được cả, tuy vậy ánh mắt của anh ta thì còn hơn cả mọi lời nói

- Ánh mắt anh giống như trách tôi vậy đó nhỉ, nhưng anh nên kiểm tra lại đồng đội của mình trước đi.

Nói rồi anh ta quay sang đồng đội của mình và không thể tin vào những gì mình thấy. Người đồng đội của anh tuy còn bất tỉnh nhưng những vết thương do đỡ đòn đánh cùng di chứng của thuốc cường hóa đã biến mất không một dấu vết.

- Sao hà! Âm Thuật! Sự Phục Hồi Cho Người Mang Tội của tôi mang đến kết quả không tệ chứ nhỉ.

- Sự phục hồi tôi có thể cảm ơn cô nhưng còn về sau thì sao nhỉ.

Cảm thấy nhột nhột trước sự chấp vắn của đối thủ Rory trả lời trong khi quay mặt chỗ khác

- Cũng không có gì là nguy hiểm đâu, chỉ là sau này mỗi khi anh ta có ý định tấn công hay âm mưu làm hại tôi thì anh ta sẽ bất động như bị dây xích trói không thể cử động, không thể nói chuyện, giống như một tội nhân vậy. Anh có thể thôi nhìn tôi với ánh mắt bom nguyên tử như vậy không. Hay có thể nói là sự đảm bảo a.

- Cô!!!! Anh ấy chắc chắn sẽ thành chết còn hơn để cô sĩ nhục như vậy.

- Tôi đâu có si nhục anh ta a, nhưng nếu anh nói vậy thì có vẻ tôi nên kết liễu sinh mạng mà tôi vừa mới mất công giữ lại rồi.

Nói rồi Rory bước tới thân ảnh đang nằm dài trên mặt đất kia và gơ cao câu rìu của mình.

- Vĩnh biệt người đã chiến đấu như một con quái vật

Nói rồi không một chút chần chừ cô bé vung tay xuống.

- Xin khoan đã! Nếu anh ấy phải chết thì tôi sẽ là người làm điều đó

Lên tiếng khi chiếc rìu chỉ còn cách thân thể người nằm đó vài mili người võ sư cố gắng đứng dậy vào rút con dao chuẩn bị thực hiện yêu cầu cuối cùng của đồng đội nhưng khi vừa bước tới gần thì mũi của chiếc rìu đã chĩa vào mặt anh

- Không được! Đây là sinh mạng của tôi đã mang về nên nếu muốn giết thì chính tôi sẽ làm điều đó, tôi không quan tâm gì đến quan hệ hay ước nguyện của hai anh cả.

Tái mặt đi vì giận dữ chàng trai thét lên

- Ngay cả việc toại nguyện ban cái chết của một chiến binh theo ý họ mà cô cũng không thể sao.

Trước thái độ của đó, Rory chỉ nở một nụ cười chế giễu

- Vậy anh có thể làm gì nào. Chiến với tôi trong tình trạng hiện tại sao.

Không khí hai người như bốc cháy thì đột nhiên...

- Đây là....

Một luồng khí thể mang theo sự lạnh lẽo quét tới hai người.

- Đây là..... Vaal Nova!!

Người võ sư nhấn mặt, xem ra người nữ đồng đội của cô phải sử dụng đến con bài mạnh nhất rồi, vậy đối thủ hẳn không thể là người bình thường.

- Này....

Rory đột nhiên lên tiếng

- Người có nghĩ rằng kẻ Lai Giả Bất Thiện kia chỉ đi một mình không.

- Nếu có ý định đối đầu với tổ chức thì không thể chỉ hành động một mình. Không xong rồi. ... Hiromi.....!!!!!!

Nói tới đây bất chấp sự kiệt sức người võ sư không quan tâm đến cô bé trước mặt mình nữa mà lập tức vọt chạy, anh biết làm vậy là không đúng nhưng trước sự an nguy của đồng đội thì anh không quan tâm gì nữa hết.

- Anh thật sự nghĩ rằng tôi sẽ để anh đi một cách dễ dàng như vậy ư, tôi không bảo anh coi thường tôi nhưng anh đánh giá quá cao lòng tốt của tôi rồi đó.

Nghe tiếng nói vang lên từ đằng sau lưng và thấy được 8 bản tôn xuất hiện từ hư không đang vây quanh mình, người võ sư nuốt một ngụm khí lạnh và quay về phía sau. Âm Thuật Khoáng Khắc Hào Quang đã tiếp tục được sử dụng.

- Đừng cản tôi, tôi phải cứu Hiromi

Bất chấp quyết tâm của chàng trai Rory chỉ lắc đầu

- Hai anh do tôi tiếp và cô gái kia do con dâm nữ Athena đã tiếp, đó là giao ước, cũng như anh muốn thực hiện giao ước với người kia thì tôi cũng vậy thôi. Thế nên nếu muốn mọi chuyện theo ý anh thì đánh bại tôi đi. Thế nhưng...

Rory thấy quyết tâm trong bất lực của người võ sư cũng có chút tán thưởng nên cô cũng đưa ra quyết định của mình

- Như khi này tôi nói hai anh đã giúp tôi vui vẻ, thế nên tôi sẽ đưa ra phương pháp giải quyết vấn đề mà không khiến ai rắc rối cả. May mắn là đối thủ của cô ta là con dâm nữ đó thế nên tôi có thể chắc chắn những điều cô ta sẽ làm

Nói rồi không quan tâm đến ánh nhìn ngờ ngác của người võ sư Rory hít sâu và....

- Ê CON DÂM NỮ KIA, CÔ BỊ BẮT THÌ AI LO CHO MẤY CÔ GÁI Ở TRƯỜNG CHÚ? VÀ AI SẼ LÀM TRÒ BIẾN THÁI THƯỜNG NGÀY VỚI THÀNH VIÊN HỘI HỌC SINH CHÚ HẢ.

Giọng cô vang vọng khắp nhà máy và ở bên kia Hiromi lần đầu tiên chứng kiến việc mình không bao giờ nghĩ sẽ phải chứng kiến. Vaal Nova của cô đang bị rạn nứt.

PS: Chào các bạn, chap này cũng mất thời gian hơi lâu rồi nhỉ, quả là viết về Rory khó thật đó, xây dựng một hình ảnh như con bé thì đúng là khó quyết định phải viết như thế nào. Thế nên khác với Athena, dùng hành động biểu thị lên tính cách còn Rory mình nghĩ cần phải đầu tư vào phần chiều thú và năng lực để làm nổi lên sự khác biệt của con bé khi so với các Vương còn lại

Có thể nói ba chiều thức đã được giới thiệu đều là skill mà mình đầu tư hết sức và nghĩ nó hết sức lạ lùng, có điểm mạnh điểm yếu khác nhau, không như bộ cũ mình viết quá đơn giản là rập khuôn.

Cuối cùng thì cảm ơn các bạn đã, đang và sẽ ủng hộ bộ truyện của mình

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Trự - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đồi chiến siêu năng tổ - Phần cuối – Rory cuồng nộ

- Không thể nào.... Ngay cả chiều đó...

Nhìn biểu tượng cho tinh thần bất khuất của mình đang rạn nứt như một trái tim bị vỡ vì sự nghiệt ngã của thế giới, giọng cô gái như muốn nghẹn lại.

Choang

Tiếng động vang lên một cách tàn nhẫn như ấn định sự thất bại chắc chắn đến với Hiromi. Thân ảnh đó tàn tạ run rẩy bởi cái lạnh nhưng đối với Hiromi nó vẫn đứng sừng sững như không gì có thể đánh ngã nổi cho dù là với quyết tâm vào một điều duy nhất của cô khi này. Cô gái đó lên tiếng với giọng nói cũng đã thấm đượm sự mệt mỏi

- Cô thật sự chần chừ đã thắng nếu không có giọng nói của con bé đàn em khó chịu không bao giờ cho tôi ôm và nựng trong lòng cả.

Nói rồi Athena quay qua một vị trí xa xăm mà vượt qua mấy căn phòng hẳn sẽ là chỗ mà Rory đang chiến đấu và nói tiếp

- Nếu tôi có một mình thì tôi hẳn đã bỏ cuộc cho cô đưa về rồi... Nhưng Athena chan là đội trưởng đội trị an của trường nên không thể bỏ mặc mấy cô bé dễ thương đó. Chắc cô không biết tôi đã phải đập nát đầu bao nhiêu thằng ngu vì dám ám mưu đồ các cô tiểu thư ngây thơ vào những chuyện không ai muốn biết.

Đổ gục trên đôi chân của mình, cô gái chỉ còn biết rơi nước mắt

- Vậy sao! Một lý do quá đúng là.... Nhưng... Nó rất hợp với cô.

Cứ tưởng là Hiromi đã hoàn toàn bỏ cuộc sau khi Vaal Nova của mình bị phá hủy, nhưng trong giây phút đó, cô cảm nhận được... Một làn gió. Tuy nó rất nhẹ nhàng nhưng khiến cô vô cùng yên tâm, cô có thể nương tựa vào nó cho dù thế gian này đang đối mặt với sự sụp đổ. Ngọn gió từ vật mà người cô yêu quý nhất đưa cho cô. Và bây giờ nó đang nhẹ nhàng khuyên bảo hãy sử dụng nó nếu không muốn bỏ cuộc.

Chỉ trong giây phút đó, một thứ gì đó đã vỡ ra bên trong Hiromi, cô nắm chặt thứ đó trong tay.

- Tuy vậy.... Ngay lúc này.... Tôi cũng không có lý do để chấp nhận thua cuộc!!!

Giật mình khi một lần nữa chứng kiến ánh mắt đầy, tuy nhiên lần này Athena cảm thấy người đang đối diện, đang nhìn thẳng vào mình, đang dấy lên quyết tâm đánh bại mình không phải chỉ là một người mà là hai người, Hiromi giờ nắm đầm ra trước mặt, cô khẽ nhắm mắt, một nụ cười nở trên môi.

Tựa như từ hư không triệu hoán, một ánh lam quang bao bọc nhẹ nhàng quanh cơ thể Hiromi, sự xuất hiện của nó đang xua đi sự kiệt sức trong cơ thể lẫn linh hồn cô gái. Băng đôi mắt được liên kết của hai người, Hiromi mở giọng

- Athena chan, tôi đã sai lầm khi nghĩ rằng 1 mình tôi có thể chứng minh được tình yêu của mình và điều đó đã dẫn đến thất bại, nhưng bây giờ hãy để tôi cho cô thấy tình yêu của chúng tôi. Một tình yêu song phương là như thế nào. Ice Burst Divine Vaal Nova

Lam quang dần hình thành một bóng người con trai khá là phong độ và đẹp trai, một tay ôm qua eo mềm mại của cô và tay còn lại thì cũng đưa ra trước khẽ chạm vào nắm đầm của Hiromi vốn đang được siết chặt để chuẩn bị đòn tấn công mãnh liệt nhất từ trước đến giờ. Khỏi nói cũng biết đó là Nobara người mà Hiromi yêu quý nhất.

Chỉ vài phút trước đó, cô không muốn mượn sức của anh, cô muốn cho anh biết rằng cô đã sẵn sàng đứng bên anh làm bất cứ chuyện gì và luôn luôn như vậy không bao giờ thay đổi. Một người con gái mà có quyết tâm như vậy đúng là không thể không đáng khen ngợi. Nhưng đây là cuộc đấu giữa hai cô gái trên quan niệm tình yêu. Mà tình yêu luôn mạnh nhất khi là mối tình hai phía. Kết quả rõ ràng ngay từ đầu rồi, Hiromi tuy tình yêu của cô là hai phía

nhưng vì muốn chứng tỏ một điều quan trọng nên cô luôn một mình chiến đấu lờ đi sự hỗ trợ quan trọng nhất từ người mà cô yêu quý nhất.

Và về phía Athena tuy cũng chiến đấu một mình nhưng cô có Rory, đàn em khó chịu và sẵn sàng vung rìu đập cô khi dám lăng xăng tới gần. Tuy vậy liên kết giữa Athena với Rory là một liên kết được thử thách qua không biết bao nhiêu năm tháng. Cho nên nếu nói rằng Hiromi chiến đấu với cả hai Vương cùng lúc cũng không hẳn là sai. Như vậy thì cô, một người muốn chứng minh bản thân mà luôn chiến đấu một mình thì sao có thể thắng. ... Và bây giờ cô đã hiểu được điều đó, đối thủ của cô đã giúp cô hiểu được điều đó.

Nhưng ngược lại với Hiromi thì Athena của chúng ta đâu có hiểu được mấy thứ như vậy. Mặt cô đang nhăn nhó như một cô gái thấy người yêu của mình đi với người khác vậy. Nước mắt đọng đưa như cánh funny cry trong một bộ anime vậy.

- Hu hu!!!! Cô thật quá đáng!!!! Buổi hẹn hò vui vẻ của chúng ta vậy mà lại triệu hồi một tên con trai ra. .... Đã thế còn tay trong tay nữa, sao cô tàn nhẫn vậy. .... Athena chan muốn thay thế tên đó quá. ....

Nhìn thái độ của Athena, cặp đôi Hiromi X Nobara (bóng) cũng không biết phải nói gì. Và sau một lúc thì Hiromi cũng bật cười, một nụ cười hết sức thoải mái như cô đang nói với một người bạn thân vậy

- Ha ha ha!!!! Một buổi hẹn hò ư! Cũng vui đó, nếu cô đỡ được đòn tiếp theo này thì tôi sẽ hẹn hò với cô.

Có chút ngạc nhiên trước lời nói của Hiromi, Athena trong giây lát đã nghe lầm nghĩ cô ấy định dụ hàng mình nên mới nói câu đó. Nhưng, ... Khi nghe kỹ lại thì cô nở một nụ cười.

- Ha! Ha!!! Một đòn đánh mà cô gái dồn toàn bộ tình cảm của mình vào trong đó thì Athena này sẽ luôn luôn đón tiếp bằng cơ thể này, điều đó cho dù qua bao năm tháng cũng sẽ tuyệt không thay đổi. Cô có thể nói đây là Yuri Way (Bách Hợp Đạo) của tôi. Tới đi Hiromi chan.

“Bằng tất cả những kỉ niệm bọn mình chia sẻ trong quá khứ, bằng khoảng khắc tay trong tay hiện tại và ... Những sắc màu của hạnh phúc vui vẻ trong tương lai. Mình và Nobara sẽ kết thúc trận đấu này.”

Sức mạnh cuối cùng và cũng là chung cục cho mối liên kết, bàn tay đó đưa ra phía trước và chuẩn bị nắm lấy kết quả mà họ cùng nhau mong ước

- Ice Burst Divine Vaal...

Chiêu thức mạnh nhất đã được tung ra, hay sự thật phải là như vậy, nhưng trong một khoảnh khắc chớp nhoáng trước khi Hiromi hoàn thành việc ra skill thì Athena đã biến mất.

Athena chạy trốn hoặc né tránh. ... Không. ... Hiromi chắc chắn điều đó là không thể, giả thiết đó thậm chí không hề lọt qua não của cô gái cho dù một khắc. Và sau đó cô cảm thấy nóng, một chất lỏng mang nhiệt độ bắn vào hông cô.

- Athena. .... Chan. ....!

Thấy thân ảnh đứng phía bên hông mình và một bàn tay màu đen thui như không phải bàn tay người xuyên qua ngực Athena, Hiromi như chết sững. Athena đã bảo vệ cô. Một kẻ địch. Và hơn nữa là một người chỉ mới gặp chưa đến một ngày trời.

- Tại. .... sao. ....!

Nhìn thân ảnh tàn tạ kiệt quệ nhưng vẫn nắm chặt lấy đôi tay đang định ám sát mình Hiromi cảm thấy ánh mắt mình đang nhòa đi.

Khục!!!! Nôn ra một ngụm máu Athena nở nụ cười

- Đừng rơi nước mắt vì tôi. ... Biến những giọt lệ không ai có thể nghe thấy của những cô gái thành những nụ cười rực sáng trong màn đêm và cảm nhận nó bằng chính thân thể này là nhiệm vụ của Athena tôi. Hãy cho tôi thấy nụ cười của một cô gái đang tay trong tay với người yêu của mình cùng hướng tới chiến thắng nào. Nhưng nói rồi đấy, tôi sẽ vẫn phải nhớ một trận thôi à.

Nói xong câu đó và gục xuống mặt đất bất động Athena đã hoàn toàn bị đánh gục và cánh tay đen thui vốn xuyên từ lưng qua ngực cô mờ dần rồi biến mất.

- Khốn kiếp!!!!!!!!!!!!!! Ngươi ra đây cho ta!!!! Tên khốn kia!!!!!!

Gào rú khi chứng kiến sự ngã xuống của một đối thủ đáng tôn trọng, một ân nhân hai lần cứu mình, Hiromi đã triệt để phần nộ. Cô nghiêng rang tập trung hết sức để có thể phát hiện được đối phương. Hẳn có thể là một kẻ có khả năng ẩn mình hoặc một kẻ có khả năng thao túng không gian. Cô đoán là khả năng đầu tiên vì nếu là không gian dị năng thì bây giờ mình đã là người nằm đó rồi chứ không phải là Athena.

- Nếu ngươi đã muốn trốn tránh thì ta sẽ đóng băng toàn bộ nơi này lại.

Giọng Hiromi phần nộ đến nỗi tựa như răng cô đập vào nhau khi nói câu đó

- Đúng là đáng phần nộ mà. Không ngờ đòn đánh ta dành cho một đối thủ đáng kính trọng như Athena đây lại phải sử dụng với ngươi. Hãy đỡ. Ice Burst

Divine Vaal Nova.

Hiromi và Nobara nắm chặt quyền thủ và nện xuống sàn nhưng...

- DỪNG NGAY LẠI! TÊN KHỐN ĐÓ LÀ CỦA TA

Một giọng nói như tiếng sấm nổ vang lên và khi quay qua đó thì Hiromi thấy một... Địa Ngục Cửa Ma Quỷ Từ Bóng Tối Chấn Thâm Uyên.

- Dám can thiệp vào trận đấu của bọn ta các ngươi đúng là có gan đấy.

Nói tới đây cái địa ngục trước mắt cô quay qua nhìn Athena đang nằm dưới sàn

- Lại còn dám đả thương senpai biến thái của ta và phá hỏng giây phút mà chị ấy hưởng thụ nhất.

Nếu khi này sự phẫn nộ của Hiromi hoàn toàn bạo lộ ra cảm xúc bên ngoài thì câu nói của cái địa ngục trước mắt nghe thì tĩnh lặng như mặt hồ nhưng có thể so sánh như Vạn Quỷ Rít Gào. Rory Mercury đã thật sự trở nên cuồng nộ.

- Cút ra ngay cho ta, ngươi thật nghĩ rằng cái thức pháp bảo ẩn thân rách nát đó có thể giúp ngươi thoát khỏi ta hay sao.

Sau khi nói xong xuất hiện trước mặt Rory là một đoàn hắc ám như ngọn lửa, nó nhanh chóng phân thành nhiều phần khác nhau rồi từ từ chuyển dạng thành những tinh thể tựa pha lê ngũ giác và lơ lửng xung quanh cô bé.

- Trở lại với ta đi! Chain Of Berserk

Đáp lại lời kêu gọi của cô bé một sợi hắc xích xuất hiện trên tay như một con thú được gập lại chủ nhân cũ của nó vậy. Và nhìn thấy cảnh đó Hiromi cũng giật mình kinh hãi

- Không thể... Đó là sợi xích của Athena. Nhưng tại sao...

Vẫn không hề quay lại nhìn Hiromi một chút, Rory lên tiếng

- Chị ấy đã nói đúng không. Xóa đi tiếng khóc đau đớn của các cô gái và khiến họ tỏa sáng trong màn đêm và hưởng thụ nó bằng cơ thể mình. Thế nhưng..... Chị ấy cũng nói với tôi thế này

Giọng Rory như hoài niệm một quá khứ xa xôi nào đó.

Rắc!!!!!! Sợi hắc xích bị vỡ ra thành những mảnh xích nhỏ và tán ra khắp nơi.

- Màn đêm hắc ám chính là tồn tại tuyệt đối giúp cho thứ ánh sáng mà chị ấy muốn hưởng thụ càng thêm có ý nghĩa. Sau cùng thì bầu trời càng tối thì chúng ta mới thường thức được ánh sáng từ mặt trăng hoặc các vì tinh tú một cách tuyệt vời nhất đúng không. Cái tên Ám Vương của tôi cũng là do hậu quả hành động của chị ấy mà ra.

Nói tới đây cả không gian như muốn rung chuyển tựa như có một thực thể cực kỳ cuồng bạo đang chuẩn bị chuyển mình phá nát mọi thứ. Nhìn thấy cô gái được những tinh thể và các mảnh xích mang sức mạnh hắc ám vây quanh này Hiromi đang tự hỏi cái tên Bạo Vương của Athena có phải được đặt sai chỗ không, cô bé trước mặt này, sự rung động đến tận gốc rễ của không gian quanh đây mới thật sự là một tồn tại đại diện cho sự cuồng bạo thật sự.

- Ah!!!!!!

Hiromi rên lên đau đớn, áp lực cuồng bạo tác động lên cả cô khiến toàn thân cô như bị một ngọn núi khổng lồ nghiền ép. Nhưng ngay sau đó

- Đây là.....

Những mảnh xích đã vây quanh cô gái và tạo ra một màn chắn, thấy cảnh đó Rory nhẹ chặc lưỡi nhưng cũng không nói gì, đó không phải là hành động của cô bé mà chính là ý chí của Chain Of Berserk. Một sự liên kết của ý chí Athena và Rory bằng một sự việc trong quá khứ xa xưa

- Yare!!! Yare!!!! Một con nhóc mà bạo lực như vậy thì quả là thiếu giáo dục ngay từ nhỏ đây mà.

Một giọng nói bỗng vang lên và xuất hiện trước mắt hai người còn lại trên chiến trường là một tên ăn mặt như ninja che kín mặt bằng những lớp băng trắng chỉ lộ hai điểm đỏ tựa như mắt.

- Ta chỉ muốn rút lui yên bình sau khi loại dị năng tổ nhưng xem ra cái con bé nằm dưới đất kia không cho phép ta rời đi. Đúng là một phép thuật phiền phức mà.

Nói tới đây hắn giơ tay lên, một bàn tay đen ngòm nhưng điều đáng chú ý ở đây là nó đang bị những sợi hắc xích mỏng như tơ quấn lấy. Đó chính là phép thuật Athena đã gắn lên hắn khiến hắn không thể thoát khỏi đây trừ khi chịu hi sinh cánh tay đó. Không thể thoát đi cũng không chịu nổi sức mạnh nghiền ép không gian của Rory nên hắn buộc phải dùng thực lực của mình để hiện thân sau đó hạ hết hai người còn lại và giết Athena chủ thuật thức để rút đi.

- Ngươi là.... Deepen Wound & Curse Blood!!! Raanan Khady

Thấy bóng dáng trước mắt Hiromi không khỏi toát lên sự kinh sợ, ở tổ chức cô đã nghe về cái tên này, một tên sát kiếm. Một kẻ đánh thuê sử dụng song kiếm. Thế nhưng có một điểm lại khiến cô khó hiểu là đòn tấn công khi này rõ ràng không phải do kiếm mà là một cánh tay xuyên qua Athena. Hay là có kẻ khác...

- Hô! Vậy người khi này ta giết bằng 50:50 là đồng nghiệp của người à, hay là thuộc tổ chức thuê người

Rory lên tiếng khi thấy con chuột trốn trong bóng tối cuối cùng cũng đã xuất hiện, cô cũng có chút không muốn sử dụng 50:50 ở đây thế nên khi hấn xuất hiện cô cũng coi như tránh được phiền phức

- Chắc! Ai biết a! Thế nhưng có thể khiến hấn chết mà không gây ra động tĩnh gì lớn quá thật đáng sợ đó. Nếu không có thứ này trong tay thì ta hấn không muốn đối đầu....

Chưa nói xong thì bỗng dưng hấn cảm thấy thuật pháp trên tay của mình đã được giải.

- Được rồi đó, người có thể đi, ta còn phải đưa chị ấy đi chữa trị nữa.

Đột ngột địa ngục hắc ám ma quỷ kia thứ đại diện cho sự điên cuồng của Rory hoàn toàn biến mất ngay tại chỗ và Rory cũng tiến đến chỗ Athena rồi sau đó bỗng lên như bỗng một cô công chúa đang say ngủ vậy. Biến cố thay đổi đột ngột khiến hai người còn lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- À mà này! Trước khi đi người nên ngó qua cái này chút nhé

Nói rồi Rory hất tay chỉ về những khối tinh thể đen thẫm thăm thẳm lơ lửng quanh cô và khi hấn nhìn vào đó thì...

- Cái gì.....

Ảnh của hấn đã được ghi nhớ ở trên đó, cái lạnh lẽo không biết từ chốn âm u nào truyền đến khiến toàn bộ cơ thể hấn run rẩy. Minh đã bị nguyên rửa hồi nào không hề hay biết. Tuy hấn không biết đó là loại nguyên rửa thế nào nhưng chắc chắn là không thể dễ chịu. Thì ra là đối phương không hề cho hấn thoát, vậy thì hấn chỉ còn cách tử chiến nhằm hóa giải lời nguyên thối.

- Đừng cố gắng vô ích! Người không lại gần ta được đâu. Âm Thuật. Trục Xuất Chi Lực

Ngay lập tức Raanan Khady cảm thấy cơ thể mình nặng như núi đè, hấn đang bị vây bởi các mắt xích.

- À nếu đuổi người đi mà không nói cho người biết về lời nguyên của hắc ám tinh thể này thì cũng có chút không phải, để ta biểu diễn cho người thấy nhé.

Nói rồi Rory nhẹ nhàng đưa tay tới gần một khối tinh thể, kỳ lạ thay, tựa như cánh tay Rory đang nhúng vào nước vậy, khối tinh thể nổi gọn song và tay cô bé chìm vào trong đó.

Và ở bên kia, Raanan Khady cảm thấy cực độ nguy hiểm, một cánh tay như hình thành từ hắc ám đang từ hư không đâm tới ngực hấn với một khí thế kinh hồn.

“Khốn khiếp!!!!!! Không né được rồi.”

Raanan Khady nghiêng rằng nhưng giây phút sau hấn phát hiện mình đã ở ngoài khu nhà máy cũ. Trục Xuất Chi Lực của Rory đã đuổi hấn ra khỏi đó trước khi bị cánh tay xuyên thủng.

Hấn không sao cả. Nhưng cũng từ giây phút đó sự sợ hãi mới bùng phát trong linh hồn hấn. Hấn bị nguyên rửa và có thể bị tấn công bất cứ khi nào nhưng đồng thời hấn cũng không thể đến gần đối phương nếu chưa giải quyết lời nguyên của Trục Xuất Chi Lực. Hấn bây giờ như cá trên thớt chỉ chờ bị đâm chém mà thôi.

- Ah.....

Hấn gào lên sau đó chạy thật xa hết sức có thể mong rằng sẽ thoát được khi đạt đến một mức độ khoảng cách nào đó. Tuy rằng là cao thủ ở thế giới ngầm nhưng cái cảm giác giẫy dụa trong tuyệt vọng này thì hấn chưa có cơ hội nếm thử.

....

Trở lại với khu nhà máy sau khi đuổi được Raanan Khady, Rory hướng về Hiromi đang ở đó lên tiếng

- Đồng đội cô bất tỉnh ở đằng kia, không nguy hiểm đến tính mạng. Coi như hôm nay các cô không bị thiệt. Nhưng sau này thì liệu có may mắn vậy không. Thế nên..... Đừng có đụng vào bọn ta.... Lời khuyên thật lòng đó.

Nói xong, Rory bỗng Athena vọt lên không trung rồi biến mất để lại 3 người nằm bất lực trong nhà máy bị bỏ hoang trong màn đêm u ám

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vũ Trụ - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Ngoại truyện: Câu chuyện từ xa xưa

Đây là một khung cảnh mà khi nhìn vào đó người ta sẽ nghĩ ngay đến là một cảnh chiến đấu với trùm cuối của vị anh hùng nào đó. Nhưng nếu nhìn vào nhân vật chính có mặt trong khung cảnh thì ta sẽ hoàn toàn không thể nhận ra ai là anh hùng, ai là trùm cuối nữa.

Một cô gái kiệt sức mang thân thể tàn tạ đến cực điểm đang dựa vào tảng đá tay chân thả thả xuôi một cách vô lực. Và trước mắt, đối diện với cô là một con quái vật như được hình thành từ kim cương đen, trên lưng nó là 7 cặp cánh như con lốc như đang cuồng bạo phá hủy không gian sẵn sàng nghiền nát thân ảnh tàn tạ đang ngồi đó kia.

- Chị đúng là một người không thống nhất với lời nói mình chút nào.

Con quái vật nhẹ nhàng lên tiếng nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy cái cơ thể to lớn rắn chắc đó đang nhẹ rung tựa như đứa bé đang cố gắng hết sức để kiềm chế nước mắt rơi xuống như không thể kiềm được phản ứng của cơ thể vậy.

- Nè nè! Tuy chị không phải là anh hùng như tên điên đeo kiếm nào đó nhưng cũng không bao giờ bỏ lơ những gì chướng mắt mà chị thấy đâu nhé. Vậy sao gọi là không thống nhất được chứ.

Con quái vậy lắc đầu liên tục sau đó nói như thút thít

- Chị thấy được bản thân chị không, tại sao chị bỏ qua cái trường hợp chướng mắt đó mà không làm gì cả a. Chị cũng là một người con gái đó.

Nhẹ cười trước tiếng lòng của cô bé mang hình hai con quái vật, thiếu nữ tàn tạ giờ đôi tay run rẩy lên đặt nhẹ lên trán cô bé rồi búng

- Ngốc! Làm sao em có thể hưởng thụ được ánh sáng một cách tuyệt vời nhất nếu không có màn đêm chứ. Cái này là cái giá phải trả để chị có thể chiêm ngưỡng lấy cảnh đẹp để đó chứ. Mặt trăng và các vì tinh tú chỉ có thể tỏa ra ánh hào quang tuyệt vời nhất ở màn đêm mà thôi. Chị là Âm Vương Athena. Chị đại diện cho một thực thể hắc ám vô tận và cũng là thứ hắc ám mang đến quang minh cho các cô gái mà tâm linh họ vốn đã chìm sâu trong tuyệt vọng.

Có một sự thật mà ai cũng phải chấp nhận đó là ánh sáng xuất hiện cùng đồng thời là sự biến mất của bóng tối, thế nên Athena, người đại diện cho bóng tối cũng không còn nghĩa vụ gì đề xuất hiện xung quanh các cô gái mà được mình cứu cả. Và thậm chí cái giá cô phải trả còn nặng nề hơn thể chính là những người được cô cứu hầu hết đều mất đi ký ức về cô. Tất cả còn lại trong họ chỉ là một hình bóng ân nhân mờ ảo không rõ ràng. Cứu nhưng không hề được nhớ ơn trọn vẹn. Đó là những gì mà Athena chấp nhận. Vậy hai bên ai sẽ đau đớn hơn đây, đó là câu hỏi mà đến tận hàng nghìn nghìn tỉ năm cũng không có trả lời.

Và trong trường hợp này Rory, đại diện cho sự tàn phá cuồng bạo, cô bé đã trải qua bao nhiêu năm tháng tổn thương thậm chí không dám đưa tay hướng về Athena cầu cứu. Nhưng rốt cuộc Athena vẫn là Athena, vẫn dần thân vào cái bóng tối đó và kéo một cô bé đã khô hết nước mắt ra khỏi sự trầm luân vạn kiếp.

- Em sẽ phải quên chị ư, quên đi người đã chịu ngần này đau đớn để giải thoát em khỏi những quá khứ này sao. Em không muốn điều đó a. Em muốn sau này được ở bên chị được chu du khắp vũ trụ với chị.

Con quái vật đại diện cho sự cuồng bạo đã tan biến, trước mặt Athena bây giờ chỉ là một cô bé đang khóc đau đớn tận tâm can. Đã bao giờ cô thấy được cảnh này ở những cô gái mà mình cứu chưa. Tuy cô chấp nhận sự thật này nhưng chẳng lẽ cô không có một chút buồn bã về cái thực tại đó chẳng. Không đâu. Cô rất đau, thế nên, quyết tâm cứu vớt các cô gái mãnh liệt bao nhiêu thì cái quyết tâm rời xa họ như bóng tối bị đẩy lùi bởi ánh sáng càng mạnh mẽ bấy nhiêu. Athena nghĩ rằng cho dù các cô gái có thể cũng có ước nguyện tựa như thân ảnh bé bỏng này nhưng cô không có can đảm để chống lại cái thực tại này. Có vẻ đúng như thân ảnh bé bỏng này đã nói, cô cứu vớt tất cả nhưng ngoại trừ bản thân cô.

Athena đã chịu quá nhiều đau đớn cả trước và sau khi chứng kiến khoảnh khắc hào quang khi được giải phóng của các cô gái. Thế nhưng động lực nào đã khiến cô vẫn duy trì được con đường của mình cho tới hiện tại. Phải chăng cô vẫn hi vọng sẽ có một ngày mình sẽ có một người con gái đi bên cạnh cùng trải qua thời gian bất tận trong cái vũ trụ không hồi kết này. Và khi đó....

- Athena này! Ta nghĩ công việc tìm người mới sẽ giao cho cô đấy, dù sao thì ta thích con số bốn hơn là số ba. Nếu cô tìm được người thích hợp thì có thể hối lộ hay trao đổi gì đó để kéo vô nhóm làm thành Vũ Trụ Tứ Vương luôn nhé.

Lời nói của tên đeo kiếm khôn khéo nào đó vang trong óc cô khiến cô giật mình. Hắn ta hiểu mình khi chiêu mộ chắc chắn là con gái, và hắn cũng biết chuyện liên quan đến cái giá mình phải trả, thế mà hắn vẫn giao cho mình công việc kiếm người mới. Khi đó mình cứ nghĩ hắn ta lại trêu đùa mình nhưng....

Khi nghĩ đến đây cô quyết định đánh cược một phen

- Rory! Chị sẽ trao đổi với em toàn bộ sức mạnh của chị, toàn bộ sự tồn tại của chị, cái danh hiệu của chị. Tất cả về chị, vậy thì em hãy trao cho chị tất

cả, sự đau đớn của em, buồn khổ cái danh của em, sức mạnh của em, sự tàn phá không kiểm soát của em. Chúng ta sẽ trao đổi chúng và cùng nhau đón nhận những chuyện tương lai mà không ai có thể quyết định ngoại trừ bản thân chúng ta cả.

Và sau đó là sự hoán chuyển của vận mệnh hai cô gái đã thế sẽ sống vai cùng nhau cho đến khi vũ trụ kết thúc.

- Xin tự giới thiệu! Athena! Danh hiệu Bạo Vương! Tính cách: Bách Hợp Đạo

Và cô bé và cũng là phái nữ còn lại

- Rory Mercury! Danh Hiệu Âm Vương!

Tên đeo kiếm

- Kiếm vương! Gọi ta là Quản Lý cũng được! Tính cách: Hỗn Loạn Tính Cách

Tên đeo thương

- Chiến Vương! Tên Ren! Muốn chiến một trận không nhóc Lolliko người mới

Con Athena biến thái chạy ra cản đồng thời tung người bay vào cô bé Âm Vương đương nhiệm với một vẻ mặt rất ư là.....

- Không được a! Đây là lễ chào mừng thành viên mới nên hãy làm theo truyền thống là nếu thành viên là nữ phải cùng vui vẻ với đàn chị là Athena chan này một đêm trên giường mới được

(Rory)

- Cút đi chỗ khác! Dâm Nữ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Ha! Ha! Cho dù có cái truyền thống đó đi thì ta không nghĩ cô bé này sẽ theo đâu Athena (Quản Lý)

- Con bé này quả là có tiềm năng thú vị đó, con mắt của Athena cũng khá quá đó nhì. Chưa bằng ta thôi (Ren)

PS: Cuối cùng cũng đã đến được chap giới thiệu hai nhân vật còn lại của Vũ Trụ Tứ Vương

Quản Lý

Link ảnh: <https://i.imgur.com/22hoeqP.jpg>

Đây là nhân vật mình đã tạo hình từ rất lâu rồi nói chính xác khi là khoảng còn học cấp 2, một người mạnh nhất vũ trụ bá đạo nhất và hành động theo cảm tính nhất và ông ta đi qua các thế giới để giải quyết một số rắc rối cần giải quyết của thế giới đó. Các bạn biết không, hồi đó mình bị chứng Chuunibyou chắc không ai cần giải thích đâu nhì, và bây giờ chứng chuunibyou của mình không những không khỏi mà còn khủng khiếp hơn gấp bội mình phải rất kiềm chế mới không để lộ ra ở chỗ làm.

Chiến Vương

Link ảnh: <https://i.imgur.com/uuGNbLa.jpg>

Wa! Một ikemen hay sao trời, mình phải thừa nhận là cái tạo hình là một sự ngẫu nhiên nửa muốn có nửa muốn không. Khi tạo hình nhân vật này mình muốn anh ta ngẫu, cái ngẫu không coi ai gi nhưng rồi cuộc lại thành một ikemen cái style mà mình ít thích nhất. Nhưng thôi tạo được một nhân vật có đáng về thể hiện được phần nào chiều sâu trong tính cách cũng coi như là đạt rồi

Một lần nữa cảm ơn các bạn đã ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vũ Trụ - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Đêm thống khổ

“Ah!!!!!! Ah!!!!!!.”

ở trong bóng tối, một âm thanh gào thét đến khản cổ mà không thấu đến một ai, cậu ấy ôm chặt lấy cánh tay của mình và đang như gào thét như một con thú bị thương. Áo cậu ta, cơ thể cậu ta thấm đẫm mồ hôi, khuôn mặt nhăn nhúm như một tờ giấy bị vò nát vì con thống khổ. Cậu bây giờ thậm chí không thể hét lên tiếng nữa. Cậu cảm giác được sự sống mình đang bị mất đi.

“Vậy mình sẽ chết như vậy sao.”

Cậu ta rên rỉ khi bị sự thống khổ đau đớn từ cánh tay hành hạ.

“Khốn khiếp, biết vậy.... Mình sẽ nói với cô ấy.”

Đột nhiên, sự đau đớn phát ra bỗng thuyên giảm, nó không biến mất, nhưng ý thức của cậu đã trở nên rõ ràng hơn không bị chìm trong sự đau đớn nữa. Cậu đứng dậy, không.... Nếu phải nói thật chính xác thì cái cơ thể của cậu đứng dậy.

“Cái... quái....”

Cậu không có thời gian thắc mắc lâu, khi nhận ra thì cậu đã ở dưới bếp. Và hướng đến của con mắt không thuộc về cậu điều khiển khiến cho tâm linh cậu run rẩy tận trong sự hoảng loạn. Đó chính chỗ để dao bếp.

“Khoan... Đừng nói là.... Không... Không...”

Bất chấp tâm linh cậu có chối bỏ nó ra sao thì cái cơ thể cậu cũng đang từ từ bước về chỗ cắm dao.

Bằng cánh tay đang phát ra sự đau đớn kia, con dao bếp nhẹ nhàng được rút lên.

Cậu đã hoàn toàn không còn hi vọng gì cho mạng sống của mình tâm linh cậu đã buông bỏ hoàn toàn. Nhưng... Cái thực tại dường như lại muốn hành hạ cậu đến tận cùng. Cậu đang ở bậc thang đầu tiên và nơi đó có treo một cái gương nhỏ. Khi Takuto nhìn vào đó thì cậu có thể nói là kinh hãi đến gần như ngất đi. Có gì đó đang bám lên cậu đằng sau lưng. Một thứ giống như khuôn mặt của một người con trai nhưng nó lại nứt nẻ tựa như đất khô nứt nơi sa mạc. Hốc mắt trắng dã và chỉ có một đốm nhỏ màu đỏ đang cháy ra những giọt máu nơi khóe mắt. Nhưng khi nhìn sâu vào vào cặp mắt đó cậu có chút thấy tức thương đau đớn không rõ vì lý do gì, nước mắt cũng đã đọng trên khóe mắt của cậu nhưng có vẻ vì quá tập trung vào cặp mắt đang nhỏ huyết lệ kia, cậu đã không nhận ra điều đó. Và khi cậu nhận ra chân cậu đã bước lên bậc thang thứ nhất.

“Không được a. Trên đó là phòng của Kotori.”

Đối với Takuto, từng bậc cầu thang bây giờ như những bước đi dẫn lên pháp trường và phía trên đó, căn phòng có cánh cửa phòng quen thuộc ở trên nó là một tấm bảng hình thù đôi cánh bọc trong ngọn lửa đỏ dễ thương và mạnh mẽ và trên đó ghi tên chủ căn phòng “Kotori.” Chính là chiếc máy chém chuẩn bị hạ lưỡi nó xuống để nghiền nát linh hồn và ý chí sống của cậu.

Nghiến răng như muốn cắn nát cả sắt thép Takuto đưa cánh tay còn lại nắm lấy thanh chắn nơi cầu thang như cố gắng ngăn mình lại. Nhưng cái thứ vô hình đang đeo bám cậu dường như còn mạnh hơn, những ngón tay đang bầu chặt đến run rẩy như muốn xé toạc thanh gỗ cuối cùng cũng đã dần dần trượt ra. Thân thể cậu đập mạnh xuống cầu thang trượt xuống, sự đau đớn và chấn động khi va chạm bây giờ đối với Takuto không khác gì vị cứu tinh. Tuy rất đau nhưng âm thanh của cú ngã đó rõ ràng là đủ đánh thức mọi người dậy. Bỏ Takuto là người luyện Akijutsu từ thời sau thế chiến, nên nếu là ông ta hẳn sẽ có thể nốc ao cậu ngay lập tức.

Nhưng đã qua hơn chục giây, ngôi nhà vẫn hoàn toàn vắng lặng không hề có bất cứ phản ứng gì. Sự im lặng này càng làm con tim vốn hoảng loạn của Takuto càng thêm tuyệt vọng. Cậu hướng ánh mắt về căn phòng dưới như cố gắng kêu lên cầu cứu nhưng cổ họng của cậu bây giờ đã không còn có thể thực hiện được cái chức năng nơi của nó rồi. Cậu đã bị tước hết tất cả mọi thứ. Không thể chống cự được thứ như sức mạnh siêu nhiên này, cái cơ thể không chịu sự điều khiển của Takuto cũng đã từ từ đứng dậy và tiếp tục bước lên cầu thang. Và lần này cánh tay kia của cậu đã bị chấn thương, Takuto không còn cách nào can chính mình từng bước từng bước tiến tới pháp trường, và bây giờ máy chém đã hiện rõ mồn mồn trước đôi mắt nhắm lè của cậu. Cánh tay đang tỏa ra sự đau đớn bây giờ dường như đã được nhân lên bội độ, nó dần dần nhắc lên nắm lấy tay nắm cửa. Chỉ là một hành động bình thường nhưng nó tựa như là một người đưa tay vào hai chiếc còng của máy chém để chuẩn bị nhận phán quyết tàn khốc nhất.

- Dừng lại! Ta van ngươi! Dừng lại.....

Rống lên trong tuyệt vọng, cánh tay cậu đưa đến tay nắm cửa

Cạch Tiếng khóa cửa vang lên. Đây là lần đầu tiên tâm can của cậu lại thấy biết ơn khi nghe cái âm thanh đó. Cánh cửa đã bị khóa. Nếu muốn vào hẳn phải phá khóa và điều đó sẽ khiến cả nhà thức dậy và sẽ cản được cậu.

Nhưng ngay lập tức cậu muốn nấc lên khi chứng kiến sự tàn nhẫn của thực tại, cánh tay đó, vẫn là cánh tay đó, nó dường như không hề muốn cho cậu bất cứ một hi vọng nào để tiếp tục sống, một luồng hắc khí mòng như cộng chi nhưng Takuto lại có thể nhìn nó rất rõ cho dù là đang ở trong đêm tối. Nó khề lên lòi vào ổ khóa phòng Kotori

Cạch....

Sau đó Takuto nghe được âm thanh đó, âm thanh của máy chém đang rơi xuống, âm thanh báo hiệu tâm linh của cậu bắt đầu bị rạn nứt, cuộc đời cậu sắp chấm hết ở đây như một tên giết người đáng kinh tởm đã giết chính em gái mình mà không có bất cứ một động cơ nào cả.

Cái tâm linh như muốn khóc rống lên, cái cảm giác như muốn xóa sổ chính bản thân mình trước khi lưỡi của máy chém hạ xuống ngập tràn trong trí óc cậu, nếu có thể bây giờ cậu hẳn đã co rúm lại cái cơ thể này trong một góc và thút thít như một đứa trẻ.

Cánh tay đó nhẹ nhàng vịn cánh cửa, máu huyết trong cơ thể cậu như muốn nổ tung. Dường như không còn để ý đến cơn đau đang hoành hành và cảm

giác bất lực của cánh tay còn lại, Takuto siết chặt nắm đấm nắm chặt ngay lưỡi dao ở bên tay kia của mình

“Uh!!!!!!” Cảm giác đau đớn nóng bỏng và nhóp nhép xuất hiện trên tay mình, Takuto nghiêng rặng vận toàn bộ sức bình sinh trượt xuống bất chấp khiến vết thương trở nên sâu hơn nắm lấy và bẻ ngược cái cổ tay đang cầm dao của mình.

“Cho dù khiến tao phải tàn phế suốt đời, tao cũng sẽ không để mày đụng đến em gái tao, gia đình tao đâu.”

Bằng một tiếng thét sâu trong tâm khảm, Takuto nắm lấy con dao và giơ cao, nhắm vào đùi cậu và nghiêng rặng đâm thật lực xuống. Cậu đã thật sự sẵn sàng tinh thần để trở nên tàn phế nhưng...

Ngay khi mũi con dao chỉ còn cách đùi Takuto vài mili thì đột nhiên trong bóng tối xuất hiện một cặp mắt màu bạc sáng rực. Nhìn vào đó thân thể Takuto như bị đông đá, nó khác hoàn toàn với cái cảm giác cơ thể tự cử động khi này. Không hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì cậu cảm giác được mình đã có thể cử động tự do theo ý chí mình.

Bất giác nhìn vào cánh tay đáng sợ khi này chuẩn bị bức cậu đến con đường chết, Takuto cũng thấy lạnh người, một màu tím đen kinh dị nhưng nó không phải là toàn bộ, cậu có thể thấy trên đó lơ mờ những vết tơ màu trắng xám quấn quanh. Nó có màu tựa tựa như con mắt khi này. Đột nhiên, Takuto nhớ được cuộc gặp gỡ với cô bé cũng có cặp mắt y hệt như vậy, và cái cảm giác khi nhìn vào đôi mắt của cô bé ấy cũng không khác là bao nhiêu.

“Em cũng đã trả ơn ứng cứu khi này cho anh rồi nhé.”

Thì ra là vậy sao, Takuto thở dài nhẹ nhõm, cậu cảm thấy thật sự may mắn khi đã ra tay cản lại bọn du côn đó hồi tối, quả thực vào lúc đó bọn chúng có 5 mạng mà bên cậu chỉ có 1 thể nên Takuto cũng rất do dự khi quyết định ra tay ứng cứu, tuy không phải là con tức dòn lên não nhưng khi thấy một cô bé chỉ thực tuổi em gái cậu bị du côn lôi vào hẻm vắng thì Takuto cũng có chút khó chịu. Và nhờ vậy cậu đã tránh được một kiếp.

“Ah...”

Khi đã qua cơn nguy hiểm thì cảm giác đau đớn của những vết thương trên cơ thể cũng đã quay lại, bàn tay phải bị dao cắt khá sâu và cổ tay trái thì bị trật, cũng may là khi này con dao chưa đâm trúng đùi cậu nếu không Takuto cũng chỉ còn cách gọi Kotori dậy để đi xuống.

Lê bước xuống cầu thang, một cái cảm giác khó tả, chỉ cách đây vài phút trước cậu còn tuyệt vọng giằng co ở nơi này, nhẹ chạm vào vết xước vì móng tay còn lại ở đó, Takuto càng nhấn mạnh với bản thân mình rằng đây tuyệt đối không phải là chuyện bình thường. Ở chân cầu thang, nhìn vào chiếc gương... và cậu cười khổ khi cảm nhận mồ hôi lạnh chạy khắp sống lưng mình.

“Có vẻ sự can thiệp thừa thãi của mình chỉ mang lại kết quả thế này thôi.”

Không có gì lạ, nó giống như mọi lần soi gương bình thường nhưng Takuto không hiểu sao lại cảm giác được đằng sau phản chiếu của mình vẫn là khuôn mặt kinh dị khi này. Hay nói cách khác sự bảo vệ này chỉ là tạm thời, và trước khi nó hết cậu phải tìm ra nguyên nhân đồng thời xóa bỏ nó.

Thực ra cậu đã đoán được lý do, một là chiếc nhẫn ông cậu đã đưa mà cậu đang đeo ở tay phải, nghĩ đến đây, cậu nhấc tay tính tháo nó ra, nhưng sự tin tưởng đối với ông cậu đã ngăn hành động đó lại.

“Nếu thật sự có chuyện gì với chiếc nhẫn này thì hẳn người xảy ra chuyện trước phải là ông mới phải.”

Nghĩ vậy Takuto nghĩ đến trường hợp cuối cùng, sự lạnh lẽo của chiếc thùng gỗ cậu đã mang ra khi dọn đồ giúp ông. Cậu đã chạm vào nó bằng tay trái lần đầu tiên, nhưng nghĩ đến đây thì cậu lại không hiểu, rõ ràng sau đó cậu cầm nó bằng cả hai tay để mang ra nhưng tại sao tay phải của cậu lại có thể cử động dễ dàng trong khi cơ thể cậu hoàn toàn không.

"Chẳng lẽ....."

Nhìn chiếc nhẫn trên tay phải một lúc và sau đó Takuto thở dài đi cắt con dao và đi tới phòng tắm. Rửa tay cầm máu cẩn thận, Takuto bước lên lầu và trở lại phòng mình. Ngã lưng xuống giường, đến bây giờ cậu mới cảm nhận rõ được cái cảm giác rã rời kiệt sức do chiến đấu ban này. Nhưng Takuto không thể ngủ, hoặc nói cách khác là cậu không dám ngủ, cậu cố gắng thức để nhận rõ hành động bản thân và chống trả lại nếu thứ đó, cái thứ đáng sợ như đến từ địa ngục đó trỗi dậy một lần nữa. Cậu không thể để nó nuốt chửng, ai biết lần này nó có thể chiếm cứ cậu hoàn toàn không.

..... Thế nhưng.... Sự kiệt sức rã rời đã đánh gục cậu khi đồng hồ điểm 5 giờ sáng.

.....

- Onii chan, dậy đi oni chan

Nghe giọng em gái cậu vang trong óc, Takuto bắn ngay dậy nhìn thẳng vào cô em gái,

- Kyaaaaaa

Giật mình trước thái độ bất ngờ của cậu cô ém giật mình lùi về sau và

Bịch Cô bé ngã xuống sàn.

- Anh sao vậy, Onii chan, tự đứng lại bật dậy.... Oni chan....

Dừng giữa chừng... Thấy được biểu hiện đau đớn cực độ trên vẻ mặt anh trai mình, cô bé ngập ngừng lên tiếng hỏi

- Anh làm sao vậy Onii chan.... Mặt anh tái mét vậy

Thở hồng hộc và nhìn quanh để xác nhận mọi thứ rõ ràng Takuto thở dài

- Không sao! Gặp một giấc mộng không vui thôi mà.

Tò mò cô em gái tiến lại ngồi lên giường cậu

- Giấc mộng thế nào mà không vui vậy

Takuto lắc đầu

- Anh nói ra người không vui sợ là em đó

Càng tò mò, cô em gái lắc lắc cậu

- thì anh cứ nói đi Onii chan, em sẽ quyết định nó vui hay không mà

- được rồi, anh mơ thấy mình đang làm đám cưới với Suzuno

- Thế mà không vui cái gì, đó chẳng phải mục đích nửa cuộc đời của anh đấy sao

Cưới Suzuno và cả hai cùng mở một cửa tiệm ăn và trải qua những những ngày tháng bên nhau chia sẻ niềm vui nỗi nhọc là ước mơ cả đời của Takuto và Suzuno, cho nên có thể nói đám cưới với cô ấy là ước mơ nửa cuộc đời cậu cũng không sai.

- Mà nè Onii chan, khi đó em có mặt không, để coi, nếu theo thông tin 2 nhà dự định thì sau khi anh tốt nghiệp cấp 3 thì sẽ học tiếp đại học âm thực, hình như là Tsuji ở Osaka thì phải. Không biết Suzuno chan có đi chung với anh không nhỉ

- Em biết mà, nhà cô ấy là cho thuê phòng trọ, thế nên cũng khó đến Osaka mà học lắm.

- vậy ư không được học chung đại học với Suzuno chan chắc anh buồn lắm nhỉ.

Takuto cười khổ

- Cho nên anh phải nắm chắc thời gian còn lại với cô ấy, và quyết sẽ không để bất cứ thứ gì cản trở tương lai cả

Em gái cậu cũng giật mình trước giọng điệu kiên quyết bất ngờ của cậu, nhưng ngay sau đó cô bé giục tiếp.

- nhưng Onii chan, thế khi đó em ở đâu

- à! Khi đó em du học nước ngoài theo ngành liên quan khảo sát nghiên cứu sinh vật hoang dã.

- Giấc mơ tương lai chắc rồi a. Anh có một skill của hệ phù thủy rồi à

Giọng cô em gái và ánh mắt lấp lánh các vì sao, Kotori rất yêu động vật, điều đó thể hiện ngay từ nhỏ khi em ấy thuần phục được con chó dữ nhà hàng xóm mà ngay cả Takuto và Suzuno cũng sợ một phết. Em ấy rấy thích ôm động vật vào lòng, ước mơ em ấy hồi nhỏ là được ngủ trên lưng gấu ngựa hoặc panda, cười mèo rừng chạy khắp chốn.

- anh thì mong chuyện đó tuyệt đối không phải giấc mơ tương lai a, em biết không vào ngày cưới của anh trong mơ em thật sự cười một con hổ chạy vào khiến người ta sợ chết khiếp. Và khi mọi chuyện hỗn loạn thì em gọi anh dậy, thế nên khi nhìn em anh cứ tưởng là có con hổ đằng sau chứ

- hể thì ra là vậy sao, thảo nào mặt mũi anh xanh lét như thế. Nhưng cười một con hổ chắc thú vị hơn mèo rừng anh ha.

- Nếu được chọn trong trường hợp đó hẳn anh sẽ chọn một con chó Alaska cỡ lớn, vì nó sẽ không gây ra quá nhiều nổi bật.

- Hề.... Chắc không đó Onii chan, anh sợ chó lắm mà... Em còn nhớ hồi nhỏ khi anh điên cuồng găm gừ đuổi con chó dọa Suzuno chan xong thì thậm chí không đứng lên nổi nữa mà. Nếu không phải cô ấy dìu anh về chắc anh ngồi đó cho tới tối luôn quá

- Cái con bé này... Đừng khiến anh nhớ lại những chuyện anh không muốn nhớ.

Nhẹ tay búng vào trán em gái mình, Takuto mỉm cười và có vẻ như đã hiểu chuyện Kotori gật gật nhẹ đầu và sau đó bước ra ngoài.

- đáng lẽ hôm nay đến lượt anh nấu đồ ăn sáng nhưng thấy anh dậy trễ nên mẹ làm rồi đó, xuống nhanh đi

Nói rồi Kotori bước xuống nhà để lại Takuto còn ngồi trên giường.

"Nếu thật sự có giấc mơ đó thì khi em gọi dậy thì anh đã cố đầu em về thôi nghịch đại rồi. Chứ đâu có như người sắp chết thế chứ..."

Takuto lăm băm nhìn vào cánh tay cậu, nó đã khôi phục màu sắc của một cách tay thông thường nhưng Takuto vẫn cảm nhận được những sợi chỉ mỏng màu xám bạc còn ở đó chứng tỏ rằng sự kinh khủng đó vẫn chưa chấm dứt.

"Không biết mình còn có thể đón nhận tương lai của mình và cô ấy không nhỉ."

Thờ dài trong chán nản, Takuto bước xuống nhà và vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Sáng hôm sau

- Onii chan! Anh không ăn sáng à

Khi thay đồ bước ra khỏi phòng thì Takuto không ăn sáng với mọi người mà bước ra ngoài, cậu cẩn thận bỏ tay vào túi quần để không ai biết về vết thương trên cánh tay phải có được từ cuộc giằng co với một tồn tại mà Takuto nghĩ là ma quỷ chỉ cách đây có vài tiếng đồng hồ.

- Lát nữa anh ăn, sắp đi tập huấn rồi nên anh phải rèn luyện thêm nữa.

- Tiền đạo chính thức vất vả quá a Nii chan.

- Trường thuộc top khu vực mà em, muốn giữ vị trí đầu có dễ

Nhìn quanh quất, cậu thấy chỉ có em gái, bố và mẹ cậu chắc một người đã đi làm còn một người đi chợ nên nhà chỉ có Kotori

- Được rồi! Anh đi đây, nhớ khóa cửa cẩn thận nhé.

- Ok onii chan

Nói rồi Takuto bước ra ngoài, nói thật vì trận giằng co hôm qua mà bây giờ cậu cũng có chút đói, nhưng cậu không muốn ăn trước mặt Kotori vì không muốn vết thương bị phát hiện. Cậu không muốn kéo gia đình vào chuyện của mình.

"Liệu sang ông nội có phải là biện pháp đúng đắn."

Ông nội người đưa cậu chiếc nhẫn, người bảo cậu mang chiếc thùng gỗ ra ngoài, liệu ông ấy sẽ có cách cho chuyện này, dù sao ông cũng là người nghiên cứu về các bảo vật siêu nhiên mấy chục năm rồi.

"Không, nếu khi đó ông có cách khác ngoại trừ đưa mình chiếc nhẫn thì ông hẳn đã làm rồi."

Nhìn vào chiếc nhẫn trên tay phải, Takuto cũng tin tưởng rằng chính nó đã giúp cậu điều khiển được tay phải hôm qua mà không bị khống chế, trước khi đôi mắt đó xuất hiện. Nhưng có vẻ chỉ như vậy thôi, và rất có thể lần sau cậu sẽ không được giúp bởi bất cứ thứ gì.

"Vậy nếu thế chỉ còn một biện pháp duy nhất chính là cố gắng tìm được cô bé hôm qua rồi nhờ giúp thôi."

Tuy nghĩ vậy nhưng cậu biết sự khó khăn khi tìm được một người mà không biết chút nào ngoài cái tên Rory Mercury đó. Nhưng cái gì cũng phải cố gắng hết sức mới được, Takuto chạy tới chỗ hôm qua nơi gần nhà Suzuno để xem mình có chút may mắn nào không.

"Đúng như mình nghĩ quả là không dễ chút nào mà."

Nhìn con hẻm trống vắng Takuto thờ dài và khi cậu quay ra

- Yo! Boya, trông cậu như đang tìm kiếm cái gì gấp lắm vậy, right?

Ở đầu hẻm một người đàn ông da đen mười mười là nước ngoài ngó vào hỏi cậu, và khi cậu bước ra thì thấy ông ta đang bày bán một gian hàng đủ loại trang sức đủ kiểu phong cách khác nhau, một người bán trang sức dạo, khi này vì quá vội vàng nên Takuto không để ý đến nó.

- Nếu cậu đang gấp rắc rối thì ... I have something for you. ...

Nói với giọng quảng cáo chào mời có chút rap trong đó khiến Takuto cũng muốn bật cười. Và sau đó người đàn ông lục lại trong chiếc túi có trang trí tựa như thổ dân da đỏ của Mỹ.

- Here we go... Nếu cậu đang tìm thứ gì thì đây dành cho cậu.

Nhìn thứ ông ta đưa cho cậu, Takuto thật sự không biết phải nói gì, đó là một viên bi tuy khá đẹp nhưng trong mắt cậu nó không thể bình thường hơn.

- Giá max rẻ, chỉ 1000 yên thôi

Vốn đang lo sợ vì lời nguyền trên thân mình, thêm vào cảm giác tốn thời gian vì một tên lừa đảo, Takuto gần như muốn gầm lên.

- Ông không đùa chứ, trông thứ này chẳng giúp được gì cả.

- Don't judge book from cover, Boya, that why I said, thanh niên đúng là không có chút kiên nhẫn gì hết a.

- Kiên nhẫn hay không thì ấn tượng đầu cũng rất quan trọng đó, 1000 yên cho thứ như vậy, thì ấn tượng đầu tiên sẽ là lừa đảo

- Chú em không biết lịch sự chút nào a. Nhưng để làm quen, ta sẽ lấy cậu 200 yên thôi được không nào.

- Sự chênh lệch khiến tôi không biết phải nói gì hơn

Thể hiện ra một vẻ mặt khó đỡ, Takuto suýt nhò nước bọt, nhưng cậu cũng bỏ tiền ra để lấy thứ mà cậu không hi vọng có chút hữu dụng đó.

- Nếu ông bán bỏ những vật phẩm siêu nhiên thì có ngày họa trên trời rơi xuống đó ông chú.

Không thể nghĩ ngờ Takuto nói câu này hết sức nghiêm túc, sự thay đổi của cậu khiến người đàn ông có chút thắc mắc nhưng nhanh chóng xua đi cái cảm giác đó và nói tiếp

- Thứ này sử dụng đơn giản lắm chỉ cần mang nó trong người thì sẽ có ngày cậu tìm được cái cậu muốn thôi

- Tôi có nên đòi lại 200 yên của tôi không nhỉ

Nổi thập tự trên trán khi nghe câu giải thích không chút trách nhiệm đó, nhưng trước khi tỏ thái độ một giọng nói vang lên

- Takuto kun...

Cậu quay lại khi nghe giọng nói đó, Suzuno và cô bạn đang đứng gần đó.

- Cậu đi đâu mà sớm vậy, với bạn bè nữa thế

Nghe câu hỏi Suzuno xụ mặt xuống

- Mình với các bạn đi đến tiệm bánh mới khai trương, nhưng đến đó lại được thông báo rằng 1 tuần lễ đầu chỉ dành cho khách mời đặc biệt, cậu phải có thẻ mới vào được. Tiếc ghê, bánh ở đó trông ngon quá đi. Thế cậu đang làm gì ở đây vậy.

- À mình đang tập chạy bộ tình cờ gặp gian hàng này và coi một chút đó mà.

Takuto nói và rút tay vào túi quần, so với Kotori, cậu càng không muốn Suzuno biết về vết thương của mình.

- Vậy cậu có kiếm được gì hay không Takuto kun

Cậu chưa kịp trả lời thì cô bạn bên cạnh đã lên tiếng trong khi đang nhìn mớ hàng bày bán với ánh mắt ngôi sao

- Mình thích mấy cái này lắm a, toàn là kiểu lạ không à

- Đôi lúc mình cảm thấy cậu nên lập câu lạc bộ siêu nhiên hơn là vào câu lạc bộ bóng chày đó.

- Su chan, cậu không biết sao, trường mình có câu lạc bộ đó mà. Nhưng...

Nói tới đây cô nàng dừng lại như muốn kích thích trí tò mò của mọi người vậy. Mà cũng phải đòi học sinh thì ai cũng có chút tò mò về những chuyện bí ẩn lớn của trường mình, nhất là năm đầu như mọi người ở đây nữa

- Mirai chan! Đừng có làm mọi người tò mò như vậy

- Ha ha. Câu lạc bộ siêu nhiên là một trong những bí ẩn lớn nhất của trường ta đó, câu lạc bộ đó thật sự tồn tại nhưng nó không có người tham gia.

Nói rồi cô gái tên Mirai kể cho mọi người nghe về câu lạc bộ. Nó không ngụ ở dãy nhà bình thường dành cho câu lạc bộ văn hóa mà nằm ở dãy nhà cũ

nơi ngay cả ban ngày học sinh cũng không dám vô.

- Một chị senpai đã kể rằng chị ấy thấy một bộ giáp chạy qua chạy lại ở trong đó và vùng một thanh kiếm sáng rực nhưng chuyện đáng nói ở đây là chị ấy kể rằng bộ giáp ấy vùng kiếm càng lâu thì một luồng sương trắng xuất hiện càng dày đặc như oan hồn được triệu hồi từ âm phủ vậy.

- Không đừng nói nữa a

Suzuno lên tiếng thất thanh bịt chặt tai mình lại, nhìn cảnh này Takuto có chút buồn cười cũng như khá là bất ngờ

- Cậu không chịu được sự việc huyền bí ư, không phải cậu ở nhà ông mình lắng nghe một cách tập trung lắm mà

Bỏ hai tay ra cô gái đáp

- Mình không sao với các hiện tượng huyền bí... Nhưng khi nhắc đến thứ trực tiếp gây ra nó như là.....

- Cậu nói là ma quỷ sao

Cô gái gật đầu

- Mình không chịu được mấy thứ đó mình thích nghe kết quả sự việc giống như nghe một câu chuyện cổ tích nhưng không chịu được sự hiện diện hay cách miêu tả ma quỷ, tưởng tượng đến nó là mình lạnh người rồi a.

- Vậy thì chúng ta không nói chuyện này nữa. Kéo không nữa batter chủ lực lại cho một cái chày vào vị trí SS của mình một cách tinh cò mắt.

- Mình sẽ không làm thế a.

- Rồi rồi! Vậy mình xem tiếp mở hàng được bày bán mới được

Nói rồi Mirai tiếp tục nhìn xuống sạp, Takuto chắc chắn rằng ông ta sẽ moi tiền những cô gái học sinh này cho xem

- Xin lỗi Jou chan, Nhưng tôi không thấy được thứ nào hợp với cô đâu, don't try hard

“Đó thấy chưa... khoan... Ông ta từ chối khách á, và thái độ của ông ta với con gái lại khác biệt vậy chứ.”

Phải nhớ rằng khi này tuy bán hàng cho Takuto ông ta gọi cậu là boya có nghĩa là nhóc con mang ý chứng tỏ mình là bề trên và có chút coi thường nữa nhưng bây giờ ông ấy là gọi cô ấy là Jou chan có nghĩa là tiểu thư tuy có chút đùa cợt nhưng lại không mang vẻ coi thường ngoại trừ việc từ chối bán hàng.

- Thiệt sao trời! Vậy thôi đi.

Sự bỏ cuộc của cô nàng nhanh đến bất ngờ và càng bất ngờ hơn nữa là cô ấy không tỏ ra khó chịu vì bị từ chối

- Sao thế Mirai chan, nhiều hàng như vậy mà ông ấy nói không cái nào hợp là sao.

- Cậu không hiểu rồi, Su chan, nguyên tắc đầu tiên khi kinh doanh vật phẩm huyền bí là

Nói tới đây Mirai và ông bán hàng nước ngoài mở miệng cùng một lúc

- Không Bán Cho Tất Cả, Chỉ Bán Cho Thích Hợp.

Nghe được câu nói đó cậu giật mình, không phải ông mình cũng đã nói vậy sao, ông chỉ bán vật phẩm huyền bí cho người thật sự hiểu rõ và thích hợp với nó mà thôi. Hay nói cách khác rất có thể đây là một người bán vật phẩm huyền bí hàng thật giá thật, và liệu ông ấy có thể hóa giải lời nguyền trên người cậu hay không.

Tuy Takuto rất muốn hỏi điều đó nhưng vì có Suzuno ở đây nên cậu không thể mở lời.

- Được rồi Joran tôi cũng nên tiếp tục cuộc hành trình của mình, Boya cậu cũng khá khiến ta hứng thú đó, hi vọng chúng ta sẽ gặp lại à. Adios Amigo.....

Nói rồi thu dọn hàng với một tốc độ ánh sáng người đàn ông nước ngoài đó vọt mất...

- Cái này là... Như thế phải không

- ừ chắc chỉ có trường hợp đó thôi

Hai cô gái vừa dứt lời thì một người cảnh sát chạy tới

- các cô cậu có nhìn thấy một người nước ngoài bày sạp ở đây không, ông ta là bán hàng lừa đảo, đã bị nhiều người tố giác.

- Ông ta chạy hướng kia kìa

“Wa. Cô gái Mirai thật sự bán ông ta luôn a, mình cứ tưởng họ hợp nhau chứ.”

- Cái kiểu như ông ta thì sẽ ổn thôi, hẳn ông ấy không bị bắt đầu mà sẽ chết trong một phi vụ huyền bí nào đó như kiểu trong M-A vậy

- Ờ như vậy không phải tệ lắm sao Mirai chan

Cô gái Mirai lắc đầu tỏ ra thông thái

- Nếu đi theo nghề liên quan đến huyền bí thì phải chấp nhận bị chôn vùi bởi những huyền bí.

.....

Sau đó Takuto từ biệt Suzuno và cô bạn rồi tiếp tục cuộc tìm kiếm vô vọng của mình. Cậu đã chạy một quãng đường khá xa, nơi đây muốn về nhà cậu đi bộ cũng mất gần 40 phút, nhưng Takuto cũng không có ý đi xe về. Cậu vẫn chậm rãi bước đi như tản bộ nhưng trong tâm trí lại không hề bình thản như người tản bộ thông thường. Cậu sợ, cậu sợ cái thời gian đang dần dần tụt xuống, nếu chỉ có cậu bị ảnh hưởng hẳn cái cảm giác này sẽ bớt đi, nhưng không nó lại gây ra ảnh hưởng rất lớn đến người xung quanh cậu nên Takuto cảm thấy vô cùng sợ hãi, cậu thậm chí còn không muốn quay về nhà.

- Này! Cẩn Thận Đây

Một giọng nói tựa như sấm nổ vang sau lưng Takuto và bằng phản xạ nhanh đến không ngờ của một tiền đạo chủ lực cậu lập tức nhảy vọt sâu vào lòng lề đường trước khi lại bị lãnh một đồng nước giống như ngày hôm qua vậy.

- Khá lắm! Động tác rất nhanh gọn

Cậu quay về hướng giọng nói thì nhận ra đó là một cô gái chắc cũng trạc tuổi cậu. Cô ấy đang nhìn cậu như muốn đánh giá một cách tổng quan vậy.

- Cậu có phản xạ nhanh thật đấy, tôi định kéo cậu vô nhưng xem ra đó là thừa thãi rồi nhỉ.

Takuto gãi gãi đầu

- Không! Tôi phải cảm ơn cô vì đã lên tiếng cảnh báo chứ nếu không thì đã bị ướt hết rồi.

- Cảm ơn thì để sau đi, ra lấy lại vật cậu làm rơi kìa

Cô gái nói trong khi hất mắt qua bên kia đường và Takuto nhận ra được rằng viên bi 200 yên của mình đang lăn tới một công viên trẻ em đối diện. Có vẻ khi nhảy vào cậu đã làm rơi nó.

- Vâng! Cảm ơn cô

Nói rồi cậu băng qua đường và đuổi theo nhặt lại viên bi, chỉ 200 yên thì không đáng, nhưng sau khi phán đoán rằng người đàn ông nước ngoài đó có thể là tay buôn bảo vật huyền bí hàng thật giá thật nên Takuto cũng không muốn đánh mất hi vọng.

“Thấy rồi.”

Takuto chạy tới chỗ viên bi dừng lại, nhưng trước khi cậu nhặt được nó thì một cô bé khoảng 7-8 tuổi đang ngồi một mình ở chiếc xích đu gần đó đã nhặt lên và ngay lập tức ánh sao đã xuất hiện trong đôi mắt ngây thơ đó.

Thấy được điều đó Takuto cũng hơi tội nhưng biết làm sao được như đã nói trên nếu chỉ 200 thì không đáng nhưng đây là thứ có thể cứu được cái mạng nên cậu đã tiến lại gần

- Em cho anh xin lại viên bi đó được không.

Đang mê mẩn đột nhiên thấy có người tiến lại và có ý định lấy đồ mà cô bé cho là của mình, ngay lập tức cô bé nắm chặt tay, đưa trước ngực nhìn Takuto một cách cảnh giác như đang nhìn một tên lolicon vậy

- Không. ....!!!!!! Mii nhặt được. Nên bây giờ là của Mii.

- Đưa cho anh đi! Anh sẽ mua kẹo cho em ăn.

Takuto đưa tay phải ra đằng trước mỉm cười dỗ nhẹ cô bé

- Mii không cần, Mii thích cái này và không có ý định đổi.

“Ah!!!!!!!!!!” Takuto rú lên trong đau đớn, cô bé đã chồm người tới cắn cậu một cái đau điếng.

“Con nhóc này.”

Takuto nghiêng răng treo treo định giờ thái độ với cán bộ nhưng ngay sau đó một âm thanh kinh dị kéo dài vang lên. Con bé đã thổi còi báo động đang đeo trên cổ. Và cậu ngay lập tức cảm nhận được ác ý từ khắp thể giới đâm vào mình.

“Minh thật sự xong rồi. Cái kiểu này thì. ....”

- Ê thằng nhãi kia, mày phá đi cảm hứng uống rượu của tao đó. Bồi thường cho tao một bình khác hay là giúp tao vận động cho tỉnh bớt. ... Chọn một cái đi. ...

Với giọng điệu như một tên say rượu và cũng bốc mùi y hệt, một người đàn ông khoảng 50 tuổi râu ria xồm xoàm mặc một bộ quần áo bạc màu cũ kĩ có phần rách rưới tang thương bước tới, ông ta có một bộ dáng như mấy thành phần bất hảo bụi đời và là kiểu người mang dáng vẻ khiến cho không ai có thể có chút thiện cảm nào khi gặp lần đầu tiên cả.

- Shino san! Anh ta đang có ý định lấy đồ của cháu thậm chí còn có ý tấn công đó, bác đuổi anh ta đi đi. ...

“Cái con bé này. ....” Takuto thật sự không biết phải nói gì.

Nghe nói vậy người đàn ông càng nhìn Takuto với ánh mắt bất thiện

- Chú mày không những quá bốc mùi trong cơ thể thậm chí ngay cả nhân cách cũng bốc mùi luôn sao, tuy không thích lắm nhưng ta đây sẽ cho chú mày một trận để khỏi tới đây gây ô nhiễm nữa.

Và lần này thì Takuto thật sự đã không còn kiềm chế được nữa

- Đừng có ý già mà lên mặt. ... Tôi chọn phương án 2, giúp ông vận động một chút cho tỉnh mới được cái đồ sặc mùi rượu mà còn dám khen chê người khác.

- Được. ...Can đảm đấy nhãi con, nhưng cái cơ thể chú mày bốc mùi quá chắc tao sẽ kết thúc nhanh nhất để khỏi mất công đụng chạm

“Yaaaaa. ....”

Nghiến răng trong phần nộ Takuto nắm chặt bàn tay phải và tung một đấm, thấy được điều đó, người đàn ông nhủ mày và cũng bị chuyển động cơ thể, nhưng ngay khi hai người áp sát vào nhau thì. ....

- Đủ rồi! Có chuyện gì mà hai người lại lao vô đánh nhau vậy

Một giọng nói vang lên khiến Takuto và người đàn ông tên Shino cũng phải quay lại, đó chính là cô gái khi nãy đã lên tiếng cảnh báo Takuto.

.....

- Thì ra là vậy sao, chắc thái độ cậu đáng sợ quá nên khiến cô bé phải làm vậy. được rồi, để cho tôi đi

Sau khi nghe kể lại mọi chuyện thì cô gái đó cũng đứng ra làm chứng cho quyền sở hữu của Takuto đối với tài sản có trị giá 200 yên là viên bi đó. Nói rồi cô gái nhẹ nhàng bước tới cô bé đang núp đằng sau người đàn ông tên Shino

- Cái này thật sự là vật của anh ấy, em trả cho anh ấy nhé, em là cô bé ngoan mà đúng không

- Mii thích nó lắm, Mii chưa bao giờ thấy viên bi nào đẹp như vậy. Chị có thể đổi nó với Mii được không, Mii xin chị đó

Ánh nhìn cầu xin kèm với nước trên khóe mắt của loli đã hoàn toàn đánh gục cô gái. Phải kiềm chế lắm cô mới có thể không ôm cô bé vào lòng và bảo rằng “Em cứ giữ nó đi, không cần đổi đâu.”

- Đây! Cái này đổi cho chị đây

Cầm lấy vật trao đổi xong, cô gái đi tới Takuto đang mong chờ và gãi gãi đầu áy náy

- Xin lỗi, có vẻ như cậu phải nhận cái này thay cho viên bi đó rồi

Trong tay cô bé là một tấm thẻ mời, Takuto nhìn thấy mà kinh ngạc, đó chính là thẻ mời của quán bánh mà khi nãy Suzuno và bạn cô ấy định tới như không được. Tấm vé này có thể đi hai người hay nói cách khác. .... Một buổi hẹn hò. ...

- Được rồi! Tôi rất vui lòng nhận lấy nó.

- Ha ha!!! Tôi không biết tại sao trông cậu vui hẳn lên nhưng mọi chuyện trở nên tốt hơn rồi đúng không

Nói rồi cô gái đưa cho Takuto và cậu cũng dùng tay phải ra để cầm sau đó bỏ vào túi.

- Xem ra tao hơi hiểu lầm mày một chút, tuy thằng nhãi mày bốc mùi thật nhưng xem ra không phải là kẻ xấu.

Người đàn ông tên Shino tiến lại gần Takuto, cậu không hề hiểu ông ta đang muốn nói đến cái gì, tuy cậu có chạy bộ đi xa người mồ hôi nhưng cũng đâu đến nỗi như vậy chứ

- Rốt cuộc ông đang muốn gì, này giờ ông cứ nói tôi bốc mùi là sao hả.

- Ý tao đang nói là cánh tay trái của mày đấy... Nó thật sự bốc mùi đến phát nôn. Thế nên này giờ mày chỉ sử dụng cánh tay phải thôi đúng không.

Câu nói đó đối với Takuto không khác gì sét đánh giữa trời quang, cậu trợn mắt, trong đó bắt đầu thấy lấp lánh hi vọng có thể mất viên bi nhưng nếu gặp người có thể chỉ rõ rang cánh tay trái của cậu có vấn đề thì hẳn là...

- Đừng hi vọng vào tao thằng nhãi. Cái thứ đó ngay cả tao cũng thấy phát nôn làm sao có thể giúp được mày được, với lại cho dù giúp được thì cái giá không phải chỉ là một bình rượu đầu đấy.

Nói rồi người đàn ông quay bước dẫn cô bé đi ra khỏi đó. Thực tại tàn nhẫn đến mức khiến Takuto cũng suýt phải đổ gục, phải kiềm chế lắm cậu mới có thể giữ được vẻ mặt bình thường, cậu cười khổ nói hướng về ông ta không cần biết là câu nói của cậu có đến được đối phương không.

- Vậy à, xem ra cháu hi vọng khá nhiều rồi.

Nói xong Takuto quay qua cô gái cúi đầu cảm ơn về sự giúp đỡ khi này

- Có gì đâu, chuyện nhỏ mà, tôi là Himari, Himari Shirojima, cao trung năm 2.

- Em là Takuto, Takuto Mizuhara, cao trung năm nhất, rất hân hạnh được biết chị, Shirojima san

Nói rồi cô chìa tay ra cho cậu bắt, Takuto lưỡng lự không dám bắt lại vì cô nàng chìa bàn tay trái của mình ra, nếu vậy thì cậu phải dùng tay trái để bắt. Thấy vậy trong mắt cô gái cũng lộ ra vẻ thương thức

- Cậu quả là người tốt a, khi nào thật sự không kiềm được nó thì hãy tới ngôi đền Shirojima, tôi nghĩ sẽ có cách giúp cậu.

Nói rồi cô gái đổi tay và hai người trao đổi một động tác làm quen sau đó Takuto cũng quay đi và trở về nhà. Thời gian đối với cậu có thể không còn nhiều nên cậu sẽ cố gắng trước khi đi tập huấn làm một buổi hẹn hò với Suzuno thì không còn hối tiếc điều gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Trự - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Diễn đàn twia

Sau sự việc ở công viên thì Takuto cũng về nhà. Nhà cậu đã không còn ai nữa, mẹ cậu chưa về, em gái cậu thì cũng đã chạy sang nhà bạn chơi. Nếu bình thường thì với bất cứ chàng trai nào tuổi này thì cái cảm giác lâu lâu ở nhà một mình này chỉ có thể diễn tả bằng hai chữ “thiên đường” Nhưng đối với Takuto hiện tại thì hoàn toàn không, cái cảm giác nặng nề đè xuống đôi chân như bị nhấn lên cả chục lần, nhà không có người, điều đó đồng nghĩa cho điểm chống cho khả năng nghiêng rằng che giấu nội tâm của Takuto cũng đã biến mất.

Thân thể cậu đổ xuống ngay sau khi đóng cánh cửa. Cậu run lên vì sợ hãi, nếu ở với mọi người thì khả năng kiềm chế cảm xúc của cậu mạnh bao nhiêu thì bây giờ sự đau đớn trước thực tại lại càng nặng nề hơn bấy nhiêu. Cậu gượng tay trái lên, dường như bây giờ trong lúc cảm thấy đau đớn bất lực và cô đơn này cậu đã có thể thấy được những luồng khói đen kịt như đang muốn bức phá lấy sự vây khốn của ngân sắc tơ xích, thứ hôm qua đã giúp cậu lấy lại quyền không chế cơ thể trước khi bị buộc phải làm một hành động tuyệt đối không thể tha thứ cho dù đối với cái nhìn của bất cứ ai đi chăng nữa. Nếu chỉ bản thân mình bị chôn vùi trong cái thực tại tàn khốc này thì cậu còn có thể nghiêng răng chấp nhận trong bất lực. Nhưng đằng này đây là gia đình cậu, cậu không thể cho phép bản thân mình rơi vào tuyệt vọng. Cậu phải đứng lên chống lại cái thứ khốn khiếp đó.

Nhưng cậu có thể làm gì đây, một người mà tính mạng còn lại là một con số chỉ được tính bằng tuần, thậm chí bằng ngày hoặc bằng giờ, không ai biết rõ, có thể làm gì được.

Cố gắng gượng dậy, cậu buộc phải xóc cái cơ thể đang kiên quyết chống cự lại việc thực hiện các chức năng của nó mà thả lỏng xuống mặc cho mọi chuyện tới đâu thì tới. Cuối cùng thì sau một lúc, cậu đã đứng được trên hai chân của mình và bước tới cầu thang. Chiếu gương vẫn ở đó, nhìn vào hình ảnh phản chiếu trong gương, nhìn vào cái gương mặt nứt nẻ đang há lớn mồm gào thét đang bám sau lưng mình không khác gì hôm qua, Takuto nắm chặt tay thành nắm đấm rồi đưa ra trước tấm gương.

- Đợi đó đi! Tao chắc chắn sẽ không để sự việc hôm qua tái diễn nữa đâu.

Không biết quyết tâm ở đâu ra, Takuto buông lời tuyên chiến rồi cậu bước thẳng lên phòng mình trong khi nghiêng rang chịu đựng sự đau đớn đang hoành hành nơi cánh tay trái và coi nó như một biểu hiện của sự chấp nhận thách thức.

Mở chiếc máy tính mà cậu tự dùng chính hai bàn tay của mình mà cày cuốc để mua, Takuto nhanh chóng lên mạng. Khi này lúc gặp được bạn của Suzuno, một người cũng có sở thích về huyền bí, Takuto cũng đã hỏi qua về những trang web liên quan với độ tin cậy tốt, thì cô nàng đó không hề thắc mắc một chút nào và giới thiệu cho cậu một trang địa chỉ có vẻ rất ư là huyền bí: TWIA.*****.

Khi ấy ở bên cạnh cậu là Suzuno cũng thắc mắc tại sao Takuto hỏi vậy và tất nhiên là cậu không thể nói rằng hôm qua cánh tay trái của cậu nổi loạn đau nhức rồi nó tự cầm dao chuẩn bị thọt Kotori khi em ấy đang ngủ được. Thế nên Takuto đã che giấu sự thật bằng cách nói mình thấy chút hứng thú sau khi nghe những câu chuyện của ông kể vào hôm qua.

Bây giờ sau khi vào nhìn vào trang web đó, cậu có chút ngạc nhiên, giao diện nó trông sáng sủa hơn cậu nghĩ, trong vài giây trước Takuto từng đoán rằng đó là một trang web mạng đậm các tính chất giáo phái đầy huyền bí. Nhưng không, tuy vẫn có những biểu tượng đặc trưng cho ma quỷ và giáo phái nhưng nó trông có vẻ trẻ con giống như là một poster Halloween mà không có những thông tin quảng cáo. Và khi nhìn vào chính giữa Takuto thấy một dòng chữ không phải là ngôn ngữ tiếng anh thông dụng như mọi trang web bình thường khác. Lật đặt bật trang web dịch thì Takuto biết được đó là tiếng Tây Ban Nha và đại khái nội dung của nó khiến cậu khó hiểu

“Tuổi tác không quan trọng, cái chính là tâm linh.”

Tuy không hiểu nhưng Takuto lại thầm nghĩ hẳn đây là những thứ khó hiểu liên quan đến vấn đề siêu nhiên. Cho nên cũng không có để ý nhiều và nhấn vào nút Ok ở ngay bên dưới.

Lại một dòng chữ khác hiện lên vẫn bằng tiếng Tây Ban Nha và sau khi tra cứu thì nó là dạng câu hỏi Yes-No.

“Muốn chứng minh về bản thân bạn chứ (Yes-No)”

Cảm thấy kỳ lạ và định bấm No, nhưng giữa chừng Takuto lại thay đổi quyết định. Cậu vào đây để tìm cách giải quyết lời nguyện trên cơ thể mình nên cậu phải đối mặt nó thật nghiêm túc. Tuy không biết chứng minh về cái gì nhưng Takuto vẫn bấm Yes. Và may mắn là những thứ tiếp theo đều là tiếng Anh mà cậu có thể hiểu. Dồn toàn bộ sự nghiêm túc và tri thức, Takuto bắt đầu chứng tỏ bản thân.

Và sau đó cái cảm giác của Takuto chính là: #####. Tại sao mình lại

ng nghiêm túc tới vậy cho đến cuối nhỉ.

.....

The Chariot: TW, anh thử xem cái này đi, một kết quả hiếm thấy đó

TW: Sai gần hết, nhưng quả thật người này đang rất nghiêm túc

The Moon: Thiệt hả trời. Nghiêm túc với đám câu hỏi của TW thì quả là...

TW: Có ý gì đây hả con loli bà bà kia...

The Hanged Man: Thú vị 30%, khó hiểu 70%

Wheel of Fortune: Sự chỉ dẫn hay cứu rỗi nào sẽ đến cho chú cừu non này đây.

Strength: Một sự nghiêm túc lớn lao, ý chí giằng co với số mệnh

The Chariot: Vậy ý anh là gì, TW

TW: Đáng lẽ với kết quả như thế này thì sẽ disconnect, nhưng nếu theo Wheel of Fortune thì người này cần đến sự cứu rỗi nào đó, cứ coi như là chút phần thưởng cho sự người nghiêm túc hiếm thấy đi

The Moon: TW cũng thừa nhận độ.... Của những câu hỏi mình ra rồi à.

TW: Tôi chỉ nói rằng lâu lâu nên phá luật đối với những người đối mặt với chúng ta một cách nghiêm túc thôi. (Cái con loli bà bà này đúng là chọn chỗ hiếm mà chọc ngoáy không. Mớ câu hỏi mà mình tự hào. Đúng thật là #####)

The Star: Reverse Myself for him or her

The Moon: Uwa!!!! Nghiêm túc sao, và một bản nghịch đảo của The Star ư.

(Thiệt hả trời, thảo nào The Hanged Man nói rằng 70% kì lạ. Nghịch đảo của the Star chính là mất lòng tin, tuyệt vọng, không có sự can đảm. Mà một người ở trạng thái đó thì liệu có nghiêm túc đối diện với định mệnh hay nói chính xác là mớ câu hỏi hết sức ư là .... của TW được không đây, chưa kể

Strength lại bảo rằng, người đó có ý cao để giằng co với số mệnh mà. The Chariot à, cái này không chỉ hiếm thấy mà còn thú vị nữa. Đúng là số mệnh đã cho anh duyệt bài phỏng vấn này mà.”

The Chariot: Tuy không rõ lắm nhưng cảm ơn nhé Moon

The Moon: ..... (cái gì cũng tốt ngoại trừ cái này thôi đó.)

TW: Được rồi, vậy chúng ta sẽ chào đón người đó nào.

.....

Đó là một màn hình giống như phần mềm chat. Khi takuto lau mồ hôi trán để xua đi cái cảm giác khó chịu sau hàng chục câu hỏi sặc mùi Chuuni thì có một khung cửa sổ xuất hiện, và lần này nó ghi bằng tiếng Anh được dịch ra là “TW mời bạn chat riêng tư.”

TW: ... Khi nhìn cái tên này Takuto lập tức đưa ra phán đoán, hẳn đây cũng là cấp cao điều hành của trang web này có thể là admin hoặc một người gần như thế, không ngần ngại cậu lập tức ok.

TW: Xin chào, hỡi vị khách vô danh đang phải vận toàn bộ ý chí chống lại định mệnh trong sự vô vọng cùng một mối, bạn đã chứng minh bản thân mình một cách hết sức thuyết phục. Vậy hãy cho ta, người gánh vác cái thế giới đầy hỗn loạn và vô tri này biết cái định mệnh đang đè trên lưng cậu để xem rằng giữa hai chúng ta có cái gọi là duyên phận hay không

Anonymous: đáng tiếc là ở đây không gửi được Icon cảm xúc nếu không tôi hẳn sẽ gửi cho cậu một cú đấm rồi. Và tôi cũng biết được chắc chắn cậu là tác giả của bài kiểm tra “Chứng minh bản thân.” Cực kỳ... đó.

TW: Nhưng cậu cũng nghiêm túc trả lời cho đến câu hỏi cuối cùng mà, đó là một trong những lý do tôi gặp cậu đấy, người rất có thể là cự bình

Anonymous: Tuy tôi không phiền khi bị gọi là Otaku nếu bị người khác bắt gặp mình nằm trên ghế dài ở trường và trong tay là một cuốn LN đâu, nhưng bị gọi là cự bình theo cái nhìn của anh thì quả thật là khó chịu a.

TW: Ranh giới giữa Otaku và Chuuni mỏng hơn cậu tưởng đó. Hẳn chắc có lúc cậu đọc LN đến khúc gay cấn thì lại tưởng tượng sự xuất hiện của bản thân mình sẽ can thiệp cốt truyện theo một cách cực ngẫu nhiên đó nhỉ.

Anonymous: ##### Tôi quả thật không muốn thừa nhận đâu nhưng anh cũng có cái đúng, mặc dù một chút thôi.

TW: Thật thà đối mặt với bản thân cũng là một điểm tốt đó, tại sao cậu không nói cho chúng ta về vấn đề của cậu nhỉ.

Anonymous: Chúng ta?

TW: Một số thành viên cấp cao có thể xem được quá trình chat của người khác mà.

Anonymous: Cậu nên xin lỗi chữ chat riêng tư trên toàn thế giới đi.

TW: Đúng là... Cũng phải có chức năng đó để kiểm tra những cuộc nói chuyện có nội dung nhạy cảm chứ đúng không.

Anonymous: Anh nói đúng nhưng tôi vẫn thấy khó chịu khi bị lén theo dõi như thế

TW: Ka Ka.... Ka..... Con người vốn không hề có cái gọi là riêng tư rồi, nếu chúng ta gom chung toàn bộ tồn tại trên cái thế giới này a thì cái luật bảo đảm quyền riêng tư không có chút giá trị nào hết a. Nhưng hình như chúng ta lạc chủ đề rồi a.

Anonymous: Được rồi, chuyện là thế này.....

TW: À, cánh tay trái cậu trở nên đau nhức, và một thứ gì đó chiếm lấy quyền khống chế cơ thể, sau đó nó có thọt người nhà của cậu trong đêm tối a.... Thật tuyệt vời.... Quá tuyệt vời, cậu có chắc mình không phải là cự bình mà là đồng chí của tôi không. Một nhân cách hắc ám trời dấy vì sự thức tỉnh của siêu năng, sự hỗn loạn không gì kiểm soát nổi, sẵn sàng tiến đưa tất cả mọi tồn tại xung quanh rơi vào sự đau đớn cùng bóng tối vô tận.....

Anonymous: Tôi thật sự mong rằng có thể sử dụng icon cảm xúc để gửi cho cậu một loạt cú đấm rồi đó

TW: ha... ha...Được rồi! Đùa chút thôi. Tôi nghĩ là do nguyên rửa đó, cậu có nhớ mình có trêu chọc người nào, hoặc các địa điểm tôn giáo thậm chí là phá hoại các thứ được người khác đồn đãi là có yếu tố siêu nhiên hoặc tâm linh không.

Anonymous: Một cái thùng bị dán đầy bùa khi mới chạm vào thì có cảm giác lạnh toát sống lưng nhưng sau đó không thấy nữa (Có vẻ tên này tuy chuunibyō thật nhưng hẳn cũng tin được, có thể đoán được việc mình chiến đấu với lời nguyện một cách vô vọng. Nhưng mình không nên đề cập tới cái nhảm của ông, để tránh rắc rối nó bị nhầm tới sau này.)

TW: Thế à, cậu nói là nó khống chế cả cơ thể cậu vậy làm sao cậu chống cự được. (cậu ta hẳn không phải là người trong nghề, mà có thể chống cự lại lời nguyện của ma cụt à. Đúng là có chút thú vị)

Anonymous: Tiền công dành cho một sự hỗ trợ thừa thãi trước đó thôi đó mà.

TW: Người cậu giúp là ai, có thể nói cho tôi biết không. (Lại có duyên với người trong nghề cơ à, càng lúc càng thú vị a.)

Anonymous: Tôi không nghĩ rằng một người sẽ thích nếu biết bản thân mình bị bàn tán trên mạng đâu.

TW: Được rồi, vậy thì tôi sẽ gửi cho cậu một file hình, cậu in ra decal sau đó dán trên cánh tay trái bị nguyên rửa đó.

Anonymous: Nó sẽ trừ bỏ lời nguyên sao?

TW: Không đâu, người như cậu không thể đánh đuổi lời nguyên theo cách đó được chỉ có sử dụng cách cơ bản nhất mà thôi.

Anonymous: Và đó là...

TW: Cố gắng câu thông với chủ nguyên rửa và thực hiện nguyện vọng của họ để họ được giải thoát. Lá bùa này sẽ giúp cậu làm điều đó. Còn phần tiếp theo hãy để tôi thấy cái ý chí mạnh mẽ sẵn sàng chịu đau đớn nhằm đấu tranh với số mệnh để giữ trọn tâm linh của bản thân đồng thời bảo vệ những người mà cậu coi trọng nhé.

TW send you a image file. Download it?

Không một chút chần chừ Takuto lập tức down file hình đó xuống

.....

Tại phòng chat cao cấp của diễn đàn TWIA

TW: Này Moon, đáng lẽ cái câu xúc phạm riêng tư khi nãy của cậu ta phải gửi cho cô chứ đúng không.

The Moon: Vui mà đúng không. Chúng ta đâu có lừa cậu ta, cái này coi như là chút thù lao đi.

Strength: Cái ý chí lớn lao kiên định đó. Tôi cũng muốn biết

The Star: Cái sự tuyệt vọng đó, khi chuyển thành hi vọng... Rất ngon...

.....

Nhấp vào file hình đã tải xuống, hiện ra trước mặt Takuto là một hình vẽ ma pháp trận giống như trong M-A. Nếu trước khi nói chuyện với TW hẳn Takuto đã cười xòa không tin, nhưng rõ ràng chỉ qua một bài câu hỏi thì người đó đã nhận ra tình trạng của cậu thì hẳn là hàng thật và không như Shino san gặp ở công viên nhưng không giúp cậu được. Thế nên khi đã nắm được một tia hi vọng Takuto cũng không muốn bỏ qua, cậu biết rằng đây chỉ là khởi đầu, nhưng nó lại khớp với hiểu biết của Takuto về một số vấn đề tâm linh. Tìm nguyên nhân đằng sau của các linh hồn hận thù và cố gắng giải quyết nó là Motip thường gặp trong M-A.

“Thiệt tình, mình đâu phải Yoh trong Sha*** K**g mà phải đi tìm cách thỏa nguyện vọng của mình hồn chứ.”

Trong khi lăm bầm thì Takuto đã bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Sự cố bất ngờ

Takuto vừa đi vừa tổng hợp lại những gì mình phải làm, đầu tiên là cần phải in một tờ giấy decal ma pháp trận ra, sau đó dán lên cánh tay bị nguyên rửa của mình và từ đó ngộ ra được nguyên nhân đằng sau của sự nguyên rửa này. Tất nhiên Takuto không ngây thơ đến mức nghĩ rằng chỉ cần biết chuyện là có thể bình thân giải quyết. Đã bị gọi là nguyên rửa của ma quỷ thì hẳn sẽ có một quá trình lịch sử phức tạp, nếu muốn giải quyết một sớm chiều thì đúng là người si nói mộng.

“Đúng là chỉ có trong phim mới có vụ phóng 1 lá bùa tiêu diệt yêu ma hóa giải lời nguyên nhỉ.”

Sau khi thăm phân nân cách biệt giữa thực tại và phim ảnh, Takuto bắt đầu đưa ra những phán đoán về tình hình có thể xảy ra. Cậu tập hợp lại các trường hợp của ma quỷ mà mình đã đọc. Nhưng rất nhanh cậu bỏ cuộc, Takuto không phải là fan của thể loại ma quỷ kinh dị, tuy có coi qua một số tác phẩm nổi tiếng nhưng rồi rất nhanh sau đó nội dung của bộ phim hoặc truyện ngay lập tức bị xóa đi khỏi trí nhớ cho nên cậu không thể đưa ra phán đoán nào hay ho về những việc mình phải làm.

Và khi cậu đang chìm trong suy nghĩ thì cậu đã tiến đến tiệm in.

- Mizuhara kun à, hè rồi mà vẫn phải in tài liệu học tập sao, học sinh thời này đúng là khó khăn quá nhỉ. Cô bé kia đâu rồi

Người chủ tiệm lên tiếng chào, đây là tiệm in quen thuộc mà cậu với Suzuno hay đến để in tài liệu cho lớp. Cậu không phải là cán bộ lớp, Takuto không thích tham gia những vị trí nổi bật như vậy. Đúng là khá kỳ lạ khi cậu, một năm nhất 3 tháng đầu của năm học đã nắm chắc trong tay được vị trí tiền đạo chủ lực ở câu lạc bộ bóng đá bất chấp vụ phá luật um sùm hồi năm cuối cấp 2 với Kazuma, người là một tồn tại mà Takuto gọi là bằng hữu chí cốt.

Thế nhưng Suzuno thì khác, cô ấy ngoại trừ giữ vị trí đội trưởng, Batter chủ lực của câu lạc bộ bóng chày nữ thì trong lớp còn kiêm thêm vị trí cán bộ đại diện cho nữ. Nói chung một cô gái có thể gọi là hoàn hảo. Cho nên khi cô ấy gần gũi với Takuto thì khó tránh khỏi vài lời nhận xét so sánh, may mà Takuto cũng cho chút điểm sáng trong học tập và thành tích thể thao chứ nếu không thì cậu hẳn bị lấy làm mục tiêu cho các ý tưởng NTR trong trí tưởng tượng của mấy tên bị chứng bệnh GATO và HATER rồi.

Thế nên với vị trí của mình thì Suzuno rất hay tới đây để in và photo tài liệu và Takuto cũng muốn thể hiện bản lĩnh của mình cho nên rất hay tới đó cùng cô để phụ mang những chồng thành phẩm cao hơn đầu người mà ta thường thấy trong M-A.

- Không. Hôm nay tôi in cái khác, decal bằng nửa lòng bàn tay nha. Hè rồi mà còn phải in tài liệu thì đúng như ông anh đây nói đó, hành hạ học sinh quá đáng a, tất nhiên là ngoại trừ các trường hợp luyện thi rồi.

Takuto đưa USB cho người chủ tiệm để in, và khi mở file ra thì ông anh đó quay qua Takuto

- Cậu không phải tham gia cái giáo phái mới nổi gần đây chứ hả, là người quen, tôi khuyên cậu đừng nên dính vào mấy thứ đó. Đã có nhiều lời đồn không hay về nó rồi.

Vâng. Bây giờ trong mắt của người chủ tiệm thì Takuto đã trở thành một người truyền giáo cho một cái giáo phái đáng ngờ, và cậu phải cố gắng lắm mới không khiến khuôn mặt của mình trở nên méo mó.

- Không phải a, cái này chỉ là có người nhờ in dùm mà thôi. Mà ông anh bảo giáo phái mới nổi gần đây là như thế nào vậy.

- Xem ra về mặt cậu đã nói lên sự thật là cậu không biết gì về giáo phái đó cả. Mà cũng giống như tôi thôi, cũng đâu biết nhiều gì về nó ngoại trừ một việc là có vẻ như bọn họ tin rằng thế giới này không hoàn hảo và sẽ có người dẫn họ đi sang một thế giới hạnh phúc hoàn hảo khác nếu họ gia nhập.

“Nice! Lại tên giáo chủ nào bị nhiễm thể loại isekai rồi. Tuy mình biết rằng thể loại đó đang nổi nhưng đến mức này ư.”

Suy nghĩ như vậy nhưng Takuto cũng không đưa ra bất kỳ ý kiến nào khác mà lấy tấm Decal vừa chạy ra khỏi máy in rồi bước ra ngoài. Bước tới cửa takuto lên tiếng

- Nè ông anh này. Ông anh có nghĩ rằng nếu thật sự có thể giới hoàn hảo thì những người muốn tới đó đầu tiên không phải là những người đã chết hay sao. Nếu họ có khả năng được chọn con đường cho họ sau khi chết. Dù sao thì “The Goal Of All Life Is Death.” Đúng không nhỉ. Còn người sống thì nên tiếp tục nỗ lực hết sức đi.

Takuto liếc về cánh tay trái sau đó dán tấm decal lên rồi rảo bước về nhà. Và khi cậu tới gần ngôi nhà quen thuộc thì thấy một thân ảnh nhỏ bé đang đứng đó với khuôn mặt lo lắng sợ hãi và khi thấy cậu về....

- Takuto san.....

Cậu lập tức sầm mặt khi nghe thấy câu tiếp theo và vọt đi theo thân ảnh nhỏ bé đó ngay lập tức

.....

Có người nói rằng chỉ cần hành động bằng sự yêu thích và đam mê thì cho dù gặp bất cứ khó khăn gì từ môi trường bên ngoài cũng không thể ngăn được sự hứng thú. Mặc dù không thể chứng minh được nó đúng trong mọi trường hợp nhưng nếu chỉ nhìn tình huống trước mắt của các cô bé với vẻ ngoài học sinh cấp 2 đang chạy khắp công viên đây thì người ta hẳn đã có một bằng chứng để nói câu danh ngôn trên kia là hoàn toàn chính xác.

Không biết cái nhiệt độ chạm nóc 38 độ C được hiển thị trong cái đồng hồ điện tử nơi văn phòng thu vé của công viên có thể được gọi là cao kỷ lục chưa. Nhưng nếu so sánh sự vắng vẻ của khu vực ngoài trời nơi tọa lạc của các trò chơi mạo hiểm và khu động vật tự nhiên với sự chật chội của khu vực hồ bơi hay các quán cà phê phòng lạnh thì ta có thể đưa ra một kết luận rằng cái khí hậu này không thích hợp để ra ngoài chạy nhảy như mấy cô nhóc cấp 2 đang nô đùa và thể hiện sự yêu thích vô hạn với động vật của mình.

Câu lạc bộ nghiên cứu tự nhiên của khu cấp II trường liên cấp tốt nhất thành phố Saint Ishiyama, hội trưởng Kotori Mizuhara, cũng giống như anh của mình lấy vị trí chủ lực trong câu lạc bộ bóng đá từ rất sớm, thì với sự đam mê và yêu động vật kèm với kiến thức của mình cô bé đã nhanh chóng nắm được vị trí chủ nhiệm khi mới lên lớp 7.

- Xong báo cáo rồi, chúng ta qua bên kia bơi đi Kotori chan

Mặc dù có cùng một sở thích nhưng khả năng chịu đựng của mỗi người là khác nhau. Không như Kotori, các thành viên khác cũng đã thấm mệt sau khi chạy khắp công viên giải trí để thực hiện bài báo cáo cho hoạt động câu lạc bộ của mình. Vậy nên lời đề nghị của cô bé nhanh chóng được hưởng ứng

nhưng khác với các bạn mình, Kotori lắc đầu trong khi đưa tay vuốt trán

- Mình phải về, hôm nay mình phải làm cơm. Các cậu cứ thoải mái

Thấy hội trường không tham gia, thì mọi người cũng xóa đi cái kế hoạch vào hồ bơi. Một người ngó qua bể bơi đang đông đúc nhún vai nói

- Mà vào cái thời tiết này hồ bơi quá đông thì cũng chưa chắc được thoải mái. Vậy thôi, chúng ta tới nhà hội trường chơi đi. Được không Kotori chan.

Ý kiến nó nhanh chóng được tán đồng, và một cô bé khác nói

- Được đó, mà cậu nấu nẫu, nii chan cậu có nhà mà đúng không, gọi cho anh ấy 1 cuộc đi, bảo rằng có mấy cô tiểu thư bạn thân của kawaii imouto đến hẳn anh ấy sẽ vui vẻ chuẩn bị thôi mà. Anh ấy nấu nẫu chè rồi, năm ngoái tham gia lễ hội trường cấp 2 ảnh với gian hàng cà phê mèo của ảnh nấu ngon không tả nổi luôn, nếu không phải đầu tư sai chủ đề thì hẳn gian hàng đó đã lọt vào top 3 rồi.

Nghe được lời khen từ bạn bè cũng khiến Kotori dâng lên chút tự hào, nếu là bình thường hẳn cô bé sẽ gật đầu phụ họa nhưng hôm nay Kotori chỉ lắc đầu

- Không được đâu, Nii chan mình hôm nay có vẻ không ổn, rất có thể ảnh bị thương. Tuy ảnh cố giấu nhưng làm sao qua được mắt mình.

Nếu Takuto nghe câu đó hẳn sẽ trừng mắt nói, bộ em gần gũi với động vật nên có giác quan nhạy bén của tụi nó luôn chắc. Nhưng quả thật là Kotori đã thật sự nghi ngờ Takuto giấu điều gì đó vào cái thời điểm bước vào phòng cậu để đánh thức rồi. Và sau đó việc cậu không ăn sáng mà đi tập luyện ngay càng khiến cô bé nghi ngờ, Takuto là ai, tiền đạo chủ lực, nếu cậu có ý định tập luyện thì hẳn sẽ dậy sớm hơn cả Kotori nữa. Việc cậu dậy trễ, bỏ ăn nhất là về mặt kinh hãi khi nhìn cô bé lúc mới tỉnh dậy đã khiến Kotori nghi ngờ. Nhưng quá rõ con người của anh mình cho nên cô bé cũng không nói gì thêm với cậu cả.

- Trực giác của em gái đây sao, hay đó là sự ảnh hưởng của bản năng động vật.

- Thôi đi, đừng có đùa nữa.

- Được rồi, nhưng bọn mình vẫn giữ ý định ban đầu là qua nhà cậu chơi, dù gì cậu cũng đã giúp bọn mình giải quyết được mớ bài tập hè phiền phức trước khi tới công viên mà. Nhưng chúng ta tách nhóm ra đi, một về nhà chuẩn bị, một đi mua bánh kem về ăn.

Nói rồi cô bé rút ra một tấm thẻ

- Ta da!! Biết cái này là cái gì không nè

- Đó là....

Những người còn lại trong nhóm đều kinh ngạc bao gồm cả Kotori

- Đây là tấm thẻ mời Vip hạng thứ nhì của cửa tiệm bánh mới mở, có tấm thẻ này được giảm đến 70% trong hóa đơn tổng đó. Còn tấm vip nhất thì giảm được 90% nhưng mình không có được nó, nghe nói nó chỉ có 1 tấm duy nhất

Mấy cô bé xúm lại sẫm soi tấm thẻ trên tay bạn mình

- Tuyệt ghê ta, nhưng liệu có ổn không khi sử dụng nó.

- Được mà, được mà, cái này có giá trị trong suốt tuần đầu mà thế nên cứ thoải mái.

Thế là nhóm nữ sinh cấp 2 bắt đầu chia ra hai hướng, Kotori và một người bạn đi hướng về nhà để chuẩn bị bữa trưa. Và đi một lúc, đột nhiên Kotori dừng lại nhìn qua bên đường.

- Sao vậy Kotori chan ở đó có gì à

ở đó chỉ có một chiếc xe tải chở hàng hết sức bình thường, nhưng không biết tại sao Kotori cứ nhìn chăm chăm vào đó.

- Rii chan, điện thoại cậu có chức năng chụp hình phải không, cho mình mượn một chút.

Cô bé hơi bất ngờ trước lời nói của bạn mình, rõ ràng Kotori cũng có điện thoại tuy vậy cô bé vẫn đưa chiếc điện thoại của mình cho Kotori và lên tiếng với vẻ mặt đầy nghi ngờ

- Kotori chan, đừng nói với tớ là cậu chuyển từ sở thích động vật sang sở thích xe cộ đấy nhé

- Không có a, nhưng tớ quả thật cần chụp lại chiếc xe này một cách kỹ càng. Cậu ngó xung quanh cho tớ một chút được không

Nói rồi cô bé bắt đầu dùng điện thoại để chụp chiếc xe tải ở nhiều góc độ khác nhau, và khi chụp được khoảng gần 6 tấm cô bạn đã kêu lên

- Kotori chan... Có một người đàn ông tò vè giận dữ và đang chạy tới kìa.

Ngay lập tức Kotori dúi chiếc điện thoại vào bạn mình một cách kín đáo nhất không cho bọn kia biết.

- Chạy về kêu anh mình ra đây, nhờ cậu đấy...

Nói rồi cô bé cũng quay ngược hướng với bạn mình và bỏ chạy.

“Xin lỗi nhé Onii chan. Lần này lại làm phiền anh rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tác dụng của nguyên rửa

Nhìn thấy những tấm hình trên điện thoại mà cô bạn của em gái đưa cho cậu coi, khiến cậu không thể không thắc mắc. Rốt cuộc con bé phát hiện được điều gì bằng cách nhìn từ bên ngoài chứ.

- Hình như anh đang bị thương, ở cả hai tay đúng không, liệu có làm được gì không chứ

Cô bé đột ngột lên tiếng khiến Takuto giật mình, hai tay cậu, trái bị trật, phải thì bị băng bó, nhưng rõ ràng cậu đã cho tay vào túi, sao cô bé này lại biết.

- Sao cũng được, nhưng anh không nên để Kotori lo lắng đâu đấy.

Cô bé nói vậy và tiếp tục cùng Takuto chạy tới vị trí chiếc xe tải khi nãy. Nhưng rõ ràng là nó không còn ở chỗ đó nữa. Một sự bất an xuất hiện trong tâm trí của Takuto, bất chấp sự đau đớn khi sử dụng tay, cậu mở điện thoại, sử dụng chức năng định vị nhưng kết quả là điểm định vị không hề di chuyển và Takuto không ngại chờ đến mức nghĩ rằng cô bé đang đứng một chỗ trong tình huống thế này.

“Thiệt tình á, mình chỉ tưởng cái tình huống như thế này chỉ có trong những phút giây gay cấn trong phim mới có thôi chứ, sao nó lại xảy ra ngoài đời thế.”

Nghĩ vậy cậu quay sang cô bé này giờ vẫn đi theo mình

- Được rồi, cảm ơn em đã báo cho anh biết, bây giờ anh sẽ tự tìm con bé, em cũng nên về nhà đi, có thể nguy hiểm đó

- Không được

Cô bé phản bác ngay lập tức

- Coi cái tay anh kia, băng bó nghiêm trọng thế mà còn đòi đi một mình, với lại Kotori là bạn em, cô ấy hiện tại tình huống không rõ thì làm sao em có thể yên tâm mà về chứ

- Nhưng...

- Được rồi Takuto onii san. Em sẽ tự có chừng mực mà, sẽ không gây trở ngại cho anh đâu

Thấy thái độ của cô bé, Takuto biết mình nói thêm nữa cũng không được.

- Được rồi, vậy chúng ta hãy thử đến chỗ hiển thị trên điện thoại xem có tin tức gì không

Nói rồi Takuto và bé chạy nhanh tới chỗ được hiển thị trên màn hình, nhưng quả thật không có gì. Nhìn xung quanh cậu quyết định ghé vào 1 gian hàng ven đường để hỏi

- Bác à, cho cháu hỏi là bác có thấy cô bé này chạy qua đây không

Mở điện thoại ra đưa hình của Kotori cho người bán hàng xem, ông bác nhủ mầy nhìn Takuto với ánh mắt không được thiện cảm lắm và hất hất tay thái độ xua đuổi thấy rõ

- Tao không biết, đi chỗ khác đi nhóc

Thấy thái độ của ông ta cậu suýt nữa nổi cáu nhưng ngay lập tức cô bé tiến lên phía trước

- Cô bé đó là bạn thân của cháu, nếu bác có thấy thì xin giúp cho.

Sau khi thấy được thái độ của cô bé người bán hàng ngay lập tức thay đổi bộ mặt

- Cô bé này khi này chạy qua đây vội đến nỗi làm rớt điện thoại. Hình như bị hai người đàn ông đuổi theo tựa như đuổi trộm cướp vậy đó đó. Con bé nhìn ăn mặc đẳng hoàng như vậy mà lại...

Nói rồi ông ta lấy một chiếc điện thoại đúng là không thể nghi ngờ là điện thoại của Kotori, Takuto gần như không thể kiềm chế bản thân mà nắm lấy chiếc điện thoại đó.

- Nhóc mày tính làm gì vậy, mày tin tao gọi cảnh sát không.

Tôi đây thì thái độ của Takuto đã không còn bình tĩnh nữa, cậu nắm chặt bàn tay đang băng bó của mình bắt chấp máu lại rỉ ra.

- Thu hồi lại câu nói đó ngay.

- Takuto onii san. ....

- Hả?

- EM GÁI CỦA TÔI MÀ ÔNG DÁM BẢO LÀ ĐỒ TRỘM CƯỚP HẢ!!!!!!

Takuto nói như gầm lên khiến mọi người xung quanh cũng phải quay lại nhìn, ngay cả Riyumi bên cạnh cậu cũng phải run lên nhưng sau đó thấy được Takuto bắt đầu nhắc cánh tay đang rướm máu của mình lên định phát đòn thì

- Takuto onii san. ... Đây không phải lúc để làm chuyện này đâu, tìm Kotori chan mới là điều cấp bách.

Lời nói của cô bé khiến Takuto bình tĩnh hơn và ở bên cạnh Riyumi cũng quay sang người bán hàng sau mở một tấm hình điện thoại ra

- Kotori chan là bạn học của cháu, cấp 2 trường Saint Ishiyama, trước khi chú có lời nói gì vu khống hãy suy nghĩ kỹ xem nếu nó gây ảnh hưởng gì đến danh tiếng trường thì chuyện gì sẽ xảy ra.

Một câu hăm dọa trần trụi khiến cho ngay cả Takuto cũng có chút run người, Saint Ishiyama, ngôi trường tốt nhất thành phố, và có lời đồn là ngay cả con cháu của chính trị gia cũng theo học ở đó. Chỉ điểm đó thôi cũng đã khiến người ta cho rằng học sinh ở đó là những tồn tại không thể đắc tội nổi rồi.

“Con bé này.... Cũng đáng sợ thật...”

.....

Sau khi nhận lại chiếc điện thoại từ người chủ đang run lên vì sợ hãi kia thì Takuto và Riyumi tiếp tục công việc tìm kiếm của mình. Cậu mở điện thoại cô bé ra để xem có manh mối gì không. Màn hình mặt khóa hiện ra khiến Takuto xụ mặt ngay lập tức.

- Takuto onii san. ... Nếu mặt khóa 4 số thì anh thử 2307 xem. Nhưng em không nghĩ cậu ấy đủ thời gian lưu lại cái gì trong máy đâu.

Nghe lời cô bé, Takuto thử con số đó và quả nhiên, màn hình ngay lập tức hiện lên.

- Cảm ơn em nhé, mà sao em biết được mã số con bé sử dụng vậy

Takuto lên tiếng hỏi nhưng khi cậu quay sang thì khuôn mặt có chút thất thần của cô bé khiến cậu có chút khó hiểu.

- À.... Anh vừa hỏi gì đấy nhì, tại sao em biết ư... Mồ onii san à, hỏi bí mật của em gái qua bạn của cô bé là không tốt đâu nhé.

Tuy thái độ của cô bé có chút đùa giỡn nhưng Takuto cũng hiểu rằng mình không nên đi sâu vào vấn đề này nữa

- Cảm ơn em nhé, mà hình như anh chưa biết tên em

- Riyumi, Riyumi Hoshimiya, trợ lý hội trường Câu lạc bộ nghiên cứu tự nhiên, hay nói cách khác là trợ lý của Kotori. Mà anh cảm ơn em vì vụ gì vậy Takuto onii san

- Nếu không phải là em nhắc thì anh đã mất thời gian kha khá thời gian ở đó rồi.

- Không sao, vì Kotori hết, nhưng mà onii san à, anh khi này quả là có gì đó đáng sợ lắm.

Câu nói của cô bé khiến cậu sững sờ, và như không thấy phản ứng đó cô bé nói tiếp.

- Em đã thấy anh một lần, khi đó tuy cũng đang gặp cảnh khó khăn nhưng anh cũng không đáng sợ như vậy, không, phải nói là nếu không phải đã thấy anh một lần thì khi này em cứ tưởng là kẻ xấu nào đó đang đến gần em nhằm mưu đồ xấu xa rồi chứ

Sốc nặng trước những gì cô bé nói rồi Takuto sức nhớ đến những sự kiện sáng nay, khi cậu gặp cô bé Mii trên công viên cô bé cũng có thái độ vô cùng

tiêu cực với cậu, Takuto trầm nghĩ, chẳng lẽ mình đáng sợ như vậy sao. Nhưng ngay lập tức cậu phủ nhận điều đó, nếu quả thật như vậy thì hẳn cậu phải gặp khó khăn từ lâu rồi mới phải. Khi này cũng giống như cô bé ngoài công viên, thái độ của ông chủ bán hàng ngay từ đầu đã có vẻ rất khó chịu khi gặp cậu mặc dù cậu tin chắc đây là lần đầu tiên tiếp xúc

“Liệu đây có phải do tác dụng của nguyên rửa.”

Takuto suy đoán, cậu cũng đã thấy điều này nhiều trong phim truyền rồi, có những thần chú lời nguyên không tác động vào bản thân người bị nguyên mà tác động lên những người xung quanh khiến cho người bị nguyên càng thêm đau khổ và dần vật, liệu đây có phải là một loại nguyên rửa như thế không.

“Đây không phải lúc suy nghĩ về chuyện của bản thân, Kotori quan trọng hơn cả

Nghĩ vậy rồi cậu ngó qua điện thoại của Kotori, tuy hơi có chút cảm thấy tội lỗi nhưng Takuto cũng không muốn bỏ qua bất cứ tình tiết nào cả và quả thật như cô bé Riyumi đã nói, không có bất cứ manh mối gì cả.

- Riyumi chan.... Em có để ý khi Kotori chụp hình chiếc xe này, con bé có thái độ thế nào không

- Ah... Anh nói em mới nhớ, bạn ấy có vẻ cẩn thận và nghiêm trọng lắm, cứ như đang chuẩn bị làm việc gì nguy hiểm lắm vậy.

“Vậy xem ra con bé nghi ngờ chiếc xe này có liên quan đến công việc phạm pháp gì đó. Một chiếc xe tải, chở đồ phạm pháp, ma túy.... Không thể a, con bé nếu đánh hơi được ma túy ở khoảng cách bên kia vệ đường đối diện thì mũi con bé không phải còn tinh hơn chó cảnh sát sao. Khoan.... Chó..... Các con thú.”

Khi nghĩ tới đây một ý kiến đột nhiên lóe lên trong óc Takuto, cậu quay sang cô bé Riyumi bên cạnh hỏi cái gì đó

- Đúng như anh nói, lúc nào Kotori cũng nói về đề này một cách khó chịu nhưng đúng là thật không ngờ cậu ấy lại....

Thở dài trước hành động của người bạn mình, Riyumi tán đồng phán đoán của Takuto, tuy có thể đoán ra mục đích của cô bé nhưng việc bọn họ đang bế tắc hoàn toàn không thay đổi.

- Chúng ta báo cảnh sát đi onii san

Cô bé đưa ra ý kiến của mình nhưng ngay lập tức Takuto lắc đầu giải thích rằng, nếu không có chứng cứ rõ ràng thì cảnh sát sẽ không vào cuộc

- Trong trường hợp đó, ít nhất em phải có một tấm hình chụp những thứ bên trong thêm vào cả biển số xe thì cảnh sát mới có thể tiến hành truy bắt được., nhưng tất cả chúng ta có chỉ là sự nghi ngờ của Kotori nên không thể làm thế đâu.

Nghe Takuto giải thích cô bé cũng tỏ ra thất vọng cúi mặt xuống

Bam!!!! Một tiếng động vang lên khiến Riyumi giật mình, Takuto đâm mạnh vào một thân cây ven đường bất chấp bàn tay phải đang rỉ máu trong đau đớn của mình

- Khốn khiếp. Phải làm sao đây.....

Takuto nghiêng rặng và trên mặt lộ rõ sự bất lực và phẫn uất. Tất cả những sự kiện cậu gặp phải càng lúc càng đè nặng lên tâm trí của cậu, mọi thứ gần như là bế tắc không có cách giải quyết.

- Onii san....

- Rốt cuộc tại sao con bé biết được hành động của mình có thể gây nguy hiểm cho bản thân mà không báo cho anh biết chứ.

- Không đâu Onii san, cho dù bọn em có báo anh cũng đến không kịp, chỉ mới chụp chiếc xe có mấy tấm hình thì người chủ đã quay lại, thế nên Kotori mới phải chạy trốn chứ.

Nghe vậy Takuto cũng không nói gì nữa, nhưng cậu cũng không thể xua đi cái cảm giác bức bối, rõ ràng là Kotori hoàn toàn không có ý định báo cậu ngay từ đầu, bởi vì nếu con bé đã nghi ngờ sự phạm pháp của chiếc xe thì hẳn biết đó là hành động nguy hiểm, và thêm vào đó chẳng lẽ con bé biết người chủ sắp về nên mới dứt khoát chụp hình nhanh nhất có thể. Có thể theo dự đoán của Kotori hẳn sau khi chụp sẽ lên trường tìm người giúp, trường Saint Ishiyama đâu phải nơi tầm thường. Nói đâu xa, bạn con bé Riyumi ngay bên cạnh đây khi này cũng đã tỏ ra thái độ quyết liệt của mình theo một cách rất riêng mang giáng đáp một một người tăng lớp chính trị rồi. Nhưng thực tại luôn vượt qua những dự tính, người chủ của chiếc xe quay lại sớm hơn Kotori nghĩ và không muốn làm liên lụy bạn bè nên con bé đã chạy đi và nhờ nhấn lại mình.

Chắc chắn mọi chuyện đã diễn ra như vậy, thế nên bây giờ làm sao để tìm được cô bé là câu hỏi bắt buộc phải trả lời một cách sớm nhất.

Takuto đưa bàn phải nắm chặt cánh tay còn lại vẫn được cho vào túi quần, cậu đã đưa ra quyết định của mình.

- Được rồi. Anh sẽ làm mọi thứ để tìm ra con bé, thế nên em có thể quay đi một chút không

Takuto lên tiếng với cô bé này giờ đi theo mình không rồi, cậu không muốn con bé thấy những gì không cần thiết

- Takuto onii san, xin lỗi, nhưng chúng ta không có thời gian làm chuyện dư thừa ở đây đâu
- Và anh cũng không có ý định phí thời gian cho đến khi Kotori được tìm thấy đâu.

Đáp lại ánh mắt nghi ngờ của cô bé bằng một giọng điệu cực kỳ nghiêm túc và thấy vậy Riyumi cũng đồng ý quay mặt đi. Takuto siết chặt cánh tay trái.

“Nếu như tên ở diễn đàn nói rằng chỉ cần dán lá bùa này vào thì có thể câu thông được với chủ nguyên rủa thì hãy cho ta gặp nó đi nào. Đến gặp ta đi, cho dù là ác ma hay quỷ dữ, chỉ cần cứu được Kotori thì ta đây sẽ tiếp hết.”

Bạn đang đọc truyện *Kể Kể Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Có bao nhiêu cũng mặc kệ, tao vẫn sẽ đập từng đũa một

Trong nháy mắt khung cảnh quanh Takuto thay đổi chỉ còn một màn đen. Nhưng nó không phải là màn đen trống trải mà là một màn đen chứa đựng những lỗ đen thăm thẳm đang bị bao vây bởi những sợi tơ xích màu bạc.

Takuto bất giác đổ mồ hôi lạnh khi chứng kiến được điều mình nhìn thấy, mỗi lỗ đen hẳn là một loại nguyên rủa khác nhau, và tất cả chúng đều được giam cầm trong những sợi xích bạc mỏng như tơ đó.

“Tuy đây chỉ là sự trợ giúp không cần thiết nhưng xem ra hồi đáp của cô bé đó đúng là nặng nề. Sự trao đổi không đồng giá này hẳn sẽ dẫn đến một số duyên phận khác sau này.”

Takuto không hẳn theo chủ nghĩa tâm linh, nhưng cậu cũng tán thành luật trao đổi đồng giá. Tất nhiên còn theo nhận định cá nhân từng người, nhưng Takuto cũng hiểu sự trợ giúp thừa thãi của mình so với cái hồi đáp một lúc ngăn chặn hàng chục lời nguyên rủa vậy tuyệt đối là không cân xứng.

Nhìn qua những lỗ đen đột nhiên Takuto hướng mắt đến một phía trong đầu thăm kêu lên “Đây rồi.”

Một khuôn mặt kinh dị đang hướng về Takuto há lớn miệng gào rú, vẫn với ánh mắt trắng dã, khuôn mặt nứt nẻ như đất sa mạc, những chiếc răng ngắn dài không đều cứ như phải liên tục nghiền với sức mạnh lớn nhất. Và nổi trội hơn cả chính là dòng nước mắt màu máu chảy ra từ khóe mắt. Thứ tồn tại mà takuto đã thấy khi nhìn vào trong chiếc gương đêm hôm qua.

“Tại sao...!”

Takuto quệt tay lên mặt, một cảm giác ẩm ướt, nó không phải là máu nhưng là những giọt nước mắt của chính bản thân cậu. Không biết có phải thấy an tâm vì những sợi tơ xích quấn chặt quanh nó không mà Takuto nhận ra được điều mà cậu không thể nhận ra vào đêm đó.

Nhanh chóng gạt những giọt nước mắt đi, Takuto tiến lại đứng đối diện với thứ đó. Cậu giơ bàn tay trái lên hướng mu bàn tay nơi được dán tấm bùa thẳng trước mặt thứ đó

“Ta muốn mượn sức mạnh của ngươi...”

[Cái loại như ngươi... Không xứng...]

“Để cứu được em gái của ta và không làm hại tới người thân của ta sau đó, nguyện vọng của ngươi ta chắc chắn sẽ thực hiện.”

Nói xong, Takuto cúi đầu 90 độ trước thứ đã suýt giết em gái cậu nhằm tìm kiếm sự giúp đỡ

[Thế ta mới nói... Ngươi không xứng...]

“Thế à... Vậy không còn cách nào khác.”

Giọng Takuto trở nên trầm mặc, cậu lừ lừ bước tới gần sau gờ tay nắm chặt vào những sợi tơ xích đang quấn quanh thứ đó

[Ngươi muốn làm gì... Đừng tưởng thả ta ra thì ta sẽ theo ý ngươi... hành động đó chỉ khiến ngươi chết...]

pam Thứ đó chưa kịp dứt câu thì đã bị văng đi gần chục bước. Takuto đã tung cú đấm bằng tay phải cực mạnh vào mặt thứ đối diện cậu

“Nếu không nói được bằng lời thì bằng nắm đấm thôi, nơi đây hẳn là thế giới tinh thần vậy thì chúng ta có thể đập nhau thỏa thích rồi nhì.”

Nở một nụ cười tà ác takuto lại tiếp tục lao tới nện vào mặt thứ đó bằng cú đấm tay phải của cậu.

“Ta không biết ngươi gặp cái quái oan ức gì.”

Một đấm vào bụng thứ đó vẫn bằng tay phải.

“Nhưng để cứu em gái ta thì, ta không ngần ngại lần lượt lôi hết các ngươi ra mà đập từng thằng cho đến khi chịu giúp thì thôi.”

Lại tung thêm một đòn nữa bằng tay phải nhưng lần này trước khi chạm vào được thứ đó, tay của takuto đã bị nắm chặt sau cổ cậu cảm thấy cơ thể mình nhẹ hẫng

[Đừng có được nước lấn tới tên khốn kia.]

Rầm

“Ah.....”

Cú va đập khiến cậu có cảm giác như một quả núi rơi xuống lưng mình vậy, một đòn quật qua vai mà không hề có nệm an toàn. Sự đau đớn lan tỏa khắp trên xương sống.

[Người như ngươi không có tư cách phán xét ta.]

Thứ đó găm lên sau đó bàn tay của nó nhắm thẳng vào cổ họng Takuto mà đánh mạnh xuống.

“Con mẹ nó tư cách ngươi đây.”

Rít lên sau khi giữ chặt cái bàn tay gãy vỡ xương mà nặng không gì tả nổi kia đâm xuống họng mình, Takuto và thứ đó giằng co với không chút khoan nhượng.

“Chỉ cần có tư tưởng đưa tay cứu giúp thì ngươi luôn luôn có tư cách để cầu xin hoặc dùng bất cứ thủ đoạn gì để thực hiện điều đó rồi.”

[Kể cả phải liên lụy hoặc hi sinh người khác. ?]

“Ta sẽ... và sẽ gánh lấy trách nhiệm sau đó.”

[Kể cả việc đó sẽ khiến người được ngươi giúp đỡ hận ngươi cả đời. ?]

“Ta cũng sẽ làm... Còn hơn là hằng ngày nhìn họ trên bàn thờ một cách đau đớn.”

Khi nói xong câu đó Takuto vùng mạnh tay gạt đối thủ ra và tung một cú móc thẳng lên cằm đối phương. Sau đó lợi dụng thời cơ bật dậy.

“Hộc.... Hộc.....!!!!”

Cậu thở dốc, sau một hồi giằng co thì tinh thần của cậu đã thấm mệt nhưng cậu vẫn nhìn thẳng vào thứ đó trước mặt mình.

“Takuto Mizuhara này nói lại một lần nữa. Cho ta mượn khả năng của ngươi, và ta sẽ giúp ngươi thực hiện nguyện vọng chưa thành của mình.”

[Ngươi không có tư cách và cũng không thể thực hiện nó đâu.]

Một tiếng gào thét như muốn chấn động tinh thần vang lên, hai mắt thứ đó đã nhuộm trong màu máu trông cực kỳ dữ tợn, hai hàm răng nghiền lại càng thêm phân hung bạo.

[Thế nên chết đi và ta sẽ mang những người ngươi yêu quý theo ngươi hết.]

“Cho dù ta có thành ma như bọn ngươi thì cũng sẽ ngăn cản điều đó tới cùng.”

Nói xong cả hai lao vào nhau, chỉ kịp cảm nhận một cái nhói ở vị trí trái tim và sau đó ý thức của Takuto chìm trong bóng tối. ...

.....

- Takuto onii san.... Takuto onii san....

Giọng nói khiến Takuto dần mở mắt, trong tầm nhìn mờ nhạt của cậu Riyumi đang gọi một cách lo lắng.

“Xem ra mình đã trở về thực tại.”

Takuto đứng dậy nhìn quanh sau đó mỉm cười với cô bé đang lộ ra sự lo lắng

- Anh không sao, mà anh bất tỉnh bao lâu rồi.

- Khoảng 30 giây, hay nói chính xác sau gần 10 giây em quay đi thì nghe tiếng động đằng sau và anh đã ngã xuống và thêm 20 giây nữa thì anh tỉnh lại. Anh thật sự không sao chứ

Takuto gạt nhẹ đầu ra hiệu cho cô bé yên tâm

- Thế anh có cách nào tìm được Kotori chưa

Nghe nhắc lại nhiệm vụ chính yếu nhất Takuto nghiêng răng, cậu đã thất bại. Và ngay khi đó...

[Từ vị trí người đứng hướng đông bắc gần 1 dặm, có vẻ em gái người đang trốn ở đó hoặc có thể đã bị bắt.]

Một giọng nói vang lên trong óc Takuto, và cậu không thể không nhận ra được đó là cái gì. Một nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi

- Riyumi chan! Hướng đông bắc gần 1 dặm, Kotori đang ở đó

- Hà?????

Nhưng chưa kịp phản ứng thì cô bé đã thấy Takuto nhanh chóng vọt về hướng như mới nói

- Takuto onii san.... Chờ em với chứ.....

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Trữ - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Khu mua sắm và viện binh đáng tin cậy

Bật điện thoại và quan sát bản đồ, Takuto biết được chính xác vị trí mình cần tìm như thế nào, một khu thương mại, cậu thậm chí lười tán thưởng em gái mình, nơi đó đông người, bọn tội phạm kia nếu muốn hành động cũng không dám làm quá mức, theo thông tin của ông bán hàng kia thì bọn chúng có 2 tên trưởng thành đuổi theo, nhưng cậu cũng không thể coi đó là thông tin chính xác. Takuto rút điện thoại và bấm bấm gì đó.

Hành động của Takuto lọt vào ánh mắt của Riyumi khiến cô bé nhũn mày nhưng cũng không nói gì mà vẫn tiếp tục đi cùng cậu. Khoảng 10 phút thì Takuto đã đến trung tâm thương mại cần đến.

“Người có biết chính xác là ở đâu không.” Takuto nhanh chóng câu thông với thứ đó

[Ở phía trên người nhưng không rõ vị trí.]

Takuto quay sang để nói cho cô bé vẫn đang ở bên cạnh này giờ nhưng đã không thấy cô bé đâu cả. Nhìn quanh quất không thấy Takuto thậm chí nghiêng răng, chẳng lẽ cô bé đã bị đi lạc rồi hoặc thậm chí là bị bọn kia bắt đi. Takuto gần như muốn hét lên khi nghĩ đến điều đó, nhưng cậu không có thời gian lo lắng cho cô bé bây giờ, cậu chạy nhanh lên lầu và tìm khắp mọi nơi.

“Nghĩ đi Takuto, nơi nào là nơi có thể trốn được.”

Vừa chạy vừa suy nghĩ về mặt Takuto đang thu hút một số ánh nhìn, tất nhiên rồi, một người làm vẻ mặt căng thẳng như cậu lại chạy với một vẻ vội vàng trong một khu thương mại, rất dễ liên tưởng đến một số cảnh trong phim hành động. Tầng này là khu vực bán các vật dụng gia đình máy móc dân dụng, Takuto không nghĩ rằng nơi này có chỗ nào để trốn. và đột nhiên Takuto nghĩ đến một nơi, nhà vệ sinh, không phải là trong phim nơi đó là nơi mà con gái thường trốn hay sao. Và ngay lập tức cậu chạy đến đó. Nhìn tấm bản đồ hướng dẫn Takuto muốn méo mặt, mỗi tầng đều có 1 nhà vệ sinh, nếu ngày thường thì cậu đã hẳn thấy thoải mái vì sự tiện lợi nhưng bây giờ thì cậu muốn thật sự muốn chết đi vì cái sự tiện lợi này.

Khu thương mại này có đến 7 tầng tuy không phải toàn bộ đều là siêu thị chỉ có 5 tầng và 2 tầng còn lại thì sử dụng để cho thuê văn phòng. Nghe nói người chủ là một người sinh vào ngày 7 tháng 7 vào lúc 6 giờ. Và việc đó khiến người ấy không vui nên khi khu siêu thị này khởi công thì 7 tầng đã được định trước.

“Con bé không thể chạy lên quá cao được.”

Takuto thầm cầu mong như vậy và trước mặt cậu đã là khu vệ sinh tầng một. Khi vừa vào đó, một tia chớp lóe lên.

“Không ngờ mình lại ngu như vậy a.”

Thầm nguyên rủa mình ngu ngốc Takuto nhận ra một điều rằng, chính vì sự thuận tiện mỗi tầng một toa lét nên sự phân bố được trải đều ra, và chính

những nơi này thoát nhìn là an toàn nhưng lại chính là tử địa, đối phương có hai người trở lên nên một người canh chừng ngoài còn lại vào trong kiểm thì đúng là chạy không thoát, Kotori không thể chọn nơi này mà vào được.

“Vậy phải nghĩ xem, nơi nào là nơi thật hợp nhất. Nơi nào không thuận tiện cho đàn ông nhất.”

Và riêng về vấn đề này thì ngay lập tức Takuto đã trả lời được.... Cửa tiệm đồ lót nữ. Không có nơi nào thích hợp hơn cả, trình độ luyện Manga anime của cậu đã giúp cậu rút ra được một bài học là bất cứ người đàn ông nào đi vào đây thì chỉ có 1 trường hợp duy nhất đó là được bạn gái hoặc harem tháp tùng thì mới có tư cách đó mà thôi. Và như khi này nói đối phương có ít nhất 2 người nhưng liệu có phụ nữ hay không thì không biết, thế nên phải hành động ngay mới được.

Nghĩ thế Takuto chuẩn bị đi tới chỗ hướng dẫn để xem nơi bán quần áo là ở đâu, và ngay khi đó chuông báo tin nhắn của cậu vang lên.

“Takuto onii san... Tầng 3 nơi bán quần áo phụ nữ, có thể Kotori đang ở đó.”

Tin nhắn từ cô bé Riyumi, tuy có chút kinh ngạc tại sao cô bé biết và bên cạnh đó cô bé từ đâu mà có số của cậu, nhưng cũng không quan tâm nhiều vấn đề đó, bây giờ Takuto lại thấy có chút bất ổn công, bên cạnh cậu là buồn thang máy đang mở thì rất nhanh có thể chạy lên tầng 3 hơn là tới khu vực thang cuốn có bản đồ hướng dẫn.

“Anh đang chuẩn bị lên đó đây, cảm ơn em nhé.”

Takuto nhấn lại và tiếp tục mở điện thoại cho một người khác, tiếng chuông và lên và rất nhanh được bắt máy

- Sao rồi, mày tìm được em gái mày chưa, tao đang ở công sắp tới rồi.

Giọng nói trong điện thoại có vẻ gấp rút và lo lắng, Kazuma Tachibana, một người mà Takuto có thể gọi là bằng hữu chí cốt để hình dung, tuy chỉ mới quen vào năm lớp 8 nhưng Kazuma và cậu đã rất nhanh thân với nhau và thậm chí cả hai người còn cùng bỏ qua vị trí trong câu lạc bộ của mình mà đi làm một trận đánh nhau um sùm. Việc cả 2 người tiếp tục cùng vào một trường cấp 3, mặc dù lý do là gần nhà nhưng cũng khiến Takuto thấy khá là vui vẻ

Và khi này cậu đã đưa ra phán đoán rằng đối phương không chỉ có một người nên Takuto gọi viện binh là Kazuma, dù gì thì tuy rằng Takuto tự hào rằng mình có khả năng vận động và thậm chí đánh nhau không tồi nhưng cậu cũng không có mấy tự tin nếu đối phương quá 5 người, lại là người lớn nữa, thế nên có được viện binh như Kazuma cũng là điều cần thiết. Nhưng bây giờ ngoại trừ Kazuma ra, Takuto còn cần thêm một người

- Xin lỗi nhé Kazuma, phiền mày gọi thêm Shouko nữa được không, con bé rất có thể đang ở gian hàng mà chỉ có cặp đôi hoặc con gái mới có thể vào được thôi a.

- Mày không bảo là...

- Đúng đó, gian hàng đồ lót nữ....

- Biến thái... Không ngờ Takuto san là đồ biến thái đó

Một giọng nói vang lên trong điện thoại, đó không phải là Kazuma mà là người cậu cần nhất lúc này, Shouko Shirasaki bạn gái của Kazuma, người được Takuto nhận xét là còn trâu bò hơn cả Kazuma, đó không phải là từ để nhận xét một cô gái, nhưng sự thật chính là vậy.

- Vậy Shouko san hãy tưởng tượng đến cảnh mà tôi cùng với tên đó nắm tay chui vào quầy bán đồ lót nữ thì sao nhỉ.

- Nếu tao nói theo kiểu của mày thì cặp đôi này không thể ship thành doujin được đâu.

- Takuto Mizuhara san, nếu có chuyện đó em sẽ đánh gục hai người và quăng cả hai lên giường sau đó dàn vài động tác rồi chụp mấy tấm hình đăng lên web trường thôi mà.

“Ặc, đã sử dụng đến nguyên tên họ cũng đủ biết cái hình ảnh đó khiến Shouko cảm thấy thế nào rồi a, cậu có thể tưởng tượng được vẻ mặt của cô bé lúc này.”

- Vậy thì em hãy cùng cậu ta vào đó thăm dò nhé.

Sau khi nghe nói xong câu đó thì Takuto thấy bên kia lặng một lúc mới trả lời

- Vâng... Nếu không còn cách nào khác... Thì em với tên này cùng vào đó vậy.

Và sau đó Takuto báo cho hai người vị trí, rồi sau khoảng 5 phút thì cả hai người đã đến được chỗ gian hàng quần áo nữ. Đứng trước mặt Takuto một cặp trai gái. Người thanh niên tóc dài được buộc lại phía sau màu xám, mặc áo thun đen có áo khoác ngoài ngắn cùng màu tóc. Anh chàng có nụ cười tinh quái cùng ánh mắt to màu nâu sắc sảo. Kazuma Tachibana, tồn tại mà Takuto coi là bằng hữu chí cốt

Và ở bên cạnh anh là một cô nàng tóc vàng dài đến hông, với khuôn mặt luôn nở nụ cười kiêu hãnh và diện bộ đồng phục được phối bởi hai màu xanh

biển và vàng chanh. Đôi tay cô luôn luôn đeo một đôi găng hồ ngón như mấy người đua xe đường phố vậy. Shouko Shirasaki cô gái có quan hệ gần gũi nhất với Kazuma, và cũng là người được Kazuma cứu vớt khi cô chìm trong giai đoạn đen tối nhất của cuộc đời.

Có vẻ cả hai đều đã dốc hết sức để chạy tới đây nhanh nhất có thể, Takuto có thể nhận ra điều đó.

- Đây là lần đầu tiên tao tới những nơi thế này đấy, có ý kiến gì không.

Suy nghĩ một lát và vận dụng toàn bộ kinh nghiệm M-A của mình Takuto lên tiếng

- Thì mày với Shouko cứ quàng tay nhau cười nói như một cặp đôi là được

Giờ một ngón tay lên Takuto cười nhăng nhở, tuy trong lúc tình hình rất là tình hình này nhưng nếu có thể khiến hai người này gần gũi nhau thêm thì ầu cũng là một chuyện tốt, thêm vào đó cậu không biết về lực lượng đối phương và điều đó cũng áp dụng cho bên kia, thế nên trong nhiệm vụ này ai có thông tin của đối thủ trước cũng sẽ nắm được lợi thế cực lớn.

“Nếu có Riyumi ở đây thì không phải xong rồi sao, nó có thể nhận dạng được một người của đối phương thì bớt việc chừng nào.”

Cậu cũng tính rút điện thoại ra gọi cho cô bé nhưng lại rút cái ý định đó ngay lập tức, nếu con bé muốn gặp cậu hẳn sẽ xuất hiện ở nơi này mới phải, dù sao cũng do chỉ dẫn con bé nên cậu mới tới chỗ này.

Và bên cạnh đó, Takuto muốn tránh mọi hành động khiến bản thân bị nghi ngờ, hẳn bọn kia cũng biết mặt Riyumi, nếu con bé bị phát hiện ở gần mình thì sẽ phiền phức. Cho nên cậu mới nói Shouko và Kazuma diễn một vai tình nhân, mà thật ra chuyện hai người họ chỉ thiếu một cái đó là tỏ tình thôi chứ các bước đã xong rồi còn đâu. À nếu không tính về các hành động 18+. Mà chuyện đó cũng có một chút nguyên do của nó nhưng cái đó phải dành cho lúc khác vậy.

Thế nên khi nghe như vậy Kazuma và Shouko cũng có chút lúng túng và khó xử nhưng ngay sau đó Shouko gạt đầu lấy tay mình choàng vào cánh tay Kazuma trong khi khuôn mặt nổi mây hồng dày cộm.

- Anh nợ em đấy Takuto san, xong việc nhớ một chiều kem đó.

- Được đấy chứ, khi đọc tin nhắn của mày xong, tao và Shouko còn đang luyện tập trong võ đường đó chứ.

Nhìn dáng vẻ của hai người thì rất có thể là vậy, gia đình Kazuma vốn là võ đường kiếm đạo lâu đời còn Shouko thì không hiểu ở đâu ra mà có một thân quyền pháp cũng bá đạo không kém thậm chí có phần hơn cả Kazuma, truyền thuyết của cô nàng này thì cậu nghe nhiều không kể xiết thậm chí đã từng chứng kiến tận mắt trong vụ um sùm cuối cấp 2.

- Bộ mày nghĩ chỉ có mày thôi chắc, tao chạy bộ cũng tới tận quận khác, mới trở về nhà thì nghe con bé có chuyện, đâu kịp nghĩ ngợi gì đâu.

Hai người kia gạt đầu sau đó Takuto nói

- Được rồi nếu vậy thì mày với Shouko vào đi, tao sẽ đi xung quanh quan sát một chút.

Nói rồi Takuto cũng để cho cặp đôi có không gian của mình, cậu đi quanh gian hàng quan sát những người gần đó xem có thu hoạch gì không. Nhưng rất nhanh cậu thất vọng, Takuto thâm ghen thị với những người có khả năng quan sát nhận định tốt.

“Người có cảm nhận được con bé ở đâu không.”

Takuto thâm hỏi thứ tồn tại trong tay trái của mình nhưng đáp lại cậu chỉ là sự im lặng, đến khi Takuto bóp chặt mu bàn tay nơi có lá bùa đang dán thì mới nghe hồi đáp

[Con bé đó...]

“Hả..?”

[Làm sao người quen được với con bé tên Shouko đó vậy.]

“Ý người là sao.”

[Đáng sợ, hết sức đáng sợ, hơn chục tồn tại bên cạnh ta, khi con bé đó xuất hiện đều run lên sợ hãi.]

Câu nói khiến Takuto xanh mặt, cậu đã từng đưa phán đoán rằng chục cái tồn tại xung quanh thứ đó hẳn là do từng vật phẩm bị nguyên rửa trong chiếc thùng gỗ của ông tụ hợp lại. Và tất cả đều bị phong ấn bởi sợi tơ xích bạc của cô bé Goth Loli Takuto ứng cứu một cách thừa thãi kia. Nếu bọn chúng biết sợ thì hẳn phải sợ cô bé chứ. Thế mà bây giờ chúng nó đều cảm thấy run sợ trước sự hiện diện của Shouko, một cô nữ sinh lớp 9 tuy không thể nói là ở đâu cũng có nhưng vẫn nằm trong phạm trù là một cô gái bình thường a.

“Bỏ qua chuyện đó đi, người có cảm nhận được em gái ta ở đâu không.”

[Hoàn toàn không, sự tồn tại của con bé Shouko đó chặn hết cảm giác của ta rồi.]

Takuto chắc lười, nhưng nhủ thầm, thứ này đã có thể đưa cậu đến đây hẳn mình phải cảm ơn một trận rồi.

“Nếu đã vậy thì thôi đi, dù sao cũng cảm ơn người, tuy không hiểu làm sao người đổi ý nhưng nếu khi nào thấy ta có tư cách giúp người thì hãy cho ta biết chuyện của mình.”

[Túi áo của người.]

“Hả..?” Tuy không hiểu thứ đó có ý gì nhưng Takuto thò tay vào túi sau đó cậu làm một bộ mặt khó đỡ, đó là tấm thẻ mời tiệm bánh mới mở mà cậu dùng viên bi để đổi.

“Này ta nghĩ hồn ma dạ quỷ như người chỉ ăn hoa quả hoặc đồ ăn mặn thôi chứ, bây giờ đổi khẩu vị thành bánh kem bánh ngọt rồi à, thời thượng dữ ta.”

[Người có tin ta điều khiển tay trái đi đập phá một vòng không, chính người đã thả ta ra đó, tuy thời đại thay đổi khiến ta có chút sốc, nhưng cái tội đập phá của công thì hẳn là nặng như nhau a.]

Vậy người là hồn ma thời cổ đại à, ông trời ơi, nếu như thế không cho tui được nhập bởi Fujiwara N* S*I. Takuto ngồi xuống một chiếc ghế than thầm mong tưởng đến cảnh mình trang bức thế nào khi làm một bộ mặt soái mà hạ tay xuống bàn cờ phong chết nước đi đối thủ.

[Này....]

Giọng thứ đó vang lên kéo Takuto trở về thực tại.

[Hai người ở bên trái người oán niệm rất nhiều, tuy không phải là giết người nhưng cũng không hẳn là loại lương thiện a]

Nghe vậy Takuto quay qua nhìn, hai trung niên ngoại trừ bặm trợn một chút thì cũng không có gì đáng ngờ. Oán niệm, không phải giết người thì hẳn là người ngoài chợ hoặc làm ở các trang trại gia súc a, những nơi đó giết mổ liên miên nên từ những người này thứ đó cảm nhận thấy những oán niệm hẳn là bình thường a.

Nghĩ vậy Takuto cũng không có để ý thêm gì nữa và ngay khi đó

Ring... Ring...

Nhạc chuông báo tin nhắn vang lên, Takuto mở điện thoại ra, Riyumi gửi cậu một hình ảnh....

Bóp

- Cái quái gì.....

Takuto nghe tiếng nói giật mình, cậu ngược mắt lên thì người khi nãy còn ngồi bên cạnh cậu đã ở trước mặt và nắm đấm ông ta chỉ còn cách ngực cậu vài cm. Và sở dĩ có cái vài cm đó là do tay trái cậu đang chặn lại, Takuto không nhớ là mình có bản lĩnh vừa chặn cú đánh khi mắt dán vào màn hình điện thoại. Tuy có chút thắc mắc về tình hình hiện tại nhưng Takuto với phản xạ nhanh nhạy, bằng tay phải đang cầm điện thoại, cậu dồn lực chân, chồm người ra phía trước vùng cùi chỏ ngay mặt kẻ đó. Lực chân của tiền đạo chính thức đầu phải vừa thân thể của người đàn ông bị đẩy ra phía sau nghiêng hẳn nhìn cậu.

“Khi nãy rốt cuộc là sao vậy.” Takuto thăm liên hệ với thứ đó

[Lúc này khi người bật cái hộp trong tay người thì có vẻ hẳn ta đã nhìn lên rồi đứng dậy ra đòn định đánh ngất. May mà ta chặn lại kịp.]

À thì ra là vậy a, cuối cùng cũng lộ diện rồi sao. Takuto thăm nghĩ, hình nền của cậu chính là ảnh chụp trong bữa tiệc tốt nghiệp cấp II, tuy cậu rất muốn có một tấm hai người với Suzuno nhưng em gái cậu lại thò mặt vào đó bất chấp cái kiêng kị chụp ảnh 3 người. Nhưng cậu vẫn lấy nó làm hình nền và bây giờ thì nó đã phát huy được tác dụng đã dụ được mấy người kia ra, nhưng Takuto biết, nếu không có thứ trong tay trái đỡ đòn giúp cậu thì hẳn Takuto đã rơi vào hiểm cảnh rồi. Cậu lạnh lùng nhìn thẳng vào người trung niên trước mặt

- Thì ra là các người a, truy đuổi em gái ta, bọn tội phạm khốn khiếp

Giọng Takuto đầy phẫn nộ, nếu không phải sợ rắc rối khi gây chuyện ở nơi đông đúc này thì cậu hẳn đã xông lên tát cho kẻ trước mặt một đấm rồi.

- Tốt nhất mày đừng xen vào chuyện người khác, bảo con nhóc đó xóa mấy tấm hình đó đi.

Bảo Kotori xóa đi bằng chứng phạm tội của mấy người ư, chỉ e rằng còn khó hơn việc bảo em ấy không lao vô bụng gấu mà ôm nữa a.

- Saint Ishiyama, trường nữ sinh nổi tiếng thậm chí có cả con của chính trị gia theo học, đó là trường của em gái ta, các người có chắc là muốn làm quá chuyện này không.

Takuto nhanh như chớp học được skill trang bức bằng cách mượn trang bức của người khác.

- Cho dù là Saint Ishiyama cũng sẽ không thể tùy tiện đụng vào bọn ta nếu không có bằng chứng đàng hoàng, chỉ bằng mấy tấm hình đó ư, chưa đủ.

Do mới học được skill bá đạo nên lần đầu sử dụng sức xuất fail sẽ lớn đến mức dọa người nên có vẻ trò hù dọa của Takuto chỉ khiến mấy người kia kinh ngạc một chút nhưng vẫn không đẩy lùi được họ.

- Thế sao các người lại truy đuổi em ấy dữ quá thế, muốn của em ấy à, ai da, tuy ta biết em gái dễ thương, học giỏi, uyên bác nhưng mới lớp 8 thôi đó, muốn vào tù vì tội lolicon à.

Takuto cũng không phải vì trang bức thất bại mà nản chí, cậu nở một nụ cười mỉa mai khi nói một câu chứng tỏ bản thân mình cũng đã đạt đẳng cấp một tên imouto-con.

- Mà... ..

Tên trung niên trở nên nóng mặt vì sự châm chích vô si nhưng hiện tại đang ở chỗ đông người lại có bảo vệ gần đó nên hắn không dám làm gì. Hai người lờm nhao mà không để ý một người đang ngồi đằng sau vẫn quan sát sự việc. Hắn khẽ lấy điện thoại bấm bấm gì đó và tiếp tục quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Kể Kể Thừa Vũ Trụ - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Kazuma shouko phần 1

Đi bên cạnh Shouko, Kazuma Tachibana, hiện nay đang ở tình trạng hoàn toàn mù tịt không biết phải làm gì, cậu có thể tin tưởng rằng cách làm người của mình hoàn toàn là chuẩn mainly, giỏi võ, và đây tinh thần thượng võ quân tử. Nhưng nếu bạn chuyện lãng mạn với Kazuma thì thôi rồi, cậu thậm chí mù tịt hơn cả các main chính trong những bộ Harem M-A.

Nhưng điều này không phải nói tới việc cậu không nhận ra tình cảm của cô gái bên cạnh mình, và cậu cũng có tình cảm với cô ấy. Nhưng do giữa hai người có chút chuyện trong quá khứ nên thâm đồng ý với nhau không thực hiện các hành động mà cặp đôi bình thường hay làm đó chính là hẹn hò. Shouko và Kazuma hầu hết chỉ có gặp nhau trong võ đường và cùng luyện tập trao dồi kỹ năng võ thuật để chuẩn bị cho một chuyện gì đó chỉ dành cho hai người bọn họ.

Cho nên hiện tại cậu không biết phải làm sao để hoàn thành nhiệm vụ giả vờ hẹn hò với Shouko để bước vào cấm địa dành cho nam giới là cửa hàng đồ lót nữ.

Đối với người đang quàng tay bên cạnh cậu Shouko, khiến Kazuma có chút cảm thấy mới mẻ.

- Tuy chúng ta theo lời của của tên đó vào đây nhưng hắn em không thật sự muốn cùng anh xem rồi mua thứ đó chứ

- Tất nhiên rồi a, anh mà dám dắt em tới đó thì chuẩn bị ném Trảm Thủy Phá Không Quyền toàn lực nhá

Nghe vậy Kazuma cười khò, cô nàng này quả không hổ danh là nữ du côn số 1 mà. Cậu quan sát xung quanh một chút, hầu hết ở đây đều là phụ nữ, điều này khiến Kazuma cũng có chút nóng mặt.

- Không biết tôi có thể giúp gì được cho quý khách ạ

Giọng của một cô nhân viên vang lên, có vẻ thấy sự lúng túng của cặp đôi này nên đã chạy tới.

- Cô ấy muốn mua vài bộ đồ lót mới

Xong! Trong cơn lúng túng, Kazuma đã chơi một chiêu tự sát vô cùng hào nhoáng. Bây giờ thì không những cô nhân viên và các cô gái gần đó đều nhìn cậu và Shouko với ánh mắt quái dị đồng thời tránh ra xa. Tất nhiên rồi a, cho bạn trai cùng mình lựa đồ lót, đây không phải trong truyện hay phim a.

- Vâng tôi hiểu rồi, vậy thì những bộ đồ lót khiến bạn trai em điên cuồng như thú dữ tới mùa thì sao nhỉ

Cô nhân viên bán hàng cũng là cực phẩm khi rất nhanh đã khôi phục lại vẻ mặt bình thường và nói câu đó

- Ai là bạn trai tên này chứ

Và với căn bệnh nan y nhất trong M-A mang tên là Tsundere, Shouko đã hoàn toàn cự tuyệt vị trí ngầm của Kazuma trong trái tim mình, nhưng ngay sau đó cô lầm bầm một câu không ai nghe thấy cả “Ít nhất là chưa nhưng trong tương lai sẽ...”

Nhưng cô quên mất một điều rằng trong câu nói đó Shouko lại không hề phủ nhận cái khoản là cô sẽ cho bạn trai mình chiêm ngưỡng cơ thể trong bộ đồ lót mới mua và điều này khiến Kazuma càng thêm nóng mặt.

- Ể... Không phải khi này hai em tay quàng tay mà vào đây sao...

- Có lý do....

Shouko chưa kịp nói xong câu đó thì đã thấy Kazuma đang trợn mắt nhìn thẳng vào một bộ đồ lót dây, mắt lờ ra mặt thì như bốc khói.

- Này.... Anh đang tưởng tượng cái gì vậy hả

Bằng một đấm ngay hông Shouko đã lôi Kazuma ra khỏi mộng tưởng, kể ra cũng tội cho anh chàng, một người đàn ông chân ướt chân ráo bước vào tiệm nội y nữ với bạn gái của mình thì trí tưởng mà không bay xa đột phá vũ trụ thì hẳn tên đó nên bị bạn gái đá đi là vừa.

- Anh chàng này quả là người biết phong vị a. Bộ đồ đó quả thực hợp với dáng của cô đấy

Người bán hàng lập tức bồi thêm khiến Shouko càng thêm lúng túng, cô gất lên.

- Đó thậm chí không còn thuộc phạm vi đồ lót thông thường nữa rồi.

Ngay lập tức người bán hàng thể hiện đẳng cấp chuyên nghiệp của mình và lấy ra một bộ khác. Và đối với bộ này Shouko càng muốn rít lên. Nó là bộ đồ mà bạn sẽ nghĩ đến câu nói ai không thấy chính là một kẻ ngu, và nếu trong trường hợp này thì câu trên sẽ được chuyển thành ai không thấy tức là kẻ biến thái đồi bại.

- Cái này thậm chí không có chút công dụng của đồ lót rồi và Kazuma, đừng có dùng ánh mắt như vậy nhìn em chứ.

Giật mình thấy mình bắt đầu có những suy nghĩ hại đến tim mạch nên Kazuma lập tức quay người và không biết nghĩ đến cái gì lập tức hướng Shouko nói

- Hay chúng ta xem đồ bơi đi, em không phải nói rằng trung tâm trẻ mồ côi chuẩn bị tổ chức đi biển cho mấy đứa trẻ hay sao, hay chúng ta qua đó xem một chút chứ.

Nghe được bạn trai ngầm thừa nhận của mình nói, Shouko cũng chợt nhớ lại rằng quả là có chuyện đó và cô cũng định mua một bộ bơi mới, chắc chắn là cô không nói điều này cho Kazuma nghe nhưng nếu thuận tiện chuyện này mà chọn được bộ cậu ta thích hẳn cũng là chuyện tốt.

Thế nên cô nàng gật đầu và hai người cùng đi tới chỗ đồ bơi. Nhìn những bộ đồ bơi đủ sắc màu bản năng con gái của Shouko bắt đầu tỉnh giấc, do một số hoàn cảnh đặc biệt nên ngoại trừ việc mặc đồ bơi đồng phục trường ra Shouko chưa bao giờ có dịp đi đến các khu trung tâm bơi lội giải trí hay là ra biển chơi cả. Cho nên khi thấy những bộ đồ bơi đầy sắc màu treo trên móc thì mắt cô nàng đã lấp lánh ánh sao rồi.

Và ở bên cạnh thì Kazuma có chút cười khỏ, tuy cậu chưa bao giờ chứng kiến tận mắt nhưng cái câu nói “Con Gái Mua Sắm Thì Thần Hồn Sẽ Lên Mây.” Thì cậu đã nghe qua.

“Thiên hạ đồn đãi quả là không sai mà.”

Nghĩ thầm như thế, Kazuma quan sát chung quanh, nếu cô bạn này của mình đã thả hồn vào mấy bộ đồ bơi thì cậu hẳn là người phải thực hiện nhiệm vụ giải cứu này thôi a.

Khung cảnh của gian hàng đã được thu vào tầm nhìn cậu. Những cô gái đang chọn đồ với vẻ hào hứng với bạn bè, chắc chỉ thua Shouko nhà mình thôi. Tiệm này có vẻ đông đúc, ngoài những cô gái đang chọn đồ ra hàng ghế chờ chỗ phòng thử đồ cũng đã đầy đủ 3 người, ai ai cũng để một đồ trên chân mình để chờ thử.

- Kazuma.... kazuma.... Anh thấy bộ này thế nào

Shouko chạy đến chỗ cậu trong tay cô nàng là một đồ bơi hai mảnh, mảnh phía trên như một mảnh vải quăn ngực trắng, ở giữa có nơ nhỏ màu hồng. Còn mảnh ở dưới là một thứ không khác gì đồ lót trắng có nơ cũng màu hồng buộc hai bên hông cả. Bộ đồ bơi này quả nhiên là khiêu gợi, hầu hết cơ thể đều bị lộ ra ngoài mất rồi.

- Bộ này có lộ liễu quá không, con gái tuổi em dù đi chơi cũng phải ăn mặc kín đáo một chút, mặc như em nếu ra biển thì nhiều người sẽ gặp nạn lắm đó.

- Ý anh là, em mặc nó như thảm họa di động á.

Shouko phồng má có vẻ không vui vì nhận xét của Kazuma và sau đó cậu đáp

- Anh sợ em lại đánh gần chết đối với mấy người tiếp cận em a.

- Vậy thì anh cứ làm một bộ dạng trang bức hộ vệ kiếm sĩ bảo vệ em khỏi mấy người đó a.

- Nếu em là người con gái yếu đuối cần bảo vệ, thì anh là cái gì đây, thế nên em nên chọn bộ khác đi.

- Không đâu a. Em đã xác định rồi, anh nên chuẩn bị cho cái vị trí vệ sĩ của em đi nha. Mặc dù đâu phải là lần đầu tiên nhĩ.

Nói rồi Shouko cầm lấy bộ đồ tắm chạy vào phòng thay đồ để thử, nhìn theo đó Kazuma cười khổ nghĩ tới những rắc rối sẽ gặp phải khi cô nàng mất bộ đồ đó ra ngoài bãi biển.

Nhưng đột nhiên, Kazuma nhú mày, khung cảnh nơi Shouko thay đồ hình như có gì sai sai, nhưng cậu không thể nói rõ đó là cái gì. Cậu chưa từng vào những chốn thế này nên không thể đưa ra quyết định vội vàng được, thế nên cậu đành gọi Shouko lại

- Shouko.... Anh bảo này

Nghe tiếng gọi của Kazuma, Shouko chưa kịp đóng cửa phòng thay đồ lại ngó qua cậu.

- Gì vậy, Kazuma, hay anh tìm được bộ đồ bơi hợp với em hơn a.

- Không có chuyện đó a. Anh sẽ không bao giờ làm như vậy đâu a.

- Vậy anh kêu em có chuyện gì thế.

Shouko bước ra ngoài nhìn Kazuma có chút thắc mắc nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cậu Shouko cũng không tiếp tục đùa giỡn.

- Vậy anh tính hỏi em chuyện gì đây.

Kazuma gãi đầu lúng túng sau đó đưa câu hỏi của mình. Và khi nghe xong Shouko cũng trầm tư một lúc rồi mới trả lời

- Cái đó còn tùy, em thì chỉ lần đầu tiên tới những nơi như thế này thôi, nhưng nếu theo những gì em hay nghe khi mấy đứa con gái tắm với nhau ở trường thì hầu hết đều lần lượt, chứ nếu làm một lúc thì khi ra chỉ lo xem xét của mình chứ đâu có quan tâm lắm đến người khác. Mấy show thời trang trên TV đó, lần lượt không chứ đâu. Ra một lúc ảnh hưởng đến đánh giá thì sao

Câu nói của Shouko khiến Kazuma có chút thất thần, nếu hiểu kỹ càng lời nói của Shouko thì cô ấy không hề có người bạn nữ nào để có thể đi tới những nơi này ở trường cả.

- Thế à, nhưng Shouko này, năm cuối rồi mà em vẫn không chịu làm thân với mấy người bạn nữ ở lớp ư, cứ quanh quẩn với anh như thế này, không khéo thì....

- Anh chớ lo

Shouko ngắt lời Kazuma

- Còn có Mika mà. Em vẫn quanh quẩn với nó đó thôi, em ấy bây giờ không còn tập kiếm nữa nên chúng em có nhiều thời gian với nhau hơn.

Kazuma nhú mày khi nghe thấy một tin cậu chưa biết, nhưng ngay lập tức Shouko nhanh chóng thay đổi chủ đề bằng cách trở lại câu hỏi khi nãy của Kazuma

- Vậy em hỏi anh về điều đó chi vậy

Kazuma chỉ vào một chỗ và ngay lập tức Shouko nhận ra sự khác thường, như khi nói ban nãy, chỗ ngồi chờ thay đồ đã có 3 người phụ nữ ngồi đó và đang trò chuyện cùng nhau rồi thỉnh thoảng nhìn vào phòng thay đồ, hiển nhiên đó là chuyện vô cùng bình thường, nhưng khi nãy Kazuma thấy Shouko cầm bộ đồ bơi chạy vào phòng thử thì đột nhiên cậu thấy khó hiểu, đang chờ thay đồ, hai căn phòng trống, nhưng lại không sử dụng mà cả ba vẫn ngồi ở ngoài.

Tuy nghĩ vậy nhưng do không hiểu về cách bọn con gái khi đi mua đồ thì thay cùng nhau hay thay lần lượt nên Kazuma đành phải hỏi Shouko người duy nhất cậu có thể hỏi, mặc dù cô nàng này cũng là lần đầu tới đây. Nhưng cũng may là cô đã cho cậu câu trả lời chính xác.

- Anh chỉ ra một điểm nhưng nếu anh nhìn những gì họ chọn chuẩn bị thử thì càng khó để không nghi ngờ.

Nghe vậy Kazuma bắt đầu để ý những bộ quần áo đang để trên gối họ.

1 phút.... 2 phút..... 3 phút..... Cái đầu của cậu không thể nghĩ ra điều Shouko đang nói tới ở đây là cái gì cả.

- Xem mặt của anh là không thể rồi, 3 người bọn họ đều chọn một bộ đồ như nhau không khác một chút nào giống như là chọn đại vậy, không vô lý sao.

Nghe xong Kazuma nhanh chóng lia mắt qua những bộ quần áo đang để trên đùi của họ. Quả là không khác chút nào cả, giống như là nó được treo cùng một giá đồ vậy. Tuy không nắm rõ về việc con gái thường chọn quần áo như thế nào, nhưng hẳn Kazuma cũng biết rằng cho dù là anh chị em cũng không bao giờ chọn đồ hoàn toàn giống nhau cho nên cậu càng chắc chắn rằng những người này không phải là đang chọn đồ mà hẳn đang chờ gì đó.

- Tới bây giờ thì nên anh không đoán được thì anh hẳn là kẻ hữu dũng vô mưu rồi a. Mà họ cũng thật là ngốc a, nếu chỉ ngồi đó thì em và anh cũng đâu thể nghi ngờ được, hay là tính giả hóa non nhi. Đúng là kiểu cách của bọn làm chuyện phạm pháp, tính toán đủ thứ phức tạp không biết để làm gì.

- Chúng ta không phải là họ nên không thể hiểu và anh cũng không muốn hiểu đâu, nhưng chúng ta nên làm gì tiếp đây, trong này chúng ta cũng không biết tình trạng của Takuto bên ngoài thế nào. Dù sao có thể kẻ địch còn vây bên ngoài. Anh lo rằng....

- Anh khéo lo, khi này chỉ gặp trong chốc lát mà em đã cảm thấy được rằng, hôm nay chỉ e cho dù đối thủ là anh, cậu ta vẫn đập tan xác được đó.
- Cái tên đó, cậu ta không phải là sis con chứ hả....
- Em bỏ sung thêm nhé, nếu hôm nay người bị hại là Suzuno thì nếu em và anh đối đầu với cậu ta thì cả chúng mình chuẩn bị chuyển hộ khẩu vào nhà xác là vừa

Thật khó tin đối với Kazuma là, Shouko vừa cười vừa nói câu đó.

- Đừng làm anh sợ chứ Shouko, cái thần kinh vận động của tên đó ngay cả anh cũng phải sợ hãi, có đánh chết anh cũng không tin rằng tên đó chưa từng trải qua tập luyện chiến đấu đâu nhé

Lắc đầu trong khi cười khở rồi Kazuma và Shouko tập trung vào mục tiêu và đã thấy một trong 3 người đứng lên đi về phía nhân viên. Thấy được điều đó Kazuma và Shouko cũng nhanh chóng hành động và đi về phía đó

- Shouko, nếu xảy ra xô xát nhớ nhẹ tay đó, dù sao chúng ta cũng là con nhà võ nên đối với những người phụ nữ này hẳn không cần dùng quá sức làm chi.
- Phụ nữ không có nghĩa là vô hại, đã làm những việc không muốn người khác biết thì hẳn phải mang trên mình thủ đoạn khó phòng bị rồi. Với lại... Sur tử vồ thỏ cũng dóc toàn lực

Ánh mắt của Shouko đã lạnh dần không còn ánh sáng của cô gái háo hức coi đồ bơi khi này nữa.

- Shouko.... Anh chỉ nói chúng ta nhẹ tay thôi, chứ không hề nói rằng chúng ta được lơ là, em hiểu mà đúng không, dù sao chuyện chúng ta sắp làm trong tương lai không cho phép chúng ta chủ quan hay nhẹ tay đâu.

Nói rồi Shouko và Kazuma đứng trước căn phòng thay đồ đang đóng kín và bắt đầu nói chuyện trên trời dưới đất, và rồi ở bên kia người phụ nữ dẫn theo nhân viên đi đến gần và nói

- Chúng tôi ngồi đây nói chuyện này giờ thấy được trong phòng thay đồ ở giữa này cứ khóa kín, không biết người trong đó liệu có bị làm sao không. Hay là cô mở thử dùng chìa khóa mở cửa ra xem.

Nghe thấy vậy người nhân viên có chút ngập ngừng, tùy tiện mở cửa phòng thay đồ khi có khách là trái quy định, nhưng nếu thật sự khách đang ở trong đó có xảy ra chuyện gì thì trách nhiệm sẽ không nhẹ cho nên chỉ ngập ngừng trong giây lát và sau đó tiến đến chuẩn bị mở cửa. Nhưng khi vừa đến đó thì một giọng nói vang lên

- Không cần đâu, cô bé đang ở trong đó là em gái của bạn tôi.

Khỏi nói cũng biết, người lên tiếng đó là Kazuma, sau đó cậu gõ nhẹ vào cửa phòng thay đồ ở giữa và Shouko nhìn chăm chăm vào 3 người phụ nữ nắm chặt tay sẵn sàng hành động. Và đối diện khí thế rợn người phát ra từ cô gái, ba kẻ đó cũng không dám làm gì.

- Kotori chan! Nii chan của em có chút chuyện phải làm nên gọi anh đón em về đây, mở cửa ra nào

Nói xong cậu quay về hướng của nhân viên siêu thị

- Xin lỗi nhé, cô bé làm phiền mọi người lo lắng rồi.

Cạch Tiếng khóa mở vang lên và cánh cửa dần được đẩy ra. Một giọng nói đầy hào hứng vang lên ở bên trong, cô bé tóc đỏ buộc kiểu đuôi ngựa chạy ra, hoàn toàn không giống như một người đang bị kẻ xấu truy đuổi chút nào.

- Kazu nii! Shouko san.

Nói rồi con bé bắt đầu hội họp với hai người, thấy thái độ của cô bé, nhân viên siêu thị cũng thở nhẹ ra không có nói gì mà rời đi.

- Được rồi! Chúng ta đi về thôi, mọi chuyện về nhà hãy nói

Ba người xoay đi rồi khỏi khu bán đồ để lại ba người phụ nữ ngẩn rãng trong cảm tức. Thái độ họ không qua được ánh mắt của Shouko, cô bé khẽ động môi không phát ra tiếng động nhưng ba người phụ nữ bỗng run lên. Họ nhận ra được cô bé muốn nói gì khi làm động tác bằng môi đó..... Chỉ một từ "Chết."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Kazuma shouko phần 2

Bây giờ đã ở ngoài khu vực bán quần áo nữ, Kotori lên tiếng thích thú

- Kazu nii, bất ngờ thật nha, anh cuối cùng cũng làm những việc như dẫn bạn gái đi chơi a. Cuối cùng anh cũng trưởng thành à.
- Con nhóc này, nói linh tinh, chính Nii chan của nhóc nhờ thì anh mới tới đây chứ.
- Đúng a! Anh làm sao mà có đủ can đảm để tự dẫn Shouko san vào những nơi như vậy chứ. Tuy thế nhưng...

Kotori lém lỉnh nhìn hai người Kazuma và Shouko sau đó nói tiếp

- Hẳn hai người đang ở chung với nhau thì mới cùng tới được chứ nhỉ.

Shouko gật đầu xác nhận

- Anh chị không phủ nhận điều đó, nhưng tên này chỉ là hàng đi kèm thôi, Takuto san, Nii chan của em đặc biệt nhờ chị tới đó.
- Thì ra là vậy a, mà cũng phải, cho dù là con nhà võ cực ngầu như Kazuma đây cũng có đỉnh núi không thể chinh phục được a. Việc dẫn Shouko san đi vào những nơi này hẳn là khó a...
- Chỉ là chưa chinh phục được thôi chứ không phải là vô vọng. Anh đây sẽ làm được.
- Khí thế lắm. Khi đó nhờ một đường chốt hạ knock out luôn nhé.

Câu nói của Kotori khiến cặp đôi bốc khói ngay tức khắc.

- Em đang.... Nói.... cái quái gì vậy

Không biết suy nghĩ của hai người trước mắt ra sao nhưng Kotori vô cùng ngây thơ thanh thuần trả lời

- ủa! điểm chốt hạ khi hẹn hò của học sinh cấp 3 không phải hôn nhau sao, nếu anh muốn kiếm thêm điều gì đó có thể hơn được Nii chan ngoại trừ đánh võ thì hẳn phải đi trước anh ấy cái đó a. Dù sao anh ấy cũng đi chơi riêng với Suzuno chan mấy lần rồi đó.

Nói tới đây, bằng một ánh mắt không thể gian tà hơn Kotori nhếch môi

- Hay là hai người đang nghĩ đến một thứ chốt hạ đẳng cấp thậm chí còn cao hơn, không thích hợp đối với học sinh cấp II như em đây nên nghĩ tới a.....
- Đừng có nghĩ linh tinh nữa con bé này

Shouko gật lên và bên cạnh là Kazuma cũng hưởng ứng với cô bạn của mình

- Anh là người có truyền thống võ đạo, không bao giờ làm việc đó trước khi cưới đâu a
- Kazuma, anh có chắc mình không phải là nhân vật chính xuyên không ngược thời thời Edo tới không đấy. Quy tắc vậy a?
- Nếu em nói vậy thì chị Shouko ở đây hợp với từ đó hơn a, có hoàn cảnh đặc biệt, rơi vào nhiều lần khó khăn, được giúp bởi những người mà không hiểu rõ bọn họ đến trái đất này để làm cái quái gì.

Nói rồi cậu quàng vai qua cô gái bên cạnh mình rồi nói tiếp

- Anh chỉ là vị hộ vệ si tình ngốc bức đứng bên cạnh nữ chính mà thôi.

Động tác của Kazuma khiến Shouko có chút đỏ mặt bối rối nhưng cô không có đẩy cậu ra như những cô gái Tsudere khác.

- Nhưng này Kotori, anh không phủ nhận rằng môn phái kiếm đạo của anh được truyền thừa thậm chí trước cả thời Edo lận đấy. Em có thể nói anh là samurai hiện đại cũng được a.

kazuma có chút tự hào khi nói ra điều đó và bên cạnh cậu Shouko đưa cho bạn trai tương lai mình một cái cười chế giễu

- Vâng! Một samurai hiện đại vẫn bó tay trước Trảm Thủy Chê Không Quyền của một cô gái bình thường à.
- Một cô gái bình thường thì sẽ không làm những chuyện như lúc nào cũng bỏ tên độc chiêu của mình một cách tự hào như mấy đứa bị chuuni đầu nha, chưa kể đó là độc chiêu được dạy từ mấy người mà không hiểu rõ bọn họ đến trái đất này để làm cái quái gì.

- Vậy thì một học sinh cấp ba tự hào bảo rằng mình là một samurai thời hiện đại thì năng lượng chuuni không phải cao quá chừng a.

- đó là dựa trên sự thật rằng anh là con nhà võ có truyền thống lâu đời

- vậy em cũng thế thôi a, Trâm Thủy Chẻ Không Quyền là độc chiêu của em thiệt nhé.

Hai người đối đáp qua lại khiến Kotori không biết phải nói gì, hai người này hề gặp nhau là cứ như vậy suốt à. Tiếng hai người đang thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh, bỗng Kotori thấy được gần chục người đàn ông đang lăm li đi về hướng bọn họ. Nhìn thái độ của bọn đó, Kotori nhận ra được chúng không phải là người lương thiện.

- Kazu nii, Shouko san.... Chúng ta gặp rắc rối đó

Nhưng có vẻ như lời của Kotori không đến được tai của hai người, sự cãi vã giữa họ càng khốc liệt

- Nếu em đã nói rằng anh bó tay trước Trâm Thủy Chẻ Không Quyền của em thì bây giờ anh sẽ chứng minh rằng anh đã vượt qua được nó rồi.

Nói xong Kazuma rút từ lưng ra một cây gậy đen dài hình tròn khoảng 60cm màu đen, có cán cầm sau đó cậu rút phần vỏ trên để lộ ra một thanh Kodachi ngắn tựa như gậy cảnh sát vậy.

- Khí thế ghê ta oi, nếu anh muốn thì em chiều.

Nói rồi Shouko bắt đầu toát ra một luồng khí thế áp người

- nè hai người.....

Kotori lo lắng định nhảy vào can nhưng không hiểu sao chưa kịp nói xong thì vẻ mặt cô bé cũng dịu lại.

"Cái cảm giác này.... Y như của anh ấy vào khi đó a."

- vậy em ra chỗ khác cho hai người vui vẻ nhé.

nói rồi cô bé đứng ra đằng xa để xem cuộc vui vì biết rõ khả năng của mình cũng không thể giúp được gì mà còn khiến hai người họ bị phân tâm.

- Vậy thì cẩn thận nhé để chị mở lớp học về “Biết tự lượng sức bản thân trước khi hành động.” đây

- Thế thì cứ tự nhiên đi, một người đầy tinh thần thượng võ và bao dung như anh đây sẽ không đòi lại tiền học phí nếu dạy dở đâu

Nói rồi cả hai bên tung đòn vào nhau không chút nào nhân nhượng. Cú đâm của Shouko và cú vung kiếm của Kazuma thậm chí chưa chạm vào nhau nhưng khí thế hai bên đã đối đầu không chút nhân nhượng. Kotori cứ tưởng mình đang xem cận cảnh một bộ phim hành động nào đó không chừng. Cứ ngỡ như cả hai sẽ lâm một trận đấu giằng co nhưng ngay vào lúc một phần vạn giây trước khi va chạm xảy ra thì Kotori, một cô bé bình thường cũng cảm nhận được sự thay đổi trong khí thế của Shouko san.

- Khá hơn lần cuối một chút đó Kazuma, giờ là lúc cho giáo viên lên sân. ZENRYOKU ZENKAI. TRÂM THỦY CHẺ KHÔNG QUYỀN.

Cảm nhận được ý định của cô bạn gái, mắt Kazuma nhắm lại vận lực vào tay sau khẽ nhún chân bật nhẹ lên rồi tiếp đòn đánh.

Bốp Kiếm của Kazuma và quyền của Shouko đã va chạm nhau, vì đã nhún chân lên nên Kazuma bị đánh bay sang một bên như một trái bóng bị sút mạnh, ai ai cũng không thể ngờ rằng một cô gái có thể đánh một chàng trai bay xa như vậy cả. Bao gồm cả những ai giả bất thiện hướng ba người mà tới

- Cái quái gì

Hướng bay của kazuma nhắm thẳng vào tên đi đầu trong nhóm định truy kích Kotori. Hắn không thể ngờ rằng Shouko lại đánh Kazuma bay về phía hắn. Đến lúc này thì hắn đã hiểu rằng hai người này hoàn toàn đang đóng kịch để chiếm tiện cơ chứ không hề mâu thuẫn chút nào cả.

- Dùng lực tuyệt vời lắm Shouko.

Kazuma nhanh như chớp xoay người một cách điệu nghệ và tung đòn liên tục vào đối phương đang bất ngờ.

- Ah.....

Không một chút phòng bị một tên đã bị gục cơ thể hắn bay lên không và rơi xuống như một con rối bị đứt dây. Kazuma sau khi tung đòn nhẹ nhàng đáp xuống, trên tay cậu là thanh kiếm vẫn còn dính chất lỏng màu đỏ của tên đang gục trên sân. Những tên còn lại cũng nuốt một ngụm khí lạnh.

“Quá ác độc, 4 cú đánh như thiểm điện toàn vào chỗ hiểm, một đỉnh đầu, hai bên thái dương và bồi thêm một đòn quyết định ngay vào cổ trắn sát đối thủ, đây mà là học sinh cấp 3 sao.”

Bọn người còn đang đứng sau khi thấy đòn đánh của Kazuma cũng có chút kiên kị và lùi lại.

Kazuma Tachibana, là một người trọng tình thần võ đạo, ít khi ra những đòn hiểm ác như thế này, nhưng trong tình hình hiện tại thì việc mong cậu nương tay còn hiểm hơn là xác suất trúng số độc đắc. Mặc dù cậu không thích trò tập kích bất ngờ như vậy lắm nhưng nếu phải ra mặt bảo vệ em gái của bạn thân mình thì Kazuma quyết định phải giết gà dọa khỉ cho nên đã dốc toàn lực không chút nhân nhượng.

- Khá lắm Kazuma, đối với bọn chó này ăn hiếp kẻ yếu này phải đánh như thế mới sướng.

Shouko lừ lừ tiến lại, khí thế sát phạt trên người cô cũng đủ chứng minh rằng, cô cũng tuyệt không phải là thứ dễ chơi. Ngay cả Kazuma cũng nhận ra rằng đây là Shouko mà cậu gặp lần đầu tiên, một Shouko điên dại bị thiêu trong ngọn lửa thù hận. Cô đi đến tên đang nằm dưới đất quăng cho hắn một ánh nhìn lạnh hơn cả băng đá rồi khễ động chân.

- Shouko..... Đủ rồi.

Dùng thanh kiếm của cậu chạm nhẹ lên đầu gối của cô gái, Kazuma ngăn Shouko lại và Shouko cũng nghe theo cậu, không tiếp tục hành hạ kẻ bại trận nữa. Nhưng không có nghĩa là cô bỏ qua cho hắn, cô cúi xuống nắm lấy cổ áo tên đó nhấc lên

- Nếu không muốn phe mày tốn thêm tiền viện phí thì dẫn hết bọn lang cẩu này xéo đi.

Nói rồi, bằng một cách thô bạo Shouko quăng thẳng tên đó xuống đất.

- Ah... Bọn mày.... Cái đó là do phe bọn mày đụng vào tao trước đó chứ, ai kêu con bé đó chụp những tấm hình không nên chụp.

Nghe tên đó phân bua Kazumacũng quăng cho hắn một ánh nhìn khinh bỉ và Shouko cũng lên tiếng giễu cợt.

- Làm việc mờ ám thì mới có hành động hại người diệt khẩu đúng không. Súc sinh như bọn mày, tao.....

Shouko chưa kịp nói xong lời mình thì bỗng dừng ngay lúc đó....

- AI ĐỤNG ĐẾN EM GÁI TAO, HÔM NAY.... ĐỀU PHẢI CHẾT

PS: KAZUMA & SHOUKO

cuối cùng cũng tới được chap này rồi, lâu quá các bạn nhĩ. và không câu lời nữa đây là hình của 2 nhân vật trung tâm tiếp theo

<https://i.imgur.com/qyXQ1Ru.jpg>

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Trự - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Takuto cuồng nộ

- Làm việc mờ ám thì mới có hành động hại người diệt khẩu đúng không. Súc sinh như bọn mày, tao.....

Shouko chưa kịp nói xong lời mình thì bỗng dừng ngay lúc đó....

- AI ĐỤNG ĐẾN EM GÁI TAO, HÔM NAY.... ĐỀU PHẢI CHẾT

Một tiếng gầm như ác quỷ rít gào trong phần nộ vang lên khiến mọi người giật nảy mình, Kazuma và Shouko quay lại nhìn thì không thể tin vào mắt mình nữa. Người bạn thân của hai người, anh trai của Kotori Mizuhara, Takuto Mizuhara đang hai tay nắm hai cái đầu của hai người phụ nữ nhấc lên trên không tựa như đang cầm hai con búp bê đang bất chấp giãy giụa như thế nào cũng không thể thoát. Và đáng sợ hơn nữa là trên tay trái cậu còn đang bị một chiếc kim tiêm đâm vào mà không rõ chất trong kim tiêm là thứ gì nhưng chắc chắn không phải là chất bỏ rồi, thế mà Takuto vẫn bất chấp được lực của thứ thuốc đó vẫn còn có thể nhấc được cả hai người trưởng thành lên không một chút khó khăn nào. Thậm chí một người có vẻ đã bất tỉnh vì sợ hãi.

Nhưng chỉ hai điểm đó thì vẫn chưa diễn tả được đầy đủ sự đáng sợ trong khung cảnh ở đó. Nếu nhìn xuống dưới chân cậu, ta có thể thấy thêm một người nữa đang nằm gục đo sàn không cử động một ly, ở sàn nơi chiếc đầu đang loang máu.

Kazuma có thể nhận ra ngay những nạn nhân xui xẻo này là ai, ba người phụ nữ khi này ở trong tiệm bán trang phục phụ nữ định ra tay bắt Kotori. Cậu hoàn toàn không thể tin được rằng Takuto lại có thể ra tay với phụ nữ một cách tàn bạo như vậy.

Nếu Kazuma Tachibana, một người có tinh thần thượng võ thì đối lại với cậu là Takuto Mizuhara người nêu cao trách nhiệm nghĩa khí của một người đàn ông. Thế nên việc Takuto đập một người phụ nữ sắp mất máu chảy đầm đìa như vậy và hai tay nắm đầu của hai người nhấc lên thì quả thật không tưởng tượng nổi. Thấy cảnh tượng đó thì Kazuma và Shouko, ngay cả những người lai giả bất thiện đều cảm thấy run rẩy tê dại cả da đầu, tự hỏi mình đang đụng phải cái thứ quái vật gì đây.

Và ở bên kia, Takuto với ánh mắt thù hận đến mức nổi đầy đặc tơ máu đỏ ngầu đang từ từ tiến lại chỗ ban công trong khi trên tay vẫn còn cầm theo hai món hàng sống đang giãy dụa như cố gắng thoát khỏi kết cục đẫm máu đang dần dần đến với mình.

- Không... làm ơn đi.... tha cho tôi... Tôi chỉ làm theo lệnh mà thôi...

Nhưng mặc cho người phụ nữ có kêu la van xin đến thế nào đi chăng nữa Takuto vẫn cứ lầm lì bước tới ban công như thể trong tai cậu những lời van xin ấy không khác gì những tiếng chó hoang sủa. Những người xung quanh không ai dám ra can ngăn thậm chí ngay cả cái gan lấy điện thoại ra chụp hình hoặc quay phim lại cũng không có, họ đều sợ chọc phải cái thứ ngay cả việc giết người ở giữa ban ngày ban mặt còn dám làm như Takuto.

Ngay cả người lạ còn cảm thấy vậy huống chi là em gái cậu Kotori, khuôn mặt cô bé đại ra, luôn suy nghĩ dường như cắt đứt, cô không thể tưởng tượng được rằng anh trai cô lại trở nên như vậy. Khi này lúc Shouko vừa mới tung đòn đánh Kazuma qua chỗ bọn lai giả bất thiện kia thì Kotori cũng thấy được ba người phụ nữ đang từ trong tiền tới, cô bé định kêu cứu nhưng sợ sẽ làm cho hai người đó phân tâm nên toan bỏ chạy, nhưng không ngờ được rằng một người trong ba phụ nữ đó lôi ra một thứ như ống thổi tiêu nhắm vào Kotori và phóng kim ra trúng chân cô bé. Ngay lập tức Kotori cảm thấy một luồng tê dại lan tỏa trong chân mình và ngã xuống đất rên lên một tiếng. Cô bé nhận ra đây hẳn là thuốc mê cực bộ dùng trong phẫu thuật, đối phương xem ra đã chuẩn bị rất kỹ càng. Nhưng Kotori vẫn không từ bỏ, cô bé dùng tay từ từ lết trên đất, nhưng đó chỉ là nỗ lực trong tuyệt vọng, một người phụ nữ đã đạp lên chân cô bé khiến Kotori kêu lên đau đớn.

- bắt được mày con chuột cống khôn khiếp.

Nói rồi cô ta lấy ra một ống tiêm thuốc, khỏi nói Kotori cũng cũng biết hẳn đó là thuốc mê, sự tuyệt vọng sợ hãi lộ trên mặt cô bé.

"Onii chan...."

Cô bé nhắm mắt lại trong bất lực. Nhưng.... trong giây phút sinh tử ấy như những cảnh gay cấn cuối cùng của một phim, anh hùng đã xuất hiện. Một bàn tay vươn ra nắm chặt lấy đầu của người phụ nữ từ phía đằng sau. Và rồi chuyện gì xảy ra cho nạn nhân thì không ai trong số ba người còn lại nhìn rõ, tất cả chỉ kịp nghe một tiếng động như một tảng đá bị ném mạnh xuống sàn vì giật dữ. Tất cả chỉ có thể và ta đã có được một thứ tựa tựa như xác chết ở hiện trường án mạng Conan.

Hai người phụ nữ còn lại, thậm chí cả Kotori đều sững sờ trước sự việc, nhìn tấm lưng của người mới xuất hiện và cái cơ thể nằm trên sàn đó, họ cảm thấy rằng tấm lưng đó không phải là của con người mà là một con quái thú.

Nhưng trong hai người phụ nữ vẫn có một kẻ bình tĩnh hơn. Không... Không ai biết rằng là liệu cô ta bình tĩnh hơn hay càng hoảng loạn hơn khi rút ra một cây kim tiêm lao lên Takuto rồi toan đâm vào cổ cậu từ sau lưng.

"Onii chan.... Coi chừng..."

Kotori muốn hét lên, nhưng không hiểu sao tiếng nói cô dường như lúc này đã bị chặn nơi cổ họng, không thể phát ra cảnh báo cho người anh trai đến cứu cô cả. Tất cả những gì cô có thể làm bây giờ là nhìn sự việc xảy ra mà thôi.

Chiếc kim tiêm đã đâm vào cơ thể của anh cô bé, nhưng không phải là cổ, mà là cánh tay. Takuto đã né và đưa tay trái ra đỡ lấy. Tuy đâm hụt nhưng người phụ nữ mỉm cười có vẻ như đắc thắng lắm

- Thuốc này ngay cả hổ cũng....

Chưa kịp nói hết câu trong sự đắc thắng, người phụ nữ đã cảm thấy đầu mình bị một bàn tay bóp chặt và cô dần cảm thấy cơ bắp ở cổ mình muốn rách ra, chân cô đang lơ lửng quây như một con vịt đang đạp nước vậy. Tất cả nỗ lực đều vô vọng, cô đã bị Takuto dùng bàn tay trái nhấc bổng lên trên không. Và chính sự vô vọng đó khiến người phụ nữ còn lại cũng hoảng sợ định quay người chạy trốn.

Nhưng hành động đó chỉ được thêm vào danh sách những nỗ lực vô vọng thoát khỏi thần chết mang tên Takuto Mizuhara mà thôi, không chút ích lợi, đầu của cô đã bị bàn tay còn lại của Takuto tóm lấy. Rồi như một người đồng mệnh tương liên cô cũng bị nhấc bổng lên như một con thú bông vậy. Và sau đó là một tiếng gầm chấn động tâm linh vang lên

- AI DÙNG ĐẾN EM GÁI TAO, HÔM NAY.... ĐỀU PHẢI CHẾT

Sau câu nói đó cả hai người đều cảm thấy đầu mình như muốn vỡ tung lên. Takuto đã tăng thêm lực nắm, người phụ nữ bị nắm bằng tay phải còn cảm nhận được một chất lỏng ướt át nhom nhóp nóng ấm trên đầu của cô nữa. Trong cơn hoảng loạn cô chắc chắn rằng đó chính là máu của đầu mình và mất ý thức ngay tại chỗ.

Kẻ bất tỉnh, người van xin, xung quanh kinh sợ, không thứ nào có thể lọt vào tâm trí của Takuto lúc này. Trên tay cậu vẫn cứ tiếp tục nắm chặt lấy cái thứ mà cậu cho là những thứ rác rưởi cần phải loại bỏ, chứ không phải là hai con người bằng xương bằng thịt nữa.

Từng bước, từng bước đi tới phía ban công, theo từng bước của cậu mọi người đều tụng một câu mặc niệm cho hai người xui xẻo kia và đồng thời cũng thầm chúc mừng cho kẻ đang nằm trên sàn, ngắt xiêu bây giờ hẳn là tình trạng tốt nhất, xử xong hai người kia thì tên ác ma này có thể sẽ tha cho kẻ còn lại vốn đã bất tỉnh.

- Chết đi... Bọn rác rưởi....

Bây giờ thì Takuto đã tới sát hành lang, cậu đặt hai cái cơ thể ngồi lên thanh chắn an toàn, người phụ nữ còn tỉnh thì cố gắng dùng hai tay nắm chặt lấy cánh tay trái của Takuto như những nỗ lực cuối cùng.

- Bỏ tay của mày ra khỏi người của tao.

Rít lên qua kẽ răng, Takuto nhấc chân trái lên chuẩn bị tung một cú đá thẳng nhắm vào ngay chính tay trái đang bị giữ chặt của cậu. Khi nói cũng biết Takuto làm vậy chính là muốn lợi dụng lực cú đá khiến cho cánh tay cậu bật ra khỏi cánh tay đối phương, một người nắm giữ vị trí tiền đạo chủ lực như cậu thì khả năng dùng chân phải bàn, hoàn toàn có thể làm được điều đó. Và nếu như vậy thì trong tình trạng đang ngồi bấp bênh trên thanh chắn không một chỗ dựa như người phụ nữ kia thì 10 phần sẽ rơi từ tầng 3 xuống.

Ai cũng không thể ngờ Takuto lại có thể ra tay quyết đoán như vậy, lập tức tung chân ra đòn vào chính bản thân mình, có thể nói cậu đã quyết tâm giết cho bằng được hai người này rồi. Mọi người đều đồng thời nhắm mắt lại, ngay cả Kazuma và Shouko bây giờ muốn chạy tới ứng cứu cũng không kịp rồi.

- Onii chan..... Dù rồi..... DỪNG LẠI ĐI....

tiếng kêu con gái thảm thiết vang lên, Kotori đã ôm chặt lấy Takuto từ đằng sau lên tiếng cầu xin pha lẫn với tiếng thút thít đau lòng. Cơ thể của cô bé vừa ôm Takuto vừa run lên từng hồi.

Gần 1 phút đã trôi qua, Takuto dần lấy lại được bình tĩnh. Cảm nhận được tấm thân nhỏ bé của em gái đang cố ngăn cản mình phạm phải sai lầm không thể cứu chữa khiến cậu nghiêng rằng vận sức kéo mạnh hai tấm thân của hai người phụ nữ vào bên trong, quăng xuống sân, sau đó lên tiếng lạnh lẽo nhất có thể

- Tiện nhân kia, mau mang 2 con khốn đang nằm dưới đất và bọn đằng kia cút đi. Nếu còn dám lăm le em gái hay những người xung quanh tao thì lần sau không còn là tầng 3 đâu mà là tầng 13 đó.

Trong câu nói đó mọi người đều cảm thấy không chút hăm dọa mà thật sự sẽ làm nếu đối phương dám tái phạm

- Vâng... vâng..... chúng tôi... Không dám đâu ạ.

Vừa mới thoát chết xong thì còn sức đâu mà đối đáp với người khác, nhất là với một con ác quỷ nguyên nhân trực tiếp thì càng không dám, thế nên người phụ nữ rất nhanh chạy chỗ bọn lai giả bất thiện gần Kazuma xin nhờ trợ giúp để vác hai kẻ đang bất tỉnh trên đất về.

Sau khi cả bọn đều biến mất thì Takuto cũng cảm thấy cơ thể rã rời nhưng cậu vẫn cố gắng quay lại phía đằng sau

- Con bé ngốc, em không sao rồi. Tạ ơn trời

Nói xong câu đó, cậu cảm thấy sức lực đang dần biến mất, đôi chân trở nên mềm nhũn khụy xuống và ngã gục xuống đất.

- Onii chan..... Takuto..... Takuto san.....

Những tiếng gọi đầy lo lắng là những gì Takuto nghe được trước khi ý thức cậu chìm trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tỉnh giấc

Lấy lại được ý thức, cái Takuto cảm nhận đầu tiên là một cái gì đó không quen thuộc đang phủ lên cậu, nó không giống cái chăn ở nhà cậu, nó mềm hơn nhiều cái cảm giác nó mang lại thoải mái hơn so với ở nhà cậu, nếu ai đó nói với Takuto rằng cậu đang nằm mơ và đây là giường của vua hay công chúa gì đó hẳn cậu cũng sẽ tin thôi.

Mở mắt ra thì cậu thấy được một cái trần nhà không quen thuộc và nhìn cái đèn treo sắc sỡ khảm đủ thứ đá lấp lánh ở trên đó càng làm cho cậu thêm khẳng định đây là một nơi thuộc quý tộc. Takuto chống tay tỉnh đứng dậy thì phát hiện mình hoàn toàn không thể cử động được một ly.

“Chắc mình không phải chỉ ngủ một giấc rồi tỉnh dậy đâu nhì. Và càng hi vọng đây không phải là cái thứ mà người ta gọi là xuyên việt trọng sinh đâu nhì.”

Đó là đánh giá của cậu về tình hình hiện tại sau khi cảm nhận được sự rã rời của cơ bắp toàn thân. Takuto bắt đầu lục lọi lại ký ức về những chuyện đã xảy ra khi cậu đối mặt với hai người đàn ông định tập kích cậu ở siêu thị.

Khi đó với sự giúp đỡ của con quỷ hay u linh gì đó đang cư trú bất hợp pháp nơi cánh tay trái của cậu và khả năng vận động thiên bẩm, Takuto có thể đánh bại được hai người đàn ông đó một cách dễ dàng.

Sau khi cho hai người đó đo sàn thì Takuto cũng đã tìm thấy em gái cậu, nhưng không ai ngờ được rằng, khi cậu chứng kiến cái cảnh người phụ nữ kia ra tay khiến Kotori bị thương ngã trên sàn thì một cảm giác điên cuồng phần nộ đến cực điểm xuất hiện, nhìn thấy cảnh đó Takuto nghiêng rằng, ánh mắt trở nên dữ tợn, vận toàn bộ tốc độ của mình chạy đến, khi gần đến nơi thì lại chứng kiến tiếp cảnh cánh tay của em gái bị đập lên một cách tàn nhẫn.

Chính trong giây phút đó, toàn bộ linh hồn cậu bắt đầu gầm thét. Và khi sự tức giận đạt đến điểm chung cực, như một sự giao thoa cảm xúc, lại thêm một luồng sức mạnh điên cuồng phần nộ căm thù đến cực đỉnh xuất phát từ cánh tay trái cậu bắt đầu hòa quyện chung với cảm giác của bản thân Takuto.

Hai luồng xúc cảm kết hợp trong cơ thể, khiến cậu trở nên một con quái vật gần như mất hết lí trí, chỉ còn một cỗ sát dục muốn tru sát bất cứ kẻ nào dám làm em gái cậu bị thương mà thôi.

Và cậu đã thật sự suýt nữa khiến đôi tay nhuộm máu hai mạng người nếu không có Kotori ngăn cản. Giờ nghĩ lại mọi chuyện đã xảy ra, Takuto mới thấy mình gặp phải nguy hiểm đến mức độ thế nào. Khi đó không phải là cậu không nhận ra mình đang hành động ra sao, nhưng sự giao thoa của cái cảm xúc tiêu cực đó quá lớn khiến cậu không thêm suy xét hậu quả xảy ra sau đó nữa.

“Lần này đúng là suýt nữa chơi đại a.... Nhưng một phần hẳn cũng nhờ người khách trọ bắt đắc dĩ này rồi...”

Cố gắng nắm chặt cánh tay trái, Takuto bắt đầu câu thông. Một luồng cảm xúc đau đớn cùng cực bắt đầu lan tỏa trong lồng ngực, khiến cậu phải rít lên

“Ah.....”

Chỉ trong khoảnh khắc, Takuto cảm thấy được sự gầm thét điên cuồng đầy căm hận của tên khách trọ mà cậu đã tạm thời đình chiến. Takuto không hiểu tại sao hần lại phần nộ đến như thế, cho dù là khi đánh với cậu trong không gian tinh thần cũng đâu đến nỗi đáng sợ như vậy. Không biết tại sao lại như vậy chứ.....

Cạch

Trong khi Takuto đang suy nghĩ về bản thân mình thì tiếng mở cửa vang lên, Takuto hướng mắt ra đó.

- Ngài đã tỉnh rồi... Takuto Mizuhara sama

Một nàng maid hoàn toàn chuẩn mực, không quá phô trương như trong một số manga anime, nhưng cũng không quá mờ nhạt. Với nét mặt thanh tú, mái tóc xanh đen đậm được buộc với những dải lụa màu đỏ nâu. Cô gái nở một nụ cười nhẹ nhàng tựa như một cô gái được bao trong khung cảnh đầy những bông hồng thắm khiến cho một người đã có người mình thích như Takuto cũng có chút chộn rộn ngây ngẩn. Và sau vài giây Takuto nhận ra mình vẫn còn đang nằm, cậu cố gắng vận sức để đứng ngồi dậy cho phải phép, nhưng có vẻ cậu vẫn còn coi thường cái trạng thái thể thâm của bản thân, cậu không thể ngồi dậy được.

- À không cần đâu... Cậu cứ nằm đó đi.

Cô maid lập tức chạy tới nhìn cậu khuyên bảo có vẻ lo lắng và Takuto cũng đành thừa nhận sự bất lực của mình

- Nếu thế thì... Đành vậy thôi... Và xin hỏi nơi đây là...

- Vâng... Nơi đây là biệt thự của gia tộc Hoshimiya, Riyumi sama đã cho người đưa Takuto sama, Kotori sama, Tachibana sama và Shirasaki sama, tất cả bốn người về đây sau khi rời khỏi siêu thị.

- Vậy sau khi tôi bất tỉnh thì Riyumi chan đã đưa tôi về đây à

Ngay khi cậu nói xong câu đó thì đột nhiên cảm thấy rợn cả người, cô maid tưởng chừng dịu dàng đang nhìn cậu với ánh mắt rét cả người.

“Không phải mình động phải bả mìn chứ hả.”

- Takuto Mizuhara sama, cậu có thể cho tôi biết mối quan hệ của cậu với tiểu thư nhà tôi không.

- Ờ thì, về phía tôi, hôm nay là lần gặp gỡ đầu tiên với em ấy, nhưng nếu theo lời của em ấy thì cũng đã biết thậm chí từng thấy tôi rồi.

Tuy không hiểu lắm tại sao thái độ cô ấy lại trở nên như thế, nhưng Takuto vẫn trả lời một cách thành thực.

- Vậy cậu mới gặp Riyumi sama hôm nay thôi à...

Cô hầu gái nhũ mày không biết đang suy nghĩ cái gì, và rồi tiếng mở cửa phòng lại vang lên

- Onii chan..... anh không sao rồi...

Em gái cậu từ ngoài cửa lao ngay tới chỗ giường nơi takuto đang nằm. Ngoài nhóc đó ra Takuto cũng đã thấy gương mặt của cặp đôi chiến hữu của cậu và cô nhóc Riyumi đang ở chỗ cửa nữa

- Ừ anh không sao đâu, nếu không tính tới bay giờ tay chân 1 chút cũng không nhức nhích được a. Nhưng chắc cũng sẽ dần dần khỏi thôi a

Takuto làm một điệu bộ bất đắc dĩ, xem ra khi sử dụng sức mạnh của u linh hay ma quỷ gì đó, hậu quả nằm liệt giường hẳn đã là phi thường nhẹ rồi.

- Vâng, Mizuhara sama quả là hiểu biết, ngài bị tiêm vào thuốc gây mê dành cho hổ dữ mà vẫn có thể không sao thì hẳn sẽ bình phục nhanh thôi, chắc là vài giờ nữa có thể đứng lên, rồi khoảng 1-2 ngày gì đó là có thể thoải mái cử động rồi.

Nghe cậu nhận xét của cô maid, takuto làm một bộ mặt khó đỡ.

“Thuốc mê dành cho hổ á, mấy con mụ đó tính giết người hay sao vậy.”

Khi nghĩ đến đó Takuto có chút bốt áy náy về việc mình đã suýt thả hai con mụ đó từ tầng 3 xuống.

- Còn em thì lại thấy quả thật khó tin khi Onii san đây vẫn có thể an toàn khi tiêm thứ đó vào người a.

Riyumi ở bên cạnh lên tiếng, đó cũng là hiển nhiên khi cô bé nói vậy, nhưng Takuto cũng không muốn kéo dài thêm về vấn đề này nên cậu lập tức chuyển sang vấn đề khác

- Mà cũng thật tốt là em không bị làm sao hết, khi ở siêu thị đột nhiên em mất tích, anh cứ nghĩ rằng em bị bọn chúng bắt mất rồi chứ, dù sao em cũng có mặt khi Kotori chụp hình chiếc xe tải mà.

Tuy gọi là chuyển chủ đề nhưng sự lo lắng của Takuto là thật sự, nên cô bé có chút ngạc nhiên sau đó trả lời thắc mắc của cậu

- Giám đốc cái siêu thị đó là 1 trong những cổ đông của công ty nhà em nên khi đó em chạy đi tìm người đứng đầu và sử dụng hệ thống camera trong siêu thị để đưa anh thông tin và còn huy động bảo vệ ra ngoài ngăn kẻ đáng nghi, nhưng xem ra vẫn để vài kẻ qua được.

Nói xong cô bé quay sang hai người Kazuma và Shouko, có vẻ những người chạy đến chỗ họ là những người nhanh chân đến trước. Takuto thầm cảm thấy may mắn, nếu số lượng đối phương tới đầy đủ hẳn 3 người cậu sẽ không làm gì nổi, chưa kể sau khi đuổi 3 người phụ nữ kia thì Takuto đã trở thành tã rồi, chỉ với hai người thì không thể vừa bảo vệ Kotori và cậu vừa đánh với bọn kia được.

- Em quả thật cứu bọn anh một mạng đấy Riyumi chan

Ở bên cạnh cậu Kazuma và Shouko cũng gật đầu

- Đúng thế, cho nên nếu sau này em bị tên đầu gấu nào có ý định bắt nạt thì cứ nói cho chị biết, chị hẳn sẽ “trò chuyện” với người đó một cách phải quấy.

- Shirasaki sama, xin cô đừng có nói cho tiểu thư những chuyện nguy hiểm như vậy.

Người hầu gái bên cạnh lên tiếng có vẻ không vui khi Shouko nói về những chuyện đánh chém đường phố.

- Tuy nguy hiểm nhưng cô ấy có bản lĩnh để làm chuyện nguy hiểm

Nói tới đây Takuto quay sang em gái cậu

- Nhưng còn em, rõ ràng biết chuyện mình là nghiêm trọng và nguy hiểm thế nào nhưng vẫn quyết làm cho bằng được...

Đối diện với ánh mắt nghiêm khắc của Takuto, Kotori chỉ im lặng không nói gì.

- Hana san. Chúng ta ra ngoài đi, chuyện tôi nhờ cô và Kannou san làm như thế nào rồi.

Riyumi gọi người hầu gái ra ngoài nhằm cho hai anh em chỗ riêng tư, và thấy thế Kazuma với Shouko cũng nhận ra điều đó và đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Nỗi lòng kotori quyết định của takuto

Trong phòng bây giờ chỉ còn có hai anh em, Takuto bắt đầu mở lời

- Anh biết câu hỏi này cũng là hỏi cho có thôi, nhưng có phải ngay từ đầu em đã không muốn anh can dự vào chuyện này đúng không.

- Vâng! Nếu có thể. Em hoàn toàn không muốn anh dính tới chuyện này. Đây là chuyện riêng của em, hoàn toàn do em quyết định

Nghe câu khẳng định như dao chém đá của em gái mình, Takuto cảm thấy tim mình như nghẹt lại.

- Anh có giận không, khi nghe câu trả lời như thế.
- Rất giận chứ

Takuto nói như muốn thét lên.

- Cho dù em nói đây là quyết định riêng của em, nhưng anh làm sao có thể để yên cho em gái mình làm chuyện nguy hiểm được chứ. Anh chắc chắn sẽ bảo vệ em cho dù phải đối mặt với thứ gì hoặc phải chôn mồi vào thứ gì cho dù em muốn hay không đi chăng nữa.

Nghe cậu nói ánh mắt Kotori trở nên sắc lại

- Ngay cả nếu anh làm vậy em sẽ từ mặt anh vĩnh viễn?

Thái độ của Kotori khiến cậu giật mình nhưng sau đó trả lời như chém đá.

- Bị em gái từ mặt vẫn đỡ hơn rằng ngắm em gái trên bàn thờ hoặc bệnh viện đúng không

Câu nói trên không chỉ nói Kotori nghe đồng thời cũng là câu để nhắc nhở bản thân cậu, hơn nữa là dành cho cái thứ đang trú ngụ bất hợp pháp trong cánh tay trái của cậu. Sự quyết tâm bảo vệ người thân bất chấp hậu quả mà takuto đã hai lần trải qua, một vào đêm hôm qua, hai là khi xolo với con u linh ở thế giới tinh thần.

- Này Onii chan...

Đột nhiên Kotori lên tiếng với thái độ khác hẳn, Takuto có thể nhận rõ sự đau thương trong vẻ mặt cô bé.

- Anh có biết tại sao em có thể làm chủ nhiệm câu lạc bộ khi chỉ mới lớp 7 không.

Một câu hỏi mà không quá liên quan được đưa ra, nhưng Takuto vẫn suy nghĩ một chút rồi trả lời

- Vì kiến thức, hoặc khả năng lãnh đạo.
- Một nửa thôi, về kiến thức em không thua bất kì ai... Nhưng khả năng hoạch định kế hoạch cho câu lạc bộ thì em không thể hơn Riyumi được. Nếu ai đó hợp với vị trí đó nhất thì hẳn là cậu ấy. Dù sao kỹ năng người đứng đầu cần phải có chính là khả năng lãnh đạo, kiến thức chỉ là quan trọng thứ 2 và nếu em là hội phó em sẽ hoàn toàn hợp với công việc đó.

Điều đó thì Takuto không chối, đã chứng kiến năng lực của Riyumi trong suốt quá trình tìm kiếm Kotori, cậu nhận ra rằng cô bé tuy còn nhỏ nhưng đã rất bình tĩnh vững vàng đưa ra các quyết định trợ giúp cậu và những người khác.

- Thế nhưng.... Em đã có được vị trí đó không phải do người đi trước chỉ định. Mà là em đã.... Van xin mọi người....

“Cái gì cơ..... Van xin để làm chủ nhiệm câu lạc bộ ư.”

Takuto gần như muốn thét lên kinh ngạc, cậu không thể ngờ Kotori lại làm điều đó. Tuy cô bé yêu động vật là thật nhưng cậu không nghĩ tình yêu đó lại có thể biểu hiện qua cách van xin những thành viên khác để được giữ cái vị trí đó. Kotori cố gắng rất nhiều trong vị trí đó, phải chăng để mọi người có thể yên tâm để cô bé nắm giữ câu lạc bộ. Nhưng mục đích của Kotori là gì cậu hoàn toàn không biết.

- Nhưng tại sao.... Em lại phải làm như thế....

Giọng Takuto bắt đầu run run, cậu có linh cảm rằng mình đang đào bới một trong những sự kiện quan trọng nhất của em gái cậu và là người đã lắng nghe Takuto càng phải có trách nhiệm gánh vác những gì nó đem lại.

- Có một việc em phải làm dưới cương vị là chủ nhiệm câu lạc bộ.

Takuto nuốt một ngụm nước bọt căng thẳng lắng nghe sự thật được phơi bày.

- Đó chính là.... Trả thù cho chủ nhiệm thế hệ trước và cũng là người sáng lập ra câu lạc bộ Maria Kushihara

Khi nghe đến đây, mặt Takuto đại ra không biết phải nói gì đối với cái lý do cậu tuyệt không ngờ tới

- Không như anh nghĩ đâu, chỉ ấy mà không phải do bất kì ai cả, chủ nhiệm Maria bị một căn bệnh lạ không thuốc chữa cho dù là với giới thượng lưu. Vì căn bệnh ấy nên cơ thể ấy rất yếu.

Khi nghe đến đây, Takuto chợt nghĩ đến Cl*nn*d N*gr*a người cũng bị căn bệnh lạ hành hạ không thuốc chữa, và bất giác tỏ ra chút ưu tư đau buồn cho người cùng cảnh. Và rồi Kotori nói tiếp giọng điệu trở nên u buồn hẳn

- Chị ấy đã mất vào hè năm ngoái, ngày 23/7, trong bệnh viện.

Khi nghe đến đây, Takuto sững sờ, mã số điện thoại của Kotori là 2307, chẳng lẽ là để kỉ niệm cùng nhắc nhở bản thân. Nếu vậy con bé nhà cậu quả là mạnh mẽ khó tưởng tượng được. Tuy Takuto không dám khẳng định nhưng thông thường pass được đặt dành cho sự kiện quan trọng nhưng phần lớn là kỉ niệm vui hoặc hạnh phúc, thế nhưng nếu một người đã sử dụng một thứ như ngày mất của một người để làm pass thì phải là người có quyết tâm cao độ để thực hiện một điều gì đó và trong trường hợp của Kotori là như cô bé nói “trả thù”.

Thế nhưng rõ ràng đối phương mất là do bệnh lạ mà, có liên quan đến ai đâu, vậy hẳn trong này còn nguyên nhân khác.

- Cũng giống như em, chị ấy rất yêu động vật, đặc biệt là mèo. Thế nhưng do hồi nhỏ sức khỏe yếu nên gia đình chị ấy không cho nuôi.

Takuto cũng hiểu điều đó, Kotori yêu động vật như vậy nhưng nhà cậu lại không nuôi chó mèo vì mẹ cậu bị dị ứng với lông thú vật. Thế nên mỗi khi được đưa chơi nơi có những con thú đặc biệt là công viên hươu Nara, Kotori trở nên phấn khích lạ thường.

- Nhưng khi vào cấp 2, lớp 8, chị ấy đã có vẻ khỏe hơn nên gia đình đã cho chị ấy nuôi một chú mèo scottish tai cụp. Tuy chú mèo ấy theo giới chuyên môn gọi là mèo tai cụp bị lỗi nhưng chị ấy rất thương nó, coi nó như em gái ruột chăm sóc tận tình và chú mèo ấy cũng đáp lại tình cảm của cô chủ nó. Em cũng đã thấy nó, đúng là một con mèo dễ thương, tuy hơn hoang dã một chút.

Tới đây Kotori trở nên dịu lại, có thể cô bé đang chìm đắm trong những trải nghiệm của mình với con mèo và người chủ nhiệm kia.

- Khi ấy gia đình chị ấy ai cũng mừng và cảm thấy vui vì điều đó, nhưng không ai có thể ngờ được, chỉ nửa năm sau thì con mèo bị đổ bệnh, mặc dù đã đi khám bệnh nhiều lần nhưng cũng không khá hơn là bao. Sau một thời gian sau thì con mèo ấy cũng đã qua đời.

KHi nghe đến đây, Takuto đã gần như đoán được những sự việc xảy ra sau đó nhưng cậu vẫn im lặng nghe Kotori kể tiếp

- Khi đó khỏi nói cũng biết chị Maria cảm thấy thế nào, và dường như căn bệnh quái ác hành hạ chị ấy dường như cũng đã bắt đầu tái phát một cách mạnh mẽ, tựa như là....

Giọng điệu của Kotori bắt đầu gắt lên giống như muốn quát vào số phận nghiệt ngã của đàn chị, mắt cô bé đã hoàn toàn trở nên ướt át.

- Đúng... Nó giống như là muốn một lần quát ngã chị ấy vậy. Và.... Nó đã thành công, gần 3 tháng sau khi con mèo chết, chị ấy cũng đã.... Tại sao.... Tại sao chứ.....

Cô bé nấc từng tiếng trong sâu thẳm. Nếu bây giờ không phải tay chân không cử động được hẳn Takuto sẽ giơ tay giúp em cậu lau đi nước mắt. Một đàn chị và cũng là một người đồng sở thích, cậu có thể hiểu được bây giờ cô bé cảm thấy ra sao, nhưng cậu biết sự việc không chỉ có như vậy thôi, hẳn có gì đó ẩn sau chuyện này nữa, và như cậu đoán, Kotori nói tiếp.

- Anh biết không onii chan... Loài mèo nói chung là loài có sinh mệnh rất dài và rất khỏe. Thế người ta mới có câu “Mèo Chín Mạng” để diễn tả điều đó. Và mèo của chị hội trưởng thuộc giống mèo Scottish, và đặc điểm của loài mèo này chính là nó rất khỏe mạnh, thế nên nếu không phải bệnh bẩm sinh thì sẽ không thể chết chỉ mới nửa năm như thế

- Nhưng... Tại sao em lại nói về chuyện đó.... Nó có liên quan gì

Ánh mắt của Kotori khi nói đến vấn đề đó bắt đầu trở nên nghiêm trọng và tỏ vẻ tức giận

- Con mèo của hội trưởng mua về chính là nạn nhân của một kiểu lừa đảo và ngược đãi thú vật tàn ác nhất trong xã hội hiện đại.

- Lừa đảo.... Ngược đãi thú vật.....

Takuto ngó người trong sững sờ không nghĩ đến sự việc lại đi đến sự thật này.

- Onii chan, nếu muốn nuôi thú vật thì anh sẽ làm thế nào

- Tất nhiên là anh sẽ ra tiệm thú cảnh rồi.

Kotori gật đầu sau đó cô bé hỏi tiếp

- Nếu là anh, anh lựa chọn trên tiêu chí nào

- Tất nhiên là cảm giác thích hay không rồi.

- Đúng như anh nói, nếu một người muốn nuôi thú cảnh thì họ hầu hết sẽ chọn trên ý thích của mình là đầu tiên, ai chẳng muốn có một con thú dễ thương ở nhà mình đúng không. Chị ấy cũng vậy đó. Thế nhưng Onii chan này.... Nếu một người không chuyên như anh liệu có thể biết được con nào bị bệnh bẩm sinh hay không, hoặc anh có nghĩ đến rằng tiệm thú cảnh sẽ mang những con thú như vậy ra bán?

Takuto lác đầu, cậu đúng là không bao giờ nghĩ đến chuyện đó, cậu có thể nghĩ tới việc bán hàng hóa kém chất lượng nhưng cậu lại chưa từng nghĩ đến

việc bán thú cảnh cũng lại như vậy.

“Lỡ như họ không biết về những con thú họ bán...”

Đó là ý nghĩ của Takuto để biện hộ cho những người đó. Nhưng ngay lập tức cậu đã tự hoàn toàn phủ định khả năng đó.

“Đừng có đùa, bất kì buôn bán cái gì đều phải có kiến thức về chất lượng của cái đó. Hẳn họ cũng phải có kinh nghiệm chuyên môn để phân biệt.”

Nghĩ như vậy giọng Takuto bắt đầu có chút kinh ngạc pha với phần nộ

- Chẳng lẽ....

- Đúng vậy đó, Onii chan... Bọn ở tiệm bán thú cảnh vẫn bán cho khách hàng những con thú như vậy.

Đến đây thì takuto cũng đã dần dần nắm được sự việc, hẳn vì nỗi đau buồn cùng cái chết của hội trưởng nên Kotori đã khẳng định rằng đó phần lớn là do sự ra đi của con mèo cô gái đó nuôi. Thế nên khi biết được sự thật con mèo đó là nạn nhân do ngược đãi thì chắc chắn Kotori hẳn phải căn hạn bọn buôn bán thú cảnh đó tận xương tủy. Nhưng vẫn có điều cậu không hiểu.

- Nhưng không phải nếu những con thú mua về bị bệnh sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của cửa hàng sao, như thế việc kinh doanh sẽ bị ảnh hưởng.

Kotori gật đầu

- Anh nói đúng lắm, nhưng đối với bọn chúng, cái chúng lo lắng chính là việc lừa đảo của mình bị bại lộ và dẫn đến rắc rối. Thế nên chúng hay nói với khách hàng rằng, nếu trong một thời gian nhất định mà thú cưng có bị bệnh thì sẽ được khám chữa bệnh miễn phí nếu đem lại chỗ chúng.

Thế thì cũng có chút lương tâm đó chứ. Takuto nghĩ như thế, tuy bọn chúng bán thú kém chất lượng nhưng nếu chịu khó chạy chữa chăm sóc thì hẳn không đến nỗi nào.

- Anh có phải là đang nghĩ rằng chúng cũng còn chút lương tâm khi đưa ra hậu đãi như thế đúng không

Kotori đưa cho Takuto cái nhìn khinh thường, không biết dành cho cậu hay là cho bọn buôn bán bất lương kia.

- Anh biết rằng tiền khám chữa bệnh cho thú nếu xét trên phương diện nào đó còn mắc hơn cả chữa cho người không. Bởi vì nó rất khó khăn. Anh biết không Onii chan, động vật không biết nói, thế nên việc chữa trị cho chúng cần phải có sự kiên nhẫn, trực giác và lòng yêu thương thấu hiểu. Thế nên công việc của bác sĩ thú y nếu làm tận tâm thì rất vất vả nên họ đòi phí chữa trị rất cao. Anh thật sự nghĩ rằng mấy tên lừa đảo đó sẵn sàng bỏ tiền ra cho việc chữa lành những con thú bệnh đó sao.

Nói tới đây, cô bé dừng một chút sau thở dài nặng nề nói tiếp

- Trường hợp 1: Chúng chẳng làm cái gì cả, chúng không thừa hơi để lo cho con vật bị bệnh. Và khi trả lại khách hàng, chúng nói rằng căn bệnh là do sơ xảy trong quá trình nuôi của người mua. Quá sức vô lương tâm đúng không Onii chan. Trong khi mua rẻ bán đắt những có thú bị bệnh.

Tuy đáng phẫn nộ nhưng điều này vẫn trong phạm vi phán đoán của Takuto, ngay từ đầu đối phương là kẻ lừa đảo nên việc làm như thế cũng không gây ngạc nhiên cho lắm

- Vậy thì còn về trường hợp 2 thì sao

- Trường hợp 2 chính là trong trường hợp khách hàng kỹ tính muốn gặp trực tiếp bác sĩ thú y để chăm sóc con bệnh. Và trường hợp này thì tiệm sẽ giới thiệu cho họ những chỗ bác sĩ để được chăm sóc miễn phí. Đây đúng là thứ.....

Kotori nói tới đây thì cơ thể cô bé run lên, Takuto có thể cảm nhận được sự phẫn nộ trong em gái mình

- Đây là thứ vô lương tâm đứng hạng 3 trong những tội ác mà bọn khốn này đã gây ra cho các con vật bất chấp mang trên mình bốn chữ “bác sĩ thú y.” Đã mang tiếng là bác sĩ mà những người đó lại móc nối với việc làm tàn ác của tiệm thú cảnh, nhận tiền của chúng, rồi bao che cho tiệm trong trường hợp những căn bệnh gây ra do sự thiếu trách nhiệm bên tiệm thú cảnh. Và họ cũng sẽ không chữa trị gì cả hoặc chữa rất qua loa sau đó đổ hết cho người mua đã không chăm sóc cẩn thận.

Khi nghe đến đây, Takuto chỉ im lặng không nói gì nhưng cậu đã thật sự phẫn nộ trước một đường dây lừa đảo con người và coi rẻ thú cảnh như thế này.

- Và một trường hợp cuối cùng... Đây Onii chan... Em nhớ rằng cái điện thoại của anh hiện đang xài có được là do đối với cửa hàng khi phát hiện cái trước đó bị lỗi trong thời gian nhất định đúng không.

Takuto gật đầu, nhưng chuyện đó có liên quan gì đến cái này.

- Và trường hợp 3 cũng như vậy đó, nếu khách hàng thật sự làm dữ, đòi lại tiền thì họ sẽ đưa ra đề nghị đổi một con thú cưng khác thay cho con bị bệnh. Với lý do rằng bên sai là bên khách hàng nên chỉ có thể đổi chứ không thể hoàn tiền.

- Cái..... Quái.....

- Onii chan.....?

- BỌN KHÔN ĐÓ NGHĨ CÁI KHỈ GÌ KHI DÁM NÓI NHƯ THẾ.

Takuto gầm lên bất chấp cái cơ thể còn ẻo lả nằm trên giường, hai tay cậu đã nắm chặt lại. Nếu một người thông thường khi nghe qua lời đề nghị này hẳn sẽ nghĩ cũng hợp lý. Nhưng Takuto thì không.

- Bọn khôn đó ngay từ đầu đã coi thú vật như là một món hàng không hơn không kém, thế nên mới dễ dàng đưa ra yêu cầu như vậy chứ. Và thật sự không hiểu nổi những người nào lại có thể chấp nhận đề nghị như thế chứ

Takuto nói trong phần nộ, và nếu nhìn từ phương diện đó hẳn cũng sẽ nghĩ như vậy. Nếu người nào mua thú cảnh mà chấp nhận những lời nghị như thế thì họ cũng là loại người không coi thú cảnh là động vật mà chỉ là một thứ hàng hóa biết cử động biết kêu nhằm mua vui cho con người thôi. Và nếu nó hư trong thời gian đổi trả thì có thể có cái mới một cách dễ dàng.

- Anh nói đúng Onii chan..... Anh nói đúng...

Giọng cô bé đã pha lẫn trong tiếng nước nở, tuy cô bé đã cố gắng kiềm chế nhưng có vẻ nó vẫn lộ ra ngoài.

- Nhưng Onii chan. Đối với những thứ hàng hóa như điện thoại thì cho dù anh đổi thì cái cũ của anh vẫn còn được quan tâm và sửa lại một cách đàng hoàng rồi bán cho người khác. Nhưng đối với những con thú đã được mang trả lại thì chẳng được quan tâm gì hết và cứ thế qua tay những người chủ khác và thành một vòng luẩn quẩn không hồi kết.

- Ý em là... Những con được đổi cho khách cũng là những con bị bệnh do người khác trả lại ư

Kotorri gạt đầu sau đó nói tiếp

- Đề nghị đó chỉ dành cho những người nỡ vì không thật sự quan tâm đến thú vật thôi. Chứ như chị hội trưởng thì vì quá yêu thương con mèo nên đã không chấp nhận đổi lại và cố gắng tìm cách chữa, nhưng mà anh biết rồi đó, bệnh bẩm sinh mà đâu thể dễ dàng chữa được. Khi anh thật sự muốn nuôi một con gì đó, thấy nó từng ngày lớn lên trong nhà mình, thì hẳn sẽ phát sinh tình cảm, không nỡ đổi lấy một con khác. Thế nhưng như những nạn nhân rơi vào bàn tay bọn lừa đảo, lựa chọn cho bọn họ chính là đổi hoặc chấp nhận nhìn những con thú mà họ yêu thương qua đời.

Em gái cậu dừng lại nhìn thẳng vào cậu

- Onii chan... Liệu nếu anh là em, anh có thể tha thứ cho những kẻ có hành vi lừa đảo và tàn nhẫn với động vật như thế không.

- Không... chắc chắn là không rồi.

Mất đối mặt với em gái, takuto trả lời một cách dứt khoát sau đó cậu hỏi

- Nhưng mà Kotori, em đã nói rằng con mèo bị bệnh bẩm sinh như vậy hẳn cho dù có được chăm sóc và cố gắng cứu thì khả năng sống cũng không nhiều hay sao.

Kotori gạt đầu nhưng cô bé lại nói tiếp với giọng điệu còn phần nộ hơn lúc nãy

- Nếu chỉ đơn thuần là thế thì không ai nói làm gì, chỉ là sự bất hạnh không tránh khỏi thôi. Nhưng Onii chan, sự việc không đơn giản là vậy đâu.

Takuto im lặng nghe em gái mình nói tiếp và đoán rằng mình lại chuẩn bị nghe được thêm một tội ác không thể tha thứ trong sự việc này.

- Ne! Onii chan... Anh có biết những nguyên nhân nào gây nên căn bệnh di truyền không.

- Hẳn là do gen đúng không, nếu gen của bố mẹ tiềm ẩn bệnh thì khi động vật mang thai thì con con sẽ bị nhiễm ngay còn trong bụng

Kotori gạt đầu

- Đúng như anh nói, nhưng chưa đủ đâu Onii chan. Bệnh bẩm sinh còn bị gây ra bởi những nguyên nhân tác động từ bên ngoài.

- Như là....?

- Trước khi nói tới vấn đề này, Onii chan, anh có biết đối với những người có thú vui nuôi động vật thì họ quan tâm đến cái gì nhất không

Takuto lắc đầu, cậu không phải là loại đó nên không thể trả lời được

- Chính là sự thuần chủng, thú thuần chủng luôn có sự cầu nhiều hơn so với thú lai. Vậy nếu anh là một người bán hàng nếu cầu nhiều hơn cung anh sẽ làm thế nào.

- Tất nhiên anh sẽ tìm cách tăng nguồn cung lên..... Nhưng chúng ta đang nói tới động vật mà.

Tôi đây Takuto dừng lại

- Không lẽ.....

- Đúng vậy đó Onii chan. Thúc giục sinh sản, chính là việc hoàn toàn lờ đi quá trình phục hồi sức khỏe sau khi sinh của động vật và tiếp tục cho phối giống nhằm tăng sản lượng để tăng lợi nhuận. Điều đó sẽ làm ảnh hưởng đến đời sau. Người ta thường nói rằng Mẹ không yên thì sinh con ra cũng không được ổn mà.

- Thế nhưng không phải rằng động vật cũng có kì sinh sản sao, hay em nói là bọn chúng đi xa đến mức dùng thuốc để kích thích phối giống. Không phải những thứ thuốc đó cho dù đối với con người cũng là con dao hai lưỡi sao, huống hồ chỉ động vật...

Kotori gật đầu ánh mắt ngập trong ngọn lửa phần nộ

- Anh nắm bắt nhanh đấy Onii chan, bọn chúng cái gì cũng có thể làm, dùng thuốc là một chuyện ngay cả để làm giảm chi phí tới tận đáy, môi trường của những con thú cũng không bao giờ được quan tâm tệ hại ra sao hay thú vật bị ngược đãi ra sao, chỉ cần mang lại lợi nhuận cho chúng thì cái gì cũng làm. Tội ác đứng thứ 2: phối giống động vật bất nhân gây hậu quả nghiêm trọng cho đời sau.

- Cái chó gì.... Bọn khốn đó không có lương tâm hay sao

Giọng Takuto bây giờ cũng đã ngập tràn phần nộ, cậu không phải là người yêu thú vật như Kotori mà cũng còn thấy xót xa, huống chi là

- Phối giống bất nhân, bán thú lừa đảo, bác sĩ thú y vô trách nhiệm, 3 bộ phận đó liên kết với nhau tạo thành một vòng tròn không gian địa ngục với các con thú. Ngay cả con mèo của hội trưởng.....

Kotori bây giờ không còn cảm được những giọt nước mắt của mình, cô bé gào lên ngã vào ngực Takuto

- ONII CHAN..... BỌN KHỐN ĐÓ ĐÃ LÀM HẠI CON MÈO CỦA HỘI TRƯỞNG..... GIÁN TIẾP LÀM HẠI LUÔN CẢ HỘI TRƯỞNG.... ANH NÓI ĐI, NẾU EM KHÔNG OÁN HẬN CHÚNG THÌ EM NÊN OÁN HẬN AI ĐÂY.....

Cảm nhận cái cơ thể run lên từng chập cùng những giọt lệ nóng bỏng rơi xuống ngực cậu, trong Takuto bắt đầu xuất hiện một cổ phần nộ không chỉ dành cho việc làm tàn ác của bọn kia với những con thú mà còn việc vì bọn khốn đó mà em gái cậu phải trở nên như thế này, tuổi con bé đang lẽ không nên nói đến những chuyện trả thù rửa hận. Nhưng chỉ vì những sự tình cờ mà lại khiến con bé trở nên như vậy.

- Vậy nên khi nãy chiếc xe tải em chụp hình có liên quan đến chuỗi phạm pháp tàn nhẫn này?

Kotori gật đầu

- Không chỉ có liên quan, mà theo em đoán nó chính là hành vi tội ác nặng nhất trong chuỗi tội ác tàn độc này.

- Tội ác nặng nhất.... Nhưng hai tội kẻ trên đã là quá tàn ác rồi liệu có thể còn thứ gì ác hơn nữa chứ.

- Anh biết không Onii chan... Khi em nhìn vào chiếc xe tải đó, em đột nhiên nghe rất nhiều tiếng thú vật gào rú trong thống khổ và đau đớn

Takuto giật mình khi cậu nghe được chuyện đó, không thể nghĩ ngờ được đây hoàn toàn là một chuyện kì lạ nhưng hãy tạm thời gác nó qua một bên. Korori ở bên cạnh tiếp tục giải thích

- Như khi nãy em nói những con vật bị khách đòi lại, nếu không một thời gian dài không có ai mua, hoặc những con xấu khó bán trở nên quá lớn hoặc là không thể phối giống được nữa thì những kẻ đó sẽ không để ý và cho chúng đồ ăn thức uống nữa.

- Anh không biết liệu còn phần nộ hơn được nữa không khi tiếp tục nghe em nói đây.

- Vậy thì nghe nốt điều này đi Onii chan. Nếu trường hợp những con thú bị bệnh quá rõ ràng không mang lại lợi nhuận thì bọn chúng sẽ bỏ ngay để cho khỏi phí chỗ không gian và công chăm sóc. Ngay cả một liều thuốc chết không đau đớn cũng không được cấp cho nữa. Và còn chưa hết đâu Onii chan, đôi lúc bọn chúng vì muốn thu hồi chút tiền vốn mà tàn nhẫn quăng những con thú không bán được vào máy xay thịt nghiền ra thành thức ăn cho những con thú khác. Thử hỏi cách làm như vậy có thể gọi bọn chúng là con người hay không

Khi nghe tới đây vẻ mặt phần nộ của Takuto bắt đầu chuyển sang màu tái. Cậu không thể tưởng tượng số phận của những con thú đó. Khó từ trong bụng mẹ, lớn lên cũng khổ đau vì bệnh tật và nếu không thể giúp bọn ác nhân kia kiếm lời thì sẵn sàng bị giết một cách tàn nhẫn như vậy để thu hồi vốn

- Không thể.... Tuyệt đối không thể.... Tha thứ cho bọn súc sinh đó.

Takuto nghiêng răng rít lên qua cổ họng, nếu lúc trước ở siêu thị cậu biết bọn chúng là những kẻ ngay cả súc vật cũng không bằng như vậy thì hẳn cậu đã không ngần ngại hạ sát, hai người phụ nữ đó sở hữu thuốc mê dành cho hổ hản thuộc loại bác sĩ thú y vô trách nhiệm, và còn bọn bậm trợn kia thì không rõ nhưng hẳn là bọn tay chân chuyên làm những việc không cần dùng nhiều não.

- Giờ anh hiểu em cảm thấy ra sao rồi chứ Onii chan. Chẳng nào bọn khốn đó còn, những con thú sẽ không được bình yên, và sẽ có thể tồn tại những người như chị hội trưởng đau đớn nhìn thú cưng của mình ra đi chỉ trong thời gian ngắn mà không làm gì được. Thế nên em mới cương quyết nắm giữ lấy

vị trí hội trưởng nhằm để phá tan những loại tội ác không thể tha thứ này. Em phải thay mặt hội trưởng để trả thù cho chị ấy và con mèo đáng thương ấy.

Nghe tới đây thì Takuto trầm mặc, tuy bị lửa giận trong lòng thiêu đốt nhưng là anh trai của Kotori cậu cần phải bình tĩnh phân tích mọi chuyện từ đã xảy ra. Cậu không thể để Kotori làm chuyện nguy hiểm này một mình được.

Nếu như cô bé nói và những hành động của bọn kia thì rất có thể đó là sự thật, nhưng rõ ràng chúng đã cũng đã khẳng định rằng chỉ bằng những tấm ảnh và thể lực của Saint Ishiyama thì vẫn chưa thể gây áp lực được. Nhưng nếu như vậy thì bọn chúng việc gì phải dốc lực cản. Vậy thì chỉ có một đáp án duy nhất là đường dây cơ bản sẽ không nguy hiểm nhưng bản thân bọn chúng lại gặp nguy hiểm. Nói một cách dễ hiểu là khi dính vào Saint Ishiyama thì sẽ do cấp trên của bọn chúng giải quyết và những tay cậu gặp hôm nay thì không muốn chuyện đó xảy ra.

Nhưng điều đó lại chứng tỏ một điều rằng, cấp trên bọn đó là một tay không dễ chơi, nghĩ đến đây, Takuto bắt đầu lo lắng cho những việc sắp xảy ra, hai lựa chọn cho cậu.

Cản lại hành động của em gái cậu bằng mọi giá. Nếu cậu lo lắng cho em gái một cách ích kỷ và áp đặt quan điểm của bản thân lên cô bé thì đây hẳn là hành động cậu sẽ làm. Và nếu cậu chọn cái này thì hẳn việc cô bé từ mặt cậu suốt đời đã là ván đóng thành thuyền. Nhưng hẳn sẽ kéo em ấy ra khỏi nguy hiểm

Thế nhưng sau khi thấy được quyết tâm và những dòng nước mắt đau thương của cô bé dành cho người đã khuất và cũng dành cho thực tại nghiệt ngã, Takuto lại càng muốn giúp em gái cậu, không biết bây giờ sau khi kể cho cậu xong thì cô bé liệu có chấp nhận để cậu xông vào không, hay là vẫn kiên quyết đẩy cậu ra muốn đối phó với bọn kia một mình. Việc cậu cố gắng tham dự cũng có thể dẫn đến cái kết em gái từ mặt cậu.

“Từ mặt thôi mà, có gì đâu, với lại đã nghe chuyện thì phải có trách nhiệm góp sức làm những gì có thể.”

Nghĩ vậy đầu óc Takuto trở nên thoáng hơn nhiều, cậu nhìn thẳng vào em gái sau đó khẽ lắc đầu

- Kotori. .... Chuyện này quá nguy hiểm. ....

- Onii chan. ... Nhưng. ....

- Thế nên cho dù em có nói gì đi chăng nữa thì anh vẫn phải chỏ mũi vào thôi. Thế nhưng anh không chắc mình có thể giúp được nhiều đâu.

- Đúng là Onii chan a. .... Sao cũng được, vì sự bất cần của em mà hôm nay anh đã vất vả rồi, cũng nên nghỉ ngơi cho khỏe đi rồi sau chúng ta sẽ bàn tiếp việc này

Kotori lên tiếng trong sự thờ dãi miễn cưỡng nhưng cô bé cũng đã đưa ra một lời ngầm tán thành đối với sự cương quyết của Takuto.

- Anh hiểu rồi. . . À mà này Kotori, bây giờ hình như là chiều rồi thì phải, em đã nói gì với gia đình chưa.

- Onii chan, anh đừng lo, em và Riyumi đã lo chuyện đó rồi, nhưng xem ra chuyến đi tập huấn của anh sẽ không thể tham gia được rồi a. . . Tuy chỉ một lát nữa anh có thể đứng lên rồi nhưng sẽ không kịp phục hồi cho việc tập huấn đâu

Giọng của Kotori có chút hối hận, cô bé nghĩ vì cô mà anh mình đã bỏ lỡ sự kiện mà anh ấy mong chờ.

- Nếu mấy ngày đó được kawaii imouto chăm sóc hẳn sẽ khiến anh vui hơn đó

- Onii chan là siscon á. Anh không sợ em nói với Suzuno chan sao.

- Cái đó thì cho anh xin đi a.

Kotori lè lưỡi làm mặt quỷ trêu chọc anh mình rồi quay bước tính ra khỏi phòng, nhưng

- A ne Kotori. . . Cho anh hỏi nếu em không bị truy đuổi thì em sẽ làm gì với những bức hình được chụp đó.

- Em nghĩ anh nên hỏi là em có sự giúp đỡ nào không nhì.

Cô bé mỉm cười, Kotori cũng rất thông minh khi hiểu được điều Takuto muốn nói tới, rõ ràng cậu rất hiểu là nếu thật sự chỉ có một mình Kotori thì cho dù có được mấy tấm hình cũng chẳng thể làm gì, con bé không nói cho gia đình biết thì hẳn chỉ có thể nhờ bạn bè mà thôi. Nói tới đây Kotori ưỡn ngực tự hào

- Hội phó của em là người rất giỏi đấy nhé, khi em dùng điện thoại của cậu ấy chụp hình sau đi trốn thì cậu ấy đã bắt đầu cho tiến hành điều tra về nó rồi. Đã có biển số xe thì Riyumi sẽ cho tiến hành điều tra những tuyến đường nó đi qua và biết được những nơi liên quan đến hành vi phạm pháp tàn ác đó, thậm chí chúng ta có thể biết được nơi chúng giết hại những con thú nữa kia. Nếu thành công chúng ta có thể cứu được rất nhiều, và thậm chí có thể đánh một đòn mạnh vào việc làm ăn của chúng nữa kia.

Nghe tới đây Takuto có chút yên tâm khi em gái mình có trợ lực to lớn như vậy, Riyumi rất giỏi là việc mà cậu đã chứng kiến tận mắt, nên nếu có cô bé giúp đỡ hẳn Kotori sẽ an toàn hơn.

- Nhưng khi này vì sơ suất của em nên đã khiến bọn chúng cảnh giác, không biết nhóm điều tra của Riyumi đã có kết quả chưa. Thế nên Onii chan, anh

hãy nghỉ ngơi đi, có tin tức gì em sẽ báo

Nhưng khi cô bé vừa bước tới cửa thì cánh cửa đột nhiên mở ra. Riyumi, Kazuma, Shouko, người hầu gái khi nãy và thêm một ông bác mặc y phục mà Takuto đều phải thốt lên “Quần Gia đòi thật a.”

- Kotori chan, có chuyện này mình cần phải nói cho cậu biết

Thái độ trên mặt cô bé đột nhiên khiến Takuto cảm thấy bất an rồi người quần gia đứng bên cạnh tiến lên phía trước sau đó cúi chào rồi lên tiếng

- Xin chào mọi người, tôi xin giới thiệu bản thân, Kannou Hirasaka Tổng Quản của gia tộc Hoshiniya. Tôi được tiểu thư mời tới đây để báo cáo kết quả điều tra về chiếc xe được chụp lại hồi trưa.

Nói rồi và ông ấy bắt đầu kể lại quá trình điều tra của mình

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Kết quả điều tra

- Cái..... gì.... Cơ.... Chiếc xe đã bị phá hủy bởi một thứ gì đó và không có con thú nào được tìm thấy

Kotori như dại ra khi nhận được tin tức đau đớn đó, mọi dấu vết đã bị ngắt hoàn toàn. Người quần gia tiếp tục báo cáo

- Tuy vậy chúng tôi có thể khẳng định chiếc xe đó mới chở một lượng thú vật khá lớn và hầu hết chúng nó đều bị thương nhiều vết máu còn rất mới ở bên trong thùng xe và cả lông thú vật xem ra đúng như Kotori sama nói chiếc xe này đang chở những con vật bị thương và đi đâu thì phải chờ những người liên quan tình huống thì mới thẩm tra được

- Bộ nhiều người liên quan được phát hiện ở đó lắm ư.

Takuto lên tiếng hỏi, cậu cũng muốn biết được đối phương là những kẻ có thực lực ra sao.

- Khoảng gần 30 người, vị trí ở một bìa rừng, có thể vì sự việc hôm nay mà bọn họ đem chiếc xe đến chỗ đó giấu.

Nói đến đây Takuto bắt đầu suy nghĩ, không biết kẻ ra tay này là ai và cậu đã đưa ra hai trường hợp

- Tôi có hai giả thiết về vấn đề này

Mọi người nghe vậy ngạc nhiên tập trung vào cậu và Riyumi nở nụ cười có chút thương thức sau đó lên tiếng

- Em thì có ba đây Onii san, thử nói cho mọi người xem nào.

Takuto gật đầu và đưa ra giả thuyết của mình

- Khi tôi hạ gục hai người đàn ông trước lúc chạy tới chỗ Kotori thì nghe bọn họ nói rằng, ngay cả Saint Ishiyama cũng không thể đụng tới họ nếu không có bằng chứng rõ ràng, thế nên câu hỏi được đưa ra là nếu như thế tại sao chúng lại huy động một số lượng người lớn như vậy để truy bắt, thậm chí không tiếc dùng thuốc mê cho họ có thể gây tử vong người khác. Vậy câu hỏi được đặt ra tại sao chỉ vì mấy tấm ảnh không rõ ràng mà bọn họ lại quyết định ra tay mạnh mẽ như vậy

- Fu Fu Fu.

Riyumi cười khúc khích khi nghe Takuto nói

- Thông tin thú vị đó Onii san. Tuy em cũng nghĩ quy mô bọn chúng không tệ nhưng đến mức dám nói Saint Ishiyama cũng không làm gì được thì cũng nên cân nhắc nhiều đó. Vậy thì kết luận của thứ nhất của anh là gì.

Takuto đan tay vào nhau bắt đầu giải thích

- Bọn chúng sợ nếu bị điều tra, cấp trên biết và sẽ bị bại lộ chuyện gì đó, có thể không theo quy củ hay qua mặt cấp trên về doanh thu. Những chuyện như vậy bọn chúng không thể khiến cho mình bị nghi ngờ. Nhưng vì bọn chúng đã làm lớn mà vẫn thất bại Thế nên anh có kết luận rằng bọn chúng đã bị cấp trên trừng phạt và những người đó đã mang số thú vật trong thùng xe đi.

Dừng một chút Takuto làm một bộ dạng khó hiểu tiếp tục nói

- Thế nhưng điều anh không hiểu tại sao lại phá hủy thùng xe làm gì đâu có lợi gì, nếu muốn hủy bằng chứng thì có nhiều cách hơn đúng không. Vậy thì chỉ có lý do thứ 2 thôi đó là kẻ cạnh tranh với bọn chúng. Dù gì nếu như theo cách thức tàn ác để ưu tiên lợi nhuận của chúng thì hẳn đây là ngành kinh doanh dễ sinh lời, thế nên có cạnh tranh cũng là chuyện thường. Mà bọn chúng đã bắt nạt như vậy thì đánh người phá hủy của cái đối thủ cũng không phải là chuyện không thể.

Khi nói đây Riyumi nhìn Takuto có chút thờ ơ sau đó lên tiếng.

- Hai lý do anh nói cũng rất đúng, nhưng vẫn có sơ hở, đầu tiên nếu cấp trên ra tay thì hẳn ta sẽ không bắt được những người bị ngắt đó đâu. Mà bây giờ chỉ em rằng bọn chúng đã bị chìm sâu dưới vịnh Tokyo rồi a.

Mọi người ở đây đều có chút lạnh run khi nghe một cô bé cấp 2 vừa thốt ra một câu thật sự đáng sợ không hợp tuổi tác, cô bé tiếp tục

- Và việc hủy chiếc xe hay không hoặc thậm chí để chiếc xe đó còn nguyên rồi lọt vào tay cảnh sát cũng không quan trọng đâu. Chỉ cần hủy đi bằng số thôi là được.

- Ế....!!!

Shouko kinh ngạc lên tiếng

- Sao vậy được chiếc xe đó là bằng chứng rất quan trọng mà. Không phải chỉ mới chụp hình chiếc xe thôi cũng đã đủ khiến chúng sồn sồn lên như lũ thú động dục sao.

Trong câu nói của cô không hề giấu sự khinh bỉ, và Kazuma bên cạnh cũng mở lời khuyên

- Shouko.... Kiểm chế lại cảm xúc chút đi... Chúng ta là khách đó. Còn việc em hỏi thì theo anh đoán là chỉ nhiều đó không đủ một đòn triệt hạ bọn chúng.

Riyumi gật đầu tán đồng với Kazuma

- Tachibana san nói đúng, chỉ với một chiếc xe dính máu cùng lông động vật thì không thể khép bọn chúng vào tội gì được, bọn chúng có thể nói rằng chiếc xe chở những con thú bị chết đi chôn hoặc xử lý gì đó. Pháp luật của nước ta không qua kỹ lưỡng về vấn đề đó đâu.

- Vậy thì lý do thứ 2 của Onii chan hẳn có lý hơn đúng không.

Riyumi gật đầu tán đồng với kiến của Kotori

- Nhưng.... Kotori chan.... Hai lý do trên được đưa ra là hoàn toàn có lý nếu mọi người chưa nhìn vào hiện trạng chiếc xe và hiện trường sự việc.

Mọi người không hiểu Riyumi nói gì và cô bé quay sang người Quản Gia và ông ấy gật đầu rồi người hầu gái rút từ đồng phục ra một chiếc remote.

Căn phòng bỗng dưng tối lại không có một dấu hiệu báo trước khiến mọi người giật mình, và Takuto có thể nghe giọng của Shouko lạnh lạnh vang lên trong bóng tối

- Kazuma, cúp điện sao, hay kẻ địch tập kích thế, coi chừng có bom khói hay độc ném vào đó.

- Tập trung hết sức bảo vệ mọi người đi Shouko

Sự cảnh giác của cặp đôi nam nữ khiến không gian căn phòng như nóng lên và Shouko đang nói tới những thứ vô cùng đáng sợ có thể chỉ có ở trong phim và đột nhiên người quản gia lên tiếng

- Ha Ha. Đã làm quý vị sợ rồi, thực ra chúng tôi chuẩn bị mở projector trình chiếu thôi mà

Nói rồi một tấm màn chiếu phim được thả xuống từ trên trần căn phòng ngay lập tức trở thành phòng chiếu phim. Kazuma và Shouko cũng nở một nụ cười lúng túng khỏi nói cũng biết hai người đó đang cảm thấy thế nào

- Thế à.... Đúng là hết hồn đó nhì, ngài quản gia à, ngài nên nói trước mới phải.

- Ha... Ha... Đúng là tôi đây có chút sơ xuất.

Người quản gia nhẹ nhàng lên tiếng nhưng trong lòng cảm thấy có chút kinh dị, hai người Kazuma Shouko trong bóng tối đã nhanh như chớp di chuyển vào vị trí có thể thuận lợi bảo vệ tất cả mọi người ở đây mặc dù chỉ mới tới căn phòng này lần đầu, và thậm chí còn đặc biệt hơn là Shouko, cô bé đã hoàn toàn giám sát nhất cử nhất động của mình và hầu gái đang ở trong phòng. Hay nói cách khác những người mà cô gái đó vẫn duy trì cảnh giác ngay từ đầu. Còn trẻ như vậy mà đã sở hữu một thân bản lĩnh như thế...

Còn về phía Takuto cũng không có cảm thấy gì nhiều ngoài trừ có chút cảm thán

“Đúng là quý tộc có khác, phòng riêng mà cũng có giấu projector hiện đại như thế này. Không khác gì trong M-A cả nhỉ.”

Và sau đó hiện trường được chiếu lên, mọi người nhìn lên màn hình rồi thốt lên kinh ngạc

- Cái này là cảnh tượng chiến tranh ở đất nước nào thế (X4)

Vì đây là màn hình rộng chất lượng cao nên 4 người Takuto, Kotori, Kazuma và Shouko đều tưởng chừng như mình đang chứng kiến tận mắt hiện trường vậy. Nếu từ nào diễn tả được cái hiện trường này hẳn chính là từ “Hoang Tàn.” Mặt đất như bị xe ủi lớn xào xé những đường dài, cây cối nơi nào bị đổ rạp như bị quái vật đi qua vậy. Nhìn cảnh đó bốn người bạn Takuto đều không giấu được sự kinh hãi.

Còn về chiếc xe thì còn kinh khủng hơn đầu xe với đuôi xe gần như bị đứt lìa như chiếc xe đồ chơi bị đứa trẻ nghịch ngợm bẻ đôi vậy, và thùng xe ở đằng sau thì móp tan tành như bị một chiếc búa khổng lồ đập trúng. Hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi thứ gì có thể khiến cho một chiếc xe tải trở thành một hình dạng như thế.

- Có thể tạo ra sự tàn phá khủng khiếp như vậy chẳng lẽ những người dân quanh đó không nghe thấy gì sao. Và cảnh này sao có thể là con người gây ra được.

Riyumi quay sang người quản gia hỏi

- Kannou san, ông đã cho người vào khu dân cư gần đó điều tra chưa.

- Thừa tiểu thư, đã cho người điều tra kĩ lưỡng, khu dân cư cách hiện trường chỉ hơn nửa cây số nhưng tất cả mọi người đều có vẻ không biết những sự việc đã xảy ra nơi đó

Người quản gia cúi đầu đưa ra đáp án, và Riyumi làm một điệu bộ như chú tâm suy xét sự việc

- Vậy thì quả thật là kì lạ, nhưng vẫn chưa kỳ lạ bằng những vết thương đã gây ra trên người nạn nhân

Nói tới đây mọi người đều chú ý đến những thân thể nằm trên đất, cho dù biết những tên đó là hạng người gì nhưng cũng không tránh khỏi có chút đau xót. Trên cơ thể họ chẳng chừa những vết thương như bị ngàn đao chém. Nhìn những vết thương đó Shouko lên tiếng

- Thủ pháp ra tay thật tàn nhẫn nhưng cũng thật khéo léo a. Tránh hết chỗ hiểm không khiến mất mạng ngay nhưng lại gây ra đau đớn cùng cực

Kazuma bên cạnh cũng gật đầu

- Hung khí có thể là một thanh kiếm rất sắc và cánh giới của người này cũng rất cao, nếu không thì sẽ khó lòng gây ra những vết thương như thế. Điều này giống như là...

Nói tới đây cặp đôi đồng thanh

- Phát tiết sự phẫn nộ lên cơ thể khiến đối phương đau đớn nhưng lại không muốn đoạt mạng đối phương.

Ánh mắt của Riyumi lóe lên kinh ngạc khi nghe câu nói đó, tuy khá thắc mắc nhưng cô bé cũng không nói gì.

- Ha... Ha.... Đúng là hai người có khác. Ấn ý ghê luôn đó. Nhưng qua nhận xét như thế lại cho thấy sự việc càng thêm kì lạ.

Đột nhiên Takuto đang nằm trên giường lên tiếng

- Mọi người không lạ sao, như Kazuma và Shouko nói, thì kẻ ra tay hẳn rất muốn những người kia đau đớn đến chết đi sống lại, thế nhưng chẳng lẽ trước khi giết đi những người đó không kêu la cầu cứu sao. Mà khu dân cư ở rất gần đó chẳng lẽ họ không nghe thấy. 30 người lận đó nếu tất cả cùng rên la thì hẳn phải có người nghe thấy chứ.

Nghe được phân tích của Takuto, mọi người đều tỏ ra kinh ngạc, quả như cậu nói cả khu dân cư mà không ai nghe được sao, đúng là khó tin.

- Kì lạ như vậy.... Trừ khi là.... Mà sao có những chuyện như thế được.

Takuto lẩm bẩm nhưng sau đó cậu lập tức lắc đầu phủ quyết cái giả định của mình. Nhưng Kotori ngay lập tức nhận ra

- Onii chan... Anh đang nghĩ đến vấn đề gì ư.

- Không có gì đâu, chỉ là giả thiết vớ vẩn thôi mà.

- Cứ nói đi Onii chan, dù sao anh cũng đã có thể đưa ra lập luận 2 trường hợp rồi mà

Riyumi nghe vậy cũng lên tiếng tán đồng với bạn mình

- đúng đấy, Onii san, bất cứ ý kiến gì trong tình huống này đều có ích.

- Ngay cả khi chỉ nghe qua đầu khiến mọi người có một suy nghĩ rằng “Tên này có bị thần kinh không.”

Riyumi có chút giật mình khi nghe câu nói đó từ Takuto, nhưng Kotori ở bên cạnh lại lắc đầu

- Onii chan sẽ không nói chuyện gì mà không cân nhắc đâu, em muốn biết dự đoán của anh về vấn đề này.

Đang nằm trên giường, nghe được lời của Kotori, Takuto cũng càng nhận ra sự nghiêm túc của cô bé đối với sự việc này thế nên cậu cũng bắt đầu đưa ra những lập luận của mình.

- Đầu tiên như Kazuma và Shouko phân tích, thì anh có thể loại được khả năng kẻ ra tay là đối thủ cạnh tranh.

Dừng một chút Takuto nhìn xem phản ứng của mọi người như thế nào sau đó nói tiếp

- Nếu là đối thủ cạnh tranh sẽ không ra tay độc ác như thế đâu, tuy có thể có mâu thuẫn dẫn đến đánh nhau nhưng ra tay kiểu này thì chỉ có một lý do duy nhất.

Nói tới đây, Takuto quay sang em gái mình

- Những người đó phần nào có động cơ giống em đó Kotori

- Giống em ư?

- Giải cứu những con thú, trừng phạt bọn tội phạm đó, nhưng có một số vấn đề anh không chắc lắm

- Và đó là....

- Đó là bọn họ có định điều tra tới cùng không, hay chỉ đơn thuần là giải cứu số thú vật đó thôi.

Bộp... Bộp. Riyumi ở bên cạnh vỗ tay tán thưởng, khẽ mỉm cười trước suy đoán của Takuto

- Khá thật đấy Onii san. Có thể biết được giả thiết thứ 3 mà em nêu ra đồng thời suy đoán luôn cả động cơ của những kẻ bí hiểm kia chỉ bằng một tấm ảnh.

- Không có gì a, nếu không có những suy luận về vết thương trên người của nạn nhân thì anh cũng không thể suy ra tới mức đó, nhưng em thì khác, em chỉ bằng những hình ảnh hiện trường mà có thể suy ra tới vậy, quả thật rất giỏi.

Đó là những lời thật lòng của cậu, Riyumi mới có cấp 2 mà đã có thiên phú trong khả năng suy luận đưa ra các ý kiến tốt như thế rồi. Cậu cảm thán nhẹ, Kotori giỏi về kiến thức tự nhiên do sở thích còn em ấy không biết là do cái gì đây nữa. Bộ trưởng dành cho con cháu chính trị gia thì khả năng của họ cũng thuộc đẳng cấp thiên tài luôn chắc.

- Cái đó cũng không có gì đâu Onii san, việc chiếc xe thành như tình trạng đó hoàn toàn đã có thể đoán được rồi, cấp trên bọn chúng sẽ không làm chuyện đó. Nếu là đối thủ cạnh tranh thì họ cũng không rảnh đến mức phá hủy cả chiếc xe tới tình trạng đó đâu. Thế nên bằng việc chiếc xe bị phá hủy và số động vật trên đó bị lấy đi ta có thể đưa ra kết luận rằng những kẻ này ngay từ đầu đã có động cơ như Kotori rồi, nhưng quả như anh nói, chúng ta vẫn chưa biết được rằng họ tính làm thời can thiệp hay là định điều tra cả ổ như chúng ta đây, chuyện đó thì phải đợi những người kia tỉnh thì mới biết được.

- thế em muốn biết điều gì ở họ

- Tất nhiên là thông tin rồi a, không hẳn sẽ có những thông tin hữu ích nhưng nếu có được thì chúng ta sẽ biết được điều gì đó về bọn này và...

Và Kotori ở bên cạnh cũng lên tiếng bổ sung

- Tiến thêm một bước để xóa đi con đường làm ăn bất chính dựa trên nỗi đau khổ tột cùng của các con thú.

- Đúng đó Takuto... Khi này ở bên ngoài nghe được chuyện làm ăn phi pháp của chúng, là con nhà võ tao nếu tao lơ đi chuyện này thì có khác gì những kẻ vô tâm nhìn người yếu đuối bị bắt nạt đâu cơ chứ

- Bọn chúng phải trả giá cho hành động của mình, dù sao thì em và Kazuma cũng sẽ làm chuyện đó trong tương lai thế nên có thêm một đối thủ dợt trước cũng rất tốt

Kazuma và Shouko cũng đã thống nhất ý kiến của bản thân và hai cô bé cấp 2 ở đây đều quay sang Takuto.

- thế nên bất chấp ý kiến anh có ra sao đi chăng nữa, hãy nói cho bọn em biết đi.

- Được rồi a, vậy thì giả thiết anh đưa ra để giải thích cho trường hợp kỳ lạ này là "Ma Thuật Xua Đuổi Hiện Diện."

Rồi xong... một vẻ ngơ ngác rất ư là.... xuất hiện trên vẻ mặt của mọi người, cũng phải thôi ngay cả Takuto cũng còn thấy cực kỳ ngu người khi ép bản thân nói ra câu đó trong tình huống hiện tại nói chi là những người đang nghiêm túc như những người ở đây.

....

"Ah... Ah.... Cái gì thế này, một giây như bằng cả một năm trời."

- Onii san... Cảm ơn ý kiến của anh, em nghĩ anh nên nghỉ ngơi cho khỏe

Bây giờ tâm trạng của Takuto đã chìm xuống đáy vực rồi và không có từ nào để miêu tả được nữa.

- Onii chan... Anh có thể giải thích rõ hơn được không

Nhưng đáng kinh ngạc là em gái cậu Kotori lại không có chút biểu hiện gì cả mà lại mạnh mẽ đề nghị cậu nói tiếp, khỏi nói cũng biết trong mắt Takuto hiện giờ hẳn Kotori đã lên tới cấp nữ thần rồi

- Kotori, kawaii imouto của anh, chỉ có em là hiểu được anh không có chút đùa giỡn hay đầu óc có vấn đề chút nào a.

- em quen rồi a, hồi năm lớp tám anh hay....

- được rồi, anh nghĩ anh nên giải thích cặn kẽ hơn về những gì anh nói.

Takuto vừa ngắt em gái mình nói ra cái quá khứ không mấy đáng tự hào của bản thân.

- Được rồi Riyumi chan... Em có hay đọc Manga hoặc xem Anime không

Cô bé lắc đầu

- không thường xuyên lắm, nhưng sao anh hỏi vậy Onii san

- Không có gì, chỉ là nếu em đọc thể loại magic, school life, fighting thì em sẽ rất thường nghe những câu thoại như là "Bình thường chỗ này rất đông người, nhưng tại sao bây giờ lại không có một bóng nào cả." Hay là "Mọi người xung quanh sao lại biến mất hết rồi." Những câu đó thường chính là khởi điểm cho một cuộc chiến ma thuật nguy hiểm của nhân vật chính mà những người bình thường không thể nhận ra và tham dự được. Và cái thứ giúp có được hiệu quả đó được gọi là "Ma Thuật Xua Đuổi Hiện Diện."

Takuto dừng một chút sau đó nói tiếp

- em thấy đó... Trong vụ này hoàn cảnh diễn ra vô cùng khốc liệt thậm chí đánh đến đổ cây, hủy đất, xác người la liệt, thế nhưng khu dân cư gần đó lại không có chút nào nhận ra, chưa kể thời gian phát hiện lại chỉ khoảng buổi chiều thời điểm người ta hoạt động nhiều nhất. Mà theo báo cáo của Kannou san đây thì không có gì lạ được phát hiện cả. Thế nên theo anh nó đã dính đến một số thứ không bình thường rồi.

- vậy anh mới nghĩ đến thứ như là ma thuật, nó quả thật là khó tin anh biết không, Onii san.

Riyumi lên tiếng nhìn Takuto với ánh mắt khá hoang mang, cậu đoán rằng cô bé cũng khó có thể chấp nhận được giả thiết đó.

- anh biết là rất vô lý nhưng không còn sự lựa chọn hợp nào có thể giải thích được sự việc hiện tại đâu.

nghe vậy cô bé thờ dãi như cuối cùng cũng chấp nhận cái suy nghĩ đó

- Nhưng cho dù thế thì chúng ta không thể điều tra từ bên kia được, phải chờ bọn kia tỉnh rồi mới biết.

Kotori ở bên cạnh cũng gật đầu

- Ừ xem ra hiện tại mình nên hạnh phúc cho những con thú đã được người ta cứu đi, nếu thật sự có phép thuật mình mong rằng đó là thứ giúp được chúng có được hạnh phúc mà chúng xứng đáng phải có.

Và câu nói đó cũng đã kết thúc sự thảo luận của mọi người, sau một lúc thì cuối cùng Takuto cũng có thể đứng lên được tuy còn loạng choạng một chút nhưng cậu cũng được Kazuma dìu ra xe để đưa về chấm dứt một ngày quá ư là vất vả.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Trự - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Arc 1 epilogue 1

Vác trên lưng hơn 100kg, nhưng Nagi Komuro vẫn phóng băng băng từ tòa nhà này sang tòa nhà khác, đây quả là cảnh chỉ có thể thấy trong manga-

anime mà thôi. Cậu đang làm một nhiệm vụ quan trọng mang tính chiến lược đánh bóng tên tuổi của trường. Cậu thử dài khi nghĩ đến những gì mà hội trưởng nói với cậu

"Tiến lên đi Nagi san. Đánh bóng hình tượng học viện này có được không đều do nhiệm vụ của cậu hết đó. Cố lên nhé fighto."

"Không biết cái bà già hội trưởng đó nghĩ cái quái gì thế không biết. Ngôi trường này cần đánh bóng tên tuổi thật à. Hình tượng của học viện tư Rennou này mà trở nên tốt đẹp trong mắt các học sinh quận khác thì so với việc nước Nhật này sạch bóng tội phạm may ra còn dễ tin hơn."

Tuy nghĩ thế nhưng Nagi vẫn chấp nhận nhiệm vụ. Lúc đầu thì cậu còn có chút miễn cưỡng khi nghe nói đó là một nhiệm vụ sặc mùi phạm pháp đó là đánh cướp một chiếc xe tải chở hàng.

"Nè hội trưởng, tôi đây biết ơn bà vì một số sự việc trong quá khứ nhưng hành động này là phi pháp hiểu chưa, chẳng lẽ vì đánh bóng hình tượng của trường mà bà quyết định phạm pháp sao, không giống bà chút nào."

"Cậu nói đúng, nó phạm pháp, nhưng chỉ với pháp luật của nhân loại thôi, không thành lập với tôi đúng không."

"Này, tôi vẫn là con người đó."

"Đúng, nếu cậu còn là con người thì càng phải hành động đi, trước khi quá muộn."

"Muộn cái gì cơ chứ, bà giải thích rõ ràng không được sao."

"Tất nhiên là muộn giờ uống trà mật ong và ăn bánh của ta rồi a, cậu cứ ở đây làm sao ta thoải mái thưởng thức được."

"Vậy thì bà cứ thoải mái vừa đứng mà ăn bánh uống trà nhé."

Ngay lập tức cái bàn bị thiêu thành tro ngay lập tức

"Wa... Bàn của tôi, cái bàn quý giá của tôi....."

Nagi quay bước rồi đi và vọng trong tai cậu là tiếng rên la của bà hội trưởng mà hình như trình tiết của bà bán rế bán tháo cho ai chỉ để lấy tiền ăn kẹo nhai bánh vậy đó. Nhưng Nagi rất hiểu rằng nếu bà già đó đã nói như vậy thì cậu phải tự mà đi tìm hiểu rồi.

Vậy nên sau khi dùng vũ lực chiếm đoạt được chiếc xe và nghe được một số sự thật không mấy gì tốt đẹp từ miệng bọn kia thì cái máu anh hùng tưởng chừng vốn đã lạnh đi vì những trải nghiệm không gọi là vui của bản thân và đồng đội bắt đầu lại sôi sục. Và xui cho bọn kia rằng nó càng sôi lên dữ dội khi tận mắt chứng kiến những gì trong chiếc xe tải. Nagi đã thật sự phẫn nộ, và cậu quyết định chơi toàn lực bất kể quy tắc mà bà hội trưởng đưa ra là một tháng chỉ được sử dụng sức mạnh 2 lần và mỗi lần chỉ có 30 phút.

Tuy nhiên là người đã chứng thực qua nhiều sự kiện khác thường nên Nagi không muốn giết người ở đất nước này, cho nên cách ra tay trừng phạt của cậu rất có nghệ thuật, cậu khiến bọn kia sống không được mà chết cũng không xong. Nhưng hậu quả cũng khiến cho khu rừng tan hoang, nếu không phải trước khi ra tay cậu đã niệm "Ma Thuật Xua Đuổi Hiện Diện." thì hẳn đã có vài trăm người tới đây và ngay sau đó cái tên học viện Rennou sẽ được đánh bóng theo một cách không thể ngờ tới.

Và sau đó thì cậu bắt đầu sử dụng phép thuật lên những thứ đáng thương trong xe tải, rồi vác hết trên lưng. Nghiến răng trong cảm tức, Nagi lại một lần nữa trút sự phẫn nộ của mình lên chiếc xe tải và biến nó thành một tác phẩm nghệ thuật theo trường phái quái dị khó hiểu. Sau khi xong mọi chuyện cậu cũng biến mất khỏi khu rừng, khi niệm chú ẩn hình lên bản thân mình.

.....

bây giờ thì cậu đã có mặt trong sân trường học viện Rennou, chào đón cậu là 3 người, 2 gái một trai

"Tôi về rồi đây..."

"Oyaaaa. Okarinasai... Cậu vất vả rồi. Làm tốt lắm"

Bà già hội trưởng vẫy cậu với nụ cười phơn phớt như mọi khi.

"Nee san. Em mang những con thú này vào trong câu lạc bộ thú cảnh nhé."

Người thanh niên duy nhất trong đó vung tay nhắc hơn trăm ký mà Nagi đã mang về.

"Để coi nào.... Ừ thôi cứ thế đi tuy có vài con không thích hợp với cái tên thú cảnh đó lắm nhưng chúng ta sẽ lựa ra và thả nó đi sau, phép hồi phục của Nagi san là nhất mà hơn cả ta nữa. Chắc không có hậu quả đâu."

"Nhưng nếu chúc phúc thì cậu ta đâu bằng ngón chân của nee san đâu nhì."

"In đi đồ siscon."

"Hả.... Thằng nhãi này... Mày nói cái chó gì đó hử.... Cho dù mày thuộc party anh hùng tiền nhiệm từng sang đị giới giết ma vương nhưng tao vẫn có thể bẻ răng mày đó."

"Cứ thử đi rồi biết a.... Dù sao tôi cũng còn một lần có thể dốc toàn lực nếu uống được tí máu của thần Susano đây coi như là có lời a."

"Uống máu tao ư, mày xứng chắc... Ngon thì nhào vô."

Bình bình... bốp bốp... rầm rầm...

"Đánh nhau rồi..... Ôn không...?"

Cô gái đứng bên bà già hội trưởng lên tiếng khi thấy bà ấy vẫn cứ thông thả uống trà nhai bánh.

"Đánh nhau thì sao chứ... Tinh hoa cùng tôn chỉ của học viện Rennou...."

Và thế là Loli bà bà mang cái tên lừng danh toàn bộ Nhật Bản, cái tên của một vị thần tối cao: Amaterasu nữ thần mặt trời, đứng lên hùng hồn nói.

"Nước Nhật Gan Gốc, Thách Thức Mọi Điều."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Trự - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Arc 1 eplogue 2

Cuối cùng thì Takuto cũng đã có thể cử động lại bình thường sau 2 ngày. Không thể không nói nội việc cậu còn sống sau khi bị tiêm thuốc mê dành cho hồ quả là kinh ngạc nhưng việc cậu bình phục chỉ trong 2 ngày lại càng khiến người ta không biết phải nói gì.

Và mấy hôm nay như lời chuộc lỗi vì đã khiến Takuto mất đi cuộc tập huấn nên kawaii Imouto của cậu đã rất tận tình chăm sóc, điều này khiến cho bạn gái của cậu là Suzuno có chút bịu môi chu mỏ không đành lòng nhưng khi nghe câu chuyện kể từ cô bé thì Suzuno cũng tỏ ra rất ủng hộ, nhưng đồng thời cũng lo lắng Takuto, nhất là khi biết thanh mai trúc mã của mình trong cơn phần nộ đã suýt đồ sát 2 mạng người. Nếu không phải là Takuto cố gắng cam đoan sẽ kiểm chế bản thân hơn thì cậu hẳn đã gặp rắc rối lớn với bố mẹ rồi.

Nhớ lại sự việc xảy ra ngày hôm đó, Takuto cảm thấy lạnh hết cả sống lưng, cậu và mọi người đang khiêu chiến một hệ thống tội phạm nguy hiểm sẵn sàng giết người để che dấu đầu mối. Cậu không biết rằng mình có thể đối đầu nó đến khi nào đây. Thế nhưng, vì đã thấy được những giọt nước mắt đau thương của em gái nên Takuto không thể rút lui được nữa mà quyết định sẽ dốc sức xông vào nơi nguy hiểm.

Nhìn vào cánh tay trái cậu, Takuto thở dài, tuy những thứ đang cư trú trong đó toàn là những thứ tồn tại nguy hiểm đến đáng sợ, nhưng nó là vốn liếng duy nhất mà Takuto có được để đối phó với hiểm nguy. Cậu không hề phủ nhận được công lao nó đóng góp trong sự kiện 3 ngày trước là rất lớn, không những giúp cậu tới được khu siêu thị mà còn nhiều lần ra tay đánh đuổi bọn chúng.

Tất nhiên sự giao thoa cảm xúc điên cuồng đó khiến Takuto có chút sợ hãi nhưng cái gì hẳn cũng có nguyên nhân của nó. Thế nên Takuto mấy ngày nay vẫn cố gắng hết sức để câu thông, thế nhưng, đáp lại cậu chỉ là sự im lặng, và điều này khiến cậu có chút lo lắng. Nếu nó điên cuồng phần nộ như lúc gặp cậu thì còn dễ hiểu nhưng đằng này....

- Anh có vẻ khá hơn nhiều rồi nhì

Riyumi xuất hiện, hôm nay theo như Kotori nói thì hôm nay cô bé tới để báo cáo kết quả điều tra cho cậu nghe.

- Ủ! Quá trình phục hồi rất tốt. Vậy phía em ra sao rồi, có kết quả gì mới không

Riyumi gật đầu, những người đó đã tỉnh và như lời hứa hôm trước cô bé đã đến đây đưa cho cậu và Kotori thông tin có được. Thế nhưng cô bé không vào chuyện ngay và đưa ra một cái túi.

- Đây là quả thăm bệnh đó, bánh này mua ở tiệm bánh nổi tiếng được đồn đãi gần đây, nó ngon lắm đó.

Nhìn vào chiếc hộp đựng và logo trên đó, Takuto ngay lập tức nhận ra đó là bánh của cửa hàng mà Suzuno cùng Kotori đã nói tới trước đây rằng trong tuần lễ đầu tiên chỉ phục vụ những ai có thể mời mà thôi, và tình cờ rằng cậu là một trong những người đó.

- Cửa hàng này, ngon nhất là Zunda Mochi đó, nghe nói được làm theo công thức truyền thống nổi tiếng lâu đời ở vùng Tohoku đó. Cảm ơn nhé Rii-chan

Kotori cầm cái hộp ánh mắt tỏa sáng, có vẻ như em ấy rất thích món quà này

- Mang ra cho anh một cái để xem thử tiệm này làm ngon thế nào mà có vẻ khoa trương ghê ta.

- Em biết rồi a. Anh muốn ăn thêm cũng không có đâu.

Nói xong cô bé lấy ra một cái cho Takuto và sau đó mang cái hộp đi cất, Riyumi cũng bắt đầu báo cáo về tin tức của mình

- Những người đó sau khi tỉnh đều bị chấn động tinh thần cực kỳ mãnh liệt, tất cả bọn họ đều run rẩy kêu những tiếng như “Quái vật... Ác Quỷ.” Với một cảm xúc sợ hãi tột độ, không biết kẻ nào có thể rat ay tới mức đó đây.

- Vậy là ác quỷ cuối cùng cũng bị ác quỷ trừng phạt a.

Takuto lên tiếng trong khi môi cậu nhếch lên, bây giờ cậu không có một chút thương hại gì gọi là có đối với bọn kia cả.

- Và người tinh táo nhất trong bọn đó thì khai rằng kẻ tấn công chỉ có một người, và đánh kinh ngạc hơn nữa là độ tuổi chỉ bằng anh thôi đó. Và người đó hỏi bọn chúng rất nhiều chuyện về cách thức hoạt động, cho nên em mới có suy đoán rằng, có thể ngay cả người bí ẩn trực tiếp ra tay đó trước khi tiếp xúc cũng không biết chút gì về bọn làm ăn phi pháp đó cả.

- Vậy thì lạ ghê nhỉ, không biết gì mà lại nhắm ngay bọn chúng mà cướp hay sao, vậy chỉ có một lý do duy nhất rằng anh ta nhận được chỉ thị từ ai đó. Nhưng liệu ai có thể ra một nhiệm vụ nguy hiểm như vậy mà không đưa chút thông tin cho cấp dưới thế nhỉ.

Riyumi suy nghĩ một chút sau đó đưa ra phán đoán của mình

- Trừ khi là người đó có sự tin tưởng tuyệt đối vào người thực hiện nhiệm vụ, mà Onii san thấy rồi đó, dựa trên những gì người đó làm hẳn không có gì khó hiểu cả.

Cả 3 người đều tán đồng ý kiến của Riyumi, đánh tan xác bọn xấu xa, cày tung cả khu rừng lên cuối cùng lại mang một đồng con thú thoát khỏi mà vẫn không bị ai phát hiện trong quá trình hành động thì đúng là kẻ này không thể chỉ dùng từ xuất sắc để hình dung nữa rồi.

- Thế ngoài chuyện đó ra, em còn biết thêm gì khác không.

Riyumi lắc đầu, sau đó cô bé nói tiếp

- Không a, nhưng hiện tại là vậy, tương lai hẳn sẽ có những thông tin khác. Đến lúc đó anh sẽ đi chứ, nên cân nhắc thật kỹ, nó là quyết định lớn đấy

Takuto hất hất tay tỏ vẻ không quan tâm, u linh cậu còn dám chơi nữa chi là bọn này.

- Không có gì a, nếu em so sánh với kế hoạch điên khùng mà hai người Kazuma, Shouko đã tính làm từ năm cấp II thì cái này cũng chưa là gì cả.

- Xem ra hai anh chị đó cũng có chút quá khứ nhỉ, giống như Kotori chan vậy.

- Nhưng ít ra Shouko và Kazuma có thực lực đáng để anh tin tưởng rằng họ sẽ an toàn, nhưng con bé thì...

Nói tới đây Takuto im lặng, trong thâm tâm cậu vẫn còn có chút giận đối với việc em gái cậu không chịu kể cho cậu nghe mọi chuyện sớm hơn. Tuy hiểu con bé cảm thấy thế nào nhưng chấp nhận nó lại là chuyện hoàn toàn khác nhau.

- Onii san à.... Tuy em là con một nhưng em có thể hiểu được những gì anh cảm nhận, nhất là khi cậu ấy vào thời điểm này năm trước đã xin mọi người cái chức hội trưởng trong khi gần dựa nước mắt đau khổ ra sao. Em biết rất rõ, thế nên anh đừng có quá khó khăn với cậu ấy nhé.

- Không được a.

Takuto lắc đầu từ chối

- Anh vẫn sẽ khó khăn với em ấy, nhưng chắc chắn anh sẽ làm điều đó sau khi em ấy đã có thể đối mặt trước mộ hội trưởng tiền nhiệm của bọn em với tâm trạng thanh thản. Còn trước mắt nhiệm vụ của anh chính là tư vấn cùng hộ tống em ấy làm cuộc viễn chinh giải phóng những con thú đang chịu thống khổ thôi nào.

- Mô.... Đừng có giành chức tư vấn của em chứ Onii san

- Ha... ha.... Cho dù là Ryubi cũng vừa có Shokatsuryou Koumei lại vừa có Hoto Shigen mới làm nên nghiệp lớn a.

- Onii chan cũng kiêu ngạo ghê ta, so mình với hai quân sư Tam Quốc lừng danh luôn đó, cho dù là khi hồi lớp 8 anh....

- Kotori anh có cái này cho em nè

Lại một lần chặn họng em gái mình bá láp chuyện xưa tích cũ takuto quyết định hi sinh quãng đời. Và quả nhiên cô bé nghiêng đầu thắc mắc.

- Hàng hiếm lắm đấy nhé.

Nói rồi cậu mở hộp tủ của mình lấy ra một thứ đưa trước mắt hai cô bé và đúng như cậu đánh cược nó quả là có uy lực phi phàm

- Không thể nào a, thẻ mời giảm 90% duy nhất của tiệm bánh đó, chưa kể ai mang cái thẻ này sẽ được tận mắt chiêm ngưỡng quá trình làm Zunda Mochi truyền thống của chủ tiệm nữa, ở đâu mà anh có cái này vậy.

- Sugoi.... Onii chan... Nhưng sao anh không dẫn Suzuno chan đi cùng mà lại đưa nó cho em

- Không sao đâu, em cứ đi đi, anh với Suzuno ăn mấy cái bánh trong hộp là được rồi. Thế nên đừng đụng vào nhé

- Em biết rồi a. Cảm ơn Onii chan

Đây không chỉ là sự đánh lạc hướng, mà còn là món quà động viên tinh thần của cậu dành cho con bé, mấy ngày nay vì sự kiện hôm đó mà tinh thần của Kotori không được tốt cho lắm nên cậu mới dùng cách này để con bé có dịp đi với bạn bè khiến cho tinh thần tốt hơn.

- Được rồi a... Để anh ăn thử một cái xem đặc sản Zunda Mochi có gì thú vị nào

Nói xong cậu mở chiếc hộp nhỏ ra và ăn thử

.....

- Onii chan. Sao anh im lặng vậy

- Kotori.....

- Hà?????

- Anh sẽ cho em thấy thế nào là Zunda Mochi truyền thống thật sự, thứ anh ăn này chỉ được 8 điểm trên 10 mà thôi

Sau câu nói đó là quá trình luyện tập làm bánh của Takuto Mizuhara.

PS: FUCK YEAH, cuối cùng cũng xong arc 1 sau gần 5 tháng trời. Thế nhưng vẫn còn tới hai nhân vật chủ chốt chưa giới thiệu được kĩ càng được đó chính là Nagi Komuro và bạn gái của cậu ta nữa, hi vọng arc 2 sẽ có không gian cho họ. Và thật sự lần viết lại này của mình đã dồn rất nhiều tâm huyết vào phần xây dựng tính cách cho các nhân vật chủ đạo. Thế nên có thể mình sẽ delay khá lâu và up một arc sau 3 tuần hoặc 1 tháng

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Arc 2: ân oán của dòng họ mochi - Prologue 1

Khoảng mùa hè 1 năm trước khi Takuto phải bắt đầu đi nghề đón những vị khách không mời tới trợ nơi cánh tay trái của mình. ...

Buổi tối, tại văn phòng chi nhánh của một tập đoàn đứng đầu về ẩm thực truyền thống của Tokyo, một quái vật trong ngành kinh doanh nhà hàng sở hữu gần trăm quán kinh doanh lớn nhỏ, người giám đốc chi nhánh đang ngồi chờ một vị khách. Trong đầu của ông đang cân nhắc cân nhắc đánh giá lại lời đề nghị của người đó, nếu chuyện đó là sự thật thì hẳn ông sẽ có thể đạt thêm một bước dài trong thu nhập cá nhân hoặc thậm chí có thể thoát khỏi cái chức giám đốc chi nhánh nhỏ nhoi này mà thành Quản lý khu vực.

Tuy cái tên đó có vẻ ngoài đáng ngờ đến nỗi sự tồn tại của hắn cũng đủ khiến cho người khác báo cáo cho bảo vệ hoặc mời ra khỏi những nơi văn phòng thế này và cho dù một người kiên nhẫn có chịu nghe hắn nói thì trước sau cũng có những ý định như trên. Đó quả là những chuyện quả là đáng ngờ, nhưng vì để thăng tiến người giám đốc không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Mơ đến sự thăng tiến trong sự nghiệp thì ai cũng vậy thôi nhưng ham muốn đến nỗi có thể tin một kẻ đáng ngờ thì trong cái ngành kinh doanh người ta thường gọi là tròng đầu vào thông lòng lừa đảo. Nhưng cũng chính vì nhận ra điều đó nên người giám đốc lại có thể khẳng định rằng nếu một kẻ lừa đảo hẳn sẽ khiến cho bản thân chu toàn hơn nhiều so với cái tên xuất hiện trước mặt ông mấy hôm trước, và hắn cũng sẽ không tuân ra những điều tưởng chừng chỉ có trong mơ đâu khiến hắn nhận được những ánh nhìn khinh bỉ dành cho mấy thằng tâm thần.

Thế nên, sau mấy ngày cân nhắc thì người giám đốc đã liên lạc với số điện thoại được ghi trên tấm giấy. Đối phương ngay cả một cái card visit cũng không có để đưa cho nên người giám đốc càng khẳng định hẳn ta chỉ là một kẻ tình cờ có được thông tin đắt giá và bán cho mình mà thôi.

“Cái thứ đó thì xong việc cứ quăng cho tí tiền bịt miệng là ổn.”

Nghĩ vậy và mở chiếc laptop cá nhân của mình ra và tiếp tục làm việc mặc dù đã tối trời. Điều này cũng không hiếm đối ở Nhật, nhưng việc người giám đốc đang làm ở đây thì khá là đáng phải suy nghĩ, ông ta đang kiểm tra những con số liệu tài chính của chi nhánh và những người phụ trách. Sau một lúc cân nhắc ông ta bắt đầu thay đổi con số một chút, tăng có giảm có như một lập trình viên đang sử dụng thuật toán để tạo ra chương trình hoàn hảo. Và ở đây cũng thế, ông ta đang tạo ra một chương trình hoàn hảo để giúp mình thoát được được rắc rối trong tương lai khi đã ngồi yên vào cái chức vụ cao hơn như mong ước.

Tiếng chuông điện thoại vang lên

Nhìn vào con số được hiển thị trên máy, người giám đốc bấm ngay không chần chừ một giây như một người đang chờ tin nhắn xác nhận của ngân hàng rằng mình đã được chuyển một số tiền lớn vào tài khoản cá nhân vậy.

- Tôi nghe... Ừ! Tôi sẽ nói bảo vệ cho cậu vào. Rồi cứ lên thẳng phòng tôi.

Đưa ra chỉ dẫn ngắn gọn qua điện thoại, về mặt người giám đốc bây giờ đã nở nụ cười, sâu trong lồng ngực ông, vị trí của con tim đang đập thình thịch với tốc độ ngay cả một người bị nhồi máu cơ tim cũng phải cúi đầu bái phục và chịu thua. Bây giờ ông vừa mừng đồng thời cũng vô cùng hồi hộp như một người chỉ cách hào quang của tiền tài danh vọng có nửa bước mà thôi, và nửa bước còn lại đã ở trong tầm ngắm.

Tiếng gõ cửa phòng vang lên Và người giám đốc cũng đã mở lời mời vị khách đó vào.

Cánh cửa mở ra, vẫn với dáng vẻ đó đáng ngờ đó, một người đàn ông xuất hiện. Với một trang phục bạc màu cũ kỹ chấp vá khắp nơi khiến ông ta như một kẻ vô gia cư thường xuyên làm công việc bới rác. Khuôn mặt bị che gần hết bởi bộ tóc dài qua trán cùng một hàm râu rậm rạp vừa dài vừa quăn tít tựa như mây thẳng khủng bố Irad. Đã thế, như muốn tô thêm vẻ quái dị cho bộ mặt, một cặp kính đen có tròng dạng tròn nứt nẻ tùm lum như mấy cây phong thủy Trung Hoa đang ngồi chễm chệ trên sống mũi. Cái đó chỉ mới nói về cách ăn mặc cùng vẻ mặt mà thôi, còn về dáng người thì tên này có dáng người cao cũng thuộc mức lý tưởng nhưng về ngoài của làn da nhợt nhạt gầy yếu khiến hắn tựa như một thẳng nghiệm.

Tổng hợp tất cả các điều trên, chúng ta có một tên đáng ngờ từ ngoài vào trong, từ cách ăn mặc đến dáng vẻ đều có thể khiến hắn gặp phải nguy cơ bị mời vào phòng bảo vệ để xác nhận danh tính cùng mục đích.

- Tôi nghĩ ngài đã đưa ra quyết định rồi nhỉ, về những vấn đề tôi nói nói lần trước.

Nếu không phải ngày hôm đó người giám đốc muốn thử tiệm ăn lụp xụp trong hẻm vắng mà một người trong công ty nhiệt liệt đề cử thì hắn sẽ không có cuộc gặp gỡ với tên đáng ngờ này. Mặc dù khi đó chất lượng của cái quán lụp xụp đó quả thật khiến người giám đốc vui vẻ thỏa mãn cho nên ông cũng có phần dễ dãi và chịu nghe một tên đáng ngờ bá láp về những thứ khó tin. Nhưng chịu nghe là một chuyện nhưng tin hay không lại là chuyện khác.

- Tôi mời ông đến đây làm muốn bàn thêm về điều đó, chứ vẫn chưa ra quyết định gì cả.

Tên đáng ngờ gật đầu sau ngời ngay vào chiếc ghế gỗ nơi bàn tiếp khách của căn phòng mà không cần được sự mời mọc hay cho phép một cách lịch sự của phía bên kia.

- Ông uống trà chứ.

Đối với thái độ thất lễ đó của tên đáng ngờ, người giám đốc cũng không có ý kiến hay tỏ vẻ bất mãn gì mà vẫn lịch sự rời khỏi bàn làm việc và đi tới bàn khách rồi ngồi xuống lịch sự mời trà.

- Không không ạ

Lắc lắc tay từ chối, kẻ đáng ngờ rút trong áo ra một cái chai thủy tinh dạng như chai rượu nhưng trên thân chai không hề có dán bất cứ cái gì như tên hay nhãn dán cả.

- Mùa hè nóng như vậy chỉ có rượu này mới thỏa mãn được tôi thôi ngài giám đốc ạ. Ngài muốn say sưa một tí để kỉ niệm ngày hôm nay không. Rượu nếp hảo hạng đó.

Đây là rượu ư, nếu một chai rượu mà không có nhãn dán thì chỉ có thể khiến cho người ta hướng đến một loại suy nghĩ đó là rượu được pha loãng để cho tiết kiệm. Và cái suy nghĩ đó quả thật là hợp với một tên có vẻ ngoài như người vô gia cư chuyên đi bới rác thế này.

- Tôi còn phải làm việc nữa, cho nên ông cứ tự nhiên.

Sau khi đưa ra một cái cớ để lịch sự từ chối người giám đốc tự rót cho mình một ly trà, và đối diện ông tên đáng ngờ lại tiếp tục lôi ra một thứ khác. Một bịch bạch tuộc khô loại có thể ăn chơi cho vui hoặc được sử dụng như mồi nhấm khi uống bia rượu nữa kia.

- Ha... Ha.... Ngài đã nói tự nhiên thì tôi cũng không ngại nữa, uống rượu này mà có ít mồi thì đúng là cho dù thần linh cũng chỉ thế mà thôi.

“Mình nói tự nhiên chỉ là khách sáo, tên này lại không hiểu phép tắc chút nào, đã uống rượu thì thôi chứ lại còn mang đồ ăn khi gặp đối tác nữa chứ.”

Tuy khó chịu nhưng người giám đốc cũng không nói gì, mà người ta thường nói những cảm xúc tiêu cực không được phát ra ngoài thì sẽ khiến con người càng ngày bức xúc. Cho nên người giám đốc bắt đầu thật sự thấy hối hận vì quyết định mời cái tên này đến đây. Ông còn nhớ rõ hôm đó chịu lắng nghe hắn vì ngay cả một căn tiệm lụp xụp trong hẻm nhỏ cũng có thể khiến vị giác của ông thỏa mãn nên đã nghĩ rằng hắn tên này tuy có quái thật nhưng hắn cũng không đến nỗi nói những thứ vô căn cứ như vậy. Nhưng sự thật khi tiếp xúc với hắn trong một cuộc nói chuyện nơi nghiêm túc này mới khiến cho vị

giám đốc đây bắt đầu thật sự hối hận.

Nhưng ngay khi đó, chỉ một động tác của tên đáng ngờ đó lại ngay lập tức xua tan đi sự khó chịu của người giám đốc ngay tức khắc, và động tác đó đi kèm với tiếng nút chai bật ra của cái bình rượu mà người giám đốc nghĩ rằng là đồ không thể rẻ mạt hơn. Một hương vị nồng nàn lan tỏa khắp phòng nó khiến cho người giám đốc mới thật sự hiểu được rằng tại sao lại tên đáng ngờ đó lại nói rằng uống rượu này thì sẽ cảm giác được rằng cho dù là thần linh cũng chỉ có như thế. Hương vị này quả thật khiến cho tất cả các loại rượu ngon mà ông từng uống trong các buổi tiệc lớn trong cương vị giám đốc chỉ nhánh trở nên ảm đạm không đáng nói.

- Đây là... Loại rượu gì vậy.

- Rượu nếp đấy, tôi khi này đã nói rồi mà.

- Ý tôi muốn nói là...

Người giám đốc đang muốn hỏi đến xuất xứ của loại rượu này nhằm để mua cho bản thân và giới thiệu với các sếp trên thì hẳn sẽ đạt được nhiều lợi ích cho công việc thăng tiến thì đột nhiên ông dừng lại. Nhớ đến cái cuộc nói chuyện ở quán rượu trong hẻm nhỏ ông bắt đầu mớ nói sự kiện.

- Không lẽ loại rượu này được làm từ loại nếp đó...

Tên đáng ngờ gật nhẹ đầu môi hình thành một nụ cười đầy thâm ý.

- Ngài thấy được tầm rộng lớn của nó rồi chứ, nếu có được sự cung cấp lâu dài loại nếp này thì hẳn cho dù là vị trí cao trong tập đoàn thì ngài cũng có thể ngồi xuống đó.

Suy nghĩ trong một lúc và người giám đốc cũng đưa ra câu trả lời.

- Sự việc này quá đột ngột tôi vẫn chưa thể có được quyết định về sản phẩm này, hay là để tôi suy nghĩ và bàn với mọi người trong công ty rồi trả lời anh nhé.

Đây là một chiêu căn bản trong kinh doanh, cho dù mặt hàng đối phương có hấp dẫn ra sao cũng không thể trả lời ngay mà phải cố gắng kéo dài thời gian sau mới tính đến sự hợp tác. Người giám đốc không tin rằng tên này là thuộc một công ty nào hết, nhưng chính vì thế ông mới có chút lo lắng rằng nếu tên này là loại người trung gian giới thiệu giùm và cần tiền gấp thì nếu không trả lời ngay thì hẳn hẳn sẽ giới thiệu loại nếp này sang công ty khác thì khi đó mình sẽ hối hận không kịp. Thế nên để trấn an đối phương người giám đốc đưa cho kẻ đáng ngờ một chiếc thẻ

- Anh đừng lo lắng sẽ mất thời gian, việc bàn với mọi người chỉ là thủ tục thôi, tôi vẫn là người quyết sau cùng. Hay là vậy đi, anh cứ cầm lấy cái thẻ này pass là .... Trong đây có 100 ngàn yên hi vọng trong thời gian khoảng nửa tháng tới anh và những người công ty anh sẽ không giới thiệu loại nếp này cho công ty khác.

Cầm lấy chiếc thẻ của người giám đốc tên đáng ngờ nói

- Nhưng ngài có thể cho tôi một mức giá nào đó để bàn với mọi người ở xưởng hay không.

Suy nghĩ một chút và người giám đốc đưa ra một cái giá ước lượng cho tên đáng ngờ và sau vài phút nói chuyện thì tên đáng ngờ cũng gật đầu rồi quay bước ra về.

Sau khi tên đáng ngờ bước ra cửa nhìn xung quang để chắc chắn không có ai, hắn liếc vào cánh tay trái mình, một hình xăm như kí tự cổ ở trên đó và bắt đầu nở nụ cười méo mó

- Chỉ cần tìm được mảnh chính còn lại của báu vật gia tộc Houjo thì ta sẽ có thể thống trị cả kinh tế Nhật Bản, khi đó thì ta muốn gì thì ai dám cản trở kia chứ.

Nói rồi hắn bước đi lẫn vào trong làn người và mất dạng

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Arc 2 prologue 2

- Sắp chết rồi á. Ông có chắc mình đã qua cái tuổi 65 không thể, hay là ông đã lỡ cộng thêm vào tuổi thật 20 năm nhĩ

Thờ hồng học và nằm dài trên sàn võ đường chỗ ông nội, Takuto không thể không cho ông mình mấy ngàn like vì sung mãn quá nhiều so với tuổi. Chẳng là sau khi nghĩ mình sắp phải học làm zunda mochi bởi một cái lý do gì không rõ, Takuto quyết định nghiên cứu một chút về món ăn truyền thống này, mà nhà cậu, người rành nhất chuyện này chỉ có bố cậu và ông cậu. Cho nên Takuto quyết định chạy qua đây hỏi, tại sao cậu không hỏi bố cậu, bởi rằng cậu

nghĩ, những thứ truyền thống thì những người cao tuổi sẽ rõ ràng hơn nhiều.

Và Takuto cũng còn một mục đích khác đó là cậu muốn tập luyện lại cách chiến đấu để phòng trường hợp bất trắc xảy ra. Ừ thì cậu đã từng đánh nhau với quỷ trong không gian tinh thần, suýt đụng độ chục tên côn đồ nơi siêu thị, lần nào cậu cũng rơi vào tình trạng suýt bị ăn hành hoặc là suýt nữa là đồ sát người khác.

Chưa kể có thể sau này cậu phải làm những việc liên quan đến chiến đấu khi đã quyết định giúp Kotori giải quyết bọn buôn bán thú cảnh bất lương, khi đó có cả Shouko và Kazuma tham gia cùng thể thì Takuto phải nâng cao khả năng chiến đấu của bản thân lên mọi được.

Nếu nói về khả năng chiến đấu, vì đã được bỏ rèn luyện từ nhỏ cộng thêm khả năng vận động bẩm sinh nên Takuto nghĩ rằng nếu mình dấn vào những trận mâu thuẫn học đường phải giải quyết bằng nắm đấm thì cậu vẫn có thể đối phó với 8 - 9 người đồng lứa cùng lúc. Nhưng bây giờ đối thủ có thể là người trưởng thành hoặc thậm chí là yakuza, nên nếu không rèn dũa lại bản thân thì sẽ gặp rắc rối.

Dựa trên những suy nghĩ đó Takuto đã đến đây để nghỉ cùng luyện tập với ông cậu. Và kết quả của những suy nghĩ đó chính là việc Takuto nằm đo sàn thờ hồng học như người sắp chết, trong khi ông cậu thì cứ vẫn từ tốn ngồi uống trà như chưa có việc gì xảy ra

- Cái đó là do cháu hằng tập luyện sau một thời gian dài từ bỏ quá đấy, hằng hái cũng tốt thôi nhưng để cảm xúc chi phối có thể dẫn đến việc động tác thừa thãi, không sử dụng đúng lực, dẫn đến kiệt sức nhanh.

Nói rồi ông cậu đứng dậy xuống tấn tung mấy đường quyền trong khi di chuyển những bộ pháp gọn gàng

- Khiến tinh thần trở nên thông thoáng chính là bước quan trọng để có được sự di chuyển và cú đánh tốt. Được rồi, cho cháu nghỉ thêm một chút nữa rồi chúng ta tiếp tục. Ta nghĩ nội trong buổi sáng hôm nay sẽ giúp cháu nhớ lại cái cảm giác cơ thể bị ăn đòn nó như thế nào. Đừng có khóc rồi bỏ trốn giống khi còn nhỏ nhé.

Takuto rít lên khi nghe ông mình nói thế với một nụ cười không thể tỉnh hơn

- Cháu nghỉ học võ để tránh bị ăn đòn mới đúng chứ.

- Thế trong quá trình học cháu không đổi luyện với bạn bè để rèn luyện khả năng chống chịu đau đớn sao. Cái đó không gọi là ăn đòn chứ là gì

-Ặc.... Cái đó thì ông đúng đi

- Vậy nên tha đau vì luyện tập với người nhà còn hơn là bị người ngoài tổn thương đúng không.

Nói rồi Takuto và ông cậu tiếp tục luyện đối kháng tay không. Và cũng nhờ nhờ điều đó, Takuto bắt đầu cảm thấy khả năng di chuyển của mình cũng tốt hơn nhiều và cậu càng thấy khó tin rằng ở tuổi ông cậu lại có thể làm những động tác xoay người mấy vòng trên không rồi tung liên hoàn cước như mấy bộ phim vậy.

- Ông có thật là bị thương ở chân hồi chiến tranh không thế, nhìn mấy động tác đó e rằng thanh niên hip hop cũng phải lé mắt đấy chứ

Xoay xoay hông mấy cái và kéo chân cao đến mức đầu gối đụng ngực một cách dẻo dai không hợp tuổi ông cậu trả lời

- Cháu quên rồi à, ta có nói rằng nhờ đeo chiếc nhẫn mà ta đưa cháu mấy hôm trước mà chân ta đã hồi phục và rất khỏe hay sao. Thế cháu đeo mấy ngày rồi thế có gì xảy ra không, có gặp con quỷ nào trong đó chưa

“Có con quỷ nào trong cái nhẫn đó không thì cháu chưa biết, thế nhưng cái đồng hồ của ông nhờ mang ra hôm trước thì có chục con quỷ và cháu đã thấy một con rồi còn đánh với nó một trận nữa.”

Nghĩ như vậy nhưng Takuto không thể nói, cậu chỉ lắc đầu.

- Bộ ông muốn cháu gặp quỷ thật đấy hả.

- ừ.... Gặp để nhờ cháu chuyển lời cảm ơn nó giùm ông cái.

- Vâng để cháu chuyển lời, ngoại trừ cảm ơn ông còn muốn nói gì khác nữa không.

Ông nội Takuto suy tư một chút sau đó nói

- À vẫn còn một điều ông cần cháu nói nguyên văn với nó nhé

Nói rồi ông cậu hít lấy một hơi sau đó nói như đang chửi vào mặt thằng nào đó vậy

- Con quỷ kia, mày tưởng giúp người mà không hiện thân là ngẫu lắm hay sao, có ngon thì ra đây cạ với tao mấy chén coi.

“Vô tận like cho ông nội khi dám nói một câu như vậy với con quỷ đã giúp mình. Mà quỷ cũng uống rượu á, bữa nào chắc mình cũng đưa cho con quỷ mochi đó mấy bình rượu mới được.”

Takuto nghĩ vậy trong khi đang muốn sắc mớ nước tương tương trong mồm mình ra.

.....

Gần tới trưa sau khi luyện tập xong thì Takuto cũng đi vào vấn đề chính yếu nhất. Cả ông nội và cậu đều đang ở phòng khách thưởng trà và Takuto cũng bắt đầu

- Hôm nay cháu tới đây ngoài trừ việc luyện tập ra thì còn có một việc đó là cháu muốn biết những chi tiết lịch sử liên quan đến Zunda Mochi.

- Tại sao cháu lại hỏi ông, giới trẻ của cháu bây giờ muốn thông tin thì có thể lên mạng kiếm được mà

Takuto gật đầu

- Đúng vậy, bây giờ thuận tiện là như thế..... Nhưng.....

Cậu nhẹ nhàng xoay ly trà nóng trong tay như để nó mau nguội sau nhìn vào ông cậu rồi nói

- Thế nhưng có một số chuyện xưa như những sự tích thì chỉ có những người lớn tuổi bám theo truyền thống lâu đời như ông mới biết mà thôi. Những cái đó chỉ sợ nếu không biết cách tìm thì cho dù dùng mạng cũng kiếm không ra đâu. Ông và bố cháu đã có truyền thống làm Mochi năm mới thậm chí từ trước khi cháu ra đời thế nên cháu nghĩ ông biết rất rõ về nó.

Nhấp một ngụm trà về mặt thể hiện sự trầm tư ông nội cậu lên tiếng

- Cái đó đúng là ông có biết chút ít, nhưng cháu vẫn chưa nói tại sao cháu lại quan tâm đến vấn đề này.

Tất nhiên là Takuto không muốn đề cập đến mấy vị khách trọ không mời mà đến cư trú trong tay trái của mình cho ông cậu biết thế nên cậu chỉ trả lời lấp liếm

- Cháu có chút việc muốn tìm hiểu thôi mà, không có gì to tát đâu.

Nghe vậy ông nội nhìn cậu như dò xét gì đó, sau đó đứng lên nhìn ra ngoài cửa.

- Ông từng nói rằng ông có vết thương ở chân hồi chiến tranh và được con quý trong chiếc nhẫn chữa lành đúng không

Takuto gật đầu mặc dù không tin con quý đó là loại hiền lành gì khi tự dung giúp đỡ người khác.

- Vâng cháu từng nghe ông kể rằng vì đánh lạc hướng kẻ thù để bảo vệ gia đình mà ông đã chạy đường khác sau đó đã bị trúng đạn ngay chân và bị chia cắt với họ một thời gian.

ông cậu gật đầu sau đó nói tiếp

- Cháu có biết rằng, vào thời điểm chạy nạn đó chính là gần lúc giao thời. Khi đó ta đã quyết định rất dứt khoát không chút chần chừ rằng mình sẽ chạy đi hướng khác đánh lạc hướng kẻ thù. Ta nghĩ rằng khi ta làm vậy sẽ thập tử vô sinh nhưng vẫn không chút do dự mà chạy đi bởi ta muốn mọi người sẽ có được một nơi an lành để hưởng năm mới.

- bộ ông không nghĩ rằng không có ông mọi người sẽ đau khổ hay sao

Không phải Takuto trách gì ông, cậu chỉ hỏi vậy, có vẻ như cái tính này đã xuất hiện trong con người của ông từ khi còn nhỏ rồi, cũng như ông chấp nhận đeo chiếc nhẫn huyền bí đó.

- Thời chiến mà cháu, cho dù đau đớn cho người chết thì người sống vẫn phải cố gắng sống vì ngày mai thậm chí cả người đã chết. Chứ không như bây giờ sinh mạng được đề cao bởi mọi người và báo đài truyền thông nhưng cháu thấy đó con người ta vẫn chết vì những lý do rất ngu xuẩn.

Nghe ông cậu nói vậy, Takuto cũng chỉ ngẫm nghĩ một chút nhưng sau đó hỏi tiếp

- Vậy chuyện gì đã xảy ra với ông khi đó.

- Chạy về hướng khác một thời gian tới một đoạn dốc thì ông đã bị bắn trúng chân rồi ngã lăn xuống, khi đó ông cảm thấy đầu óc quay cuồng toàn thân như như kiến chằm, tất cả những gì ông cảm thấy được trước khi bất tỉnh chính là sự ẩm ướt toàn thân, khi đó ông cứ nghĩ với một cơ thể mất máu như vậy thì hẳn ông sẽ chết chắc rồi, thế là vào lúc đó ý thức của ông cũng đã tắt lịm.

Tuy ông cậu nói có vẻ bình tĩnh nhưng Takuto có thể đoán được tình trạng khi đó hung hiểm ra sao, ông cậu nói tiếp sau khi nhấp một ngụm trà đang cầm trên tay

- Và đến lúc ông thức dậy thì phát hiện rằng mình đang ở một thôn nhỏ. Sau đó ông biết rằng một cô gái trong thôn khi đi lấy nước đã tìm thấy ông máu me lênh láng bất tỉnh ở một con suối. Cũng may người tìm thấy ông là người tốt chứ gặp bọn xấu kẻ thù thì...

- Vậy ông đã tịnh dưỡng ở ngôi làng đó một thời gia ư

Ông gật đầu xác nhận

- Với vết thương ở chân đó, thì ông không thể cử động mạnh và phải tịnh dưỡng trong mấy tháng trời, nhưng vào thời gian đó thì chỉ duy nhất 2 loại người mới có thể nghỉ ngơi và đó chính là người chết hoặc là tàn phế toàn thân sống cũng như chết. Còn sống là phải còn làm việc, thế nên tuy cử động khó khăn ông vẫn cố gắng tham gia hòa nhập với cuộc sống mới ngày qua ngày. Thế cháu biết khi đó do đôi chân bị thương, ông đã làm gì không.

Takuto ngẫm nghĩ một chút, chân bị thương thì muốn giúp đỡ hòa nhập hẳn sẽ phải làm công việc dùng tay nhiều, nhưng công việc bằng tay có quá nhiều, cậu khẽ lắc đầu, ông cậu đang đứng chỗ cửa khẽ nhìn vào bàn tay mình sau đó ngược lên bầu trời

- Khi đó ông đã học nhồi và trộn mochi, do gia đình ân nhân dạy, ông ấy khá trẻ chắc hơn ông 20 tuổi và có một người con gái thua ông vài tuổi, cô bé tên là gì ấy nhỉ. ....

Tới đây ông cậu thờ dài. .... khuôn mặt ông nhăn nhúm giọng trở nên buồn rầu

- Đúng là thời gian đã cướp đi nhiều thứ, tuy ta có vẻ còn khỏe mạnh nhưng kí ức của những tháng năm đó cũng đã bắt đầu mất đi rồi, ngay cả tên của gia đình ân nhân của mình cũng đã quên. Thế nhưng. ....

Giọng nói ông trở nên bình thản nhưng lại vững vàng như núi cao vậy

- Ông sẽ không bao giờ quên được cái cảm giác khi ăn chiếc bánh mochi của gia đình họ. Mới tỉnh dậy cảnh tượng ông thấy chính là hai cha con họ làm bánh, cha đập, con nhồi, nó cứ như một vũ điệu truyền thống vậy. Và khi ông tỉnh, họ đã đưa cho ông vài chiếc bánh mới làm xong, có vẻ họ làm để cúng trong năm mới. Mà đối với người bị thương tỉnh dậy thì có cái ăn thức uống chính là điều hạnh phúc nhất, ông đã từ bỏ những cái gọi là lịch sự quý cách mà ngẫu nhiên những chiếc bánh đó không do dự. Nếu chỉ dùng từ ngon hẳn không đủ diễn tả được sự kì diệu của những chiếc bánh họ làm ra, nếu phải nói nó chính là ánh sáng le lói chốn màn đêm khiến tâm linh con người không bị sụp đổ.

Nói tới đây ông cậu nở một nụ cười đầy hoài niệm

- Những chiếc bánh được chia cho hàng xóm láng giềng trong thôn, những chiếc đem tới nụ cười cho mọi người, mặc dù khi ấy cuộc sống rất khó khăn nhưng vì sự cố gắng của gia đình hai cha con họ mà những người trong thôn ấy vẫn nở nụ cười hạnh phúc trong thời điểm đầu năm, ta nghĩ đó là điều rất đáng quý. Thế nên như cháu đã biết đấy, ta luôn giữ cái truyền thống làm mochi với bố cháu vào dịp năm mới không chỉ là phong tục mà còn là sự nhớ ơn đối với ân nhân của mình.

Đến lúc này thì Takuto mới hiểu tại sao cho dù đã sống hơn nửa cuộc đời mà ông vẫn kiên quyết gìn giữ truyền thống gia đình đó là kỷ niệm, là sự nhớ ơn. Thế nhưng Takuto vẫn chưa biết được điều mình muốn biết, và sau đó cậu nghe ông nói tiếp

- Tuy nhiên, có một chuyện lạ lùng ta cảm thấy ở gia đình người đó, nhưng ta đã không hỏi.

- Đó là chuyện gì vậy hả ông

Takuto lĩnh cảm câu chuyện đã vào vấn đề trọng yếu, nhưng ông cậu chỉ lắc đầu

- Ta không hỏi, vì họ đã không muốn đề cập với ai thì hỏi có ích gì, nhưng giờ nghĩ lại ta có thể chắc chắn được hẳn họ đã trải qua gì đó rất đau thương có thể là mất đi người thân của mình. Nhưng cái thời đó, nay sống mai chết, chuyện mất đi người thân quá dễ là bình thường, cho nên ông cũng chẳng muốn dấn động đến nỗi đau bọn họ.

Takuto cảm thấy hụt hẫng khi nghe điều đó, tuy cậu nhờ ông để biết thêm về zunda mochi nhưng cậu chỉ mong rằng ông có thể kể sự tích gì có thể liên quan đến cái cậu cần, cậu biết được khả năng quá nhỏ để điều tra một sự kiện trong quá khứ xa xôi. Nhưng khi nghe chuyện ông cậu kể, cậu có linh cảm rằng mình đang đi đúng hướng thế mà cái quan trọng nhất thì ông lại không biết.

- Thế nhưng, chuyện đó đã là quá khứ xưa rồi, cho nên ông nghĩ nếu cháu muốn biết thì nên đến tận ngôi làng đó hẳn sẽ tìm hiểu được ít nhiều.

Nghe tới đây, Takuto kinh ngạc

- Ngôi làng đó còn tồn tại sao.

Ông cậu gật đầu sau đó đưa cậu một tờ giấy trong đó ghi số điện thoại

- Người này, 2 năm trước ông đã tới đó thăm lại nơi của ân nhân của mình và đã gặp, ông ấy có thể nói là rất rành lịch sử của vùng quê có đặc sản Zunda Mochi đó. Vùng Tohoku. Cháu tới đó gọi điện rồi nói tên của ta hẳn sẽ được giúp đỡ

Bỏ tờ giấy vào trong tay, Takuto quyết định sẽ tới Tohoku sớm nhất có thể.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vũ Trụ - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Làm mochi

Nếu nói về những thứ truyền thống thì ta sẽ liên tưởng đến những thứ phong tục từ xa xưa ăn sâu vào tâm linh của con người và sẽ khó lòng thay đổi chỉ vì thời thế đổi thay. Thế nhưng đôi nếu con người hướng đến cái mới thì phải thay đổi những quan điểm truyền thống tận gốc rễ. Nói đâu xa tư tưởng bình đẳng giới quả thật có từ lâu trong lý tưởng các bậc hiền nhân quả khứ nhưng thử hỏi đến bây giờ ai dám chắc rằng tất cả đều đã hình thành quan điểm như vậy. Và khi đó sự giao tranh giữa cái cũ và cái mới là vô cùng khốc liệt và đã được chứng minh qua chiều dài lịch sử.

Thế nên mới nói thay đổi tư tưởng đã ăn vào gốc rễ của một người đã là rất khó khăn huống chi trong trường hợp của Takuto đang phải đối mặt ở đây chính là thay đổi tư tưởng của một con ma thuộc thời đại cũ thì không biết phải gặp khó khăn thế nào.

“Người không thể nhượng bộ được điều này sao. Điều này quả là khó cho ta a”

[Không... Truyền thống là truyền thống...]

“Chẳng lẽ ngày xưa người làm như vậy không khó chịu ư.”

[Thật ra ta chỉ làm với mẹ ta và khi tập thì với em gái, nhưng bản thân ta không nghĩ việc đó có gì phải khó chịu a, đó là sự hiểu nhau, cùng hợp tác làm nên một tác phẩm. Đó là điều ta đã chứng kiến nhiều lần trước khi chuyện đó xảy ra. Nó không phải là hình ảnh cao đẹp a. Với lại cậu ta không phải là bằng hữu thân thiết của người à.]

“Bằng hữu thân thiết là thật nhưng cái vụ hình ảnh hợp tác cao đẹp thì chỉ có người mới nghĩ thế thôi, chứ còn ta thì cứ tưởng tượng đến khi mình với Kazuma hợp sức cùng làm cái đó giữa một tiệm bánh 90% là con gái thì dám chắc một điều rằng ta với cậu ta sẽ thành nguyên liệu cho những tác phẩm nghệ thuật không hay trong trí tưởng tượng đột phá chân trời của mấy cô thiếu nữ đó á.”

[Ta thì không hiểu lắm những ngôn từ hiện đại mà người dùng đâu, giải thích rõ ràng hơn được chứ.]

Đối với thứ đó là gì ngay cả Takuto cũng không thể giải thích rõ ràng được mà cho dù cậu có thể thì cậu cũng chẳng muốn giải thích làm chi, tuy cậu không ác cảm với mấy thứ đó lắm nhưng cậu cũng chẳng muốn tìm hiểu làm gì. Takuto quệt mồ hôi trán, trời đã nóng mà còn phải cãi nhau với một con ma khiến cậu vô cùng mệt mỏi.

“Thôi tạm gác chuyện đó qua một bên đi, ta tiếp tục luyện tập những động tác đó cho thành thục đây.”

[Không được, cho dù có mài dũa khả năng của người mà không tìm được người thích hợp để cùng làm thì sẽ không thành công đâu. Đó không chỉ là truyền thống mà còn là sự bất kính nữa. Cực kì Bất Kính đó.]

Nghe vậy Takuto giật mình, tên này cắn chặt vào 2 chữ bất kính, chứng tỏ nó không tầm thường

“Nhưng bất kính với ai chứ. Chúng ta có phải làm bánh cho vua chúa, hay Nhật Hoàng đâu.”

[Ta không nhớ... Khi trở thành như vậy, rất nhiều chuyện ta đã không còn nhớ trọn vẹn ngoại trừ chấp niệm của mình. Nhưng ta biết chắc rằng nếu một mình người làm sẽ mang tội bất kính và hậu quả sẽ không tưởng được.]

Nghe vậy Takuto cũng không nói gì thêm cả, cậu không tin lắm vào mấy chuyện tâm linh và các ý nghĩa được lưu truyền của các phong tục ngàn xưa, nhưng đó chỉ là trước đây, sau khi chứng kiến cùng trải nghiệm những điều khó đỡ xảy ra với mình thì cậu hoàn toàn tin vào những thứ đó. Cho nên nếu con ma này đã khẳng định sẽ rắc rối nếu làm một mình thì cậu cũng không dám thử. Hiện tại rắc rối đã đủ ngập đầu Takuto rồi.

Nhưng cứ tưởng tượng đến hậu quả mà xảy ra với mình và Kazuma sau sự kiện đó khiến Takuto càng trầm nã, nếu cậu chỉ bị Shouko dẫn cho mềm người thì thôi đi cái đó còn chịu được, chứ nếu xui xẻo khiến cho Suzuno hiểu lầm thì thôi rồi, khi đó Takuto chắc chỉ có nước tông đầu vào gạch rồi cùng làm ma sau đó trở thành oán linh hận thù làm bạn với cái đám này vì một cái lý do không thể nhầm shit hơn.

Nghĩ tới đây Takuto càng trầm nã, có ai ngờ được rằng mấy hôm trước ở siêu thị cái tên này còn nổi điên cùng Takuto suýt giết hai con mụ dám làm hại em gái cậu và sau cuộc nói chuyện ở nhà Riyumi thì nó trở nên trầm lặng không cách nào giao tiếp được, cho dù cậu đã cố gắng vào không gian tinh thần thì Takuto cũng không thể tiếp cận nó tựa như có một rào cản vô hình vậy. Khi đó Takuto quả thật không biết phải làm gì, tuy tên này giúp cậu nhiều điều là thật nhưng bản thân nó cũng là một trái bom hẹn giờ ai biết được tên này có lúc nào bức xúc lại phát điên lên chiếm quyền khống chế cơ thể cậu mà phát tiết không.

Thế nhưng sự đòi không ngờ được rằng vào cái hôm Riyumi đến thăm mang theo một hộp bánh Zunda Mochi cho Takuto thì khi cậu ăn thử thì đột nhiên cảm thấy một cái gì đó rất mãnh liệt phát ra từ con ma đó. Rồi nó chỉ nói gọn lỏn

[Chỉ có như vậy sao, tên kia chuẩn bị đi ta sẽ dạy người cách làm Zunda Mochi truyền thống.]

Tuy không hiểu việc nó nói là ra sao nhưng Takuto cũng có chút nhẹ người khi nó đã tỉnh lại. Nhưng đột nhiên cậu ngẫm nghĩ đến lần trước khi hai đứa đánh nhau trong không gian tinh thần, tâm thế VIP đó đã khiến nó dừng tay và bây giờ chỉ bằng một cái bánh cũng của tiệm đó đã khiến nó tỉnh lại. Rất cuộc quan hệ của con ma này với cửa tiệm đó là như thế nào. Thế nhưng nếu đã hứa sẽ giúp thì Takuto cũng sẽ giúp tới cùng cho nên cậu xắn tay chuẩn bị học cách giả mochi. Thêm vào đó cái cánh cậu và Suzuno cùng nhau phối hợp nhịp nhàng uyển chuyển cùng làm bánh thì quả là thiên đường a. Ước

mở Takuto với Suzuno là mở một tiệm ăn gia đình thế nên nếu có thể chung tay làm mochi thì đó hẳn là một bước tiến lớn.

Nhưng dường như thực tại có vẻ muốn hành Takuto khi cậu nghe con ma đó từ chối thẳng thừng khi nghe cậu muốn cùng Suzuno giã bánh với lý do là truyền thống không cho phép.

“Minh thật sự muốn đập người nào đề ra cái truyền thống trọng nam khinh nữ đó.”

Và sau đó con ma đã đề cử một người khác và người này chính là Kazuma bằng hữu chí cốt của cậu. Thế nhưng như đã nói trên Takuto hoàn toàn không muốn lần đầu làm bánh mochi hai người của mình lại là với một thằng con trai, cái gì cũng được trừ điều này ra á. Thế nên mới có màn tranh cãi từ nãy tới giờ, làm một mình không xong, hai người cũng không ổn Takuto đứng đang thật sự bế tắc.

[Nếu người chưa sẵn sàng cho quá trình làm bánh thì ra ngoài đi ta sẽ chỉ cho người một số thứ cần lưu ý về cách sử dụng nguyên liệu.]

“Vậy thì đi ra mua bột mochiko là được mà đúng không. Hay người tính làm từ bột Shiratamako.”

Nếu nói về việc làm mochi thì tuy chưa bao giờ động tay vào nhưng ngày xưa Takuto cũng từng xem ông cậu và bố cậu từng làm để chào đón năm mới rồi, cho nên cậu cũng có biết chút ít về cách làm truyền thống.

[Người đang nói gì vậy, hai thứ bột đó không phải là bước thứ 2 sao, chúng ta phải mua chuẩn bị nguyên liệu đầu tiên là gạo nếp mochigome chứ.]

“Bây giờ người ta đã làm sẵn hai loại bột đó rồi, không cần lúc nào cũng phải làm từ gạo đâu.”

[Sự thay đổi này khiến ta không biết phải nói gì hơn cả.]

“Thời đại kinh tế thời, có nói người cũng không hiểu, ừ mà cũng phải nhì, người là ma thuộc thời đại cũ, mà ta vẫn chưa biết chính xác rằng nếu còn sống tới giờ thì người bao nhiêu tuổi rồi.”

[Ta không nhớ rõ nhưng cũng sẽ phải hơn 60 năm]

Vậy có phần lớn tuổi hơn cả ông nội sao, nếu vậy cũng không hẳn là thời xa xưa nhưng cũng là người trong thế chiến II. Chấp niệm khiến hẳn không thể siêu thoát sau từng đó năm rớt cuộc là gì đây, hẳn nó cũng có liên quan đến tiệm bánh mới mở.

“Được rồi, vậy thì chúng ta cùng đi mua bột về làm thôi.”

[Không được, ta vẫn muốn dùng cách truyền thống, sử dụng từ nguyên liệu cơ bản nhất là gạo.]

“Như vậy không mất thời gian sao.”

[Mất thời gian cũng là điều kiện thể hiện công sức cùng thành tâm của người vào món bánh đó đấy.]

“Đúng thật là... Món bánh này làm cho ai ăn chứ.”

Nhưng nói rồi Takuto cũng ra khỏi không gian tinh thần để rời nhà mua gạo mochigome

.....

- Onii chan, anh chưa khỏe mà đã ra ngoài đi đâu vậy

Khi thấy cậu ra ngoài khi mới có thể xuống giường Kotori lập tức chạy đến.

- Anh đi mua gạo về làm mochi chứ làm gì.

- Ể... Việc đó anh nghiêm túc á. Thật sự làm mochi ư.

Em gái cậu làm một bộ mặt khó tin cũng như khi cậu nói cậu sẽ làm mochi vậy.

- Có cần phải ngạc nhiên vậy không, bộ lạ lắm hay sao.

- Onii chan có bao giờ làm mochi đâu, năm tết lần trước anh chỉ qua xem bố và ông làm một chút rồi kiếm cơ chuẩn thẳng.

“Xem hai người đàn ông trung niên đập mochi thì có gì mà hay chứ, hồi nhỏ anh coi chỉ vì thấy tò mò.”

Tuy nghĩ chính xác là vậy nhưng không đời nào Takuto nói ra cả.

- À em đoán ra rồi a. Onii chan, anh cũng suy tính sâu xa lắm

Đột nhiên Kotori lém lỉnh nhìn cậu như là đang muốn nói cô bé đã nhìn thấu cậu.

- Ý em muốn nói gì đây con nhóc kia.

- He... He... Anh biết rồi còn hỏi... Khi làm mochi luôn luôn có hai người, một người đập, một người nhào bột, mà nếu Onii đã làm thì ai sẽ là ứng cử viên hỗ trợ đây, chắc chắn là Suzuno chan rồi, mà anh đang rảnh vì lỡ chuyển tập huấn nên hẳn anh sẽ rủ chị ấy cùng tập làm bánh chung cho đỡ chán đúng không.

Không thể không nói Kotori quả thật hiểu rất rõ những mong ước của Takuto, nếu không có con ma trọng nam khinh nữ đáng ghét nào đó.

- Đừng nói giống như là Suzuno là vật giải sầu của anh vậy chứ

- Em không có ý đó, nhưng không chỉ có vậy đúng không, Onii chan, ý định của anh còn sâu xa hơn nhiều

- Ý em là sao?

Đến lúc này thì cậu không hiểu ý của em cậu đang muốn nói tới cái gì nữa.

- Tất nhiên là dụng ý anh đâu chỉ có như thế đâu. Nếu anh và chị ấy thành thực làm thì tết năm sau hai người chắc chắn sẽ cùng làm với nhau trong dịp chào đón năm mới cho cả hai gia đình. Trừ oi khi đó thì mối quan hệ của anh và chị ấy đúng là đã lên được tầm cao mới rồi đó. Cùng chồng tương lai giả mochi mừng năm mới với hai gia đình a. Còn gì tình tứ hơn được nữa chứ

- Kotori...

Takuto im lặng một hồi lâu rồi bắt đầu vỗ òa nước mắt từ từ, đây đúng là sự tốt không thể ngờ tới, Takuto đúng là muốn làm chung với Suzuno nhưng cậu không nghĩ xa tới việc khiến cho cô ấy tham gia những hoạt động được coi là truyền thống gia đình.

- Kawaii Imouto của anh... Em đúng là cứu tinh, em vừa cho anh thêm động lực để kiên quyết giữ lấy bản ngã của mình để đấu tranh vì sự bình đẳng giới với một tên cổ hủ miệt thị lúc nào cũng bô bô là trọng nam khinh nữ a.

- Onii chan... Anh làm sao vậy, hay là anh chưa khỏe.

Takuto lắc tay làm một điệu bộ sáng chói khiến người khác cảm thấy mình như muốn ói sau đó lớn tiếng nói.

- Anh bây giờ cảm thấy đầy sức sống đến nỗi cho dù mấy chục thăng hôm bữa ở siêu thị anh đây cũng đập cho bọn chúng nhập viện thì thôi. Tất cả nhờ em đó... Nè tại sao em không cùng anh cùng hô “Bình Đẳng Giới Muôn Năm” thật to vài lần nhĩ.

Ngay sau câu nói đó của Takuto, Kotori làm bộ mặt “Ê Cái quái gì.” Sau đó cô bé lắc đầu với tốc độ ánh sáng

- Miễn... Kì cục lắm...

- Kawaii Imouto của anh, cái này coi như là cảm ơn của em cho anh vì cái thẻ VIP hàng hiếm đó đi mà.

Kotori ngay lập tức chu mỏ phản bác lại và quả là lần này Takuto đã đánh bom tự tử

- Chứ không phải đó là quà hồi lộ khiến em không nói ra cái quá khứ mà ngày xưa anh tạo dáng đưa tay phải ngang mặt sau đó nắm lại rồi nói “Chuẩn bị đi. Ta sẽ dùng “Phá Áo Tường, Hủy Dung Nhan, Siêu Cấp Tươi Tinh Trờ Lại Quyền” này để hạ gục ngươi.”

Crack....

.... Tâm linh Takuto mất hết sắc màu và vỡ thành mảnh vụn bay theo gió, mặc dù cho tới lúc này Takuto vẫn nghĩ đó là một cái tên rất ngầu, thế nhưng nếu để con nhóc này bô bô cho người ngoài biết thì đúng thật là không có chỗ để chôn.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vũ Trụ - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Biến cố khi ra chợ

Sau khi bình phục bởi vết thương tinh thần, Takuto cũng chạy ra chợ. Với một người có ý định mở tiệm ăn gia đình cùng vợ tương lai của mình là Suzuno, Takuto cũng rất thường xuyên đi ra chợ mua đồ, và đối với cậu khu chợ này dường như là nơi sẽ gắn bó với mình từ nhỏ và sau này cũng thế, mọi thứ có thể đổi thay nhưng cậu không mong khu chợ này có gì thay đổi mạnh mẽ.

Đã đi tới phía ngoài khu chợ, vẫn đông đúc người người tấp nập như thường lệ, cậu thấy các sinh viên tặng khăn giấy cho mọi người rồi xin chữ ký ủng hộ cho một vấn đề nào đó. Những tiếng rao hàng của những sạp bán đủ thứ đồ trên trời dưới đất nơi vỉa hè. Có cả những người ngoại quốc đến đây mua những đặc sản mà họ thích nữa.

- Comon... Cheap Price Suprise Good.

Một giọng rap dở ẹt vang lên khiến Takuto ngạc nhiên quay về hướng đó, người bán dạo, mà ngày hôm qua đã bán cho cậu viên bi đáng ngờ với giá 200 yên, nhưng sau đó bằng một lý do khó nói Takuto đã phải đổi nó với một con nhóc loli dữ dằn lấy tấm thẻ VIP của tiệm bánh mới khai trương. Tuy không tự nguyện nhưng Takuto vẫn cảm thấy biết ơn về sự đổi chác đó, nếu không có tấm thẻ thì cậu hẳn đã xong đời với con ma kia rồi.

"Hình như mình nhớ ông ta tự xưng là Joran thì phải, liệu mình có nên qua đó xem thử liệu có vật phẩm nào phù hợp để giải quyết tình trạng của mình hay không."

Ngẫm nghĩ như vậy trong đầu Takuto có hai lựa chọn

(1) Cứ ra đó đi, xem thử vận khí có tốt không

(2) Khỏi đi, lão ta lại lột tiền mình cho coi, với lại...

Takuto suy nghĩ một chút sau cậu đưa ra lựa chọn (2), một phần vì lý do nêu trên phần còn lại là cậu đã hứa sẽ giải quyết theo hướng giúp đỡ những chủ tiệm rửa và con ma đầu tiên cũng đã mở lòng giúp cậu nhiều lần thế nên phải tự mình làm việc này thôi, cố gắng đến cùng vậy.

Nói rồi Takuto cũng bước vào trong khu vực chợ, không hổ danh là khu chợ lớn nhất thành phố, hai bên cậu là những cửa hàng bán đặc sản các loại bánh kẹo dân tộc cùng các nhà hàng mọc san sát với nhau.

Takuto không vội mua gạo ngay mà cậu đi tham quan một chút qua các cửa hàng.

"Người có thấy được những gì ta thấy không."

Takuto đối thoại với con ma trong người mình, tuy không thích bị ám lăm nhưng Takuto cũng muốn cảm nhận được cái cảm giác khi nhìn thấy một con ma thời xưa trầm trồ trước những cái hay cái mới của thời hiện đại là như thế nào.

[Đúng là khác biệt với thời của ta một trời một vực a. Nhật Bản đã thực sự đi đến sự phồn vinh như vậy à. Nếu thời của ta được như vậy hẳn sẽ...]

Không giống như Takuto suy đoán, giọng con ma trở nên sâu lắng như hoài niệm lại thời đại của mình. Tuy nó không nói hết nhưng Takuto vẫn có cảm giác hẳn chuyện nó dừng giữa chừng đó rất quan trọng. Cậu không hỏi, không cần phải hỏi, tuy tiếp xúc chỉ qua mấy lần nhưng Takuto thấy nó có thể nổi khùng trước sự đau đớn của em gái cậu vào lúc đó hẳn không phải là loại độc ác khi còn sống. Nếu có ai nghe được kết luận này của cậu hẳn sẽ chửi cậu là 1 thằng ngu tin tưởng vào một con ma suýt nữa lấy dao thọt em gái cậu trong đêm. Nhưng Takuto đã cảm nhận được sau khi đánh nhau với cậu, không hẳn phải nói rằng khi nó biết được tấm thẻ VIP thì thái độ của nó đã tốt hơn hẳn, cậu không còn cảm thấy sự căm thù của nó hướng về cậu nữa rồi. Vậy bây giờ hẳn đã là lúc thích hợp

"Quan hệ của người với cửa hàng bánh mới mở là như thế nào vậy."

[Akari Houjo, người quản lý tiệm đó rất có thể chính là em gái của ta, người mà ta nghĩ đã chết từ lâu vì sự bất lực của chính bản thân.]

Takuto giật mình, nếu vậy thì mọi chuyện đã được giải thích hoàn toàn, tên này trở thành oán linh vì nguyên rửa sự vô dụng của bản thân mình cho nên vào đêm đó người nó nhắm đến là em gái cậu sau đó bị những sợi tơ bạc ngăn chặn lại.

Lần gặp gỡ tiếp theo chính là khi Takuto sử dụng tấm bùa trên tay xâm nhập vào không gian tinh thần thả nó ra và đánh nhau một trận, và khi Takuto thất bại, thì nó hẳn đã thấy tấm thẻ VIP rơi ra và phát hiện hình và tên quản lý được in trên đó.

Cho nên khi đó nó đã thay đổi quyết định giúp đỡ Takuto tìm Kotori ở siêu thị vì khi đó hẳn nó đã bình tĩnh hơn và quyết định đặt cược vào Takuto. Rồi sự kiện tiếp theo là nó và Takuto chứng kiến cảnh Kotori bị người khác làm bị thương, tới đây thì khỏi cần giải thích tiếp, sự giao thoa của cảm xúc giữa một người một quỷ đã khiến cho khách hàng ở trung tâm siêu thị trải qua một cơn ác mộng khó quên trong đời.

Sau khi trải qua bao nhiêu đó chuyện với nó thì Takuto cuối cùng cũng đã hoàn toàn hiểu được tại sao cậu lại rơi nước mắt trong không gian tinh thần rồi khi đối diện với nó rồi. Đây quả là một linh hồn đáng thương chết trong sự hối hận không thể bảo vệ em gái của chính mình.

"Vậy tại sao người không nói sớm để ta đưa người tới đó."

[Tới đó để làm gì... Nhất là ta đã...]

Nghe lời ngập ngừng của con quỷ Takuto nhớ tới câu hỏi nó đã từng hỏi cậu rằng [Kể cả việc đó sẽ khiến người được người giúp đỡ hận người cả đời.?)

Hẳn trong lòng nó còn tồn tại một nỗi khuất mắt nào đó với người đó.

"Người... Có phải người đã làm một việc mà người cảm thấy cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ đúng không."

[Cho đến bây giờ ta vẫn không hiểu tại sao người đó lại làm thế nữa. Nếu người đó không can thiệp vào hẳn mọi chuyện đã tốt đẹp hơn nhiều... Chẳng lẽ anh em bạn ta lại... Tại sao..... Tại sao chứ...]

Một cảm giác run động cực kỳ mãnh liệt tỏa ra sâu trong tâm khảm của Takuto, hắc linh hồn đỏ đang cực kỳ đau đớn nhưng nó hoàn toàn khác với sự hận thù thuần túy lần trước, một cảm giác mà cậu không thể hiểu được nó là như thế nào...

“Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào. Chuyện gì đã xảy ra với người.”

[Nếu người đó thật sự nghĩ cho em gái ta và ta thì tại sao lại làm như thế...]

nó không trả lời nhưng Takuto bỗng cảm thấy một luồng bất an cực kỳ dữ dội lan tỏa trong lồng ngực mình, nhưng nó không phải từ con ma ấy mà ra. Một thứ khác. Không chút chậm trễ, Takuto đặt tay phải lên mu bàn tay trái nơi lá bùa vẫn còn dán ở trên đó và nắm chặt, cậu quyết định vào thế giới tinh thần để xem điều gì đang xảy ra.

- Ah.....

Takuto nghiêng rặng trong đau đớn, cậu cảm giác được các tế bào não cậu như đang bị đốt cháy khi cậu cố gắng xâm nhập vào thế giới tinh thần.

- Cái quái gì thế này, sao chuyện này lại xảy ra chứ

Takuto gần như muốn hét lên vừa đau đớn vừa tức giận khi thất bại. Mới khi nãy thôi cậu còn đi vào đó cùng với con ma học cách đập mochi mà bây giờ chỉ bằng một số câu hỏi về quá khứ nhằm giúp Takuto có một hướng đi rõ ràng trong việc cứu giúp nó, vậy mà tại sao bây giờ lại như thế này.

Tám bùa vẫn hoạt động, Takuto chắc chắn điều đó vì cậu đã cảm nhận được sự trống rỗng quen thuộc khi vào thế giới tinh thần nhưng chưa kịp nhìn thấy gì thì bộ não cậu tưởng chừng đã bị đốt thành tro bụi.

- có cách nào không nhỉ, hay là ra một tiệm net gần đây để hỏi bọn người trên TWIA.

Tuy nghĩ thế nhưng ngay lập tức Takuto phủ nhận điều đó ngay, nếu bọn họ muốn giúp cậu tận gốc hắc đã làm rồi chứ không chỉ mình cách như vậy cả. Mặt Takuto nhăn nhúm lại vì sự bất lực. Đối với cậu con ma bây giờ đã không còn là sự nguy hiểm, mà chính là ân nhân đã giúp Takuto bảo vệ em gái cậu, nếu một người mà không thể thỏa mãn tâm nguyện của ân nhân người thân thì có thể gọi kẻ ấy là người chân chính không. Takuto không cho phép điều đó xảy ra, cậu nắm chặt bàn tay trái

- Khốn khiếp, vào cho taaaaaaaaaaaaa.....

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Không có ngẫu nhiên, chỉ có tất nhiên

- Eto, để xem nào, mình phải mua cái gì nhỉ, trứng, khoai tây, thịt heo, rau bắp cải à cũng khá đơn giản nếu cô ấy không chú thích cái nào phải mua ở tiệm nào. Thậm chí còn đưa ra cái giá để mình tham khảo nữa chứ

Nói câu đó trong khi nhìn vào mớ danh sách được cô bạn nhắn qua điện thoại nhờ mua giùm, cô bé đeo kiếng bắt đầu gãi gãi đầu.

- Đúng là con gái của chủ phòng trọ có khác, tính toán siêu cẩn thận luôn.

Gập điện thoại lại và nhìn xung quanh, cô bắt đầu nhiệm vụ mua hàng của mình

- tốt nhất phải mau lên thôi nếu không khu chợ này trở nên đông đúc thì sẽ có người lợi dụng xàm sở mình mất.

Cô gái sau khi đưa ra lời cảnh báo với bản thân mình cũng bắt đầu hòa mình vào đám đông trong chợ, là một người khách trọ cô không phải làm những điều này nhưng là người bạn thân với con gái chủ trọ, thì cô rất vui lòng lâu lâu giúp đỡ bạn mình, nhất là mấy ngày nay cô ấy có chút không vui, hình như là vì cậu bạn thanh mai trúc của cô ấy mà bị chuyện gì đó bị thương. Mỗi đến hôm nay khi nhận được tin nhắn là người bạn đó đã bình phục nên cô con gái chủ nhà trọ mới trở nên tươi tắn hơn và cô ấy đã tham gia một trận đấu bóng chày với đội tuyển nữ trong trường. Và có vẻ như trận đấu có mất chút thời gian nên trước khi đi đã gửi tin nhắn nhờ cô bé đeo kiếng mua giùm một số nguyên liệu cho bữa tối.

- Cô ấy đã thật sự vui vẻ nhỉ, thế cũng tốt thôi nhưng mà quả thật may mắn rằng hôm nay mình không có bạn công việc của hội học sinh đó chứ

Là đội trưởng đội trị an của trường nữ sinh chất lượng nhất thành phố Saint Ishiyama công việc của cô bé đeo kiếng rất nhiều, cho dù đây là thời điểm nghỉ hè đi chăng nữa, thì hoạt động câu lạc bộ vẫn diễn ra, chưa kể cô lại có thêm cái danh tư vấn cho các câu lạc bộ võ thuật của trường nữa. Do Saint Ishiyama là trường của các tầng lớp tiểu thư nên những câu lạc bộ vận động mạnh mẽ như vậy là khá ít.

Thế nhưng một khi đã mở ra câu lạc bộ nào thì học sinh phải có trách nhiệm khiến câu lạc bộ đó trở thành một câu lạc bộ xứng đáng với danh tiếng của trường cho nên với các lady như vậy thì họ đã gặp khá nhiều khó khăn trong khi mới bắt đầu. Và khi đó chính cô gái đeo kiếng này đã chứng tỏ mình đây chính là tư vấn hiệu quả nhất.

Thế nhưng cô lại không tham gia bất cứ hoạt động câu lạc bộ nào cả, đội trưởng đội tri an là đích đến của cô, bởi theo cô nói, bảo vệ học sinh trong trường không chỉ là nhiệm vụ mà còn là sở thích khi được ngắm nhìn mọi cô gái trong trường kìa.

Nói tới đây thì cũng biết cô gái đeo mắt nâu đeo kính dạng hình oval, có khuôn mặt thanh tú trông rất thông minh này là một yuri tầm cỡ. Thế nhưng nét tươi tắn tự tin cùng lòng hào hiệp của cô ấy khiến cho cô có một dàn hâm mộ rất đông đảo ở trường.

Nếu nói trường Saint Ishiyama là trường dành cho các đóa hoa tươi khoe sắc trong những bình hoa đất tiền thì hẳn cô sẽ là bông hoa đại hoàng đã nổi bật nhất khi mới nhập học được vài tuần cô đã đập nát một băng đảng anh chị cộm cán chỉ để cứu một người bạn khác lớp.

Thế nên một người như cô đây sẽ sẵn sàng giúp đỡ các cô gái khác nếu họ có điều chi nhờ vả và thậm chí không ngại đối đầu với khó khăn.

Và bây giờ cô cũng đang xem xét về thực đơn phải làm cho buổi tối nay. Khu nhà trọ của bạn cô khá rộng bao gồm 7 phòng 8 chiếu khá rộng, bố mẹ cô bé một căn ở tầng dưới, cô bé chiếm cứ một căn trên lầu, ông bà cô bé ở một căn cũng trên đó, còn lại phòng khách, nhà ăn, và vẫn còn thừa hai phòng nên đã cho người thuê. Cô gái đeo kính một phòng, còn một phòng là một anh sinh viên khác.

Mất kính cân nhắc một chút về thực đơn, hôm nay bạn cô đã tham gia một trận đấu bóng chày hẳn sẽ đói và mệt mỏi thế nên đồ ăn cần phải bổ sung năng lượng đã mất. Vậy hẳn là một món nặng nhiều dinh dưỡng, thế nhưng ông bà của cô bé lại không thể tiêu hóa những món như vậy cho nên cô cần phải có chút điều chỉnh về gia vị và cách thức nấu.

"Hẳn nên cho chút thảo dược cùng cố sức khỏe tuổi già nhỉ".

Cái gì không nói chứ việc dùng thảo dược trong nấu ăn thì cô bé này đã thuộc hàng cao thủ. Sở dĩ cô ấy được mọi người mời vào câu lạc bộ võ thuật không chỉ vì tài năng mà còn vì cách nấu các ăn món tẩm bổ cùng các liều thuốc xoa bóp thích hợp cho mọi người trong quá trình luyện tập.

Sau khi suy nghĩ thấu đáo rồi thì cô bắt đầu mua những nguyên liệu cần phải mua thì mất kính cũng nhanh chóng đến từng chỗ mà hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Nhưng cô không về nhà ngay, nếu chỉ cần mua những thứ yêu cầu có thể hẳn sẽ đủ nhưng mất kính cần thêm một số thảo dược cần thiết cho việc nấu, nên cô đi xung quanh chợ để kiểm chỗ bán. Và đi được khoảng 10 phút ở một nơi khá là vắng vẻ khu góc chợ, một gian hàng thuốc đông y tỏa ra một cảm giác lâu đời cũ kỹ xuất hiện trước tầm mắt của cô, khẽ mỉm cười, mất kính mở cửa bước vào.

Không giống một tiệm kinh doanh ở khu vắng vẻ góc chợ tiệm thuốc này cũng khá là hoành tráng, 3 dãy kệ gỗ lớn, hai bên tường và đối diện cửa, bên trái là một lọ rượu thuốc, và cả quầy chính nơi một người đàn ông trung niên đang ngồi đó cặm cụi dán mắt vào chiếc máy tính để bàn

Bên tường phía đối diện cổng là một cái tủ nhỏ đựng dược thảo kế cánh cửa dẫn xuống gian dưới, còn bên tường phải thì chứa những thứ mà một cô gái hẳn sẽ khó thét khi nhìn vào, rắn và các loại bò sát thứ được người ta dùng để ngâm trong trường hợp khách muốn mua về để tự chế biến.

- Bốc thuốc hay xem bệnh đây cô gái

Người chủ tiệm lên tiếng sau khi liếc tới cô gái một chút rồi tiếp tục chăm chăm vào chiếc máy tính của mình. Thấy vậy cô gái mất kính có chút khó chịu nheo mắt lại nhưng rồi vẫn bước ra chỗ hẳn. Cô không muốn mất thời gian tìm kiếm một tiệm khác nữa. Với lại là người trong nghề cô có thể thấy được hương dược liệu trong đây cũng hẳn là hàng tốt. Cô lấy một tờ giấy để sẵn trên bàn viết vào đó mấy chữ.

- Tôi cần những vị thuốc này, ông lấy gấp cho tôi được không.

Chx Cầm lấy tờ giấy trong tay, người chủ tiệm bắt đầu sử dụng máy tính của mình để tra cứu. Có vẻ như đó là một phần mềm để quản lý tài nguyên trong tiệm giúp cho người chủ dễ dàng biết được vị thuốc nào ở đâu.

- Được rồi, tôi sẽ đi lấy thuốc, cô chờ ở đây một chút nhé.

Khi người chủ tiệm tiến tới kệ thuốc chỗ bức tường đối diện cửa chính thì cô bé mất kính cũng tiến lại đó nhưng khẽ liếc qua màn hình máy tính, cô nhún mày thờ dãi.

"Thì ra cái tên này đang chơi game online, thảo nào khi nãy hẳn chặc lưỡi khó chịu hẳn vì sự xuất hiện của mình đã quấy rầy hẳn... Với lại..."

- Thuốc của cô đã xong rồi, tổng cộng là...

Cô bé đeo mắt kính gật gù đầu, tuy tên này có chút dờ người, nhưng những vị thuốc hẳn đem ra đều thuộc loại tốt.

- Anh không phải là chủ gian hàng này đúng không

Người trung niên giật mình sau đó lên tiếng

- Ê...!!! Cô hình như không phải khách quen sao lại biết được điều đó, bà của tôi có chút việc phải về quê nên nhờ tôi đến trông tiệm giùm mấy hôm.

- Cũng không có gì lạ, thuốc ở tiệm này có tình trạng rất tốt chứng tỏ người chủ là người uyên bác về đông y, nhưng trong những lúc khi nãy tôi đưa anh bốc có hai liều trộn vào sẽ trở thành thứ không tốt cho cơ thể, nếu anh là chủ thật hẳn đã phát hiện ra điều đó và đưa ra lời tư vấn chứ.

Khi nghe lời nói có chút chỉ trích của cô gái người đàn ông trung niên bắt đầu tỏ vẻ khó chịu

- Vậy cô thử tôi, ngay từ đầu sao.

- Đúng, thật ra tôi đã nghi ngờ khi bắt đầu ghi những liều thuốc rồi, trên người anh không có mùi của dược thảo, cho nên hẳn không phải là người thường xuyên tiếp xúc. Nếu có thời gian rảnh thì nghiên cứu về thuốc đi đừng có chơi game trong giờ làm như vậy nữa, kẻo không lại gây rắc rối cho bà của anh khi quay lại đó. Anh không muốn hốt nhầm thuốc rồi gây họa đúng không.

- Khéo lo... cái tiệm này ai cũng như cô thôi, đều mang đơn thuốc đến, tôi có thống kê trên máy tính rồi cứ thế mà hốt theo liều thì có hại ai được chứ.

cô gái thờ dãi, xem ra không thể nói được với kiểu người này rồi. Nghĩ vậy cô quay bước ra cửa.

- Tôi muốn mua thuốc.

Cánh cửa mở ra, một cô gái khác bằng tuổi cô từ ngoài bước vào tay cầm theo một cái ván trượt, có vẻ cô là người nước ngoài, mắt nâu đỏ sậm, mái tóc ánh xanh bạc dài tới tận qua hông và được buộc lại theo kiểu đuôi ngựa. Trên cổ vắt vào một chiếc tai nghe chụp loại lớn có dây nối với chiếc máy nghe nhạc ở trong túi áo. Cô gái đeo kính vẫn có thể thoáng nghe thấy tiếng nhạc phát ra.

"Một tuýp mạnh mẽ a, đáng tiếc là không học trong trường mình nhỉ. Nếu không hẳn có thêm một câu lạc bộ thể thao rồi. Mình muốn ngắm cô ấy khi nhào lộn trên không cùng với chiếc ván trượt quá đi mất."

Ngắm nghĩ trong tiếc nuối mắt kính tính bước ra cửa về nhà

- vậy chỗ anh không có vị thuốc đó ư, có thể giới thiệu cho tôi biết ở đâu kiếm được nó không. Tôi vốn sống nước ngoài không biết gì về đông y cả

Có vẻ như tiệm thuốc nơi này không có đủ liều mà cô bé này muốn rồi, và người chủ bây giờ cũng đã bỏ tay toàn tập

"Thấy chưa, tôi đã bảo ông rồi mà, không có kiến thức làm sao có thể tư vấn cho khách hàng được."

- Làm sao bây giờ, mẹ tôi rất cần thuốc, mà bà ấy lại không chịu uống thuốc tây.

- Đưa cho tôi xem đơn thuốc chút nào

Cô gái mắt kính bước tới bên cạnh và chìa tay ra, là một yuri, cô không thể để một cô gái gặp khó khăn như vậy, nó cũng giống như cô giúp mọi người trên trường vậy thôi.

Cầm lấy đơn thuốc trên tay, mắt kính ngay lập tức nhìn ra nó là loại thang thuốc gì. cô quay sang người chủ tiệm

- Đây, có phải là tiệm đang thiếu loại này đúng không

Người chủ tiệm gật đầu, nếu cả dữ liệu trong máy anh đều nói nó không có thì hẳn không có thật rồi, tuy đúng là anh không có kiến thức về y học thật nhưng cũng không đến nỗi vô trách nhiệm với tiệm thuốc của bà mình. Khi mới tới đây, anh đã chịu khó xem sổ sách và các tài nguyên có được trong tiệm và thống kê hết trong máy tính kể cả số lượng một cách khá tỉ mỉ.

- Vậy anh thử tìm xem có loại thuốc nào tên như vậy hay không

Nói xong cô gái mắt kính đưa cho anh một cái tên dược liệu, cả hai đều không hiểu cô ấy nói như vậy có ý gì.

- Hay đây là một dược liệu khác có thể thay thế được thứ còn thiếu

Người chủ quán lên tiếng đưa ra suy đoán của mình, trong mắt anh ta bây giờ cô nàng đeo kính hẳn là một người trong nghề cho nên cũng không dám phản bác mà bắt đầu tìm cái tên trong kho dữ liệu của mình

- đây, có nó đây rồi, để tôi đi lấy cho cô, mà này mắt kính, liều lượng thế nào.

"Nếu không phải là tôi muốn giúp cô bé này thì cũng chẳng ở đây cho anh nói như sai bảo vậy đâu."

Tuy nghĩ vậy nhưng mắt kính vẫn lên tiếng chỉ dẫn cho người trung niên

- Cứ theo như đơn thuốc là được

Nghe mắt kính nói xong, người chủ quán chạy tới kệ thuốc, và ở bên ngoài cô bé tóc xanh bạc lại không có vẻ như là vui mừng trái lại còn lo lắng hơn

- Nhưng... Sử dụng một loại thuốc khác như thế có ổn không vậy

mắt kính lắc lắc đầu sau đó nói một cách tự tin

- Không phải loại thuốc khác, mà chính là bản thân được liệu bị thiếu đó, cái tên ghi trên giấy của cậu, đó chỉ là cái tên mới đổi gần đây thôi, người chủ tiệm này là một người cao tuổi, thế nên chắc chắn rằng người đó sẽ dùng tên cũ cho được liệu của mình.

Cô bé tóc xanh vẫn bán tín bán nghi

- ở đây có mấy tính đó, cậu nói anh ta lên mạng kiểm tra thông tin tên thuốc là biết liền thôi mà.

Nói xong mắt kính quay qua người chủ tiệm nở một nụ cười mà trong ánh mắt người chủ tiệm hẳn là nụ cười của ác ma

- anh sẽ giúp cô ấy kiểm tra đúng không nào.

"Con bé này đang thù oán mình chắc luôn, biết mình đang chơi game nên mới bắt mình tra cứu tài liệu đây mà, làm sao mà mình biết tra cứu mấy cái này cơ chứ."

- Vậy thì làm phiền anh rồi

và sau đó người chủ tiệm cũng chịu số phận và mở mạng lên tra cứu tài liệu cho khách hàng, nhìn những tin nhắn spam của chiến hữu đang xông ma trận mà anh muốn xót ruột. Và sau gần 10 phút tìm tòi thì cuối cùng thông tin cũng đã được xác định là chuẩn xác và cô bé kia cũng thờ phào nhẹ nhõm. Và đột nhiên cô gái đeo kính lấy giấy ra viết viết cái gì đó rồi lên tiếng

- Đây chủ quán.... Anh kiểm tra xem có những được liệu này không sau đó lấy đưa cho cô bé này, tiền những thứ này tôi sẽ trả.

- Ờ... Như vậy là sao, cậu không phải là người của tiệm này à

Mắt kính lắc đầu sau đó đưa cho cô gái tóc xanh đơn thuốc mới ghi

"quả nhiên a, nãy giờ với sự thể hiện của mình thì mọi người hẳn sẽ hiểu lầm mình là nhân viên trong tiệm."

- Trong đây là đơn thuốc dành cho cậu. Nếu tôi đoán không lầm thì cậu cũng có chút ẩn chứa nguy cơ bị như mẹ cậu đó, cho nên uống thứ này trước để cẩn thận thì hơn.

- Nhưng tôi với cậu không hề quen biết mà tại sao.

- Nếu cậu cảm thấy nợ tôi thì sau này cứ hẹn hò với tôi một buổi là được thôi mà....

- Ờ.....?????

Khỏi nói cũng biết bây giờ cô gái tóc xanh cảm thấy như thế nào, một người con gái mời con gái khác hẹn hò, nhưng ngay sau đó cô ấy cười phá lên

- Ha... ha... Cậu thú vị thật đấy, thế mà mình nghe nói con gái đồng phương cẩn thận kín đáo giữ kẽ lắm chứ.

- Mình có nửa dòng máu là Anh Quốc đó, Athena Kanzaki, nice to meet ya

- Katrina Houjo, for me too và mình là người Đức và cũng là nửa Nhật Bản đó

nói xong hai cô gái nở nụ cười bắt tay nhau làm quen, con biến thái Athena cũng không quên cảm nhận làn da mềm mại của người bạn mới quen tức thì của mình.

- Được rồi, nếu mẹ cậu đang cần thuốc thì nên nhanh về đi, đừng quên sử dụng liều thuốc của mình đó.

- Cảm ơn nhé, chắc chắn mình sẽ tìm cậu để thực hiện cuộc đi chơi, mình trao đổi số liên lạc đi

Athena gật đầu, sau khi hai cô gái trao đổi số thì Athena cời chiếc nơ đang buộc trên tóc ra đưa cho cô bé kia

- Đây là.....

- Mình chưa nói nhì, mình học trường Saint Ishiyama, là đội trưởng đội trị an cho nên nhiều khi cũng khó liên lạc lắm, nhưng nếu cậu cầm chiếc nơ này đưa cho thành viên hội học sinh thì sẽ gặp được mình ngay.

- ừ... cảm ơn nhé, chắc chắn mình sẽ đến

Nói rồi cô gái tóc xanh nhanh chóng bước ra ngoài và ở đây chỉ còn người chủ tiệm và Athena.

- Không thể nào a....

Đột nhiên người chủ tiệm kêu lên thảm thiết khiến Athena giật mình

- Đây anh làm gì mà như vừa bị mất tiền vậy

- chính xác như cô nói, và đây là nhờ cô đó cô gái

Người chủ tiệm chỉ tay thẳng vào Athena, vừa chỉ vừa run chứng tỏ anh ta đang rất tức giận

- Hà... Tôi giúp anh giải thích được liệu cho khách hàng làm tăng doanh thu vậy mà anh còn dám nói thế sao

- Vâng cảm ơn cô... Cảm ơn cô rất nhiều... Nếu cô không báo tôi tìm liều thuốc đó trên mạng hẳn tôi đã không bị lock nick, phải tốn tiền để mở lại đó. Đúng là đồ con gái nhiều mưu. Cô có biết rằng tiền vị thuốc cuối đó chỉ bằng 1/3 tiền kích hoạt lại không hả

"Cái tên này..." Athena bắt đầu thấy nóng mặt, cô không ưa đàn ông, càng không ưa những tên thế này.

- Này... Anh thiếu kiến thức thì là do lỗi của anh chứ tại sao liên quan đến tôi chứ. Với lại nếu không cảm thấy có khả năng trông tiệm thì ngay từ đầu đừng nhận. Kéo như tôi nói làm hại đến uy tín của bà anh đó.

- đó là chuyện của gia đình tôi, cô không cần để ý, còn bây giờ thì về đi, cô mua xong rồi mà đứng không

"Cái bà lão chủ tiệm này cũng phải khá nhứt đầu với người cháu như vậy."

Nghĩ thế Athena bước ra khỏi tiệm và hướng về nhà. Nhưng lại một lần nữa cánh cửa đó đã mở ra.

"Người nào xui xẻo tới mua thuốc trong khi tên chủ tiệm dỏm này đây đang bức bối đó chứ."

Nhưng lần này Athena đã sai, tên chủ tiệm khi thấy người mới tới thì mừng ra mặt

- Ngài cuối cùng đã tới Hashio san tôi đang rất mong chờ đó, cái đó có rồi chứ

- có rồi a, tuy mất chút công sức nhưng cuối cùng cũng thu được vào tay.

Nói xong người khách mở chiếc hộp trong tay ra, một bình rượu thuốc. không thể không nói khi nhìn thấy những loại động vật chứa đựng trong đó, Athena cảm thấy khá kinh ngạc, toàn là được thảo quý, rượu cũng là hàng cực phẩm, thủ pháp ủ cũng rất giỏi. Nếu để thêm 8-9 năm thì sẽ là một món hàng đắt giá.

- Thật tuyệt vời, nếu có được loại rượu thuốc quý hiếm này thì hẳn sẽ khiến bà tôi vui lắm đây.

"Ờ... tên này cũng quan tâm đến bà của hẳn gồm nhĩ, xem ra cũng còn có chút điểm sáng trong nhân cách đó."

- tất nhiên rồi, bà cụ sẽ rất vui nếu anh mua được loại rượu quý này, chi e rằng, tiếc không dám bán cho người khác đó chứ. Vậy thì cái giá tôi đã đưa ra lúc trước.

- được rồi không thành vấn đề,..... yên phải không, chờ chút để tôi xuống dưới lấy tiền. Bón mắt, trông hàng giúp tôi một chút nhé.

- Đã giúp thì giúp cho trót vậy.

Athena thờ dãi

- đúng thế, vì cô mà tôi bị lock nick, giúp tôi trông hàng một chút coi như là lời rồi

- Ý tôi là anh khỏi cần lết cái xác xuống nhà lấy tiền nữa.

- Hà.... ý cô là sao

Hai người ở trong tiệm đồng thanh và sau đó người mang bình rượu lên tiếng

- Hay cô bé muốn mua nó, một học sinh như cô có đủ....

Chưa đợi người đó nói xong Athena rút ra một tấm thẻ.

- Thẻ học sinh trường Saint..... Saint Ishiyama, cái trường tiểu thư đó

Cả hai người đều rất kinh ngạc trước sự trang bức của Athena, tuy nói rằng không phải tất cả nữ sinh học ở đó đều là con nhà giàu nhưng hầu hết ít nhiều gia đình cũng thuộc thành phần liên quan đến thượng lưu cùng quý tộc thậm chí là chính trị gia. Thế nên cho dù họ không thể có đủ tiền nhưng nếu sử dụng các mối quan hệ thì gần như không gì là họ không thể có.

- Nhưng cô gái, tôi đã bán cái này cho cậu ta trước rồi, như thế có hơi khó xử a.

- đúng vậy đó mất kính, đây không phải đầu giá mà ai trả cao thì được đâu.

Nói rồi người chủ tiệm quay qua người đàn ông khách

- Ngài nói đúng chứ Hashio san

- Nếu cô có thể trả tôi gấp đôi giá này thì tôi sẽ bán

- Hashio san ông đã hứa.

- Saint Ishiyama là nơi không đặc tội nổi đâu, chưa kể cô ta còn giữ chức vụ trong hội học sinh hay nói cách khác nếu muốn điều động hội phụ huynh của trường hẳn không phải là không thể. Mà đối với những người đó tôi bất lực.

Chỉ cần nghe giải thích đến đây thì người chủ quán không còn cách nào khác mà chỉ nhìn Athena bằng một ánh mắt đầy cảm xúc, anh ta gào rú lên phần uất

- Tôi rốt cuộc đã làm gì sai mà ông trời kêu cô đến để làm hỏng việc của tôi vậy

Không để ý đến sự gào thét đó Athena hướng thẳng đến người khách đang cầm hũ rượu cũng đang nhìn cô với ánh mắt sang ngời

- Tôi sẽ mua nó nhưng chỉ với cái giá 1/5 khi này ông nói thôi.

.....

- Ê.....!!!!!!

Hai người trong quán đều há hốc mồm, cái giá cô bé nói ra quả là khiến người ta không tin nổi.

- Ha... ha.... Cô bé thật biết đùa a

Người khách hàng cười cứ tưởng mình đang nghe một câu nói hài hước, nhưng sau khi nhìn lại Athena thì....

- Cô bé xem ra không biết giá trị của thứ này rồi nó làm từ....

Nhưng chưa kịp nói xong thì Athena đã làm một tràng vô cùng tường tận về nguyên liệu được ngâm trong đó, phương pháp ủ và những tác dụng nó sẽ đem lại khi dùng, hoàn toàn là những kiến thức vô cùng thâm sâu trong ngành nghề được phẩm này.

- Như thế đúng không.... Bình rượu này thì quý thật đó, nhưng cái giá ông đưa ra chỉ đúng khi tuổi thọ nó ít nhất cũng phải 10 năm, nhưng cái này chắc khoảng 3-5 năm thôi. Cái giá đó không đáng

Nói tới đây Athena quay sang người chủ tiệm

- Giờ thì anh hiểu chưa, việc thiếu kiến thức sẽ khiến bà của anh gặp rắc rối đó.

Nóng mặt nảy giờ và khi thấy cuối cùng cũng đã xuất hiện một nơi trú gien người chủ quán hùng hổ tiến về người khách.

- Vậy là sao hả... Ông lừa tôi sao.

Đối mặt với thái độ hung dữ của người chủ quán, người khách lui lại một bước ánh mắt đảo ra cửa

- Nhưng nó là đồ quý thật mà, tất cả những gì làm ra nó đều quý. Chỉ cần đợi thêm....

RẦM.....

Chưa kịp nói dứt lời một tiếng động vang lên, và người bán hàng cảm thấy có gì đó sượt qua mặt mình.

- ÔNG NÓI ĐỢI THÊM 5 NĂM NỮA SAO.

Athena, người đang đứng ở đó đang nhìn ông với ánh mắt lạnh đến rét người và trên tay cô là một sợi dây xích dài, một đầu trên tay cô, đầu còn lại...

Khi người bán hàng quay về phía sau thì... Một cái hố to bằng miệng bát xuất hiện từ lúc nào.

- VẬY THÌ TÔI ĐÁNH GỠ CẶNG CỦA ÔNG RỒI SẼ DÙNG TOÀN BỘ QUYỀN LỰC CỦA SAINT ISHIYAMA KHIẾN CHO TẤT CẢ CÁC PHÒNG KHÁM CỦA ĐẤT NƯỚC NÀY ĐỀU HẸN ÔNG 5 NĂM SAU HẸY TỚI NHỈ.

*Hyiaaaaaaaaaa *

Kêu lên một cách sợ hãi người đàn ông ôm lấy thùng rượu chạy thẳng ra cửa trong khi xin lỗi rồi rút.

Athena đang khá là bức bối, đối với cô thì việc sử dụng được thảo là một công việc mà cô theo đuổi từ lâu nên đối với một người dùng nó để lừa đảo thì cô cũng không thể nhẹ nhàng bỏ qua.

Tuy thế nhìn cái vẻ thâm trầm của người bán hàng lừa đảo, Athena cũng không thêm để ý thêm mà thu lại sợi xích của mình sau đó quay về phía người chủ tiệm

- Này....

- Hyiaaaaaaaaaa

Nãy giờ quan sát sự bá đạo trang bức của Athena, bây giờ thì khuôn mặt người chủ tiệm đã không còn một giọt máu, và khi nghe cô gọi tên mình anh giật mình run lên như cây sậy

- Bây giờ là anh nợ tôi, số tiền để kích hoạt lại tài khoản của anh có đủ 1/10 số tiền anh bị người ta lừa không hả.

Nói xong không chờ người chủ tiệm đáp, Athena quay bước về nhà, và lần này cũng không có thêm vị khách nào xuất hiện nữa, mọi thứ trở nên bình thường ngoại trừ một việc mà ngay cả Athena cũng không thể ngờ tới đó chính là khi nãy cô tung sợi dây xích đập xuống đất dọa người khách hàng lừa đảo, một cái mắt xích đã bị chấn động văng thẳng lên trời và bay đi mất biệt theo một hướng nào đó HOÀN TOÀN NGẪU NHIÊN

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Trận chiến trong không gian tinh thần

Một người thợ chỉ sử dụng máy móc mà thường không để ý đến những chỉ số giá trị mà nó mang tới.

Đâu có ai khi dùng máy kẹp cố định những thanh sắt để chuẩn bị gia công lại muốn biết chi li về lực tác động của nó lên thanh sắt cả. Họ chỉ cần nhìn và biết thanh sắt được cố định thích hợp cho việc gia công, chưa, chỉ như vậy thôi.

Một điều nữa là, máy móc tồn tại để làm những gì con người không thể làm.

Thế nhưng nếu có bất kì người thợ lâu năm ở bên cạnh Takuto lúc bây giờ và nhìn cái cảnh cậu đang dùng bàn tay phải nắm chặt mu bàn tay trái thì hẳn họ đã có một khái niệm khác với quan điểm mà họ cho là đúng, con người vẫn có thể làm được những điều máy móc làm nếu họ đặt toàn bộ tâm trí của họ vào đó.

Và quả thật tâm trí của Takuto đang gào thét, cậu tập trung hết khả năng của cậu để câu thông nhằm xâm nhập thế giới tinh thần. Cậu có thể cảm nhận được từng milimet trong não bộ cậu như đang bị một bàn tay ngáp trong hóa điểm bóp chặt và liên tục thiêu đốt không ngừng nghỉ.

Cái cảm giác đó dần dần tan tủa khắp não bộ.

Cái cảm giác đó cực kì hưng phấn mà cậu chưa từng cảm thấy trước đây cho dù là khi giao thoa cảm xúc ở siêu thị.

Takuto không biết đó là gì, và cậu cũng không thể phân tâm để phân tích sự kiện xảy ra để đưa ra hành động hợp lý, tất cả những gì cậu có thể làm là chạy vào một con hẻm vắng gần khu góc chợ một mình tựa vào bức tường lạnh lẽo và chịu đựng sự hành hạ không ngớt này thôi.

Takuto không biết mình có thể chịu đựng được đến khi nào, và chuyện gì sẽ xảy ra khi cậu mất ý thức vì con nóng như hỏa thiêu não bộ này.

Thế nhưng cậu biết rất rõ rằng mình không muốn gục ngã. Và cậu chắc chắn không được gục ngã ở đây, trước khi giải quyết xong mớ lòi nguyên này.

Thật ra thì ngay từ đầu không phải mọi chuyện đều đơn giản nếu cậu đi thẳng lên ngôi đền Shirojima hay sao. Mãi sau vụ nằm liệt giường khi kết thúc vụ việc tại siêu thị thì Takuto mới nhận ra được rằng khi còn bị lòi nguyên ảnh hưởng thì những người nào lạ mặt không quen biết cậu đều có thái độ rất tiêu cực điển hình là cô bé nơi công viên người cậu phải dỗ dành viên bi lấy tấm thẻ một cách bất đắc dĩ. Takuto còn nhớ rất rõ ánh mắt ác ý của mọi người như thế nào khi cô bé thổi còi cảnh báo cậu.

Người tiếp theo là Shino san, người cô bé gọi đến, và người này là người có thể chỉ rõ được lòi nguyên trên tay cậu nhưng không có cách giải.

Và người thứ ba chính là người bán hàng mà khi Takuto cùng với cô bé Riyumi bạn của Kotori lấy lại cái điện thoại của em ấy, người này thì khỏi nói rồi, thái độ không thể tiêu cực hơn, nhìn Takuto như nhìn một tên trộm cướp vậy, nếu không có Riyumi thì hẳn Takuto đã lâm vào rắc rối còn lớn hơn rồi

Trong những cuộc gặp gỡ trước khi Takuto bắt tay làm hòa với con ma thì chỉ có 2 ngoại lệ duy nhất, người lạ với cậu nhưng không hề có ác cảm với Takuto đó chính là người bán hàng rong tự xưng là bán vật phẩm huyền bí. Còn trường hợp còn lại là cô gái mang tên Himari Shirojima, cô ấy không hề có thái độ tiêu cực hướng về cậu thậm chí còn giúp cậu nữa, chứng tỏ cô ấy đủ bản lĩnh để khiến lòi nguyên không thể tác dụng lên mình.

Vậy nên nếu tổng hợp những điều trên lại thì ta đã có một đáp án cho dễ cho rắc rối của Takuto đó là lên đền thờ Hirojima rồi nhờ người ta giải lòi nguyên cho là xong.

Nhưng... Ở trên đời này không phải lúc nào người ta cũng sẽ chọn con đường dễ đi. Có người sẽ nói cậu ngu lo gì cho đám u linh vất vưởng đó. Nhưng Takuto không làm vậy chỉ bởi một điều duy nhất cậu luôn tin tưởng

Đó chính là có ân báo ân.

Đáng lẽ về sau là có oán báo oán cũng nên thêm vào nhưng đối với một học sinh như Takuto thì hai chữ thù oán có vẻ rất xa vời, thế nên cậu rất đau đớn khi em cậu Kotori mới nhiều đó tuổi mà phải mang gánh nặng của sự thù hận trên vai.

Vì vậy tuy Takuto có một chút lo sợ về bọn u linh khác nhưng cậu lại không hề có ý định cứu ma này bỏ quý kia. Từ khi nhận ra được nỗi đau đớn của một cá nhân trong tập thể ma đó Takuto quyết định sẽ phải đối mặt với bọn chúng một cách thật nghiêm túc.

Cũng vì sự nghiêm túc đó cho nên Takuto không thể bỏ cuộc và gục ngã khi còn chưa vượt qua mốc đầu tiên. một tiếng hét vang lên từ sâu trong tâm khảm

- VÀO..... CHO..... TA.....!!!!

Bóp.....

Đang chống lại cái sự thiêu đốt trong não bộ, Takuto đột nhiên thấy ót mình đau nhói như là bị một cái gì đó nặng nề từ trên trời rớt xuống đập trúng và tiếp theo là ý thức của cậu đã chìm trong bóng tối.

.....

Khi nhận ra thì trước mặt Takuto đã là thế giới tĩnh lặng, nhưng bây giờ nó không quen thuộc như cậu thường vào trước kia. Không phải Takuto thấy việc đến đây thường xuyên là thú vị gì cả. Tất nhiên rồi a, cậu đâu có bị khủng và vui vẻ khi tới thăm một nhà tù mà không ai biết khi nào an ninh trở nên lỏng lẻo dẫn tới bọn tội phạm bị nhốt trong đó xỏ ra đồ sát đâu cơ chứ.

Thế nhưng vì lời hứa giữa hai người đàn ông, à phải nói là một người đàn ông và một con ma khi còn sống là đàn ông mới phải. Takuto mới chui vô đây để học cách giã mochi, nhằm chứng minh mochi mình làm chất lượng hơn mochi ở tiệm bánh mà có thể người chủ ở đó là em gái của hắn khi còn sống.

Vậy mà bây giờ khi vào đây Takuto cảm thấy một con ớn lạnh chạy dọc xương sống, tựa như có thứ gì từ trong bóng tối hù vô này đang khóa chặt lấy mọi hành động của cậu.

"Người rớt cuộc là gì đây, một nguyên rủa khác ư."

Khẽ cử động môi đưa ra lời phán đoán của mình, Takuto càng cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ phong ấn của cô bé tóc bạc chỉ có thể kiềm chế bọn này được mấy ngày thôi sao.

Tuy nghĩ vậy nhưng lập tức cậu phủ định điều đó, nếu thật là thế thì Takuto đã game over từ lâu rồi chứ đâu còn có thể xuất hiện ở đây nữa.

Bình tĩnh lại đôi chút Takuto bắt đầu đi tìm con ma mục tiêu giải cứu hiện giờ của cậu.

Không mất quá nhiều thời gian Takuto đã tìm thấy và cậu thật sự rét người khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt mình.

Con ma bây giờ đã không còn hình dáng kinh dị như trước đây nữa mà đã thành một thiếu niên mặc một bộ y phục kiểu cũ, còn về độ tuổi thì chắc chỉ xêm xêm Takuto mà thôi. Và bây giờ nó đang biểu hiện ra một vẻ mặt như người ngủ mê bị ác mộng vậy...

Cậu không hiểu điều này là sao bởi vì cho dù khi dạy Takuto làm mochi thì con ma vẫn giữ vẻ mặt nứt nẻ kinh hồn táng đảm đó nhưng bây giờ thì lại trở nên thế này. Thế nhưng theo kinh nghiệm M-A và đưa ra suy đoán.

"Chỉ có 2 trường hợp mà oan hồn trở lại hình dạng cũ đó là nguyên ước hoàn thành và sắp tiêu tán vì nguyên do bên ngoài, và chứng kiến về mặt đó thì hẳn là nguyên nhân thứ hai rồi. Mà ở không gian này ngoại trừ những vị khách trọ khác ra thì không cái gì làm được điều đó cả."

Nhưng đó là vị khách nào, Takuto hoàn toàn không biết, cậu quan sát chung quanh gần nơi của linh hồn đó nhưng hoàn toàn không có thu hoạch gì cả.

Không tìm được xung quanh thì tiến lại gần. Nghĩ vậy Takuto cẩn thận tiến đến, cậu cũng vô cùng tập trung cảnh giác, nếu thứ gì trong bóng tối gây ra chuyện này thì khi cậu đến gần hẳn nó cũng sẽ không nhân nhượng mà tấn công.

Thế nhưng trái với sự cảnh giác của Takuto, cậu mặc dù đã tiến lại gần nhưng cũng không có thứ gì từ trong bóng tối xỏ ra cắn cậu cả.

Đã tiếp cận được mục tiêu, Takuto đặt tay phải của mình lên vai của con ma sau đó lay nhẹ.

- Uh.....

Takuto khẽ kêu lên khi cảm thấy một cảm giác vừa nóng vừa lạnh chạy qua tay phải của mình và hắc khí bắt đầu bốc lên ngùn ngụt.

Takuto nhìn vào mà phát lạnh, cậu bắt đầu nắm chặt cánh tay phải đáng tin cậy của mình.

Tất nhiên cánh tay phải của Takuto không phải là Áo Tường Sát Thủ của một thằng main có câu cửa miệng là “Thật xui xẻo.” cho dù hắn có một dàn harem thuộc loại bậc nhất và các bé ấy sẵn sàng chống lại thế giới cùng với hắn.

Nhưng giờ có cho cánh tay đó Takuto cũng không dám nhận, cậu không có tự tin rằng mình đủ khả năng vượt qua đồng xúi quẩy hằng ngày do cánh tay đó ban tặng.

Càng thêm nữa là cánh tay phải của cậu cũng không có con ký sinh trùng quái vật biến dạng nào cư trú bất hợp pháp phải miễn cưỡng bảo vệ cậu cả. Một đám ma quỷ cứ trú ở cánh tay trái cũng đã là quá sức đủ rồi, không cần khuyến mãi thêm đâu.

Thế nhưng không có Áo Tường Sát Thủ, hoặc con ký sinh nào, không có nghĩa là Takuto không có vốn liếng đấu với bọn này. Cậu rất tin tưởng vào cánh tay phải của mình.

Và tất nhiên nó không có bất cứ một lý luận khoa học vật lý gì cho niềm tin đó, nhưng Takuto biết, vì dù gì trong cái đêm kinh hoàng đó chính nhờ cánh tay phải có thể ghi chặt cầu thang đến nỗi để lại dấu móng tay mà Takuto có thể cầm cự đến khi sự báo đáp của của cô bé kia tới. Khi đó cả cơ thể cậu đều bị khống chế chỉ có cánh tay phải là không, chỉ nhiều đó cũng đã đủ hiểu.

Thêm vào đó nữa là khi táng sắp mặt con ma mà cậu đang cố cứu khi “thương lượng” việc cứu Kotori mấy hôm trước, cậu chỉ dùng tay phải để đập nó.

Bằng những dẫn chứng đã nêu, Takuto rất tự tin rằng mình sẽ có cách giải quyết vụ này. Cậu đưa tay vào luôn hắc vụ đang bao phủ nắm chặt rồi xoắn mạnh sau đó giật ra thật dứt khoát.

Cả không gian như chấn động, cái lạnh lẽo như những mũi dao thì nhau cắt lên làn da của Takuto, mặt cậu trở nên nghiêm túc

Đây không phải là anh hùng cứu loli sister Ind*x như tên xui xẻo nào đó và đặc biệt người được cứu chỉ là một một tên đực rựa. Nhưng Takuto cũng vẫn làm những điều mà mình hứa. Cậu nắm chặt tay phải đưa ra phía trước tựa như vừa tung một đám thay cho lòng quyết tâm rồi quát lớn như muốn trấn nhiếp toàn bộ những vị khách trong cái không gian đáng nguyên rửa này vậy.

“Xuất hiện đi.... Với độc chiêu “Phá Áo Tường, Hủy Dung Nhan, Siêu Cấp Tươi Tinh Trờ Lại Quyền” gọi tắt là “Áo Tường Phá Nhan Tươi Tinh Quyền” của ta sẽ đưa người về chỗ của mình.”

[KHẨU KHÍ LỚN LẼM THẮNG NHÃI.]

Một giọng nói vang lên, không, nếu theo cảm tưởng của Takuto thì hắn phải nói nó không vang từ tai vào mà xuyên thấu vào tận linh hồn của cậu, lan tràn cái lạnh lẽo cùng nóng bỏng từ bên trong mà bạo ra bên ngoài.

Cảm giác được sự khủng bố đó Takuto thầm nghĩ “Nếu là manga, câu thoại trên sẽ được viết bằng font có hiệu ứng đặc biệt với nền đen chữ trắng đó. Thiệt tình tại sao mình lại phải đối đầu với một thứ như thế này nhỉ.”

Hắc khí tỏa ngàn ngút và dần ngưng tụ thành những cánh tay gầy gò đen kịt với những góc cạnh sắc nhọn như dao.

“Cái quái gì thế này, phiên bản lỗi của Unseen Hand trong Re*E*O á.”

Những cánh tay có vẻ cảm nhận được sự coi thường từ Takuto nên đồng loạt lao đến một cách dữ tợn.

“Uh....”

Nhưng chắc chắn là Takuto không hề coi thường nó, nếu nó thật sự hàng xịn thì Takuto đã chết mà không biết tại sao mình chết rồi. Cậu né qua một bên sau đó dùng tay phải nắm lấy một cánh tay màu đen rồi bóp mạnh.

Rắc... Nó đã bị vỡ ra thành nhiều mảnh như gương màu đen sau đó biến mất như làn khói, Takuto đã chứng minh được đòn tấn công của cậu có hiệu quả.

"Được rồi, đến đi đây... Bao nhiêu tao đập bấy nhiêu."

Và thế là những cánh tay chết chóc bắt đầu lao lên tấn công một cách mãnh liệt. Và Takuto cũng lao tới liên tục vùng cánh tay phải đón đỡ

*Uryaaaaa. * *Rắc....*

Hết né trái, nhảy qua phải Takuto vận dụng toàn bộ những gì cậu có qua những bài rèn luyện từ nhỏ nhằm đối kháng và đánh trả với đòn đánh đối phương. Hên là cậu cũng đã lấy lại cảm giác chiến đấu khi luyện tập với ông nội, động tác đã gọn gàng và tâm trí cũng đã bình tĩnh hơn nên vẫn có thể chiến đấu hiệu quả.

Thế nhưng chỉ với 1 tay, rõ ràng là bất lợi càng thấy rõ theo thời gian.

"Uhhhhh. Nó càng ngày chuyển động càng nhanh và càng chính xác, nếu không làm cái gì đó thì sẽ phiền toái đây."

Takuto rèn nhẹ khi thấy sự thuần thục bắt đầu tăng lên bên phía đối phương và sự xuống sức của cậu.

"Thiệt tình á, mình đâu có nghĩ rằng có ngày mình phải chiến đấu như trong DB vậy chứ. Mà cho dù phải chiến đi chăng nữa thì ít nhất mình cũng được chiến một trận mà có thể sử dụng đủ tay chân chứ."

Rõ ràng tất cả những gì Takuto có thể dùng tấn công chỉ là cánh tay phải, và trên hết là cậu phải bảo vệ cho bằng được đôi chân của mình, là một cầu thủ bóng đá hơn nữa là một fan M-A, cậu hiểu được sự quan trọng của đôi chân trong chiến đấu là như thế nào.

Vèo....

những cánh tay bắt đầu vươn lên cao tít và sau đó gấp cong lại như một chiếc bắn đá.

"Giờ thì đôi sang không kích à."

Vừa dứt lời thì những cánh tay như những chiếc đòn được giải phóng khỏi sự kiềm nén chuyển động như một đường tròn hoàn hảo và sẵn sàng phá hủy nát bấy bất cứ cái gì trên đường chuyển động của nó.

Rầm....

Những tiếng động của sự tan nát mặt đất vang lên, Takuto cảm thấy hú hồn rằng cậu đã tính toán đúng và nhảy về lui phía sau một quãng, chứ nếu cứng đối cứng thì cho dù cánh tay phải của cậu có thể phá được nó nhưng cũng có thể bị lực chấn động từ trên cao lao xuống gây bị thương, hoặc bị xung chấn gián tiếp đánh bay. Và hơn hết là không chỉ có 1 cánh tay tấn công cậu mà là vài cái, cậu không có bị điên.

"Yah.... nát đi này."

Takuto khi thấy đòn tấn công đã kết thúc, cậu lao tới chuẩn bị đâm nát những cánh tay đang cắm xuống đất....

"Khoan đã, không phải những cánh tay này nhanh lắm sao.... Thế mà nãy giờ vẫn cắm trên đất... Vậy chỉ có 1 trường hợp...."

Toát mồ hôi vì phán đoán của mình cậu lập tức nhảy qua một bên và cảm thấy cái gì sượt qua hông mình từ phía đằng sau

"Ah....."

Nghiến răng trong đau đớn, cảm nhận được chất lỏng đang chảy từ cơ thể mình, Takuto xoay mạnh hông và vùng cánh tay về phía sau.

Rắc...

Vài cánh tay ám sát cậu đã bị phá hủy. Thế nhưng Takuto cảm thấy vẫn chưa phải là số lượng cánh tay khi nãy đã tấn công từ trên xuống, cậu bắt đầu tập trung cánh giác.

rầm....

Thêm 3 cánh tay, 2 bên hông và cái còn lại thì..... ngay lỗ hậu...

Đối diện với sự tấn công từ 3 phía đó, Takuto tập trung hết sức, cậu giơ tay qua đầu, sau đó chân nhún nhẹ tựa như động tác của một võ sĩ quyền anh....

"Muốn thông tao à.... Đừng có mơ."

Bằng một tiếng quát lớn, Takuto đánh tay thật mạnh và búng cao hết sức có thể sau đó làm một cú lộn ngược trên không cực kì đẹp mắt nhưng cũng không kém phần liều lĩnh.

Bởi vì khi thực hiện một cú lộn trên không thì việc búng chân đủ lực là thứ cực kỳ quan trọng, thế nên một cú búng thông thường thì sẽ đòi hỏi người ta phải cong nhẹ đầu gối cứ như đang chuẩn bị ngồi lên ghế.

Thế nhưng ở đây tất cả Takuto làm chỉ nhún nhẹ chân mà thôi, vậy nên chỉ cần thiếu lực một chút chắc chắn sẽ té gãy lưng ngay. Mà vào tình huống Takuto hiện giờ mà nếu thật sự té thì đừng mơ đến chuyện nát lưng mà chuẩn bị cho một món xiên que thịt người là vừa.

Và sau khi nhẹ nhàng chạm đất cậu vùng mạnh tay phải phá hủy hết những cánh tay vừa đánh lên kia.

Tuy đã thành công chặn đòn đột kích nhưng Takuto cũng bắt đầu mệt là người. Hiện tại trông cậu đã khá là tả tơi với chiếc áo loang lổ màu máu.

"Cho tao hỏi tí nhé, khi còn sống mày là gái hay trai vậy...."

[LIÊN QUAN....]

"Tất nhiên rồi à.... Bị một thằng con trai sờ mông chắc chắn là vô cùng tệ hại, nếu người là một cô bé nóng bỏng thì tuy ta đã có người yêu nhưng bonus cũng không thành vấn đề."

[BONUS????]

“À người không hiểu tiếng anh a. Nghĩa là từ bí rộng lượng cho người sờ miến phí đó.”

[.....]

[NGƯỜI THÍCH NÓNG BÔNG.... VẬY THÌ BONUS CHO NGƯỜI]

“Học lóm còn nhanh hơn cả vẹt vậy trời.”

Nhưng Takuto chưa kịp Tsukomi thì một trận rung chuyển muốn nát trời xuất hiện. Nhìn cảnh tượng trên đầu, Takuto....

“Cái bonus này quá sức là nóng bỏng đến thành tro luôn rồi. Và nó không phải là nóng bỏng ta nói tới a”

Hàng chục tảng đá thiên thạch bọc trong lửa dung nham đang nhắm tới Takuto mà hạ cánh xuống.

“Đùa hả trời... Tengai Shinsei.... Người là gì của Uchi* M*nd*r* vậy. Hack như thằng đó thì ta biết đánh như thế nào.”

Nếu những cánh tay Unseen Hand lỗi thì Takuto vẫn có tự tin đón đỡ được chứ cái kiểu này thì cậu thật sự bất lực. Nó không giống như mấy cánh tay kia, Takuto có thể né sau kiểm tra xem cánh tay mình có phá được không, đây là thiên thạch, nếu để nó rơi ở gần mình thì chưa kịp chạm vào cậu đã bị thổi bay.

Và nếu liều hơn nữa thì Takuto sẽ học hỏi tên xui xẻo có Áo Tường Sát Thủ kia, giờ cánh tay ra chặn skill St. George's Sanctuary. Thế nhưng một mình tên đó có thành công hoàn toàn đâu, phải có trợ giúp của hai cao thủ mới cứu được bé sister Ind*x đó chứ.

Vậy nếu áp dụng triệt để theo cách tên đó làm thì hẳn Takuto sẽ giờ tay ra đỡ lấy thiên thạch đang lao xuống, nó cũng na ná như tên đó dùng tay đỡ đám của golem bằng đá khi cứu K*z*kiri Hyouk* thôi mà đâu có gì là to tát

“Khốn khiếp a.... Đừng có đùa kiểu đó....”

Trong khi Takuto đang sốc thì những tảng thiên thạch chỉ còn cách cậu hơn chục mét, ngang ngửa với một tòa nhà 2 tầng thông thường. Không còn cách nào khác, Takuto đành dồn toàn bộ sức lực vào đôi chân cũng đang run rẩy trong sợ hãi của mình mà chạy thật lẹ.

Rầm.... Sự va chạm liên tục xảy ra, mặt đất nổ ra tạo những con rung chấn liên tục, không biết cái không gian tinh thần này có giống như ở ngoài hay không, nhưng Takuto thì cảm thấy rằng mình như đang phải trốn chạy một con động đất sống thần.

Takuto vừa chạy vừa nghiêng răng đau đớn, khi nãy sóng xung kích đã khiến cho lưng cậu như bị chục nhát kiếm chém lên đó vậy. Thậm chí có lúc cậu cảm thấy chân mình nhẹ bẫng như bị thổi bay bởi một cơn bão cấp độ đỉnh vậy.

Nếu không phải hồi nhỏ đã học được cách tiếp đất khi ngã thì Takuto chắc chắn sẽ lại phải nằm liệt giường nữa rồi mà cái đó chỉ xảy ra nếu cậu còn sống.

"Học... Học."

Thở dốc trong kiệt quệ khi cố gắng đứng lên, nhưng bây giờ ai cũng thấy đôi chân Takuto run rẩy đến thế nào. Với khoảng cách hiện tại thì nếu muốn giành lấy hi vọng vốn đã mỏng manh cho chiến thắng thì cậu phải tiếp cận đối phương.

Thế nhưng ác mộng vẫn chưa chấm dứt, những cánh tay lại xuất hiện và lần này chúng không lao tới mà nắm lấy những viên đá bị vỡ ra.

"Đừng có đùa chứ."

Hàng chục cánh tay thì hàng chục viên đá được ném tới với sức mạnh cùng tốc độ kinh hồn.

"Khốn khiếp mà...."

Quá tuyệt vọng vì những gì đang diễn ra. Cậu gào lên sau đó quyết định trực tiếp dùng toàn bộ sức bình sinh lao vào thẳng tới vừa huy người lên xuống né qua trái phải và thậm chí dùng tay phải để đánh đỡ những tảng đá tựa như đạn súng shotgun vậy.

Thế nhưng người ta thường nói song quyền nan địch tứ thủ mà ở đây Takuto chỉ có 1 tay có thể sử dụng là cánh tay phải nên cậu cũng không thể chống chọi lâu hơn. Một tảng đá phóng về phía ông quyền của cậu và với tình cảnh hiện tại thì cậu không thể đánh vắng được nó.

“Không được, nếu chân bị liệt thì mình tuyệt đối sẽ không thắng nổi.”

Nghĩ như vậy và không còn sự lựa chọn nào khác, Takuto vung cánh tay trái của mình gạt tảng đá ra và....

- Ah.....!!!!!!

Cậu gào lên đau đớn, một cảm giác tê dại bỏng rát lan khắp tứ chi, và khi ấy cậu cũng đã hiểu được rằng thân thể mình may ra chỉ có cánh tay phải là được bảo vệ thôi chứ những phần khác mà bị trúng đòn thì hoàn toàn xong rồi.

Thế nên cậu đang tập trung hết sức cao độ, khuôn mặt nhăn nhúm, ánh mắt mở hết cỡ chỉ để theo dõi được những đường đá ném tới.

"Ya.... Đừng coi thường tao. Hãy xem một tiền đạo chủ lực có thể làm được gì."

Takuto gồng người chạy đến và khi đạt đến tốc độ cao nhất thì cậu rùn người xuống làm động tác trượt trên nền đất và thu hẹp khoảng cách, bắt ngờ tiếp cận những cái tay từ bên dưới

"Này thì ném đá....."

Bằng mấy đấm phải dồn hết sức bình sinh Takuto đã hủy gần chục cánh tay nát thành vụn cám.

Những cánh tay còn lại thấy vậy cũng lùi dần về với chủ nhân của nó. Như tỏ vẻ không muốn mất thêm cánh tay nào nữa.

Cuối cùng những nỗ lực của cậu đã được đền đáp, khoảng cách đã được thu ngắn đáng kể. Chỉ còn vài bước chân thôi cậu sẽ tiếp cận được với đối thủ của mình. Khi đó chỉ cần tiếp tục dùng tay phải gỡ hết mớ khối đen ra là có thể hạ được nó rồi

Thế nhưng ngay khi đó, như một quái vật quyết định chấm dứt trò vờn mồi nhằm chán, và quyết định sẽ nghiêm túc dốc toàn lực nghiền nát thứ đang trước mặt nó.

Những cánh tay bắt đầu vây xung quanh khởi nguồn của hắc vụ và hình thành một vòng tròn khép kín sau đó đồng loạt chấp lại tạo thành hình một bông sen.

"Cái gì thế....."

Không gian tĩnh thán như muốn bạo liệt, những tảng đá lớn nhỏ bắt đầu trôi nổi trong không gian và dần tụ lại thành một bông sen khổng lồ thậm chí còn hơn những viên thiên thạch khi nảy cộng lại nữa. Nó phải cao gần 200m đó chứ

Hắc liên màu đen như mực và đầy những đường tơ màu cam đỏ như dung nham. Một đóa sen đầy nghệ thuật nhưng cũng đầy chết chóc

Takuto khi mới nhìn thấy hắc liên đó thì cậu chỉ cảm thấy một điều duy nhất thôi, đó là tuyệt vọng. Chân cậu khụy xuống, ánh mắt dại ra, nhìn hắc liên đang nhẹ nhàng từ từ xoay phần nhụy về phía cậu như thể rằng nó không quan tâm là cho dù xoay chậm như một con bướm đang lượn lờ hay là xoay nhanh như nòng súng trong chiến trường thì con mồi của nó cũng không thể nào thoát nổi.

"Không thể nào a..... Một thứ như thế này..."

Tay chân run rẩy như không muốn chấp nhận thực tại, Takuto nghiêng rặng và lần này cậu đã thật sự bất lực khi thấy phần nhụy hắc lên đã rực lửa chuẩn bị bắn hàng chục viên thiên thạch như hồi nảy xuống Takuto, không, phải nói sự khác nhau giữa lần trước và lần này là ở 1 chữ. Lần trước là chữ "Roi." Và lần này là chữ "Bắn." Nếu chữ roi thì Takuto còn có thời gian để chạy trốn, nhưng còn với chữ bắn thì cậu hoàn toàn không có cách nào để thoát cả.

"Vậy hôm nay mình thật sự chết ở đây a."

Cuối cùng đã buông xuôi, Takuto nhẹ nhàng ngừng đầu đối mặt với những tảng thiên thạch rực lửa chuẩn bị khai hỏa và chậm rãi nhắm mắt lại. Cho dù nhắm mắt, cậu vẫn cảm nhận được màu lửa cùng nhiệt độ không gian đang tăng lên một cách chóng mặt.

[Chấp nhận số phận rồi sao...]

"Có cách khác không"

[Không... Nhưng... Nếu ngươi không ngu ngốc hẳn đã có thể sẽ sống lâu hơn]

"Nói tiếp đi..."

[Hi Vọng Giải Thoát..... Nếu ngươi không mang 4 chữ đó vào đây thì hẳn sẽ sống lâu hơn rồi.]

"Ý ngươi là..."

[Nhìn không gian đầy nguyên rủa này đi, nơi đây có thể có hi vọng giải thoát sao. Thế nhưng số phận đã đưa ngươi tới đây và khiến cho một trong bọn ta cảm thấy có được hi vọng giải thoát.... Ngươi nghĩ xem...]

"Ngươi đúng là đồ khôn khiếp..."

Đến bây giờ thì Takuto cũng đã hiểu, tại sao đột nhiên con ma cậu định cứu trở nên đau đớn như vậy, hẳn là do tên này ra tay.

[Một phần thôi... Thế ngươi nghĩ tại sao ta có thể ra tay với hẳn... cái đó phải cảm ơn ngươi rồi.]

"Ngươi nói cái gì..."

[Người đã tự tay xé phong ấn của tên đó đứng không. ... Ta thật sự cảm ơn người đó...]

“Người nói vậy là sao?”

[Phong ấn những sợi tơ bạc này rất mạnh, nếu không làm điều đại dột đó hẳn người còn sống được 3 tháng đến nửa năm, thế nhưng việc người kéo đứt một trong những phong ấn khiến những cái còn lại yếu đi. Ta không cảm ơn người chứ nên cảm ơn ai bây giờ.]

“Vậy sao.... Cảm ơn đã nói cho ta biết sự thật.”

[Người không hồi hận.]

“Hồi hận ư.... Để ta nói cho người biết, Takuto Mizuhara này, chỉ hối tiếc việc mình chưa thể làm trong tương lai, chứ không bao giờ hối hận việc mình đã từng làm, không phá phong ấn, thì ai giúp ta tìm được em gái đang gặp nguy hiểm của mình. Người nói cho ta biết điều đó hẳn muốn thấy về hối hận trước khi chết của ta. Nhưng người nhầm rồi, ta sẽ không chết, ít nhất là dưới tay một kẻ như người.”

[CÒN CÁCH SAO, CÓ AI SẼ TIẾP TỤC PHONG ẤN TA GIÚP NGƯỜI CHẮC.]

Đoàng.... Những tiếng nổ chát chúa kinh thiên động địa đã vang lên

Nó đã có vẻ nổi giận khi bị nhìn thấu, những viên thiên thạch đã khai hỏa hướng về Takuto mà lao đến.

Thế nhưng khác với trước đây, Takuto nhìn thẳng vào đám hỏa thạch đó với ánh mắt kiên nghị không thể bẻ gãy.

“Không ai cả.... Bây giờ ta sẽ tự mình phong ấn nhà người.”

Nói rồi Takuto run rẩy nhấc cánh tay trái của mình lên và làm một chuyện mà cậu nghĩ mình sẽ không dám làm sau cái đêm hôm đó.

Nhanh như chớp Takuto tháo chiếc nhẫn màu đen của ông cậu ra, thứ vốn vẫn yên lặng kể từ khi cậu đeo nó vào. Nếu cậu suy đoán đúng, thì nó có thể giúp cánh tay phải của cậu đủ sức tiêu diệt những luồng hắc khí vậy nếu cậu đeo nó vào cánh tay trái hẳn sẽ khiến phong ấn nơi này càng thêm mạnh mẽ và cậu sẽ càng có thời gian nhiều hơn.

[NGƯỜI ĐỊNH.... ĐỪNG HÒNG TA CHO NGƯỜI LÀM THẾ.]

Takuto nghiêng răng bắt đầu chống cự lại sự khống chế cơ thể của tên kia.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Trự - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Trận bóng chày nghẹt thở - Hiệp 1

"Mình đã hoàn toàn bình phục rồi, hiện đang qua chỗ ông tập luyện, đồng thời hỏi chút chuyện luôn, thế nên đừng có lo nữa nhé, Suzuno."

Thấy được tin nhắn của bạn trai trong điện thoại, Suzuno mỉm cười, tâm trạng cô trở nên vui vẻ hẳn, mấy ngày trước khi nghe chuyện Kotori gặp nguy hiểm từ bọn Kazuma và Shouko, đồng thời biết được chuyện cả đám đã suýt nữa đánh nhau sút đầu mẽ trán với mấy bọn du côn thì cô nàng xanh mặt. và khi nghe được Takuto bị người ta ám toán nằm liệt giường mấy ngày thì không thể chi dùng từ lo lắng để hình dung được. Nhất là việc Takuto phát cuồng thì cho dù Takuto có năn nỉ hết lời nhưng cô cũng không thể cứ nhắm mắt mà cho qua được, Suzuno cũng đang tìm cách dò xét về sự việc đang xảy ra với cậu.

Nhìn chiếc vòng đang đeo trên tay, quyết tâm của Suzuno càng thêm mạnh mẽ, cô rất quý Takuto và sẽ sẵn sàng làm mọi thứ để hỗ trợ cậu từ sau lưng. Thế nhưng cô cũng không biết phải bắt đầu từ đâu cả.

Ring.... Tiếng chuông tin nhắn điện thoại vang lên.

Đọc được tin nhắn từ mấy cô bạn câu lạc bộ Suzuno nhanh chóng đáp ứng lời rủ tham gia một trận đấu. Là một câu lạc bộ bóng chày nữ nên mùa hè của cô không phải ra sức luyện tập cho giải đấu Koshien. Mặc dù đó luôn được coi là đáng tiếc với một người pitcher kiêm batter chủ lực như Suzuno, người có thể ném bóng thẳng với vận 138km/h, một tốc độ mà cho dù là con trai cũng phải cố gắng lắm mới đạt tới.

Và nếu nói đến khả năng đánh bóng thì chỉ có dạo gần đây Takuto mới biết được rằng bạn gái của mình có khả năng đỡ được cú Straight 142km/h của cậu đã vậy đỡ được 20 quả trên 30 đó chứ, một con số hết sức khủng khiếp. Ngay cả cậu cũng không thể ngờ được điều này, với khả năng đó thì nếu Suzuno là con trai thì đã được các trường chào mời vào các câu lạc bộ của họ không dứt rồi. Nhưng đáng tiếc, à không chính xác là đáng tiếc với ai khác, chứ đáng mừng với Takuto, bạn gái của cậu a, không cho cô ấy gắn tag gender bender đâu.

Vì khả năng của mình nên Suzuno đặc biệt rất muốn thử xem cảm giác rạo rực trên sân đấu mùa hè là như thế nào. Cô bắt đầu sửa soạn đồ đặc và

chuẩn bị lên đường

Thế nhưng đột nhiên Suzuno nhớ đến hôm nay mình vẫn còn phải chuẩn bị nguyên liệu cho bữa tối, mà cho dù có nguyên liệu thì chưa chắc về làm kịp. Vậy nên cô nhấn một cuộc cho cô bạn cũng là khách trọ trong nhà của mình, nhờ cô ấy làm giùm bữa tối hôm nay.

Sau khi nhấn một tin nhắn cực kỳ chi tiết và dễ hiểu về những gì cần mua rồi nhận được lời đáp ứng của bên kia, Suzuno bắt đầu đến trạm xe điện ngầm để tới chỗ hẹn.

.....

Khi cô đến nơi thì mọi người trong đội cũng đã đến đầy đủ, một thành viên trong câu lạc bộ tiến tới nói chuyện với Suzuno

- Đội trưởng đây rồi, hôm nay đối tượng chúng ta nặng ký lắm đấy, cẩn thận nhé. Nghe đến Tsukasa Eriko chưa.

Suzuno lắc đầu, cô thích bóng chày là một chuyện, nhưng cô cũng không có tìm hiểu các nữ cầu thủ đồng trang lứa bao giờ cả.

- Người đó lợi hại lắm sao.

- Đây là bảng thống kê tỉ lệ ăn hit của nàng ta đó

Cầm tờ giấy trên tay Suzuno mỉm cười, bóng chày tỉ lệ hit 50%, bóng thẳng 65%, bóng biến hóa 40%. Mà thêm một ghi chú có khả năng đỡ đường bóng thẳng với tốc độ 140km/h.

- Khá ghê ta ơi, mà đội họ không chỉ có vậy thôi đúng không

- Ừ, dàn inner field rất mạnh, đặc biệt là pitcher có khả năng bắt counter ball rất tốt.

Nghe giới thiệu một đối thủ như thế Suzuno bóp chặt tay lại, khí thế bùng bùng

- Một đối thủ tuyệt vời cho trận đấu hôm nay a. Càng mạnh càng ý nghĩa

Thấy chưa vào trận mà đội trưởng phe mình đã bốc cháy như thế cả đội cũng yên tâm hơn.

- Được rồi, mình quyết sẽ cầm trái bóng chiến thắng về mới được.

Khi nghe đến câu đó, cả đội bắt đầu sôi sục ý chí, Suzuno không nói câu đó thì thôi chứ một khi đã nói câu đó chắc hẳn có liên quan đến bạn trai cô ấy rồi. mà mỗi khi cô ấy nói như vậy đều thực hiện được hết. Cho nên với một Suzuno quyết tâm cao độ như vậy thì cả đội cũng sẽ bốc cháy theo tới cùng

- Được rồi, vậy thì bắt đầu vào thay đồ rồi ra khởi động đi. Đây là một trận đấu rất vất vả đó.

- Oh.....!

.....

Sau khi thay đồ thì cả hai đội cũng bắt đầu ra sân, cũng như bất cứ mùa hè nào, nhiệt độ ở trên sân mặc dù là buổi chiều cũng đã chạm tới 34 độ. Một thời tiết khá nóng, nhưng đỡ một cái là có chút gió nhẹ ở trời chiều.

Cả hai đội bắt đầu khởi động, để chuẩn bị cho trận đấu.

Bộp... Bộp... Bộp... Những âm thanh bóng chạm găng mãnh liệt vang lên thu hút mọi ánh nhìn, cho dù là đội mình, những thành viên cũng không khỏi kinh ngạc, tốc độ bóng của Suzuno mới mới khởi động thôi mà cũng đã hơn 135km/h rồi.

- Nè nè..... Suzuno chan.... Đừng có háo hức quá như vậy chứ.

- He... He.... Nếu không dùng tiếng bóng át đi âm thanh đó thì mình càng thêm cháy thôi á.

- Âm thanh đó...?

Ngay khi cô bạn đồng đội thắc mắc thì...

Vút... Vút... Vút...

Lại thêm một âm thanh thu hút mọi người và lần này là mộ cô gái đang vùng vẫy đủ khiến người ta cảm thấy không khí càng thêm được đốt cháy.

- Tsukasa Eriko san à... quả là không khác so với lời đồn a. Nhắm hạ được không.

- Hôm nay không có gì là không thể với mình hết.

Gật đầu tin tưởng vào nữ đội trưởng đang bốc cháy vì tình cảm của mình, cả hai tiếp tục khởi động cho thật nóng máy

Và cuối cùng... Play Ball.... Tiếng trọng tài vang lên báo hiệu một trận thư hùng đồ lửa đã bắt đầu. Bên Suzuno được quyền giao bóng trước. Cô vào bực ném bóng với một khí thế mãnh liệt

Ở nơi khán đài, những tiếng cổ vũ vang lên, như đã nói từ trước Suzuno là một cô gái việc học cũng tốt mà thể thao càng nổi bật nên fan hâm mộ của cô cũng không thiếu, tuy việc cô ấy đã có bạn trai khiến nhiều người vỡ mộng nhưng đối với những fan trung thành thì chỉ cần thấy cô ấy chiến thắng trên sân bóng cũng đã đủ rồi.

Suzuno vào thế ném và.... Strike.... Một cú bóng cong về bên trái khiến Batter không phản ứng gì.

Quả thứ hai.... Strike.... Một cú cú change up bóng đi với tốc độ vừa phải và rớt xuống khiến Batter quất hụt.

Quả thứ 3 và tiếp tục Strike.... Lần Strike out đầu tiên của Suzuno trong trận đấu này. Tuy chỉ là người đầu tiên, nhưng trong trận đấu này cô không muốn bóng mình bị phá bởi bất cứ ai nhất là mới vào trận đấu.

Tiếp tục đến người thứ hai lên thử thách.... Chat.... Bóng của Suzuno đã bị đánh trúng nhưng người đánh cũng không vui vẻ gì với điều đó bởi cô biết rằng Suzuno chắc chắn sẽ chụp được và cô sẽ bị out trực tiếp.

Sở dĩ có điều đó là do lần này Suzuno ném một cú bóng cong mà độ cong nó nhiều hơn so với dự đoán nên gây cô chỉ quất trúng phần phía dưới của bóng khiến bóng vọt lên cao ngay vị trí lí tưởng của pitcher, trong bóng chày cái này gọi là pitcher fly. 2 người đã out

Những tiếng cổ vũ vang lên nồng nhiệt, chỉ một out nữa thôi là sẽ chuyển bên, với vị trí Batter số 4 của Suzuno chỉ cần đồng đội chiếm được 1 base thôi là sẽ có cơ hội lên sân, khi đó một Suzuno cháy lửa như thế này thì ít nhất đội mình sẽ kiếm được một điểm.

Người thứ 3 ra sân, dân batter cleanup đã vào cuộc. Batter thứ 3 chính là một trong 3 vị trí đánh bóng chiến lược và họ là những người có khả năng ăn hit tốt nhất trong đội để kiến tạo cơ hội cho batter số 4 chủ lực.

Suzuno nắm chặt tay, một quả change up nữa được ném ra nhưng....

Chat.... Một tiếng động đanh gọn vang lên. Bóng lao về phía trước như súng đạn, ngay cả cây gậy trong tay batter cũng bị gãy làm đôi chứng tỏ lực đánh mạnh như thế nào. Nhìn thấy điều đó bên kia reo lên khí thế, quả không hổ danh là cleanup, đó chắc chắn là đường bóng dài, thậm chí là homerun. Và batter cũng bắt đầu chạy đi chiếm base với tốc độ cao nhất.... Nhưng....

- KHÔNG THOÁT NỎI ĐÁU.

Một tiếng quất lớn... Suzuno nhảy vọt lên bay người theo hướng bóng

Bộp.... Cô ngã xuống đất nhưng bóng vẫn còn nằm trong găng. Một pha cứu bóng không thể đẹp hơn, và batter bên kia chỉ còn cách base 1 khoảng hơn 2m

3 OUT CHANGE....

- Đùa hả trời.... Bóng như vậy mà vẫn bắt được sao... Cho dù là pitcher của ta cũng không bắt nổi một counter ball như thế á

Ở đội bên kia chứng kiến màn trình diễn trâu bò của Suzuno nhà ta không thể không há hốc mồm. Và người được coi là chỗ dựa tinh thần cho họ Tsukasa Eriko chỉ nhũn mày một chút trong kinh ngạc.

Lượt tấn công đổi sang đội Suzuno, và trước sự bá đạo của đội trưởng của mình, họ càng hùng hực cho một lượt tấn công mãnh liệt.

- Được rồi... Mình lên đây

Cô gái batter đầu tiên bên đội Suzuno đã lên đường.

Bóng đầu tiên, một quả strike với một cú straight với tốc độ xấp xỉ 132 km/h và cô gái bên đội Suzuno tuy đã cố gắng quất nhưng vẫn không trúng. Quả thứ 2 là 1 fork ball tốc độ và do bóng chìm xuống quá sâu nên đã chạm đất nên bị xử ball.

Quả thứ 3 lại thêm 1 strike, cú sinker khá đẹp mắt được tung ra và cô gái bên Suzuno đã vung gậy trên bóng chỉ khoảng 1 li.

2 strike, 1 ball, quả tiếp theo chính là quả quyết định. Một cú curve ball khá hiểm lượn qua bên trái phía dưới batter nơi một vị trí khá là khó đánh.

Nhưng cô gái bên phe Suzuno cũng đã xử lý rất tốt, cô vung gậy nửa chừng sau đó đập chày xuống tựa như động tác bỏ củi, bóng bị đánh trúng văng lên trên không, một cú tạo ground ball khá kỹ thuật, sau đó nhanh chóng chạy chiếm base.

- Quá tuyệt rồi, xử lý bóng hay lắm

Những tiếng cổ vũ nổ ra, hiệp 1 này đã gần như chắc chắn ăn điểm. Và cô gái thứ 2 cũng đã tiếp tinh thần chuẩn bị lên sân.

Bóng đã được ném ra, một quả fast ball tốc độ đã đạt 136km/h, khiến cho batter bên Suzuno không thể làm gì, nhưng vẫn chưa hết, sau khi catcher chụp được bóng, cô đã nhanh như chớp chuyển về base 2 nơi batter đang chạy tới. Mặc dù đã cố gắng trượt bằng tốc độ nhanh nhất nhưng kết quả vẫn là Runner out.

- Xem ra bên họ quyết không để Suzuno nhà ta lên sân trong hiệp 1 rồi đây. Kiên quyết kiểm out như thế a.

Thấy lối chơi của đối phương, bên Suzuno cũng không có gì là khó hiểu, khi này cô ấy thể hiện khả năng máu lửa cùng phản xạ đẳng cấp như thế thì ai cũng phải kiên kị a.

- Catcher của bên họ cũng cừ thật đấy, tốc độ của batter chúng ta cũng nhanh nhưng vẫn không kịp.

- Một phen cũng nhờ cú bóng nhanh đó nữa, một chín một mười với Suzuno chứ ít gì. Vậy chúng ta tính sao đây.

- Mình sẽ ghi điểm trong hiệp này, thế nên chúng ta phải giữ bằng được ít nhất 1 base.

Trận đấu trở lại với 1 out, và lượt đánh của Batter số 2, vì đã thấy chiến thuật của bên kia nên cô quay qua chỗ hàng ghế đội mình nhìn về phía đội trưởng. Hiểu được ánh mắt đồng đội cô khẽ mỉm cười gật đầu

Bóng lại được ném ra và lần này lại một cú nhanh 136km/h nữa đã được tung ra

- Đùa hoài, cỡ này này thì Suzuno chan của bọn tui muốn ném bao cũng được.

Chat.... Một cú đánh mãnh liệt được tung ra và bóng đi ra khỏi đường biên. Một quả foul.

Quả tiếp theo cũng là quyết định, một cú slurve ball thấp trượt về bên trái với tốc độ khá nhanh.

- Đã nói rồi, bọn này chắc chắn sẽ cho chủ tướng lên sân

Chat... Lại một đường bóng cực kì hiểm lao thẳng tới vị trí rất khó chịu giữa base 2 và base 3 tạo thành một đường bóng dài lăn ra tới tận out field phía bên trái, và cô bé batter cũng đã thành công chiếm base. 1 out, runner trên base 1.

Batter tiếp theo cũng là bắt đầu cho dàn clean up bên Suzuno ra đánh, trước khi ra cô quay về phía đội trưởng của mình

- Mình nên out hay sao đây.

Câu hỏi rất hiển nhiên được đặt ra, vì trong trường hợp đối phó một đội có khả năng phối hợp tốt thế này thì cần nhất phải tránh bị double play, nên batter có thể cố ý để mình out, và nhường chỗ cho batter mạnh nhất đội lên chiến.

- Dùng toàn lực đi, nếu mình sử dụng chiến thuật ngay từ đầu thì e rằng đến khi mình lên đánh họ lại cho mình đi bộ nữa. Có qua có lại mà đứng không, với lại mình tin vào batter clean up của đội sẽ có màn trình diễn xuất sắc..

Cô gái gật đầu và tiến ra ngoài sân, theo cô là Suzuno, người đội trưởng của đội bước tới vị trí chờ chuẩn bị cho màn trình diễn của mình.

Quả đầu tiên, strike.... quả thứ 2 ball.... và quả thứ 3, một cú ném slider thấp về phía góc dưới xa batter, nhưng bằng một cú vung bóng đã bay ra khỏi đường biên ngang. Foul ball.

Quả tiếp theo là một quả ball với bóng ném cao lượn hơi sát người và Batter của Suzuno đã đoán được và né tránh. 2 ball, 2 strike, cú ném tiếp theo là quyết định xem Suzuno có được ra sân đầu hay không.

Một cú fast ball đã được tung ra, cú ném này thậm chí còn nhanh hơn tốc độ 136km/h nữa, có vẻ pitcher bên đó đã quyết dốc toàn lực.

Chat... Thế nhưng bóng của cô vẫn chưa thể khiến hàng Batter clean up của một đội có cầu thủ sở hữu cú ném 138km/h là Suzuno được. Bóng lại một lần nữa bị đánh đến vị trí giữa base 1 và pitcher sau đó lăn về out field bên phải, một đường bóng dài và 2 base đã bị chiếm. 1 out 2 runner. Tiếp đến là sự ra sân cũng là màn trình diễn của batter mạnh nhất Suzuno Takahara.

Những tiếng ồn ào cổ vũ trên sân càng thêm mãnh liệt dành cho cô gái đội trưởng của đội, Suzuno tiến vào vị trí đánh sau đó cô chỉ thẳng gậy thẳng vào bảng điểm. Dự báo homerun trong lần ra đánh đầu tiên.

Và đối với sự bá đạo của cô bé, ở bên kia đội bạn cũng bắt đầu xuất hiện một ngọn lửa giận không tên. Nhất là pitcher của đội bên đó, rõ ràng chiến thuật là ngăn để cho batter số 4 vào sân trong hiệp 1 để hiệp 2 có thể cân bằng thế trận khi cả hai bên đều bắt đầu ở batter số 4 thế nhưng cô đã không hoàn thành được nhiệm vụ đó. Tuy không ai trách gì cô vì cô đã ném hết sức và theo chiến thuật, thế nhưng niềm tự trọng là pitcher của cô thật sự đã chịu đả kích nặng. Và trên hết là dự báo homerun của Suzuno càng khiến cô nóng máu.

- Nếu homerun được thì cứ việc nhé.

Nói rồi cô bé pitcher bắt đầu thực hiện cú ném của mình. Cô cúi thấp người, gơ rộng cánh tay và ném một cú mà có thể mọi người trong sân tuyệt không thể ngờ tới. Nếu có ngoại lệ thì chắc hẳn chỉ có người catcher thường tập chung với cô thôi. Đó là một cú ném nước tiếng một thời, Submarin Ball hay còn gọi là Under Throw. Và ở Nhật Bản cũng đã có cầu thủ có biệt danh là chính kiểu ném ấy đủ hiểu người đó giỏi ra sao rồi.

Và ở thời bây giờ thì kiểu ném như thế này khá hiếm, bản thân cô pitcher này cũng không mấy sử dụng đến nó, vì khi ném bóng này người cần phải cúi khá thấp nên khó có thể bắt được bóng counter của batter đối phương được.

Thế nhưng hôm nay cô đã sử dụng nó nhằm bẻ gãy tinh thần của con bé kiên cường bên đối thủ, dám coi thường cô mà dự báo homerun không chút ngập ngừng.

Strike.... Suzuno đã không vung gậy một chút nào, chỉ đứng bất động ở đó. Và thấy được điều đó cô gái pitcher càng thêm phấn khích, quả là kiểu ném under throw này hiếm xuất hiện thế nên rất ít người biết cách đối phó với nó a. Và nó cũng là cú ném của người đó. Cú ném chiến thắng lưng lầy nhất.

Trong khi cô pitcher đang đắc ý thì một giọng nói vang lên

- Tôi bổ sung thêm lời nói của mình.

Thật đáng kinh ngạc khi Suzuno lên tiếng khi mới bị strike. Mọi ánh mắt đều chăm chú trông chờ xem có gì hay ho từ cô gái này.

- Cô giỏi bắt bóng counter lắm đúng không

Mọi người im lặng như lời xác nhận rõ ràng, sau đó Suzuno hướng gậy mình ngay về phía cô gái pitcher người vừa Strike mình.

- Cứ ném tiếp đi. Tôi sẽ đánh homerun cho xem, thế nhưng trước bóng bay ra khu vực homerun, chắc chắn bóng sẽ tới chỗ cô đó, giỏi thì cản lại nhé.

Một lời tuyên chiến không thể rõ ràng hơn được, và bây giờ ngay cả đồng đội của Suzuno đều kinh ngạc trước khí thế mãnh liệt hơn bất cứ khi nào và hình như có thêm cả phần nộ từ cô đội trưởng của mình.

- Hình như đội trưởng của chúng ta cháy hơi quá rồi thì phải.

Một cô gái lên tiếng và ngay sau đó Mirai, cô bé giữ vị trí SS thân nhất với Suzuno đột nhiên ồ một tiếng sau đó lắc đầu nhẹ

- Chúng ta nên mặc niệm cho cô bé pitcher bên kia đi là vừa

- Chuyện là sao vậy Mirai chan. Nói cho bọn này nghe với.

- He.. He... Nói vậy mà các cậu không hiểu sao, có thể khiến cho nữ chủ tướng của chúng ta cháy đến mức độ này thì chỉ có một người duy nhất. Và đó là....

Nói đến đây mọi người có vẻ hiểu, sau đồng thanh

- Là chồng tương lai của cô ấy Takuto Mizuhara.

Thế nhưng cái đáp án lại khiến mọi người càng thêm khó hiểu, liên quan gì ở đây. Và biết được điều đó, cô gái tên Mirai nói

- Các cậu có điều không biết rồi, Takuto Mizuhara san, từng chơi bóng chày đến hết lớp 7. Và trong giải đấu trung học năm đó, trận chung kết, người Strike out batter cuối cùng cứu nguy cho đội khỏi tình trạng 2 out, full base chính là cậu ấy, Takuto Mizuhara, một anh hùng của đội trong trận chung kết đó.

Nghe đến đây mọi người kinh ngạc, không thể ngờ được rằng chồng của nữ chủ tướng đội mình đã từng làm một sự kiện anh hùng đến vậy, nhưng câu chuyện vẫn chưa hết, Mirai tiếp tục kể

- Và các cậu có biết rằng cú pitch cuối cùng đó là cú pitch thế nào không. Một cú Under Throw tuyệt đẹp, với quỹ đạo tựa như cầu vồng, cây cầu vồng đưa đội tuyển của cậu ấy đang từ địa ngục lên thẳng tới thiên đường chiến thắng rồi nhẹ nhàng hạ xuống để bước tiếp con đường tới lễ nhận giải thưởng. Và chưa kể đó là lần duy nhất cậu ấy ném underthrow trong suốt giải đấu đó, và thậm chí catcher của đội còn nói rằng đó là lần đầu tiên được thấy cú ném đó của cậu ta. Một cú pitch tuyệt đẹp, cực kỳ bất ngờ, mang đầy ý nghĩa đã diễn ra trong khoảnh khắc căng thẳng như dây đàn đó. Một cú ném của anh hùng chân chính.

Khi nghe kể xong câu chuyện đó, mọi người đều cảm thấy thán phục, việc sử dụng một cú ném mới hoàn toàn ngay cả catcher phe mình cũng không biết trong tình huống đó đâu phải ai cũng có thể làm được, nhưng Takuto Mizuhara lại làm được.

"Như vậy mới xứng đáng là chồng của nữ chủ tướng của chúng ta chứ đúng không, cơ mà câu hỏi vẫn chưa được giải đáp a."

Đó là thắc mắc chung của mọi người ở đây và Mirai cũng tiếp tục vai trò của mình.

- Cái tư thế chuẩn bị và động tác ném của cô gái pitcher bên kia, phải nói là rất giống Takuto khi đó, nhưng dường như đường bóng vẫn chưa hoàn thiện. Mà có thể đó là do cách biệt nam nữ đấy.

Nói đến đây thì cả bọn đều ồ lên một tiếng và đã hiểu rõ tại sao Suzuno trở nên lửa cháy càng bùng to hẳn là do thấy đường bóng nổi tiếng của chồng mình bị đạo diễn không đầu vào đầu nên đã quyết dẫn dắt cô bé kia một lần cho biết.

- Nếu quả thật như cậu nói thì đúng là nên mặc niệm cho cô bé ấy nhỉ.
- Nhưng mình vẫn lo rằng Suzuno sẽ không quen với kiểu ném hiểm gặp ấy mà sẽ thất bại.
- Không lo a

Mirai phẩy phẩy tay

- Nếu chỉ vì gặp kiểu ném hiểm mà không đánh được thì đầu thế là Suzuno của ta được

Tuy nghe cô bé nói vậy nhưng cũng có mấy người không dám tin vào điều đó lắm. Và có vẻ đó cũng là suy nghĩ của pitcher bên kia.

Bây giờ cô vốn đã giận lại càng nổi nóng. Không những đối phương cả gan tuyên bố homerun mà còn báo trước sẽ đánh bóng tới cô, thử hỏi cô làm sao không giận sôi gan cho được. Cô nắm chặt tay quyết định dồn mọi thứ vào cú ném.

Strike 2. Suzuno vẫn im lặng nhìn bóng bay vào tay catcher mà không phản ứng chút gì. Cú ném trên của cô bé pitcher kia cũng đã chạm tới mức khiến Suzuno phải nghiêm túc đối phó, thế nhưng hơn bất cứ điều nào... Suzuno muốn phá được cú ném kia.

- Đùa à... Suzuno chan đang chờ cô ta ném cú under throw đó á.
- Chắc vậy rồi. Cậu ấy quyết tâm muốn phá bằng được cú ném đó mà

Đã 2 strike cho batter chủ lực nên sự hồi hộp mãnh liệt xuất hiện ở hai phe. Ngay cả bên kia cũng không thể không suy nghĩ về quyết định cú ném cuối cùng

- Liệu pitcher của chúng ta có sử dụng cú ném đó một lần nữa không.
- Cô ấy sẽ ném... Chắc chắn luôn

Batter chủ lực bên kia Tsukasa Eriko lên tiếng và câu nói đó đã được khẳng định ngay khi đó

- Nếu cô muốn thì tôi sẽ chiều.

Một lần nữa cú under throw đã được tung ra, cú này thậm chí còn hoàn thiện hơn cú trước đó nữa. Thế nhưng đối diện với nó, môi Suzuno khẽ động

- Thậm chí còn không thể so sánh với cậu ấy vào thời điểm sau khi ngừng chơi 2 năm trời.

Suzuno nắm chặt gậy, vung một cú đánh bằng hết sức lực.

Vút... Tất cả những gì cô gái pitcher bên kia cảm nhận được chỉ một ánh chớp lướt qua mặt mình, không thể cử động được một chút đừng nói là bắt được quả bóng đó.

- Homerun 3 điểm tới rồi. Nữ chủ tướng có khác.

Phe Suzuno muốn thét lên trước cú đánh cực kì hoàn hảo của Suzuno, 3 điểm ngay hiệp đầu, một số điểm tuyệt vời, thậm chí có thể bẽ gãy được tinh thần của pitcher bên kia nữa. Thế nhưng...

- Không dễ ăn đâu. Đừng vội mừng...

Ngay ngoài out field, hai cô gái đội bạn CF và RF cũng là chủ tướng bên đó Tsukasa Eriko đang cùng nhau đuổi theo bóng.

- Họ tính chặn bóng đó lại trong tình trạng đó sao. Vô ích thôi a.

Nếu nhìn từ bên ngoài thì có vẻ là vô ích khi họ đã sắp chạm bức tường. Thế nhưng...

- May mà hai bọn mình lui về sau sớm chứ nếu không thì
- Vẫn chưa yên tâm được đâu, làm sao chặn bóng lại đây
- Mình sẽ cố. Vậy nên giúp mình một chuyển bay thật cao nhé.
- Cẩn thận nhé chủ tướng của tôi

Nói rồi Tsukasa Eriko nhảy lên đập vào tay của đồng đội mình. Rồi sau đó cô được quăng lên cao đứng trên đỉnh tường nhằm chặn bóng lại.

- Như vậy vẫn chưa đủ chặn lại bóng của Suzuno chan đâu, bóng cao như vậy cho dù có nhảy cũng không tới.

Ở trên hàng rào, cô gái chủ tướng bên kia vẫn không rời mắt quan sát bóng đang bay tới, cô cũng không thể chắc chắn chặn được một đường bóng như

vậy nữa. Nhưng nếu để homerun xảy ra thì chắc chắn tinh thần của pitcher phe cô bị tổn thương nặng nề mà vẫn cần tới 2 out nữa và người tiếp theo vẫn thuộc dàn clean up.

“Thiệt tình đánh gì mà đánh khiếp thế không biết.”

Quả bóng đã tới gần, Tsukasa Eriko giữ thăng bằng bắt đầu dồn lực vào chân mình.

- Yahhhhh.....

Bằng một tiếng quát lớn, cô dùng hết sức nhảy vọt lên, cao, tay căng ra hết cỡ để đón bóng

Bộp Cô đã cảm nhận được bóng ngay trên phần đỉnh gối nhưng không thể bắt được nó, cô từ từ rơi xuống bên ngoài hàng rào chỉ biết nhìn quả bóng bị văng lên một chút sau đó tiếp tục quỹ đạo của nó rơi xuống vùng homerun.

- Tuyệt vời... Nó đã ra vùng homerun rồi. 3 điểm chắc chắn rồi

Trái với vẻ vui mừng của bên Suzuno thì bên kia đã chết lặng, chủ tướng của họ cũng không thể cản được đường bóng đó mặc dù đã cố gắng đến mức như vậy. Thế nhưng....

- Đừng có đùa....

Một tiếng quát vang lên sau đó là một tiếng bộp. Quả bóng đáng lẽ đã bị rút ở ngoài lại bị những nỗ lực cuối cùng của Tsukasa Eriko đánh trở lại out field và rơi xuống đất. Homerun đã bị phá thế nhưng việc phe Suzuno ghi trước 3 điểm cũng đã trở thành sự thật vì cả 3 người runner đều đã về home, hiệp 1 đã có được kết quả không thể tuyệt vời hơn. Thế nhưng...

- Xem ra nữ chủ tướng của chúng ta vẫn chưa hài lòng a.

Đập tay ăn mừng điểm số hoàn hảo cùng đồng đội, Suzuno gật đầu, tay cô nắm chặt, cú homerun bị cản như thế khiến cô cảm thấy trong lòng ngực mình như bị bóp lại mặc cho kết quả nó mang lại cũng không khác gì nhau.

- Chủ tướng bên đó đúng là nhanh nhạy quyết đoán mà, chuẩn bị để đối phó một đường bóng homerun mười mười như thế. Vậy thì mình phải lấy mấy lần strike out từ cô ta để đáp trả thôi.

- Wa.... Chủ tướng chúng ta cáu thật rồi a.... Nhưng cô ta có thể đối phó với những đường bóng trên 138km/h đó.

Và trận đấu tiếp tục với 1 out, 0 runner, tỉ số 3-0 nghiêng về phe Suzuno, và người tiếp theo là batter số 5 của đội.

- Thông thả thôi nhé, chúng ta đang có lợi thế mà.

Cô gái ra dấu hiệu, rồi bước ra sân. Đối diện với cô mà pitcher bên kia, nhưng bây giờ cô gái đó không còn vẻ mặt khi gặp Suzuno nữa mà đang thờ dốc trong căng thẳng. Xem ra cú ghi điểm của Suzuno khi nãy đã kích rất mạnh. Đối với điều đó ngay cả bên đội của Suzuno cũng phải thờ dài thông cảm.

“Cái đó chỉ do cô xui thôi, ném gì không ném lại sử dụng đến cú ném người đó a. Đã vậy còn không hoàn thiện nữa...”

Bóng đầu tiên đã được ném ra, một cú curve ball.... Strike. Cô gái batter chỉ quan sát mà không vùng vẫy.

Cú ném thứ 2 được tung ra, một cú fork ball với tốc độ 134km/h được tung ra.

Chát... Bóng bay ra ngoài biên, một quả bóng foul. Bóng bật tới chỗ của khán giả, có vẻ như một người đã bắt được nó. Và vào lúc đó...

Vút.... Một tia laser lóe lên trước sự ngỡ ngàng của mọi người, người nhặt được bóng đã ném một cú bóng thẳng từ khu vực khá dài chỗ out field về tới găng tay của pitcher với tốc độ kinh hồn. Và ngay khi đó mọi ánh mắt đều được đổ xô vào người vừa thực hiện cú ném.

Một thanh niên khá điển trai cao ráo, chắc phải 1m9 trở lên, đầy đáng thể thao với nụ cười tự tin đến lạ thường.

- Không thể tin được đó là Kagami Ayasaki, pitcher của đội bóng vô địch Koshien năm ngoái nổi tiếng với cú fork ball 158 km/h đó.

- Mình còn nghe nói hiện đang học đại học thể thao tốt nhất, tương lai có thể trở thành cầu thủ chuyên nghiệp. Một người như anh ta làm gì ở đây vậy.

- Chắc không phải cảm nắng cô gái nào trong 2 đội này đâu nhỉ, mình ghen tị đến chết luôn đó.

- Nếu vậy sao không tập chơi bóng đi....

- Đùa mình làm sao có khả năng ném hay đỡ được những cú bóng trên 100km/h như họ đâu.

Những lời bàn tán được vang lên từ phía dành cho thần tượng đột nhiên xuất hiện.

- Đúng là người nổi tiếng có khác a, cú ném của anh ta đủ nổi tiếng để so với cú Under Throw Cầu Vòng thời cấp 2 của bạn trai cậu đó.

Đối diện với nhận xét đó Suzuno chỉ cười nhạt.

- Những cú bóng thẳng như vậy không thích hợp với Takuto đâu, thế nhưng nếu hai người đối đầu thì chắc chắn Takuto sẽ thắng về khoản out batter thôi.

Lòng tin không thể lay chuyển đối với người bạn trai mình của Suzuno khiến cho mọi người kinh ngạc thậm chí quên đi một sự thật rằng Takuto Mizuhara đã gác gậy dừng chơi bóng chày đã 2 năm trời.

Trận đấu lại được tiếp tục với batter số 5, một cú slider có độ trượt khá hiếm, nhưng vẫn chưa đủ hạ được batter số 5, cô vùng mạnh gậy

Chat.... Đường bóng lao đi vun vút.... Thế nhưng....

- Đùng hòng ta cho quả bóng nào vượt mặt nữa

Bộp.... Bóng đã được chặn lại bằng một phát bay người cực kì đẹp mắt không thua gì pha bay người cứu bóng của Suzuno hồi đầu hiệp cả. 2 out. 0 runner. Đối diện với cú out bất ngờ như vậy, đội Suzuno cũng có chút khâm phục đối với cô gái pitcher kia

- Khá đấy chứ, quả là chuyên bắt bóng counter có khác a. Xem ra tinh thần cô ấy tăng lên một chút rồi á.

- Chắc không phải thấy idol xuất hiện nên cô gắng thể hiện chứ

- Cũng có thể nhưng nếu chúng ta chơi cẩn thận thì sẽ không sao đâu

Trận đấu tiếp tục với Batter số 6, một cú bóng cao được ném ra. Batter số 6 đã quất trúng, nhưng bóng lại đập xuống đất văng thẳng tới vị trí base 3 một cách dễ dàng và nhanh chóng, rồi bằng sự phối hợp tốt, nên batter số 6 đã bị out. 3 out, hiệp 2 bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vũ Trụ - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Trận bóng chày nghẹt thở - Hiệp 2

Hiệp 2 đã tới, màn trình diễn của chủ tướng đội bạn, Batter số 4 Tsukasa Eriko Vs Pitcher Suzuno Takahara.

Cuộc so tài được mong chờ nhất giữa hai đội cuối cùng cũng đã diễn ra, nếu xét cho cùng thì việc cô gái này cản lại cú homerun của Suzuno, đã khiến cho dự báo không thực hiện được thì Tsukasa Eriko đang dẫn trước Suzuno một điểm. Thế nên mọi người trong hai đội nói riêng và toàn bộ khán giả nói chung đều muốn xem thử trận đối đầu này sẽ mang theo sự kiện gì khó quên nữa.

Hai người đã vào vị trí, và như chuẩn bị chứng kiến trận quyết chiến giữa 2 samurai dũng mãnh, toàn bộ khán đài như lặng đi và dán mắt vào 2 thân ảnh của 2 cô thiếu nữ đang lần lượt đứng ở ù ném bóng và nơi đỡ bóng chuẩn bị đối đầu với địch thủ của mình.

Play ball..... Tiếng trọng tài đã vang lên, Suzuno chuẩn bị vào thế.

- Yaaaahhh.....

Một cú ném nhanh như ánh chớp được tung ra, bóng đã đạt tới 139km/h, đường bóng có thể nói là nhanh nhất kể từ đầu trận đến giờ. Thế nhưng..

- Rất nhanh.... Nhưng vẫn chưa đủ

Chat..... Bóng đã bị đánh trúng bay thẳng ra đằng sau trúng hàng rào.... Nhìn cú bóng tốc độ cao nhất của mình bị phá Suzuno cũng bắt đầu cảm thấy máu mình như muốn sôi lên. Cô siết chặt quả bóng trong tay đến nỗi có thể nghe những tiếng kít kít.

- Yaaahhh.

Lại một cú ném nữa được tung ra và lần này nó còn nhanh hơn nữa tuy chưa đến 140 nhưng chắc chỉ còn thiếu một chút mà thôi.

Thế nhưng như đã nói ở phía trên Tsukasa Eriko là người có thể xử lý được bóng 140km/h nên....

Chat..... Lại là tiếng động khiến con tim của toàn bộ người ở đây muốn thóp lại và lần này bóng lao thẳng về phía base 3 như một viên đạn đại bác được bắn vào bầu trời vậy. Những tiếng reo hò như homerun được vang lên như thác đổ. Thế nhưng có vẻ ông trời chưa muốn chứng kiến kết thúc của màn đối đầu này, bóng đã bay ra ngoài chỉ sượt vạch một chút. Tuyên bố bóng foul đã được vang lên, trận chiến giữa hai người sắp bước vào bóng cuối cùng.

Không thể không nói khi nghe được tuyên bố của trọng tài, lòng ngực Suzuno dường như rơi vào trạng thái không trọng lực vậy. Cô thở ra một hơi dài để bản thân bình tĩnh lại chuẩn bị cho quả bóng quyết định.

Nhưng cho dù có bình tĩnh đi chăng nữa thì Suzuno vẫn bị chấn động bởi cú đánh của đối phương, đó là tốc độ cao nhất mà Suzuno có thể đạt được.

“À mờ.... Mình không chắc về điều này nhưng... Không có cách khác.”

Hiệu lệnh cho quả bóng cuối đã vang lên, Suzuno nhìn thẳng vào catcher ra dấu hiệu riêng của bọn họ....

“Cậu có chắc không đấy Suzuno chan... Quả bóng đó nếu bị đỡ trúng thì... đá kích cậu phải chịu là cực lớn đó...”

“Thế nhưng trong tình trạng này thì không thể kén cá chọn canh được, cho batter đối phương lên base.... Đùa.... Ăn chứ còn nhẹ.... Sau này sẽ không ai muốn đấu với một đội như vậy cả.... Đây chỉ là giao hữu thể nên mấy cái chiến thuật nhằm đảm bảo chiến thắng thì không cần phải bàn tới rồi.”

Nghĩ vậy, cô gái catcher cũng gạt đầu và tập trung hết sức bởi vì đường bóng tiếp theo là một đường bóng vô cùng nguy hiểm.

Ở trên bục ném, Suzuno bắt đầu tập trung tinh thần, sau khi làm vài lần hít vào thở ra, cô bắt đầu vào thế ném. Cô nghiêng răng siết chặt tay bóng của mình

- Yaaaaaaaaa

Một tiếng quát lớn, Suzuno ra tuyệt chiêu của mình, quả bóng lao đi loang loáng về phía góc thấp xa tầm batter. Thế nhưng ai cũng thấy được bóng này chắc chỉ khoảng 139km/h không còn uy mãnh như bóng thứ 2 nữa.

Tuy trong mắt mọi người là thế... Nhưng đối với cô batter chủ lực Tsukasa Eriko thì khí thế của Suzuno khi ném quả này đúng là mạnh nhất trong ba cú, cô tuyệt không dám coi thường nó chỉ vì nó chậm hơn một chút so với cú ném lần trước

- Nếu đây là cú ném chủ lực.... vậy tới đây đi

Nghĩ vậy cô vùng gậy ở một timing cùng vị trí không thể chuẩn xác hơn, nếu quả này trúng thì homerun thậm chí sẽ chắc chắn hơn nhiều so với cú đánh của Suzuno hồi nãy.

- Tuyệt vời, timing quá chuẩn, chủ tướng chúng ta thắng rồi

Thế nhưng.... Trong giây phút mọi người sắp sửa ăn mừng cú homerun vang dội thì Tsukasa Eriko lại sững sờ, mắt cô mở lớn kinh ngạc không thể kể xiết.

- Không thể nào.... Bóng bẻ xuống tay cầm gậy với một biên độ kinh hồn. Một quả Cutter Ball tốc độ cao như vậy sao... Không kịp rồi....

Chat.... Thế là quả bóng tuy đã bị đánh trúng, thế nhưng vì rơi va chạm lại là phần tay cầm của gậy nên theo quy tắc li tâm thì đó là nơi phát lực yếu nhất, bóng nhẹ nhàng bay đến chỗ pitcher rồi rơi xuống.

Out.... Tiếng trọng tài vang lên đã phán quyết kết quả trận đấu giữa hai chủ tướng, một chiến thắng vang dội đã đến với Suzuno hoàn toàn xứng đáng.

- Không thể nào.... Cú bóng đó, rốt cuộc là làm sao....

Nếu Tsukasa Eriko sững sờ một thì những đồng đội của cô ấy càng không thể tin vào mắt mình. Chủ tướng phe mình đã thất bại trong khi chỉ cách chiến thắng có 1 li.

- Đúng là bất ngờ thật... Mình không ngờ cô gái đó có thể ném được một cú bóng thuộc loại khó nhất... Cut Fast Ball, cú đánh được cho là chuyên trị runner và khóa homerun. Vì nó ném với tốc độ nhanh nên khá nhằm với fast ball thường và rồi batter sẽ thất bại như mình vừa mới trải qua, thậm chí nếu có runner thì họ cũng dễ dàng bị loại sau đó.

Sau khi nghe chủ tướng giải thích thì cả đội trầm tư, bây giờ họ mới hiểu được một cách toàn diện rằng đối thủ của họ là một cô gái đáng sợ đến mức nào, đánh bóng tưởng chừng không có cú nào làm khó được. Ném bóng thì sở hữu những đường bóng siêu tốc độ tiếp cận 140km/h thứ ngay cả đối với con trai còn muốn chết lên chết xuống mới có thể đạt được. Và hơn hết là cú Cut Fast Ball cực hiểm đó quả thật là kinh hồn.

- Mình chắc chắn sẽ đỡ nó thành công nếu được xem vài lần nữa. Các cậu cố gắng nhé.

Nữ chủ tướng bên đó nắm chặt tay đưa ra lời khẳng định đến với đồng đội mình

- Được rồi vậy thì chúng ta phải khiến cho bên đó mở một đợt “Cut Fast Ball” Bargain Sale thôi a.

Tỉ số đã là 1-1 sau chiến thắng của Suzuno trên bục ném bóng, cái đó tính tỉ số giữa hai chủ tướng. Còn về trận đấu thì Suzuno sẽ tiếp tục đối đầu với batter số 5 của đội bạn.

Bóng đầu tiên được ném ra.... Ball.... Bóng thứ 2.... Ball....

- Nè nè... chuyện gì xảy ra với nữ chủ tướng chúng ta thế, sao ball liên tục vậy.

Tuy cả đội thất bại nhưng cô gái catcher thì không, cô thờ dài

“Biết vậy mình xin thời gian hội ý để cô nàng chủ tướng này xuống đất lại dùm cái.”

Cảnh này cô thấy quen quá rồi, cú khác thì không sao chứ mỗi lần ném xong Cut Fast Ball thành công thì cô nàng này lại trở nên như thế đó mất kiểm soát bóng trầm trọng như đang ở trên mây. Đặc biệt là bây giờ mới Strike xong Batter chủ lực mạnh nhất nữa, tuy cú ném này khó thật đó nhưng có cần phải vậy không trời.

Quả tiếp theo vẫn là ball... batter được trực tiếp lên base. Tuy nếu bình thường thì đó là điều tốt thế nhưng vì cả đội đều thống nhất sẽ khiến đối phương ném Cut Fast Ball nên những Batter chủ lực thuộc dàn cleanup là hi vọng lớn để làm được điều đó. Nhưng nếu lên base kiểu này thì đúng là chỉ có phí công mà thôi bởi vì ngoại trừ Tsukasa Eriko ra thì bên họ không có người đỡ được bóng 138km/h, lên được cũng bị giam tại base rồi chờ out thôi.

Batter tiếp theo số 6, cô bước lên hướng catcher cười nói

- Cho bọn này xem thử cú Cut Fast Ball đã hạ chủ tướng được không.

- Xin lỗi nha cú đó có tác dụng phụ. Nhìn chủ tướng bọn này đi, cô ấy đang ở trên mây rồi. Mấy cú ball vừa rồi là bằng chứng đó.

- Ể..... Hạ được chủ tướng bọn này khiến cô ấy vui vậy sao.

- Một phần thôi, cho dù trong lúc bọn tôi tập chung cũng vậy mà... Thế nên cậu cứ thư giãn khi nào cô ấy trở xuống mặt đất tôi sẽ báo cho. Nhưng có thể cậu sẽ phải lên base trong vui vẻ rồi.

Cô gái catcher thờ dài cười khỏ khi nói câu đó. Và cô gái kia cũng bắt chước theo hành động đó

- Không hiểu sao tôi lại tin rằng cậu sẽ làm thế nữa. Nhưng... Bọn này sẽ làm mọi điều để chứng kiến quả Cut Fast Ball đó....

Nói xong, cô gái Batter số 6 đã làm một việc mà không ai dám làm, ít nhất là trong tình trạng hiện tại khi batter mạnh nhất phe họ vừa bị strike out, đó là hướng cây gậy về bảng điểm, một dự báo homerun. Mặc dù cô là một batter cleanup nhưng ngay cả chủ tướng cũng không thể hạ được pitcher của phe kia thì cô làm được gì

Đó là câu hỏi của tất cả khán giả và thậm chí ngay cả phe của Suzuno cũng rất thất vọng. Thế nhưng những người thuộc phe cô gái batter thì vô cùng khâm phục trước quyết định hi sinh của đồng đội khi đã làm một hành động như vậy.

Cũng không ngạc nhiên, một hành động tuyên bố homerun có khác gì công khai khẳng định với mọi người có mặt rằng bản thân mình giỏi hơn đối phương và sẽ chiến thắng trong cuộc đối đầu xolo giữa pitcher và batter đâu. Thế nên một khi tuyên bố homerun đã được đưa ra mà không thể thực hiện được thì đúng là hơi bị xấu hổ một chút. Nếu có ngoại lệ thì chắc hẳn chỉ có trường hợp của Suzuno nhà ta mà thôi khi mà cho dù có homerun hay bóng còn trong sân thì số điểm ghi được nhờ cú đánh đấy không có gì khác nhau cả.

Và có vẻ như tuyên bố homerun của cô gái batter đã có hiệu quả, Suzuno đã trở lại trái đất với khí thế của một chủ tướng. Cuộc so tài với batter cleanup cuối cùng của đối phương.

Strike, một đường bóng slider tốc độ xấp xỉ 134km/h đã được tung ra và cô gái batter số 6 chỉ đứng đó mà không có ý định vung gậy. Bóng thứ 2, lại một quả slider nữa được tung ra, nhưng nó thậm chí còn nhanh hơn quả đầu tiên.

Chat.... Bóng đã bị đánh trúng nhưng bay ra ngoài biên, một quả foul, nhưng nếu nó nằm trong sân sẽ là một đường bóng dài đủ cho runner chạy về home nhằm mở tỉ số.

"Để xem như vậy đủ cho cô ném cú đó chưa."

Cô gái này đang quyết dùng toàn lực bắt Suzuno phải ném quả đó, bởi cô là batter cleanup thế nên sẽ có cơ hội cao hơn mọi người.

Bóng tiếp theo đã được ném ra.... Một quả bóng 138km/h. Lại một cú foul bóng bay ra đằng sau trọng tài. Quả không hổ là dàn batter clean up có thể xử lý được bóng có tốc độ như vậy. Thế nhưng cô nàng cũng vô cùng kinh hãi và có cảm tưởng mình dường như không thể đỡ được một cú như vậy nếu nó còn tiếp tục được ném ra.

“Thì ra đây là thế giới của bóng tốc độ cao đối với bóng chày nữ sao, là sân chơi Tsukasa Eriko đang đứng à. Quả thật là kinh dị a. Vậy thì mình chỉ có thể làm cho tốt vai trò của mình thôi.”

Thầm nghĩ vậy cô chỉ gậy vào pitcher đối phương

- Ném quả Cut Fast Ball đi, nếu không cô sẽ thua đó, chủ tướng tôi thua chỉ do bất ngờ thôi.

Và ngay sau đó nguyện vọng của cô và đồng đội lập tức được thỏa mãn, khí thế của Suzuno bỗng dưng tăng đột biến cho dù đang đứng ngoài quan sát Tsukasa Eriko cũng tưởng rằng mình đang đứng ở vị trí batter sắp sửa phải đối diện với nó một lần nữa chứ.

“Tới rồi... Cú Cut Fast Ball”

- Yahhhhhh. ....

Bằng một tiếng hét đầy khí thế Suzuno tung quả bóng tuyệt chiêu của mình ra một lần nữa, bóng bay loang loáng tới vị trí batter

“Tới rồi a..... Để xem nào.....”

Nói rồi cô vung gậy, cú Cut Fast Ball này tốc độ chỉ khoảng 138km/h thậm chí ít hơn cú mà chủ tướng bên cô ấy chứng kiến cho nên cô gái batter vung gậy với timing cũng rất chuẩn. Thế nhưng...

“Không được rồi... cho dù biết bóng sẽ bẻ xuống nhưng nếu không nắm được biên độ như thế nào thì sẽ rất khó khăn nếu muốn đỡ chuẩn.”

Thế là cô batter số 6 cũng chung số phận với chủ tướng của họ khi bóng đã bay lên cao phía sau và catcher đã dễ dàng bắt được. 2 out. 1 runner trên base.

Batter tiếp theo là batter số 7... Thế nhưng trước đó catcher đã xin hội ý nhằm đưa chủ tướng của mình xuống đất một lần nữa nhưng có vẻ bây giờ không cần thiết lắm Suzuno tuy có vui mừng nhưng cũng không đến nỗi bay lên mây nữa.

- Có vẻ bên họ đang cố gắng khiến cậu ném Cut Fast Ball để tìm ra cách đối phó đấy. Hay là chỉ sử dụng nó với chủ tướng bên họ thôi.

Suzuno lắc đầu, lên tiếng một cách bình tĩnh

- Không có bóng nào trong vùng strike là không thể phá cả.

Mọi người sững sờ trước câu nói đó. Câu nói không giống như một pitcher đầy kiêu hãnh vừa cho out batter chủ lực bên đội bạn.

- Thế nhưng... Là một người giữ vị trí này, mình sẽ luôn dốc toàn lực để strike out càng nhiều càng tốt. Nhất là Strike out bằng cú ném đó.

Nói đến đây ánh mắt của Suzuno lóe lên sự quyết liệt

- Nhưng đó cũng không phải thứ muốn ném cho ai cũng có thể ném, muốn thử sức với nó qua được đường bóng 139km/h của mình cái đã.

Nói rồi cả đội cũng trở lại sân tiếp tục thi đấu, batter số 7 cũng đã ra sân, bây giờ dàn cleanup cũng đã qua đi, 2 out 1 runner trên base 1. Vì đã thống nhất ngay từ đầu nên cho dù là batter số 7 cũng rất cố gắng, cô ấy đều vung gậy hết sức bắt kẻ bóng tới như thế nào. Nhưng cuối cùng cô cũng đã không thể làm gì khi đối đầu với đường bóng thẳng 138km/h, đã đủ 3 out, hiệp 2 tiếp tục với lượt tấn công của đội Suzuno.

Batter số 7 phía Suzuno lên sân. Và có vẻ như tinh thần của pitcher đội bạn cũng đã phần nào hồi phục nên bằng 1 quả curve ball sắc sảo đã khiến batter số 7 quật trúng nhưng bóng treo lơ lửng tới vị trí gần CF và rơi xuống. 1 out

Batter số 8 đã ra sân, trước khi cô ra sân cô gái số 7 đã lên tiếng

- Bóng cô ta quyết đoán hơn so với hiệp 1 nhiều đó, cẩn thận.

Batter số 8 gạt đầu tiến đến chỗ đánh bóng. Strike, lại thêm một quả curve sắc sảo, và vì đã được cảnh báo nên batter cũng không khinh suất vung gậy. Bóng thứ 2 đã được ném, một quả sinker, batter tuy đã trúng bóng nhưng lại bị ground ball văng tới chỗ pitcher và bị out.

Strike out hai người dễ dàng bằng 2 bóng, cũng chứng tỏ được khả năng của pitcher đội bạn. Tuy những người batter dàn dưới thường không có khả năng hit cao nhưng điều đó cũng tạo được khí thế cho đội.

Batter tiếp theo, batter số 9, dừng vì cô ấy mang số 9 mà có thể coi thường, bởi vì ngoại trừ catcher ra cô ấy là người duy nhất trong đội nhiều lần chứng kiến cú ném của Suzuno và cũng là bạn thân nhất của chủ tướng, Mirai Fukushima. Là một người có cảm giác bóng tốt nhất đội thể nên khi Suzuno luyện tập cô ấy thường ra đứng ở vị trí batter nhằm lên tinh thần cho chủ tướng mình.

“Tập ném có batter bên cạnh thì càng thêm thực tế đúng không” Đó là điều mà cô ấy thường nói. Còn tại sao cô ấy không tham gia dàn cleanup thì theo những gì Mirai nói rằng số 9 là kết thúc của một vòng đánh và cũng là mở ra một vòng mới, vậy nên cô sẽ là người làm điều đó. Và khỏi nói cũng biết nếu đã nói một câu như vậy thì sự tự tin của người đó là rất lớn.

Đồng thời điều này quả đúng như tình trạng hiện tại 2 out 0 runner, batter số 9 sẽ là người sẽ phá vỡ tình trạng bế tắc hiện giờ và mở ra cánh cửa cho một vòng đánh mới đầy sung sức.

- Được rồi... Cho tôi xem đường bóng của một pitcher dám quyết đấu với chủ tướng bọn tôi đi.

Bước lên chỗ đánh bóng với nụ cười đầy tự tin đó Mirai bắt đầu lượt đánh của mình. Và quả thật điều đó đúng là cực kì không ngờ tới. Chỉ ngay cú ném đầu tiên, một quả fork ball với tốc độ cũng tương đương 135km/h đã ném ra và độ rớt của nó cũng rất hiểm. Nhưng với Mirai người đã được chứng kiến những cú ném của Suzuno thì nó không là gì cả

Chát..... Một cú đánh bóng đầy uy lực lao thẳng đến vị trí base 3, và cho dù có bay người hết sức thì cô gái đang thủ ở đó cũng chỉ có thể dùng đũa

găng chạm vào khiến nó giảm tốc độ một chút khi ra ngoài out field mà thôi, cho dù với khả năng chuyển bóng từ ngoài vào trong của Tsukasa Eriko thì cũng không thể ngăn cản được Mirai đã lên base 1. Cô giờ tay mừng chiến thắng trên cột mốc của base 1

- Tuyệt vời thật đúng là người mở cửa có khác a.

Những tiếng hoan hô vang lên còn cô gái pitcher thì nắm chặt tay.

"Đừng có đùa, chỉ là một batter tuyến sau mà có thể đỡ được đường bóng của mình sao, đội bóng mấy nhỏ này là cái quái gì thế."

Lượt đánh tiếp tục với Batter số 1 bên Suzuno, nhưng cô bé ấy không bước vào vị trí đánh bóng mà tới thẳng vị trí pitcher

- Cậu muốn gì.

Cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh cô gái pitcher lên tiếng hỏi batter đội bạn

- Cậu có phải vừa nghĩ bọn này là cái quái gì đúng không.

Ngay lập tức cô gái pitcher nức lên một tiếng, để đội bạn biết mình nghĩ xấu người ta trong một trận giao hữu như vậy quả là rất tệ thể nhưng Batter đối diện cô lại cười khở

- Cậu không phải người đầu tiên.... Thực lực của Mirai chán đủ để thể hiện vị trí batter số 5 đó, nhưng chẳng qua là cô ấy thích con số 9 đó mà thôi.

- tại sao cậu lại nói với tôi điều đó

- Chủ tướng mình bảo vậy. Cô ấy thấy thái độ của cậu khi quả fork ball đó bị phá ngay ở lần đầu tiên.

- Suzuno Takahara san nói vậy sao.

Cô bé batter gạt đầu sau đó trở về nơi đánh bóng nhưng trước khi bước vào ô cô quay lại nói

- Cậu là người đầu tiên châm dầu cho chủ tướng mình cháy dữ đội thêm, tiếp theo là cô nàng batter đó, thế nên cô ấy không thể để cậu tắt dễ dàng được đâu

Nói rồi cô bước vào vị trí đánh bóng chuẩn bị sẵn sàng.

"Mình không thể tắt ư..... Mấy người đó nghĩ rằng chỉ mới ghi có 3 điểm mà có thể dập tắt được mình sao. Đừng có đùa á. Nhiệt huyết của mình còn hơn cả cái nóng của mùa hè cơ mà."

Đúng thế, tất cả các cô gái ở đây đều có một điểm chung là những người yêu thích bóng chày nhưng vì sinh ra là con gái nên không thể nhắm tới một sân chơi toàn quốc như Koshien chỉ dành cho nam giới. Thế nhưng không vì điều đó mà bọn họ sẽ không có nhiệt huyết trái lại cái nóng của mùa hè còn khiến niềm nhiệt huyết đó lại cháy mạnh hơn.

Cô bé pitcher hít sâu và bắt đầu lượt ném của mình. Một cú slider lao tới trước ngực batter rồi bất ngờ trượt xuống.

Chat..... Đã đánh trúng bóng nhưng lại bị đập xuống đất văng tới thẳng chỗ pitcher và thêm một đường chuyển đến base 1 phe của Tsukasa Eriko đã tích đủ 3 out và đó cũng là kết quả của hiệp 2, không bên nào ghi được điểm.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Trự - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Trận bóng chày nghẹt thở - Hiệp 3

Đầu hiệp 3 đã bắt đầu với lượt tấn công bên Tsukasa Eriko với batter số 8.

Xuất hiện trước mặt Suzuno là một người khá quen thuộc, nhưng quen thuộc không có nghĩa là sẽ mang thái độ tích cực, và trong trường hợp này thì nó đúng là có phần tiêu cực khi cô gái đứng trên vị trí đánh là cô gái pitcher bên đội kia, người đã đổ dầu vào ngọn đuốc mang tên Suzuno Takahara bằng một quả Under Throw khiến cô trở nên khá là bực mình.

bóng 1 đã được ném ra, một cú curve ball tầm cao lượn xa vị trí batter, đối diện với nó cô bé pitcher chỉ quan sát một chút strike 1.

Bóng thứ 2, một quả fast ball với vận tốc gần 138km/h đã được tung ra mọi người cứ nghĩ một batter số 8 như cô sẽ bỏ tay trước một bóng như vậy. Thế nhưng....

Chat..... Bóng đã bị đánh trúng bay ra ngoài biên, một cú foul.

- Đừng coi thường, tôi cũng là một pitcher đó, ném quả Cut Fast Ball qua đây đi

Hừ thầm một tiếng, Suzuno bắt đầu cú ném thứ 3 của mình. Một quả bóng còn nhanh hơn quả trước nữa thế nhưng... Bóng lại tiếp tục bị quất trúng, vẫn một cú foul. Ở trên chỗ ném, Suzuno cũng nhận ra được rằng bàn tay cô pitcher ấy đang run lên một cách dữ dội. Cô khẽ mỉm cười.

"Cố gắng đến vậy vì đội cơ à, xem ra cũng không đáng ghét lắm."

Nghĩ vậy Suzuno đưa ra quyết định của mình

- Cô muốn chứng kiến quả đó đến vậy sao, được thôi.

Suzuno nắm chặt tay, bắt đầu vào thế ném, cũng là một pitcher, cũng là một người luôn theo sát những cú ném của cậu ấy, nên trong mắt Suzuno, cô pitcher này đúng là có chút khâm phục nhưng cũng có chút khiến cô không ưa nổi.

- Yahhhhh

Bằng một khí thế khủng khiếp, quả Cut Fast Ball đã được tung ra, đến lúc này cô gái pitcher mới hiểu được cái cảm giác áp lực trước pitcher này của đội bạn là như thế nào, khí thế của pitcher này, sức ép của đường bóng này, cả hai cùng tổng thẳng vào ngực batter khiến họ gần như từ bỏ việc vung gậy vậy.

- Yahhh.....

Thế nhưng... Cô vẫn vung gậy, vì cú ném của cô mà đội đã chịu thiệt trước 3 điểm, nên bằng mọi giá cô phải đỡ cú ném này không thể chỉ nhìn nó bay qua trong bất lực được.

Thế nhưng, thậm chí còn không bằng hai người trước cô, cây gậy không thể theo kịp được biên độ bẻ xuống của bóng, không thể chạm vào cho dù là một chút. Strike batter out

"Uh..... Khốn thật..."

Nghiến răng trong phần uất cô gái pitcher trở về hàng ghế của đội.

- Xin lỗi nhé, ngay cả đánh trúng bóng mình cũng không thể làm được.

- dont mind, cậu foul được đường bóng 138km/h mà, cho dù là cleanup của chúng ta cũng đâu chịu nổi cú đó trừ chủ tướng ra, và cảm ơn cậu đã cho cô ấy chúng ta được thêm một lần chứng kiến quả bóng đó.

Tsukasa Eriko gật đầu sau đó lâm vào trầm tư để tính cách.

Trận đấu tiếp tục với batter số 9, lần này thì không còn sự việc bất ngờ nào xảy ra nữa, Suzuno đã bằng 1 bóng như batter đánh tới vị trí base 1 và bị out một cách nhẹ nhàng. 2 out và chỉ một nữa thôi là sẽ chuyển lượt tấn công.

Lượt đánh tiếp theo chính là batter đầu tiên bên đội kia và có vẻ như muốn giữ sức mình cho lần ra đánh bóng tiếp theo, với batter này cô cũng dùng một bóng như và tiếp tục thành công, đã đủ 3 out cho đội của cô. Cuối hiệp 3 bắt đầu.

Lại một lần nữa khán giả tiếp tục hò reo, trong 3 người ra đánh của đội thì Suzuno chính là vị trí cuối, batter số 2, số 3, và số 4 Suzuno Takahara. Liệu lần này khán giả có thể chứng kiến được Suzuno ghi quả homerun hoàn thiện đầu tiên trong trận này không.

Và đối với lượt ra đánh này, cô bé pitcher bên đó cũng hồi hộp không kém, cô biết khả năng của mình không thể hạ được Suzuno, hình ảnh quả bóng bắn tới cô như tia laser suýt nữa thành homerun đó vẫn ám ảnh trong đầu. Đột nhiên cô cảm thấy lưng mình bị vỗ nhẹ

- Có bọn mình ở đây, cô ấy homerun được đâu.

Và đứng sau cô ấy là 3 người out field, trong đó có cả chủ tướng, nếu vị trí chỗ dựa cho in field là cô gái pitcher này thì ở đằng ngoài là 3 người ấy. mà cũng phải, hai trong số họ đã chặn đường homerun mười mười của Suzuno mà.

- ba người nói cứ như là tôi phải chịu để cô ấy đánh bóng ra tận out field đấy, đối với một pitcher đó không phải là động viên đâu a.

- ha.... ha.... xin lỗi a.... vậy cố gắng hết sức nhé

Nói rồi cả đội bắt đầu cuộc chiến với những Batter mạnh nhất của đối phương.

Và nếu bên thủ đã cố gắng như vậy thì bên công không có lý do gì để không bốc cháy, đã ghi trước 3 điểm họ có thể chơi thoải mái, nhất là trong lượt đánh này đã chắc chắn có sự xuất hiện của chủ tướng nên cơ hội kéo xa khoảng cách là rất lớn. cô gái batter số 2 bắt đầu bước ra nói đánh bóng

- Vậy nhé, mình lên lấp chỗ trống đây, và nếu có lỡ homerun thì trước cậu thì bỏ qua nhé chủ tướng của mình.

Nghe vậy Suzuno lắc đầu tay bóp chặt vào cái vòng mà ở nhà cô ấy không bao giờ bỏ ra, nếu không phải sợ nó bị hỏng vì va chạm với bóng thì Suzuno đã đeo nó vào để ra chiến rồi

- Không biết sao mình cảm thấy hiệp đấu này sẽ.... Rất khó khăn.... Và cho dù là mình cũng có thể thất bại.

Cả đội nghe đến đây đều hết sức kinh ngạc. Chủ tướng của họ có thể nói được một câu như vậy trong vòng đánh của mình.

- Mà thôi, dù sao cũng đang dẫn điểm, chúng ta cứ chơi thoải mái đi, mình sẽ không để họ ghi được điểm đâu.

Nói rồi cuộc đấu đã diễn ra, và bằng một ý chí rực lửa bên Suzuno tấn công rất tung bồng, chỉ bằng cú bóng đầu tiên, batter số 2 đã làm một quả thắng tới vị trí hiểm hóc giữa base 2 và base 3 rồi tiến thẳng lên base 1 chiếm lĩnh ở đó.

Và tiếp tục tới Batter thứ 3, dàn cleanup đáng sợ của đội bên kia đã bắt đầu và mọi người cũng đã trông đợi thêm một đường bóng dài để chiếm thêm base hoặc thậm chí một homerun.

Nhưng bây giờ thì sự lo lắng của Suzuno cuối cùng đã thành hiện thực. Sau khi đã 2 strike 2 ball thì với cú vung quyết đoán cuối cùng batter số 3 đã đánh một đường bóng khá căng có thể bay ra tới ngoài out field. Vậy mà vào lúc đó

- Yah.....

Bằng một cú bay người đầy dữ dội cô gái pitcher đã chặn được đường bóng của batter số 5 ngay tại trên không 1 out trực tiếp. Thế nhưng nó vẫn chưa hết sự bá đạo, mặc dù đang ở trên không cô vẫn tiếp tục xoay mạnh cơ thể vung cánh tay đeo găng của mình đang có bóng nằm trong đó tới thẳng vị trí base 2 và đã out luôn runner mới lên khi này.

Nói thì lâu nhưng tất cả chỉ diễn ra tích tắc, một màn double play không thể đẹp hơn và người đạo diễn chính không ai khác gì cô gái pitcher này.

Cả sân bóng như rung lên vì sự kiện không ngờ tới này và đối với phe Suzuno thì việc 2 người chỉ out trong 1 bóng đúng là một đả kích lớn

- Đùa hả trời, bắt bóng trên không, xoay người trả bóng về base không cần chuyển tay, màn biểu diễn đó có đẹp mắt quá mức quy định không vậy.

- Chuyên xử lý bóng counter mà, có vẻ bây giờ cô ấy cũng dốc toàn lực rồi, vậy xem ra cảm giác của chủ tướng chúng ta là thật đấy nhỉ, thế nhưng mình không cảm thấy cô ấy có thể hạ được cậu đầu Suzuno chan

Suzuno gật đầu

- Hi vọng là vậy đi. Mình ra đây

Lần đối đầu thứ 2 với Suzuno trên thêm pitcher, cô gái nắm chặt tay quyết tâm đặt cược vào hết toàn bộ những gì mình có.

"Cô không cho tôi tắt mà đúng không, thế thì hãy dùng chính bản thân cô để chịu đựng ngọn lửa của tôi đi."

Nghĩ vậy cô bắt đầu tung cú bóng thứ nhất. Strike một quả bóng curve ball khá hiểm đã được tung ra nhưng Suzuno vẫn không có chút gì ý muốn vung gậy.

Bóng thứ 2 đã được ném ra, lại tiếp tục Strike.... Chỉ còn một quả là Suzuno sẽ rời sân trong thất bại, thế nhưng mọi người ở đây đều nghĩ rằng cô ấy sẽ dốc toàn lực vào lần đánh cuối cùng này.

- Đúng là chủ tướng của ta có khác, quá tự tin luôn. Nhiệm vụ của batter số 4 là batter luôn phá đường bóng quyết định của pitcher đối thủ, lần trước là cú Under Throw kia liệu lần này sẽ là cú ném thế nào nhỉ.

- đúng vậy đó, cú Under Throw đó tuy cũng hiểm thật nhưng cũng đã bị phá rồi, mà chưa kể nếu dám tung lần nữa thì e rằng chủ tướng chúng ta đánh nổ bóng luôn đó. Nếu như không có cú ném nào lợi hại hơn thì coi như trận đấu này sẽ check mate luôn rồi

Trận đấu lại được tiếp tục với đường bóng cuối cùng. Cô gái Pitcher vào thế rồi..... Ném ra quả bóng mà cô dốc hết những gì mình có mà đánh cược vào nó.

Đường bóng đã được ném ra, mọi người toàn sân kinh ngạc, một đường bóng cũng không có gì là khó, nó rất hiền từ từ bay tới chỗ batter, hoàn toàn không thích hợp để hạ một batter như Suzuno. Thế nhưng...

Khi bóng đến với vị trí thích hợp nhất để vung gậy làm một cú full swing phóng lên trời thì ánh mắt của Suzuno đột nhiên trở nên kinh hãi. Bóng đã rung với một tần suất không tưởng với một quỹ đạo gần như gọi là vô định trong khi vẫn bay tới chỗ catcher.

- Ya.....

Nghiến răng trong khi cố gắng hết sức để quát, Suzuno đã đánh trúng nhưng tất cả những gì cô bé đạt được chỉ có thể là ground ball nhưng bóng đã bật lên lơ lửng trên đầu pitcher và rồi dễ dàng bị tóm

Khi thất bại ở cú swing thì Suzuno cũng không còn tâm trạng để cố gắng chạy base nữa rồi mặc dù trong tình huống đó thì out là cái chắc. Cô bé hướng về pitcher khẽ lên tiếng.

- Đó là knuckle ball đúng không, chủ bài của cô à

Cô gái pitcher gật đầu mỉm cười thỏa mãn

- Tự tin xung hùng cho dù với bọn con trai đó, còn cô thì sao cảm thấy được ngọn lửa cô đốt lên chưa.

- Nóng rất cả mặt luôn đó. Thế mới là trận đấu mùa hè chứ.

Nghiến răng nghiến lợi đáp trả lại đối phương rồi Suzuno cũng quay trở về băng ghế.

- Có sao không Suzuno chan.....

Và bây giờ nữ chủ tướng nhà ta bắt đầu bài căn nhắc của mình

- Không sao mới lạ á. Mình đang tức ói máu đây này, thiết không thể ngờ rằng cú quyết định lại là cú knuckle ball chứ, đường bóng mình e ngại nhất. Đúng là linh cảm không sai mà. Nhưng bây giờ mình càng khâm phục cô ta rồi đó, tất nhiên là.....

Nói tới đây, ánh mắt của Suzuno đánh lại, cháy trong đó là ngọn lửa của lòng quyết tâm thử thách

- Cho dù có knuckle ball đi chăng nữa thì mình quyết ghi được homerun trong trận này thôi.

- Nếu cậu nói vậy thì bọn này yên tâm rồi, gì chứ knuckle ball là loại bóng rất khó đỡ nói chi là homerun đó

Quả thật như vậy, cho dù trong giới bóng chày chuyên nghiệp thì knuckle ball được mệnh danh là quả bóng khó nhất gần như là không thể đỡ. Vì đối với knuckle ball bóng được ném ra với một ý nghĩ duy nhất rằng không thể để bóng xoay quá nhiều. Nó không cần phải có tốc độ cao, nhưng lại cực kì khó đỡ chuẩn, bởi vì nó có đường bay luôn đổi hướng sang hai bên cạnh theo một cách không thể dự đoán được.

"Làm cái quái gì mà nó có thể bay như vậy chứ."

Đó là ý nghĩ của 9 trong 10 người đối mặt với knuckle ball đều sẽ nghĩ tới. Và lí do cho những biến hóa chỉ có những thánh tiên tri mới biết này là do những đường khâu trên bóng lực, cản của không khí và trọng lực. Bóng được ném ra chậm lại không quay nên những lực như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn đến quỹ đạo của bóng, sẽ khiến quả bóng chịu lực tác động khi thế này, khi thế khác dẫn đến một quỹ đạo bay cực kì phiền toái.

Tất nhiên, cái đáng nói ở đây chính là nó phiền toái không chỉ đối với batter mà còn cả catcher. Nếu batter quật trúng sau đó bị pitcher fly như Suzuno nhà ta thì còn đỡ, chứ nếu batter mà không chạm nổi gây thì đến lượt catcher sẽ là người đau khổ. Bất hạt thì coi như tặng batter đội bạn cơ hội lên base rồi.

Cái đó là nói về quỹ đạo, bây giờ nói về cách ném quả này càng thấy khó đỡ, khiến người ta nghĩ rằng làm sao mấy cô gái này có thể ném được quả bóng đó cơ chứ. Quả bóng này không dùng toàn bộ lực ngón tay ném đi mà chỉ dùng lực của đầu ngón tay mà đẩy bóng đi, và vì không có lực của ngón tay nên như đã trên, bóng sẽ bay mà không có lực xoay. Tổng kết lại những điều đó ta đã có một cú knuckle ball, một loại đường ném mệnh danh là ném đặt cược đối với cả đội mình lẫn đối thủ.

Vậy câu hỏi được đặt ra ở đây là, để luyện một đường bóng dùng toàn bộ lực tay tới tốc độ cao đã khó rồi, thế nhưng một quả bóng chỉ dùng lực của ngón tay cho dù không đòi hỏi tốc độ thì phải luyện tới mức nào nữa. Mà một cô gái như pitcher đây có thể luyện được như vậy thì quả thật ý chí cũng tình yêu cô dành cho bóng chày tuyệt không phải nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Trận bóng chày nghẹt thở - Hiệp 4-5-6

Và trận đấu cũng được tiếp tục với đầu hiệp thứ 4. Lượt tấn công của đội Tsukasa Eriko, cũng khởi đầu với batter số 2 thế nên sẽ khán giả sẽ được chứng kiến thêm một trận thư hùng kịch tính hơn nữa bởi chủ tướng 2 đội.

Hiệu lệnh đã được vang lên và đối với hiệp này Suzuno trở nên nguy hiểm hơn bao giờ hết, cô chỉ dựa vào 1 kiểu ném duy nhất đó là fastball với những cú trên 137km/h strike out liên tiếp hai người batter số 2 và số 3 bên đội bạn, cứ như là để làm nóng người trước khi bước vào trận tái đấu với batter mạnh nhất.

Với khí thế quyết tâm tột độ cả hai bên bắt đầu cho trận chiến đấu.

Bóng đầu tiên đã được ném ra, cả khán đài như lặng đi, STRIKE, một lần strike bằng quả fastball khốc liệt nhất từ đầu trận đến giờ, 140km/h hoàn chính không hơn cũng chẳng kém đã được tung ra từ chính tay Suzuno.

Chứng kiến đường bóng khốc liệt đó, Tsukasa Eriko cũng phải nghiêng rặng, tốc độ như vậy cho dù là con trai cũng phải gian nan lắm mới đạt được, thế mà cô gái này lại có thể.

- Đùa à, cô ấy giữ sức đến bây giờ mới tung ra sao.

Nghe được điều đó từ batter đội bạn, cô gái catcher lắc đầu

- Không đâu, chỉ là chủ tướng bọn này vừa mới được lv up thôi, nhờ pitcher đội cậu đó.

- Đây không phải shounen manga đâu a, mạnh lên trong khi đang chiến á.

Nói rồi cô gái batter cũng bắt đầu siết chặt tay chuẩn bị cho cú ném tiếp theo, đối phương đã ném những đường bóng cực hạn rồi, cô cũng không thể chỉ chờ để phá Cut Fast Ball nữa.

Bóng thứ 2 đã được ném ra, lại một đường bóng khốc liệt 140km/h nữa.

“Khí thế này, áp lực này..... Đúng là nữ pitcher mạnh nhất thành phố rồi. Thế nhưng..... Không có bóng nào mình không đỡ được cả....”

Và bằng một cú vung gậy dung toàn sức bình sinh.

- Yah.....

Chat..... Nếu đường bóng của Suzuno khốc liệt bao nhiêu thì cú trả bóng lại càng kinh hoàng, bóng lao như một quả tên lửa đã đạt đến tốc độ cao nhất đến thẳng khu vực bên phải sân, liệu là một quả homerun, con tin mọi người ở trên sân đều như bị bóp nghẹt chờ mong kết quả.

Và không chỉ có thế, RF và CF của phe Suzuno cũng nhanh lao theo để chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Bộp..... Tiếng bóng chạm đất vang lên ở hàng ghế khán giả, sau đó là tiếng phán quyết của trọng tài...

Foul..... Bóng đã ra khỏi biên, phe Suzuno đã thoát khỏi một cú homerun mười mui như thế.

“Bóng như thế vẫn đánh được ngon lành... Đúng là chỉ có quả Cut Fast Ball mới hạ được cô ta thôi.”

Nhìn bóng bay ra ngoài Suzuno đã đưa ra quyết định về cú ném cuối cùng.

- Yah.....

Quả bóng quyết định đã được ném ra, và cũng như lần đầu đầu trước, bóng này hiền hơn so với 2 bóng đầu nhưng Tsukasa Eriko biết chắc chắn đó chính là cú Cut Fast Ball hiểm hóc đó.

“Tới đi..... Những cố gắng của đồng đội ta đều trong lần đánh này, chắc chắn phải trúng.....”

Chat..... Lại một âm thanh chat chúa vang lên, quả bóng được đỡ trúng nhưng văng ra đằng sau trúng trọng tài home để một lỗ trên giáp ngực bảo hộ.

Và điều này khiến Suzuno cực kì kinh hãi, nếu đánh được bóng văng ra đằng sau thay vì pitcher fly thì có nghĩa là quả bóng chủ lực của cô đã gần như bị phá.

- Ha... ha... ha... Suzuno Takahara san... Tôi tóm được cô rồi nhé

Thở dốc sau đó chỉ thẳng gậy vào vị trí Pitcher, Tsukasa Eriko lên tiếng thách thức. Và đối với hành động của đội trưởng mình, các cô gái cũng lớn tiếng reo hò cổ động

- Yea..... Quả Cut Fast Ball đó bị phá rồi, một lần nữa là homerun thôi.

Suzuno khẽ nhắm mắt lại tập trung tinh thần, bóp chặt tay, vào tư thế ném, cô giơ cao chân chuẩn bị vận hết toàn lực lần này.

- Nếu cô tự tin đến vậy thì đỡ cú này đi

Và ở phía catcher, cô gái thấy động tác chuẩn bị của Suzuno đột nhiên trở nên căng thẳng..... Chủ tướng của cô có động tác chuẩn bị khác với những lúc bình thường chân cô giơ cao hơn hẳn như để tụ lực tốt hơn.

- Nó xuất hiện rồi... Bọn này xin lỗi trước nếu có gì không ổn nhé

Nghe thấy điều đó Tsukasa Eriko cũng giật mình, quả thật từ này đến giờ lồng ngực của cô như bị bóp chặt, cho dù là quả bóng 140km/h thứ 2 hay quả

Cut Fast Ball chủ lực vừa rồi cũng không khiến cô có cảm giác như thế.

- Ya.....

Bóng đã được ném ra, thoát nhìn cứ tưởng là một quả 140km/h nữa, thế nhưng... Khi đối diện với nó thì lần này Tsukasa Eriko thậm chí không thể chạm được vào bóng. Bóng vừa nhanh lại vừa bẻ xuống còn kinh khủng hơn lần trước. Đó là một cú Cut Fast Ball, nhưng nếu cú vừa này là lvl 1 thì cú này hẳn đã lvl 2 rồi. Tsukasa Eriko đã hoàn toàn chịu thất thủ trước nó.

Strike..... Batter out

- Không thể nào.... Một quả Cut Fast Ball 140km/h sao....

Sững sờ trước sự việc xảy ra, cô gái batter lặng đi thậm chí không còn có thể bước vào chuẩn bị cho lần tấn công của đội bạn nữa.

- Quá tuyệt rồi... Đúng là chủ tướng có khác, 2 lần liên tiếp hạ gục được batter mạnh nhất của đối phương. Chưa kể nếu trận đấu này kể cho bọn con trai chơi bóng chày thì hẳn họ sẽ đập đầu chết hết cho coi a.

Những tiếng cổ vũ nhiệt liệt vang lên cho chiến thắng của Suzuno, một chiến thắng còn oanh liệt hơn cả lần trước, thắng bằng những cú ném 140km/h. Đứng trên batter box, Tsukasa Eriko nở một nụ cười khó bắt lực

- Ha... ha... thất bại rồi a, cô đúng thật là một pitcher tuyệt vời... Thế nhưng... cũng như cô muốn ghi được homerun trong trận này thì tôi cũng vậy thôi. Thế nên....

Chỉ nói như vậy, Tsukasa Eriko bước vào hàng ghế mình để chuẩn bị vào cuối hiệp 4 lượt tấn công đội bạn. Cô bước tới cô gái pitcher

- Hikarugi Nanako, với cú những ném của cô ấy thì hiện tại đội mình ngoại trừ tôi ra thì không ai đỡ nổi đâu, thế nên mọi thứ phải nhờ vào cậu đó, nếu khoảng cách bị kéo dài thì chúng ta không thể thắng nổi trận này.

Đáp lại cô là một cái gật đầu đầy quyết đoán.

- Được. Từ bây giờ sẽ là trận chiến giữa pitcher 2 đội, con bé đó ném những cú như vậy thì chắc chắn sẽ xuống sức rất nhanh thôi.

Nói rồi cô gái pitcher Hikarugi Nanako chính thức bước vào màn trình diễn oanh liệt của mình

Cuối hiệp 4, bằng những đường bóng sắc sảo, cú knuckle ball quái dị và quyết tâm của cả đội, 3 out đã được kiểm qua batter 5, 6, 7. Trận chiến được bước sang hiệp 5.

Đầu hiệp 5, lượt tấn công của phe đội bạn cũng với batter 5,6,7, thế nhưng đúng như Tsukasa Eriko nói, không một người nào chịu nổi những cú ném bóng của Suzuno cả, lại thêm 3 out nữa diễn ra.

Cuối hiệp 5 vẫn tiếp tục là màn trình diễn của Hikarugi Nanako đã lại strike out batter số 8, ngay cả batter số 9 là Mirai Fukushima có thực lực của cleanup cũng không thể làm gì trước quả knuckle ball đó. Và tiếp đến là lượt out của batter số 1 đánh dấu sự chấm dứt của hiệp 5.

Đầu hiệp 6, lại thêm một đợt tàn sát nữa xảy ra, Suzuno đã cho out 3 người batter số 8, 9, 1 một cách dễ dàng.

Sau khi chứng kiến màn trình diễn của 2 pitcher thì khán giả đều biết mọi thứ trong trận đấu sẽ được quyết định bằng lượt đầu này, một lần nữa pitcher Hikarugi Nanako đối mặt với Batter mạnh nhất Suzuno Takahara.

- Bọn mình sẽ cố gắng hết sức lên base để cổ động cho cậu đánh bay quả knuckle ball quái quỷ đó thẳng lên bảng điểm.

Nghe vậy Suzuno thờ dãi....

- Nói thật với các cậu, mình tự tin rằng đối với đường bóng biến hóa hay cao tốc hơn 140km/h đi chẳng nữa thì chỉ cần cho mình chút thời gian mình vẫn có thể đỡ được hoàn hảo. Bởi vì đó là một đường bóng mà pitcher đặt tâm trí bản thân mình vào quỹ đạo cùng tốc độ của nó. Nhưng bóng con bé ấy....

Về bực bội đã xuất hiện trên mặt của Suzuno

- Con bé ấy ném knuckle ball hoàn toàn dựa vào đặt cược với số phận, này giờ cậu thấy rồi đó, có vài quả knuckle bay qua vùng strike tạo thành bóng lồi không đáng có. Mặc dù mình biết knuckle ball là như vậy, nhưng việc lạm dụng nó như thế có khác gì phó mặc kết quả cho số trời đâu như vậy thì đừng có chơi bóng chày mà đi chơi cờ bạc đó.... À mò tức quá đi mất....

- Cái này thì Suzuno chan.... Cậu nhầm rồi đó.

Người lên tiếng một cách dửng dưng là Mirai, cô ấy nhìn Suzuno đang bực bội khề lắc lắc đầu

- Khi này vì đỡ bóng thất bại nên cậu không để ý được nét mặt cô bé đó sau khi sử dụng thành công quả ném đó đâu, có thể điều đó cũng áp dụng cho mọi người, nhưng mình lại thấy đó, nó có chút tương tự khi cậu ném thành công cú Cut Fast Ball của mình, ánh mắt sáng rực đầy sự nghiêm túc và vui vẻ

đến kì lạ.

Nói đến đây Mirai khẽ lắc lắc tay đưa ra kết luận của mình

- Thế nên mình có thể khẳng định rằng, cô gái đó, cực kì nghiêm túc trong những lần ném bóng của mình nhất là với quả knuckle ball đó. Còn cô ấy phải đánh cược vì cậu mạnh quá thôi a

- Vậy sao.... Mình xem ra là người xấu rồi nhì.

- Hi... Hi....Cái này gọi là càng giống nhau càng thấy khó hợp đó

Sau cuộc trò chuyện đó thì batter chuẩn bị ra sân tiếp tục chiến đấu.

batter số 2 đã đứng trên ô đánh bóng chuẩn bị sẵn sàng dốc toàn lực để lên base và cô đã quất trúng bóng lao thẳng tới giữa vị trí base 2 và base 3.

Tuy cú đánh rất đẹp thế nhưng cô cũng không thể đánh lại sự phòng thủ kín kẽ của bên đó, bằng một cú bay người cực kì chuẩn xác như đã biết trước RF Tsukasa Eriko đã đón ngay vị trí bóng rơi xuống, batter out.

Tiếp theo là batter số 3 dàn cleanup mạnh nhất đã bắt đầu xuất hiện.

Bóng đầu tiên là một quả fast ball về phía góc xa batter, tuy thế nhưng vẫn chưa đủ để hù dọa cleanup này.

Chat..... Bóng đã bị quất trúng và văng về phía sau, một cú foul

Và một quả slider đã được tung ra cũng trượt về phía sát người batter, chỉ thiếu chút nữa là thành death ball hoặc ball rồi, nếu bình thường thì nhiều batter sẽ tưởng đó là bóng lỗi nên không đánh kết quả là sẽ bị strike, thế nhưng đã mang danh batter clean up thì sẽ không dễ dàng bị lừa như vậy, cô quất gây mạnh xuống, bóng đập đất rồi bay vút lên trên không lơ lửng tới tận out field sau đó rớt xuống, còn batter số 3 đã hoàn thành nhiệm vụ của mình khi đã chiếm lĩnh base 1.

Và cuối cùng cũng đã chính thức đến với trận thư hùng thứ 3 giữa pitcher Hikarugi Nanako và Suzuno Takahara liệu với quả knuckle ball chủ lực ấy Hikarugi Nanako có thể tiếp tục hạ được Suzuno hay không hoặc sẽ thất bại và gánh chịu một lần mất điểm nữa.

Cả hai người đã bước vào vị trí của mình rồi lờm lờm nhau như hai con hổ chuẩn bị cho cuộc chiến một mất một còn. Và Hikarugi Nanako là người mở miệng trước.

- Chỉ riêng cô là tôi sẽ không chấp nhận cho ghi điểm, thế nên chuẩn bị bước vào đi là vừa

"##### Con nhò này, đúng là đáng ghét mà."

- Bước vào sau khi chạy một vòng sân đứng không, homerun 2 điểm cũng không tệ. mặc dù tôi đang muốn nhắm tới homerun full base kìa

- Cái đó phải thử xem cô làm nổi không mới được

Vỗ mồm đã xong 2 người bắt đầu cuộc đấu của mình, bóng đầu tiên đã được ném ra, một cú ném tới góc dưới phía xa batter nhưng trọng tài đã báo ball. Mục tiêu của Hikarugi Nanako khá là rõ ràng, khi lâm vào tình trạng 2 out thì batter sẽ có xu hướng đập nhiều hơn mà không quan sát rõ tình trạng bóng ball hay strike dẫn đến sai lầm. Và ở đây cũng thế sau khi khích Suzuno thì cô ấy đã mở đầu bằng một quả ball nhắm để nhử. Thế nhưng Suzuno nhà ta đã tỉnh táo nhìn bóng bay qua mà không phản ứng gì.

Bóng 2 đã ném ra, strike, một quả bóng như, Suzuno thầm nghĩ rằng nếu mình đỡ nó thì kết quả nhiều nhất cũng chỉ là đường bóng dài ra out field mà thôi, cô có thể lên base nhưng như vậy sẽ phá đi niềm tin về batter số 4 mà người đó nói cho cô nghe và cô luôn thực hiện nó trong bất kì lần ra đánh nào.

Bóng thứ 3 đã được ném ra, vẫn 1 strike nữa, cuộc so tài đã đến giây phút quyết định.

- Đây cô thật sự kiên quyết phá bằng được cú knuckle ball à

Suzuno gật đầu

- Batter số 4 có nhiệm vụ phá cú ném quyết định của đối phương, cho nên.... Ném cú đó đi

Nếu đã được chỉ đích danh khiêu chiến như vậy mà pitcher còn lùi bước thì người đó nên nhường lại ự ném bóng cho người khác rồi chuyển vị trí đi là vừa. Thế nên Hikarugi Nanako sẽ chấp nhận lời khiêu chiến, cô vào tư thế ném, tỏa ra một chiến khí mãnh liệt

- Cú knuckle ball của tôi đến đây, liệu mà đỡ nhé.

Knuckle ball cú ném được mệnh danh là vô định, vũ khí mạnh nhất của Hikarugi Nanako đã được tung ra, Suzuno cũng lao lên phía trước dấn lên đường biên rồi rướn người quất mạnh.

Chat..... Bóng đã bị đánh trúng nhưng lại lao ra chỗ khán đài. Một bóng foul

Suzuno thở dốc thầm không ổn, knuckle ball là bóng bay tới vị trí catcher không nhanh lắm nhưng khi đến gần batter sẽ có biên độ lắc và dao động khó lường. Thế nên chỉ có đánh nó lúc đó còn sỡ hữu quỹ đạo ổn định là điều tốt nhất, thế nhưng nếu như vậy thì tư thế đánh sẽ không được tốt, đừng nói homerun ngay cả đưa bóng ra out field còn hết sức khó khăn nhất là với Suzuno bây giờ đã thấm mệt. Cho nên sau một lần thử thì Suzuno đã bỏ ngay quyết định đó đi và tìm cách khác.

- Đánh trước khi bóng trở nên phức tạp à, thế nhưng cho dù là cô đánh mà không vận sức được thì đánh làm gì đúng không.

- để rồi coi, bóng của cô tôi chắc chắn sẽ đánh bay lên bảng điểm.

Và rồi cú ném tiếp theo đã được tung ra, khỏi nói cũng biết vẫn là một cú knuckle ball, và lần này thì Suzuno quan sát nó thật kĩ sau đó vung gậy.

Chat..... Bóng đã bị đánh trúng Suzuno nghiêng rằng chạy base trong tuyệt vọng, cô đã không thể đỡ trúng hoàn hảo, bóng đập xuống đất rồi văng lên lơ lửng tới chỗ pitcher, thất bại của cô đã rõ ràng, nhưng vì lần này trên base có đồng đội, cô không thể buông gậy mà đi ra được.

Thế nên Suzuno vẫn phải chạy lên base 1 mặc dù biết chắc mình bị out. 2 out 1 runner trên base 2.

Thất thểu đi vào trong sự thất bại, Suzuno nắm chặt cây gậy của mình như muốn để cả đầu tay lên đó....

- Đây vẫn chưa phải kết thúc đâu, trận này tôi quyết phải ghi homerun cho bằng được

Nói rồi Suzuno bước vào nhường chỗ cho batter số 5 lên chiến đấu. Thế nhưng sau lần strike out chủ tướng đội bạn thì cô gái pitcher trở nên tinh thần và đã hạ người số 5 trong 3 bóng đem đến kết thúc cho hiệp thứ 6.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Trận bóng chày nghệt thờ - Hiệp 7

Hiệp thứ 7 bắt đầu, phe tấn công sẽ là Tsukasa Eriko, lượt đánh có sự góp mặt của batter mạnh nhất. trước khi đồng đội ra đánh cô đã mở một cuộc họp chiến lược

- Hiệp này các cậu phải cố gắng hết sức để lên base, tuy cô ấy nói cứng nhưng hẳn lực đánh lẫn ném hẳn đã yếu đi rồi, nếu không cú đánh khi này bóng sẽ treo ngoài out field chứ không phải chỗ pitcher. Vậy nên cơ hội của chúng ta đã tới, nếu san bằng được tỉ số thì sẽ cơ hội thắng sẽ cao hơn.

- chủ tướng nhắm đỡ được cú Cut Fast 140km/h đó không.

- nói thật, nếu khi này Suzuno Takahara mà còn sức để có thể đánh bóng ra out field thì hẳn chúng ta sẽ không còn cơ hội rồi, thế nhưng, mình dám chắc sẽ đỡ được nó trong lần đối đầu tiếp theo.

- được lắm, vậy chuẩn bị lên lấp chỗ trống thôi nào các cậu

Bằng một quyết tâm hùng hực, batter số 2 đã bước lên ô đánh bóng.

Hiệu lệnh cho cuộc đối đầu đã vang lên, bóng 1 đã được ném ra, một cú curve ball lượn xa tầm batter khó mà đỡ chuẩn được, thế nhưng...

Chat..... Bằng một quyết tâm cao độ, batter đã bước chân chạm sát vạch vôi sau đó vung mạnh gậy. Bóng vọt đi về phía cánh phải của sân

"Foul..." Phán quyết đã vang lên và cuộc đấu tiếp tục với bóng thứ 2"

Bóng thứ 2 đã được ném ra, một quả fast ball 137km/h lao đến chỗ catcher

"Đùa à... Có thật là cô ấy sắp sửa kiệt sức rồi không." Batter cũng kinh ngạc nhưng cô cũng quyết tâm không kém

Chat..... Bóng bị văng ra đằng sau đằng sau, thêm một cú foul nữa.

Cuộc đấu tiếp tục với bóng thứ 3, một quả Cut Fast Ball đã được ném ra. Thế nhưng ngay lúc này đây, bằng chứng về sự đuối sức của Suzuno đã xuất hiện, quả bóng rẽ quá sớm đập xuống đất bật lên. Một ball cho đội bạn.

Nắm chặt bàn tay đang run run của mình, Suzuno cũng đã biết mình sắp đến giới hạn... Nhưng cô vẫn phải tiếp tục vì lượt đấu này có cô ta.

Bóng thứ 3 đã ném ra, một quả slider, thế nhưng có vẻ cô bé thật sự đã đi đến giới hạn của mình. Batter vung mạnh gậy, bóng vọt tới base 3 như một

viên đạn pháo và cho dù người thủ base đã căng hết cỡ vẫn chỉ có thể chạm được bóng nơi đỉnh găng của mình. Một đường bóng dài và batter số 2 cũng đã chiếm được base 1.

- Tuyệt vời, đeo bám quá dữ dội và đã lên được base

Những tiếng cổ vũ vang lên và người tiếp theo sẽ là batter bắt đầu dọn cleanup.

- Suzuno.... Cậu có ổn không, hình như cậu bắt đầu thờ dốc rồi đó

Cô gái catcher lên tiếng khi thấy đường bóng của đội trưởng mình trở nên bất ổn, mồ hôi đã thấm ướt đầm áo của cô gái là chỗ dựa tinh thần của mọi người.

- Mình không sao, mình sẽ cố gắng hạ gục cô ta một lần nữa, và nếu chúng ta thi đấu tốt thì cho dù hiệp cuối tình hình xấu nhất cũng chỉ hòa thôi, không thua được đâu. Và mình sẽ cố phá được cú knuckle ball đó

Cô gái catcher nhìn chủ tướng mình một chút sau đó suy nghĩ rồi lên tiếng

- 4 ball cho batter thứ 3 luôn đi.

- cho batter thứ 3 walk ư

Cô gái catcher gật đầu sau đó giải thích

- Ừ... tuy cách này hơi nguy hiểm nhưng cậu có thể tận dụng thời gian để điều hòa nhịp thở, nhằm chuẩn bị cho cuộc đối đầu với Tsukasa Eriko. Riêng cô ấy cậu sẽ không bao giờ đồng ý với đề walk đúng không

Suzuno gật đầu, là một pitcher thì strike out batter chủ lực của đối phương luôn là mục tiêu hàng đầu trong trận đấu. Một pitcher tự trọng cao sẽ coi việc cho batter walk là một điều nhục nhã nhưng trong trường hợp này thì Suzuno không cảm thấy mất mặt, làm vậy để giữ sức cho cuộc đối đầu với batter mạnh nhất mặc dù biết nó cực kì mạo hiểm, bởi vì trong tình trạng đó mà để Tsukasa Eriko quật trúng bóng thì khả năng bị san bằng tỉ số là cực cao.

- Vậy cứ theo như ý cậu mà làm nhé.

Nói rồi cả hai bước về chỗ của mình, cô gái catcher nhìn batter số 3 sau đó đứng lên đi ra góc xa mỉm cười nói

- Xin lỗi cho chủ tướng bọn này nghỉ ngơi trong mấy bóng được không

Bóng đầu tiên đã được ném ra nhẹ nhàng, ball 1

- Các cậu liệu quá nhỉ, lấp base mời chủ tướng bọn tôi lên à.

Cô gái catcher cũng cười khở đáp

- cậu biết đó, bọn này cũng đâu còn sự lựa chọn nào khác a, chúng ta không cần walk chủ tướng trong một trận đấu thế này, nhưng cho hai chủ tướng đối đầu nhau trong trạng thái tốt nhất có thể là nghĩa vụ của người dẫn dắt bóng như tôi a. Với lại mình tin chủ tướng của mình a

- Ha... Ha.... Vậy thì để tôi xem, trận đấu tiếp theo giữa hai chủ tướng sẽ như thế nào

Số ball đã được ném đủ và hiện tại là 0 out, runner trên base 1 và base 2, trận đấu lại được hâm nóng với cuộc đối đầu định mệnh giữa pitcher mạnh nhất và batter mạnh nhất.

Cả hai người đã bước vào vị trí của mình, đứng trên batter box Tsukasa Eriko lên tiếng

- Đã tới được đây rồi thì tôi sẽ không chấp nhận về đâu, cú này tôi sẽ ghi điểm thôi

Đối diện với sự thách thức của đối phương Suzuno nắm chặt tay bóng đưa ra đằng trước.

- Xin lỗi nhé, để cho tôi có được tình trạng tốt nhằm đối đầu với cô, đồng đội đã phải dùng cách liều lĩnh, thế nên thua cuộc không phải là sự lựa chọn đâu

Nói rồi, cả hai cô gái bắt đầu trận chiến định mệnh của mình.

- Yah.....

Một bóng đã được ném ra, một quả Fast ball cực nhanh 140km/h. Cả khán đài như muốn vỡ òa khi chứng kiến đường bóng

"Đùa à đến giờ mà bóng cô vẫn có được uy lực đến thế a"

Thế nhưng nó vẫn chưa làm khó được Tsukasa Eriko. Bằng một cú vung gậy cực mạnh bóng đã bay về out field phía bên trái.

- Đừng hòng ta cho thoát được.

Bằng một nỗ lực phi thường LF đã nhảy lên và bắt trúng bóng và cả đội như muốn vỡ òa lên vì sung sướng

- Tuyệt quá bắt được trực tiếp rồi

Thế nhưng ngay khi đó một tiếng kêu thất thanh đau đớn vang lên

- Ah.....

Quá đáng sợ, hết sức đáng sợ, cho dù LF đã bắt trúng thế nhưng gắng tay bắt được bóng cũng bị cuốn đi ra thẳng ngoài biên.

"Foul." Tiếng phán quyết của trọng tài đã vang lên. Mặc dù đã thoát được tình thế nguy hiểm nhưng đội của Suzuno đã nhận ra được rằng Tsukasa Eriko là một batter đáng sợ đến mức nào, hoàn toàn không hề thua kém chủ lực của họ chút nào gọi là có. Tất cả mọi người bắt đầu tụ tập lại chỗ pitcher

- Xin lỗi cậu Suzuno... Bọn mình chỉ e rằng không thể giúp được nếu

bóng bị đánh trúng rồi, cú đánh mạnh đến mức khiến mình suýt nữa gãy cổ tay rồi.

Suzuno gật đầu, đồng đội của cô đã cố gắng hết mức rồi, thế nên cô buộc phải dọn cỏ đối phương bằng đường bóng toàn lực thôi.

- Nếu đã đến nước này thì tôi phải dùng toàn bộ sức mạnh để hạ gục cô thôi. Vì trách nhiệm của một pitcher chủ lực và vì đồng đội đã phó thác cho mình

Đối diện với sự cứng rắn của đối thủ Tsukasa Eriko cũng gật đầu

- Đúng vậy đấy, cả hai chúng ta như nhau thôi thế nên bây giờ nói bất cứ lời nào cũng là quá sớm, tôi sẽ dốc sức để đánh bóng của cô lên băng điểm

Những tiếng cổ vũ cho hai đấu thủ vang lên khắp sân bóng, và cuối cùng quả bóng đang đầy ý chí của đội cũng đã được Suzuno ném ra, một quả Cut Fast Ball 140km/h. Bóng lao như một con rồng đầy kiêu hãnh đến chỗ batter.

"Khốn thật a..... Đây mà là quả bóng ném khi kiệt sức à."

Nghiến răng cảm nhận được sức ép đến khó thở của đường bóng được ném ra thế nhưng đã thấy cú Cut Fast của Suzuno nên Eriko vẫn bình tĩnh

"Takahara san... Cô đúng quả là pitcher cực giỏi, nhất là cú bóng này, thế nhưng với tôi người đã khá quen với cú cut fast của cô thì đã nhận ra được đây chỉ là phiên bản tốc độ cao hơn mà thôi chứ biên độ bẻ tuy có thay đổi nhưng cũng không nhiều chẳng qua tốc độ nó quá nhanh khiến batter làm tưởng nó thay đổi toàn diện thôi."

"VẬY NÊN TÔI XIN PHÉP LẤY MỘT CÚ HOMERUN VẬY"

- Ya.....

Chat.... Âm thanh vang lên khiến trái tim mọi người nghẹn lại, ở trên chỗ batter box Tsukasa Eriko hét lớn cực kì kích động

- THẤY CÚ ĐÁNH CỦA TÔI CHƯA.

"Tuyệt vời.... Bóng bay xa quá. Homerun là cái chắc rồi."

Bóng bay vọt ra rất xa và nếu nó ra ngoài thì đội Tsukasa Eriko sẽ gỡ hòa điểm số.

Bộp..... Và cái gì tới cũng sẽ tới, tiếng bóng rơi xuống đất ở bên ngoài vang lên.... Một quả homerun cực kì đẹp mắt đã được thực hiện bởi Batter mạnh nhất Tsukasa Eriko. Tỉ số bây giờ là 3-3.

Những tiếng reo hò cổ vũ vang lên dành cho cú homerun không thể đẹp hơn nữa. Và nếu có người vui mừng thì cũng có người sầu thảm. Suzuno Takahara, người đã cũng giúp đồng đội mở tỉ số bằng một quả đánh cực kì đẹp mắt và bây giờ cũng là người thất bại trên bục ném bóng khiến đồng đội cũng lại mất bấy nhiêu đó điểm. Cô ngược lên bầu trời nghiến răng cố gắng không cho nước mắt theo những giọt mồ hôi mà chảy xuống

"Mình thua rồi.... Bằng cú ném mạnh nhất.... Mình đã thua rồi."

"Mình thật sự thua rồi.... Bằng cú ném của cậu ấy mà mình đã thua sao."

- Suzuno cậu có sao không

Đồng đội bao quanh hỏi thăm nhưng Suzuno bây giờ thậm chí còn không dám cúi xuống ngược nhìn họ, cô sợ rằng khi nhìn thấy những đồng đội đã tin tưởng mình cô sẽ không thể kiềm chế được những giọt nước mắt đang chực chờ tuôn rơi của mình.

- Xin lỗi các cậu... Minh thất bại... Chúng ta không thắng được rồi. Minh thật sự xin lỗi

Vẫn ngược mắt lên bầu trời, giọng Suzuno như nghẹn lại, cơ thể của cô như run bần bật vì kiềm chế sự tức giận của mình. Cô có tư cách gì để khóc chứ, giọt lệ của một kẻ thất bại chỉ khiến kẻ đó càng thêm thể thảm mà thôi.

Trong khi Suzuno đang chìm trong đau khổ thì đột nhiên...

- Ara.. Ara... Ara.... Minh thật sự không nghĩ rằng sẽ có ngày mình sẽ đưa cái này cho cậu đó Suzuno chan

Người lên tiếng là Mirai, người giữ vị trí SS và là batter số 9 của đội, trên tay cô là một mảnh giấy cũ kĩ có vẻ như đã từng bị vò nhàu sau đó lại được vuốt thẳng ra. Suzuno cúi xuống nhìn cô bạn thân đang mỉm cười của mình và cầm lấy tờ giấy

Nhìn vào đó Suzuno kinh ngạc, đây là tờ giấy đăng kí vào câu lạc bộ mà bất cứ thành viên nào cũng phải viết hồi đầu năm. Là một câu lạc bộ bóng chày nữ nên quy định nhà trường không khắc khe lắm, chỉ cần học sinh tự quản không gây rắc rối là được, không cần phải có giáo viên thể nên khi đó mọi người đã dựa vào thành tích batting bầu ra đội trưởng.

Khỏi nói cũng biết Suzuno nhà ta đã nắm được chức vụ đó một cách dễ dàng, và là đội trưởng cô có nhiệm vụ xét duyệt tờ đơn của người muốn gia nhập câu lạc bộ, cô nhớ rằng khi đó Mirai đã nộp đơn với vị trí là SS và batter số 9.

Thế nhưng điều khiến Suzuno tròn mắt kinh ngạc không phải vì tờ giấy cũ kĩ đó mà là nội dung của nó ghi:

Vị Trí Nguyên Vọng: Pitcher và Batter số 9

- Mirai chan.... Đây là.....

Nói đến đây cô gái tên Mirai mỉm cười nhẹ nhàng

- Suzuno chan... Cậu có nhớ mình nói gì khi hay ra đứng xem cậu ném không

Suzuno gật đầu

- Cậu đã nói rằng muốn khiến mình có cảm giác như thật vậy

- Ừ nhưng đó là một phần thôi, nguyên nhân chính của mình là...

Nói đến đây cô nhìn thẳng vào Suzuno ánh mắt trở nên bốc lửa, nhìn ánh mắt cô bạn thân của mình đột nhiên Suzuno cảm thấy có chút khác lạ

- Đó là vì mình muốn nhìn đường bóng của cậu và dùng nó để kiềm chế sự ghen tị của mình đối với cậu, một người ném bóng giỏi nhất mình từng gặp.

Nói tới đây ánh lửa trong mắt Mirai đã hòa chung với nước mắt, cô gạt lên phần nộ

- Khi cậu ném ra những đường bóng hợp hồn khán giả mình rất ghen tị, mình biết rằng cho dù mình luyện tập bí mật ở nhà như thế nào cũng không thể theo kịp cậu. Nhưng mình vẫn cố gắng làm điều đó không từ bỏ một phút giây nào.

Nói tới đây, cô dậm mạnh xuống đất chỉ thẳng vào Suzuno sau lớn tiếng quát lên.

- Nơi này, nơi ị đất thiêng liêng mà cậu đang đứng này, là nơi mà mình khao khát để đứng lên nó, thế nhưng nhìn lại bản thân mình hiện tại đi, xem cậu có còn xứng đáng đứng đây nữa không.

- Minh.....

Suzuno không thể nói lời nào trước sự phẫn nộ của đồng đội, quả như cô ấy nói, Suzuno đã cướp đi vị trí của cô ấy, Suzuno hiểu rõ hơn ai khác là vì ý muốn ích kỉ của bản thân mà cô đã khiến một đồng đội chịu đau đớn đắng cay mà không thể nói ra trong suốt bấy nhiêu tháng trời. Và ở trước mặt Mirai tiếp tục

- Đúng vậy... Cậu đã không xứng.... Thế nên lui ra khỏi chỗ ị pitcher đi, khi nào thấy bản thân mình xứng đáng đứng đây thì hãy trả lại tờ giấy đó cho mình. Còn bây giờ thì mình sẽ chiếm nơi đây để tỏa sáng.

Thấy được thái độ của cô bạn thân Suzuno cười phá lên, lòng cô đột nhiên trở nên nhẹ nhàng. Đúng vậy cô không phải chính là người ngay từ đầu tuyên bố rằng "Bóng trong vùng strike thì sẽ luôn có cách đỡ sao."

Vậy thì thay vì ủ rũ hãy cố gắng chấp nhận nó rồi tiếp tục rèn luyện để cho bóng mình không ai đỡ được cả. Và sau đó mọi batter khác sẽ tiếp tục rèn luyện để thử thách bản thân bằng những đường bóng hợp hồn mọi người do mình ném ra. Tất cả như một động lực vô hạn thúc đẩy mọi người cùng tiến bước.

Và nếu có rơi vào kiệt sức thì nghỉ một chút cũng chẳng sao đâu, bóng chày được chơi bởi 9 người, có đồng đội bên cạnh hẳn sẽ làm được gì đó thôi mà.

- Cậu nói đúng, mình hiện tại đã cạn sạch năng lượng rồi, không đứng đây được nữa, chắc phải ra out field hóng gió một chút cho tâm trạng thanh thản hơn đây

Nói rồi Suzuno quay sang Mirai đưa cô trái bóng, trái bóng mà tâm sức mọi người từ nãy đến giờ đã dồn vào đó.

- Hãy làm một màn debut thật xuất sắc nhé

- Tất nhiên rồi a xem mình tặng out cho ba người tiếp theo đây. Từ vì nói hôm nay mình may mắn lắm a.

Sau đó tiếng thông báo thay đổi pitcher đã được vang lên, sự ngạc nhiên bao trùm khắp sân, mọi người tự hỏi ai sẽ là cầu thủ đủ khả năng thay thế được một pitcher như Suzuno, người làm mưa làm gió trong suốt 6 hiệp đầu khiến đối phương hoàn toàn thất thủ không thể chống đỡ dưới những cú ném kinh hồn đó. Còn phía bên Tsukasa thì thờ dài nhẹ nhõm

- Cuối cùng cô gái đáng sợ đó cũng đã lui về rồi, đây là cơ hội nâng cách biệt, chúng ta phải cố gắng mới được.

Sau đó batter tiếp theo cũng đã tiến vào nơi đánh bóng, nhìn thấy pitcher mới đang chuẩn bị ném bóng, batter số 5 lên tiếng có chút đùa giỡn

- Bọn này chắc chắn sẽ gõ gậy vào đầu mình nếu người này còn dữ dội hơn cả chủ tướng của cậu đây, cô ấy trước đó là SS đúng không, hẳn cảm giác bóng tốt lắm nhỉ.

Đáp lại lời của đối phương, cô gái catcher cũng gạt đầu

- Chủ tướng bọn này không phải là người có thể thay thế được đâu, các cậu cũng đừng có mừng quá sớm.

- Bọn này dư sức biết điều đó, đối với các cậu ít nhất phải dẫn thêm 2 điểm nữa mới có thể yên tâm chiến thắng được.

Và rồi pitcher mới Mirai Fukushima cuối cùng đã bắt đầu màn debut của mình. Cô quan sát quanh sân một chút rồi hướng mắt về batter sau đó chuẩn bị vào tư thế ném của mình.

Bóng đầu đã rời tay lao đến chỗ đối phương.

- Đùa à, bóng như thế này mà đòi thay thế Takahara san, cô định chọc ghẹo bọn tôi đấy à

Batter đó nổi đóa cũng phải, bóng ném ra khá hiền, chỉ trên dưới 130km/h, thế nhưng mọi người lại quên một điều, đối với bóng chày nữ sinh thì thế giới bóng cao nhất chỉ là xấp xỉ 130km/h. Là nữ mà ném được 140km/h như Suzuno nhà ta không khác gì nam ném được 160km/h cả. Tiếp xúc với những cú ném quái vật này giờ sẽ khiến người ta coi thường những đường bóng như thế này.

Chat.... Tiếng quát trúng vang lên và như một tia laser, quả bóng lao thẳng ra out field, một đường bóng dài gần như chắc chắn đã diễn ra... Thế nhưng....

- Các cậu coi thường Mirai của tụi này quá đó.

Không biết từ lúc nào CF đã có mặt ngay tại điểm rơi của bóng và bắt gọn gàng. 1 out đã được tặng cho đội bạn, và đối diện với sự di chuyển kinh ngạc đó, Tsukasa Eriko nhíu mày suy nghĩ và cô batter vừa mới out bước vào với tâm trạng khó hiểu

- Đùa à, bọn họ di chuyển cứ như là biết bóng sẽ bị đánh tới đâu đấy

Chủ tướng của họ gạt đầu, cô quan sát cô gái pitcher mới từ nãy giờ, là người có thể thay thế cho Suzuno Takahara tuyệt không phải là người đơn giản.

- Cô gái đó dùng bóng như vậy, cô ấy quan sát thói quen của batter cùng vị trí đứng để ném ra những đường bóng buộc ta phải đánh tới đúng vị trí mà cô ấy muốn, một kiểu pitcher đồng đội.

Khi nghe chủ tướng mình giải thích mọi người đều kinh ngạc, có thể nói kiểu pitcher như vậy còn hiếm gặp hơn so với một người như Suzuno, một pitcher kiêu hãnh thì sẽ nhắm đến việc không ai đỡ được bóng mình cả, nói chung là họ muốn tự lực làm mọi chuyện với catcher.

Trái ngược với họ là kiểu pitcher đồng đội người luôn cùng catcher quan sát mọi thứ kể cả đối phương lẫn đồng đội của mình nhằm đưa ra cách ném bóng hiệu quả ít tổn sức nhất mà lại có thể tặng out cho đối phương.

Strike out trong 3 bóng là đích đến cho mọi pitcher, thế nhưng có thể cho batter out trong 1 bóng thì càng khó, nhất là đối với batter cleanup như thế này.

- Nhưng nếu chúng ta đã biết thì hẳn sẽ vô dụng đúng không, chỉ cần thay đổi thói quen cùng lối đánh chắc chắn sẽ phá được phán đoán của họ. Mình lên đây.... Để xem cô gái pitcher đó lợi hại như thế nào.

Nói rồi cô gái batter số 6 bước lên chuẩn bị cho cuộc chiến của mình.

Ở trên ị ném bóng, Mirai vẫn quan sát mọi thứ trong khi nắm chặt bóng trong găng với cánh tay còn lại đưa ra đằng sau, như một quân sư đang tính toán chiến lược vậy.

Nhiều mày nhìn cô gái đang ở batter box Mirai bắt đầu cú ném của mình.

Bóng đầu tiên Strike. .... Sau khi quan sát đường bóng batter số 6 ngẫm nghĩ phán đoán về tính toán của đối phương

“Tốc độ đó, vị trí ném, và cả quỹ đạo... Hẳn cô ấy muốn mình đánh tới tới góc gần base 2 đây mà. Người chốt base cũng đang di chuyển chờ bóng tới kia, có muốn canh trước cũng phải làm cho khéo chứ.”

Bóng thứ 2 lại được ném ra, lại thêm một strike

“Nguy hiểm thật, nếu cú này mình đỡ thì hẳn bóng sẽ lao thẳng tới base 1 rồi. Thế nhưng mình cũng đã hiểu bọn họ tránh điều gì rồi. Bóng tiếp theo sẽ là bóng quyết định.”

Và thế là bóng cuối đã ném ra, batter số 6 mỉm cười đắc thắng.

“Quả nhiên a, bọn họ muốn tránh bóng bị đánh về phía ngoài bên tay phải bởi vì nơi đó đang là nơi nghỉ ngơi của Suzuno Takahara san, và cho dù đang nghỉ ở ngoài thì cô ấy vẫn sẽ cố bắt bóng nếu phải làm thế thôi a. Nhưng... Đây là một trận chiến không khoan nhượng...”

Chat.... Một âm thanh vang lên, và đúng là batter số 6 thuộc clean up cô dễ dàng điều chỉnh hướng đi của bóng sang phần sân phía bên phải nơi Suzuno đang phòng thủ.

- Quả đúng như Mirai dự đoán má

Cầu thủ vị trí SS, khi này là RF đang lao nhanh ra và chụp quả bóng trước khi nó chạm đất, lại một out mà Mirai đã tặng cho đối phương

- Không thể nào, tại sao SS lại lùi ra tận đó vậy, ngay từ đầu cậu đã loại khả năng mình đánh inner field hay sao.

Mirai gật đầu

- SS hiện tại cũng là người thủ vị trí RF trước khi thay pitcher thế nên cậu ấy rất giỏi xử lý bóng ngoài đó, và việc phán đoán cậu sẽ đánh ra ngoài thì dễ thôi mà, một pitcher như cô ấy mà hồi sức càng nhanh thì các cậu sẽ không thể ghi điểm tiếp được nữa cho dù là Tsukasa san cũng chưa chắc có thể thắng nếu đối đầu lần nữa. Lý do thứ 2 chính là bọn mình chắc chắn có cơ hội quay vòng đến lượt đánh của chủ tướng. Khi đó các cậu đứng gặp nguy hiểm lớn a....

Quả đúng như Mirai nói, cho dù bây giờ bên đội Suzuno mỗi hiệp đều bị lần lượt strike out thì đến hiệp cuối thì Suzuno vẫn sẽ được ra đánh một lần nữa. Và nếu Suzuno hoàn toàn hồi sức thì sự nguy hiểm sẽ đè nặng lên vai của đội kia, cú homerun 3 điểm đó của Eriko vẫn chưa hoàn toàn giúp được đội thoát khỏi nguy hiểm, phải ghi ít nhất là 2 điểm nữa hoặc tấn công dồn dập vào chỗ cô ấy không cho hồi sức thì mới mong có thể thắng trận này được.

Thế nhưng đối với một kiểu pitcher tính toán kỹ chỉ dùng 1 hoặc 2 bóng out một người như cô gái này thì bọn họ quả là khó khăn.

Cô gái batter bước vào nói với pitcher Hikarugi Nanako

- Pitcher mới bên đối thủ cũng là loại rất khó khăn, nếu tình hình xấu thì cậu phải chiến đấu với Suzuno Takahara san đã hoàn toàn hồi phục của bên đó một lần nữa đây.

Hikarugi Nanako nắm chặt tay lại nói kiên quyết

- Đừng nói một lần mà cho dù là một ngàn lần tôi cũng sẽ quyết không cho con bé đó ghi điểm đâu, mọi chuyện cứ để tôi lo.

- ừ nếu cậu nói vậy thì mình yên tâm rồi

Trận đấu tiếp tục với batter số 7, và Mirai cũng đặt kết thúc cho màn debut của mình bằng một dấu chấm tròn thật hoàn hảo. 3 out, trận đấu bước vào cuối hiệp 7 với sự tấn công của đội Suzuno.

Trong dàn batter sắp đánh vẫn còn 1 cleanup đó là batter số 6, cô nhìn vào chủ tướng nhắm mắt đang ngồi trên ghế điều hòa lại nhip thờ sau đó lên tiếng với một thái độ quyết liệt

- Chúng ta cần giữ bóng câu giờ càng nhiều càng tốt, tăng thời gian cho Suzuno chan hồi phục mới được

- được lắm.. Bọn họ đã tính làm khó không cho Suzuno nhà ta hồi phục thì chúng ta cũng sẽ cho pitcher của họ mỗi lần phải ném 5-6 cú một người mới thỏa a.

Nghe được vậy Suzuno cũng chỉ thở dài sau đó lên tiếng yếu ớt

- Ra đánh thì nên nhắm tới kết quả tốt nhất mới phải chứ sao toàn nhắm foul không vậy.

- đừng có lo a, bọn này sẽ để lại cú knuckle ball lại cho cậu phá mà.

Biết có nói gì thêm cũng không thay đổi được mấy người này Suzuno chỉ nói gọn gàng

- À mờ... Thiệt tình a.... Mirai chan cũng đã dốc hết sức rồi, phần việc còn lại nhờ các cậu thôi đó

Mọi người gật đầu và sau đó batter số 6 cũng ra đánh với khí thế hùng hục. Và đúng như những gì cô ấy cam đoan, pitcher bên kia cũng phải ném tới 7 cú bóng mới loại được đối thủ, Hikarugi Nanako cũng bắt đầu thờ dốc nhưng cô vẫn kiên quyết đối diện với người tiếp theo batter số 7.

Và đối với người này sau khi bị 2 strike thì bằng những nỗ lực sau cùng batter số 7 đã có được 1 cú foul và cú bóng tiếp theo cũng đã bị out.

Và người cuối cùng của hiệp 7, Batter số 8 đã ra sân, người này thậm chí còn dữ dằn hơn cả cleanup khi kiểm được tới 8 cú foul sau đó mới out.

Có thể nói đối với Hikarugi Nanako đây là hiệp đấu vất vả nhất, tổng cộng phải ném tới 20 cú để loại 3 người, tay cô bắt đầu run lên nhất là nơi đầu ngón tay phục vụ cho cú ném knuckle ball quyết định của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Trận bóng chày nghẹt thở - Hiệp 8

Hiệp 8 đã bắt đầu với bên tấn công của đội Eriko, batter bắt đầu cũng là cô gái pitcher Hikarugi Nanako, cô nắm chặt gậy bước ra chuẩn bị cho lượt đánh của mình.

- Mình là người đã khiến đội mất 3 điểm, cho nên bây giờ mình quyết sẽ giành lại từ họ ít nhất 1 điểm để chúng ta có thể chắc phần chiến thắng.

- Bọn này muốn nói đó không phải là lỗi của cậu, thế nhưng hẳn cậu sẽ không chấp nhận điều đó, vậy nên bọn mình chỉ nói là.... Chúc may mắn nhé

Giơ ngón tay lên và bước ra ngoài Hikarugi Nanako chuẩn bị cho cuộc đấu của mình.

Ra tới batter box cô nhìn vào Mirai đang ở trên ụ pitcher sau đó lên tiếng

- Đúng là thật không thể ngờ cô vẫn có thực lực giữ vị trí pitcher đó chứ, đúng như tôi nghĩ từ nãy đến giờ, đội của cô là cái quái gì không biết

Đối diện với lời nói của đối phương Mirai cũng mỉm cười đáp

- Ha... Ha.... Cho dù cậu có nói vậy, tôi cũng không biết phải trả lời ra sao a.

- Sao cũng được... Chúng ta bắt đầu thôi.

Gật nhẹ đầu, Mirai bắt đầu lượt ném của mình.

Bóng 1 đã được ném ra, một cú slider trượt nhẹ sang bên phải gần batter, Hikarugi Nanako chỉ quan sát mà không làm gì, cô thật sự phải cảnh giác với đường bóng đối phương.

Bóng thứ 2, một cú ném chỉ ra ngoài vùng strike một khoảng cách rất nhỏ nhằm dụ batter để đánh, nhưng Hikarugi Nanako cũng là một pitcher, cô vẫn nhận ra được và đứng yên không vùng gậy. 1 ball 1 strike

Bóng thứ 3 đã được ném ra, một cú curve ball có độ xoáy khá hiểm Hikarugi Nanako đã vùng gậy nhưng không làm gì được cả. 1 ball 2 strike

Bóng thứ 4, lại một quả slider như bóng đầu đã được ném ra thế nhưng lần này vì đã bị dồn vào góc nên Hikarugi Nanako đã vùng gậy một cách mãnh liệt

Chat... Bóng bay thẳng ra ngoài biên bên trái vọt lên khán đài, một cú foul cũng rất uy lực. Cho dù là Mirai cũng không thể ngờ được rằng Hikarugi Nanako có thể vùng được một cú đánh như vậy.

Bóng thứ 5 đã được ném ra và vẫn như lần trước Hikarugi Nanako lại làm một cú bóng bổng ra biên. Thêm một cú foul

Bóng thứ 6 lại một foul nữa, cả hai người quyết không chịu lùi một bước.

"Được lắm, nếu cô muốn đánh như vậy thì bóng tiếp theo sẽ chiều."

Mirai nắm chặt tay để ném bóng thứ 7, một quả ball nữa và mục đích của Mirai chính là lợi dụng sự kiên quyết đập của Hikarugi Nanako nhằm cho cô ấy vùng bóng lỗi. Thế nhưng tuy kiên cường đánh bóng Hikarugi Nanako vẫn không phải là một batter mà quá cô đã đứng yên bình tĩnh quan sát. 2 ball 2 strike

Trận chiến giữa người nắm giữ vị trí pitcher đang cực kì căng thẳng, bất kì quả bóng nào theo sau cũng có thể là bóng quyết định.

- được lắm, quả bóng tới là quyết định chuẩn bị tinh thần đi

Mirai siết chặt tay bóng và vào thế ném quả bóng quyết định của mình.

Bóng đã được ném ra Mirai nhủ thầm

"Có đánh trúng thì cũng tới base 2 và bị out thôi mà

Chat..... Tiếng đánh bóng vang lên và base 2 di chuyển đúng như đã dự đoán để đón bóng... Thế nhưng.....

Trước sự kinh ngạc của Mirai, tuy bóng đi đúng tới vị trí nhưng lại ở độ cao hơn nhiều so với dự đoán và đã rớt xuống ngoài out field tạo thành một đường bóng dài, tuy bóng lao thẳng vào vị trí LF và được chuyển về base 1 nhanh như chớp nhưng Hikarugi Nanako vẫn lên được.

Nhìn cô gái đang thờ dốc với cánh tay run lên đang đứng nơi base 1 Mirai nở nụ cười nhẹ nhàng

"Thiệt tình á, đúng là cô bé ấy khi cần thì cả pitcher lẫn batter đều trở nên mạnh mẽ như thế a. Đúng là giống nhau quá đi mất."

Trận đấu được tiếp tục với batter số 9. Bóng đã được ném ra và có vẻ như muốn kế thừa tinh thần chiến đấu của Hikarugi Nanako, batter số 9 này đã mở màn cho chính mình bằng một cú foul.

Tiếp đến là bóng thứ 2 thế nhưng bằng một cách không ngờ tới Mirai lại ném bóng thẳng về vị trí base 1

- Đùa à, muốn hạ tôi trên base không dễ đâu

Hikarugi Nanako đã nhận ra mục đích của đối phương và nhanh như chớp phóng tới đập vào base 1

Safe.... Tiếng trọng tài đã vang lên. Mirai cũng thầm chắc lưỡi, đối với sự tồn tại của Hikarugi Nanako trên base khiến Mirai cảm thấy vô cùng bất an thế nên cô quyết loại cô gái pitcher đầy nghị lực đó trước khi có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng đáng tiếc cô lại không hạ được nghị lực đó.

"Phải thật cẩn thận thôi, chứ nếu không mọi chuyện lại rồi tung lên mất."

Thăm nghĩ như vậy và Mirai chuẩn bị cú ném bóng tiếp theo của mình.

Một quả fast ball đã được tung ra, tuy không được như Suzuno nhưng Mirai nghĩ cũng đã đủ hạ được dàn sau của đối phương rồi

- Đừng coi thường tôi vì là dàn sau chứ.

Bằng một cú quất bóng đầy kiên quyết, bóng đã bị đánh trúng xuống sân rồi bật lên về phía giữa base 1 và base 2, và đồng thời lúc đó Hikarugi Nanako cũng nhanh như chớp chạy về base 2 thế nhưng

- đừng hòng lên được base

SS của đội đã bay người nằm sấp xuống trượt trên sân túm gọn lấy bóng sau đó thậm chí không cần ngồi lên, cô tung bóng tới vị trí base 2 một cách không thể đẹp hơn để nhằm loại cho được Hikarugi Nanako.

- Đừng hòng loại được ta.....

Bằng một cú hét phi thường, Hikarugi Nanako cũng đã bay người làm một cú trượt liều lĩnh.

Sau khi bóng đã bị bắt ở base 2 lập tức được chuyển về base 1 nhằm out batter số 9. Và bây giờ là lúc phán quyết kết quả...

runner base 1 out, runner base 2 safe..... Tiếng trọng tài đã vang lên, ý chí của Hikarugi Nanako đã được đền đáp, cô đã đi thêm được một bước thẳng tới đích nhắm của mình.

Trận đấu tiếp tục với 1 out runner trên base 2 và vòng đánh mới cũng có thể là vòng đánh cuối cùng của trận đấu đã bắt đầu với batter số 1.

Bóng thứ nhất đã được ném ra, một quả slider trượt về bên phải sát người batter trông rất hiểm và vì không muốn liều lĩnh khiến runner bị out bên batter cũng không vội vàng đánh Strike 1

Bóng thứ 2 đã được ném ra, một cú curve ball bay sát người và được trọng tài nhận định là ball.

Khác với Suzuno người ném những đường bóng mãnh liệt thì Mirai ném những đường bóng thiên về nhuệ và mang tính chiến thuật khiến batter gặp khó khăn hoặc phán đoán lệch lạc. Hiện tại là 1 strike, 1 ball

Bóng thứ 3 đã được ném ra, lại thêm một quả curve ball nhưng lần này nó lượn xa khỏi batter thế nhưng

Chat... Tiếng quát trảng vang lên, bóng đập xuống đất rồi treo lơ lửng tới vị trí giữ base 2 và base 1 rồi rơi xuống out field, tuy rất nhanh đã được chuyển về nhưng runner vẫn lên được base. Không những thế bảo tố vẫn chưa qua đối với đội của Suzuno, Hikarugi Nanako lợi dụng cơ hội lao người chiếm lấy base 3. 1 out, 2 runner trên base 1 và base 3, đội Suzuno đang đứng trước nguy cơ bị ghi điểm thêm một lần nữa.

“Đúng là con bé pitcher đó nguy hiểm cũng chẳng kém gì Tsukasa Eriko cả. Phấn chết mà.”

Chứng kiến sự kiện cướp base điên loạn không chút do dự của Hikarugi Nanako, Mirai cũng cảm thấy đau đầu, rõ ràng đối phương đang dồn quyết tâm vào nó nhằm ghi thêm điểm để xóa bỏ tình trạng bế tắc hiện giờ. Nếu sơ sẩy để cho họ ghi điểm thì coi như gần như thua chắc rồi, chưa kể hiệp sau sẽ có sự xuất hiện của Tsukasa Eriko ra đánh nữa.

“Chủ tướng của tôi ơi, cậu bằng mọi giá phải phá được cú knuckle ball đó đấy, thậm chí là cho Tsukasa Eriko out trong lượt tới.”

Mirai thở dài không cam lòng, như đã nói trên cô rất ghen tị với Suzuno, người có thể ném được những đường bóng tốc độ cực hạn của nữ sinh cấp 3.

Và bây giờ cô lại càng thấy tâm can mình như tan nát khi nhận ra rằng mặc dù đã có thể bước lên vị trí mong ước này lại có cái lỗi suy nghĩ để cho Suzuno đối phó với pitcher chủ lực của đối phương, đó là một sự sỉ nhục với bất cứ pitcher nào.

Nếu đây là một trận đấu chính thức giành giải giống như Koshien của bọn con trai thì cô đã không do dự cho đối phương walk, thế nhưng như đã nói trên, trận đấu này không có khái niệm walk chủ trương cho bất cứ phe nào. Mà đây lại là trận bắt buộc phải thắng, nó không quan trọng thắng được gì và thua bị gì chỉ là một trận vô thưởng vô phạt.

“Vô thưởng vô phạt? Đừng có đùa với bọn này...”

Nếu ai nói những từ đó với những cô gái này hẳn đều sẽ nhận được câu trả lời đó. Đối với những cô gái chỉ có thể đấu những trận đấu vô thưởng vô phạt như thế này thì khi bước vào trận họ luôn có tâm trạng phải thắng.

Nắm chặt tay bóng của mình, Mirai Fukushima chuẩn bị đối đầu với batter tiếp theo.

Bóng đầu tiên đã được ném ra, một cú curve ball với độ xoáy lượn rất sắc tới gần catcher, batter không vùng vẫy, strike đầu cho Mirai.

Là một batter số 2, cô gái đang đứng trên chỗ đánh bóng khi chứng kiến cú ném vừa rồi thì đột nhiên cảm thấy không ổn, tuy quả curve ball vừa rồi khá là hiểm hóc nhưng cô vẫn có thể đánh được, thế mà trực giác báo cho cô biết rằng nếu cô đỡ nó thì đội sẽ bị double play công sức này giờ của đồng đội sẽ đổ sông đổ biển, thế nên cô cũng chẳng dám liều lĩnh đỡ.

Bóng thứ 2 đã được tung ra, một quả fast ball khoảng 128km/h được tung ra, so với bóng trước thì bóng này hiền hơn nhiều.

Chat... Bóng đã bị đánh trúng bay ra ngoài biên, một quả foul

Tiếp theo là bóng thứ 3, lại một quả fast ball nữa và batter đội bạn lại tặng cho Mirai một quả foul nhưng so với quả foul trước thì nó chuẩn hơn nhiều. Chứng kiến điều đó mọi người trở nên cực kì hồi hộp, CF ở ngoài sân nhìn về phía Suzuno vẫn đang bình tĩnh quan sát lên tiếng

- Này Mirai chán lắm gì vậy, sao lại không tính toán như thường lệ mà ném những cú bóng nhanh như thế.

Nhìn thế trận trên sân, Suzuno chỉ trầm tĩnh đáp nhưng tay cô đã nắm chặt lại rồi

- Mirai đã cố hết sức rồi, tính toán của cô ấy không thể đánh bại sự nhiệt huyết liều chết của con bé pitcher kia đâu, nhìn cách cô ấy cướp base là biết mà, nếu mình đoán không lầm chúng ta sẽ mất điểm ở lượt này thôi. Hi vọng rằng Mirai sẽ hạn chế nó ở mức thấp nhất.

Và cuối cùng bóng thứ 4 đã được tung ra, lại một quả fast ball, thế nhưng nó thậm chí còn hiền hơn những quả bóng trước của cô. Chứng kiến điều đó, toàn bộ hàng phòng ngự trên sân cũng phải thóp tim lại, riêng batter thì ngay lập tức bắt lấy cơ hội và vùng gậy một cách thật dứt khoát.

Ở trên base 3 quan sát mọi chuyện đang diễn ra thì Hikarugi Nanako nở nụ cười đắc thắng

“Tuyệt vời, timing quá chuẩn, cơ hội ghi điểm là đây.”

Nghĩ vậy cô gái pitcher dồn lực vào chân dốc sức phóng thẳng về home.

Thế nhưng trong lúc mọi người không ngờ nhất khi bóng chuẩn bị va chạm với cú vùng gậy của batter thì đột nhiên bé xuống.

“Không thể nào, một quả Cut Fast Ball ư.”

Đúng, một quả Cut Fast Ball do chính tay Mirai Fukushima ném ra. Cho dù là Suzuno cũng phải kinh ngạc.

Mirai Fukushima, bạn thân nhất của Suzuno luôn cùng với cô và catcher tập luyện chung với nhau, cô chính là người ngoài catcher chứng kiến bóng của cô bạn thân mình qua từng giây từng khắc.

Mặc dù cô có nói rằng, cô làm việc đó để kiềm chế những ghen tị của mình dành cho cô bạn thân, người có thể ném những đường bóng mà cô không

bao giờ có thể ném được.

Thế nhưng người ta thường nói đằng sau những cảm xúc tiêu cực là những cảm xúc tích cực trái chiều. Và ở đây cũng vậy, tuy ghen tị nhưng Mirai vẫn rất ngưỡng mộ Suzuno, nếu không như vậy thì cô cũng chẳng đã dành hết thời gian ở nhà của mình cho việc thăm lặn tập luyện không cần ai biết chẳng cần ai hay này.

Cho nên tuy không thể ném được những đường bóng cao tốc hóp hồn khán giả nhưng Mirai vẫn có thể ném được cú Cut Fast Ball chủ bài của bạn thân mình.

Và bây giờ là lúc cô tung nó ra, đối phương đã chứng kiến 2 cú Fast Ball của cô hẳn đã quen mắt, vậy thì nếu bây giờ trong quả quyết định này nếu cô ném nó thì hẳn đối phương sẽ lập tức nắm bắt cơ hội mà vùng gậy ngay rồi khi đó....

Quả nhiên do bóng bẻ một cách quá bất ngờ nên batter chỉ có thể tạo thành một đường bóng lơ lửng.

Chứng kiến điều đó trong khi đang lao về home, Hikarugi Nanako cũng nghiêng rống trong tức tối, bóng như vậy bây giờ không thể quay về base 3 được nữa rồi, chỉ còn cách chạy thật nhanh rồi liều lĩnh phóng thẳng về home thôi.

Và sau khi batter đánh trúng bóng Mirai không di chuyển để bắt bóng như những quả pitcher fly mà nhảy sang một bên.

Bộp.... Tiếng động vang lên, ở phía đằng sau cô người chót base 2 đã dễ dàng bắt được bóng, batter số 2 out.

Thế nhưng mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt, người thủ base 2 lập tức hiểu được ý định của Mirai khi cô nhảy sang một bên chính là muốn cô nhanh chóng ném về home để loại nhỏ pitcher liều lĩnh đang phóng tới.

Và bằng một cú ném nhanh như chớp, bóng đã được ném về home.

- Đáng tiếc quá, sự cố gắng của cô đến đây thôi

Nghiến răng đủ cắn nát cả sắt khi thấy bóng đã tới tay catcher, Hikarugi Nanako quyết định liều mạng đánh cược bằng cơ thể của chính bản thân mình.

Bằng một động tác cực kì dứt khoát, Hikarugi Nanako cúi người xuống tựa như một con hổ lao bằng bốn chân, nhưng chắc chắn cô sẽ không làm vậy, chống tay xuống đất rồi lợi dụng lực đang sẵn có Hikarugi Nanako bật toàn thân lên trên không lộn mấy vòng tạo thành hình cánh cung hoàn hảo rồi ngã xuống đất ngay phía sau catcher.

Chứng kiến điều đó toàn bộ sân bóng như sững sờ, một pha liều lĩnh không gì so sánh được, bởi vì khi đang chạy nhanh mà chống xuống một cách bất ngờ như vậy thì rất có thể sẽ khiến đôi tay chấn thương không nhẹ. Mà với một pitcher vốn liếng lớn nhất họ có là gì, chính là cánh tay của mình, thế nhưng vì muốn ghi điểm cho đội Hikarugi Nanako đã không ngần ngại đánh cược trên chính điều quan trọng nhất đó, đủ biết cô bé đang quyết tâm như thế nào.

Safe.... Home in.... Tiếng phán quyết của trọng tài vang lên, đi theo là những tiếng reo hò cực kì phấn khích của khán giả và đội bên kia. Nỗ lực hết mình của Hikarugi Nanako đã được đền đáp một cách xứng đáng, cuối cùng thì đội của họ cũng đã vươn lên dẫn trước đối phương sau nhiều hiệp bị dẫn trước một khoảng khá xa. Tỉ số hiện tại 4-3.

- Mình về rồi đây.

Mirai thờ dốc đi vào trong sự chào đón của mọi người, cô gái catcher bạn của cô đi tới nắm lấy tay của pitcher đội mình sau đó sấm soi đủ thứ.

- Ủ... có vẻ là không bị thương nhưng để cho chắc vào đây để mình kiểm tra lại thật kĩ.

Và bất chấp sự từ chối của Hikarugi Nanako, catcher của cô vẫn lôi cô vào phòng thay đồ để kiểm tra thật kĩ, chắc chắn sẽ diễn ra màn cởi áo đầy hoa hồng giữa hai cô gái. Thế nên phi lễ chờ nhìn, phi lễ chờ nghe và cũng đừng tưởng tượng làm gì cho tăng huyết áp.

Trái ngược với sự vui vẻ của bên đội của Tsukasa Eriko, ở trên bục pitcher Mirai Fukushima tuy vẫn giữ vẻ trầm tĩnh nhưng bây giờ thì lòng cô đang ghen ngào muốn tan nát, cho đến bây giờ cô mới hoàn toàn hiểu được cái cảm giác khiến đội rơi vào thất bại của Suzuno là như thế nào. Bây giờ cô rất hối hận vì mình đã nói những lời quá đáng với người bạn thân của mình trong khi không hiểu một chút gì về cảm giác của cô ấy

Chưa kể đến chuyện rằng, cô thậm chí còn không giúp đội ghi được điểm nào khác xa với Suzuno người có cú đánh bóng tuyệt vời mang về cho đội 3 điểm.

"làm sao bây giờ mình có thể nhìn mặt cô ấy nữa đây, một con nhò ngu ngốc tự cho là đúng như mình....."

Tuy rất hối hận nhưng Mirai cũng không có nhiều thời gian vẫn còn một người phải strike out. Tình hình hiện tại 2 out runner trên base 1. Cái đó cũng là do Mirai may mắn, khi này vì cú out của đồng đội và quan sát sự về home liều lĩnh của Hikarugi Nanako mà runner trên base 1 đã không hề di chuyển một bước để cướp base 2 chứ nếu không thì tình hình sẽ tệ hơn rồi.

Tuy nói là vậy, nhưng đối với Mirai hiện tại thì sẽ không thể làm được gì cả, đầu óc cô trống rỗng và vào thế ném

ball.... Ball... ball

Những cú ball liên tục được ném ra khiến cho dù là batter số 3 của đội bạn cũng phải thờ dài

- Cậu muốn mời chủ tướng bọn này lên thì cũng phải báo trước chứ, làm mình mất công căng thẳng này giờ

- Mình còn căng thẳng hơn cậu khi phải chộp mấy cú ball đó đấy chứ, 2 out rồi, bọn này lại đang bị dẫn điểm thế nên điên hay sao mà mời chủ tướng cậu lên cho khoảng cách kéo dài đến khỏi đỡ luôn à.

- cậu nói cũng đúng a, thế có cần hỏi ý không mình chờ vậy, đằng nào cũng đến chủ tướng lượt sau thôi a

- Thế thì cảm ơn rất nhiều.

Nói rồi cả đội bắt đầu quay lại chỗ pitcher hội ý, thế nhưng bây giờ điều đó chẳng khác gì là địa ngục với Mirai, cô không thể đối mặt với người bạn thân nhất của mình, không khí thật âm ảm khó chịu cho dù bây giờ là lúc mọi người thật sự cần phải đoàn kết lại để kết thúc lượt này. Và trong lúc đó người đã phá nát sự bế tắc này không ai khác chính là chủ tướng của đội. Cô vỗ nhẹ lên vai của Mirai sau cười khổ nói

- Mirai chan... Cho dù này giờ mình nghỉ ngơi thế nhưng... Mình e rằng mình chỉ có thể đối đầu với cô ta một lần nữa, thế nên chỉ có thể trông cậy vào cậu out ba người còn lại thôi. Nhờ cậu đấy.

Chỉ nói lên nguyện vọng của mình, không đưa ra lời khuyên hay trách móc đối với người bạn thân, Suzuno lặng lẽ bước về chỗ của mình. Thế như đối với Mirai thì đôi tay run rẩy của Suzuno khi đặt trên vai mình cô cảm nhận được rất rõ, cô nhận ra rằng ngay cả chủ tướng của cô, người được cả đội kì vọng cũng đang rất hồi hộp vì những gì xảy ra. Cô ấy cũng không thể chắc chắn được rằng có thể hạ được chủ lực của bên kia một lần nữa hay không. Khi Suzuno đã bước ra ngoài out field thì cô gái catcher cũng lên tiếng

- Nếu Suzuno chan đã nói vậy thì cậu cũng hiểu trách nhiệm của mình ra sao rồi chứ, với lại...

Dừng một chút sau đó cô quay qua mọi người

- Nói thật với các cậu, bất kì đội nào cũng cần một pitcher như chủ tướng chúng ta cả.

Một sự thật hiển nhiên được nói ra, không ai có vẻ gì là muốn chối bỏ cả

- Thế nhưng... Các cậu biết không... Những pitcher như Mirai chan đây mới thật sự khiến bóng chày có ý nghĩa là một môn thể thao của 9 người.

Câu nói đầy ý nghĩa của cô gái catcher khiến mọi người ồ lên sau đó cùng nhìn vào Mirai

- Thế nhưng... Mình đã làm đội mất điểm ở giây phút quan trọng nhất này. Liệu mình còn có thể.

Nói tới đây cô quay sang pitcher đang chìm trong những ưu tư của mình khẽ lắc đầu nhẹ nhàng

- Cậu đã giúp chủ tướng chúng ta bình tĩnh hơn.... Nghĩ ra cách ném hiệu quả nhất. Làm động lực cho đội liên tục kiếm foul từ đối phương để Suzuno có thời gian bình phục. Thế nên Mirai chan à... Cậu đừng có tự làm bản thân thất vọng vì mới mất có một điểm chứ...

Vỗ nhẹ lên vai Mirai, cô gái catcher nở nụ cười và tiếp tục nói

- Nhưng nói gì thì nói.. Việc cậu làm pitcher đã tạo một luồng gió mới cho đội, vậy nên sau trận này cậu sẽ cùng với chủ tướng chúng ta luyện tập đặc biệt cho giống với một pitcher thứ thiệt ná.

Nghĩ tới cùng tập luyện 3 người với chủ tướng nhiệt huyết của đội Mirai cũng phải đỡ mệt mỏi

- Thôi cho xin đi, mình chỉ cần thay thế khi chủ tướng chúng ta mệt thôi phải không nào, vậy tập huấn đặc biệt gì đó chắc không cần đâu

Vẫn một nụ cười nhẹ nhàng cô gái catcher lên tiếng với một điệu bộ không thay đổi

- Miễn... Phản đối vô hiệu... Đã đạt được cái vị trí thiêng liêng này thì đừng có từ bỏ nó sớm quá thế chứ. Cố gắng lên... tự tin lên...

Nói rồi cả bọn trở về vị trí chuẩn bị tiếp tục với hiệp đấu với batter số 3 của đối phương, batter thuộc dàn clean up

- Đúng là không thể coi thường người đứng trước và sau Tsukasa Eriko san 1 con số nhỉ

Bây giờ đã bình tĩnh lại nên Mirai hoàn toàn có thể nhận biết khí thế của người đang đứng ở batter box, nhất là bây giờ họ đang dẫn điểm, mặc dù là 2 out nhưng với thực lực của batter số 3 thì chiếm base hoàn toàn là điều không khó, khi đó nếu đến tới lượt của Tsukasa thì gg là cái chắc rồi.

Và sau một lúc suy nghĩ thì Mirai cũng ném quả bóng tiếp theo của mình sau ba cú ball liên tục.

Strike.... 1 quat cut fast ball được ném ra, tuy nó không thể so sánh được với Suzuno nhưng bản chất đáng sợ của cut fast ball là rất giống fast ball thường luôn làm người ta lo lắng và ở đây cũng vậy batter cũng không vội mà đánh ngay mà quan sát một chút.

Bóng thứ 5 được ném ra, lại một quả Cut fast ball.

Chat..... Bóng đã được batter đánh trúng và bay ra đằng sau, báo hiệu rằng batter đã quen được với đường bóng và nếu Mirai còn sử dụng thì hẳn sẽ bị hạ ngay.

Quả bóng tiếp theo đã được ném ra, batter mỉm cười

“Tư thế chuẩn chuẩn bị và ném giống như nhau vậy hử là...”

Bằng một cú đập bóng dứt khoát mạnh mẽ với timing chính xác không kém một phần ngàn giây batter đã đập trúng bóng lao ra thẳng ngoài sân là điều chỉ nằm trong giấc mộng của batter mà thôi

Chỉ trong thực tại chính quả bóng cuối cùng này mới là thứ thể hiện được trí tuệ cực tốt của một pitcher đồng đội như Mirai Fukushima đây.

Một cú slow curve cực chậm được ném ra, bóng chỉ lượn với vận tốc khoảng trên dưới 45km/h, có thể nói đây là cú bóng chậm nhất trong suốt trận đấu ngày hôm nay. Và vì quá bất ngờ với sự chênh lệch vận tốc nên...

“Không thể tin được, tất cả cùng một tư thế ném mà lại có thể ném bóng ở 2 tốc độ cực chậm và cực nhanh ư.”

Chat.... Batter đã trúng bóng thế nhưng bóng đập xuống đất và lao nhanh tới vị trí base 3 để rồi bị tóm gọn và được chuyển tới base 1 ngay lập tức... out.

- Xin lỗi nha, là batter clean up mình thậm chí còn không làm được như Nanako nữa

Tsukasa Eriko khẽ lắc đầu

- Với tình hình này thì không cần phải liều mạng như cô ấy đâu, rất có thể chúng ta phải đấu hiệp phụ đó, cần phải giữ sức mới được.

- Hiệp phụ... Ý cậu là...

- Hi vọng mình làm thôi

Nói tới đây Tsukasa Eriko khẽ nhìn về phía pitcher của mình, cô hi vọng rằng những gì mà khi nãy mình thấy chỉ là làm lẫn.

Nói rồi cô và đồng đội ra sân chuẩn bị cho lượt tấn công của đội bạn

Bên Suzuno đã tích đủ 3 out, trận đấu bước vào cuối hiệp 8, bên Suzuno tấn công và bắt đầu bằng batter số 9.

- Chúng ta kiểm foul cho chủ tướng hồi phục nữa sao.

Mọi người đang bàn cách chiến đấu, đây là lượt đánh cực kì quan trọng, bọn họ không thể chỉ dựa vào Suzuno ở hiệp cuối được. Cô gái catcher lên tiếng.

- Không được.... Chơi như vậy hèn lắm, chúng ta lần này sẽ dốc toàn lực lên base và ghi điểm như bình thường thôi, nếu như bên kia bọn họ có thể liều mạng cướp base ghi điểm thì bên ta cũng phải làm thế thôi.

Suzuno gật đầu, kiểu chiến này mới thật sự là thú vị, sau đó tiếp lời

- Là như thế đó, chơi thật nhiệt huyết để tiếp lửa cho mình ở lượt đối đầu với cô ta trong hiệp tới nhé. Gỡ hòa thì càng tốt a.

- Nếu chủ tướng nói vậy thì bọn này cũng sẽ dốc toàn lực mà chiến

Nói rồi mọi người cùng ra ngoài sẵn sàng chiến đấu, lượt đánh của batter số 9 Mirai Fukushima người có thực lực của một batter clean up, mọi người rất mong chờ ở lượt đánh của cô.

Bây giờ Mirai đã ra chỗ batter box, đối đầu với cô vẫn là Hikarugi Nanako, người sở hữu cú knuckle ball mà cho đến bây giờ cả đội của cô bao gồm cả chủ tướng vẫn vô phương chống đỡ.

- Tới đây.... Tôi sẽ dốc toàn lực vào lượt đánh này.

Nói rồi cô vào tư thế vận toàn bộ khả năng của mình để đối đầu với pitcher của đối phương có thể là lần cuối trong trận này.

Bóng đầu tiên đã được ném ra, một cú fast ball khá thấp chỉ khoảng dưới gối batter, trông bóng như có thể văng xuống đất bất cứ lúc nào. Có vẻ đây là một cú bóng như và đúng như thế trọng tài đã hô lên phán quyết của mình, Ball.

Mirai cũng là một pitcher nên cô có thừa kinh nghiệm để dừng dừng quan sát bóng mà không làm gì cả.

- Xem ra đồng đội của cô thật sự giúp cô bình tĩnh lại rồi đấy nhì.

Hikarugi Nanako ở trên ị pitcher lên tiếng

- Nếu cô ở tình trạng khi ném 3 cú ball hồi nãy thì hẳn đã đỡ cú bóng này của tôi rồi bị ground ball sau đó chịu out nhỉ

Khẽ lắc đầu Mirai lên tiếng cực kì nghiêm túc

- Xin lỗi nhé, bây giờ tôi không có hứng buồn chuyện đâu, ném quả tiếp theo đi

- rồi... Như cô muốn

Và thế là bóng tiếp theo đã được ném ra, một cú slider bay từ bên phải batter và khi tới gần đột nhiên trượt nhẹ sang một góc độ bay khác.

Chat.... Bóng đã bị đánh trúng, một cú đánh mãnh liệt, bóng bay rất xa, và phán quyết trọng tài đã vang lên, một cú bóng foul khá uy lực.

Bây giờ Hikarugi Nanako mới hiểu được đối phương đã thật sự chiến đấu chứ không còn giờ trò câu foul cho chủ tướng hồi phục nữa rồi. Và cô cũng quyết định tung chủ bài của mình để loại đối phương

Và đường bóng tiếp theo không cái gì khác đó là cú ném chủ lực của cô Knuckle ball.

Nhìn thấy thế bóng chậm rãi bay tới Mirai cũng bắt đầu cảnh giác, thế nhưng...

"Cái gì...."

Nhấn mặt trong kính ngực Hikarugi Nanako không thể tin vào mắt mình nữa quả knuckle ball của cô đang bay lại đột ngột mất lực rơi xuống đất bật vào găng của catcher. Phán quyết trọng tài đã vang lên, một quả ball.

Khẽ bóp bóp tay mình, không rõ đang nghĩ cái gì, Hikarugi Nanako bắt đầu cú ném tiếp theo của mình.

Bóng đã được ném ra, thế nhưng đây là quả bóng báo hiệu cho sự xuống sức của Hikarugi Nanako, một cú curve ball nhưng không biết tại sao khi ném ra góc bay của bóng quá rộng đập thẳng vào mũ bảo hộ của Mirai, một quả death ball đầu tiên trong trận đấu. Mirai lên base 1, 0 out và lượt đánh tiếp theo chính là của batter đầu tiên trong thứ tự đánh.

Nghiến răng tự trách móc bản thân mình, Hikarugi Nanako biết rất rõ ý chí chiến đấu của đội bạn là như thế nào, nhìn chỗ batter box cô hoàn toàn cảm nhận được một sự quyết tâm cực lớn tỏa ra từ họ. Đây không phải là lúc cô phạm sai lầm hay tỏ ra mệt mỏi

Tự nhủ bản thân sau đó cô bắt đầu ném quả bóng thứ nhất.

Một quả slider khá nhanh được tung ra thế nhưng

Chat.... Bóng đã bị quét trúng bật xuống đất vọt lên không tạo thành ground ball.

Mirai ở trên base cũng đã vận hết tốc độ mà cô có thể để chạy tới chiếm base 2

- Đừng có hòng tiến thêm một bước.

Gào lớn một tiếng cực kì quyết tâm Hikarugi Nanako nhảy vọt lên cánh tay của SS không biết đã tới đó từ khi nào. Và bằng một cú tung toàn lực của đồng đội cô đã phóng lên không trung chụp gọn bóng.

Sau đó thậm chí không cần chờ bản thân tiếp đất hoặc đổi bóng sang tay thuận, Hikarugi Nanako ném thẳng bóng về phía base 2 loại được Mirai chỉ còn cách vài bước.

Thế nhưng đó vẫn chưa hết, bóng ở tay chốt base 2 ngay lập tức được ném về base 1, lại thêm một out dành cho đội Suzuno từ một pha quyết tâm double play cực kì đẹp mắt. 2 out... 0 Runner, một lần nữa Hikarugi Nanako lại chứng minh rằng cái danh chuyên bắt bóng Counter của cô không phải là hàng dỏm

- Không thể tin được a, khả năng phối hợp quá tuyệt vời, bóng đập xuống đất văng lên mạnh như vậy mà vẫn kịp phối hợp chụp gọn trên không a.

Đội Suzuno không thể tin vào mắt mình trước những sự kiện xảy ra, một đường bóng quá đẹp, một cơ hội quá đẹp thế nhưng lại bị cản phá một cách đáng tiếc như thế.

Nhưng cho dù đáng tiếc thế nào đi chăng nữa thì trận đấu cũng phải tiếp tục, lượt đánh của batter số 2 đội Suzuno.

Bóng đầu tiên được ném ra, một quả curve ball, và với một quyết tâm cao độ batter đã đánh trúng bóng, một cú khá mãnh liệt, bóng vọt ra ngoài biên sau đó bật vào chỗ khán đài, một cú bóng foul

Cú ném tiếp theo đã được tung ra và lần này lại là một dấu hiệu cho sự xuống sức của Hikarugi Nanako, một đường curve ball với góc ném khá rộng, nhưng may mắn cho cô là lần này bóng không có bay vào người batter, nhưng cô vẫn phải chịu một ball cho mình.

1 ball - 1 strike, cơ hội vẫn còn cho hai bên, quả bóng thứ 3 đã được ném ra, một quả fast ball

Chat.... Bóng đã bị đánh trúng bay vọt về phía sau trọng tài, một cú foul nữa.

Hikarugi Nanako nắm chặt tay, răng nghiến lại, cô biết nếu không cho out được tên này thì sẽ rất nguy hiểm khi phải đối đầu với batter số 3, thế nhưng cô cũng không còn bao nhiêu sức lực cả.

"Minh đang nghĩ cái gì vậy... Đây là lúc để sợ hãi sao. Không.. Đây là lúc để ném những cú ném toàn lực."

Và một lần nữa đường bóng quyết định knuckle ball đã được tung ra

"Không được rồi... Quả nhiên khi ấy mình đã không làm lần nữa."

Nắm chặt tay với sự căng thẳng tột độ khi quan sát đường bóng mà đồng đội cô ném ra, Tsukasa Eriko đã đưa ra một kết luận chắc chắn về tình trạng đen tối hiện tại của đội cô đang phải chịu.

"Nanako hẳn đã bị chấn thương nơi ngón tay trong lần về home khi nãy rồi."

Và quả như cô đoán cú knuckle ball được ném với những ngón tay bị thương đó không thể đến tới được chỗ batter mà giữa chừng rơi xuống.

Một ball dành cho Hikarugi Nanako, tình huống đang thật sự nguy kịch.

Lời xin hội ý vang lên từ phía catcher của đội, có vẻ như cô ấy cũng nhận ra tình trạng bất ổn của pitcher đội mình.

- Nanako cậu....

cô ấy chưa nói xong thì Hikarugi Nanako lắc đầu

- Minh không sao. Minh sẽ cho out người này ngay thôi.

Và lần này đến lượt chủ tướng Tsukasa Eriko lên tiếng

- Đừng sử dụng quả knuckle ball nữa, sẽ có hại cho ngón tay cậu đấy, nhẹ thì phải nghỉ ngơi vài tuần còn nặng thì vĩnh viễn không đẩy được bóng đi đâu.

Nói tới đây thì ai ai cũng hiểu tình trạng của pitcher đội mình rồi, và mọi người cũng hiểu rằng đội này không có một ai sở hữu thuộc tính pitcher ngầm như Mirai của đội bên kia cả.

- Minh đã nói không sao mà... Với lại khi đối đầu với cô ta thì mình có thứ vũ khí nào khác ngoài cú ném đó đâu. Chúng ta sẽ thua đó

Tsukasa Eriko lắc đầu nhìn thẳng vào Hikarugi Nanako.

- Không đâu.. Chúng ta sẽ không thua... Chúng ta chỉ thua khi sau này đội bóng mất đi cậu mà thôi. Và lượt tới chắc chắn tôi sẽ ghi thêm một điểm tặng cậu trước như là một món quà chúc mừng hồi phục nhé.

- đúng là chủ tướng, đáng tin cậy thật. Minh đợi món quà đó đấy.

Nói rồi mọi người trong đội cũng đã bắt đầu ra sân tiếp tục cuộc những đối đầu cuối cùng và cũng là cuộc đối đầu quan trọng nhất từ đầu trận đến giờ.

Play ball...Hiệu lệnh trọng tài đã vang lên. Với hiện trạng trận đấu 2 out 0 runner và đối với batter đang chiến đấu là 2 ball, 2 strike thì cả 2 phe tinh thần đều căng thẳng như dây đàn chỉ cần 1 thất bại có thể dẫn đến thất bại toàn cục cả.

Bóng đã được ném ra, đó là một cú curve ball, nhưng đây quả là một cú bóng rất đáng kinh ngạc, bóng lượn với tốc độ cao cùng với biên độ rất sắc. Và đối diện với nó batter số 2 cũng đã vung bóng trật timing... Thế nhưng bằng quyết tâm tột độ cô đã vung chày bằng hết sức bình sinh của mình.

Chat..... bóng đã trúng đập xuống đất sau đó vọt về phía ngoài sân, batter cũng nhanh chóng chạy lên base

- Không thoát được đâu....

Một tiếng thét vang lên và bộp một tiếng bóng đã bị người chốt base 2 tóm được bằng một cú bay người không thể đẹp hơn sau đó thậm chí cơ thể còn chưa chạm đất cô gặp người lại rồi tung bóng trở lại base 1 nhằm loại runner đang tiến tới bằng một cú lao người cực nhanh.

Đó là một kết quả sít sao, mọi người đều chờ quyết định của trọng tài.

Nheo mắt theo dõi kết quả, người trọng tài cuối cùng đã hô lớn phán quyết của mình

Out.... 3 out. Những tiếng reo hò vang lên, trận đấu đã bước vào hiệp thi đấu cuối cùng, hiệp đấu được dự đoán sẽ là hiệp đấu khốc liệt nhất từ đầu trận đến giờ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Trận bóng chày nghẹt thở - Vượt qua truyền thuyết

Hiệp 9, lượt tấn công của đội Tsukasa Eriko, nếu như lý thuyết mà nói thì hẳn đây sẽ là lượt đầu nhẹ nhàng đối với họ, bởi vì họ đang dẫn điểm, cái thật sự cần thiết cho họ chính là sự phòng thủ ở cuối hiệp kia. Thế nhưng.... Khi mọi người thấy được sự thay đổi trên sân thì mọi thứ đã trở nên lạnh lẽ

Nếu được nghĩ về một không gian yên ắng bình lặng thì hầu hết con người sẽ nghĩ đến cái gì đầu tiên. Hẳn đáp án sẽ là một sâu trong cánh rừng nguyên sinh nơi con người vẫn chưa đặt chân đến.

Nhưng trong cái không gian yên ắng bình lặng như tờ đang diễn ra này thì hai chữ rừng sâu không thể là một ví dụ chính xác được nữa. Cái không khí nóng bức này, những con gió vô tình thoáng thổi qua nhưng vẫn không thể mang lại cho những người ở đây chút mát mẻ nào cả.

Sự căng thẳng tinh thần như sợi dây đàn mảnh nhất ngự trị toàn tâm trí của những người có mặt bất kể họ là người trong cuộc hay ngoài cuộc đi chăng nữa.

Những tiếng bước chân vang lên..... Nó vang lên từng tiếng một, từng tiếng một, như muốn từ từ giảm đi chức năng của lá phổi tất cả mọi người ở đây. Nó như muốn đoạt hết không khí, khiến mọi người thậm chí quên đi cả cái hoạt động cơ bản nhất đối với sự sống trong khi dõi theo trận chiến sắp diễn ra giữa hai chiến binh dũng mãnh nhất thời La Mã hay là hai tay cao bồi sống bằng súng và cũng sẵn sàng để chết bằng súng vậy. Đó chính là khung cảnh hiện tại, khoảng lặng trước một cơn siêu bão địa cầu.

Một trận đối đầu còn hơn cả định mệnh, hơn tất cả những trận đối đầu khác.

Một trận đối đầu giữa một kẻ đã từng thất bại và khát khao vùng lên trả lại mối hận bị đánh trúng một cú homerun 3 điểm nghiệt ngã.

Và kẻ còn lại gánh vác tất cả hi vọng của đội nhằm hướng đến một kết quả chắc chắn sẽ thắng, chỉ chênh lệch 1 điểm trong tình trạng hiện tại này thì không thể đảm bảo được điều gì cả.

Hai cô gái mạnh mẽ như nhau, rực cháy ý chí chiến đấu như nhau và đều quyết tâm thắng cuộc đối đầu này như nhau.

Thậm chí rằng có thể trong đầu họ chỉ đang nhìn thẳng vào đối phương và nở một nụ cười ngạo mạn đến tận trời không thèm quan tâm đến cái gì khác ngoại trừ trận chiến riêng của họ hay tại đây và ngay chỗ này.

Với khoảng cách chỉ trên dưới 20m, trong cái không gian tĩnh lặng được hâm nóng bởi mùa hè này, ánh mắt của họ, cơ thể của họ, bàn tay của họ, đều cảm thấy được sức nóng, nhịp đập của trái tim, nhịp đập của từng sợi mạch máu thuộc về mình và thậm chí cả đối phương.

"Đây sẽ là lượt đầu cuối cùng cũng là lượt đầu khốc liệt nhất từ trước đến giờ."

Cả hai không nói bất cứ lời nào, họ đã cảm nhận mọi thứ khi đứng ở đây rồi.

Play Ball..... Tiếng trọng tài cuối cùng đã vang lên. Nếu đây là trong, một bộ phim cao bồi viễn tây thì hẳn nó sẽ tương đương với tiếng chuông 12 giờ đúng báo hiệu cho một trận đấu súng sinh tử một mất một còn.

- Yah.....

Bóng đầu tiên đã được ném ra, không còn chút nhân nhượng hay mang tâm trạng nhẹ nhàng gì nữa, Suzuno Takahara bắt đầu ném những đường bóng thật kinh người... Thật sự dốc toàn bộ sức lực của cô vào trong đó.

Vut..... con người không thể theo kịp đường viên đạn bắn ra thế nhưng ngoại trừ tiếng thuốc nổ khi bắn người ta vẫn kịp nghe được âm thanh của viên đạn xé gió trong không khí.

Và ở đây chính xác đúng thật là như vậy, đường bóng phát ra tiếng rít hết như tiếng đạn lao tới như muốn 1 hit bắn tan nát ý chí chiến đấu của batter vậy.

"Khiếp thật... Đúng là khủng khiếp quá...."

Chứng kiến đường bóng đang lao tới Tsukasa Eriko cũng cũng thấy toàn thân như bị dội một thau nước mà nhiệt độ hẳn đã tiếp cận độ âm tuyệt đối. Cô không thể vung gậy chút gì cả, cảm nhận khí thế của đường bóng bằng chính cơ thể của mình khi nó lướt qua, cô thấy toàn bộ cơ bắp của mình như trì trệ không thể hoạt động cho dù là một chút. Mãi đến khi một tiếng *Bộp....* vang lên khi bóng chạm vào găng catcher thì cô mới cảm thấy cơ thể mình tiếp tục cử động được.

- Nếu cậu cảm thấy cơ thể tê liệt trước cú ném đó thì hẳn tôi và cậu đang là động bệnh tương liên đó, mặc dù nói câu đó không thích hợp trong tình trạng

hiện tại nhĩ

Giọng cô gái catcher vang lên, khi Tsukasa Eriko quay đầu lại thì cô đã nhận ra được đôi vai của cô gái đứng đằng sau mình đang run lên bần bật.

- Cậu đừng nói rằng Takahara san lại lên lv nữa nhé.

Không còn chút đùa cợt trong câu nói này như lần trước, chỉ còn sự sợ hãi khi chứng kiến thực tại. Tinh thần của Tsukasa Eriko đã như một tấm kính bị đạn găm vào và may mắn tinh thần của cô có thể so với kính chống đạn không thể vỡ ngay nhưng rạn nứt là không thể tránh khỏi. Nếu đối phương còn tiếp tục ném những cú như thế thì hẳn một batter tên là Tsukasa Eriko sẽ hoàn.... toàn..... TAN..... VỠ.

Strike.... Tuyên bố của trọng tài đã vang lên, mọi người đều cảm thấy được giọng của người đó có phần lớn hơn và cuồng nhiệt hơn hẳn so với từ đầu trận đến giờ, chứng tỏ rằng ngay cả những người như họ đều không thể giữ bản thân vô tâm trước một cuộc đối đầu như thế này.

- Đường bóng hơn 141km/h, các vị ở đây quả thật rất may mắn khi được chứng kiến tận mắt sự sinh ra của một nữ pitcher đã đạt đến đẳng cấp đứng đầu của nước Nhật này

Một giọng nói vang lên và nó xuất phát từ siêu sao đứng ngoài cuộc chơi, này giờ vẫn im lặng quan sát trận đấu không bỏ lỡ một giây, Kagami Ayasaki.

Và đúng là ảnh hưởng từ lời nói siêu sao có khác, mọi người như phát cuồng trước thông tin của đường bóng vừa được ném ra.

Thế nhưng bây giờ mặc cho mọi người đang phát cuồng ra sao, mọi thứ đã không còn gì có thể đến với đôi tai của hai người này nữa rồi. Chỉ e rằng cho dù có một cơn bão quét tới thì hai cô gái này vẫn sừng sững đứng tại vị trí của mình kiên quyết đối đầu với nhau không chút khoan nhượng.

Suzuno đã vào tư thế ném, chân cô bước cao hơn, ánh mắt trở nên khốc liệt hơn khi nào hết.

Chứng kiến ánh mắt đó, cả tinh thần vốn đang nứt rạn của Tsukasa Eriko dường như lại vang lên những tiếng rắc rắc của sự mở rộng rạn nứt.

"Chết tiệt.... Chết tiệt thật.... Mắt mình như mờ đi vì sức ép rồi."

"Mình đợi món quà của cậu đấy."

Thế nhưng, cô vẫn vung gậy, lại đại diện cho ý chí toàn đội Tsukasa Eriko, cô đã vung gậy không bằng tinh thần mà bằng bản năng của một batter số 4, vũ khí mạnh nhất, người được thành viên trong đội gửi gắm mọi hi vọng vào đó.

Chat.... Thanh âm mà mọi người không nghĩ sẽ nghe được vang lên như xé toạc con tim tất cả. Cú bóng như súng đạn đã bị đánh văng ra đằng sau dính lên hàng rào.

"Đừng đùa vậy chứ.... Tôi không thể thua ở đây được."

Tsukasa Eriko như muốn hét lên, nhưng cô đã không thể nói thành lời vì quá vui sướng, thân thể cô run lên vì kích động, cô đã thật sự vượt lên giới hạn chính mình.

"Đánh trúng rồi... Chũ tướng thật sự đánh trúng rồi. Hơn 141km/h đó."

Những tiếng reo hò cổ động vang lên vì phấn khích, trận đấu càng trở nên ghệt thờ hơn từng phút từng giây.

Tuy kích động nhưng Tsukasa Eriko vẫn không kém phần căng thẳng, cô cũng biết rằng mình có chút may mắn khi quét trúng bóng vào cái lúc tinh thần dường như đã tan nát ấy. Cô không biết bóng sau còn như vậy hay không nữa.

Lại một cú ném như súng đạn khai hỏa lao tới và lần như như muốn tiếp thêm nhiệt độ cho trận đấu vốn đã cao ngất trời này Tsukasa Eriko lại quét trúng bóng một cách cực kì mãnh liệt.

Vut.... Bóng bay rất xa.....

Homerun..... Đồng loạt mọi người đều hét lên như thế khi chứng kiến đường bóng. Nó quả là một đường bóng homerun oanh liệt nhất trong đời cầu thủ của Tsukasa Eriko, nếu nó thành hiện thực.

Và tất cả chỉ là chữ "NẾU" Có vẻ những cơn gió mát hiếm hoi mùa hè đã trở nên gập ghềnh khi không thể thực hiện được vai trò của nó là làm dịu không khí nơi đây, cho nên vào lúc này nó trở nên phát cuồng thổi dữ dội khiến cho đường bóng homerun mười mười của Tsukasa Eriko bị lệnh đi vọt ra khỏi đường biên.

Foul. Một quả foul không thể tiếc nuối hơn. cả đội Tsukasa Eriko dường như cảm thấy trong lồng ngực mình cơn tim đã biến mất trong khoảnh khắc đó rồi.

Thế nhưng.... Họ biết chẳng... nếu đối với họ chỉ có cơn tim bị mất thì người vừa ném quả bóng đó lại cảm thấy cả thân thể chìm trong đau đớn của địa ngục.

Suzuno Takahara, cô gái pitcher đang đứng ở vị trí ném như trời trồng hoàn toàn kiệt quệ sau khi ném 3 cú bóng súng đạn ấy.

"Chẳng lẽ..... Minh....."

Cô đã thật sự không còn sức để chiến đấu được nữa, 2 cú ném vượt qua giới hạn của cô đã bị đối phương dần dần phá.

"Cô ta sẽ đỡ được thôi... Minh chắc chắn là như thế..... vậy thì...."

Suzuno Takahara, một cô gái rất mạnh mẽ, là chỗ dựa cho mọi người, thế nhưng bây giờ, cái bộ dạng thờ đốc trong khi ngửa mặt lên trời như muốn kiềm chế những giọt nước mắt của sự sợ hãi thất bại kia không giống cô chút nào. Bây giờ đối với Suzuno, người đứng trên batter không còn là một cô gái cùng trang lứa với mình nữa mà là một người không lồ đang chuẩn bị phá tan mọi hi vọng chiến thắng của mình và mọi người vậy.

- Suzuno chan.

Một giọng nói vang lên ngay gần Suzuno khiến cô giật mình, catcher của cô đang đứng ngay trên ụ ném bóng. Cô mỉm cười trong cái tình huống nước sôi lửa bỏng này

- Minh biết không thích hợp lắm trong lúc này. Nhưng Suzuno chan à, cậu có nói rằng muốn mang quả bóng chiến thắng của trận này về. Vậy..... Nó dành cho ai thế.

Một câu hỏi đơn giản nhưng nó lại khiến ánh mắt của Suzuno có chút thay đổi, cô nhìn vào cô gái catcher đội mình, sau đó tiến ra khỏi ụ pitcher.

Toàn sân không thể hiểu được hành động này của cô và thậm chí một phần nhỏ khán giả còn cho rằng cô trốn chạy khi bóng bị đỡ trúng. Thế nhưng cô gái catcher lại không như vậy, cô mỉm cười khi nghe được pitcher đội mình cuối cùng đã lên tiếng

- Nhờ cậu chuyển lời tới Tsukasa san rằng mình vào trong một chút sẽ quay lại ngay

Cô gật đầu trở lại chỗ catcher và truyền lại toàn bộ lời của chủ tướng mình cho chủ tướng phe bên kia. Sau đó thì mọi người chuẩn bị nghênh đón thời gian chờ tưởng chừng như là mãi mãi.

.....

Ở trong phòng thay đồ, Suzuno đang cầm trên tay chiếc vòng đỏ, chiếc vòng mà khi ở nhà cô không bao giờ tháo ra, đối với cô nó có ý nghĩa rất đặc biệt, mặc dù cô chỉ mới nhận nó cách đây vài ngày trước. Nếu không phải sợ nó bị hỏng trong quá trình chơi bóng thì Suzuno đã đeo nó lên từ nãy giờ rồi.

Thế nhưng bây giờ, cô đã đeo nó vào, tuy có nghe nói rằng nó là một vật phẩm mang sức mạnh siêu nhiên thế nhưng, đối với Suzuno hiện tại, cái tác dụng siêu nhiên đó là gì không thật sự quan trọng, à mà có thể nói ngay từ đầu tác dụng của nó là gì đã vốn không quan trọng gì với cô rồi.

Cô chỉ đeo nó không buông bởi lời khen của cậu ấy dành cho cô, thứ 2 là vì đó là một món quà mà người đứng đầu của gia đình cậu ấy tặng cho cô. Nó là vật khẳng định cho tương lai của hai người.

Nhìn chiếc vòng trên tay mình, Suzuno cảm thấy một sự quyết tâm nhẹ nhàng và mãnh liệt bùng cháy lan tỏa tâm can. Khẽ nhắm mắt hồi tưởng lại những sự việc xảy ra trong quá khứ của hai người.

"Minh sẽ vĩnh viễn khắc sâu hình ảnh của cậu vào lúc ấy."

Cô nắm chặt tay lại, chậm rãi bước ra ngoài tiếp tục cho trận quyết đấu.

Một lần nữa đứng trên ụ ném pitcher, một lần nữa đối đầu với batter mạnh nhất. Đường bóng quyết định cho số phận của đội chuẩn bị được ném ra. Suzuno bây giờ chỉ còn cảm thấy sự tĩnh lặng của toàn thân, cô chậm rãi vào tư thế ném.

Ở trên batter box, Tsukasa Eriko đang tập trung toàn bộ tinh thần để nghênh tiếp cú bóng có thể là cuối cùng của trận đấu. Cô không hiểu chuyện gì đã xảy ra cả, cô đã không còn cảm thấy ý chí mạnh mẽ đến áp người của cô gái này vẫn thể hiện từ đầu trận đến giờ, cái cô cảm nhận được bây giờ chỉ là sự tĩnh lặng trong vắt tựa như mặt nước không chút dao động vậy.

"Động tác chuẩn bị của cô ấy đã hoàn toàn khác với trước đây...."

"Khoan đã..... Đó là."

Vào khoảnh khắc Tsukasa Eriko nhận ra được đó là tư thế ném như thế nào thì ở trên ụ pitcher Suzuno cũng đã nhẹ nhàng lên tiếng.

- Hãy đỡ..... ULTIMATE RAINBOW UNDERTHROW

Tung tay ở vị trí thấp nhất có thể, gần như đã chạm xuống mặt sân, Suzuno đã hất tay từ dưới lên ném một đường bóng mà mọi người ở đây bao gồm cả đồng đội cũng tuyệt đối không thể ngờ rằng cô sẽ ném.

Đường bóng gần như cày xuống mặt sân và gần đến chỗ batter thì lao vút lên trời. Đối diện với nó, Tsukasa Eriko cũng bóp chặt tay chuẩn bị vùng gậy, với cô biên độ và tốc độ cú ném này đều không thể so với cú ném trên 141km/h kia thì chắc chắn cô có thể ghi điểm.... Thế nhưng.....

- Eriko..... Lùi lại đi, nó còn biến hóa nữa đó

Hikarugi Nanako hét lên vang vọng cả sân bóng, giọng của cô cực kì kinh hãi khi thấy cú ném đó.

Và khi thấy pitcher mình chỉ điểm Tsukasa Eriko cũng lùi lại sát vạch dưới batter box.

Và quả nhiên đúng như Hikarugi Nanako cảnh báo, bóng khi đến gần ngực batter thì đột nhiên lại lượn xuống, không phải roi, không phải trượt mà là lượn thẳng xuống tạo thành một quỹ đạo như cầu vòng vậy.

Nhìn đường bóng biến hóa kinh người như thế, Tsukasa Eriko cũng không thể không kinh hãi

“Bóng biến hóa quỹ đạo 2 lần... Sao có thể.”

Thế nhưng cô vẫn vung gậy, mặc dù tư thế đỡ bóng như vậy thì không thể chuẩn xác, nhưng cô chỉ còn biết cách kiếm foul nhằm kéo dài thời gian thời.

Chat..... Bóng đã bị đánh trúng nhưng bay vọt phía sau rồi cắm thẳng xuống mặt sân. Một cú foul. Khác với mọi cú foul trước đây, mọi người đều không dám đảm bảo rằng Tsukasa Eriko có thể đỡ được bóng trong lượt sau.

- Chúng ta.... Thật sự... thắng hiệp này rồi..... Nó đã xuất hiện.

Ở vị trí phòng thủ, Mirai cực kì kích động giọng cô run rẩy khi chứng kiến đường bóng đó, cú bóng lưng lẩy đã mang lại chiến thắng cho Takuto Mizuhara người bạn trai mà chủ tướng họ yêu quý nhất. Nếu cô đã ném nó thì khả năng đối phương ghi điểm được khi gặp nó chỉ dưới 1%

Trở lại trận đấu, với tình hình hiện tại 1 strike và 3 foul, nếu bóng tiếp theo có thể strike thì Tsukasa Eriko sẽ một lần nữa ném hương vị của sự thất bại.

Nhìn vào cô gái pitcher đang đứng ở nơi ném bóng, Tsukasa Eriko vẫn chỉ cảm thấy một sự tĩnh lặng như nước mặt hồ vậy, không chút lo lắng gì cả.

“Đùa à.... Đến bây giờ mà cô ấy vẫn ném được những đường bóng đáng sợ đến mức đó sao.... Mà mình không thể rút lui được nữa rồi.”

Không còn sự lựa chọn nào khác, Tsukasa Eriko quyết định chiến đấu tới cùng.

Trận đấu tiếp tục, Suzuno đã vào tư thế, cô cúi thấp người vung tay sát đất và bắt đầu ném.

"Tới đi.... lần này tôi sẽ đánh trúng cho mà xem."

Vut..... đường bóng đã được ném ra... Mọi người cứ nghĩ rằng sẽ được xem lại cú ném underthrow hiểm hóc đó nữa thế nhưng....

"Không thể nào....."

Sững sờ trước động tác ném bóng của Suzuno, Tsukasa Eriko hoàn toàn không kịp ứng phó. Khác với cú ném trước là vung tay từ vị trí thấp nhất gần như vuông góc với mặt sân, lần này Suzuno vung tay khi cánh tay và cơ thể hình thành một góc độ từ 40-45 độ, bóng vẫn bay sà sà dưới đất sau đó thì vút lên rồi lại lượn xuống tạo hình cầu vòng đẹp đẽ trước khi tới găng tay của catcher, vẫn một cú ULTIMATE RAINBOW UNDERTHROW nhưng lần này nó là một quả bóng có quỹ đạo cầu vòng xéo góc cực kì hiểm hóc

Và lần này thì Tsukasa Eriko đã thật sự không thể làm gì khác ngoại trừ vung gậy trong vô vọng rồi nhìn quả bóng bay thẳng vào găng của catcher cả.

Bộp..... Tiếng bắt bóng trầm đục vang lên báo hiệu cho sự thất bại tuyệt đối của Tsukasa Eriko trong lượt này

"STRIKE..... BATTER OUT...."

Đối với mọi người bây giờ tiếng phán quyết của trọng tài chỉ là âm thanh dè dè nặng sự thất bại của đội Tsukasa Eriko mà thôi.

- Takahara san..... Đó là.....

Không thể nói hết lời mình vì dường như hai lá phổi của cô đã không còn hoạt động nữa, Tsukasa Eriko đứng đại ra nhìn cô gái pitcher đang đứng đó.

- Ultimate Rainbow Underthrow! Final Scale! Victory Rainbow! Cú ném mà ngay cả cậu ấy cũng chưa thể ném được vào khi đó.

Đưa ra một câu trả lời mà không biết đối phương có hiểu không Suzuno rời khỏi vị trí pitcher và hướng về outfield, giữa chừng cô vỗ nhẹ lên vai Mirai đang mỉm cười đứng đó.

- Mình thật sự đã xong việc rồi đấy, còn lại đành nhờ cậu thôi. Phải tranh thủ lấy lại hơi thở để cho lượt đánh cuối cùng nữa.

Mirai gật đầu giờ ngón tay cái lên đảm bảo

- 2 out cho 2 người tới đây, đã nói rồi hôm nay mình may mắn lắm.

Sau đó cả đội Suzuno bắt đầu điều chỉnh lại vị trí phòng thủ và bây giờ người đứng trên ị pitcher chính là Mirai Fukushima. Tiếp tới là batter số 5 của đội bạn. Tuy người mạnh nhất đã qua nhưng dàn cleanup vẫn còn, Mirai tự nhủ với bản thân rằng không được để men say chiến thắng chế ngự dẫn đến chủ quan rồi phải trả giá.

Ở phía bên kia..... Lũng thững bước vào với ánh mắt vô hồn, cây gậy được cầm một cách hồ hững trên tay của Tsukasa Eriko cuối cùng đã chịu thua trọng lực và rơi xuống phát ra một tiếng *Clang.....* vang vọng.

Thế nhưng đối với mọi người ở đây âm thanh đó thậm chí không thể lọt vào tai của bất cứ ai bởi vì ngay tại đây, ngay lúc này, người đội trưởng đáng tin cậy nhất đội đã khụy xuống đầu gối của mình mất nhìn thẳng vào đôi tay đang run rẩy một cách dữ dội.

- Không.... Không....

Thôn thốc nấc lên từng tiếng, khuôn mặt của Tsukasa Eriko bắt đầu nhăn nhúm lại, hàm răng nghiến chặt cô trong phần uất. Những giọt lệ vốn được cô dốc toàn lực kiềm chế khi ở trên sân bây giờ đã như một con đập được mở cửa thì nhau tràn ra trên khuôn mặt của cô gái batter chủ lực.

- Xin lỗi..... Mình xin lỗi các cậu..... Mình đã không thể thực hiện được điều mình nói. Cho mình xin lỗi Nanako

Đội của cô chưa thua, nhưng khi thất bại trong lượt đánh này, con tim của Tsukasa Eriko dường như cũng đã tan vỡ. Cô thậm chí không thể thực hiện được lời hứa của mình với người có công lớn với đội, người đã sẵn sàng liều mình hi sinh thân thể để đưa đội vượt lên dẫn trước.

- được rồi, cậu cứ khóc đi, tuồng hết nỗi lòng vào nước mắt cũng không phải là chuyện xấu gì. Và đến bây giờ gặp một người có thể khiến cậu uất ức như vậy âu cũng là chuyện tốt.

Cô gái catcher của đội nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Eriko quàng lấy vai cô rồi dùng chính cơ thể mình để giúp cô gái đang run rẩy trong thất vọng và đau đớn dần dần bình tĩnh lại.

Mặc dù mọi người đều tiếc nuối cho sự thất bại của đội trưởng thế nhưng hiệp đấu này vẫn chưa kết thúc, còn 2 lượt batter ra đánh nữa thì mới hoàn toàn chấm dứt hi vọng ghi thêm điểm của đội mình.

Batter thứ 5 chuẩn bị sẵn sàng ra sân quyết đấu.

Đứng ở batter box, batter số 5 cũng vô cùng cảnh giác, tuy người đứng đó đã không phải là kẻ đáng sợ vừa out đội trưởng, nhưng cũng là một pitcher khó nhằn.

Nhưng đã hạ được chủ tướng không có nghĩa rằng hiệp này sẽ an toàn, chưa đến 3 out thì mọi việc sẽ chưa kết thúc, bất kì sai lầm nào cũng sẽ dẫn đến việc bị mất điểm. Nếu bên họ chỉ cần sai lầm một chút là sẽ trả giá ngay.

Và thế bằng một khí thế quyết tâm chứng minh rằng bên mình không chỉ có Eriko là đáng sợ, batter số 5 nắm chặt gậy nghênh đón đường bóng chuẩn bị ném tới.

Play ball.... Hiệu lệnh đã vang lên, Mirai Fukushima cũng bắt đầu lượt ném của mình

Bóng đầu tiên đã được ném ra. Một cú ball, cú này Mirai ném ra nhằm phán đoán tinh thần của đội bạn sau khi chủ tướng bị out như thế nào, cô ấy đoán bọn họ cũng cảm thấy được rằng 1 điểm cách biệt là vẫn chưa đủ nhất là khi lượt sau sẽ có lượt đánh của Suzuno. Cho nên Mirai đoán rằng họ vẫn sẽ quyết tâm ghi điểm

Tất nhiên quyết tâm ghi điểm có dẫn đến vội vàng không thì phải do Mirai dựa vào bóng mà phán đoán rồi, cú ball tức thì là để thăm dò điều đó.

"Có vẻ như họ vẫn bình tĩnh phán đoán đường bóng nhỉ, không hở là cleanup."

Nghĩ vậy Mirai bắt đầu cú ném thứ 2 của mình. Một quả Cut Fast Ball đã được ném ra tuy không bằng Suzuno nhưng đây đúng là chủ lực của Mirai rồi. Thế nhưng....

- Nếu Takahara san ném thì tôi còn chịu thua chứ bóng này của cô đối phó với cleanup như tôi.... Vẫn còn thiếu nhiều lắm

Chat..... Bóng đã bị đánh trúng và văng đi rất xa về phía RF, cũng có nơi Suzuno phòng thủ. Do mục đích để chủ tướng nghi ngại nên khi thấy một đường bóng mạnh như vậy lao tới chỗ Suzuno Mirai cũng rất lo lắng thế nhưng

- Không cần lo đâu, để mình bắt nó cho

CF không biết từ lúc nào đã nhanh chóng đuổi theo bóng rồi nhẹ nhàng tóm gọn bóng trên không..... 2 out đã xảy ra đội Tsukasa Eriko đang bị dồn vào thế khó khăn, chỉ 1 out nữa thôi là họ phải đối đầu với chủ tướng đội bạn, mà với tình trạng bị thương của pitcher thì khả năng bị lật ngược tỉ số là 99%

Batter số 5 bước vào cô chỉ thờ dài sau đó nói với người tiếp theo

- Thoải mái vui vẻ nhé....

Nhẹ gật đầu sau khi nghe câu nói gọn lỏn của đồng đội, batter số 6 bắt đầu ra sân nghênh chiến, đến bây giờ thì cả khán đài đều reo những tiếng cổ vũ

"I người thôi, cố lên." Đây quả là câu nói rất được nghe ở các giải đấu bóng chày vào lúc cuối trận.

Lượt ném có thể là lượt cuối cùng của Mirai trong trận đầu này đã bắt đầu.

Cú bóng đầu tiên đã được ném ra, một cú slider, nhưng có vẻ như đó là một cú ball.

Chat..... Tiếng đánh trúng bóng đã vang lên, một cú foul.

- Đó không phải là vì hấp tấp đâu nhì.

Cô gái catcher lên tiếng khi thấy một cú ball mười mười như thế mà batter vẫn quất trúng.

- có vẻ a.... Bây giờ mình muốn vùng gây thật nhiều lần cho sường mới được.

- cũng phải a, trận chiến của pitcher thì ngoài vị trí catcher thì mọi người đều rảnh rỗi cả, nên có mong muốn vùng gây thật nhiều vào cuối trận cũng là điều dễ hiểu.

Bóng 2 đã được ném ra, một cú curve ball với tốc độ khá nhanh được tung ra, Batter số 6 vùng gây hết sức lực nhưng có vẻ cô đã phán đoán sai biên độ nên cây gậy ở dưới đường bóng một chút, strike 2

Bóng thứ 3 đã được ném ra, lại một quả curve ball tốc độ nữa, nhưng lần này thì....

Chat..... Bóng đã bị đánh trúng bật xuống đất và lao lên trên không tưởng chừng đó sẽ là một đường bóng dài đủ để batter lên base nhưng...

"Foul ball." Trọng tài đã lên tiếng phán quyết, có vẻ như khi đỡ bóng, điểm bóng văng xuống đất đầu tiên chưa đủ để bóng được tính là văng về phía trước batter nên bị phán là foul. Đội của Tsukasa Eriko nắm chặt tay thầm tiếc nuối.

Bóng thứ 3 đã được ném ra, một cú fork ball và đến bây giờ thì batter số 6 đã hoàn toàn chịu thất thủ sau khi vùng gây không thể chạm được tới bóng. 3 out cho đội Eriko, đây cũng là hiệp ấn định số điểm đã ghi được với đội của cô. Bây giờ họ chỉ còn một nhiệm vụ duy nhất đó là ngăn cản bên kia ghi điểm.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Trận bóng chày nghẹt thở - Không gian cô luôn bảo vệ

Trận đấu đã bước sang những giây phút cuối cùng, hiệp 9, lượt đánh của đội Suzuno, lượt có sự góp mặt của batter mạnh nhất.

- Cậu có ổn chưa Suzuno chan....

Gật nhẹ đầu với sự hỏi thăm của đồng đội, Suzuno trả lời với thái độ tự tin

- Đừng lo. Mình đủ sức vùng gây mấy trăm lần nữa lận đó

Nói rồi cô theo bước batter số 3 chuẩn bị lượt đánh của mình.

Và ở phía bên kia.

- Nanako...! Cậu nghĩ sao về việc đáp trả lại ân tình mời chủ tướng của ta lên chiến như họ đã làm lần trước

Catcher của đội đang nhắc tới việc Suzuno đã cho một người lên base trước khi đối đầu với Tsukasa Eriko và sau đó bị mất 3 điểm. Nếu họ không làm vậy rất có thể hiện tại trận đấu chỉ có hòa chứ không thể dẫn điểm như vậy được. Cho nên cô catcher nghĩ cũng nên trả lại ân tình này.

Ngay khi vấn đề được nêu lên những tiếng bàn tán xôn xao vang lên, có phe đồng ý, có phe không và khi mọi người biểu quyết thì

- 4 đồng ý... 4 thì không

Thế nhưng mọi người rất ngạc nhiên rằng người duy nhất không đưa tay bầu chính là bản thân Nanako. Cô gái catcher đứng lên rồi nói

- được rồi.... Cứ để cho Nanako tự quyết đi, cậu cứ ra ném thử một bóng rồi đưa ra quyết định dựa trên tình trạng của mình cũng được.

Nói rồi toàn đội cũng gạt đầu và ra sân.... Đột nhiên khi đó.....

Và cuối cùng, hiệp đấu quyết định kết quả của trận thư hùng giữa hai đội kì phùng địch thủ đã diễn ra, liệu Suzuno có phá được cú knuckle ball bẻ tắc đó và lật ngược tỉ số không, hay là bên kia giữ được khoảng cách trong hiệp cuối cùng này và giành chiến thắng chung cuộc. Đó là câu hỏi của toàn bộ những người đang dõi theo trận đấu này.

Batter số 3 đã bước vào vị trí của mình, trước mắt cô vẫn là người pitcher vừa quen thuộc vừa khó nhằn với đường bóng knuckle ball. Đây là cơ hội cuối cùng để cô thể lật ngược được tỉ số, cho dù lượt đầu này có sự tham gia của chủ tướng đáng tin cậy thế nhưng nếu những người khác không nỗ lực thì cũng không cách nào mang lại một chiến thắng mà tốt nhất cũng chỉ có hòa mà thôi. Thế nên batter số 3 vào tư thế với một ý chí chiến đấu ngập tràn. Thế nhưng..

- Xin lỗi vì đã làm cậu mất hứng nhưng bọn này quyết định trả lại ân tình khi này các cậu cho batter lên base để nghênh đón chủ tướng

Cô gái catcher lên tiếng trước sự ngạc nhiên của batter số 3 đội Suzuno, và đúng như đội bạn nói, cô gái catcher đứng lên giơ găng về phía xa bên ngoài.

- Sòng phẳng ghê ta ơi, hay là cô ấy muốn giữ sức để tiếp chủ tướng của bọn này.

- Ai biết được, nhưng hãy nói chủ tướng của cậu nên cẩn thận đi là vừa, bởi vì bây giờ mới là trận đấu thật sự đầu tiên giữa hai người đó

Bốn bóng foul đã được ném ra, batter số 3 lên base. Trận chiến lại bắt đầu cho một lượt quyết đấu khốc liệt cũng là lượt chiến đấu cuối cùng.

Suzuno chậm rãi bước tới batter box, khi này quan sát, rõ ràng cô thấy được đối phương khi ném 4 cú ball đó cũng rất thoải mái và hình như có chút ý định câu giờ để mình phục hồi sức được chừng nào hay chừng ấy, xem ra pitcher phía bên họ cũng rất tự tin đó. Nhẹ nhàng mỉm cười cô đứng vào vị trí

Đối diện với nhau trong giây phút cuối này, catcher của đội bạn cũng cảm thấy kì lạ, người con gái đang đứng cạnh cô dường như có sự thay đổi đột biến nào đó, chiến khí bao quanh cô dường như tĩnh lặng hơn nhiều. Nếu như nói những lần trước đây cô là một người không hề muốn ngạo mạn lấy trái bóng ăn tươi nuốt sống thì bây giờ giống như một võ sĩ samurai im lặng quan sát đối phương sau đó "Nhất Chiêu Chế Địch."

Tuy nhiên điều đó vẫn chưa phải là điều khiến cô kinh ngạc nhất, mà chuyện pitcher chủ lực của cô Hakarugi Nanako đang rời khỏi vị pitcher mà tiến lại gần đây.

Hai đối thủ mặt đối mặt khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy tim mình như muốn đập nhanh hơn.

- Có thể ném được cú Rainbow Underthrow hoàn hảo như vậy hẳn cô phải là người bên cạnh Cậu ấy

Mặc dù không biết có ai hiểu hai từ "Cậu ấy." là chỉ người nào không thể nhưng hai thiếu nữ đang đứng đối diện nhau này lại cực kì hiểu rõ. Và đối với những chuyện liên quan đến Cậu ấy, Suzuno sẽ tuyệt không phản bác hay né tránh gì cả.

- Đúng vậy, Osananajimi (thanh mai trúc mã) của cậu ấy từ khi mới ra đời.

Có vẻ không chút kinh ngạc khi nghe câu trả lời, Nanako tiếp tục

- Nếu trong lượt này tôi thắng cô, liệu cô có thể cho tôi gặp cậu ấy chứ.

Với ý nghĩ rằng không thể thua trong tình hình hiện tại được Nanako đưa ra sự đánh cược của mình.

- Tại sao cô muốn gặp cậu ấy.

- Đó là bởi vì tôi muốn biết.... Tại sao cậu ấy lại bỏ bóng chày sau trận chiến thắng oanh liệt vào năm lớp 7 đó.

Nghe được lý do của đối phương Suzuno thở dài, cô khẽ nhắm lại rồi sau đó lại mở ra hướng về Nanako bằng những tia lửa.

- Vậy sao.... Tôi đồng ý, thế nhưng.... để tôi nói cho cô biết.... Người nắm giữ bí mật đó chỉ có tôi, và tôi sẽ không chia sẻ nó một cách dễ dàng và tự nguyện đâu đấy.

Những tia lửa từ ánh mắt Suzuno không phải phần nộ mà là quyết tâm bảo vệ thứ gì đó một cách mãnh liệt. Cảm nhận rõ được điều đó qua ánh nhìn, Nanako gạt đầu chậm rãi quay bước trở về vị pitcher bắt đầu lượt ném của mình.

"Ồn không đấy Nanako.... Cậu hình như càng khiến cho cô ấy trở nên nguy hiểm rồi đó..... Mà thôi bây giờ cũng không phải là lúc suy xét ồn hay không, ngồi bên cạnh cô gái phát ra cái khí thế này nếu không tập trung hết sức thì đừng có mơ bắt được cú knuckle ball..."

Tự khiến mình lên tinh thần, cô gái catcher vào tư thế, và mọi người cũng đã có chút không chờ được nữa.

Bóng đầu đã được ném ra, một quả Knuckle Ball, có vẻ như đã đến nước này rồi thì Nanako cũng sẽ không dựa vào bất cứ thứ gì khác ngoại trừ chủ bài của mình cả.

"Yahhhhh... "*Chat* Bằng một cú vung thật thật lực bóng đã bay thẳng lên phía khán đài bên trái và làm một chiếc ghế trống ở đó vỡ tan tành

Trước sự phá hủy kinh hồn đổ, tất cả mọi người ở đây cho dù là cầu thủ cả hai phe cũng không thể không cảm thấy lạnh người.

“Đùa à... Cho dù đến lúc này cô ấy vẫn còn có thể mạnh như vậy á.”

Cô gái catcher có chút không thể tin tưởng vào những gì mà cô ấy thấy được, mặc dù biết là hiện tại Suzuno vẫn chưa thể đỡ chuẩn xác được Knuckle ball nhưng nội uy lực cú đánh như đạn pháo này thì cũng đã là một cú đả kích cho pitcher rồi.

Thế nhưng... Đối mặt với cô gái catcher là một Nanako đang cười, một nụ cười thách thức.

“Vây mới đúng chứ... Nếu không làm được như thế tôi nghĩ cô nên bỏ cái vị osananajimi đó đi là vừa. Còn hai bóng nữa nhé.”

Nanako đã tiếp tục ném đường bóng thứ 2, ở cú này cô thậm chí còn gia tăng lực đẩy của ngón tay hơn, đường bóng càng trở nên như một vật sống.

Đối diện với cú ném khác trước một trời một vực, Suzuno bắt đầu lùi chân từ từ về phía sau, mục đích của cô rất rõ ràng, đợi quỹ đạo bóng có biến độ biến hóa thấp nhất mới tung đòn quyết định.

“Ya.....” Một cú vung gậy cực mạnh được tung ra thế nhưng đáng tiếc

“Strike....” Bóng đã nằm gọn trong tay catcher, Suzuno đã thất bại trong quả bóng thứ 2....

Nhấn mặt trong tiếc nuối và bất lực, Suzuno khẽ nhìn dưới chân mình, cô đã bước tới tận cùng của batter box rồi, không thể chờ đường bóng trở nên đơn giản hơn trên quỹ đạo của nó được. Vậy bóng tiếp theo cô phải thành công.

Thấy được sự căng thẳng của Suzuno, cô gái catcher nhẹ nhàng lên tiếng

- Tiếc thật đấy chứ, còn 1 bóng nữa thôi là bọn này hoàn toàn chiến thắng.

Không thể phủ nhận trường hợp những cô gái này đang đối đầu hoàn toàn trái ngược với câu nói thường thấy trong bóng chày “Cuối Hiệp 9 và 2 out mới là kết thúc.”

Không out nào, một runner trên base thì tình hình đối với họ đáng lẽ ra vẫn còn tươi sáng chán, thế nhưng ai ai cũng biết nếu cô gái đang đứng ở batter box này out thì trận đấu đã thật sự chấm dứt.

Và ở vị pitcher Nanako nhìn thẳng vào Suzuno rồi vào tư thế ném, cô quát lên

- Takahara san... Truyền thuyết của cậu ấy, tôi Nanako Hikarugi, Mới Là Người Lặp Lại Thêm Một Lần Nữa.....

Quả bóng cuối cùng đã được ném ra, Nanako đã không quan tâm chút nào đến 2 người sau nữa rồi, trong mắt cô chỉ cần thắng được cô gái đáng ghét nhưng lại mạnh đến không ngờ này thì cô đã có thể hét vang tiếng reo hò chiến thắng rồi. Với mức lực lượng cao nhất tập trung lên hết 5 đầu ngón tay, Nanako đẩy quả bóng cuối cùng tới đối thủ của mình.

đang nhìn đường bóng lao tới với tâm trạng lo sợ thất bại vây kín quanh con tim trong khi nắm chặt cây gậy của mình, Suzuno cảm thấy chiếc gậy trên tay mình nay bỗng trở nên nặng nề.

Tất nhiên làm sao có chuyện đó được, tất cả là do cô thiếu nữ đã đặt quá nhiều áp lực vào lần đánh này. Cái áp lực vì ước nguyện chiến thắng của đồng đội, áp lực vì giữ lại không gian riêng của cậu ấy. Cô không thể thua và điều đó đã kiềm hãm Suzuno lại.

Thế nhưng vào giây phút đó, không biết tại sao hay bằng điều kì diệu gì, Suzuno tâm trạng nặng nề áp lực lại ngược xuống nhìn xuống hai tay của đang cầm gậy của mình. Hình ảnh chiếc vòng mà cô nhận được từ ông nội cậu ấy đang hiện rõ nơi cô tay cô, nhớ lại những gì cậu ấy nói khi đó, cô bất giác mỉm cười.

Trước sự mất tập trung trong giây phút quyết định thắng bại đó đã làm con tim toàn bộ khán giả ở đây nghẹt thở, những tiếng la hét vang lên dữ dội nhưng bây giờ trong tâm linh của cô thiếu nữ chỉ còn những hình ảnh nhẹ nhàng tuyệt vời nhất mà thôi.

Và trong giây phút mọi người tưởng chừng như trận chiến này đã kết thúc theo một chiều hướng không ngờ đến đáng chán như thế thì cây gậy trong tay Suzuno di chuyển. Vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng trên môi thậm chí còn đáng kinh ngạc hơn nữa là đôi mắt đang hoàn toàn khép lại, giống như một cô công chúa đang chìm trong mộng đẹp vậy, Takahara Suzuno đã tung ra phát đánh cuối trận của mình. Đúng.... Trong giây phút đó....

Cô đã hiểu rằng, đường bóng này cô không tung ra vì bất cứ ai khác, không phải vì đồng đội, không phải vì cậu ấy, mà vì cô muốn giữ lại và chiếm trọn cái không gian mà cậu ấy đã tạo ra 2 năm trước. Cô... người con gái với cái lợi thế Osananajimi sẽ tuyệt đối không chấp nhận ai khác bước vào không gian đó một cách lỗ lã càn quấy, và người con gái trước mặt đang đứng ở vị pitcher là người đầu tiên trong số đó.

Vậy nên đây là trận chiến vì bản thân cô chứ không phải vì bất cứ ai khác

Chat.... Tiếng động dữ dội vang lên như phá nát con tim của tất cả mọi khán giả, cho dù là người con trai Kagami Ayasaki, pitcher của đội bóng vô địch Koshien năm ngoái nổi tiếng với cú fork ball 158 km/h cũng không tài nào rời mắt được khỏi cú bóng càn quấy.

Vút.... Không thấy được gì ngoài trừ tiếng gió, quả bóng dường như đã mất hút trong ánh mắt của mọi người. và rồi sau đó

Choang.... Một tiếng động lớn vang lên và sau đó tiếp nối nó là những tiếng như vô số mảnh kính rơi xuống đất liên tiếp như mưa.

"Không thể nào, đánh vỡ cả đèn chiếu sáng ở trên bảng điểm."

Cả sân vận động như lặng đi trong giây lát như thời gian dừng lại. Sau đó vỡ òa lên với những tiếng hân hoan chúc mừng một cú homerun cực kì mãnh mẽ vượt qua chận đường không dưới 160m đã đưa đội bóng đang thua vượt lên dẫn trước với cách biệt 1 điểm thật sát sao nhưng cũng đủ đem lại cho họ một chiến thắng oanh liệt nhất.

Và cũng trong giây phút chạm chân xuống home ấn định chiến thắng cho đội, Suzuno cảm thấy cơ thể trở nên nhẹ bẫng không thể khổng chế và ý thức của mình trở nên mờ dần rồi sau đó ngã gục xuống sân trong sự kinh ngạc lo lắng của mọi người. Niềm vui chiến thắng đọng đầy như thể chớp mắt đã bị xé đôi vì sự ngã gục của công thần lớn nhất.

Thế nhưng trận đấu không thể vì vậy mà chấm dứt, mặc dù kết quả đã được định ra nhưng cho dù kẻ nào thắng hay người nào bại đều phải chung tay nhau để đưa trận đấu khốc liệt này tới một hồi kết thật sự.

Và Hikarugi Nanako đã làm rất tốt điều đó, 3 out tiếp theo đã nhanh chóng đạt được, cả hai đội cùng chào nhau rồi bắt đầu ra về. Thế nhưng những chuyện đó không phải là những chuyện Suzuno biết được bởi vì cô đang nằm ở bên trong sau khi được một chuyên viên y tế nhận định là chỉ ngất xỉu vì kiệt sức mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Phát hiện kì lạ sau trận đấu

Khẽ mở mắt ra Suzuno thấy mình vẫn còn trong phòng thay đồ và được mọi người vây quanh. Thấy chủ tướng của mình cuối cùng cũng đã tỉnh dậy thì tâm trạng lo lắng đang đè nặng trong lòng ngực họ cũng tan biến. Và nếu sự lo lắng đã đi qua thì niềm hân hoan sẽ tới, một cô gái trong đội lên tiếng

"Cú homerun cuối cùng đó đúng là kinh hồn mà, đừng nói là con gái cho dù là con trai đi chẳng nữa chứng kiến cú đánh đó cũng phải rét người a."

Và tiếp đó mọi người cùng nhau vui vẻ trò chuyện thêm một lúc và Mirai bắt đầu đề cập tới một vấn đề quan trọng.

- Suzuno chan.... Cậu về được không, hay là để mình chờ về.

Nghe thấy vậy Suzuno lập tức lắc tay từ chối, cô bé biết nhà của Mirai ngược hướng mà bây giờ trời cũng đã tương đối trễ so với mọi lần rồi rồi. Và sự từ chối đó được tán đồng bởi mọi người thế nhưng ai ai cũng không dám lên tiếng ủng hộ vì Suzuno vẫn chưa có sự đảm bảo khi về đến nhà được.

Ngay khi đó tiếng chuông điện thoại vang lên, Suzuno nhìn vào màn hình và nhắc máy

- Suzuno chan..... Minh nghe Rory gọi điện nói cậu ngất xỉu trên sân à..... Sao lại phải dốc sức đến mức đó thế chứ, cậu làm mình lo lắng lắm đó cậu biết không, lỡ có chuyện gì khiến cậu bị thương thì làm sao hả...

Một lời hỏi thăm chân thành nhưng cũng không kém phần ảm ỹ vang lên khiến mọi người ở đây kinh ngạc giật mình.

- Athena chan.... Minh không sao mà, bộ Rory có đến xem ư, mình cảm ơn nhé.

- Ủ... Con bé chiều nay đến sau khi mình đi chợ về và khi nó nghe nói cậu có trận đấu ở đây nên tới xem. Và chờ mình một chút, mình sẽ kêu con bé chờ cậu về...

Đối với sự nhiệt tình của cô bạn khách trọ Suzuno thậm chí không kịp lên tiếng từ chối thì một giọng nói thình lình vang lên từ phía cửa.

- Em đến rồi đây...

Một thân ảnh nhỏ nhắn diện trong bộ trang phục Goth Loli màu đen xuất hiện nơi trước cửa khiến mọi người tò mò và không thể rời mắt. Trông cô bé như một con búp bê nước ngoài đầy huyền bí vậy. Cô bé nhìn điện thoại trong tay Suzuno sau đó lên tiếng

- Thế nên Athena senpai có thể nhờ bớt giọng của chị lại được không, ở bên ngoài cánh cửa mà em còn nghe thấy đó. Không sợ làm phiền mọi người a....

- Oke, thui a, vậy chuyện của Suzuno chan nhờ vào em hết đó và nếu có hứng thú ăn tối ở nhà trọ thì chị sẽ làm cho em vài món ngọt tráng miệng coi như cảm ơn nhé

Tuy bị chỉ trích nhưng có vẻ cô gái trong điện không có vẻ như là cảm thấy khó chịu vẫn vui vẻ như này giờ thậm chí còn mời đối phương ăn tối nữa, thế

nhưng...

- Đáng tiếc a.... Hôm nay em có hẹn với Nakita và mọi người đi chơi chung rồi, để ngày khác nhé.

- Ok.... được rồi... để chị nguyên rửa hân một cuộc sống chật vật mới được a, xem nào kiểu Nhật Bản, hay là mấy kiểu của Anh Quốc thời đại săn phù thủy nhì, đám cướp kawaii Kouhai của chị a, tên đó có lá gan cũng lớn lắm..

Nói ra nguy hiểm lời thoại kịch bản khiến cho mọi người ở đây lạnh gáy và chắc chỉ con con nhỏ đam mê huyền bí như Mirai Fukushima đang ngó vô điện thoại và tự hỏi với bản thân rằng người cùng chung sở thích với cô là Athena này là người như thế nào với cặp mắt sáng rỡ.

- Ha... ha... đùa tí thôi mà, vậy phiền em đưa Suzuno chan về tận nhà nhé.

Sau khi đưa ra lời cam đoan hướng về cô gái bên kia điện thoại thì Rory chờ Suzuno thay đồ và cùng bước ra ngoài.

- Xe đạp ư.....

Nhẹ gật đầu và sau đó Rory đưa ra lời giải thích

- Nếu đi xe điện thì vào giờ này đông lắm, có khả năng bị tách ra, nếu chị bị tên biến thái nào nhìn trúng thì em không có kết cục vui về lắm đâu, mà gọi taxi thì em không mang đủ tiền, vậy chỉ có đi xe đạp thôi.

- Nếu vậy thì để chị chở em, chứ ai lại để người nhỏ hơn chở được.

- Không được

Lên tiếng với vẻ dứt khoát Rory cắt ngay ý định của Suzuno và ngay bản thân Suzuno cũng nhận ra sự kiên quyết toát ra trong thân ảnh bé con đó

- Chị chỉ mới hồi phục được phần nào thôi, cơ thể còn yếu lắm, cứ ngồi đằng sau để em chở cho.

Không phản bác được lời nói của cô bé có vẻ thua mình đến 2-3 tuổi, Suzuno đành ngồi lên yên sau và để cô bé chở mình về. Và sau một lúc khi Suzuno có chút buồn ngủ đang lìm đim con mắt thì..

- Này Takahara once san

Nghe cô bé đột ngột gọi, Suzuno có chút giật mình và thân thể trở nên hơi lắc và điều đó quả thật rất nguy hiểm khi đi xe đạp. Thế nhưng bằng một cách điệu nghệ nào đó, Rory bẻ tay lái rất nhanh lấy lại thăng bằng cho chiếc xe đạp và tiếp tục chạy

- Em gọi chị có gì không.... Xin lỗi vì chị đã ngủ gật

- Không sao... Chẳng qua là, em nghĩ chị nên nói anh chàng thanh mai trúc mã của chị đãi chị một bữa hẹn hò thật tuyệt vời đi..

Khi nghe nhắc tới cậu ấy, mắt cô gái trở nên tươi tắn

- Chắc chắn rồi a, để mai chị khỏe lại chắc chắn sẽ rủ cậu ấy làm một buổi ăn mừng chiến thắng mới được.

"Ý em không phải vậy a." Tuy nghĩ như thế nhưng Rory cũng không nói gì cả mà tiếp tục nhấn bàn đạp. Và khoảng 5 phút sau thì cô bé dừng lại. Không phải vì đã đến nơi mà là vì đường đã bị chặn lại bởi cảnh sát.

"Có chuyện gì đấy nhì." Là suy nghĩ của Suzuno và cô quay sang hỏi một người đang đứng gần đó.

- Lại một vụ bắt cóc Hồn - Thuần xảy ra nữa rồi, gần 10 vụ rồi đó

"Vụ vụ bắt cóc Hồn - Thuần." Nhíu mày không hiểu nó là như thế nào và Suzuno bắt đầu nghe Rory giải thích.

Thì ra vụ bắt cóc Hồn - Thuần này là vụ án gần đây, nạn nhân hay bắt cóc những người một mình trong nhà rồi sau đó để lại mảnh giấy, có vụ án hân để lại mảnh giấy ghi chữ "Thuần..." lại có khi thì là mảnh giấy ghi chữ "Hồn...". Thậm chí đặc biệt hơn rằng tờ giấy có chữ "Hồn..." Luôn bị vô nhàu thế nên mọi người rất lo lắng cho sự an toàn của những người bị dính chữ "Hồn..." đó. Nói tới đây Rory đưa ra một câu chốt

- Đúng là một tên điên.... Ngay cả mục tiêu của hân hướng tới cũng là một tên điên hết thuốc chữa....

- Ể.... Em nói gì vậy....

- Cũng không có gì quan trọng đâu, chị đừng để ý

Sau khi nói câu đó xong thì Rory cũng chọn hướng khác mà tiếp tục chở Suzuno về.

Và khi tới được nhà, qua màn thẩm hỏi hơi bị ân cần và động chạm của cô bạn khách trọ, Suzuno bước vô nhà tắm để tẩy rửa bản thân và sau đó cô tính gọi cho cậu ấy để thông báo chiến thắng và rủ đi đâu đó, thế nhưng.... Khi cô tính tháo chiếc vòng trên tay ra thì

- Không thể nào.... Tại sao....

Nhìn chiếc vòng bị nứt rất nhiều chỗ, tim Suzuno như muốn ngừng đập, cái ý tưởng mời cậu ấy đi chơi chúc mừng chiến thắng cũng đã tan biến đầu mất tăm hơi. Bây giờ trong tim cô thiếu nữ chỉ còn sự thất vọng và lo lắng rất nhiều mà thôi. Đây là vật ông nội cậu ấy cho cô, đó có thể như là vật ước định giữa hai nhà, thế mà Suzuno lại làm nó trở thành như vậy.

"Không được.... Mình phải sang đó xin lỗi ông ấy mới được."

Nghĩ vậy Suzuno quyết định sẽ qua đó sau khi tắm xong mà không cần phải ăn tối.

PS: Chào các bạn, cũng hơn 2 tháng rồi đây nhỉ, đầu tiên mình xin cảm ơn các bạn đã ủng hộ, đang ủng hộ, và sẽ ủng hộ bộ truyện này của mình

Đọc tới chap này là các bạn đã đọc xong một nửa của Arc 2 rồi đó, 2 tháng qua đúng là ngày nào mình cũng cây như điên, suy đi tính lại cốt truyện, vậy mà cũng lệch đi thời gian dự toán 3-4 ngày mới đăng được.

Hỏi: Ế ông tác giả... Sao main chính đang đánh nhau hay mà ông cắt chạy sang trận bóng chày vậy

Le Tác Giả: Mình lâu lâu muốn làm thử cliff hanger 1 lần cho biết ấy mà, nói thật cũng thấy vui về chán luôn đó

Hỏi: Miêu tả có 1 trận bóng chày mà tốn gần 10 chap, ông câu chương VL luôn đấy

Le Tác Giả: Sao lại câu chương cơ chứ, các bạn muốn kiểm bộ LNovel nào mô tả hết một trận bóng chày cũng hơi bị khó đó. Cứ coi như đọc giải trí để biết thêm cũng được. Mà với lại như mình đã nói, mình sẽ dốc hết sức xây dựng chiều sâu nhân vật chủ chốt, gần 10 chap này là dành cho vợ tương lai của main chính Suzuno Takahara và thêm nữa cố gắng tạo ra một vài hint đối với quá khứ của main, sau này có thể khai thác ở những arc sau

Hỏi: chừng nào úp nửa Arc sau đây

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Trận đấu trong không gian tinh thần 2

Vào khoảnh khắc chiếc nhẫn rời tay, chỉ nghe thấy một tiếng, ánh mắt Takuto đại ra và rời

- Ah.....

Một tiếng gào lên đau đớn vang vọng trong khắp cái không gian u tối này. Không thể không nói lần này quả thật Takuto chơi rất đại, sự bảo hộ của chiếc nhẫn thần bí trên cánh tay phải của cậu đã bị lấy ra khiến cho cơ thể mất đi một tầng bảo vệ cực kì cường đại

Đã vậy phong ấn những sợi tơ bạc của cô bé Goth Loli kia đã bị bản thân Takuto làm cho suy yếu. Cho nên bây giờ toàn bộ nguyên rủa trong cơ thể cậu như muốn nổi loạn và phát huy hết sức mạnh của nó. Một rừng sợi gân máu đã nổi lên, hiện tại trông Takuto như mấy tên quái vật đang lâm vào trạng thái đột biến cuồng hóa vậy

- Gừ..... Gừ.....

Gầm qua kẽ răng Takuto cố gắng chịu đựng sự đau đớn, cậu cố gắng di chuyển cánh tay phải đang nóng như lửa, đau như ngàn dao đồng đâm chém chặt lấy chiếc nhẫn đã được tháo ra vẫn còn được tay trái nắm lấy.

Và khi cánh tay phải cậu tiếp cận thì.....

Phụt.... Từ những đường gân màu đỏ đang đập bồng bềnh phun máu ra xối xả, một sự tê dại dần lan tỏa khắp cơ thể Takuto. Cậu có thể cảm giác được cơ thể không còn bị mình khống chế nữa, cánh tay trái của cậu đang mở rộng ra tựa như nó muốn ném chiếc nhẫn đó đi thật xa vậy.

[Vô vọng thôi, người không thể chống lại ta đâu.]

- U'.....U'.....

Không để cho những lời nói đó làm nhụt chí, Takuto nhắm mắt nghiền răng, tập trung toàn bộ sức mạnh để kéo cánh phải đang chảy máu như suối.

Cánh tay phải đã được kéo gần lại, và nó càng ngày càng tiếp cận chiếc nhẫn

[Làm sao mà.... Một con người trần mắt thịt nhưng người lại....]

Cái thứ tà ác đó lại lên tiếng, nhưng lần này trong thanh âm đã pha thêm

chút hoài nghi cùng lo lắng.

“Không phải các người đều là người trần mắt thịt hay sao hả, thế mà vì những chấp niệm lại có thể đi đến bước này. Vậy ta có thể đối kháng các người thì lạ lắm sao.” Nói tới đây cậu hướng mắt nhìn thẳng vào đoàn hắc khí phía sau bông sen khổng lồ kia

“Thế nên... Bây giờ ta sẽ phong ấn nhà người, không ai khác chính là ta đây.”

“Và sau khi sự việc chấm dứt... ta cũng sẽ nhất định... Cứu người...”

Đây không phải chỉ là lời cam đoan suôn, cậu không có gì đảm bảo rằng đám yêu ma quỷ quái này đều là loại lương thiện, thế nhưng đối với Takuto, thì cậu luôn nghĩ rằng “Người đáng thương, hẳn cũng có chỗ đáng hận.” Và ngược lại chắc hẳn cũng không sai biệt lắm.

Cho nên nếu đã quyết tâm cứu một con trong số đó thì Takuto cũng không ngại lắng nghe và giúp đỡ bọn còn lại hết sức mình. Nhưng cái gì cũng có thứ tự, quá rối chen ngang thì phải bị đuổi.

[..... IM MỒM ĐI..... NHÂN LOẠI.....]

Một âm thanh trầm thấp vang lên, cả không gian như muốn rung chuyển, Takuto mặc dù đang rất đau đớn nhưng cậu cũng nhận ra rằng tất cả những tồn tại khác dường như đều đang run rẩy trước âm thanh đó.

[CÓ TƯ CÁCH ĐÓ SAO..... NHÂN LOẠI CÁC NGƯỜI.....]

gần một tiếng dữ dội, Takuto có thể cảm nhận được lần này cơ thể mình không còn trào máu ra nữa mà thay vào đó là những luồng hắc khí dữ dội vừa giống khói lại vừa sền sệt như chất lỏng gì đó vậy.

"Ah.....Ah....."

Rên la trong đau đớn tột độ, toàn thân cơ thể từ trong ra ngoài như bị đốt cháy, như bị đóng băng, như bị ngàn dao đâm, như bị ngàn kiếm chém, không thể diễn tả được những gì cậu đang chịu đựng

Nhưng Takuto vẫn không buông xuôi, cậu vẫn từ từ đưa cánh tay phải của mình tới cánh tay trái chuẩn bị chụp lấy chiếc nhẫn.

[..... NHÂN LOẠI..... ĐỐI VỚI THỨ NHƯ NGƯỜI.....]

bỏ lỏng giữa chừng câu nói, và sau đó Takuto có thể thấy được những hắc khí càng dày đặc rồi ngưng tụ thành những cánh tay y hệt như những cánh tay khi nãy. Và rất nhanh..... một cánh tay bắt đầu công kích và mục tiêu của nó là.... cánh tay trái của Takuto

Chat..... Chiếc nhẫn vẫn đang được cầm trên cánh tay trái của Takuto bị chấn động vắng đi rơi xuống đất phát ra một tiếng keng trong vắt.

Thấy vật bảo mệnh duy nhất của mình bị tước đi, Takuto gần như lâm vào tuyệt vọng. Mắt cậu đại ra, miệng mở rộng nhìn về nơi chiếc nhẫn rơi xuống.

[Tuyệt vọng rồi sao.... Vậy thì chuẩn bị ngênh đón đau đớn và chết nhé.]

bằng một chất giọng hăng học như gầm gừ, thứ đó lên tiếng phán quyết số phận của kẻ trước mắt mình. Những cánh tay hắc ám kia bắt đầu hóa thành hình trảo, hình nĩa và từ từ tiến lại cơ thể của Takuto.

"Ah....." Takuto rên lên trong đau đớn khi cảm nhận được bụng mình hình như vừa được mở thêm một cái lỗ. Cậu nhỏ ra một đồng máu.

[Giờ ta mới đề ý đó nhé.....]

Giọng của nó đã trở nên hiếu kì và pha chút giễu cợt cùng căm ghét

[Đã qua bao nhiêu năm mà máu nhân loại vẫn màu đỏ nhỉ.]

[Ta cứ nghĩ rằng nó sẽ chuyển màu đen vì những hắc ám vô hạn trong tim các người]

[hoặc là màu bạc vì sự vô tình không gì sánh nổi nhỉ.]

Khi nghe được sự bình phẩm khác nghiệt đó Takuto cố gắng ngẩng đầu lên

"Người..... không phải là con người.... trước khi chết...."

Có vẻ như khi lâm vào đường cùng thì tâm tư người ta sẽ trở nên sáng suốt và Takuto cũng vậy, cậu nhận ra được rằng từ nãy đến giờ tên này chỉ sử dụng từ nhân loại, mà đây là linh hồn từ xa xưa và vì sức mạnh của nó quá sức là hack game nên Takuto chỉ có một trong 2 trường hợp rằng thứ cậu đối đầu một là quỷ.... Hai là thần linh. Chỉ có 2 loài đó mới dùng từ nhân loại để ám chỉ con người mà thôi.

[Nhận ra rồi sao nhân loại.... Vậy đã thấy người ngu ngốc thế nào chưa]

“Ngu ngốc sao.... Ta không biết.... Nhưng.... Không hối hận...”

Chỉ nói như thế, sau đó Takuto nhắm mắt lại biểu hiện nhẹ nhàng như thứ mình đang đối mặt không là gì đáng sợ cả. Nếu có gì tiếc nuối hẳn là cậu sẽ không thể bảo vệ được những người cậu muốn bảo vệ. Cậu không biết rằng sau khi mình chết thì những tên này sẽ ra sao, vẫn bị phong ấn hay sẽ được giải thoát. Nhưng tương lai ra sao không phải điều cậu có thể lo lắng. Một thân ảnh dần hội tụ lại trong não Takuto

“Xin lỗi cậu Suzuno.... Minh.... Y....”

Thậm chí chưa kịp suy nghĩ trọn vẹn câu thổ lộ không bao giờ tới được cho người bạn gái, Takuto đã cảm thấy nhói ở ngực và cổ và sau đó cậu cảm thấy được ý thức của mình đang mờ dần, sức lực đang trôi đi.

Khuyt... Đầu gối Takuto chạm đất và thân thể cậu cuối cùng cũng đã ngã xuống đi theo đó là sự vụt tắt của ngọn lửa sinh mệnh.

[Xong rồi a.... vậy thì.....]

Lên tiếng gọn gàng sau một hồi trầm mặc, nó bắt đầu thu lại những luồng hắc khí trở về nơi vốn có của mình để tiếp tục chống trả với phong ấn.

Nó biết rằng phong ấn những sợi tơ bạc này sẽ không vì vật chủ chết đi mà biến mất. Là một tồn tại vượt cấp, nó biết rõ sức mạnh này là đại biểu cho cái gì. Nó phải dốc toàn lực ứng phó mới được, phí sức ngày hôm nay tiêu diệt Takuto, hẳn khiến cho thời gian đột phá phong ấn kéo dài thêm vài tháng đến nửa năm.

Thế nhưng... Ngay khi đó..... Ánh sáng đột nhiên bao trùm không gian hắc ám. Cái thứ ánh sáng xanh biếc trong vắt như đại dương rộng lớn khiến cho nó đột nhiên sinh ra một cảm giác bất an

[Cái...]

Thế nhưng chưa kịp nói ra lời kinh ngạc của mình nó đã thấy luồng thanh sắc ánh sáng ấy đã tụ thành hình dáng của một người con gái tóc ngắn và đang giang rộng tay bảo vệ cái thứ nhân loại ngu xuẩn đang nằm đó. Và quả thật từ trong cái cơ thể vốn đã tắt lịm đi sự sống ấy cũng được ánh sáng bao bọc từ từ chữa trị lại những tổn thương nơi cơ thể

[Nhân loại các người.... Yêu thích cố gắng trong tuyệt vọng vậy sao.]

Nói xong những cánh tay hắc ám bắt đầu lao tới tấn công thân ảnh đó.

Thế nhưng khi những bàn tay mới chạm vào thì đột nhiên nứt ra sau đó hóa thành tro thậm chí sự hủy hoại cũng dần được lan tỏa.

[Cũng phiền phức thật đấy, không ngờ nhà người lại sở hữu loại phòng hộ ngay cả ta cũng phải kiên kị thế này]

Thấy đòn đánh của mình không hiệu quả, nó ngay lập tức hủy đi những phần chưa bị ảnh hưởng và một lần nữa tuôn trào hắc khí ngùn ngụt để đối phó với tồn tại phiền phức mới xuất hiện kia

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Mãi mãi bảo vệ

Ý thức của Takuto không biết đã trải qua bao nhiêu lâu, tất cả chỉ là một vùng tăm tối. Cậu không cảm nhận được gì. Tuy có lúc cậu nghĩ mình đã chết nhưng sau đó cậu lập tức phủ nhận lấy khả năng đó, cậu vẫn cảm giác được hơi ấm của cơ thể, không phải là loại lạnh lẽo của người chết.

Đáng ngạc nhiên hơn cả là sự ấm áp ấy đã và đang từ từ xua đi cái đau đớn có thể so sánh với địa ngục mà cậu vừa trải qua khi chiến đấu với thứ đó. Tất nhiên cậu cũng không biết đó là vì sao thế nhưng chỉ cần biết mình chưa chết là Takuto đã thấy yên lòng, mặc dù thân thể hiện tại vẫn đang duy trì tình trạng không thể cử động và tựa như đang nằm lơ lửng ở nơi nào đó vậy.

Sau một lúc thì cậu cũng đã cảm thấy cơ thể mình bắt đầu cử động lại được, khẽ nắm chặt quyền, cơ bắp của cậu bắt đầu run bần bật. Cậu đã có thể cử động trở lại.

Cảm nhận được xung quanh u tối và sự trôi nổi của bản thân, Takuto không rõ bây giờ mình phải làm gì.

"Đi về hướng nào bây giờ, không có chút manh mối gì cả."

Đột nhiên cậu cảm thấy cơ thể mình như được bọc trong một luồng ánh sáng màu xanh dịu nhẹ, và khi đó cảm nhận được sự ấm áp dễ chịu trong cơ thể mình như nâng cao, tinh thần Takuto trở nên tốt hơn hẳn.

Và từ sâu trong lồng ngực của cậu ánh sáng xanh tụ lại thành một sợi tơ mỏng rồi kéo dài bắn về phía một nơi xa xăm trong bóng tối.

"Cuối cùng cũng có biển chỉ đường a. Vậy thì đi thôi."

hướng cơ thể theo bảng chỉ đường Takuto có thể cảm thấy mình đang phóng băng băng về phía trước.

"Không gian này rộng cuộc rộng bao nhiêu chứ, bay này giờ rồi."

Cái kinh nghiệm bay trong không gian này hẳn là thứ không phải học sinh cấp 3 nào có thể tận hưởng cả. Nếu Takuto ở lúc bình thường hẳn sẽ khoái chí lắm, thế nhưng bây giờ cảm nhận được sự ấm áp cùng ánh sáng xanh trên cơ thể mình đang ngày càng phai nhạt theo thời gian mà vẫn chưa phát hiện được gì khiến cậu càng ngày càng sốt ruột. Cậu có thể biết rõ rằng khi mà ánh sáng này tắt hẳn thì cũng sẽ là kết cục cho bản thân cậu.

Nghiến chặt răng lại càng hướng cơ thể mình về phía trước Takuto càng phóng nhanh hơn trong cái không gian bất tận này.

Thế nhưng thực tại có vẻ lại muốn đùa bỡn Takuto khi cậu tiến đến điểm cuối cùng của sợi chỉ xanh thì vẫn không thể cảm nhận cái gì khác biệt cả, vẫn là không gian u tối như từ nãy giờ.

Cảm nhận luồng sáng đã đến mức nhỏ yếu gần như không thấy, hai tay bên hông nắm lại như đủ bóp nát cả đá, khuôn mặt thì nhăn nhúm trong phần nộ, Takuto ngửa mặt lên trời gầm lên

"Khôn khiếp.... Đã đến đây mà ta còn phải chết nữa ư. Không... ta không thể chết..... Còn có những người đang chờ ta, còn có những việc ta muốn làm.... Ta không thể chết..... Ít ra là trước cô ấy."

Tiếng gầm Takuto vang vọng cả không gian và rất nhanh sau đó cậu nghe được một tiếng rắc vang lên từ xa xăm đâu đó và nó cứ tiếp tục vang lên liên tục.

"Không gian này đang tan vỡ..."

Cảm nhận ánh sáng chiếu vào qua những khe nứt khắp nơi ngày càng dày đặc hơn, cuối cùng Takuto cũng đã thấy được mục tiêu của mình.

Một khóa cầu phát ra ánh sáng xanh biếc giống như là ánh sáng trên thân thể cậu khi nãy.

"Vậy đây hẳn là đích đến nhỉ."

Nắm chặt viên cầu xanh trên tay, Takuto lại nghe một tiếng rắc rồi thứ tiếp theo cậu thấy chính là cậu đang đứng sau một thân ảnh của một người con gái và đang để tay lên vai người đó.

"Suzuno....."

Takuto run run lên tiếng. Mặc dù thân ảnh đó bị bao trong ánh sáng xanh thế nhưng cậu lại hoàn toàn có thể nhận ra hình dáng của cô bạn thơ ấu luôn ở trong tim mình.

Thân ảnh ấy từ từ quay đầu lại với Takuto, khẽ mỉm cười và đôi môi cô cử động như nói cái gì đó không thành tiếng, thế nhưng đối với Takuto nội dung câu nói đó lại như vừa xuyên thẳng vào não.

[Vậy nhờ sự bảo vệ của thứ này mà người đã có thể hồi phục nhỉ.]

ngay tức thì sau câu nói đó, thì một bàn tay đã lao tới tấn công thẳng vào cô gái đang được bao phủ trong ánh sáng kia và cho dù Takuto phản ứng lao ra nhanh đến thế nào thì cũng không thể cản lại việc nó đâm xuyên qua ngực thân ảnh người con gái cậu yêu quý nhất.

Tận mắt chứng kiến những cánh tay xuyên qua người con gái được bao bọc trong ánh sáng, đôi mắt Takuto trở nên âm trầm.

Thế nhưng không chút gì là đau đớn thân ảnh đó vẫn mỉm cười sau đó biến thành những đốm sáng xanh tựa như đom đóm tụ hội rồi tiến nhập vào lồng ngực của cậu.

Một luồng sức mạnh như tiến nhập vào cơ thể, Takuto cảm thấy cơ thể mình nhẹ tung, tựa như người saiyan vốn quen cao áp trọng lực đi tới trái đất vậy.

[Không ngờ người lại sở hữu nhiều cơ duyên vận mệnh thú vị như thế]

Nó lên tiếng với vẻ bất đắc dĩ và sau đó hàng loạt cánh tay, phải đến số lượng hàng trăm cùng nhô lên tựa như một vũng nước bùn đen lúc nhúc, nhấp nhô di chuyển tới chỗ Takuto với một tốc độ kinh hồn.

"Đó là những thứ mà ta đáng được có mà thôi, tuy đôi lúc thấy có chút chênh lệch về giá trị nhưng ta vẫn sẽ giữ lấy chúng và phấn đấu hết mình."

Nói xong Takuto lao về phía trước và dốc hết sức lực chiến đấu với rừng hắc thủ lúc nhúc kia.

Và lần này cậu thật sự càng đánh càng hăng, những cú vung tay đá chân của cậu đã hoàn toàn khiến cho những cánh tay bị tan nát thành tro không gì cản nổi cả. Cậu cảm thấy mình thậm chí còn mạnh hơn khi nãy nữa, rõ ràng đây là một sự cường hóa lớn lao mà thân ảnh người bạn gái đã cho cậu.

Trước sự tấn công như chẻ tre của đối thủ, nó cũng muốn nghiêng răng nghiêng lợi mặc dù tình trạng của nó hiện tại cũng chẳng có thứ đó mà đưa hành động. Nó rất bức.... Tuy như nó nói rằng phong ấn đã yếu đi vì Takuto nhưng để phá được nó cũng đã mất không ít công sức.

Đã vậy khi nãy chiến với cậu vì muốn đánh nhanh thắng nhanh thêm vào đó là vì sợ trên người cậu còn có thứ bí ẩn gì khác nên nó đã dốc nhiều chủ bài đánh nhanh thắng nhanh hết mức có thể, thế nhưng khi nhận ra sự tinh thần kiên cường không gì phá nổi của cậu, nó lại càng bức tức và càng phải vận sức mạnh thuộc mức tối đa để đánh bay chiếc nhẫn đáng sợ trên tay Takuto

Tưởng chừng thế là xong ai ngờ rằng đối thủ của nó lại có được một sự trợ lực bên ngoài đáng sợ như vậy. Luồn ánh sáng xanh đỏ không những bảo vệ đối thủ của hắn còn giúp chữa trị đồng thời cường hóa mọi thứ ở một phương diện lớn nữa chứ. Và đến tận bây giờ nó đã cảm nhận rõ ràng được rằng, nếu không dứt khoát dốc toàn lực thì người ôm hận hận sẽ là nó.

[Vinh dự đi nhân loại..... Người đã khiến ta sử dụng một trong những chủ bài của mình..... Thứ mà ta cho dù khi còn sống vẫn rất hiếm khi sử dụng.]

Nghe tới đây Takuto lên tiếng trong khi vẫn cố gắng chống cự lại biến hóa thủ vậy quanh mình.

"Nghe như lời thoại của loại nhân vật hạng 3 làm đá lót đường cho main chính mà độc giả sẽ không bao giờ nhớ tới tên nhĩ..."

[Người.... Dám sỉ nhục ta sao nhân loại]

tất nhiên nó không hiểu phần lớn những gì Takuto nói nhưng nó vẫn hiểu được qua giọng điệu của cậu và cụm từ đá lót đường nó cho nên bây giờ nó thật sự điên tiết quyết định dốc toàn lực nghiền nát kẻ này.

Vừa dứt lời xong thì toàn bộ cánh tay đang bao vây lấy Takuto cũng đã tan biến, nhưng cậu tuyệt đối không cảm thấy sự việc tốt đẹp hơn. Tất nhiên rồi a, cho dù là dùng lời kịch của bọn nhân vật hạng 3 thế nhưng loại lời kịch đó là từ khóa để biết được đối phương chuẩn bị dốc toàn lực. Takuto lui lại ánh mắt nhìn thẳng về đối phương nâng cao cảnh giác

và Takuto cũng không phải chờ lâu, cả không gian tầm tới này bắt đầu được nhuộm bằng màu sắc cam đỏ như bầu trời hoàng hôn. Thế nhưng nó cũng không phải như bầu trời buổi hoàng hôn mà là chân chính bầu trời hoàng hôn vô tận. Hay nói cách khác nơi không gian nguyên rủa vốn chìm trong bóng tối này đã hoàn toàn được thay thế bằng khung cảnh mặt đất màu đen và nền trời cam đỏ.

Nắm chặt tay đối diện với sự thay đổi trong không gian, Takuto biết được rằng trận chiến này sắp tới hồi kết thúc. Và kết quả kẻ nào thắng thì vẫn chưa biết được.

"Tới đi...."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vũ Trụ - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Trận chiến cam go và kết quả chung cuộc

Đó là một cảnh tượng mà Takuto tưởng chỉ có thể thấy trong A-M mà thôi, ở trước mặt nó, một vòng tròn ma pháp trận màu bạc xuất hiện.

Chỉ mới như vậy thôi đối phương chưa hề tấn công mà Takuto vẫn cảm giác được toàn bộ không gian nơi đây trở nên lạnh lẽo như nơi địa cực vậy. Cả thân thể cậu run rẩy nhằm đối chọi với cái lạnh rét người buốt da này.

Rốt cuộc đối phương đã tung ra đòn tấn công, một luồng hắc khí thẩm thấu vào ma pháp trận màu bạc ấy và ngay khi đó một tiếng gầm lớn vang lên.

Từ bầu trời hoàng hôn hai tia sáng đang lao xuống với vận tốc kinh hồn và phải tới khi nó gần tới nơi Takuto mới nhận ra đó là hai con rồng toàn thân bao trong băng đá. Cậu hoàn toàn có thể tưởng tượng tới một thằng nhóc đội trường tóc bạc trong một cuốn manga nổi tiếng nào đó cũng cầm kiếm vung ra một con rồng băng tựa tựa như bây giờ vậy. Có điều rằng giờ là hai chứ không phải là 1.

Hai con rồng đã áp xuống, nó há lớn miệng toan ngoạm nát Takuto trong một lần duy nhất, nhưng Takuto được cường hòa cơ thể cũng đâu vừa, cậu ngay lập tức nhảy vọt về phía sau.

Rầm.... Một tiếng động vang lên và mặt đất bị thủng một lỗ lớn

Do thân thể bây giờ đã nhẹ tung nên Takuto đã nhanh chóng tránh được cú cạp kinh khủng đó, cậu nhẹ nhàng chạm đất.... và ngay khi đó

"Ah....."

Cậu đột ngột mất thăng bằng và trượt chân té ngã tựa như lực ma sát đã không còn trên bề mặt này nữa vậy. Cảm giác sự đau đớn cùng lạnh lẽo trên cơ thể mình Takuto nhìn xuống và ngỡ ngàng

"Mặt đất đã bị đóng thành băng ư, chỉ bằng cú tát đó."

Thế nhưng Takuto cũng không có nhiều thời gian để phân tích sự việc, con rồng thứ 2 cũng đã lao tới và do đang ngã dưới đất Takuto cũng không kịp xoay sở, cậu chỉ có cách dùng toàn bộ sức lực tung một đấm thẳng vào thứ đang lao tới

"Ah....." Takuto kêu lên thán thiết vì đau đớn, mặc dù chưa cảm nhận qua cái cảm giác bị truck chạn hôn (rồi sang dị thể nếu có thể) thế nhưng Takuto có thể biết được rằng, cái cảm giác đó hẳn không bằng một nửa thứ cậu vừa mới trực tiếp cảm thấy.

Chỉ bằng một cú va đập đó thôi mà tay Takuto đã nhuộm trong màu đỏ của máu rồi, nếu không phải được cường hóa thì hẳn bây giờ cậu chỉ còn là một đồng thịt nát.

Phun ra một ngụm máu, cơ thể Takuto suýt nữa ngã gục, nếu không phải ý chí quyết hạ cho bằng được tên này vì khi này đã tấn công thân ảnh mà cậu yêu quý nhất thì hẳn sau đòn đó cậu đã bị hạ rồi.

[Cú đầu không nói đi, nhưng người đỡ được một cú chính diện quả thật là đáng kinh ngạc đó. Vậy đỡ thử cú tiếp theo nhé]

Lại một đòn nữa được tung ra và lần này khỏi nói cũng biết nếu không có gì khác để đối phó thì mạng của Takuto sẽ khó mà bảo toàn nổi.

Nhìn tới con rồng đang lao vào mình Takuto siết chặt nắm đấm, một sự phẫn nộ lan tỏa trong từng tế bào.

"Đã đi đến được thì ta tuyệt đối không chấp nhận cái chết."

Vào giây phút đó một luồng ánh sáng xanh lóe lên, con rồng đang hung hăng lao đến bỗng dừng bị đánh bay nát vụn không kịp gào lên một tiếng.

Sau một lúc ánh sáng tán đi, toàn thân Takuto được bao phủ trong một làn sương màu xanh kì dị ẩn hiện vô định. Nếu có một fan của dragon ball super ở đây thì hẳn sẽ kêu lên kinh hãi "Migatte Gokui.."

Quả là trạng thái này của Takuto rất giống với cái thứ hack game đó. Thế nhưng thật ra thì không phải, đây chỉ là sự bùng phát của năng lượng mà khi này thân ảnh cô bạn gái cậu đã để lại thôi.

Thế nhưng chỉ khác một điều là bây giờ Takuto đã hoàn toàn điều khiển được nó.

Nhìn ngắm kĩ càng những gì đang xảy ra với mình Takuto bắt đầu nở một nụ cười cực kì kiêu ngạo và sau đó cậu từ từ chống tay đứng lên

"Tuy đây là mượn lời thể nhưng... Gặp ta ở trạng thái này là vận may của người chấm dứt rồi đó."

[đừng có phách lối nhân loại.....]

Gầm lên một tiếng phẫn nộ nó lại tung ra hai con rồng nữa hung hăng lao tới tấn công.

"Yah....."

Với một sự tự tin vô hạn dành cho sức mạnh mới của mình Takuto đã tung một quyền bằng tay phải, không ngại cứng đối cứng so găng với 2 con rồng

Rắc.....

Âm thanh báo hiệu của sự kết thúc của trận đấu đã vang lên, hai con rồng đã nát vụn. Trên tay Takuto còn lưu lại những luồng lốc xoáy xanh nhạt.

"Phải nói gì đây nhỉ..... Xui thật á... Đòn đánh của người không hiệu quả rồi."

[không thể nào..... làm sao một nhân loại như người.... lại có thể.... Chống lại chiêu thức của người đã nửa bước vào cấp quỷ thần như ta chứ hả.....]

"Đúng là vinh dự cho ta á.... Nửa bước quỷ thần sama.... Chắc ta là học sinh cấp III đầu tiên khiêu chiến cấp bậc như ngài đó chứ...."

[Hắn cũng là người đầu tiên chết dưới tay nửa bước quỷ thần đó thẳng nhai.....]

"Vậy thì để tôi thử xem "Ảo Tướng Phá Nhan Tươi Tinh Quyền" này của tôi có lợi hại hơn cấp quỷ thần của ngài không nhé."

Giơ bàn tay phải ra phía trước cực kì khí thế, Touna.... (à không lộn main chính rồi Takuto mới đúng).... Takuto lao thẳng vào đối phương, và lần này thì vận tốc của cậu thậm chí còn kinh khủng hơn khi này, thoát một cái đã xuất hiện trước ma pháp trận thứ đã triệu hồi mấy con rồng.

"Hãy đỡ..... "Ảo Tướng Phá Nhan Tươi Tinh Quyền....."

Một đấm đã được cực mạnh đã được tung ra nện thẳng vào ma pháp trận màu bạc kia, Takuto cảm thấy toàn thân như muốn bị đóng băng tới tận cùng

xương tủy thể nhưng cậu vẫn dốc sức dồn toàn bộ trọng lượng lên nắm đấm. Những lốc xoáy trên tay cậu càng ngày càng dày đặc hơn và cái gì phải đến cũng sẽ đến.

Rắc..... Ma pháp trận đã bị phá tan nát, nắm đấm Takuto như không còn gì có thể ngăn cản tương thẳng vào khối hắc khí đằng sau khiến cho nó bị văng đi hàng chục thước

Lần đầu tiên tặng đối phương một đấm sau một khoảng thời gian dài ăn hành này giờ Takuto cực kì phấn khích mặc dù cú đấm của cậu không giống “Áo Tường Phá Nhan Tươi Tỉnh Quyên” chân chính lắm, đúng rồi a cú đánh đó làm gì có hiệu ứng lốc xoáy bao quanh chứ.

Thế nhưng Takuto vẫn chưa hài lòng, rõ ràng khi này tên quỷ thần gì đó này đã nhiều lần đã thương thân ảnh Suzuno, tuy cậu chỉ chứng kiến một lần nhưng cậu vẫn biết được điều đó, cho nên Takuto lại tiếp tục lao lên

“Chưa hết đâu.... Ném thử một đấm nữa này.”

[Đừng có giỡn mặt với ta nhân loại.....]

Một tiếng rống mang theo sự phẫn nộ ngút trời vang lên khắp không gian hoàng hôn điểm lẹ này. Xuất hiện trước mặt nó là một ma pháp trận khác và lần này là một ma pháp trận màu cam mang theo nhiệt lượng của cái nóng dung nham thiêu hủy vạn vật.

Cho dù đang ở trạng thái đỉnh cao với luồng sức mạnh của làn sương xanh nhạt bao phủ cơ thể nhưng Takuto vẫn cảm giác được sự nóng bỏng cháy cả da thịt.

[BIẾN THÀNH TRO ĐI NHÂN LOẠI....]

Nó vừa nói xong, từ bầu trời hoàng hôn, những thác lửa tuôn trào bao phủ khắp mọi nơi rồi dội xuống.

Và với cái này thì Takuto chỉ có cố gắng liên tục né tránh. không có ý cứng đối cứng như đã từng làm những con rồng, tuy không hiểu tại sao nhưng trực giác báo cho cậu biết rằng sẽ ăn thiệt nếu làm như thế.

Takuto nhảy sang trái, phóng sang phải để né những ngọn thác lửa từ trên trời xuống, đồng thời cũng tính toán đường để tiếp cận đối phương.

Thế nhưng mọi chuyện càng bất lợi cho cậu khi không gian xung quanh đã chật nhe những dòng lũ thác nóng rực, Takuto cũng không còn có nhiều chỗ để né nữa.

Thế nhưng trái với sự sợ hãi Takuto vẫn duy trì nụ cười trên môi trong khi đứng tại một vị trí hẹp bị bao vây giữa những cột thác lửa.

“Sao hà, ta bị bao vây rồi đó, sao không dội thêm một cột lửa nữa vào đây kết thúc ta đi a....”

Không hề có tiếng đáp lại và Takuto cũng tiếp tục

“Ngươi không thể a, vì những cột thác lửa của ngươi là dạng tròn hoàn hảo, không thể chồng lên nhau và bằng diện tích vòng tròn ma pháp trận của ngươi, mà hình tròn cho dù đặt sát nhau đi chăng nữa vẫn có những khoảng trống để bị ta lợi dụng làm safe zone a.”

[Ngươi thông minh hơn ta tưởng đó thẳng nhãi, cho dù hồi xưa đối diện với chiêu này của ta thì cũng không có mấy ai nghĩ ra được điều ngươi nói đâu.]

“Thế nên bây giờ là cuộc chiến với thời gian, để coi ta sẽ kiệt sức trước rồi chết, hay là ngươi sẽ không thể tiếp tục vì phong ấn hiện tại đây hà...”

Trầm mặc một thời gian khá lâu sau đó.....

[HA.....HA.....HA....HA....HA....]

Một tràng cười lớn khiến Takuto tê cả da đầu vang lên, một niềm bất an mãnh liệt lan tỏa trong lồng ngực cậu.

[Ngươi nói đúng... Với tình trạng tiêu hao này thì ta sẽ không gắng gượng được. Vậy thì bỏ những thứ không cần thiết đi vậy.]

Nói rồi những cột thác lửa dần dần biến mất như chưa từng tồn tại, nếu có chăng chỉ là những vùng hình tròn đang bốc khói với nhiều đốm lửa li ti sót lại trên nền đất mà thôi.

Thế nhưng Takuto lại không hề cảm thấy nhẹ nhõm vì điều đó, cậu biết chắc rằng tên này còn có một chủ bài bí ẩn chưa lấy ra, và thứ đó mới thật sự nguy hiểm.

Và quả nhiên sau khi mọi cột lửa biến mất thì tên quỷ thần gì đó lại lên tiếng.

[Khi này ta đã nói rồi mà, cho dù hồi xưa đối diện với chiêu này của ta thì cũng không có mấy ai nghĩ ra được điều ngươi nói đâu.]

[thế nhưng.... không có mấy ai tức là vẫn đã có người nhận ra được]

[Vậy ngươi thật sự nghĩ rằng ta không khắc phục được điểm yếu này sao..... HẢ NHÂN LOẠI NGU XUÂN KIA.....]

Khi hắn vừa nói xong thì ở những những vùng hình tròn đang bốc khói xuất hiện hàng loạt ma pháp trận màu cam tuy không có vẻ gì là nóng như những cột lửa ban nãy nhưng nó hoàn toàn bao vây lấy Takuto.

Và không những thế những ma pháp trận đó bắt đầu lan rộng và cuối cùng là phủ kín dưới chân cậu không còn một chỗ để đứng

Ngay khi đó toàn thân Takuto như bị trói lại hoàn toàn không thể cử động chút nào..

[BÂY GIỜ THÌ NGƯỜI CHẠY ĐI ĐÂU.... NHÂN LOẠI..]

Nói như vậy xong thì ma pháp trận màu cam đang trước nó bắt đầu tích tụ những đốm sáng năng lượng.

Nhìn thấy điều đó Takuto kinh hãi, rõ ràng đây là đòn tấn công thuộc cấp bậc Ultimate rồi, nếu cậu không thể làm gì thì chắc chắn sẽ chết không toàn thây.

Xoẹt....

Một ánh sáng cam bùng rất được bắn thẳng vào Takuto đang bất động.

"Ya....."

Nghiến răng tập trung toàn bộ năng lượng còn lại trong cơ thể, Takuto được bao bọc bởi một con lốc xoáy màu xanh nhạt. Trong lúc thập tử nhất sinh thì cậu đã có thể điều khiển sức mạnh mới của mình thành thạo thêm một bước

Thế nhưng không có nghĩa là nguy cơ đã được tiêu trừ, hai luồng sức mạnh đối kháng nhau, Takuto có thể cảm thấy năng lượng mình đang cạn dần.

[TỚI ĐÂY THÔI NHÂN LOẠI.]

Nó gầm lên và luồng sáng lần này đã phát ra một sức mạnh còn kinh khủng hơn bất cứ lúc nào

Rầm....

Takuto bị nhấn chìm trong luồng sáng và bị thổi bay ra xa đập xuống đất như một trái banh vừa bị sút một cú cực mạnh vậy.

Takuto nằm bất động trên đất, tuy ý thức cậu vẫn chưa bị dập tắt bởi đòn đánh trước thế nhưng cậu hoàn toàn không còn chút gì để có thể đối kháng tiếp tục với thứ này nữa.

[Chấm dứt rồi đó..... NHÂN LOẠI NGU XUÂN...]

Lại một tia năng lượng chuẩn bị được bắn ra....

[Người nên biết rằng.... Số mệnh người đã bị định đoạt khi quyết định chống lại ta rồi.]

[Vĩnh biệt.... Nhân loại ngu xuẩn....]

Những luồng sáng được tích tụ dần dần và....

Xoẹt....

Ánh sáng hủy diệt đã được khai khóa để chấm dứt tất cả những sinh mệnh trên đường đi của nó.

"Khốn kiếp.... Thậm chí đã gần như thấy được chiến thắng trong tầm tay mà mình lại phải chịu thua thế này sao."

Takuto nghiến chặt răng lại không cam tâm nhưng hoàn toàn bất lực chờ cái chết đến với mình...

Thế nhưng ngay cái lúc thứ ánh sáng chết chóc đó chỉ còn cách cậu mấy bước thì đột nhiên nó mờ dần rồi biến mất.

[Ah..... Cái gì thế này..... Sao lại như vậy.....]

Sau đó là tiếng kêu lên thất thanh của tên quỷ thần, nó dường như vừa không tin những gì xảy ra trước mắt vừa không tin những gì xảy ra với cơ thể mình. Và trước mắt nó Takuto đang vất vả đứng dậy với nụ cười lại nở trên môi

"Ta đã nói rồi a..... Gặp ta ở trạng thái này là vận may của người chấm dứt rồi đó."

[Người đã làm gì ta vậy hả..... NHÂN LOẠI KHỐN KIỆP.]

Takuto nhẹ nhàng giơ cánh tay trái của cậu lên không có gì khác thường ngoại trừ ở ngón giữa đã có thêm một chiếc nhẫn

"Quên nhanh thế.... Không phải ngươi kiên kị chiếc nhẫn này lắm sao. Vận may ngươi chấm dứt có nghĩa là vận may của ta sẽ tới a."

Quả thật là như vậy, khi này bị ánh sáng đánh trúng, cơ thể Takuto văng xa rớt xuống ngay chỗ chiếc nhẫn bị ném từ khi này, và nếu Takuto thật sự nhắm mắt buông xuôi thì cậu đã chết rồi, may mà cậu vẫn còn đủ tỉnh táo để phát hiện được chiếc nhẫn đồng thời đeo nó vào một cách nhanh nhất.

và thế là ta đã có kết quả hiện tại, Takuto đã thoát khỏi nguy khốn và tên quỷ thần kia đã chịu thêm một tầng phong ấn. Vốn đã mất nhiều sức mà còn bị một phong ấn đáng sợ của chiếc nhẫn ảnh hưởng, tên quỷ thần đó bây giờ đã chỉ còn là một con hổ giấy.

Chậm rãi tiến tới từng bước, khoảng cách giữa Takuto càng ngày càng gần nó.

[Khoan đã nhân loại.... Ngươi tính làm gì... Nếu ngươi chọc giận ta thì sau này khi ta phá cả hai phong ấn người đầu tiên ta giết sẽ là ngươi đó.]

Takuto vẫn găm găm tiến tới không chút sợ hãi gì cả đã đến lúc này rồi thì có đe dọa kiểu đó cũng chẳng còn làm cậu suy suyễn chút nào.

"Dùng lời thoại của nhân vật phụ hạng 3 hoài không biết chán sao hả. Quý ngài nửa bước quỷ thần sama.... Cái đó không hợp với người có cấp bậc như ngài a.""

"Thế nhưng nếu ngài nghĩ với cấp bậc của ngài mà có thể coi thường nhân loại chúng tôi thì....."

Nói tới đây Takuto bỗng lớn quyết tâm hơn bao giờ hết cho dù kẻ đứng trước mặt cậu thật sự là thần linh đi chăng nữa

"BẰNG CÚ ĐÁM NÀY... TÔI SẼ ĐẬP TAN ẢO TƯỜNG ĐÓ..."

Lao thẳng tới bằng tất cả sức lực còn lại, Takuto nhảy vọt về phía trước, gơ cao tay nắm chặt lại đủ tạo ra những tiếng rít khe khẽ mà vang vọng khắp không gian

““Ảo Tường Phá Nhan Tươi Tinh Quyền .....”

Sau câu nói đó là một cú đấm bằng tất cả sức lực được tổng vào thẳng ngay chính diện tên quỷ thần kia.

Rầm.....

Lãnh trọn cú đấm tên quỷ thần bị văng đi cả chục thước, không gian nơi đây cũng dần dần biến đổi lại cái màu đen thăm thẳm hư vô vốn có của nó

Chứng kiến điều đó Takuto cũng nhẹ nhõm biết rằng mọi thứ đã chấm dứt. Cậu thở dốc bắt đầu cảm thấy sức lực của mình dần trôi đi. Cậu khụy xuống ngồi trên mặt đất không thể làm được gì nữa

[Khốn.... khiếp..... Ta mà lại....]

Tên quỷ thần gằn giọng ngắt quãng như đã sức cùng lực kiệt, thế nhưng Takuto cũng không khá hơn là bao nhiêu cả, tay chân xụi lơ chỉ có thể ngồi dưới đất.

Và đột nhiên trong giây phút đó.....

"Cánh tay trái mình.... tự cử động.... chuyện gì nữa đây hả trời..."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Trự - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tồn tại tuyệt đối - Tag cần gắn thêm cho bộ truyện này

Takuto vừa kinh ngạc vừa kinh hoàng vừa sợ hãi khi thấy cánh tay trái mình đang từ từ gơ lên mà cậu không hề hay biết, cậu ngó qua cái tên quỷ thần kia nhưng có vẻ lần này không phải do hấn làm....

"Chẳng lẽ mình đánh boss này chưa xong boss khác đã tới a."

Tái mặt nhìn cánh tay vẫn tiếp tục hoạt động, Takuto không biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình nữa cả.

Cánh tay gơ ngang với ngực rồi sau đó bàn tay từ từ lật lên và ngay lập tức, một vật tựa như một cái mắt xích từ hư vô xuất hiện. Thứ tiếp theo xảy ra chính là Takuto nghe được một tiếng thét phía bên kia, nó phát ra từ con quỷ thần. Đó là một chất giọng sợ hãi đến cực độ....

[Không..... Không... Làm ơn.... Đừng phong ấn ta nữa... Làm ơn]

Takuto thờ dài "Cái này không phải ta làm a, chỉ có trách người xui xẻo thôi..."

Trong khi trầm nghĩ như vậy thì chiếc mắt xích đã từ từ trôi trong không gian và đến chỗ nó cần đến.

Không một tiếng rên la, tất cả những gì diễn ra sau đó chỉ là sự im lặng đến rợn người, tên quý thần khi nãy trước mắt Takuto bây giờ chỉ là một khối cầu màu máu lớn cỡ như quả bóng chày, được bao quanh bởi hai sợi tơ, một là sợi bạc vốn có và sợi tơ còn lại là một màu đen. Nhìn thấy nó Takuto cảm thấy một sự phối hợp hoàn mỹ phong kín tất cả lối thoát của thứ bị giam trong đó.

[[Khừ... Hừ... Hừ.....]]

Một giọng cười kì dị vang lên khắp không gian nhưng Takuto hoàn toàn không biết được nguồn gốc của nó là ở đâu cả.

[[Cái thứ nhỏ nhoi đó mà để bốn tọa đây phong ấn.....]]

[[Người đứng là gan lì cóc tía đóa.....]]

Khi nghe giọng nói đó, tim Takuto bắt nhịp đập nhanh hơn, một nỗi sợ hãi lan tràn khắp não bộ và từ chi thậm chí cả nội tạng.

"Tôi không... Còn.... Cách..... nào..... Khác..... Cả....."

Tuy không biết đối phương là ai nhưng trong tình trạng này thì Takuto thật sự đã không còn khả năng chiến đấu được nữa cho nên cậu phải cố gắng dùng khả năng ngôn từ của mình để tìm cách đảm bảo mạng sống thôi.

[[Nếu người sử dụng cái mắt xích đó ngay từ đầu thì trận chiến này thắng để còn hơn giết một con kiến nữa đó.....]]

[[Đâu cần phải làm phiền đến bốn tọa đây hả...]]

"Ý của ngài là.... Cái mắt xích đó thuộc về tôi, không phải do ngài tạo ra để phong ấn tên quý thần kia à."

Vừa hỏi vừa lục tung trí nhớ lên xem mình có sở hữu cái mắt xích nào không và quả nhiên sau khi suy nghĩ đến bốc khói bộ não Takuto vẫn không nhớ được chút gì liên quan đến nó cả.

[[Cái cấp bậc như con quý thần nhỏ nhoi đó mà ta phải chế độ để phong ấn?..... Và người thật sự không ý thức được về mảnh xích đó sao...]]

Takuto lắc đầu và giọng nói tiếp tục vang lên

[[Khi nãy người ở bên ngoài cố gắng xâm nhập vào thế giới tinh thần nhưng thất bại.... chính cái mắt xích đó đã giúp người vào được đây.]]

Takuto sức nhớ lại khi nãy trong khu chợ Takuto cố gắng đến cách nào đi chăng nữa thì vẫn không thể xâm nhập thế giới tinh thần và sau đó cậu cảm thấy đầu mình bị cái gì đó cứng từ trên trời nện xuống và rồi cậu đã xuất hiện ở đây.

Giờ nghĩ lại hình dáng cái mắt xích thì có vẻ như khớp với giả thuyết đó thật.

[[Xem ra người thật sự không biết nhỉ.... Chẳng lẽ...]]

"....." Takuto chờ xem người đó nói cái gì tiếp thế nhưng trái với sự mong đợi của cậu.

[[Thôi... Với tên đó thì 2 cái phong ấn này là đủ rồi.]]

Và sau đó tay trái Takuto run lên, chiếc nhẫn vốn đang đeo ở ngón giữa tự chuyển động văng ra ngoài. Thấy vậy Takuto lập tức đưa ra phán đoán của mình

"hắn đây là tồn tại bí ẩn cư trú trong chiếc nhẫn mà ông nội đã nói sao."

Có vẻ như biết được thắc mắc của Takuto giọng nói đó lại vang lên

[[Xét trên phương diện người có nhiều duyên phận thú vị và công sức cố gắng này giờ.... ta sẽ đặc cách cho người thấy ta một lần...]]

Nghe giọng nói đó Takuto nuốt một ngụm nước bọt, tim càng đập nhanh hơn tự hỏi không biết lần này mình gặp là thứ tồn tại gì nữa.

Và sau đó ở chiếc nhẫn lo lừng trong khí tỏa ra một luồng sương trắng và rồi, một người đàn ông trung niên tóc bạc mặc một bộ hakama màu trắng, lưng đeo một thanh kiếm xuất hiện trước mắt Takuto.

"Xuất hiện từ trong giới chi.... Ông là Dược Trần trong Đấu Phá chác."

[[Dược Trần thì không, thế nhưng thằng nhãi Tiêu Viêm đó đã bao lần được ta cứu đó... Mặc dù là không phải kí ức tốt đẹp gì cho cam. ...]]

WFT. .... Chính là suy nghĩ hiện tại của Takuto, tuy cái này xuất hiện nhiều trong mấy bộ tiểu thuyết Trung Quốc cậu đã đọc nhưng cậu chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ gặp một người đã từng lao vô thế giới của những cuốn tiểu thuyết để thay đổi cốt truyện của nó cả, cái này người ta gọi là gì nhỉ. .... À đúng rồi, là đồng nhân. Và một người như vậy người ta gọi là main chính.

Tuy trải qua một cuộc đời bình thường cho đến cách đây mấy ngày trước và trải qua những điều khó đỡ trong hiện tại nhưng Takuto chưa bao giờ nghĩ mình có bất cứ phẩm chất nào của main chính cả. Thế nên gặp một tồn tại không thể là main chính hơn được nữa Takuto có chút không rõ cảm xúc hiện tại của mình ra sao cả.

[[Đây.... Cho người này.... Coi như là phần thưởng khi đã cố gắng hết sức giải quyết tên đó....]]

Bất ngờ lên tiếng khiến Takuto giật mình, người trung niên trước mắt ném cho Takuto một cái gì đó, và do hiện tại tay chân cậu không thể cử động nên chỉ còn nước nhìn nó từ từ rơi xuống đất mà thôi

Thế nhưng điều đó không xảy ra, cái thứ đó lơ lửng trước mặt cậu, là một viên tinh thạch dạng hình thoi màu tím.

“Ngài nói tôi giải quyết con quỷ thần đó ư, tất cả những gì tôi làm là ăn hành rồi phản hành cứ vậy vài lần và nhờ may mắn dùng cái nhẫn của ngài phong ấn được nó thôi mà...”

[[Với một số tồn tại thì phong ấn nó lại là cách giải quyết tốt nhất đó....]]

Takuto không hiểu được điều đó lắm nhưng hiện tại thì cứ tạm thời cho vụ đó qua đi và cậu hướng mắt về viên đá đang lơ lửng trước mặt mình

“Đây là.....?”

[[Sephira thập phiên: Malkuth – Linh Trang Adonai Melek....]]

“Với thiên sứ là thanh cự kiếm tên Sandalphon...?”

Quá kinh ngạc trước những gì mình nghe thấy, Takuto vô thức tiếp lời, cậu thật sự.... thật sự..... thật sự..... đang rất kích động.

“Vậy dùng nó tôi có thể triệu hồi Yatogami Tohka tới thực tại sao...?”

[[Cái đó..... Phải xem thế nào cái đã....]]

Người đàn ông trung niên nở một nụ cười thần bí không biết ông ta đang nghĩ cái gì. .... Thế nhưng vì quá kích động nên Takuto hoàn toàn không để ý đến điều đó. Cơ hội bằng vàng thế này mà không nhận thì e rằng toàn bộ fan M-A chửi cậu banh xác

(Le Tác giả: Ừ cứ nhận đi, rồi nhóc cũng sẽ bị FFF Inquisition nguyên rửa đến chết thôi mà...)

“Khoan đã vậy nếu triệu hồi cô ấy thì có chuyện gì xảy ra không..?”

Chắc chắn Takuto không muốn thanh Sandalphon chĩa vào cổ mình giống như hồi Tohka mới gặp Shido đâu a

[[Đừng lo, nếu thứ này có thể triệu hồi, cô nàng sẽ thành người của người thôi mà, và cũng sẽ nghe lời thôi mà....]]

“Đúng là diễn biến như trong mấy cuốn tiểu thuyết Trung Quốc thôi nhĩ.....Ha....Ha....Ha....”

Takuto cười vang lên thật dài thật lớn, đúng thật là với một Fan A-M bình thường ở đây hẳn tung hô sùng bái kẻ trước mặt đến tận mây xanh rồi đó.

Đối với họ thì thứ thậm chí còn vượt qua sở thích xem M-A là gì a, chắc chắn là nhìn các cô gái dễ thương trong đó bước ra thực tại và thân thiết với mình.

Thế nên việc Takuto cười vang là điều dễ hiểu. Nhưng.... Có gì đó không bình thường trong âm thanh cậu phát ra.

Nếu để ý kỹ thì Takuto đang cười trong khi nghiêng răng lại, tiếng cười của cậu như tiếng rít quái dị vậy. Và sau đó cậu đã làm một hành động mà 100% mọi người đều nghĩ cậu sẽ không bao giờ làm

Chat.... Bằng một cú vung tay dùng hết sức lực cậu có thể dón vào lúc này, Takuto đánh văng viên đá Sephira trở về với người đàn ông trung niên.

“Đừng... có.... Đùa... với.... tôi...”

Takuto chậm rãi nói, thế nhưng... từng chữ một trong câu đó cậu gằn giọng rất nặng, sự phẫn nộ đã lan tỏa trong ánh mắt của cậu con trai đang ngồi mất đối mặt với một tồn tại bí ẩn đầy nguy hiểm

“Kisama.....!!!! Đừng có coi thường tình cảm của những cô gái đó dành cho nhân vật chính. Bakayaro.....”

(Le tác giả dịch: Kisama= đồ khốn – Bakayaro=đồ ngốc)

Takuto đã bắt đầu để sự phần nộ kiểm soát ngôn từ của bản thân

“Một Tohka không ghen khi các cô gái khác tiếp cận Shido thì không phải Tohka. Một Tohka không yêu Shido thì càng không phải Tohka... Và điều đó cũng áp dụng cho mọi người khác... Tự tiện thay đổi tâm linh nhân vật để tiện lợi cho mình... Chỉ những thằng rác rưởi mới làm như vậy thôi... Tuy khi đọc tiểu thuyết tôi có thể chấp nhận bởi vì nó là ảo tưởng thế giới. Nhưng nếu rơi vào tôi thì tuyệt đối sẽ không bao giờ làm thế...”

Khi nghe một tràng thuyết giáo của Takuto, người trung niên nhếch mép và đưa tay nhẹ gãi cằm mình...

[[Người đứng là khác thường đó nhóc... Ý người nói rằng sau nếu triệu hồi được thì người có thể dụ dỗ Tohka trong khi cô ấy vẫn yêu Shido sao.]]

Takuto lắc đầu, cậu trả lời dứt khoát.

“NTR là thứ tôi cực kì căm ghét, tôi tuyệt sẽ không làm thế. Nhưng với Tohka thì chỉ cần vài cái kinako pan khiến cho cô ấy bình tĩnh và sau đó giải thích tình hình cho cô ấy một cách chân thành là đủ. Tôi tin rằng tôi có thể làm thế. Dù gì thì dù, trong DAL Tohka là một cô gái lương thiện bậc nhất chắc chỉ thua Yoshino thôi...”

[[Ha.....ha.....]]

Đối diện với ánh mắt cực kì nghiêm túc của Takuto, đột nhiên người đàn ông trung niên cười phá lên.

[[Sao người phải nghiêm túc thế nhóc.... Ta có bao giờ nói rằng khi sử dụng nó người có thể triệu hồi Tohka đâu a.....]]

Takuto ngớ người nhớ lại mọi diễn biến của cuộc nói chuyện, quả thật là ông ta không hề khẳng định rằng nếu sử dụng viên đá đó cậu có thể triệu hồi Tohka.

“Vậy.... Nó có thể làm gì... Hay nó cho tôi vào Date A Live thế giới.”

Nghĩ tới giả thiết đó Takuto bắt đầu thấy khó đỡ.

“Mình ở thế giới này. Chạy sang bên đó.... Không chán xảy ra.”

Càng nghĩ tới cậu càng rét lạnh.

“AST bay tới thăm với súng đạn cùng bom hạng nặng.... và..... Bad End CMNR. Hi vọng người này không ác ôn đến vậy chứ.”

[[Người đang suy nghĩ thất lễ về ta đúng không nhóc.....]]

“Nếu ông nói với tôi nó sẽ gửi tôi qua thế giới đó trong tình trạng này thì tôi sẽ suy nghĩ thất lễ thật đó.”

[[Người đang nói gì vậy hả nhóc.... Tuy gửi thứ gì đó từ thế giới này sang thế giới khác đối với ta cũng đơn giản nhưng ta cũng không tùy tiện người nào cũng gửi a. Và nếu người thắc mắc về tác dụng của viên đá này thì cứ sử dụng một lần cho biết.]]

Nói xong người đàn ông vung tay, viên đá lại một lần nữa trôi nổi trước mặt Takuto, và lần này tuy có chút do dự lúc đầu nhưng cậu vẫn đưa tay ra nắm lấy nó.

Đưa viên đá lên lồng ngực nắm chặt lại, Takuto từ từ loạng choạng đứng lên. Cậu thậm chí không một lời hỏi về cách sử dụng viên đá như thế nào cả. Tất cả những gì cậu làm là tập trung hết sức mình hồi tưởng bóng dáng của cô thiếu nữ tinh linh trẻ con, hết sức ngây thơ lại rất dễ thương năng động. Có thể nói trong Date A Live đây là nhân vật cậu quý nhất.

Và ngay khoảnh khắc đó, một con lốc khổng lồ lấy Takuto làm trung tâm xuất hiện nơi không gian này. Một lỗ hổng đã được hình thành phía trên đầu cậu và ta có thể thấy những luồng khí đang quay tròn từa tựa như những dòng xoáy lớn ở biển vậy.

Một cách đều đặn, không nhanh cũng không chậm, lỗ hổng trên không dần dần nhỏ lại, những tia chớp đen bắt đầu gào thét một cách dữ dội. Và khi lỗ hổng hoàn toàn khép lại thì.....

Rầm..... Một tia sét khổng lồ màu đen bổ ngay xuống chỗ Takuto, mặt đất như bị dội bom mìn ra một cái lòng chảo lấy Takuto làm tâm điểm của sự tan vỡ.

Và bây giờ, sau khi bị hắc lõi nện trúng, cơ thể Takuto bắt đầu biến thành những đốm sáng nhưng vẫn còn duy trì được hình dáng là một con người.

"Adonai Melek..."

Quát lớn tên của linh trang, cả không gian nơi đây như chìm trong ánh sáng, những tia hắc lõi vẫn tiếp tục gào thét tựa như đây là tiếng ngân vang của thế giới chuẩn bị chào đón một thứ gì đó cao quý bậc nhất.

Cuối cùng thì thân thể được bao quanh bởi các hạt ánh sáng cũng đã tan đi lộ ra một hình bóng nhấm mắt đang đứng đó.

“Xong rồi sao, đúng là khác biệt thật đó.”

Nghĩ thầm khi cảm nhận được cơ thể mình quả thật rất khác, Takuto có chút kinh ngạc, thế nhưng sự kinh ngạc đó càng tăng cao khi cậu thấy một luồng sức mạnh cực đỉnh chảy khắp cơ thể, nó còn hơn cả khi nãy đấu với con quỷ thần nữa kia.

[[Cảm thấy thế nào hả nhóc... Thú vị không...]]

Khi nghe giọng nói của tồn tại bí ẩn đã đưa cậu viên đá thì Takuto khẽ mờ mắt ra sau đó gật đầu.

"Hoàn hảo...."

Tôi cảm thấy sức mạnh đang chạy khắp cơ thể đây này.... Đó chính là câu Takuto định nói thế nhưng cậu lại đột ngột dừng lại sau khi chỉ kịp nói hai chữ hoàn hảo.

"Có gì đó sai sai ở đây thì phải."

Nghĩ vậy Takuto hướng về người trung niên bí ẩn kia lên tiếng

"Ngài có thể tạo một tấm gương dùm tôi được không."

Nói xong câu nói đó nhận ra sự khác thường một cách rõ ràng hơn, thật sự Takuto có ý nghĩ muốn đập đầu vào đá tảng cho rồi. Thế nhưng cậu vẫn mong có một tấm gương để xác nhận tình trạng bản thân

[[Cũng được.... Nhìn ngắm bản thân một chút cũng không có gì sai cả]]

Ngay sau đó trước mặt cậu một tấm gương dần được hình thành và không hiểu sao, Takuto cảm thấy câu nói đó của ông ta mang đầy tình giễu cợt nhí. Thế nhưng cậu vẫn chờ tấm gương được tạo ra và bắt đầu ngắm mình trong đó.

Tấm gương đã hoàn tất, người xuất hiện là một cô thiếu nữ.

Nàng da thịt như mỡ đông bóng loáng trong suốt, mái tóc tím nhu thuận dài đến gối. Một đôi mắt như thủy tinh cùng màu với mái tóc của nàng.

Đôi mắt đó rất đẹp, đẹp không thể tưởng tượng nổi, phảng phất như ẩn chứa một cái vũ trụ bên trong đó.

Dung nhan của nàng mỹ lệ đến làm cho bao người người ngạt thở. Một bộ chiến váy duyên dáng tử sắc bao quanh thân thể mềm mại. Khôi giáp phía dưới tựa như một cánh hoa màu hồng. Khiến nàng nhìn qua tuyệt đối giống một Nữ Võ Thần, lại giống là một vị công chúa. Mặt khác, cho dù là chiến váy, vẫn như cũ thể hiện ra thiếu nữ kia đường cong chập trùng mê người tư thái.

Tổng kết mà nói, đây là một cái hoàn mỹ vô khuyết thiếu nữ, nếu nàng xuất hiện ở ngoài đời sẽ thu hút không biết bao nhiêu là ánh mắt.

Người thiếu nữ ấy tên Yatogami Tohka, tinh linh sở hữu Sephira thập phiên: Malkuth.

Thế nhưng hiện tại trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng lại như đang bị tái đi như không thể tin vào những gì mình đang thấy. Tất nhiên nàng biết người trước gương là ai, thế nhưng....

Tên trước đây của nàng Takuto Mizuhara nam nhân chân chính

Còn tên bây giờ của nàng là Tohka Yatogami nữ thiếu nữ 100%

(Le tác giả: Thôi được rồi, gắn thêm tag gender bender nữa vậy. Chuyện nhỏ thôi mà. Chúc mừng nha.....)

"Cái quái gì thế này..... Sao mình lại biến thành Tohka rồi."

Tuy nàng đã coi nhiều tiểu thuyết gender bender nhưng nàng tuyệt không nghĩ rằng sẽ có ngày mình được gắn cái tag đó vào người.

Không tìm được đáp án nàng quay sang tồn tại bí ẩn kia, và có vẻ như biết nàng muốn nói gì lão khẽ nhún vai

[[Cái đó là do cô chứ ai, ta đâu có biết a. Tiểu thư xinh đẹp...]]

Sao có thể vô trách nhiệm đến vậy cơ chứ, rõ ràng đây là item của ông mà. Và nàng càng thấy tức khi nghe lão gằn chặt bốn chữ "Tiểu thư xinh đẹp.." trong câu nói của lão

Nghĩ thế nhưng nàng không có nói ra mà tập trung suy nghĩ tại sao nàng lại trở thành như vậy.

Nàng nhớ rất rõ là ở trong nguyên tác Shido có thể sử dụng sức mạnh của Tohka mà không hề bị vướng vào cái biến thân này cả. Nàng hồi tưởng lại những sự việc xảy ra khi đó....

Lần đầu tiên khi Shido sử dụng sức mạnh của Tohka là ở chuyến du lịch với trường, lúc cậu giải cứu Tohka khỏi đám mecha của Ellen.

Và lần tiếp theo là khi cố gắng can thiệp vào trận đấu của Yamai Kaguya và Yamai Yuzuru và khi đó Tohka đã nói với Shido rằng...

Nghĩ đến đây nàng đã hoàn toàn biết tại sao mình lại trở thành như thế này. Shido khi sử dụng sức mạnh của Tohka, cậu chỉ triệu tập thiên sứ tức là Sandalphon.

Thế nhưng nàng khi này lại quá tập trung vào việc triệu hồi linh trang của Tohka là Adonai Melek, vì vậy, để cho khớp, đã có sự thay đổi bắt buộc lên thân thể biến nàng trở thành như bây giờ.

"Này.... Sự biến đổi này duy trì bao lâu vậy..."

Nàng trầm tĩnh quay qua cái tồn tại bí ẩn kia sau đó lên tiếng hỏi

[[Cái đó còn tùy nữa.... Ngay cả ta cũng không rõ ràng. Nhưng cũng không lâu đâu.]]

Gật nhẹ đầu nhìn ngắm lại cái cơ thể mới của mình, bây giờ nàng mới có thể cảm nhận được đầy đủ sức quyến rũ của nó. Cúi đầu xuống nhìn quả núi đồi đẹp đẽ đập vào mắt, nàng trở nên có chút đỏ mặt.

"Vòng ngực này đẹp quá chắc cũng hơn 80 rồi nhỉ."

Từ từ đưa tay lên định cảm giác bộ phận thiên đường đó một cách kĩ càng nhất thì nàng đột nhiên dừng động tác, nghiêng chặt răng lại.

"Không được..... Như vậy là NTR Shido theo một cách nghĩ kì lạ rồi."

Thiên thần bên trong nàng như liên tục ngăn nàng lại. và tất nhiên nếu có thiên thần thì cũng có ác quỷ

"Có sao đâu a.... Mày có thể là người duy nhất trên thế giới có cơ hội làm điều mày yêu thích với cái cơ thể này đây. Đẹp cái suy nghĩ ngây thơ ấy sang một bên và giải phóng nguyên vọng đi."

Cả người nàng như run rẩy khi nghe từng tiếng can ngăn của thiên sứ và dụ hoặc của ác ma. Nàng rất quý Tohka, và tình yêu cô ấy dành cho Shido thế nhưng bên cạnh đó nàng cũng biết được nàng là người duy nhất có thể sở hữu được cơ thể này ở thực tại. Thế nên nàng, người đã từng là một người đàn ông, phải có nghĩa vụ nghiên cứu cơ thể này một cách triệt để nhất. Hai luận ý chí trái chiều tranh đấu trong cơ thể khiến nàng cảm thấy căng co dữ dội

Và sau đó một lúc, nàng nắm chặt tay lại, hất mạnh xuống hông rồi hét lớn....

"Đây không phải là lúc cho chuyện này."

Có vẻ như đã tìm được lối tạm thoát cho sự tranh đấu nội tâm, nàng nghiêm mặt lại sau đó dậm chân xuống đất.

Mặt đất từng khúc nứt ra, có sương mù màu tím chập trùng lan tràn nổi lên tại nơi miệng vết nứt, thiên khung nơi không gian tăm tối này bị một lực lượng vô danh làm cho rung động. Và rồi sau đó ở đằng sau nàng, một tòa vương tọa kim sắc to lớn, phá nát những vết nứt đang có trên đất mà nổi lên!

Trên kim sắc vương tọa đó có nhiều đường vân như dòng máu đang lưu chuyển liên tục.

Nàng nhẹ nhàng nhún chân chày lên đỉnh của vương tọa và nắm lấy một vật tựa chuỗi kiếm sau đó rút nó lên.

"Sandalphon."

Nàng nhẹ nhàng khẽ mở đôi môi xinh đẹp đó báo tên của thiên sứ mà nàng sở hữu. Một thanh cự kiếm lưỡi có hình dạng cực kỳ bá khí.

Đã vậy ở trên thân kiếm có từng luồng khí diễm tử sắc quán quanh, không ngừng lưu chuyển, làm cho thanh kiếm tăng thêm mấy phần lẫm liệt uy thế, mười phần đáng sợ.

Nàng sau khi đã rút thanh kiếm khỏi vương tọa thì nhẹ nhàng nhảy xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào người đàn ông là tồn tại bí ẩn vẫn im lặng đứng quan sát sự việc từ nãy đến giờ.

"Nếu đối với ngài con quỷ thần khi này không là gì thì không biết liệu ngài có thể tiếp vãi kiếm của tôi không nhỉ."

[[Tiểu thư muốn thử sức mạnh mới của mình a. Được thôi bản tọa chiều ý của cô vậy.]]

Bóp chặt tay lại khiến cả thân thể kêu răng rắc như một con quái vật đang thức tỉnh, tên đó nhếch môi ngay lập tức biến mất tại chỗ đang đứng rồi đột ngột xuất hiện trên đầu nàng và vung một quyền xuống.

"Nhanh quá..." Mắt nàng đánh lại khi thấy đòn đánh đang lao tới nhắm thẳng ngay đầu mình.

"Ya....."

Bằng một cú vung kiếm, nàng đã chặn lại đòn đánh khủng khiếp đó. Mặt đất lập tức nổ ra và xuất hiện hàng trăm vết nứt lan tràn vì áp lực của cú đánh.

"Hừ...." Nàng nghiêng rặng cảm nhận được sức mạnh của đòn đánh đối phương và vận lực vung thanh cự kiếm của mình.

Chat..... Đối phương đã bị lực vung kiếm hất văng về phía sau. Nắm chặt tay với chiến khí ngập tràn, nàng quyết định nghiêm túc. Hiện tại nàng là Yatogami Tohka cho nên nàng tuyệt sẽ không làm mất mặt cô ấy bằng những trận chiến không ra gì..... Cảm nhận được chiến khí tỏa ra, người đàn ông nhếch mép.....

[[Cũng không.....]]

Thế nhưng chưa kịp đợi đối thủ nói xong thì nàng đã giơ cao thanh kiếm lên trên đầu và chém ra hai luồng kiếm khí màu tím tạo thành hình chữ X lao thẳng đến đối phương.

Cẩn thận cảm thụ kiếm khí áp người đang lao tới, mỗi hấn cong lên tay khẽ đưa ra đằng sau lưng nơi thanh kiếm vốn vẫn đeo ở đó.

Thế nhưng hấn không rút thanh kiếm đó ra mà chỉ khẽ búng lên cán kiếm.

Boooong.....

Một thanh âm ngân lên và sau đó một việc không thể tin nổi đã xảy ra trước mắt nàng. Luồng kiếm khí hình chữ X như bị chặn lại và sau đó đột nhiên như một con quái thú điên cuồng lao thẳng về phía nàng.

Nàng ngạc nhiên, thế nhưng không nao núng siết chặt hai tay chém ra thêm một luồng kiếm khí

Ầm.... một tiếng nổ lớn vang lên chấn động khắp mọi nơi khói bụi mù mịt. Tuy đã hóa giải được phản chiêu của đối phương nhưng nàng vẫn không mất cảnh giác, nắm chặt cán kiếm lập tức phóng qua làn sương khói lao tới chỗ đối phương

"Cái quái gì."

Thế nhưng bây giờ nhìn quanh nàng lại không thấy đối phương ở đâu cả.

[[Đằng sau đây này.]]

Một giọng nói vang lên ngay đằng sau và nàng không chút do dự buông một tay ra khỏi kiếm và nhanh như chớp dùng cánh tay đó như một thanh kiếm xoay mạnh hông chém về phía sau.

Chat..... Cánh tay nàng lại bị chặn đứng bởi bàn tay đối phương

[[Thật kinh ngạc... Lần đầu điều khiển cơ thể trái ngược giới tính mà có thể làm được như tới mức này sao. Người cũng khá thật đó]]

Đối phương không còn kêu nàng là tiểu thư nữa, chứng tỏ hấn cũng đã có chút thương thức khả năng của nàng. Quả thật là vậy khi phải sử dụng một cơ thể khác để chiến đấu thì sẽ rất khó thích nghi được thậm chí sẽ đối diện với thất bại không thể điều khiển được cơ thể mình một cách hiệu quả.

Thế nhưng bây giờ nàng lại hoàn toàn có thể dễ dàng thích nghi được với cơ thể này cứ như nó vốn là thân thể thật của nàng ngay từ đầu vậy. Nếu không phải tên này chỉ ra thì nàng cũng không nhận thấy được điều đó.

Thế nhưng bây giờ cho dù biết được điều đó thì nàng cũng không bận tâm gì lắm về chuyện đó. Nắm chặt và giơ cao tay còn lại đang cầm thanh kiếm, sau đó nàng vung mạnh xuống nhắm ngay đầu đối phương với sức công phá kinh hồn.

Thế nhưng.... Thực tại đang phải khiến nàng trở mặt ra kinh hãi, cú chém của nàng, thứ mang sức mạnh đủ chẻ nát cả mặt đất lại đang bị đối phương giữ chặt chỉ bằng một ngón tay và cho dù nàng có vận bao nhiêu sức mạnh đi chăng nữa thì cũng không thể ấn nó xuống một li.

[[Không tệ.... Nhưng vẫn chưa đủ đâu...]]

Lên tiếng và đẩy nhẹ ngón tay mình lên, đối thủ đã tạo ra một luồng sức mạnh hất bay nàng về phía xa. Thế nhưng với khả năng vận động cực cao nàng đã xoay nhẹ cơ thể trên không và đáp xuống đất an toàn mặc dù vẫn phải chịu cái cảm giác bàn chân mình ma sát dữ dội với mặt đất

Từ từ đứng lên, cảm giác được chỉ với hiện tại sẽ không làm gì nổi người này cả, nàng quyết định nghiêm túc dốc toàn lực. Nhún chân nhảy về vương tọa của mình đang ở gần đó, nàng giơ cao kiếm chém một đường thẳng chia vương tọa ra hai nửa hoàn hảo. Và sau đó những đường đỏ như dòng máu lưu chuyển trên vương tọa càng ngày càng sang ngời lên

Rắc.....

Âm thanh vang lên, vương tọa đột nhiên vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh vỡ màu trắng bạc rồi hướng về phía thanh kiếm của nàng mà bao phủ lấy cứ như những mảnh vỡ này ngay từ đầu đã là một phần của thanh kiếm chẳng qua bị tách rời ra mà thôi. Và bây giờ nó đã và đang hợp nhất lại một lần nữa báo hiệu cho biết rằng nàng đang chuẩn bị chiến đấu toàn lực với khả năng phá hoại cao nhất.

Mảnh vỡ cuối cùng đã trở về, trên tay nàng bây giờ là một thanh kiếm với chiều dài hơn 10 m, đó đúng thật là một thanh kiếm không lồ quá cỡ so với thân thể nàng.

“Halvanhelev...”

Tuy thanh kiếm hơn mười mét này hoàn toàn quá cỡ thể nhưng nàng vẫn có thể nhấc được nó chỉ bằng 1 tay. Nhẹ nâng nó lên, những tia hắc lõi kinh khủng bắt đầu lóe lên nơi thân kiếm, nàng chuẩn bị tung đòn. Thế nhưng ngay lúc đó...

“Đến đây được rồi... Nếu chúng ta đánh tiếp, tôi sẽ trở thành kẻ vong ân bội nghĩa mất.”

Chiến khí dày đặc cùng sức mạnh đang từ trên người nàng lan tỏa trong không gian bỗng dừng biến mất như chưa từng tồn tại. Và thanh kiếm khổng lồ trên tay nàng cũng biến thành nhiều hạt sáng tan ra. Bây giờ nàng chỉ như một cô thiếu nữ xinh đẹp mặc chiến giáp đang đứng đó mà thôi.

[[Cũng được.... Theo ý người vậy.....]]

Nói rồi tồn tại bí ẩn cực mạnh đó cũng hóa thành một làn sương trắng tụ tập thành chiếc nhẫn quen thuộc và bay vào ngón giữa tay phải của nàng. Cái không gian này một lần nữa trở nên tĩnh lặng như khi nào.

Nàng thở dài nhẹ nhõm thầm cảm thấy may mắn. Sở dĩ khi này nàng bất ngờ đưa ra lời tuyên bố chấm dứt trận đấu chính bởi vì lúc chuẩn bị phát đòn bằng Halvanhelev thì nàng đã nhận ra rằng mình có chút mất kiểm soát sức mạnh.

Hồi tưởng lại những gì xảy ra trong anime thì nàng biết được Tohka cũng đã một lần mất kiểm soát thứ này và nếu không có Shido môi chạm môi thì hẳn cô ấy đã gây ra một sự cố không thể cứu vãn rồi.

Thế nhưng Tohka có Shido cứu, còn nàng ở đây thì có ai cứu nàng khi mất kiểm soát đâu, cái tồn tại thần bí kia? Nghĩ đến chuyện đó nàng cảm thấy lạnh người, cũng như mọi main chính trong mấy bộ tiểu thuyết nam biến nữ, nàng sẽ giữ mình tránh xa đàn ông nhất có thể.

Và hơn mọi điều, nếu thật sự nàng mất kiểm soát thì sức mạnh của nàng sẽ phá hủy toàn bộ nơi này thậm chí cả những tồn tại bị phong ấn ở đây. Tuy bọn này là một đám phiền phức, thế nhưng nếu đã quyết định cứu bọn chúng thì nàng sẽ làm. Chưa kể trong đó lại có một kẻ mà nàng coi là ân nhân của mình nữa.

Và sau một lúc chờ đợi thì cơ thể nàng đột nhiên biến thành những hạt bụi ánh sáng, tiếp theo đó là sự tái xuất hiện bản thể trước đây của người thiếu nữ, Takuto Mizuhara. Thời gian biến thân đã chấm dứt, cậu đã trở lại bình thường.

Cảm viên linh kết tinh đã mất hết màu sắc và không khác gì một viên thủy tinh thông thường trên tay, Takuto đưa ra phán đoán nếu muốn sử dụng lần nữa hẳn phải đợi nó phục hồi lại màu sắc tím ngọc như ban đầu.

Bỏ nó vào túi, hồi tưởng lại những sự kiện ban nãy vừa xảy ra, trái tim Takuto có chút đập nhanh trong kích động. Tuy được trải nghiệm quá trình biến thành gái cấp tốc một cách ngoài ý muốn nhưng Takuto cũng không cảm thấy phiền hà cho lắm, có được sức mạnh như vậy hẳn cái giá chỉ biến thân một chút đã khá là nhỏ rồi.

Nói rồi Takuto nhìn quanh quất tìm kiếm mục tiêu từ ban đầu của mình và chỉ trong một lúc cậu đã tìm thấy. Không có gì khác so với khi này mới vào, có vẻ cho dù đã hạ được con quỷ thần xua hết những hắc khí vây quanh, con ma đã nhiệt tình dạy cậu làm mochi vẫn chưa tỉnh lại.

Takuto khẽ chạm vào nó lay nhẹ và đột nhiên ý thức của cậu chìm trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Quá khứ đau thương và kết thúc ngày dài

Trước mắt Takuto xuất hiện cảnh trường mà theo trí nhớ của cậu đây là thứ mà ông và cha cậu đã nhiều lần kể lại. Tuy cậu không biết tại sao lại như thế này nhưng đã gặp quá nhiều kì lạ, nhất là vừa được biến thành Yatogami Tohka một cô thiếu nữ 100% cho nên Takuto cũng im lặng quan sát những gì cậu đang được chứng kiến

Nhật Bản thời hậu chiến. Đó là những tháng ngày vất vả đói khát sau thời chiến, sau thảm họa nguyên tử ở hai thành phố, mà sau này giới chuyên môn có ý kiến là hành động thừa thải của Mỹ đối với Nhật Bản.

Thế nhưng khung cảnh cậu thấy hiện giờ là một gia đình 3 người 1 mẹ 2 con hạnh phúc, tuy vẫn gặp cuộc sống khó khăn nhưng họ vẫn cố gắng làm tất cả để mang lại tiếng cười cho gia đình mình.

Khi thấy hình ảnh gia đình 3 người đó, Takuto lập tức nhận ra 1 trong 3, linh hồn đã chết khi nghĩ rằng bản thân không thể bảo vệ được em gái của mình.

Vậy hai người còn lại là mẹ và em gái của hắn ư. Vậy còn người bố đâu, quan sát này giờ nhưng Takuto không thấy được sự hiện diện của người bố. Nhưng sau đó cậu nghĩ rằng, đây là thời hậu chiến thì việc người bố đi lính rồi chết đi thì rất là bình thường.

Nhìn cảnh gia đình như vậy Takuto lại càng cảm thấy đau xót cho những gì mà linh hồn đó trải qua, không biết chuyện gì đã xảy ra với họ khiến cho linh hồn đó đau đớn như vậy. Chưa kể cái sự kiện mà nó đã nhiều lần gợi ý cho Takuto biết rằng nó đã làm một chuyện có thể khiến hắn bị cô em gái hận hắn cả đời. Quá khứ phức tạp đó chắc chắn cậu sẽ được chứng kiến ngay bây giờ.

- Nii, cho em làm cùng với anh đi

Không khác gì so với khi chỉ dẫn Takuto ở thế giới tinh thần, người anh trai vẫn mạnh mẽ dứt khoát đập từng nhát búa gỗ xuống cối đựng nếp làm mochi, và có vẻ như vì cái truyền thống cổ hủ trọng nam khinh nữ nào đó mà mặc dù em gái đang làm bộ mặt xin xỏ để làm chung nhưng vẫn bị cự tuyệt mặc dù bản thân người anh vẫn đang làm một mình.

- Không được đâu, cách làm truyền thống của nhà Houjo là một người đập, một người trộn thay vì cả hai cùng đập, mà em là con gái, nếu làm vậy bàn tay sẽ bị phỏng và chai cứng, sau này gả cho ai được.

- Em không sao đâu nii chan hai người làm nhanh hơn một người mà.

- Không được, nếu bị trật nhịp rất có thể khiến bàn tay em bị thương đó.

- Thế khi mẹ dạy anh làm thì sao chứ, nếu mẹ làm được thì em cũng làm được thôi.

- Em biết gì chứ mẹ chúng ta là... Nhưng anh đã nói rồi không được là không được

Thấy quyết tâm của người anh trai, cô em gái biết cho dù phụng phịu thêm nữa cũng không có ích gì.

- Nii coi thường em, em nhờ mẹ chỉ và sau này em sẽ mở một tiệm mochi thật nổi tiếng cho anh coi, khi đó đừng hòng em bán cho anh một cái.

Sau đó cô bé chạy đi tìm mẹ mình hòng thực hiện được điều đó, người anh cũng chỉ thờ dài cười khổ

- Để xem con nhóc Bakari này chịu được đến chừng nào đây

Nói rồi cậu tiếp tục gõ búa và tạt nhào, tuy luôn nói với Takuto rằng đây là truyền thống nhưng với biểu hiện bây giờ của cậu thì phần lớn vì lo lắng cho tương lai em gái nên mới nói vậy a. Nhưng bây giờ Takuto cũng có phần hiểu cho cái truyền thống này, khác với bây giờ được sản xuất đại trà, ngày xưa mochi chủ yếu được dùng để cúng trong các dịp lễ tết và tế thần nên họ không thể để bất kì sơ xuất gì trong giai đoạn làm bánh được. Và mọi chuyện lại tiếp tục trôi qua...

- Mạnh tay nữa lên, dứt khoát vào, cảm nhận kết cấu của cái bánh bằng chính bàn tay em khi nhào bánh.

Cuối cùng thì sau dùng chiều bài cuối cùng là nhờ mẹ phụ đạo và mót ướm mẫu thân nên cuối cùng con nhóc bakari cũng được anh nó cho làm bánh chung.

- Con nhóc Bakari này, nhóc còn canh thời gian ầu như vậy thì coi chừng nát cái tay đó.

- He He... Em biết là nii sẽ dừng lại nếu em sai lầm mà.

- thiệt tình....

Người anh già cõi, cô em nhào bột cả hai cùng nói cười vui vẻ hạnh phúc. Cái cảnh vật và nhưng đầy ắp tiếng cười này của hai anh em khiến Takuto cảm thấy rất ấm áp. Thế nhưng có một điều cậu khá để ý rằng mỗi khi hai đứa trẻ nhắc đến cha nó thì người mẹ có vẻ lảng tránh sự việc giống như là không muốn nhớ tới vậy, một thoáng buồn bã xuất hiện trên gương mặt của cô.

Thêm một điểm nữa rằng tuy có nói là gia đình 3 nhân khẩu này có cuộc sống vất vả nhưng nếu so sánh với mặt bằng chung trong thời bấy giờ thì vẫn được coi là đích nhắm tới của hầu hết người ở đây, và việc cô có thể đủ nguyên liệu để giã mochi trong các dịp lễ tết cũng đã chứng minh được rằng ngay từ đầu cô không phải xuất thân thấp kém. Và việc người anh ngắt ngang câu nói của mình đã chứng minh điều đó một cách rõ ràng nhất

Thế nên đối với một người hiện đại như Takuto người đã luyện qua bao nhiêu bộ M-A chứng kiến những chi tiết trên thì biết chắc sự kiện diễn ra tiếp theo sẽ phần lớn liên quan đến người bố không xuất hiện trong kí ức tuổi thơ của linh hồn này.

Và những trải nghiệm cứ tiếp tục trôi qua, Takuto không ngừng 1 giây, nhìn cảnh mẹ con 3 người cùng chung sống cùng đóng góp cho xã hội chung quanh mình để 1 phần hỗ trợ xây dựng lại đất nước đang chìm trong những vết sẹo, những bi thương nhưng đau khổ của đất nước bại trận trong thời chiến tàn nhẫn nhất lịch sử. Cậu càng cảm nhận được tinh thần bất khuất của đất nước vào thời hậu chiến như thế nào. Khó khăn nhưng vẫn không quên san sẻ với mọi người, đó chính là yếu tố động lực lớn nhất cho Nhật Bản thời ấy. Thảo nào những người lớn tuổi đều nói rằng thanh niên thời nay ỷ vào công nghệ quá nên đã đánh mất nhiều thứ quan trọng từ ngày xưa rồi

Chứng kiến cảnh hai mẹ con cùng làm ra những chiếc bánh mochi đủ loại Takuto có cảm giác người mẹ này tựa như một vu nữ đang thực hiện vũ điệu nghi thức cúng tế thần linh vậy.

- Mẹ, mẻ bánh cuối cùng cũng đã xong rồi

- Ư con làm tốt lắm, hai đứa lại đây mẹ đưa mừng tuổi nào

- Cảm ơn mẹ và chúc mừng năm mới

Thế là người mẹ bắt đầu phát thiệp mừng tuổi cho hai người con của mình.

- Nii, em được tiền nè, thế còn Nii thì sao

- Mẹ sao con nhóc Bakari này lại được tiền mà con chỉ được một sợi dây chuyền thế này.

Nghe đến đoạn hội thoại này, Takuto phì cười, bà mẹ này cũng cấp tiền ghê ta ời, ngày nay thì con trai đeo trang sức là bình thường nhưng ngày xưa vào cái thời đại này thì cũng khó a. Và người mẹ cũng dịu dàng trả lời

- Lớn rồi thì nhường cho em con một chút cũng được mà

- Đúng đó Nii, mà đừng lo em sẽ mua đồ ăn cho anh mà

- Con bé này... Ai thêm chứ... Chuẩn bị đồ đựng đi, chúng ta còn phải qua bên hàng xống tặng bánh nữa đó

- Tuân lệnh Nii

Việc bọn họ tặng những chiếc bánh cho bà con xung quanh trong dịp lễ tết và mang lại nụ cười cho hàng xóm láng giềng càng khiến Takuto hiểu được tại sao tên này lại vô cùng tự hào về mochi của dòng họ. Cậu vẫn chưa có dịp ăn nhưng cũng có thể tưởng tượng được thứ mochi họ làm ra hẳn không tầm thường. Một món ăn luôn được tin rằng sẽ mang lại an lành hạnh phúc trong dịp năm mới mà có thể phát huy toàn lực khả năng mang lại nụ cười của nó trong cái thời đại tang tóc này thì đúng là quá quý giá rồi.

Bên cạnh đó đối với Takuto đây là một trải nghiệm mới mẻ, cái cảm giác như mình đang vừa sống bằng dòng thời gian thật vừa sống trong trải nghiệm của người khác, hoặc thậm chí là cũng có thể khái niệm thời gian không tồn tại trong tình huống này.

Dòng thời gian trôi cứ trôi, 10 năm đã qua đi người anh bây giờ đã trở thành một thanh niên và cô em gái đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, và người mẹ bây giờ đã trên đầu 2 thứ tóc.

Và cũng trong lúc này thì thực tại đã chứng minh rằng bản thân nó chính là một bộ phim dài đằng đẳng mà bi kịch có thể ập đến vào bất cứ lúc nào và hoàn toàn là lúc mọi người không ngờ tới.

Ngày tết cuối cùng của gia đình 3 nhân khẩu. Cảnh 3 người làm mochi hẳn là cảnh hạnh phúc thế nhưng bây giờ nó đã trở thành một cảnh nhuộm đầy máu tươi.

Và người mang lại tai ương đó không phải ai khác chính là người chồng của bà mẹ và bố của người anh trong gia đình 3 nhân khẩu. Hắn xuất hiện như một tên nhân vật phản diện rác rưởi và câu đầu tiên hắn nói ra với ba mẹ con cũng càng thêm chứng minh cho điều đó

- Hay cho con tiện nhân này, dám ăn cắp gia bảo của dòng họ Houjo mà trốn đến đây. Mau đưa nó lại cho tao.

Nghe nhắc đến gia bảo, Takuto giật mình, đã cùng nhau trải qua kí ức hơn 10 năm mà có thấy bà mẹ nhắc gì đến gia bảo với con cái mình đâu

- Không... Nếu tôi đưa nó cho anh, anh cũng bán nó đi mà tiêu xài vào rượu chè. Đó là ý của gia chủ trước khi qua đời. Tôi sẽ truyền nó lại cho con của chúng ta. Nó mới là hi vọng phục hưng lại dòng họ như lời trăng trối của gia chủ.

Khi nghe đến điều đó, người bố bắt đầu rít lên như một con heo bị chọc tiết. Hắn rút là một thanh gậy kim loại.

- Tao không quan tâm đến cái đồng đồ nát đã từng là dòng họ Houjo nữa phục hưng hay không chẳng cần thiết, mau đưa nó ra đây nếu không chúng mày đừng có trách.

Đến lúc này thì cho dù trời có nhện được thì người cũng không nhẫn nổi, người con trai đã bước ra chắn trước mặt mẹ mình

- Ê..... Thằng già kia.

- Hà.... Mày gọi tao là cái gì

Người con không chút khách khí lên tiếng vớ ngay một con dao bếp lạnh giọng lên tiếng

- Mày nghe không lầm đâu..... Thằng già khốn kiếp... Ngày xưa mày hành hạ mẹ con tao, thừa sống thiếu chết và chỉ biết một điều là ra ngoài uống rượu vui chơi. Mày làm được cái gì cho mẹ con tao, kể từ cái ngày tao ra đời đến khi mẹ tao bỏ mày ra ra đi. Bốn năm ròng rã đó.

Đã như miêu tả ở trên hẳn như một con lợn phản diện, và bây giờ tư tưởng của hắn càng làm nổi bật điều đó hơn bất cứ cái gì

- Con tiện nhân mẹ mày ngày xưa chỉ là người hầu trong gia tộc Houjo. Còn tao là ai, con trai trưởng, thế nên nó chỉ có một việc duy nhất là phục vụ và sinh con cho tao mà thôi.

Nói rồi hắn quay sang người em gái, liếm liếm môi và cười khẩy trong đêm vắng.

- Con gái của đứa tiện nhân mày cũng được đó, đợi tao tìm được gia bảo dòng họ xong sẽ hưởng thụ nó một chút mới được.

Tới đây thì sự phẫn nộ người con trai đã lên tới cực điểm.

- Mày còn dám gọi mẹ tao như vậy thì đừng trách tao độc ác. Nếu ngày xưa mày không phải là con trai trưởng của dòng họ Houjo, thì đã bị bỏ mặc trong vụ càn quét đó rồi. Mày biết ai liều mình đưa mày theo chứ, mẹ của tao, vậy mà mày dám...

Nói tới đây người anh quay qua em gái mình.

- Nói thật là đến bây giờ tao vẫn rất biết ơn con nhóc Bakari này, nếu không phải khi ấy mẹ tao có mang em ấy quyết tâm bỏ nhà ra đi tới đây thì có thể bà ấy đã bị một thằng già đồn mạt như mày giết chết từ lâu rồi.

Nói tới đây, ánh mắt của người anh đã ngập tràn trong nỗi hờn.

- Vậy nên đừng nói là gia bảo gì, mà cho dù là cái mạng của mày cũng đừng hòng mang ra khỏi đây.

Nói rồi người con trai bắt đầu nắm chặt con dao và vào thế thủ sẵn sàng lao lên sống chết với kẻ có vị trí làm cha vô trách nhiệm kia.

- Dừng lại... hai người dừng lại đi.

Người mẹ đứng sau lưng người con trai bỗng đứng la lên và tiến về phía trước ngăn cản.

- Anh về đi, tôi sẽ không đưa anh gia bảo đâu, tôi sẽ giữ chúng để phục hưng cho được mochi của dòng họ.

Hừ lạnh một tiếng và bằng một cú vung tay, tên chồng đã tát thẳng vào mặt vợ hắn một cú trời giáng khiến cô ngã xuống sàn nhà.

- Tao không quan tâm, nếu mày không đưa thì tao sẽ giết hết 3 mẹ con mày rồi sẽ tự tìm sau.

- Thằng già đồn mạt, tao giết chết mày.

Thấy mẹ mình bị đánh một cách tàn tệ như vậy, người con trai không thể nhẫn được nữa, cậu lao lên tay cầm con dao không chút nương tay đâm thẳng vào đối thủ.

- Vậy tao sẽ giết mày trước.

Nhẹ nhàng bước chân sau ra xéo về phía trước, người chồng xoay chân còn lại và dễ dàng né được cú lao người vọt tới của người con trai và đồng thời thuận đà xoay hông vung thẳng cây gậy xuống.

Choeng...!!!! Tiếng kim loại va chạm nhau vang lên, người anh đã kịp thời đưa con dao của mình ra đằng sau để đỡ đòn nếu không thì ót cậu đã đổ máu rồi.

Xoay người lại đối mặt với kẻ thù người con trai nghiêng răng.

- Thì ra thằng già nát rượu như mày cũng biết đánh nhau đấy chứ.

- Đừng có coi thường tao chứ, dù gì cũng từng là trưởng nam dòng họ Houjo nên mấy thứ võ vè này, tao vẫn phải học thôi.

Nghe nói vậy người con trai nở ra một nụ cười.

- Miệng còn xưng là trưởng nam nhà Houjo mà việc phục hưng gia tộc lại coi như bỏ xó.

- Mày đúng là không hiểu chút nào, nhà họ Houjo phải đối mặt với tai nạn đó là do mẹ mày mà ra đó.

Khi nghe đến điều phi lý đó, hắn nói cũng biết rằng người con trai phẫn nộ đến mức nào.

- Mày nói láo, nếu không phải mày ăn chơi sa đọa không chịu học tập làm bánh thì sao nhà Houjo bị hủy được.

Người chồng cười phá lên một cách chế nhạo.

- Nực cười, mày biết không, khi đó không hiểu bằng cái lý do gì mà gia chủ, tức là bố tao lại từ chối hôn ước với một gia tộc phương tây, mà lại quyết định gả mẹ mày cho tao bất chấp sự phản đối trong gia tộc Houjo, mày thử nghĩ coi ông ta có lúc nào không khi đưa ra quyết định đó. và cũng bằng việc như thế sự bất mãn đã lan tỏa trong gia tộc.

Nói tới đây người chồng nhìn thẳng vào người vợ long sòng sọc.

- Mày biết không, tao ăn chơi sa đọa không ai dám nói, nhưng vì bị sắp xếp lấy một hạ nhân tiện như mẹ mày tao mới bắt đầu bị dè bii. Tất nhiên rồi, là một đại thiếu gia không được lấy một tiểu thư đài các của gia tộc phương tây mà lại phải chung giường với con hạ nhân như mẹ mày. Thế nên mẹ mày phải trả giá cho điều đó.

- Mày im đi cho tao.

Người con trai đã phần nộ đến cùng cực, cậu lao đến tấn công như điên dại.

Thế nhưng người chồng đã không hề nao núng mà vẫn nhẹ nhàng tránh được những đòn đâm đó sau vung cây gậy trúng ngay mặt cậu khiến toàn thân cậu đổ xuống sàn không khác gì mẹ cậu khi nãy. Con dao trong tay cậu đã văng ra rơi xuống sàn

- và khi mày được sinh ra thì những lời đồn như thế càng được lan rộng và thậm chí có lời nói rằng mày chính là nhân tố sẽ mang lại sự hủy diệt cho gia tộc Houjo, một đứa con bị nguyền rủa.

Nói tới đây, thì người chồng bắt đầu nhìn chăm chăm vào người con trai

- Và quả là như vậy, sau một năm thì thảm họa đó ập tới, để rồi cuối cùng tao phải bỏ trốn với con tiện nhân là mẹ mày chấm dứt hoàn toàn cho một cuộc sống đại thiếu gia trong giàu sang phú quý.

Và ánh mắt của hắn bây giờ đã hoàn toàn ngập trong sát khí

- Thế nên tao sẽ giết mày ngay trước mặt mẹ mày để cho con tiện nhân đó thấm mùi đau khổ cùng cực

Nói xong hắn vung thanh sát lên và bắt đầu đánh xuống một cách thật dã man.

Đối phó với nó thì người con trai chỉ còn cách dùng toàn lực mà lẩn né tránh những đòn đánh chết người. Cậu thậm chí không có thời gian thở dốc để đứng lên phản đòn nữa

- Đúng rồi, chóng trả đi, như vậy giết mày mới thật sự thích thú.

Và thế là hai người tiếp tục cuộc rượt đuổi cam go này, và cái gì tới cùng phải tới, chạm lưng vào vách tường, người con trai cảm thấy đằng sau lưng mình không phải là bức tường ở nhà nữa mà là một thân chết lạnh lẽo ở phía sau đang chờ câu hồn của mình đi vậy.

- Hết trốn được rồi sao, vậy thì chết đi nhé.

Một đòn đánh được vung xuống, và quá tuyệt vọng cho nên người con trai nghiêng rặng nhắm mắt trong nỗi uất hận.

Thấy cảnh đó Takuto không thể kiềm chế được nữa mặc dù biết chỉ là vô vọng nhưng cậu vẫn...

(1) Hét lên

(2) Cắn răng nhìn tiếp sự việc.

Bằng một tiếng hét đầy tức giận và căm ghét, không cần biết chuyện gì sẽ xảy ra và nó vô ích như thế nào, Takuto quát.

- Dùng toàn bộ lực chân đạp vào tường lao lên phía trước.

Và ngay khi đó, điều kì diệu đáng lẽ không thể xảy ra, người con trai làm đúng như những gì Takuto chỉ dẫn, cậu dồn toàn bộ sức bình sinh đạp mạnh chân vào tường, cơ thể lao tới phía trước gần như là để lãnh trọn cú đánh của tên kia vào người. Thấy đối thủ làm một liều lĩnh như thế người chồng cũng giật mình và cú đánh của hắn cũng có phần khựng lại vì bất ngờ.

Và Takuto thấy được điều đó đã mang lại hiệu quả nên cậu tiếp tục đưa ra chỉ dẫn.

- Mau dùng tay, gạt vào cổ tay của hắn sau đó thuận đà xoay người thật mạnh phang cho tên đó một cú đá ngay mặt.

Người con trai lại như được tiếp sức làm y như những gì Takuto bảo, cậu vung mạnh tay chặt thẳng nơi cổ tay đối thủ.

- U...!!!!

Chiếc gậy bị văng đi và tên chồng thấy cú đá mạnh mẽ lao tới mình, hắn đưa tay lên đỡ

- Ah.....!!!!!!

Nhưng chỉ bằng lực tay thì không thể cản nổi lực xoay người toàn thân đặc biệt là lực chân đã được tập luyện thường xuyên bằng việc giã bánh mochi của người con trai được. Cho nên hắn bị đá đi một quãng và khụy xuống bằng đầu gối của mình.

- Mày dám a...

Rít lên trong khi ôm cánh tay đau đớn nhưng có vẻ người con trai cũng không thêm bỏ qua, cậu nhanh như chớp nhặt chiếc gậy sắt lên và lao tới như muốn phang mạnh xuống đầu của hắn.

Thấy thế tấn công dữ dần hắn cắn răng giờ cả hai tay lên đỡ....

- Mày bị lừa rồi thằng già chó chết.

Chỉ kịp nghe vậy và hắn đã lãnh trọn một bàn chân cực mạnh ngay thẳng vào giữa mặt.

Khò phải nói đó cũng là chỉ dẫn của Takuto, cậu đã sử dụng toàn bộ kiến thức mình đã coi trong các M-A chiến đấu và sử dụng hư chiêu.

Nhặt vũ khí lên, khiến đối thủ nghĩ mình sẽ dùng nó tấn công

Tấn công bằng khí thế mãnh liệt nhất và tiếp cận đối thủ

Bất ngờ dùng đòn tấn công bằng vũ khí ra và sử dụng chính cơ thể của mình, và ở đây là cú đập tương thẳng vào mặt.

Và vì thế tên chồng sẽ tuyệt đối không ngờ đến một người đang bị chìm trong phần nộ lại có thể nghĩ đến việc sử dụng hư chiêu để tấn công, dẫn đến kết quả là hắn đã lãnh một đòn cực nặng.

- Yosh. Giết hắn....

Thực ra đến lúc này thì khò cần Takuto lên tiếng, người con trai đã xác định rằng mạng sống của tên này sẽ bỏ lại ở nơi này và ngay bây giờ để thỏa hận những năm tháng mà cậu và mẹ bị ngược đãi.

Cậu nắm chặt cây gậy sắt trong tay và lao lên rống lớn

- Chết đi thằng già đốn mặt.

Cây gậy sắt đã được vung xuống một cách dứt khoát, máu đỏ nhuộm không gian.

Và cũng chính lúc này, chính lúc này, vào lúc này đây....

Cái thứ được gọi là thực tại đã chứng minh một điều rằng nó là thứ khốn nạn, đốn mặt nhất kể từ khi loài người xuất hiện.

- MẸ..... TẠI SAO.....

Không chỉ có người anh trai, người em gái chết lặng trước thực tại mà ngay cả Takuto cũng không thể tin vào điều mình thấy. Cậu nhìn người phụ nữ với cái đầu loang máu đứng giữa người con trai và tên chồng đốn mặt.

- Tại sao vậy..... Tại sao mẹ lại bảo vệ tên khốn nạn này

Ôm người mẹ lãnh trọn đòn đánh ngã xuống, người con trai khóc rống lên trong đau xót và đầu cậu xuất hiện bao nhiêu chữ tại sao. Ngay cả người em gái cũng đã đổ xuống đất, mắt mờ lờn và trở nên tê dại.

- Tránh ra mau....

Takuto thét lên khi thấy tên đốn mặt đó nắm lấy con dao nằm dưới đất, nhưng bây giờ cho dù với sự nỗ lực của cậu thì không có âm thanh nào lọt nổi vào tai người con trai nữa rồi.

Không gian lại một lần nữa nhuộm trong màu của máu và ngay cả bản thân Takuto cũng bắt đầu nhận ra rằng khung cảnh bắt đầu trở nên mờ nhạt tựa như ký ức đến đây cũng đã chấm dứt vì sự vong của chính chủ nhân nó.

Chỉ sau đó gần chục giây, tầm nhìn của cậu đã bị bóng tối che phủ thế nhưng Takuto vẫn nghe được tiếng thở hồng hộc và tiếng cười man rợ của tên chồng.

- Mẹ mày... mày..... và đến lượt nhỏ em gái mày.... Tất cả tao sẽ....

Âm thanh cuối cùng mà cậu nghe thấy chính là tiếng thôn thức như tiếng khóc nát lòng của người anh trai "Chạy đi... Akari.."

Hồi ức đã chấm dứt cuối cùng Takuto cũng hiểu tại sao linh hồn đó từng nói, à không phải nói chính xác là một câu hỏi sẽ không bao giờ được giải đáp. Tại sao mẹ cậu ấy lại phải bảo vệ một tên khốn khiếp như vậy mặc dù nó có thể dẫn đến cái chết của 2 người con của bà.

Và bây giờ cậu đã thoát khỏi không gian kí ức và trở lại không gian nguyên rửa tăm tối đó.

Con ma đứng trước cậu vẫn lấy bàn tay ôm lấy cơ thể nó run lên trong phần nộ và đầy đau đớn

"tại sao.... tại sao chứ....."

Những câu hỏi đó liên tục được đưa ra và Takuto cũng chỉ biết thương cảm cho linh hồn đang ở trước mặt mình mà thôi. Thế nhưng cậu không thể để cho điều này tiếp diễn được nữa. Cậu ghi chặt vai của nó sau đó lên tiếng

"Đừng có như vậy nữa, giải quyết được cái quái gì đâu."

"Chuyện của nhà Houjo nhất định ta sẽ điều tra rõ ngọn ngành."

Takuto biết đây chỉ là lời nói một phía ích kỉ của cậu, không quan tâm đến bên kia có đồng ý hay không. Thế nhưng cậu vẫn phải nói bởi vì cậu muốn biết quá khứ của một người mẹ hết sức thương yêu con cái mà tại sao lại làm như thế. Nó rất ích kỉ nhưng cậu muốn làm thì sẽ làm thôi.

"Vậy nên người tốt nhất tỉnh dậy và truyền hết ngón nghề cho ta đi để ta thay người tiếp người em gái lâu năm không gặp của người. Người và cô ấy liên kết với nhau bởi bánh mochi mà phải không"

Takuto nói tới đây cậu quát lớn

"Vậy nên thay vì ở đây chìm trong quá khứ, người nên làm hết sức và quan sát mọi chuyện rồi quyết định tương lai của bản thân đi."

"Ta....."

Con ma khẽ động dậy môi nhưng Takuto có vẻ không để ý đến điều đó, cậu siết chặt nắm đấm

"Phá Áo Tường Hủy Dung Nhan.... Siêu Cấp Tươi Tinh Trở Lại Quyền...."

Một đám mãnh liệt đã tung ra trưng thẳng vào mặt vào con ma, nó chỉ kịp la lên và bay về phía sau một khoảng xa.

Đã từng ăn mấy đám của Takuto rồi thế nhưng nó có thể cam đoan rằng đây là cú đám mãnh liệt nhất nó đã từng chịu đựng.

"Đau quá đấy đồ khốn.... Nhưng mà nhờ vậy ta mới nhớ ra một điều."

"và đó là...."

"Ta sẽ kể cho người nghe về dòng họ Houjo, dòng họ mà mẹ ta và cái tên đồn mặt mà ta không bao giờ gọi là cha đến với nhau như thế nào."

và thế là Takuto được kể sơ lược về dòng họ Houjo, đó là một dòng họ ngày xưa thuộc tỉnh gì không rõ nhưng nay là tỉnh Tohouku. Đây là dòng họ có truyền thống làm mochi rất lâu đời nghe nói có thời trước cả Heian kia. Họ chuyên là mochi cho các dịp lễ lớn thờ cúng trong đền hoặc là dâng cho lãnh chúa thậm chí cả Shogun nữa.

Có một điểm kì lạ trong câu chuyện rằng mochi của họ rất thần kì, khi dùng để cúng thì sẽ có nhiều khả năng đạt được sự bảo hộ của thần linh hoặc là ước vọng được thực hiện. Cho nên khi đó dòng họ Houjo có ảnh hưởng rất lớn đến đời sống của nơi này.

Cứ như vậy dòng họ Houjo vẫn đứng vững vững suốt những năm tháng lịch sử dần dần trôi qua. Mãi đến khi sự kiện thuyền đen đánh dấu cột mốc sự suy vong nền kinh tế đất nước sau một thời gian dài đóng cửa và sự xâm lược của các thế lực phương tây thì dòng họ Houjo cũng bắt đầu rơi vào những thời kì khó khăn vì các cuộc chiến liên miên và sự ảnh hưởng của các yếu tố kinh tế văn hoá ngoại quốc.

Thế nhưng lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo, dòng họ Houjo vẫn duy trì phần nào được địa vị gia tộc của mình. Và gia chủ cuối cùng của dòng họ Rozan Houjo có 2 người con trai, và tên đồn mặt cha của linh hồn này là con trưởng.

Có vẻ như đầu đuôi cho sự phản nộ của tên đồn mặt ấy là do thấy cha đồng ý cho em trai hắn lấy một tiểu thư của dòng họ cao quý phương tây, còn hắn thì lại phải chịu đựng cảnh lấy một con hầu trong gia tộc.

Có vẻ như khi đó mọi người đều không thể hiểu nổi quyết định của tộc trưởng cả, và tất cả đều cho rằng ông ấy đã từ bỏ đứa con trai trưởng của mình mà có ý định truyền lại tài sản cho người em trai. Vì dù sao tên đó ý mình là trưởng nên không coi ai ra gì và chỉ biết ăn chơi là giỏi.

Vậy là những lời đồn thổi xuất hiện ngày càng nhiều và hậu quả của nó chính là tên đồn mặt đó đã hành hạ mẹ của con ma này không chút thương xót. Và sự hành hạ ngày càng nặng hơn khi người vợ đã mang thai, nếu không phải sự can dự của gia chủ thì hẳn đứa con thậm chí không thể ra đời.

Thật trùng hợp làm sao, đứa trẻ được ra đời trong thời buổi dòng họ Houjo đang phải đối mặt với áp lực kinh tế thời hậu chiến và sự nuốt chửng của các gia tộc Tây phương. Cho nên nghiêm nhiên cái danh đứa con của sự diệt tộc đã được đặt cho đứa trẻ này. Khỏi nói cũng biết điều đó lại càng khiến những người ngoài cuộc dễ bêu.

Và như để đẩy sự căng thẳng lên đỉnh cao tột cùng, 1 năm sau đó, gia tộc Houjo đã thật sự gặp thảm họa, các gia tộc lớn đã liên hợp càn quét khiến cho nhà Houjo gia tộc đã từng đứng trên mọi thứ phải chia nhau ra mà bỏ chạy tránh sự truy sát của kẻ địch khắp mọi nơi.

Khi đó, nhờ người vợ mà tên đó có thể thoát được một kiếp, nghiệt ngã thay người truy đuổi gia đình đó chính là người em trai, kẻ đã lấy một tiểu thư của gia tộc tây phương. Có thể nói đây quả thật là một drama với cảnh huynh đệ tương tàn.

Thật ra khi đó nếu hắn thật sự chết đi thì cũng đỡ chật đất thiệt đó, thế nhưng vì sự nỗ lực không ngừng của vợ hắn mà hắn còn có thể trốn được sang

vùng đất khác.

Thế vậy mà bất chấp những gì mà cô ấy nỗ lực hấn vẫn coi vợ hấn như một cái gai trong mắt, thậm chí cả người con trai. Nô lệ tình dục, thứ có thể được thấy nhiều trong các bộ phim 18+ Nhật Bản chính là từ hoàn hảo để có thể miêu tả tình trạng của người vợ.

Còn đối với người con trai thì hấn từ bạo hành thể xác là từ hoàn hảo nhất để miêu tả rồi.

Ngày qua ngày, sáng rượu chè bỏ bê việc làm ăn, tối thì trút những sự hờn giận lên vợ và con, đối với hấn hai từ vợ con đâu có tồn tại, tất cả những gì hấn thấy từ họ chỉ là sự nguyên rủa từ cái dòng họ đó đã đặt lên hấn. Nếu không có hai người này, hấn mọi chuyện sẽ khác.

Tương chừng địa ngục sẽ kéo dài vĩnh viễn cho đến ngày hai người họ nhắm mắt, thế nhưng người mẹ lại có thêm một người con nữa. Và lần này vì quyết bảo vệ đứa em chưa sinh của mình người anh đã dùng mọi cách để khuyên mẹ mình trốn mình và lần này sau khi do dự khá lâu bà đã đưa ra quyết định chạy trốn tới một nơi khác.

Và có vẻ như lần này may mắn đã đến với họ như đền bù khoảng thời gian kinh hoàng trong quá khứ nên sau một chuyến đi họ đã đến được vùng Kansai, trung tâm đảo Honshu, là nơi tọa lạc của cố đô Kyoto.

Và nơi đây ở một thôn nhỏ, hai mẹ con đã có thể ổn định sinh sống và đón chào đứa con gái của mình ra đời. Hai mẹ con họ quyết định sẽ giấu kín mọi quá khứ về gia tộc, về người cha đón mặt nhằm cho người em gái có cuộc sống vui vẻ không phải lo nghĩ.

Sau đó mọi thứ thì giống như khi này Takuto đã nhìn thấy rồi, cảnh gia đình hạnh phúc bên nhau thế nào và kể cả cảnh gia đình chìm trong máu tươi như thế nào. Chỉ đáng tiếc rằng vì cái chết của người anh trai mà hồi ức đã chấm dứt, Takuto không thể biết được gì xảy ra sau đó cả.

"Giờ nghỉ lại, có một điểm mà ta có không thể tin được là nó lại xảy ra."

"....." Takuto im lặng không nói gì chờ đợi cậu tiếp theo, thế nhưng cậu lại nuốt nước bọt, căng thẳng, cứ như là cậu đoán được tên này sắp nói cái gì vậy.

"Vào giây phút ta bị dồn vào chân tường và sắp phải đối mặt với cái chết thì trong não ta đột nhiên vang một tiếng thét không phải của bản thân mình, nó chỉ dẫn ta cách chống trả lại và thoát khỏi tình huống nguy cấp thật sự hiệu quả.... Nếu không phải là do mẹ ta ngăn cản thì ta đã....."

Run lên một chút và cố gắng lấy lại bình tĩnh, nó nói tiếp

"Bây giờ nghỉ lại.... Giọng nói đó giống người thật đó...."

"Mà thôi....." Nó thờ dãi

"Làm sao có thể xảy ra chuyện đó được chứ, khi đó chỉ sợ là ba người còn chưa có ra đời nữa là..."

"Đúng là... chuyện đó sao có thể xảy ra được nhỉ, chắc người trong lúc nguy cấp nên bị ảo tưởng đó thôi."

Takuto cố gắng lấp liếm lời nói nhưng trong cậu đã bắt đầu rối như tơ vò, liệu có thật là cậu vừa can thiệp thay đổi quá khứ hay không, liệu khi này nếu cậu im lặng thì quá khứ có như vậy hoặc sẽ rẽ theo hướng nào đây. Những vụ này trong M-A cậu coi có nhiều lắm đặc biệt là Anime về cái lò vi sóng cực kì hack não nào đó.

Thế nhưng bây giờ có nghĩ cũng không giúp được gì cả, cho nên Takuto gác mọi thắc mắc qua một bên

"Này.... nề tình ta cứu người một lần, để ta làm bánh với cô bạn thanh mai trúc mã của ta chứ."

Con ma trầm ngâm một lúc sau đó gật đầu, kể ra thì nó cũng đã làm bánh rất nhiều với mẹ và em gái mình cho nên bây giờ sự chấp nhận của nó đối với truyền thống đã giảm bớt, chưa kể nhìn thấy dáng vẻ tả tơi của Takuto nên nó cũng biết cậu đã vất vả rất nhiều để cứu nó rồi

"Người có thể làm với con gái, nhưng nếu ta cảm thấy thanh mai trúc mã của người không hợp thì phải chọn cô gái khác nhé."

Chọn người khác để bị từ mặt suốt đời á, anh đây là thằng liều chứ đâu phải thằng ngu. Tất nhiên chỉ nghĩ vậy mà không hề nói ra và sau đó cậu nghe nó nói tiếp

"Và người cũng dùng cái từ đó để gọi ta nữa, tên của ta trước khi chết là Shinji... Shinji Houjo... Còn em gái ta thì người đã biết rồi Akari Houjo... Còn mẹ ta.... Xin lỗi ta hiện tại vẫn chưa muốn nhắc tới tên của bà ấy..."

"Nếu nó đã giới thiệu tên của gia đình thì hẳn mối quan hệ sẽ trở nên dễ dàng hơn trước đây rồi. Tuy vẫn còn khúc mắc với hành động của người mẹ đó thế nhưng Takuto nghĩ rằng mình sẽ biết được điều đó nếu gặp ân nhân của ông khi đến Tohouku trong thời gian sắp tới."

Nghĩ vậy, Takuto rời khỏi không gian tăm tối này.

.....

Mở mắt ra Takuto thấy mình đang nằm trong một căn phòng lạ, nó không quý tộc như phòng của Riyumi lần trước, căn phòng này bình dân hơn nhiều,

nó không khác gì phòng của Takuto cả, chỉ có điều nó khá là đơn giản, Takuto có thể tưởng tượng rằng người sống ở đây hẳn là một người cao tuổi.

Takuto ngồi dậy, cảm thấy thân thể có chút rã rời, xem ra bị ăn hành ở không gian tĩnh thần cũng có ảnh hưởng đến cơ thể ở thế giới thật. Ngó nhìn đồng hồ treo trên tường đã điểm 8h30 tối, Takuto thăm than trẽ, cậu bước ra bên ngoài.

Sau khi mở cửa, đập vào mắt cậu là chiếc cầu thang hai chiều, có vẻ phía trên là sân thượng còn đi xuống là tầng dưới đất.

Bước xuống bên dưới đột nhiên Takuto nghe một giọng nói

- Dậy rồi à cậu nhóc.

Giọng một người con trai độ tuổi trung niên, nghe vậy Takuto nhanh chóng bước tới chỗ tiếng nói phát ra và cậu phát hiện rằng, nơi này là một tiệm thuốc đông y. Và người đang nói với cậu đang ngồi ở chiếc máy tính nơi quầy chính.

- Tôi thấy cậu ngất ở trong hẻm nhỏ nên mang về đây đó, cảm thấy khỏe chưa a

Takuto gật đầu, tuy có hơi rã rời nhưng cậu không muốn để cho người lạ quá lo lắng hay tò mò về chuyện bản thân mình.

- Cảm ơn anh, em có chút choáng váng thôi mà, không sao đâu.

- Thế à, vậy nhóc về được không, hay là để anh dẫn nhóc ra ngoài đường lớn gọi xe nhé.

Takuto lắc đầu, cậu có thể làm được điều đó

- Em tự đi được rồi, một lần nữa cảm ơn anh đã mang em về đây.

- Ừ không có gì, dù sao anh cũng đi qua con hẻm đó để mua đồ ăn tối

Anh ta chỉ chiếc bịch ở trên bàn sau đó lấy ra. Và trong giây phút đó....

Nấc lên vì kinh ngạc, Takuto giật mình, thứ đó không có gì lạ đối với cậu cả, và nó cũng không phải là yêu thích đối với cậu. Thế nhưng tại sao khi thấy nó, cảm nhận được mùi hương của nó lan tỏa trong không khí cậu lại không kiềm được muốn nếm thử vậy.

Mất Takuto nhìn chăm chăm vào nó và sau đó bị người trưởng chủ cửa hàng thấy, anh ta mỉm cười

- Thơm quá phải không. Nhóc đang đói bụng à, cũng phải thôi, mấy ổ Kinako pan này anh mua ở tiệm gần đây nhưng có thể nói là ngon nhất thành phố rồi đó. Nếu nhóc muốn mua anh sẽ cho địa chỉ, dù sao nó cũng cùng đường để ra khỏi khu chợ mà.

Nói rồi Takuto nhận lấy tờ giấy ghi địa chỉ từ người chủ tiệm rồi sau đó đi ra cửa. Do khá là uể oải nên Takuto định cuộc thẳng về nhà

Thế nhưng.....

"Thế quái nào mà mình cứ nhìn chăm chăm vô tiệm bánh này chi vậy không biết nữa."

Trên đường đi về nhà, quả thật là Takuto có thấy một tiệm bánh mì. Thế nhưng, tuy rằng đang đói cậu cũng không có ý định mua làm chi, về nhà ăn đồ nhà hẳn tuyệt vời nhất.

Vậy mà khi cảm nhận được mùi bánh mì thoang thoang trong không khí lại khiến đôi chân Takuto dừng lại nhìn chăm chăm xuyên qua cửa kiếng chỉ thiếu một điều là dán mắt lên cửa kiếng nữa thôi.

"Không được a..... Về nhà ăn cơm thôi....."

Takuto liên tục nhủ thầm như vậy và quyết tâm của cậu đã lên mức cao nhất. Cậu nhắc chân thực hiện hành động biểu hiện cho kiên quyết của mình. Và 3 phút sau....

- Cảm ơn quý khách đã mua hàng

(Le tác giả: Quyết tâm của nhóc vãi cả cao luôn đó nhĩ....)

Thờ dài cảm nguyên hai ổ Kinako pan mập ú ra ngoài, Takuto bước chân về nhà mà cậu không hề nhận ra rằng ánh mắt cậu đang lấp lánh các vì sao tỏa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vũ Trụ - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cuộc hẹn hò với thanh mai trúc mã part 1

Yah.... Yah....

Đang ở trong võ đường của ông nội, cầm trong tay tay một thanh bokken to bản loại dùng để luyện thể lực, Takuto đang cố gắng vùng vẫy liên tục không ngừng nghỉ. Do lấy được item siêu hiếm liên quan đến khả năng dùng kiếm nên Takuto quyết định mài đũa khả năng kiếm thuật của mình. Cậu quyết định mục tiêu tạm thời là phải làm được như một nửa lão quái vật cũng đang vùng vẫy kiếm bên cạnh.

Tuy có hơi thất lễ một chút khi gọi ông nội cậu là quái vật. Thế nhưng cứ tưởng tượng một người 65 tuổi vùng 1 thanh không phải là một thanh bokken cứng rắn như của Takuto đang sử dụng mà là một thanh tre dài gấp đôi của cậu và có độ đàn hồi rất cao.

Chưa kể trên đó còn có buộc một sợi dây bắt qua một chiếc ròng rọc trên trần nhà và đầu kia được buộc với sợi xích có gắn thêm 3 quả tạ 5kg nữa.

Đừng quên rằng vì thanh tre dài rất dẻo có tính đàn hồi cao nên nếu không tập trung sức thật mạnh thì làm sao có thể kéo được mấy quả tạ lên chứ. Một lão già sống quá nửa cuộc đời thế này mà còn làm được cái trò đó thì không gọi là quái vật chứ còn gọi là gì nữa.

- Ông có giấu tuổi thật của mình đi không vậy, mấy chục, 20 hay 30 vậy

Takuto thật sự rít lên khi nếm mùi khổ vùng thử thanh tre đó, tuy thành công nhưng đối với Takuto cũng chỉ là an ủi, cậu thậm chí không thể khiến cho đồng tạ lên hơn 2 cm trong khi ông cậu mỗi lần vùng là lên cả khúc. Takuto thật sự muốn khóc thét trước sự chênh lệch đáng cấp.

“Không biết nếu biến thành Tohka mình có làm vậy được không nhì.”

Takuto thầm nghĩ như vậy, khi biến hình cậu cảm giác được một luồng năng lượng trào dâng vô cùng sung mãn. Đáng tiếc là linh kết tinh vẫn chưa có phục hồi nếu không lần này Takuto muốn triệu hồi thử thiên sứ Sandalphon như Shido xem thế nào.

Sau khi khởi động xong thì Takuto cũng bắt đầu vào cuộc đối luyện nghiêm túc với ông mình, không, trong trường hợp này thì dùng từ ăn hành có vẻ thích hợp hơn.

Càng đánh với ông, cậu càng muốn đưa ông thành một ngoại lệ cho quá trình sinh lão bệnh tử của loài người. Cái gì mà cầm thanh kiếm bằng 1 tay mà còn đánh khiến cho Takuto dù cầm đỡ đòn bằng 2 tay mà còn muốn tê dại.

"Ông có danh hiệu Kenpachi trước tên gọi của ông không vậy trời..."

Thấy không thể cứng đối cứng với ông được, mặc dù đã biết điều đó từ khi mới vào trận đấu tập, nhưng Takuto cũng có chút tự tin sức trẻ của mình, đáng tiếc rằng tự tin suýt dẫn cậu đến với tự vẫn. Cho nên rốt cuộc Takuto đành phải dựa vào sự khéo léo nhanh nhẹn của mình để cố gắng kiếm thời cơ, thế nhưng bỗng dưng động tác ông cậu trở nên chậm lại nhưng vô cùng tinh tế không thừa thãi gạt đỡ đòn của cậu, rốt cuộc Takuto lại là người xuống sức trước.

- Sao thế... Không phải cháu tự tin vào khả năng vận động của cháu lắm sao, bây giờ khụy gối thờ hồng học vậy. Nếu thế thì chết bao nhiêu lần rồi đó.

Chống thanh kiếm trước mặt, ông cậu lên tiếng ngạo nghễ, quả là người có thể sống qua những ngày tháng bom đạn của thời đại trước có khác. Với những người như ông đây thì thật sự có tư cách để lên lớp với thế hệ trẻ rằng "Tụi nhóc bọn bây quá yếu."

- Đánh kiểu như ông thì có hỏ cũng chết chứ nói gì là người a.

- Vậy cháu sẽ chết nếu đối đầu với một con hổ à.

Câu hỏi chắc chắn mọi người sẽ đều cùng trả lời 1 đáp án. Thế nhưng nghe ông cậu nói vậy Takuto quệt mồ hôi trên mặt rồi loạng choạng đứng dậy điều hòa lại nhịp thở. Chỉ như vậy thì chưa ra sao cả, cậu thậm chí đã từng đánh với nửa bước quỷ thần cơ mà.

- Nếu được chọn cách chết... Thì cháu nghĩ rằng chết sau khi đánh bại thần linh kia....

“Nửa bước quỷ thần đã tạm coi như qua cửa vậy thì... Nhắm tới thần linh mà sống chết thôi nào.”

Và nghe cháu mình nói vậy ông nội cũng cười phá lên, nhắc thanh kiếm gỗ bắt đầu vào tư thế

- Cũng được lắm chứ... Khó khăn chính là những vết sẹo làm nên cuộc đời một người đàn ông chân chính. Càng khó khăn thì vết sẹo sẽ càng sâu, thế nên lao tới đây nhận sẹo đi Takuto....

Nắm chặt lấy thanh kiếm gỗ Takuto lại tiếp tục lao vào cuộc tập huấn. Cậu không chỉ có tập kiếm thuật mà cả cách chiến đấu tay không nữa kìa. Dù sao cũng là mùa hè lớp 10 lại bị hụt mất buổi tập huấn cho nên Takuto có khá nhiều thời gian rảnh rỗi cho nên Takuto tập ở đây đến tận trưa rồi cũng ăn ở đây luôn, và sau đó ngủ khoảng 1 tiếng lại dậy tập tiếp mãi đến 3 giờ chiều mới kết thúc buổi tập. Cậu cứ như một đệ tử nội môn trong võ phái nào ngày xưa vậy. Nhưng chỉ trong một ngày tập này mà ông cậu cuối cùng đã thu lại ấn tượng đối với đứa nhóc ngày xưa chỉ cần đụng tới chút võ là bỏ chạy mất dép.

- Cũng khá lắm, thế nhưng để ta nói cháu biết nhé, cách tập kiếm của ta là do bố của Kazuma, bạn của cháu chỉ đó. Ta không nghĩ ngờ rằng cậu ta cũng

dùng cách đó để tập đầu đấy.

Tiết lộ của ông khiến Takuto giật thót.

"Kazuma, chú mày là ai, nhân vật trong manga chiến đấu nào chui ra vậy."

Takuto nắm chặt tay thầm nhủ rằng mình phải tập luyện hơn nữa thì sau này mới có thể cùng với nó và Shouko làm mấy phi vụ không tương kia được. Mà cho dù nhà nó là võ đường thật đi chăng nữa, một học sinh cấp 3 bình thường có ai luyện tập kiểu đó đâu.

Thế mới nói, Takuto không nghĩ mình giống như là một nhân vật chính gì cả, đơn giản vì Kazuma và Shouko đã từng có những trải nghiệm khiến cậu nghĩ bọn họ thật sự mới là cặp đôi nhân vật chính. Tất nhiên là Takuto không phiền gì đâu, chỉ cần được cùng những người bạn thân quây tới bên khắp mọi nơi làm cho cuộc sống học đường thêm màu sắc là đã đủ với Takuto rồi.

- À mà này... Lát nữa cháu nên ghé tới chỗ Suzuno một chuyến đi

Nghe nhắc tới cô bạn gái mình, Takuto lập tức tạm dừng những suy nghĩ hiện tại và lắng nghe tiếp

- Buổi tối hôm qua con bé có ghé tới đây mục đích là xin lỗi ông... Tuy không hiểu lắm nhưng nói thật là ông có chút lo lắng đó

- Có chuyện gì sao, bộ cô ấy gặp phải chuyện gì à.

Ánh mắt Takuto sầm xuống khi nghe câu nói không được hay ho gì cho cam đó.

- Thực ra ông cũng không rõ, nó liên quan đến vật phẩm siêu nhiên. Chiếc vòng hôm bữa ta cho con bé bỗng dưng bị nứt rất nhiều chỗ. Giống như là bị rơi mạnh đất xuống đất vậy. Thế nhưng con bé khẳng định rằng nó không hề bị rơi mới lạ chứ.

Khi nghe đến đây Takuto càng lo lắng tợn, chỉ mới mấy ngày qua cậu đã suýt chết không biết bao nhiêu lần vì những thứ siêu nhiên này rồi, nếu Suzuno có chuyện gì ra, cậu chắc chắn sẽ....

Không dám nghĩ tiếp, Takuto siết chặt nắm đấm lại

- Ông từng nói rằng chiếc vòng đó không nguy hiểm đúng không. Với tính cách của Suzuno hẳn cô ấy sẽ không nói dối hoặc làm rớt nó một cách bất cẩn

- Ừ.... Tuy không biết rõ tác dụng nó là gì nhưng theo những gì ông nghiên cứu được chiếc vòng đó là bùa bảo hộ cho sự liên kết bền chắc. Nên ông không nghĩ nó có gì xấu xa cả.

"Con mà bây giờ đang chỉ cháu làm mochi, cơ bản cũng chẳng có xấu xa cả đâu ông, thế nhưng nó từng suýt nữa làm cháu giết chết em gái mình đó."

Suy nghĩ như vậy nhưng Takuto cũng không hề nói ra. Cậu chỉ biết rằng bây giờ mình đang cần phải tới gặp cô bạn gái của mình mới yên tâm được. Và nếu thật sự có gì không ổn thì cho dù phải chiến đấu với quỷ thần một lần nữa thì Takuto vẫn sẽ làm thôi bất chấp hiện tại vũ khí mạnh nhất của cậu là viên linh kết tinh vẫn chưa hồi phục.

Nói rồi Takuto lập tức phóng về nhà tắm rửa đàng hoàng rồi chạy qua nhà cô bạn gái. Thế nhưng cũng không thể qua trước mà không bao một tiếng cậu bật điện thoại lên nhắn tin cho cô ấy

- Mình đang tính ra chợ mua ít bột về làm mochi, đi cùng mình chứ.

Tuy kiếm có nhưng Takuto không nói dối về khoản mua bột, dù sao hôm qua chưa kịp mua đã phải vô không gian tinh thần đập nhau với nửa bước quỷ thần, kế hoạch hoàn toàn bị hủy bỏ. Cho nên cậu nắm lấy cơ hội này mời cô bạn thanh mai trúc mã của mình đi chơi một chút. Và rất nhanh sau đó tiếng điện thoại đã vang lên, khẽ ngó qua màn hình Takuto nở nụ cười rồi tiến thẳng đến mục tiêu công lược à nhầm mục tiêu bồi dưỡng tình cảm chứ, bé này công lực xong từ lâu rồi.

.....

Hôm nay, một buổi chiều khá là mát mẻ, không phải cái nóng rực lửa như muốn thử thách các cô gái đang chiến đấu trận bóng chày cũng nhiệt huyết không kém gì cái nóng mùa hè vào ngày hôm qua. Và đó cũng là thời tiết hoàn hảo cho các buổi hẹn hò của các cặp đôi.

Bấm chuông cửa nhà cô bạn gái, Takuto chờ chút thì cánh cửa mở ra, cô bé thanh mai trúc mã của cậu đã xuất hiện.

Trong bộ đồ áo thun hồng nhạt là chủ đạo, điểm thêm là những dải màu cầu vồng cộng thêm bộ váy trắng thể thao đầy mạnh mẽ, Suzuno đã thật sự khiến Takuto kinh ngạc.

Còn về bản thân Takuto thì cậu chỉ ăn diện khá đơn giản, một chiếc áo khoác xám và chiếc áo thun bên trong mà thôi. Trông đơn giản thế nhưng thật khó hiểu là trông cậu không hề đơn điệu vẫn tỏa ra được sức nổi bật.

Những tiếng xầm xì đánh của hàng xóm vang lên. Không phải họ không biết chuyện của hai người, thế nhưng việc bạn trai đến tận nhà bạn gái rủ đi chơi thì cũng có thể gọi là hiếm, thông thường thì cả hai sẽ hẹn nhau ở một điểm nào đó rồi mới bắt đầu tận hưởng giây phút ấm áp. Chỉ có những cặp đôi được gia đình công nhận mới có cái đặc quyền đón nhau ngay tại gia thế này.

- Được rồi mình đi thôi Suzuno.

Takuto quay bước thế nhưng Suzuno lại nắm lấy áo cậu sau đó nhẹ nhàng nói

- Khoan đã.... Cậu có thể đi ra chỗ kia được không

Tuy thắc mắc nhưng Takuto vẫn đi ra hướng cô bé chỉ và ngay lúc đó...

- Quả chúc mừng hồi phục đây, quả bóng chiến thắng oanh liệt trận đấu ngày hôm qua

Vừa dứt lời cô bé đã giơ cao chân chuẩn bị ném bóng.

Trước sự bất ngờ Takuto ngó mặt ra, thế nhưng, xin đính chính rằng cậu không ngó mặt ra vì bất ngờ. Bởi cái khoảng cách mà cô bảo cậu đứng là gần như cậu đã đối diện với nó rất nhiều lần trong quá khứ rồi, khoảng cách từ pitcher đến catcher. Và chưa kể ngày xưa thời gian cậu với cô ấy cùng tập với cô ấy có ít gì.

vậy Takuto bất ngờ là vì cái gì mới được chứ. Thật ra cái khiến Takuto bất ngờ đơn giản hơn nhiều. Đừng quên một điều rằng, Suzuno hiện đang mặc váy ngắn chưa tới đầu gối chưa kể những lần gió nhẹ khiến cho khi cô giơ cao chân thì chiếc váy cứ phất phới thoáng vừa nhẹ nhàng thoáng lộ ra cảnh tượng mộng mơ bên dưới nó như kêu gọi mọi người nhìn ngắm lại vừa che giấu như thiếu nữ e thẹn vậy. Cảnh phong quang như vậy quả thật rất dễ khiến người ta điên cuồng.

Thế nhưng tình huống này có thật sự ổn không, chuẩn bị bắt bóng của nữ chủ tướng sở hữu đường bóng trên 140 km/h mà lại để tâm trí lên mây như vậy thì chắc chắn ăn bóng vào mặt rồi nhập viện rồi.

Và thêm một điều nữa Takuto biết chắc chắn rằng khi ném bóng với cậu, Suzuno tuyệt đối không bao giờ nương tay cả. Có thể nói rằng nếu đội bóng của Suzuno cho Takuto chơi ở vị trí catcher thì cho dù là Tsukasa Eriko cũng sẽ hoàn toàn vô phương chống đỡ không lên nổi base 1 nói chi là homerun. Đáng tiếc là nam nữ cách biệt....

(Le tác giả: tag gender bender để làm gì vậy.... Nếu nhóc muốn thì...)

Biết vậy mà bây giờ cậu còn dám lơ ngơ khi chụp bóng của cô ấy, liệu Takuto có phải là điếc không sợ súng, hay cậu có thuộc tính Run M cực mạnh như cái tên thuyền phó của không hạm Fr*xin*s trong D*te *live, đang nghĩ muốn ăn thử quả bóng toàn lực của cô bạn thanh mai trúc mã của mình ngay vào mặt.

"Đây không phải gag manga, bóng đập vào mặt chỉ làm mặt lún xuống một lỗ sau đó hồi phục như đúng rồi. Đây là thực tại.... Nhưng.... thấy được quần lót của Suzuno đang mặc trong buổi hẹn hò này là món quà cực phẩm nhất rồi...."

Đó hẳn là những gì cậu sẽ trả lời nếu có ai hỏi rằng cậu có thuộc tính Run M hay không. Tất nhiên là trong trường hợp cậu qua được cú bóng này cái đã.

Chỉ giây người trong giây lát mà quả bóng đã xuất hiện trước mắt Takuto rồi.

Và trong khoảnh khắc đó không ai rõ được bằng cách nào mà Takuto lại có thể vừa kịp né đầu qua một bên lại có thể giơ bàn tay ra chặn đứng hoàn toàn đường bóng sừng sần bằng tay không, cho dù là một cầu thủ bóng chày nhà nghề cũng tuyệt đối không dám làm điều đó. Nếu ai chú ý kỹ sẽ phát hiện tay chụp bóng của cậu đang có những luồng sáng xanh nhạt lượn lờ xung quanh nhưng vì trời sáng nên khá là khó thấy.

"Mạnh thật đấy. hơn 140 km/h chứ không đùa. Cũng thật may mắn là mình kịp vận năng lượng thần bí đó để chụp được bóng."

Cảm nhận được nhiệt độ quả bóng đang quay trong tay mình Takuto cũng rất kinh ngạc. Tuy khi nãy có bất ngờ vì thật thế nhưng Takuto nhanh chóng khởi động thứ sức mạnh mình có được khi chiến đấu với con quỷ thần và được buff toàn diện nên có thể cảm nhận được đường bóng.

Cậu có thể né tránh nhưng Takuto sẽ không né, bởi vì đây là quả bóng chiến thắng mà Suzuno đã nỗ lực đem tới cho cậu. Thế nên cho dù biết mình đang thể hiện hơi quá ở chỗ đồng người nhưng Takuto vẫn chọn bắt bóng bằng tay không của mình.

Thấy được Takuto đã chụp được cú bóng mạnh nhất của mình Suzuno cũng mỉm cười nhẹ nhàng.

- Đúng là Takuto, mình luôn biết là cậu làm được mà.

Nhìn nét mặt của cô ấy, Takuto biết được rằng, cô ấy sẽ luôn tin tưởng cậu lúc nào cũng bắt được những cú ném của mình cả. Đây không phải là sự tin tưởng mù quáng mà là thật sự cô biết điều đó sâu trong tâm trí mình.

- Cậu thật sự cố gắng hết mình trong trận đấu hôm qua nhỉ.

Cầm quả bóng chiến thắng trong tay, cảm nhận được rõ ràng đường bóng của cô bạn gái mình, Takuto cũng hiểu được đối với con gái để đạt được tốc độ này thì chỉ bằng luyện tập là rất khó chỉ có qua ma sát với những trận đấu khốc liệt mới có thể đạt được mà thôi.

Takuto nhẹ nhàng đưa tay mình ra

- được rồi... vậy mình đi thôi nào..... Hôm nay mình sẽ giới thiệu cho cậu chỗ mua bánh mì cực đỉnh.

- Vậy thì mình rất mong chờ đó

Nhẹ nhàng nắm lấy tay Takuto, Suzuno mỉm cười vui vẻ nói trông khá là háo hức.

Và nếu đã nói tới bánh mì thì chắc chắn Takuto sẽ dẫn bạn gái mình đến chỗ ngày hôm qua mình mua, và khi đến nơi...

- Sao đông quá vậy, hôm qua mình nhớ đâu phải xếp hàng như vậy đâu ta....

Một người con gái đứng trên Takuto quay xuống nói.

- Xem ra cậu không biết rồi a. Hôm nay là ngày có món bánh kem siêu hiếm do đích thân chủ tiệm nghiên cứu hàng tháng. Và đúng như thế món bánh kem này chỉ có duy nhất ngày hôm nay có bán bánh kem mà thôi. Sang tháng sau có thể là món khác rồi, nên những người yêu thích bánh kem của tiệm đều chờ đợi ngày hôm nay đó.

Quả thật là nhìn lên trên Takuto toàn thấy những cô gái đứng xếp hàng xem ra món bánh kem này thật sự 1 tháng mới có một lần a. Hôm qua khi cậu mua thì chỉ là các loại bánh mì thông thường mà thôi.

- Món bánh hàng tháng sao, cậu muốn ăn không, thì mình xếp hàng chờ.

- Tất nhiên là mình rất mong chờ tiệm bánh do cậu giới thiệu mà

Takuto gật đầu sau đó lắc đầu.

- Thứ mình giới thiệu cậu không phải là bánh kem một tháng một lần này, mà là thứ bình thường hơn nhiều nhưng nó thật sự rất ngon. Hôm qua mình đã ăn 2 ổ mà vẫn còn thèm đó.

Nghiên đầu tự hỏi món đó là gì, độ mồi của Suzuno khiến cho tim Takuto suýt nhảy lên. Cậu nhanh chóng trả lời cô bạn gái của mình trong khi giọng nói lên cao.

- Kinako pan ở đây là tuyệt nhất đó.

Nghe Takuto nói Suzuno cũng có chút thắc mắc, đã chơi với nhau từ lâu mà cô không biết cậu thích ăn Kinako pan đó, nếu không hẳn cô đã học cách làm rồi. Không phải Takuto ghét ăn bánh mì, thế nhưng trong khoản ăn uống Takuto lại giống người Nhật truyền thống thích ăn cơm là trên hết. Cậu lại ít ăn ngoài bữa cho nên khi thấy Takuto bây giờ bắt đầu ăn ngoài bữa lại là kinako pan.

- Mình không biết là cậu thích ăn kinako pan đó....

Takuto gãi gãi đầu cười cười nói

- Mình cũng không rõ lắm, hôm qua đang đói lại đi ngang qua đây bị mùi hương của nó cuốn hút nên mua 2 cái ăn thử thành ra thích ăn ở đây luôn

“Ăn thử mà mua tới 2 cái sao, rõ ràng là cậu đã thích thứ này trước cả khi mua nó mà chẳng qua là tiệm này ngon thôi. Lại thật đó nhỉ”

Tuy nghĩ thế nhưng Suzuno cũng không có nói ra, chỉ cần cậu thích là được rồi và nó cũng không là sự việc gì bất thường cả.

- Mình chắc cũng thử một cái Kinako pan đi và thêm một cái bánh kem hàng tháng nữa, để làm quà cho cô bạn khách trọ hôm qua giúp mình nấu bữa tối.

Nói rồi Takuto cùng với Suzuno xếp hàng, vì số lượng bánh có hạn nên cậu nhường cho cô bạn gái đứng trên để thêm phần chắc chắn. Thế nhưng có vẻ lo lắng của Takuto là thừa, khi cô ấy mua bánh xong thì người bán hàng vẫn chưa tuyên bố đây là bánh cuối cùng. Tới lượt Takuto....

- Chúc mừng cậu là người khách cuối cùng mua được cái bánh 1 tháng 1 lần này, giống như người đầu tiên mua, người cuối cùng mua sẽ được giảm giá, nếu con trai giảm 1 nửa, con gái giảm 2/3.

Ngay lập tức Takuto cảm thấy thế giới tràn ngập sự ghen tức hướng về phía cậu. Người cuối cùng có thể ăn chiếc bánh 1 tháng 1 lần, hẳn phải có vận khí đáng ghen tị chứ nhỉ.

Mọi người đã giải tán sau khi nghe tuyên bố thế nhưng...

- Ano....

Giọng của một đứa trẻ vang lên, Takuto quay lại thì thấy một nhóc shota có vẻ là con lai giữa Nhật Bản và Tây Phương, chắc khoảng 9-10 tuổi đang ngước nhìn mình với vẻ thành khẩn

- Anh có thể nhường cho em chiếc bánh cuối cùng này được không, em sẽ trả anh tiền gốc của nó.

Những tiếng xầm xì vang lên có vẻ coi thường hướng tới đứa bé đó, hẳn là vậy rồi, nếu muốn mua lại đồ quý từ người khác phải trả ít nhất gấp rưỡi cho trị giá gốc, thế mà đứa nhóc này chỉ nói trả bằng giá gốc thì đúng là có chút ngây thơ. Trong suy nghĩ của mọi người nếu Takuto là người tốt hẳn sẽ đồng ý với cái giá này còn nếu là người biết lợi dụng thì... Và chắc chắn sẽ không có việc cậu nhường chỗ, đã tốn công xếp hàng thì hẳn là người thích ăn rồi a. Thế nên mọi người đều thử xem phản ứng của Takuto như thế nào.

Trước lời yêu cầu đó, Takuto nhíu mày suy nghĩ sau đó cậu khẽ lắc đầu.

- Anh không thích bán lại đồ anh mới mua đâu a.

Đối diện với sự từ chối của Takuto, mặt đứa nhóc xụ xuống thất vọng quay bước và bàn nắm chặt lấy túi quần, hẳn nếu có nhiều tiền thì nó sẽ cố gắng ra giá cao hơn rồi. Thế nhưng chỉ sau khi nó bước đi 1, 2 bước thì...

- Anh nói không thích bán lại, thế nhưng anh không phiền việc đổi lấy 2 cái Kinako pan cho cái bánh kem anh sắp mua đâu a

Như được cứu từ địa ngục lên thiên đường mặt cậu nhóc sáng rỡ lên sau đó lập tức chạy vô cửa hàng mua mấy cái Kinako pan mập ú còn đang nóng hổi.

- 2 cái thôi mà, sao tới 3 cái thế.

- Em mua tặng cho chị này một cái nữa

Thằng nhóc chỉ Suzuno đang đứng bên cạnh Takuto sau đó nói tiếp

- Chị này là bạn gái của anh phải không, khi nãy em ở dưới nghe nói rằng chị ấy sẽ mua một cái nên em tặng coi như cảm ơn anh luôn

Khi nghe điều đó Takuto và Suzuno cũng có chút buồn cười, rõ ràng khi nãy còn buồn bã thế nhưng bây giờ lại lộ ra nét tinh ranh khá là hợp với tuổi. Để cảm ơn Takuto cho nên thằng nhóc tặng quà cho người mà nó đưa ra phán đoán là bạn gái cậu, không thể nói là cái lối suy nghĩ này đúng là khá tinh ranh trưởng thành đó chứ.

- Bây giờ em phải em về đưa bánh cho onee chan, cảm ơn và tạm biệt hai người nhé.

Cúi đầu một cách lễ phép thằng bé quay bước chạy về phía đằng xa còn Takuto thì trông theo một cách khá là đắm chiêu không biết cậu đang nghĩ cái gì. Thế nhưng cậu rất nhanh phục hồi lại, đang hẹn hò với bạn gái Takuto không muốn để việc khác làm phân tâm mình.

- Cậu đúng là tốt bụng thật đó

- Cũng không có gì a, mình đã nói rồi đúng không, mình không có hứng thú với chiếc bánh 1 tháng đó 1 lần đó, vậy nên cho nó một chút cũng không sao cả.

Nếu suy nghĩ vậy tại sao Takuto không nhường chỗ cho thằng nhóc mà còn nói nó đổi Kinako pan làm chi cho rắc rối. Thực ra cũng dễ hiểu, giá của chiếc bánh 1 tháng 1 lần đó nếu mua cuối sẽ được giảm 1 nửa thế nhưng, cái một nửa đó lại lớn hơn kha khá so với 2 chiếc Kinako pan. Vậy nên mới có chuyện thằng nhóc đó mới mua 3 cái để cảm ơn chứ...

Thế nhưng Suzuno có chút sai lầm rằng, Takuto làm vậy chỉ vì lòng tốt mà cậu làm vậy bởi vì on nghĩa là phần lớn. Khi nãy thằng nhóc ngược lên xin cậu bán lại chiếc bánh kem thì Takuto đã thấy thứ đeo trên cổ của nó. Sợi dây chuyền đó giống hệt thứ mà cậu đã thấy trong trải nghiệm quá khứ của Shinji, con ma dạy cậu làm mochi, món quà đầu năm của mẹ đã tặng cho nó

"nếu được lưu truyền suốt bao nhiêu năm tháng thì hẳn đó là một vật có giá trị không nhỏ."

Tuy nghĩ vậy nhưng đang ở cuộc hẹn nên Takuto tiếp tục cùng Suzuno đi tới chợ cho mục đích chính là mua bột làm mochi.

Bạn đang đọc truyện *Kể Kể Thừa Vũ Trụ - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cuộc hẹn hò với thanh mai trúc mã part 2

Tuy kế hoạch là vậy nhưng hai người bọn họ lại không tìm đến cửa hàng bột ngay mà ghé qua khu rau củ thực phẩm.

Là con gái của một chủ nhà trọ nên Suzuno cũng khá là vất vả. Một trong những nhiệm vụ của cô là phải đi chợ để mua nguyên liệu làm thức ăn cho mọi người. Nếu đi học thì cô bé sẽ đi chợ vào lúc sáng sớm và những buổi chiều không có lịch tập câu lạc bộ. Thế nhưng trong kì nghỉ hè này thì thời gian cũng tương đối là thoải mái cho nên buổi sáng Suzuno có thể đi chợ trễ hơn và buổi chiều có thể đi chợ sớm hơn để không bị vướng vào cảnh đông người.

- À.... mấy trái dưa hấu này trông ngon ghê nhỉ, 1600 yên, rẻ quá trời luôn a, phải mua mới được, đêm hè mà có dưa ăn là tuyệt vời lắm đó.

Thế là Takuto đã có thêm công việc nữa là xách dưa giùm bạn gái cậu, đối với Takuto thì cái này chỉ là chuyện vặt chưa kể nếu cần cậu có thể xài buff nữa chứ.

Món tráng miệng đã được quyết định, tiếp theo là tới các nguyên liệu cho bữa ăn gia đình. Là một khách hàng quen thuộc nên Suzuno được mời chào khá nhiều từ các chủ gian hàng. Cậu là cô ấy đều có chung một ước muốn là mở tiệm ăn gia đình thế nên khi hai người đi chung với nhau thế này rõ ràng mối quan hệ đã tiến thêm một bước.

- À con cá này có vẻ ngon đó., cậu thấy sao Suzuno

Cầm một con cá trên tay, Takuto lên tiếng hỏi bạn gái mình trong khi cô ấy đang lựa rau củ trong những cái rổ để từng bịch rau xanh mơn mơn.

- Cũng được đó, thế nhưng hôm nay mình sẽ làm thịt cuộn rau củ cho nên con cá này sẽ để trong tủ lạnh.

- Được rồi vậy mình sẽ tìm cho cậu miếng thịt ngon nhất

- Cám ơn nhé.... Mà cậu có cảm thấy nặng không. Để mình xách hộ một ít nhé

- không sao đâu mà, đôi vai của nữ pitcher giỏi nhất Nhật Bản phải được bảo vệ thật kĩ chứ.

- Không được, cậu đã xách trái dưa là đủ nặng rồi, vậy mình sẽ xách những nguyên liệu khác

Nói rồi Suzuno chạy tới giành mớ nguyên liệu trên tay cậu, vì nấu cho nhiều người nên cũng không thể nói là ít được, nhưng Suzuno vẫn giữ ý định chia sẻ gánh nặng với bạn trai mình. Trông hai người thật sự như một đôi vợ chồng trẻ vậy đó.

Và điểm đến tiếp theo chính là mục đích của cuộc hẹn hôm nay mua gạo nếp mochigome để làm ra bột mochi. Khi đến cửa hàng gặp nhân viên nói ra yêu cầu thì hai người được dẫn tới chỗ mình cần, Suzuno lên tiếng hỏi.

- Vậy mình sẽ mua bột về làm loại nào vậy, shiratomako hay là mochiko.

Ngẫm nghĩ một chút sau đó Takuto lắc đầu.

- Nói thật với cậu rằng, mình còn không biết hai thứ này khác nhau ở điểm nào cả

- Ờ..... Không phải ngày xưa cậu với mình hay xem ông và bố cậu đã làm mochi lắm hay sao.

- Thì khi đó coi vì một phần tò mò, hai là truyền thống gia đình, chứ vài năm gần đây mình hay chuồn sớm lắm.

- thế nhưng tại sao bây giờ cậu lại muốn làm mochi thế

"Vì trả ơn cho một con quỳ và một phần cũng muốn làm chung với cậu nữa a."

Suy nghĩ vậy nhưng Takuto chắc chắn sẽ không nói thế cậu viện đại cái có

- Dù sao ông cũng cao tuổi nên mình nghĩ sẽ tiếp quản truyền thống gia đình.

Tuy lấy ông cậu ra bịa chuyện nhưng Takuto cũng không hoàn toàn nói dối, đơn giản bởi vì là ông cậu còn quá mức phong độ có thể sẽ không cần phải thay thế trong mấy năm tới. Cậu chỉ không nói về phần sẽ mời Suzuno cùng làm mochi năm mới để tăng quan hệ thân thiết hai nhà.

- À mò.... Vậy thì cậu càng phải biết về sự khác nhau của hai loại bột đó chứ.

Gãi đầu trong ngượng ngùng, Takuto cũng không có nói gì cả, con ma chỉ kịp hướng dẫn cậu cách đập bánh thôi chứ đã kịp chỉ cậu khâu nguyên liệu đâu mà cậu nắm được chứ, và rồi cậu nghe Suzuno tiếp tục

- Được rồi, để mình nói cho cậu sự khác biệt của hai loại đó vậy

Nói rồi Suzuno bắt đầu giải thích. Thì ra Cả 2 loại bột nếp Mochiko và Shiratomako đều được làm từ gạo nếp, chúng chỉ khác nhau quá trình chế biến.

Mochiko được xay nhuyễn từ gạo nếp thành bột. Nếu làm bánh mochi bằng loại bột này thành phẩm sẽ dai và ít có tính đàn hồi.

Và còn về Shiratomako thì được làm từ nếp ngâm mềm, sau đó xay nhuyễn với nước, vắt cho khô, bẻ vụn bột và phơi khô, vì vậy Shiratomako thường có dạng cục.

Còn nếu bàn về ưu nhược điểm thì mochiko khá là dễ nhào hơn, nhưng shiratomako thì lại cho ra thành tốt, hương vị và hình dáng bánh đẹp mắt hơn.

Trước sự thông thạo của bạn gái mình Takuto cũng phải kinh ngạc

- Cậu còn hiểu về mochi hơn cả mình, người mà gia đình có truyền thống làm mochi cơ đấy chứ.

- Trong nhà trọ của mình có cô bạn mà người quen của cô ấy rất thích ăn mấy thứ đồ ngọt này mà, nên cô ấy cũng hay tự làm lắm, mặc dù không đến mức truyền thống như cậu. Vậy cậu tính chọn loại bột nào để làm đây.

Suy nghĩ một chút Takuto về cách làm mà đặc điểm Takuto đưa ra sự lựa chọn của mình, Shiratamako tuy giai đoạn có chuẩn bị có hơi phiền phức hơn mochiko thế nhưng thành phẩm lại cho ra tuyệt vời, nó giống câu có nỗ lực có hồi báo, vậy nên hãy làm thôi nào. Nói rồi Takuto bắt đầu ngồi xuống xem xét các loại gạo và lên tiếng trả lời với Suzuno đang ở đằng sau lưng mình.

- Shiratamako là tốt nhất, tuy nó có thể gặp khó khăn ở phần nhào bột thế nhưng mình tin trợ thủ của mình sẽ làm được mà không chút khó khăn nào.

- Trợ thủ..... cậu tính nhờ ai giúp à...

Giọng nói của Suzuno có chút ngập ngừng khi nghe nói Takuto định làm chung với ai đó.

- Ủ.... Cô ấy giỏi lắm đó, hẳn sẽ làm tốt công việc phối hợp đập nhồi bánh với mình thôi a.

- Vậy sao....

Giọng Suzuno bây giờ đã bắt đầu có chút thất vọng và u buồn lẫn vào đó

- Chứ sao nữa, cô ấy đường đường vừa là nữ pitcher chủ lực vừa là nữ batter mạnh nhất thành phố mà làm sao không giỏi cho được, khả năng cảm nhận và sử dụng lực của bàn tay, cổ tay và vai, hẳn phải thuộc hạng nhất còn gì a.

Khi nghe câu nói đó tim của Suzuno đập thịch một cái và ngay sau đó Takuto quay lại với cô trong nụ cười thể hiện sự tin tưởng không gì đo đếm được.

- Vậy nhờ hết vào cậu đó, Suzuno, trợ thủ của mình.

Nở nụ cười nhẹ nhàng nhưng nặng trĩu niềm hạnh phúc Suzuno khẽ gật đầu nhưng cũng thật dứt khoát.

Sau đó thì cậu đã mua gạo về chuẩn bị cho quá trình học làm bánh của mình, thế nhưng khi thanh toán cậu phát hiện rằng mình không đủ tiền, có vẻ như khi này mua chiếc bánh 1 tháng 1 lần khiến cho Takuto gần như trở thành giai cấp vô sản. Không còn cách nào khác cậu đành rút tấm thẻ tiết kiệm của mình.

- Được rồi, mình đi ra rút tiền một chút đây, cậu chờ ở chỗ này nhé

Sau đó Takuto chạy nhanh ra ngoài kiểm chỗ máy rút tiền, bỗng dừng khi đó...

- Cướp! Cướp! Ai giúp tôi với.

Tiếng kêu đó phát ra từ một người phụ nữ trung niên khoảng 30 tuổi, cô ấy có vẻ bị giật mất túi. Hiện tại tên cướp đang điên cuồng chạy vừa lấy dao ra vung loạn xạ. Mọi người trong chợ sợ quá và không muốn gặp rắc rối đều tránh đường cho tên đó chạy. Nhưng Suzuno ngay lập tức lao ra chặn đường tên cướp la lên:

- Không được chạy, trả túi đồ lại cho cô ấy

Tên cướp thấy mình bị cản đường càng tức giận điên cuồng phóng tới và gầm lên

- Con nhóc khôn khiếp! Nếu mày muốn chết thì tao cho mày chết!

Takuto ở đằng xa thấy tên cướp lao lên tính đâm chết Suzuno và cậu nhận rõ sự run rẩy sợ hãi của Suzuno nhưng vẫn không tránh đường, điều đó đã khiến cậu ta nổi khùng. Cậu tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ ai dám làm đau Suzuno cả, nghĩ vậy Takuto bắt đầu vận sức mạnh bí ẩn và nhanh như chớp đã lao lên, thế nhưng hiện tại khoảng cách đã khá xa cho dù có chạy nhanh cách mấy cũng không kịp nữa rồi.

"Không còn cách nào khác đành phải xem vận khí của hần có phải chết không vậy...."

Móc trong túi ra một quả bóng chày, Takuto bắt đầu vào thế ném, cậu không muốn phải sử dụng quả bóng chiến thắng của Suzuno cho những việc thế này thế nhưng, bây giờ ngoài nó ra thì không còn cách nào khác

- Trúng này....?

Thét lên một tiếng bất chấp hậu quả, Takuto ném ra một đường bóng như súng đạn, nếu tên cướp ăn chiêu này vào chỗ hiểm chắc chắn sẽ tử nạn đương trường bởi vì mặc dù ở khoảng cách khá xa nhưng với cơ thể đã được cường hóa bởi sức mạnh bí ẩn thì lực tác động của quả bóng này đủ làm vỡ cả đá tảng đó chứ, thế thì thân thể của một tên cướp thì đáng cái gì.

Nhưng quan trọng nhất nếu giết hần ở đây chắc chắn sẽ gặp cảnh sát, và mất rất nhiều thời gian giải quyết vụ việc, chưa kể sẽ gây rắc rối không cần thiết sau này nữa.

Biết vậy mà Takuto vẫn ném, cậu sẽ sẵn sàng chấp nhận mọi thứ chỉ để bảo vệ bạn gái của mình

Đường bóng lao đi loang loáng thẳng về phía hiện trường. Tên cướp vẫn cứ găm thét vung dao liên tục trong khi vẫn không giảm tốc độ lao tới con bé đang ngăn cản mình.

và đột nhiên hắn thấy một ánh chớp xẹt qua và sau đó là một tiếng rầm lớn.

Ngó về phía tiếng động ánh mắt của hắn bây giờ đã không còn sự điên cuồng nữa mà là sự kinh hãi, một cái lỗ ở dưới đất và bên cạnh đó là một quả bóng cháy.

Sau khi thấy được sự tàn phá kinh khủng tưởng chỉ có ở trong phim đó, tên cướp quay qua để tìm kiếm người vừa ra tay thì...

- Ác quỷ..... Ác quỷ.....

Chỉ nói được như vậy, tên cướp tỏ ra sợ hãi cùng cực quay bước bỏ chạy thậm chí quăng cả con dao xuống sàn và rất nhanh sau đó hắn đã bị mọi người không chế bắt lại.

Mọi người xung quanh vỗ tay hoan hô cậu nồng nhiệt, nhất là cú ném hết sức tuyệt vời đó. Thế nhưng Takuto không quan tâm đến bất cứ cái gì khác ngoại trừ cô bạn gái cậu, Suzuno người như bị thoát lực ngồi bệt xuống đất. Takuto bước đến gần rồi la lên trách cứ:

- Tại sao cậu làm vậy Suzuno? Cậu có biết tên đó muốn giết cậu không?

Thấy được vẻ lo lắng vừa tức giận vừa quan tâm trong ánh mắt và lời nói của Takuto khiến Suzuno vô cùng hạnh phúc nói trong nước mắt rơi trên khuôn mặt dễ thương

- Đúng! Mình sợ lắm! Khi hắn nói vậy... Mình rất sợ... Nhưng... Mình biết cậu chắc chắn sẽ cứu tớ mà Takuto kun.

Takuto thấy những giọt nước mắt sợ hãi của Suzuno cũng không tiếp tục trách cứ mà nhẹ nhàng dịu cô ấy dậy và dịu dàng an ủi

- Không sao đâu Suzuno! Cậu rất tốt bụng, tớ biết điều đó mà, nhưng sau này nếu có chuyện như thế này hãy để tớ giải quyết, dù sao cậu cũng là con gái, đừng nên làm những việc nguy hiểm như thế.

Suzuno nghe vậy mỉm cười khiến Takuto đỏ mặt

- Ừ... Cảm ơn cậu Takuto kun.

Sau một lúc thì cảnh sát tới đưa tên cướp tới đồn công an và Takuto cùng Suzuno đi theo để làm chứng cho người phụ nữ trung niên kia. Sau khoảng 20 phút thì cậu được trả về, một người công an vỗ vai cậu và nói

- Cậu làm tốt lắm, đàn ông con trai phải đưa lưng mình ra để bảo vệ người con gái của mình chứ

Nghe vậy, cả hai bạn trẻ mặt đỏ lừ, và người công an cũng đi vô tiếp tục công việc. Sau đó, hai người cùng nhau ra về trong tiếng cười đùa.

Bây giờ hãy điểm lại những gì bọn họ đã làm này tới giờ chính là mua bánh mì, ghé chợ mua nguyên liệu về nấu ăn, vẫn chưa có gì là liên quan đến một cuộc hẹn hò cho lắm, tất nhiên là đi chung với nhau cùng nhau trải qua những thời khắc vui vẻ thì cũng là hẹn hò rồi, thế nhưng có vẻ Suzuno vẫn chưa hài lòng lắm, cô lên tiếng

- Dù sao cũng còn sớm, mình muốn tới chỗ này một chút.

- Cũng được, vậy thì chúng ta đi thôi

Gật đầu đồng ý có vẻ như Takuto cũng chưa muốn kết thúc cuộc hẹn hôm nay lắm cho nên cậu theo sự dẫn đường của Suzuno và đến nơi cô ấy muốn. Và nơi đó là....

- Nơi này.....

Takuto lên tiếng khi thấy đích đến của cô bạn gái. Nơi đây có thể nói là một trong những nơi quan trọng nhất của cậu ở thành phố này.

- Cũng 3 năm rồi nhì, kể từ lần đó.

Takuto gật đầu, khu công viên này là nơi gắn kết kỉ niệm của 2 người, nó được khánh thành đúng vào ngày sinh của họ, cho nên trong thâm tâm của Takuto và Suzuno luôn coi công viên này là món quà mà thành phố đã tặng để chúc mừng 2 người vậy.

Tuy cách nghĩ đó có hơi trẻ con không hợp với tuổi lắm nhưng quả thật Takuto và Suzuno đã trải qua rất nhiều kỉ niệm đối với công viên này. Mãi cho đến khoảng thời gian cách đây 3 năm khi Takuto kết thúc mùa hè năm lớp 7 và chuẩn bị vào lớp 8 thì không còn tới công viên này nữa.

Và bây giờ khi bước vào đây, Takuto bắt đầu chìm trong những hoài niệm quá khứ.

Đi được một lát, hai người ngồi lên chiếc xích đu tưởng chừng như thời gian không thể tác động được lên nó vậy

- Vẫn cảm giác này đúng không Suzuno, nếu có thứ gì thay đổi hẳn là tầm nhìn của chúng ta thôi nhỉ.

- đúng vậy nhỉ..... Nếu không phải là tầm nhìn chúng ta đã khác so với hồi xưa thì mình vẫn còn tưởng là chỉ mới hôm qua thôi đấy chứ

Cũng đã nhiều năm kể từ khi cậu ngồi lên chiếc xích đu này, Takuto ngó sang cô bạn gái của mình, cô ấy vẫn tận hưởng giai điệu đong đưa nhẹ nhàng của chiếc xích đu với tâm trạng thoải mái, cậu khẽ nhìn lên cánh tay nơi chiếc vòng đang được đeo trên đó. Nó cũng là mục đích tối thượng mà Takuto đặt ra cho mình ngày hôm nay, cậu phải làm cho rõ chiếc vòng đó có thật sự gây nguy hiểm cho cô ấy không.

- Nói tới chiếc xích đu này, hình như có lần hồi nhỏ cậu bị té vì nó rồi nhỉ, khi đó mình cứ nghĩ là cậu sẽ khóc như hồi bị con chó đó dọa chứ.

Đúng là ngày xưa khi cùng cậu chơi ở đây Suzuno bị chiếc xích đu này cho hôn mặt đất khi đó Takuto vô cùng hoảng sợ chạy đến an ủi nhưng có vẻ như ngày từ nhỏ Suzuno đã là cô gái mạnh mẽ, cô ấy không hề khóc hay kêu rên một tiếng nào cả.

- Khi đó mình nghĩ cậu thật sự bất ngờ và khâm phục khi cậu quay lại nhìn mình với nụ cười đó, mặc dù là tới cuối cùng mình vẫn phải cõng cậu về nhà vì cái chân bị thương.

- Hề.....

Suzuno kéo dài âm thanh của mình

- Mình không muốn nghe điều đó từ người trực tiếp khiến mình bị té đâu a.

Giku..... Nắc lên một tiếng sau đó Takuto cười méo mặt trước sự phản trả của cô bạn gái cậu khẽ đưa tay gãi trán.

- Đúng là thế thật nhỉ

Đúng là khi đó vì chiều lòng cô bạn thời thơ ấu nên Takuto đã cố gắng hết sức đẩy chiếc xích đu cao nhất có thể, thế nhưng cậu đã không kiểm soát được và sợ ý khiến Suzuno bị ngã. Sau đó cậu ra đỡ cô bé dậy thăm than không ổn. Hai nhà sau việc ngày sinh hai đứa cùng ngày lại cạnh nhau nên đã trở thành thân quen tựa như biết nhiều năm rồi vậy, nếu cậu làm Suzuno khóc thì chỉ ăn một, nhất là ông cậu với bố cậu lại cho cậu ăn hành trong mấy bữa luyện tập nữa mất.

Thế nhưng... trái với suy đoán của cậu, tuy khi té xuống Suzuno có chút run rẩy thế nhưng ngay lập tức cô quay lại mỉm cười với cậu tựa như không hề có tí đau đớn gì. Khi đó Takuto thật sự rất khâm phục Suzuno, cô bé chỉ mới mấy hôm trước còn bị con chó dọa sợ phải cần cậu đuổi nó đi dùm.

- Cậu biết không Takuto, khi mình té, mình rất đau, cũng như những đứa trẻ khác cơ thể mình run lên dữ dội, những giọt nước mắt chuẩn bị trào ra thế nhưng.... Khi đó mình lại nghĩ tới nếu mình khóc thì có thể gia đình không cho chúng ta chơi với nhau nữa thế nên mình đã cắn chặt vào môi để ngăn nước mắt.

Khi nghe lời nói của cô bạn gái, Takuto kinh ngạc, sự kiện năm nào như hiện rõ trong tâm trí của cậu, quả thật nụ cười khi đó của cô ấy có chút ngờ ngợ miễn cưỡng thật, thế nhưng khi đó còn là trẻ con nên Takuto không nhận ra được điều đó. Vậy mà tất cả những gì Takuto nghĩ khi đó chỉ là bản thân mình bị gia đình mắng mà thôi. Đúng là trẻ con hết sức, quả thật là người ta nói rằng con gái thường trưởng thành sớm hơn con trai thật là không sai trong trường hợp này chút nào. Takuto nhẹ nhàng thở ra

- Hôm nay và tại nơi này, mình càng thêm hiểu được rằng cho dù qua bao nhiêu năm cậu cũng vẫn mạnh mẽ và tốt bụng như hồi đó.

"....."

- Vậy nên cho dù phải đối mặt với cả những tồn tại như yêu ma quỷ thần thì mình vẫn sẽ tiến lên phía trước nếu nó giúp cậu cảm thấy an toàn.

Nói tới đây cậu quay qua sang cô bạn gái

- Và bây giờ cũng sẽ như thế, chiếc vòng đó, cậu có thể cho mình kiểm tra một chút chứ.

Trước yêu cầu của cậu, Suzuno có vẻ kinh ngạc, sau đó cô nghịch nghịch ngón tay của mình sau đó lên tiếng có chút ngượng ngập

- Vậy ông đã nói cho cậu nghe về việc ngày hôm qua rồi à, mình xin lỗi vì đã khiến nó bị nứt như vậy.

Nói rồi Suzuno cõng chiếc vòng ra, cô cẩn thận từng chút một như sợ nó sẽ nứt càng thêm nứt, và có vẻ vì quá cẩn thận nên Suzuno mãi vẫn không rút được nó ra.

- Để mình giúp cậu.

Chỉ nói ngắn gọn như vậy Takuto đặt hai tay mình lên tay của cô bạn gái, và điều đó thật sự khiến cho tim cô tăng tốc giống như một runner đang cố bứt phá phóng về home vậy. Trên khuôn mặt cô gái đã có chút hồng hồng.

Thế nhưng bây giờ Takuto lại không để ý đến chuyện đó, cậu chỉ muốn kiểm tra xem rốt cuộc thứ này có gây nguy hại gì cho Suzuno hay không.

Khẽ chạm vào chiếc vòng định tháo nó ra thì đột nhiên Takuto dừng lại, sau đó cậu mỉm cười

- Đừng lo, chiếc vòng này sẽ không bao giờ bị nứt thêm nữa đâu, mình dám chắc đó. Và cảm ơn cậu nhé, vì tất cả mọi chuyện.

Tuy không rõ Takuto nói về cái gì và tại sao cậu lại chắc chắn như thế, nhưng trên biểu cảm đó, Suzuno biết chắc rằng cậu sẽ không nói sai sự thật. Thế nên cô nằng chỉ nhẹ gật đầu sau đó đôi bạn cùng nhau trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Câu chuyện dòng họ houjo - P.1

Về tới nhà, Takuto bật điện thoại của mình lên và bấm một dãy số, chờ một lát thì đã có người nhấc máy

- Moshi... Moshi... Cho hỏi đây có phải là nhà của Tojira Sakamoto sensei không ạ.

- Vâng... Không biết cậu là ai và có chuyện gì với ông ấy không

- Vâng tôi là cháu của Heiji Mizuhara và tôi có chút chuyện cần gặp ông ấy.

Một khoảng lặng sau đó thì Takuto nghe tiếp

- Thì ra là cháu của Mizuhara san... Đáng tiếc là hiện tại ông ấy không có nhà chắc phải mấy tuần sau mới về, cậu có chuyện gì gấp không.

- Vâng quả là tôi có chút chuyện gấp cần hỏi ông ấy, chị có thể cho tôi địa chỉ không.

- Cũng được... Thế nhưng cậu có gì chứng minh cậu thật sự là cháu của Mizuhara san không...

Có hơi bất ngờ và khựng lại không biết phải trả lời ra sao, Takuto nghe bên kia nói tiếp

- Cậu thông cảm dùm, cách đây mấy hôm, ông ấy có gọi về và dặn rằng nếu có ai hỏi chỗ ông ấy thì phải cẩn thận xác minh rõ ràng.

Cái thể loại cảnh giác như trong phim này là sao vậy a, thế nhưng Takuto lập tức ngửi được mùi của rắc rối khi thấy tình tiết phát triển như hiện tại.

- Vậy tôi có thể nhờ ông tôi gọi chị được không.

- Rất tiếc phải ngại rằng, bây giờ máy giả giọng có nhan nhân trên thị trường á

Cái thứ cảnh giác như trong truyện trinh thám này càng khiến Takuto lo lắng tợn. Cuối cùng cậu cũng đành phải chọn cái phương án rằng cậu nghĩ sẽ không giờ thành công

- Được rồi... Mặc dù là điều này gần như tuyệt đối sẽ không xảy ra nhưng tôi sẽ cố nhờ ông sử dụng video chat, tôi sẽ nhấn số của tôi cho chị.

Thế nhưng Takuto chưa kịp đọc số thì giọng bên kia điện thoại đã vang lên

- Ding Dong... Có thể khẳng định Mizuhara san tuyệt đối không đụng vào đồ liên lạc công nghệ cao, thì cậu thật sự là cháu ông ấy rồi a.

Đỉnh chính một chút, không phải ông của Takuto không sử dụng điện thoại di động mà là ông ấy sẽ không bao giờ sử dụng thế hệ mới hiện đại như người khác. Nội việc thuyết phục cho ông ấy cầm một chiếc điện thoại đời đầu chỉ có 3 chức năng cơ bản nghe gọi nhắn mà cả gia đình đã tốn không biết bao nhiêu công sức. Cũng phải thôi, ông có sức khỏe tốt, lại ít đi xa một mình thì sao có chuyện gì bất ngờ đề liên lạc cơ chứ. Nếu không phải chiều theo ý của bà người vốn có tính lo xa thì ông của Takuto sẽ không bao giờ đụng đến điện thoại di động nói chi là xài máy tính hay video chat.

- Vậy chị tin tôi rồi chứ, có thể cho tôi địa chỉ của ông ấy được không

- Tuy mới có 80% thế nhưng tôi sẽ đưa địa chỉ cho cậu, nhưng nói ông Mizuhara viết vài chữ xác minh khi gặp Sakamoto sensei nhé.

Sau khi nhận được điện thoại thì Takuto lại cuốc qua nhà ông nội một tiếng và kể lại sự việc. Cũng không khó khăn gì xin được vài chữ cam đoan mặc dù ông cậu dặn rằng không được xem nó. Khi ra về...

- Takuto... Tuy ta muốn đi với cháu xem ân nhân có chuyện gì mà lại phải cẩn thận như thế, nhưng nếu cháu đã muốn gặp ông ấy thì hãy đại diện cho ông làm điều đó nhé.

Takuto gật đầu, nếu đã có ý định kế thừa truyền thống thì cũng nên nhận lấy những mối quan hệ đời trước, dù sao đó cũng là ân nhân của ông nên Takuto vẫn phải duy trì một phần tôn kính. Sau đó ông cậu đưa một hũ rượu bảo chuyển đến dùm cho ân nhân, nói rằng đây là rượu tự làm. Tuy Takuto cũng có chút thắc mắc tại sao ông mình lại biết nấu rượu nhưng cũng không hỏi làm gì mà ngay sau đó quay bước trở về.

....

Sáng hôm sau, Takuto lên xe điện để tới tỉnh Shizuoka đây là nơi ghi trên địa chỉ mà người nhà Tojira Sakamoto sensei chỉ cậu. Tuy nhiên địa điểm chính xác của nó có chút khiến Takuto khó xử, bán đảo Izu, nơi mà toàn đội bóng đá trường Takuto đang tập huấn tại đó trong vòng 1 tuần.

Thật sự Takuto không muốn đụng mặt họ, bởi vì đường đường là một tiền đạo chính thức lại báo nghỉ chỉ đúng 1 ngày trước cuộc tập huấn, thử hỏi như vậy họ có chịu nổi không. Thế nên nếu đụng mặt họ ở đây thì quả là không có gì khó xử hơn.

Ngồi trên xe điện Takuto đang lo ngay ngáy, tự nhủ với bản thân rằng sẽ hoàn thành chuyến gặp mặt này nhanh nhất có thể và trở về tiếp tục giải quyết mấy chuyện lằng nhằng của mình. Nhìn cảnh tượng bên ngoài di chuyển vùn vụt về phía sau, Takuto khẽ nhắm mắt nắm chặt mu bàn tay trái xâm nhập vào không gian tinh thần.

Vẫn không có gì khác trước, những nguyên rùa bị vây bởi sợi tơ bạc, chỉ ngoại trừ 2 trường hợp, con nửa bước quỷ thần bị vây trong hai sợi ngân hắc tơ và một con quỷ được thả ra ngoài để giúp và chỉ Takuto làm mochi thì vẫn ngồi tĩnh tọa như khi nào.

“Nếu người muốn căn ta điều tra về dòng họ Houjo thì đây là cơ hội cuối cùng đó.”

“Người sẽ nghe nếu ta căn sao.”

“Không... Nhưng ít nhất ta sẽ đập người ngất xỉu để không cho người biết về điều người không muốn biết....”

Takuto lắc đầu nói ra cực kì nguy hiểm gay go lời thoại trong khi mỉm cười nắm lại bàn tay phải của mình.

“.....”

“Cứ nghe đi điều mà người này sắp nói đi... Trốn tránh sự thật không phải là hướng đi đúng đâu. Và nếu cần ta sẽ đến chỗ tiệm bánh em gái người hỏi cho ra lẽ, cô ta còn sống và thậm chí mở cả tiệm bánh truyền thống thì hẳn biết được điều gì đó. Nếu không phải người vẫn chưa sẵn sàng gặp mặt nó thì ta đã tới đó rồi chứ đâu phải cuộc đến tận Shizuoka này đâu...”

“Được rồi... Mặc dù không thích lắm nhưng ta sẽ nghe xem dòng họ Houjo còn che giấu bí mật gì.”

Con ma nhẹ gật đầu và Takuto cũng ra khỏi không gian tinh thần, thế nhưng trước khi làm điều đó cậu tiến đến chỗ con nửa bước quỷ thần, kẻ suýt nữa giết cậu vào hôm trước.

Không còn cảm nhận được một chút tà ác gì tỏa ra trong quả cầu chỉ bằng trái bóng chày bị vây bởi hai sợi tơ này, Takuto tháo chiếc nhẫn ở bàn tay phải ra bỏ vào túi rồi cậu siết chặt nắm đấm hướng nó về phía con nửa bước quỷ thần đang bị phong ấn

“Ta chắc chắn sẽ cứu được người, cứ việc chờ đó.”

Ngay sau khi cậu nói câu đó thì quả bóng có chút rung động thế nhưng sự rung động này rất khẽ, không ai có thể phát hiện được. Sau đó Takuto nói tiếp trong biểu cảm khá là căm tức

“Nội việc người đã ăn mấy phát “Áo Tường Phá Nhan Tuổi Tinh Quyền” của ta mà còn không tỉnh lại, điều đó đúng là không chấp nhận được a.”

Sau khi phát biểu một câu khó đỡ chứng tỏ bản thân mình đang ghen tị với một tên xui xẻo main chính nào đó Takuto biến mất khỏi không gian tinh thần.

.....

Cuối cùng cậu đã đến nơi sau khi hỏi thăm người nơi đây, căn nhà của Tojiro Sakamoto ở gần biển có mở một quán ăn trưa. Bán đảo Izu là một nơi du lịch với những bãi biển đẹp cho nên vào mùa hè thì lượng du khách đến đây vô cùng đông đúc. Nói đâu chi cho xa, câu lạc bộ bóng đá của cậu tuy tới đây tập huấn nhưng cũng chỉ tập luyện 4 ngày rưỡi đầu tiên còn 2 ngày rưỡi dư ra thì sẽ tập luyện tự do hoặc đi chơi thỏa thích.

Đã thấy ngôi nhà trong tầm mắt, Takuto bước tới, thế nhưng cậu dừng lại, cánh cửa mở ra và từ bên trong có một vài người ăn mặc sang trọng đang bước ra ngoài. Nhìn thấy nhân vật có vẻ là trung tâm của nhóm người đó, Takuto nắm chặt tay lại khẽ nấp vào bức tường để không bị phát hiện. Không phải cậu quen biết gì đối phương thế nhưng...

“Hai người đó mà thật sự không có quan hệ gì với nhau thì mình đập đầu vào đá tảng.”

Tự đưa ra khẳng định phán đoán của bản thân Takuto nép mình trong bức tường chờ đợi những người đó đi khỏi. Tuy đối phương và cậu thật sự không quen nhau và cũng không có lý do gì để né tránh thế nhưng Takuto không chắc được rằng nếu còn nhìn nhóm người đó một chút nữa thì cậu có thể kiểm được bản thân và lao lên cho bọn họ mấy đấm hay không và điều đó chỉ vì một lý do duy nhất... Cái người có vẻ là nhân vật trung tâm của nhóm có nhiều điểm rất giống với tên chồng đốn mạt hành hạ vợ, giết hại con mà cậu thấy trong không gian tinh thần. Nếu nói họ không có quan hệ thì như đã nói ở trên Takuto sẵn sàng đập đầu mình vào đá tảng.

Sau khi chắc chắn họ đã đi khỏi Takuto đến bấm chuông cửa.

- Các anh về đi, tôi đã nói rằng sensei không tiếp các anh mà.

Một giọng điệu bức bối vang lên và Takuto thật sự muốn kiểm bọn kia mà tấn cho một trận.

- Khoan đã, xin hãy nói với Sakamoto sensei là có cháu của Heiji Mizuhara tới đây thăm và đưa ông ấy chút quà....

Sau khi nói thế thì Takuto nhận được một khoảng lặng độ chừng 2-3 phút

- Tôi đã thông tri với sensei... Anh có gì chứng minh sao.

Takuto đưa tờ giấy viết tay của ông nội cậu qua khe cửa và đợi thêm ít phút nữa thì cánh cửa đã được mở ra. Bên trong ngôi nhà có vẻ khang trang hơn từ bên ngoài nhìn vào. Có vẻ như Tojira Sakamoto là một người khá là giàu có.

Bước theo người nhà tới khu sân vườn đằng sau, Takuto thấy một ông lão chắc cũng phải trên dưới 80 đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ loại nằm như mấy cái ở bãi biển, và miệng phì phèo khói thuốc.

- Sensei... Cậu ấy tới rồi ạ.

Nhìn thấy cậu đang đứng đó ông lão nheo mắt một chút sau đó cười ha hả như sáng khoái lắm

- Đúng là cháu của tên nhóc Mizuhara đó, cũng có chút giống nhau về phong phạm đó.

Khẽ cúi người chào tự giới thiệu cho đủ phép cung kính Takuto đưa ra món quà mà ông cậu nhờ mình gửi cho người này.

- Cũng khá đầy chứ, tên nhóc đó lại ủ rượu tốt hơn rồi

Mở bình rượu ông cậu tặng ra, ông lão càng có vẻ thêm thoải mái, cầm cái li ở trên ghế ông ta rót đầy vào đó.

- Uống một li không nhóc.

- Xin lỗi nhưng cháu chưa đủ tuổi uống ạ.

- Tch.... Quy tắc quá thế, nhóc Mizuhara khi đó từng uống với ta thâu đêm luôn đấy chứ.

- Xin lỗi nhưng ông có thể uống rượu sau được không, hôm nay cháu tìm ông....

Thế nhưng chưa kịp nói ra mục đích của mình thì ông lão đã giơ tay ngắt lại là hướng mắt về một người hầu trong nhà ra hiệu. Và như hiểu được mệnh lệnh, người đó đã chạy vào nhà sau vài phút rồi quay lại đưa tới trước mặt Takuto một chiếc búa gỗ.

- Sakamoto sensei....? Ý ngài là sao vậy

Có chút nghi hoặc trong khi nhận lấy cây búa gỗ Takuto lên tiếng, rõ ràng đây là búa khi làm mochi mà, cậu đến đây không phải học làm mà là chỉ hỏi thông tin về truyền thống mochi và thử xem đối phương có biết gì về nhà Houjo hay không. Thế nhưng khi này cậu đã biết chắc được điều đó khi thấy nhóm người kia.

Và đối với thắc mắc của Takuto thì ông lão không nói gì chỉ đưa ra một tờ giấy, và đó là tờ giấy mà ông nội đã viết nhằm chứng minh thân phận của Takuto. Trên tờ giấy đó chỉ ghi vồn vẹn chữ mochi.

Nhìn thấy nó thì Takuto chợt hiểu, rõ ràng là ông cậu đã đoán được việc Takuto có ý định tập làm mochi cùng với Suzuno rồi, dù gì thì tiệm gạo nếp cậu mua là tiệm quen thuộc của ông cậu mà, có thể khi tán dóc nói chuyện họ đã cho ông ấy biết. Vậy nên khi thấy Takuto cầm giấy giới thiệu, ông của cậu đã nhờ Sakamoto sensei đây chỉ dạy giúp, đáng tiếc là điều đó không cần thiết vì Takuto có một sensei khác còn đáng kinh ngạc hơn nữa.

Thế nhưng Takuto không thích thể hiện quá nhiều điều, đối phương là người liên quan đến Houjo gia tộc, mà cậu lại học được từ truyền nhân của Houjo vậy nên nếu phát sinh hiểu lầm thì không hay chút nào. Vậy nên Takuto đã lên tiếng từ chối.

- Sakamoto sensei... Cháu chỉ muốn nghe ngài giảng giải một chút về Zunda Mochi Tohouku truyền thống thôi mà, cháu làm sao mà cầm búa giã bánh được chứ.

Nghe được câu trả lời từ Takuto, ông lão thở dài sau đó quay lưng về phía Takuto....

- Các người..... Tiễn khách.....

Lời nói nhẹ nhàng nhưng cũng nặng tựa ngàn cân khiến Takuto có chút không thể tưởng tượng nổi, mới đây còn cười nói sáng khoái nay đã nặng nề tiễn khách như đúng rồi.

- Sakamoto sensei.... Đây là.....

Takuto không thể ra về mà không biết lý do và ông lão cũng không quay lại nhìn cậu chỉ nhẹ nhàng lên tiếng

- Một người từ chối sử dụng chày giã mochi cho trường bồi xem mà còn muốn được nghe các câu chuyện về mochi từ người đó sao. Bao giờ những câu chuyện truyền thuyết đó trở nên rẻ mặt có thể kể ai thì kể sao.

Đến đây Takuto mới hiểu mình phạm sai lầm ở chỗ nào, người này với ông nội cậu kết nối bởi mochi và ông cậu là vai dưới. Bây giờ cậu đến đây mang theo giới thiệu của ông cậu mà lại không thể hiện bản thân chút nào còn đòi này kia thì đúng là hoàn toàn không có chút lễ phép gì cả.

- Vậy cậu yên tâm mà về rồi chứ, cháu của Mizuhara

Nghiến răng trong khó xử, đối phương đã hoàn toàn thay đổi thái độ thì cậu cũng đã không còn nhiều lựa chọn, bây giờ cầm chày thể hiện, chỉ e rằng mang lại tác dụng ngược. Vậy chỉ còn có nước đánh cược vào những thông tin mình có mà thôi.

- Khoan đợi đã Sakamoto sensei.... Cháu có điều này muốn nói với ngài. Cháu nghĩ ngài sẽ hứng thú với nó.

Vẫn không quay lại ông lão lên tiếng

- Nếu nó liên quan đến mochi.... thì có thể... nhưng nếu cậu có thông tin ta sẽ hứng thú thì còn tìm ta hỏi làm gì. Được hãy nói đi.

Dứt câu nói đó ông lão đã quay lại đối diện với Takuto. Cậu khẽ nhìn xung quanh như ra hiệu muốn ông lão ra lệnh mọi người tản đi.

và như hiểu ý, bằng một cú hất cằm nhẹ, khu vườn này đã không còn ai ngoại trừ 2 người.

- Cảm ơn Sakamoto Sensei, không biết ngài đã nghe qua hai cái tên Shinji Houjo và Akari Houjo chưa.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Câu chuyện dòng họ houjo - P.2

Cả không gian như lặng đi và trở nên âm nặng nề đến đáng sợ, ông lão này giờ chỉ thể hiện 2 loại biểu cảm vui vẻ và thất vọng nay lại thể hiện thêm một biểu cảm khác đó chính là sự âm trầm.

- Shinji Houjo thì cứ coi như cậu thông qua nghiên cứu biết được, thế nhưng.... Tại sao cậu lại biết được cái tên Akari Houjo đó, cho dù là ông cậu ta cũng chỉ nói cái tên Akari đâu có nói đến cái họ Houjo đó.

Thấy được đánh cược mình đã có hiệu quả tuy không biết là tốt hay xấu nhưng Takuto vẫn nở ra một nụ cười nửa miệng mang theo kiểu “Đúng như dự đoán.”

- Có hứng thú nói chuyện rồi chứ Sakamoto sensei.

Khẽ điều chỉnh lại thái độ sau khi chứng kiến biểu hiện của Takuto, ông lão chỉ vào một cái ghế đối diện ý tứ muốn cậu ngồi xuống để chuẩn bị cho một cuộc nói chuyện dài.

- Vậy cậu nói đi, lý do gì mà cậu biết cái tên đó và có vẻ như cậu rất hiểu chuyện gia tộc Houjo nhỉ.

Takuto gật đầu, và kể lại những chuyện cậu đã chứng kiến trong quá khứ của Shinji Houjo, muốn có được thông tin của đối phương thì phải chứng minh thành ý của mình cái đã. Sau một lúc nói chuyện thì cuối cùng Takuto đưa ra một câu kết luận

- Ngài thấy đấy, nguyên do của sự việc, hẳn phải bắt nguồn từ gia chủ đời cuối Rozan Houjo. Nếu ông ấy không nhất quyết....

- Sai rồi. ....!!!!!! Gia chủ không hề muốn từ bỏ con trai trưởng. ...

Ông lão đã ngắt lời Takuto bằng một thái độ chắc như đinh đóng cột sau đó nói tiếp

- Nếu không thì tại sao, trong tất cả mọi người trong gia tộc, gia chủ lại chọn người hầu có thể nói là tuyệt đối trung thành gả cho cậu ta chứ.

- Tuyệt đối trung thành, ý ngài là sao

Takuto bỗng cảm thấy lồng ngực mình nhói một cái sau khi ông lão nói ra điều đó, cậu đoán được rằng đây hẳn là cho tâm tình của Shinji trong không gian tinh thần đang dao động dữ dội.

- Vậy xem ra cậu không biết chuyện liên quan đến Houjo Hisana trước khi xảy ra tai họa của dòng họ Houjo rồi. Vậy thì để ta kể cho cậu nghe vậy.

Nói tới đây, ông lão khẽ ngẩng lên nhìn bầu trời trong xanh không chút gợn mây như điều chỉnh lại tâm tình sau đó nói

- Khi mới sinh người con thứ 2 trong tình trạng bất khả kháng thì Rozan Houjo đã ra ngoài đi du lịch... Và trên chuyến về thì ngài ấy đã bắt gặp một gia đình chỉ còn 1 mẹ và một con gái đang ngắt xiu ngoài đường do người mẹ mắc bệnh dịch. Cậu biết đó là ai không.

- Hẳn đó là mẹ của Houjo Hisana đúng không.

- Đúng vậy... Khi đó vì nhân từ nên gia chủ đã mang hai mẹ con về chăm sóc và cố gắng bỏ tiền ra chạy chữa cho người mẹ... đáng tiếc rằng... Mẹ của con bé đã quá muộn để chữa trị và qua đời một thời gian sau đó. Khi đó mọi người trong gia tộc đã đề nghị đuổi con bé đi cho tự sinh tự diệt.

Nói đến đây ông lão buông ra một cái thở dài.

- Có lẽ vì đã sống đến thời đại này, cho nên ta có thể hiểu rằng cái thời ấy phần lớn thành viên của Houjo gia tộc ngu ngốc đến thế nào... Hay có lẽ họ luôn bám vào hư vinh quá khứ. Và chỉ có gia chủ là khác, khi đó trước sự phản đối của thành viên ông vẫn kiên quyết xây mộ cho mẹ của Houjo Hisana ngay tại mộ của gia tộc hay nói cách khác...

- Ông ấy vào thời điểm đó đã thừa nhận Houjo Hisana là con dâu tương lai của mình. Chẳng qua là không biết cho ai mà thôi...

Takuto tiếp lời ngay, chuyện này cậu cũng đã thấy nhiều trong các bộ phim cổ trang rồi, và ông lão cũng tiếp tục.

- Tuy là thế... Nhưng có lẽ vì không muốn gia tộc gây áp lực thêm nữa nên gia chủ không bao giờ thừa nhận điều đó và sắp xếp Houjo Hisana là người hầu bên mình... Không phải là một trong hai đứa con trai mà là người hầu cận kề mình.

Nói tới đây ông lão hướng về Takuto sau đó lên tiếng hỏi

- Khi này vào lúc ta đề cập tới Houjo Hisana có sự trung thành tuyệt đối hướng về dòng họ Houjo thì ta thấy tâm tình cậu xao động mãnh liệt, và dựa trên những gì cậu tìm hiểu được thì chắc đã từng thắc mắc tại sao Houjo Hisana lại có thể liều chết bảo vệ con trai trưởng trước sự liều mạng của Shinji Houjo, vậy nghe câu chuyện trên thì hẳn cậu đã hiểu rồi chứ

Takuto gật đầu, vào cái thời nay sống mai chết đó nếu một người lưu lạc như 2 mẹ con họ được dòng họ Houjo cứu giúp thì hẳn phải cảm thấy mình may mắn ra sao, nhất là người con gái, sau khi thấy mẹ mình chết được an táng đàng hoàng thì hẳn đã vô cùng biết ơn dòng họ Houjo rồi. Đã vậy gia chủ còn đích thân chỉ điểm trở thành người hầu của ông ấy thì cô gái ấy sẽ biết ơn đến chừng nào.

- Đúng, sự trung thành của Houjo Hisana hướng về gia tộc Houjo là vô cùng lớn, vào cái ngày mà mẹ cô được chôn cất Houjo Hisana đã quỳ trước mộ bà và đã thề rằng sẽ phục vụ và xả thân vì thành viên nhà Houjo cho đến khi lìa đời thậm chí là cả những thế hệ sau nữa. Và trong suốt thời gian phục vụ trước khi được gả cho trưởng nam dòng họ thì Houjo Hisana đã 2 lần liều mạng chống cự với những tên có ý đồ cướp đi báu vật nhà Houjo cho nên gia chủ luôn đề cao sự trung thành tuyệt đối đó.

Nói tới đây, ông lão hướng về Takuto một lần nữa khẳng định như dao chém đá

- Cậu thấy đó một người trung thành như vậy mà gia chủ để cho con trai trưởng thì liệu ông ấy có thật sự là muốn từ bỏ cậu ấy sao.

- Vậy ra là vì lời thề đó mà Houjo Hisana bất chấp tất cả bảo vệ tên đó để chạy trốn sao, mãi sau này vì lo cho đứa con sắp chào đời nên mới trốn đi. Và hơn thế nữa là vì hẳn mà cô ấy hi sinh tính mạng trong tình trạng có thể dẫn đến việc hai đứa con cô ấy chết sao....

Toàn thân Takuto bắt đầu run lên bần bật, tâm tình của cậu bắt đầu trở nên giằng co mãnh liệt, phần lớn là vì ảnh hưởng của Shinji Houjo, thế nhưng nếu nói trong cái mở tâm trạng rối loạn này không có phần của Takuto, thì tuyệt đối là sai lầm. Cậu cười ha hả nhưng nếu ai cho rằng cậu thật sự cười trong tình trạng này hẳn người đó không có não rồi.

- ĐÚNG LÀ LÒNG TRUNG THÀNH KHIẾN CHO NGƯỜI TA KHÔNG BIẾT PHẢI KHÓC DÙM HAY LÊN ÁN NHỈ...

Chẳng qua sau khi nói xong thì Takuto nắm chặt tay lại kiềm chế tâm tình hướng tới ông lão kia nói một lời xin lượng thứ... Tuy tâm trạng không tốt lắm thế nhưng chỉ bằng như vậy mà không thể thu được thông tin mình cần biết thì quả là đáng tiếc.

- Vậy ngài và dòng họ Houjo khi đó có phán đoán được những ý định của Rozan dono hay không

Khẽ lắc đầu sau đó ông lão thở ra một ngụm khói thuốc rồi lên tiếng

- Ta đã cho cậu thông tin mà cậu chưa biết rồi, có vẻ đến phiên cậu nói cho ta biết nhĩ.

Takuto gật đầu, thế nhưng cậu không nói bất cứ thứ gì về con ma Shinji Houjo cả, cậu chỉ nhẹ nhàng đứng lên cầm lấy chiếc chày khi nãy sau đó lên tiếng

- Nếu muốn chứng minh quan hệ của cháu và gia tộc Houjo thì như thế này là đủ...

Nói xong Takuto nắm chặt lấy cái chày và cảm nhận sức nặng của nó sau đó vung lên rồi đập xuống mấy lần liên tiếp. Những động tác này Takuto đã

được chính bản thân của Shinji Houjo chỉ qua rất nhiều lần trong không gian tinh thần, thế nhưng đây là lần đầu tiên Takuto cầm một cây chày mà vùng nó ngoài đời như vậy. Cậu cảm thấy có chút căng thẳng đồng thời nhận ra được sức lực của mình đang trôi đi chỉ sau vài lần.

Và ở phía bên kia, ông lão mở to mắt ra nhìn trần trời há hốc mồm mà không thể phát ra chút âm thanh nào cả.

- Không thể nào.... đây là..... Kỹ thuật cao nhất của dòng họ Houjo, Mochi Tể Thần.... Được coi là tuyệt mật qua bao nhiêu năm tháng, tại sao cậu học được nó.

Takuto nở nụ cười thần bí, thế này thì vừa không phải giải thích nhiều lại tạo đối phương một sự tin tưởng và cũng đồng thời không thấu hiểu hướng về bản thân cậu, chỉ có như vậy mới khiến cho ông ấy có thể đưa ra những thông tin cậu cần trong hiện tại. Và xem ra chỉ bằng như vậy cậu đã thu được một chút thông tin thú vị rồi, Mochi tể thần à... Thông tin này ngay cả Shinji Houjo cũng không biết nữa a, xem ra quả đúng là một thông tin đắt giá đây.

- Cậu..... rốt cuộc cậu là ai... Không lẽ....

Nói tới đây ánh mắt của ông lão trở nên vô cùng thâm trầm và bằng một cú vỗ tay toàn bộ khu vườn bị bao vây bởi chục người lăm lăm thanh kiếm trên tay.

"Đùa à..... Mình đang ở trong phim gì thế nhỉ."

Nhìn cảnh tượng trước mắt khiến Takuto có chút khó khăn nhưng cậu cũng không lộ ra sợ hãi, mấy ngày nay cậu đã ăn hành nhiều rồi nhất là hành từ nửa bước quý thân thêm vào đó cậu vẫn còn có skill là năng lượng kì diệu đó.

Thế nên Takuto bay giờ có thể nói là mạnh hơn nhiều so với mấy ngày trước còn ở trong siêu thị. Nhưng cậu lại cảm thấy khó xử khi phải chiến đấu với ân nhân của ông nội như thế này. Cậu lăm một mặt như thiếu niên chưa hiểu chuyện vừa cười vừa nhăn mặt

- Sakamoto sensei.... Đây là sao vậy....

- Bây giờ đến lượt ta đưa câu hỏi cho cậu, sau khi dùng chày đập mấy cái khi nãy cậu cảm thấy thế nào.

Ngạc nhiên trước câu hỏi của ông lão nhưng đột nhiên Takuto nghĩ đến cái gì đó, cậu thành thật trả lời.

- Cháu cảm thấy căng thẳng và xuống sức nhanh hơn bình thường có vẻ như cháu vẫn chưa thể biểu diễn trước người mặt người khác như trong mấy cái chương trình TV vậy.

Nhiu mày như thế đang đánh giá xem có sự dối trá nào trong câu nói của Takuto không, sau một lúc, ông lão hất tay, những người cầm kiếm đang lăm lăm khí thế cũng rút đi nhanh chóng không khác gì trong một bộ phim hành động.

- Vậy sao.... Nếu đúng như thế... thì cậu quả là có duyên phận với nhà Houjo thật rồi... Tuy không biết là tốt hay xấu nhưng... mà thôi đây không phải là chuyện mà ta có thể quản được nữa....

Trong ánh mắt của ông lão Takuto cảm thấy có chút tiếc nuối đau lòng lại thêm chút hân hoan khó mà diễn tả.

- Ngài hẳn là có quan hệ sâu với dòng họ Houjo lắm nhỉ.

Ông lão gật đầu sao đó đáp

- Trưởng bối của ta.... chuyện này tuy đã qua bao năm tháng rồi nhưng ta vẫn cảm thấy thật đáng xấu hổ. Vào cái ngày dòng họ Houjo gặp đại nạn đó, chính trưởng bối gia đình ta là tổng quản đã không ở lại ngăn cản kẻ địch thì thôi chứ mà còn lợi dụng vợ vết một số tiền lớn của dòng họ Houjo mà trốn biệt đi ngay từ sớm

Takuto nghe vậy cũng có chút bất ngờ, khi đó có thể nói là cận kề thời kì hiện đại rồi nhưng những quan điểm cổ như truyền thống võ sĩ đạo chủ tớ vẫn còn rất mạnh mẽ thế mà hạ nhân trong gia tộc đặc biệt với vị trí khá cao đó là tổng quản lại dám hời của bỏ chạy trước thì đúng thật là đáng khinh bỉ mà.

- Thế nên trong quá trình chạy nạn vị trưởng bối đó đã bị rắn độc cắn và ai ai cũng bất lực không thể cứu nên đã bỏ ông ta lại tự sinh tự diệt.

- Đúng là quả báo nhãn tiền a. Bỏ mặc gia tộc chạy trốn sau đó khi lâm nguy cũng không ai dám đứng ra bảo vệ cả

- Thế nên sau khi tới được nơi ở mới tại vùng Kansai, trung tâm đảo Honshu được vài năm thì ta phát hiện Houjo Hisana cũng đã tới được đây và dẫn theo hai người con nữa.

- Ông không gặp hai người họ hay sao, hay là ông cảm thấy không thể đối mặt vì tội lỗi của trưởng bối nhà mình.

Trong quá khứ mà cậu thấy không hề có sự hiện diện nổi bật của người này cho nên cậu đã đưa ra phán đoán như thế. Và quả như cậu suy đoán, ông lão gật gù đầu

- Đúng, khi đó ta và mọi người đều không có mặt mũi gặp lại cô ấy nữa thế nhưng vẫn thường nhờ người không liên quan lâu lâu thăm hỏi và tặng một số vật dụng cần thiết, hay thực phẩm các loại, vì dù sao nhờ số tiền mà trưởng bối lấy của dòng họ Houjo mà ta và mọi người có được cuộc sống không đến nỗi khó khăn. Thế nên báo đáp cô ấy là chuyện phải làm

- Vậy hẳn ông là lý do cho sự còn sống của Akari Houjo đúng không.

Theo như kí ức của cậu bị dừng khi đó là chỉ mới Shinji và Hisana Houjo bị giết mà thôi, thế nhưng trong tình trạng đó ai dám đảm bảo cô em gái được an toàn. Cho dù là lần đầu gặp Shinji trong không gian tinh thần thì hẳn cũng rất tuyệt vọng và mãi đến khi thấy được tấm ảnh trên cái thẻ vip thì hẳn mới có chút khôi phục lại ý thức của bản thân và chịu hợp tác với Takuto. Và nếu mọi chuyện đúng là như ông lão kể thì hẳn Houjo Akari được cứu bởi người này rồi.

- Đúng vậy, đáng tiếc khi đó ta đã tới trễ, cả hai người mẹ và con trai đều đã không còn cứu được nữa rồi, tất cả những gì có thể làm là đuổi người con trai trưởng kia đi thôi. Và rồi trước khi chết Hisana Houjo có trăng trối gì đó với con gái của cô ấy, nhưng vì tôn trọng ta không có đứng đó nghe. Và sau khi người mẹ qua đời thì ta đã chăm sóc cho con bé một thời gian thì gặp được ông của cậu đang trong cảnh nguy kịch. Sau đó hẳn ông cậu đã kể rồi chứ

Takuto gật đầu, xem ra người con gái mà ông không nhớ tên chính là Houjo Akari rồi.

- Vậy rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với cô bé sau đó.

- Sau khi từ biệt ông cậu một thời gian ngắn thì một cơ hội ra bằng vàng để ra nước ngoài đã đến với ta nhưng khi đó vì muốn trả nợ cho nhà Houjo nên ta đã nhờ người đáng tin cậy đưa con bé đi nhằm giải thoát nó khỏi đất nước cùng quá khứ đầy đau đớn này cùng hi vọng thời gian và cuộc sống nơi ngoại quốc sẽ chữa lành vết thương tâm lý đó. Và từ đó đến nay ta không còn nhận được bất cứ tin tức gì nữa cả.

Takuto gật đầu, xem ra quá khứ nhà Houjo đã thật sự rõ ràng, bây giờ Takuto chỉ cần chuyên tâm tập luyện làm mochi và chờ Shinji Houjo bình tĩnh sau đó tới quán bánh truyền thống của Akari Houjo để giải quyết chung kết sự việc.

- Mizuhara kun.... Cậu có thể nói cho ta biết hiện tại Akari Houjo có khỏe chứ. Cậu không cần nói rõ chỉ cần trả lời ta con bé có khỏe mạnh và hạnh phúc không.

Takuto gật nhẹ đầu sau đó lên tiếng.

- Chuyện đó không có vấn đề, thế nhưng... trước đó ngài có thể cho cháu xin cốc nước được không, nãy giờ vừa la hét vừa vùng vằng nên có chút khát nước mà, cháu chưa đủ tuổi uống rượu đâu a

Câu nói của Takuto khiến ông lão giật mình, quả thật từ nãy đến giờ mình vẫn chưa cho người mang trà nước đến mà chỉ có uống rượu được tặng thôi, và vì quá kích động trước lời nói của Takuto nên ông lão cũng không nhớ đến quy tắc đãi khách cơ bản nhất đủ hiểu việc dòng họ Houjo khiến ông cảm thấy như thế nào rồi.

- Được rồi a... để ta kêu người mang lên, cậu uống được trà chứ

Takuto gật đầu, thật ra cậu cũng không khát lắm, thế nhưng cậu nhận thấy tâm tình của ông lão đang khá là phức tạp nên muốn nói gì để hạ bớt mức độ cảm xúc, dù gì người lớn tuổi nếu để như vậy lâu sẽ không tốt lắm.

Một lúc sau ấm trà đã được mang lên và Takuto cũng rót một ly cho bản thân mình sau đó nhấp môi uống một ngụm rồi bắt đầu giải đáp thắc mắc của ông lão.

- Akari Houjo đã về Nhật Bản rồi, hiện tại đang làm chủ một gian hàng bánh truyền thống ở gần chỗ của cháu và món Zunda Mochi của cô ấy làm rất được ưa chuộng bởi những thực khách tới thưởng thức.

Nghe nói điều đó, ông lão thở ra một hơi sau đó nhẹ gật đầu.

- Vậy sao.... Rốt cuộc nó cũng bắt đầu rồi à, thực hiện lời hứa với người anh đã chết của nó. Con bé đó, nó luôn nói rằng sau này sẽ mở một tiệm bánh lớn ở Nhật Bản và khiến cho mọi người biết được nó có thể làm được món bánh ngon như vậy là nhờ có được một người mẹ và một người anh như thế.

Khi nghe nói đến đây tâm trạng Takuto bắt đầu có chuyển biến phức tạp, hẳn do ảnh hưởng của Shinji nhưng Takuto cũng rất mừng cho hẳn rằng, đã qua bao nhiêu năm ở chốn quê người, mà cô em gái vẫn nhớ lời nói năm xưa khi còn tay chung tay với anh mình làm bánh.

- Nếu ngài muốn thì cháu sẽ đưa cho ngài địa chỉ chính xác để tới tìm cô ấy, dù gì ngài cũng là ân nhân nên cháu nghĩ nếu nói ra mọi chuyện trong quá khứ sẽ không làm thay đổi mối quan hệ của 2 người đâu.

Takuto đưa ra tư vấn tâm lý bằng kinh nghiệm M-A của mình một cách chuyên nghiệp và sau khi nghe điều đó ông lão đứng phắt dậy như tuổi già không lạ gì với mình cả sau đó lên tiếng nói

- Đúng thế, cháu cứ đưa cho ta địa chỉ của nó, ta chắc chắn sẽ kéo nó xuống thăm mộ hai người kia sau một thời gian dài dằng dặc rồi. Bộ nó nghĩ rằng lo toan thực hiện lời hứa với người đã khuất mà có thể quên đi những đạo nghĩa cơ bản chắc, là trưởng bối ta sẽ thuyết giáo nó một trận ra trò.

Cảm thấy được sự năng động vui vẻ như khi nãy nhận được rượu đã quay trở lại với ông lão Takuto cũng thấy nhẹ nhõm trong người, coi như là câu chuyện của dòng họ Houjo đã gần như kết thúc rồi, còn về ý nghĩ của gia chủ Rozan Houjo thì Takuto không cần phải biết cho lắm

Sở dĩ Takuto chỉ dùng từ gần như kết thúc là bởi vì còn một điểm mấu chốt chưa giải được chính là "Báu vật gia truyền của dòng họ Houjo." Nó là thứ gì

mà tại sao cả gia tộc lẫn người con trai trưởng đều muốn bảo vệ hoặc có được nó bất chấp mọi điều.

Takuto rất muốn hỏi về điều đó thế nhưng chỉ là cho dù là ông lão Sakamoto cũng chỉ là người thuộc gia đình tổng quản, thế nên chưa chắc có thể biết được những sự việc quan trọng đó, và chưa kể nếu cậu thật sự đào sâu vào gốc rễ của gia tộc Houjo thì điều đó quả là sự thất lễ vô cùng.

Nói nghiêm chỉnh thì nó có thể phá đi mối quan hệ giữa cậu - ông cậu và gia đình của ông lão này, cho nên Takuto không thể hỏi một chuyện như thế được.

Nghĩ vậy Takuto bắt đầu nói ra địa chỉ của tiệm bánh nơi Akari Houjo đang ở. Và sau đó cậu tiếp tục hỏi một vấn đề cũng không kém gì phần quan trọng

- Sakamoto sensei.... Cho cháu hỏi rằng truyền thống làm mochi của nhà Houjo có nhất thiết phải là hai người đàn ông cùng làm, một giã một nhồi hay không.

Nhìn Takuto thắc mắc không hiểu lý do tại sao nhưng ông lão vẫn quyết định trả lời

- Không nhất thiết phải như thế.... Thế nhưng cậu biết đó, khi nhồi và đập mochi cần sự phối hợp nhịp nhàng giữa hai người, thêm vào đó bánh sau khi nấu chín nhiệt độ cao, bàn tay con gái thì có sức chịu đựng kém hơn và ít lực hơn hẳn đàn ông thế nên từ ngàn xưa trong những dịp quan trọng thì lúc nào cũng do hai người đàn ông làm cả, muốn mang lại kết quả tốt nhất đó mà.

Nghe câu trả lời của ông lão Takuto suýt nhảy cẫng lên hô "Bình đẳng giới muôn năm..." rồi. Cuối cùng cũng có người xác nhận nên Takuto có thể yên tâm sau này nhồi đập bánh với bạn gái của mình là không phải ách này hay lo sợ gì cả.

- Cậu hỏi như vậy hẳn đã có người con gái mà cậu muốn làm bánh chung với cô ấy rồi sao.

Quả là người lớn tuổi có khác, đọc được biểu cảm Takuto một cách hết sức dễ dàng và cậu cũng không giấu

- Cô ấy là trợ thủ duy nhất cũng sẽ là trợ thủ số 1 nếu cháu muốn chọn người cùng chung tay làm bánh mochi mang lại nụ cười cho mọi người.

Nhẹ nhàng mỉm cười trong kinh ngạc, cuối cùng ông lão đã hiểu tại sao người trẻ tuổi trước mắt ông lại có duyên phận với gia đình Houjo như vậy. Mochi đem lại nụ cười, đó không phải là tôn chỉ những ngày đầu mới thành lập của gia tộc Houjo từ ngàn xưa truyền xuống hay sao. Đáng tiếc là thời gian và tiền tài đã làm phai đi nhiều thứ....

Và đó cũng là kết thúc cho cuộc gặp gỡ giữa Takuto và Tojira Sakamoto một trong những người hiếm hoi còn lại biết rõ lịch sử của gia tộc từng nắm giữ vị trí đệ nhất Tohouku trong suốt quá trình lịch sử.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Trự - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Làm mochi

Mấy ngày sau khi từ chỗ của Tojiro Houjo về, cậu đã không còn chút e ngại gì mà mời cô bạn thanh mai trúc mã của mình tới nhà và cả hai cũng tập giã mochi. Và quả thật đúng như sự kì vọng của Takuto, khả năng Suzuno bày ra quả thật không thể tuyệt vời hơn. Khả năng cảm nhận kết cấu bánh, khả năng vận dụng lực của tất cả các bộ phận tay, khả năng chịu đựng cùng sức bền, tất cả đều ở đẳng cấp ngay cả con ma Shinji Houjo đã trải qua bao nhiêu kinh nghiệm cũng không thể không buông lời khen ngợi.

"Không thể tin được, bộ tố chất thân thể của người thời nay tốt đến vậy sao, con gái mà cũng có thể làm những điều này a."

Và bây giờ tuy đang làm bánh với cô gái của mình Takuto vẫn làm một dạng tự hào có xu hướng thêm đòn hương về không gian tinh thần và lên tiếng.

"Thời của người ta không biết, nhưng thanh mai trúc mã của ta nắm nhiều cái đệ nhất đồng lứa lắm đấy nhé, tất nhiên chỉ trong con gái thôi."

Mùa hè tuy nóng bỏng rất đa thể nhưng không gian được tạo ra bởi cặp đôi này quả là khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng và thư giãn. Thế nhưng người ngoài cuộc không biết rằng, này giờ cặp đôi này đang phải tốn sức đến mức nào cả, đối với Takuto thì cậu nhận ra được rằng cách làm mochi truyền thống của nhà Houjo lại khiến người ta rất mau xuống sức. Và có vẻ như cậu cũng nhận ra không chỉ cậu mà Suzuno ở bên cạnh cũng có chút không chịu nổi.

Bây giờ cậu mới có chút hiểu được tại sao tên con trai trưởng của nhà Houjo ngày xưa lại bỏ bê không thèm học làm bánh cơ chứ, chỉ mới có một lúc mà đã như vậy thì khi vào nghi lễ còn phải chịu áp lực từ phía chắc chắn không thể gánh nổi rồi. Đúng là công thức bí mật được lưu truyền từ xa xưa cũng có cái đặc biệt của nó. Và quả nhiên... Chỉ với mấy ngày tu luyện thì Takuto và Suzuno cũng không thể vượt qua được khoảng thời gian yêu cầu cho quá trình nhồi bánh được.

- Takuto kun..... Làm mochi sao mà mệt quá vậy.... còn khó hơn là chơi bóng chày mấy chục hiệp nữa đó a....

Thở dốc trong một môi Suzuno hướng Takuto mà nhõng nhẽo, quả thật mấy ngày nay cho dù cố gắng đến mức nào đi chăng nữa thì họ vẫn không thể vượt qua nổi, nếu có thì chỉ chút tiến bộ về khoảng thời gian mà thôi.

- Mình cũng hoàn toàn không hiểu nổi điều đó, thế nhưng đó là điểm đặc biệt của công thức được gọi là ngàn đời truyền xuống, vậy chúng ta cũng nên chấp nhận.

Đối với điều này Takuto quả thật rất thất vọng, thế nhưng nó diễn ra liên tục mỗi khi làm bánh cho nên Takuto cũng dần chấp nhận như là một quy định đặc biệt thôi.

Cũng có lúc Takuto liên tưởng sự việc khó hiểu này tới báu vật nhà Houjo thì con ma Shinji lập tức phủ định, nó nói rằng mẹ nó cũng đã từng kể rằng, cho dù khi nhà Houjo còn tại thì cũng có rất nhiều cuộc kiểm tra thi đấu về làm mochi truyền thống và trường hợp không thể qua được vì kiệt sức này rất nhiều, thế nhưng không phải không có người qua được.

Khi đó Takuto đối với sự việc này khá là hứng thú nên cậu đã hỏi kĩ Shinji về những cuộc thi đó.

Thực ra tất cả những thông tin này chỉ là do Houjo Hisana kể lại cho cậu nghe sau khi bỏ trốn. Dòng họ Houjo có sản nghiệp to lớn lưu truyền lâu đời. Họ có nguồn nhân lực đông đúc được chia thành nhiều bộ phận với vai trò khác nhau, đầu tiên bộ phận kinh doanh, cái tên đã nói mục đích rồi, không đề cập nhiều đến nó

Tiếp tới là bộ phận quan trọng nhất, sản xuất bánh, và là khâu quan trọng nhất nên nó được chia ra 3 loại. Loại đầu tiên mochi cho kinh doanh, đây là loại mochi được đưa ngoài để bán cho mọi người tùy mục đích. Loại thứ 2 là mochi nội bộ, chỉ được cung cấp cho người trong họ không được ngoại truyền, nếu bị phát hiện sẽ bị phạt rất nặng có thể đuổi ra khỏi gi tộc. Đây là vị trí mà mọi người trong cuộc thi đều hướng đến.

Và cái cuối cùng là mochi thể hiện sự thần thánh của nó, chỉ được làm bởi tộc trưởng và trợ thủ của ông, mochi trong các dịp cúng tế lớn của dòng họ để bảo đảm được được sự trường tồn.

Như đã nói khi nãy, việc nhắm đến vị trí làm mochi nội bộ là ước mơ của mọi người nên mới có những cuộc thi như thế. Người sẽ có đãi ngộ tốt hơn nhiều cho bản thân và gia đình, mặc dù một khi người đã được chọn cho vị trí đó thì mãi mãi sẽ không thể vào được nòng cốt lãnh đạo trong gia tộc thậm chí là con cháu đời sau của mình.

Những cuộc thi diễn ra rất cam go, rất nhiều người bị rơi vào tình trạng giống Takuto bây giờ, kiệt sức trước khi hoàn thành giai đoạn nhồi bánh, hoặc những người vẫn sung mãn đến lúc cuối và bánh họ rất ngon nhưng vẫn bị loại.

Vậy nên việc báu vật nhà Houjo liên quan đến sự mệt mỏi mau chóng là không có cơ sở.

- Với lại cho dù như thế, mình tự hỏi tại sao ông mình lại làm được như vậy nhỉ, đúng là quái lạ mà.

Takuto với tình trạng không thể nào tốt hơn cô bạn gái của mình cũng đang phải điều hòa nhịp thở, lên tiếng, rõ ràng là ông cậu cũng học từ một gốc là nhà Houjo mà sao lại có chuyện đó nhỉ. Tuy sự vất vả kiệt sức này cậu đã trải nghiệm khi vùng chạy mấy cái khi ở đó rồi, thế nhưng cậu không ngờ rằng khi làm thật nó còn dữ dội hơn cả chục lần. Và ngay khi đó Shinji Houjo lên tiếng trong tâm thức của Takuto

"Sau khi người ở nhà cái tên Sakamoto về, ta đột nhiên nhớ lại một thứ mà mẹ ta đã từng kể lại."

Và sau đó theo lời kể của Shinji thì vào ngày xưa nhà Houjo khi tuyển chọn đội ngũ làm bánh cho gia tộc thì cho dù những người đã vượt qua cũng vẫn chưa chắc đảm bảo được nhận mà hình như còn có một phần trả lời một số câu hỏi nữa.

"Người có biết đó là câu hỏi như thế nào sao, là người cùng gia tộc hẳn sẽ dễ dàng trong cuộc khảo thí này nhỉ."

"Câu hỏi chỉ đơn giản là sau khi làm cảm thấy thế nào thôi. Thế nhưng số người bị loại ở bước này nhiều hơn số người bị loại vì thất bại bước làm bánh nữa kia..."

Giống hệt câu mà Sakamoto Tojira hỏi Takuto vào ngày trước, rõ ràng ở đây có điều gì đó rất kì lạ.

"Vậy họ dựa vào câu trả lời như thế nào mà phán định đậu hay rớt."

"Cái đó thì cho dù mà mẹ của ta cũng không rõ lắm. Thế nhưng ta có thể chắc chắn họ sẽ thông qua câu trả lời loại bỏ rất nhiều người cho dù bánh có làm ngon đến như thế nào."

Và khi nghe đến câu nói đó, Takuto đột nhiên nhớ tới câu trả lời của mình khi ấy đó chính là sức lực bị vắt kiệt, và sau đó cậu đã được an toàn, xem ra câu trả lời chính xác là nó. Thế nhưng, vậy không phải vô lý cho những người như cậu bị kiệt sức trước khi làm xong bánh hay sao.

Vậy chỉ có một khả năng, họ bị kiệt sức sau khi hoàn thành nhưng vẫn thành công chứng minh được gì đó ở bản thân mình còn những người qua cửa ở vòng làm bánh nhưng không làm được điều đó cũng sẽ bị loại thôi.

Vậy điều ở đây cần quan tâm là chứng minh cái gì mới được và đang suy nghĩ Takuto đột nhiên nghĩ tới một thứ nghiêm trọng

"Nếu như người nói thì giả sử ta và bạn gái đi thi tuyển dòng họ Houjo thì chắc chắn sẽ bị loại ngay từ đầu rồi đúng không?"

"Chỉ có thằng ngu mới không nhận ra được điều thôi a."

Đáp lại thắc mắc của Takuto một cách cực kì cay độc, Shinji Houjo nói tiếp

"Thế nhưng người yên tâm, nếu vào thời đó thể chất của người thì cố gắng luyện thì sớm sẽ đạt được vị trí cao trong đội làm bánh nội bộ của dòng họ thôi a."

"Sớm là bao lâu a...."

"Cũng không có gì gần 2 năm thôi."

Nghe khoảng thời gian cực kì nhức ass Takuto rú lên trong đầu mình.

"Người đùa với ta á, 2 năm ta không biết có thể đối phó với mấy vị khách không mời trong tay trái được không đó hướng chỉ là người."

"Thử chờ 2 năm mà còn lâu ở sảnh chính nhà Houjo vào lúc ngày xưa đi, người sẽ bị ghen ghét hoặc đi tới chết đó."

Nói một câu, trong khi hướng tới Takuto một ánh nhìn khinh bỉ, sau đó con ma đổi giọng trở nên nhẹ nhàng như người đã chấp nhận kết cục vậy

"Nếu người ngã xuống thì ta chỉ còn biết trách số phận thôi chứ biết sao giờ.... Mà ta nghĩ cũng sắp đến lúc chia tay rồi...."

"Ý người là sao hả....." Giọng Takuto có chút nheo lại, nếu mấy ngày trước nghe câu nói này hẳn Takuto sẽ mừng lắm, thế nhưng sau khi hiểu rõ chuyện nhà Houjo thì Takuto có chút thông cảm với tên này và coi nó là bằng hữu, mà chia tay vĩnh viễn với bằng hữu hẳn không phải là điều gì dễ chịu

"Có gì khó hiểu đâu.... Ta lay lắt trên đây cũng vì oán hận bản thân và tiếc thương cho em gái ta, thế nhưng bây giờ biết được con bé vẫn còn sống và vẫn nhớ đến người anh này là ta cũng coi như mãn nguyện rồi, còn về phần sự việc của mẹ mình, ta nghĩ rằng sau khi gặp được người tên Sakamoto thì cũng có chút ít hiểu ra cái cảm giác biết ơn là như thế nào. cũng như gia chủ cứu mẹ của ta, người tên Sakamoto đã cứu em gái ta, gia đình ta luôn được những người liên quan đến dòng họ Houjo cứu... vậy ta có tư cách gì để oán hận bà ấy khi cứu người cha không ra gì đó chứ."

"Cách nói của người.... Người không hận hẳn ta nữa sao...."

"Sao có thể có chuyện đó được.... Cảnh tượng 4 năm trước khi con nhóc Akari chào đời luôn là ác mộng từng đêm đối với ta. Nhưng bây giờ ta lại đang rất phân vân liệu rằng mình có phải đang chà đạp lên nguyện vọng của mẹ ta khi giết hẳn không nữa."

Đó là một câu hỏi mà ngay cả Takuto cũng không thể trả lời cậu chỉ im lặng sau đó cân nhắc lời nói của mình

"Này Shinji Houjo.... Trả lời cho ta biết.... Ước nguyện lớn nhất của mẹ người Hisana Houjo là như thế nào."

"Cái đó thì người, người đã nghe câu chuyện mà Sakamoto kể về nhà Houjo, chẳng lẽ còn không rõ hay sao, phục vụ nhà Houjo cho đến giây phút cuối cùng. Thế nên mới có chuyện đó xảy ra chứ."

"Ta biết.... Nhưng mẹ người hẳn cũng muốn người phục hồi lại dòng họ Houjo đúng không... Thậm chí còn có ý định truyền lại báu vật của gia tộc cho người nữa chứ, mặc dù ta không biết đó là gì cả."

Thật ra thì Takuto cũng không nói chính xác hoàn toàn những gì cậu nghĩ. Đúng là Takuto không biết báu vật là gì nhưng cậu đã đưa ra phán đoán mà cậu thấy tự tin sau khi tổng hợp lại các sự kiện đã diễn ra trong mấy ngày hôm qua.

"Ta cũng như người thôi, về báu vật nhà Houjo, khi tên không ra gì đó đề cập tới ta mới biết đó chứ... Còn việc gây dựng lại nhà Houjo thì quả thật ta cũng biết mẹ ta đối với điều đó coi trọng như thế nào, nếu không bà ấy đâu có dạy ta và Akari làm bánh như thế."

Takuto gạt đầu sau đó đưa ra cái kết luận rõ ràng hướng về Shinji Houjo

"Đúng... Mẹ người muốn hồi phục nhà Houjo, nơi có gia chủ Rozan Houjo đã cứu mạng bà ấy trong những ngày tháng tối tăm nhất. Bà ấy trung thành nhất không phải là nhà Houjo mà chỉ có bản thân Rozan Houjo mà thôi, ta có thể tin chắc là như thế. Vậy người nói xem, tên con trai trưởng, kẻ thậm chí không coi nghĩa vụ phục hưng gia tộc là điều trọng yếu thì có còn xứng đáng là người nhà Houjo nữa không... Và ngay cả người con trai thứ... Kẻ dẫn sói cắn người nhà thì lại càng không. Nếu những kẻ đó dám tự xưng mình là một người thuộc dòng họ Houjo bá chủ vùng Tohouku một thời, ta sẽ là người đầu tiên đập gãy răng bọn chúng nếu trong trường hợp bọn chúng còn sống."

Dừng một chút Takuto tiếp tục

"Thế nên... kẻ người muốn giết chỉ là một tên đốn mạt không liên quan đến dòng họ Houjo, và mẹ của người, sở dĩ bảo vệ hẳn có thể bởi vì lời thề ngày xưa ràng buộc mà thôi thậm chí cũng có lý do rằng bà ấy không muốn người mang tiếng là kẻ giết người khi mới bao nhiêu đó tuổi, không phải bà ấy không quan tâm đến người và em gái đâu. đáng tiếc là hành động của bà ấy đã thật sự sai lầm. Vậy nên không cần phải lo lắng chuyện đó đâu mà người chỉ cần xem ta và bạn gái mấy ngày sau sẽ thành thực làm mochi truyền thống nhà Houjo rồi dẫn người gặp em gái của mình."

Nói rồi Takuto rời khỏi thế giới tinh thần cùng ngồi xuống hiên nhà bên cạnh bạn gái của mình. Khẽ nhìn vào bàn tay mình, Takuto bắt đầu nhận ra một số thứ lạ thường thế nhưng cậu cũng không có để tâm đến nó là bao nhiêu. Khẽ nhìn qua cô bạn gái đang dùng chiếc quạt để xua đi tan đi sự mệt mỏi

Takuto khẽ mỉm cười.

"Cô ấy đã thật sự cố gắng nhỉ."

Đối với Takuto người thậm chí phải dùng cả năng lượng bí ẩn của cậu để gia tăng sức bền nhằm chống lại sự kiệt sức nhanh chóng khi làm mochi theo truyền thống nhà Houjo thì cậu có thể thấy rằng Suzuno, một cô gái bình thường lại có thể theo kịp được nó đúng là đáng khâm phục mà

- Cậu cố gắng nhiều rồi, cảm ơn nhé.

Nhẹ nhàng gạt đầu sau đó cô nói

- Đáng tiếc là mình vẫn chưa hoàn thành phần giả thì đã kiệt sức rồi. Mình không biết rằng làm mochi lại mệt như thế đấy chứ

- Không biết mình nói cậu chưa chứ làm mochi kiểu này là kiểu truyền thống mà tiệm bánh nổi tiếng gần đây làm đó. Người chủ quán đúng là rất giỏi khi hằng ngày đều có thể làm được mochi như thế nhỉ.

- Ủ.... Mình đã ăn qua rồi, nó rất ngon nên mình có chút ngạc nhiên khi cậu bảo rằng cậu và mình sẽ làm món bánh thậm chí còn ngon hơn nữa đấy

Đúng là trước khi cùng Suzuno làm bánh mochi thì Takuto đã đưa cho cô bạn gái mình ăn thử mấy cái bánh mà Riyumi tặng cậu khi đi thăm bệnh lần trước. Khi ăn xong Suzuno làm một biểu cảm hạnh phúc khó tả khiến Takuto quả thật liên tưởng tới truyền thống mochi của dòng họ Houjo là mochi mang lại nụ cười hạnh phúc. Và rồi sau đó cậu đã nói với Suzuno rằng cậu cần cô và hai người sẽ làm một món mochi thậm chí còn ngon hơn thế này nữa.

Và khỏi phải nói đối với những chuyện này thì Suzuno luôn chiều theo ý của Takuto và cả hai bắt đầu tập làm bánh. Tuy đáng tiếc rằng cho đến giờ thì cặp đôi vẫn chưa vượt qua vòng gọi xe là nhồi bánh nữa nói chỉ là làm được bánh ngon.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, Takuto và Suzuno đứng lên chuẩn bị làm tiếp tục. Lần đầu tiên làm khi bị kiệt sức Takuto định vất bỏ mớ nguyên liệu đi thì bị ông cậu cho một kiểm và thuyết giáo về cái thời chiến tranh nên mấy ngày nay sau khi mệt mỏi thì Takuto cũng tiếp tục làm, mặc dù không sử dụng các động tác nhịp thở theo quy tắc nhà Houjo nữa.

Và hôm nay cũng thế, cậu tiếp tục dùng phương pháp để cùng Suzuno giả bánh, cái lý do không phí nguyên liệu hẳn là thừa, cậu muốn chung tay với bạn gái mình để làm những chiếc bánh mochi ngon lành.

Và sau khi làm nhiều lần Takuto nhận được một sự thật rằng, tuy cậu không thể sử dụng hết cách làm của nhà Houjo trong suốt khâu nhồi bánh thế nhưng chỉ cần sử dụng trong thời gian ngắn cũng đủ khiến món bánh này ngon hơn ở tiệm làm khá khá rồi. Thảo nào mà ngày xưa dòng họ Houjo lại tuyển chọn nghiêm khắc đến vậy.

"Và thêm một điểm nữa đằng sau sự ngon lành đó hẳn là.... Thế nhưng không lẽ....."

Đang suy đoán về bánh mochi bí ẩn của dòng họ Houjo thì

- Takuto kun, tay cậu chậm đi rồi đó.

Bị giọng nói cắt ngang luôn suy nghĩ, hướng ánh mắt về bạn gái mình đang nở một cười dịu dàng trong khi tay vẫn liên tục nhồi khối bánh, biểu hiện mệt mỏi nhưng vẫn vui tươi của cô, khiến cho Takuto cũng thấy mình vẫn có thể cố gắng thêm nữa, cậu nắm chặt gia tăng tốc độ giả.

Và sau một lúc thì khối bánh đã được giả xong, tiếp theo là quá trình nhồi nhân đã chuẩn bị trước vào bánh. Thông thường Zunda Mochi thì bánh sẽ được vo thành viên hay hình đẹp cỡ lòng bàn tay rồi đồ lớp nhân được làm từ đậu nành non luộc chín rồi xay ra. Thế nhưng bánh của nhà Houjo thì không như vậy, nó công phu hơn nhiều. Nó có 4 lớp, 2 bánh 2 đậu nành xen kẽ lẫn nhau. Trong cùng là một viên nhân đậu nành, sau đó là một lớp bánh mỏng rồi lại thêm một lớp đậu và cuối cùng là bánh.

Nói thật khi đối diện với việc phải bóc từng hạt đậu nóng ra khiến Takuto cũng phải lú lẫm, ban đầu Takuto có chút không quen nhưng được một cô bạn gái chuyên làm việc nấu bếp cho khách trọ chỉ dẫn Takuto đã có thể quen được công việc này.

Thế nhưng cái khó nhất ở đây chính là việc sử dụng nguyên liệu cho từng lớp bánh phải hợp lý khiến cho mùi vị hòa quyện với nhau một cách hoàn hảo. Mặc dù có thể chắc chắn rằng lớp bánh của cậu thậm chí ngon hơn cả bánh tiệm thông thường bên ngoài làm nhưng thành phẩm ra lại vẫn không thể gọi là hoàn hảo chỉ vì giai đoạn cuối này đây. Thua xa bánh mà cậu ăn thử của tiệm

Thế nhưng không phải vì thế mà Takuto thoái chí, cậu quyết tâm tìm được tỉ lệ thích hợp nhất đối với mình. Đã từng hỏi qua về chuyện này với Shinji, Takuto được cho biết rằng, tới bước đó thì ai cũng có cách làm của riêng mình, không giống nhau được. Và đó là lý do khiến cho bánh nhà Houjo trở nên lừng danh trong quá khứ.

Cặm cùi cùng với bạn gái mình làm bánh, thời gian dần dần trôi qua đến chiều thì đã xong. Takuto và Suzuno đang xấp bánh trên đĩa chuẩn bị đem lên cho ông bà ăn thử.

Và trong khi đang ngắm thành phẩm của mình Takuto nghe được tiếng bước chân có vẻ vội vã chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Trự - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Tán dóc sau khi làm xong bánh

- Onii chan. .... Anh đang làm mochi à... Em gọi mấy bạn tới ăn thử đây.

Xuất hiện trước cửa gian bếp là một cô bé trông rất lạnh lợi với mái tóc màu đỏ của lửa được buộc kiểu twin tail, Kotori Mizuhara em gái của Takuto, và xuất hiện sau lưng em ấy là mấy cô bé học sinh cấp 2, trong số đó có một người mà Takuto đã từng gặp, Riyumi Hoshimiya một Ojou sama thượng lưu chính hiệu ngoài đời.

Sau màn chào hỏi giới thiệu thì cả đám nhóc quay quanh những đĩa bánh mà Takuto cùng Suzuno làm ra. Ngay lập tức Kotori nhìn vào một số chiếc bánh có hình thù đặc biệt

- Dễ thương quá, cái này hẳn là Suzuno chan làm rồi a

Ánh mắt tỏa ra những ánh sao, Kotori nhìn vào những chiếc bánh có tạo hình là những chú chó, mèo và thỏ. Nói thật là cho dù đối với một người con trai như Takuto cũng cảm thấy có chút dễ thương, nói gì là một người mê động vật như Kotori thì thế nào nữa.

- He... He... Cái này là một người bạn ở trọ nhà chị hướng dẫn chỉ làm đó, nói thì có thể khiến onii chan em buồn nhưng khả năng nấu ăn của cậu ấy cực giỏi, thậm chí có thể kết hợp thực phẩm với thảo dược nữa kia. Nên kể từ khi cậu ấy tới trọ sức khỏe mọi người tốt hẳn lên, cả nhà chị thậm chí là khách trọ đặt cho chị ấy cái biệt hiệu là Nữ Thần Sức Khỏe đó chứ.

Khi nghe vậy Takuto có chút kinh ngạc, ẩm thực được thảo cậu đã từng thấy qua, thế nhưng đó là trong cái manga food porn Sh*kug*ki S*um*. Takuto có chút không ngờ rằng ngay sát bên bạn gái cậu lại có một người như thế.

- Nhưng đúng là... Nhìn mấy con này mình đúng là không nỡ bỏ vào miệng a.

- Oniii chan của em...

Đột nhiên giọng của Kotori ngân dài ra khiến Takuto có chút linh cảm rằng con bé chuẩn bị quăng troll cho mình và y như rằng

- Em không biết là anh có cảm nhận y như một cô thiếu nữ lần đầu thấy đồ ăn dễ thương đó nhé.

Nếu là bình thường Takuto đã lúng túng phản bác, nhưng bây giờ Takuto đã đạt tới trải nghiệm tag gender bender gắn vào người thì cậu chỉ cười sau đó phản trả lại

- Em thì sao a.... Một người yêu động vật như em hẳn không nỡ bỏ chúng vào miệng a.

Và nếu như thường thức thì ai ai cũng nghĩ vậy cả, thế nhưng Kotori rất bình tĩnh đáp trả lại sau khi bỏ một con thỏ vào miệng nhai như đúng rồi

- Onii chan... Em quý động vật... Và hơn tất cả, em tôn trọng nhưng thức ăn làm từ chúng, vậy nên em có thể ăn chúng với tất cả sự tôn trọng. Nếu chúng ta từ chối không ăn chính là phủ định mục đích tồn tại của chúng đó.

Nghe được diễn giải của em gái Takuto có chút nghi ngờ rằng liệu con bé có phải thuộc kiểu nhân vật mượn xác trọng sinh không nữa nói toàn những điều không hợp với sự ngây thơ của học sinh cấp 2 và hơn nữa là trải nghiệm những điều không hợp với tuổi chút nào.

Và nếu Kotori cùng những cô bé khác chú ý đến những chiếc bánh dễ thương thì Riyumi có chút phát ra ánh sáng nơi mắt khi nhìn vào những chiếc mochi tròn trịa của Takuto làm.

- Onii san... Nếu sau này anh mở tiệm bánh truyền thống hay tiệm ăn hoặc bất cứ cái gì liên quan đến ẩm thực ăn uống, liên hệ em, nhà Hoshimiya không chuyên lắm về ẩm thực nhưng đầu tư cho anh vươn tới top 20 thành phố thì vẫn làm được. Và nhớ cho em voucher vip nhất đấy nhé... Miễn phí luôn càng tốt

Nghe được lời con bé Takuto có chút méo mó, top 20 thành phố ư, hình như là quá lớn so với ước mơ giản dị của cậu rồi a, và rồi nghe tới mục đích phút cuối của nó Takuto càng thêm khó đỡ.

- Thì ra mục đích em là ăn chùa tiệm của anh á.

- Chắc chắn rồi a, cô đồng vip mà.

Không chút tỏ ra xấu hioor hay ngại ngùng, Riyumi đáp và ở bên ngoài Kotori cũng tham gia góp chuyện

- Nếu cậu muốn ăn chùa không phải trước đó có thời điểm thích hợp hơn sao Riyumi chan

- Ế... Thế cơ a, là thế nào vậy Kotori chan... nói mình nghe với

Làm một vẻ mặt tinh ranh, Kotori lên tiếng khiến cả hai người Takuto và Suzuno đang một cũng phải bốc khói đầu

- Tất nhiên là lễ cưới của anh chị đây rồi, khi đó bữa tiệc sẽ là món ngập tràn tình yêu do cả hai người nấu đó, cậu cứ việc thoải mái thưởng thức a.

- Con nhóc này.....

Takuto suýt nữa thì hét lên trước cái ý kiến quá ư là khó đỡ của em gái mình

- Tuy không rõ lắm nhưng anh có thể nói cho em biết rằng, đám cưới thì cặp đôi sẽ vô cùng bận rộn thậm chí không đủ thời gian để ăn uống đâu nói chi là nấu

- Vậy anh sẽ không nấu ư

Kotori với Riyumi cùng với mấy người bạn tròn mắt hỏi

- Tất nhiên rồi a, khi đó anh sẽ cùng Suzuno chụp những ảnh cưới hay trải nghiệm không khí kết hôn một cách hoàn hảo nhất không có chuyện nấu để phục vụ mọi người đâu

Khi nói tới đây Kotori mỉm cười và làm một biểu hiện cực kì ranh ma và lấy ngón tay chỉ về một phía.

- Vậy anh sẽ làm vỡ giấc mộng mà Suzuno chan đang đắm chìm trong đó á, onii chan thật phù phàng a, tội nghiệp Suzuno chan quá hức hức

Kotori giả khóc khiến Takuto không biết phải nói gì, thế nhưng quay qua hướng chỉ của em gái Takuto càng bó tay riu lười.

Một Suzuno đang thể hiện ra một bộ mặt đúng chất biểu cảm sad moe trong anime khiến người ta không thể cưỡng lại muốn ôm vào lòng mà an ủi

- Takuto kun... Cậu không muốn nấu cùng mình trong ngày hôm đó à...

Thể hiện một mặt như vừa bị vỡ mộng đẹp Suzuno hướng về Takuto một phản ứng cực kì biểu cảm. Cứng phải thôi, đối với con gái ngày hôn lễ với người mình thích là cực kì quan trọng và thông thường sẽ tổ chức hoành tráng nhất có thể hoàn hảo nhất có thể....

Nhưng... Đối với Suzuno thì khác... Bởi ước mơ của cô chính là cùng Takuto mở một tiệm ăn gia đình đơn giản nhưng vẫn vui vẻ. Vậy nên khi nghe được cô và cậu sẽ tự thân nấu ăn trong ngày quan trọng đó, nấu những món mà hai người đã hoạch định sẵn khi lên menu tiệm ăn. Cô rất hạnh phúc và cảm thấy cực kỳ tán đồng. Nó giống như cánh cửa mở ra dẫn đến cuộc sống tương lai của hai người vậy. Những người ở đó thưởng thức nó sẽ là lời tán đồng và chúc phúc cho con đường của hai người vậy.

Vậy nên khi Takuto nói rằng sẽ không làm như vậy khiến Takuto khá là buồn, tuy cậu nói rằng muốn dành trọn thời gian ở bên cô vào ngày hôm ấy và cùng hưởng không khí kết hôn cũng khiến cô vui bót. Nhưng quả nhiên là cô muốn được nấu ăn với cậu như khi này vẫn làm, thay vì chụp ảnh cưới và đi chơi đây đó. Chỉ vì một điều... Đó là ước vọng của cô và cậu... chỉ có như vậy thôi...

Và đối diện với biểu cảm đó của cô bạn gái mình Takuto chỉ đành xuôi theo nguyện vọng, cậu lên tiếng

- Giờ mình nghĩ lại rồi, vào ngày hôm đó chúng mình cũng phải dùng hành động thực tế để cảm ơn mọi người đã tham gia, vậy nên nấu những món ăn tự làm là tuyệt vời nhất, vừa thể hiện sự quan tâm vừa giới thiệu về những món mà tiệm ăn mình có.

Nghe được điều đó Suzuno vốn đang ủ rũ lập tức tươi tỉnh trở lại thế nhưng có vẻ như muốn chứng minh rằng lần này người tiếp tục làm vào mộng là Takuto, cậu nói

- Thế nhưng, cậu biết đó Suzuno, một ngày đặc biệt cần phải có những món đặc biệt, những món mà không phục vụ ngày thường chỉ phục vụ những ngày kỷ niệm riêng của chúng ta mà thôi

Và bây giờ một người mộng đã thành 2 người mộng, họ cùng tạo với nhau một không gian màu hồng cực kì khó đỡ bỏ hết thấy mọi người đang ở đây và chìm vào thế giới riêng của mình.

- Riyumi chan... chúng ta làm sao bây giờ... hình như họ sắp bàn tới chuyện không thích hợp cho học sinh cấp 3 rồi a. Như vậy có chút không ổn a

Kotori lên tiếng bình luận mà dường như không nhớ đến việc mình mới học cấp 2 và cũng không thích hợp suy nghĩ đến những vấn đề đó.

- Kotori à..... Cậu.... Hoàn toàn không có tư cách nói lên điều đó đâu đó nguyên nhân của sự việc a, thế nên đánh thức hai người đó dậy đi, bọn mình đến đây để thử bánh chứ đâu phải xem cặp đôi này mơ a.

Đối diện với câu phản trả của người bạn thân, Kotori cũng không biết phải nói gì, cô bé hoàn toàn đánh giá thấp ảnh hưởng của anh mình lên Suzuno và ngược lại.

Cô đâu biết rằng, đối với Takuto thì việc mấy lần suýt chết khi đánh với con nửa bước quỷ thần đã khiến Takuto coi trong những khoảnh khắc thực tại

này hơn bao giờ hết và chưa kể cậu còn biết được một số sự việc khác liên quan nữa.

Và đối với Suzuno cũng vậy, sau trận đấu bóng chày, hay chính xác là sự đối đầu của cô với Nanako cũng đã khiến Suzuno càng ngày càng coi trọng cái không gian này hơn bao giờ hết.

Trở lại tình hình hiện tại, nhìn vào những chiếc bánh trên bàn Riyumi lên tiếng có chút khâm phục

- Anh cậu đó, nếu được đào tạo đẳng hoàng, trở thành nhân vật nổi bật trong giới đầu bếp thượng lưu hẳn chỉ là vấn đề thời gian thôi a. Minh khá tò mò về những chiếc bánh này đó thế nên, đánh thức họ dậy đi. ... Đồ nguyên nhân sự việc. ...

Thế nhưng có vẻ như Kotori cũng không cần phải làm cái điều mà cô không biết phải làm ra sao cả, đột nhiên đang trong giấc mộng Takuto quay sang Riyumi một cách cực kì bất ngờ

- Riyumi, thượng lưu như em hẳn đã từng ăn nhiều thứ thú vị lắm đúng không.

Riyumi gật đầu mặc dù không hiểu Takuto nói vậy để làm gì.

- Em có thể chỉ cho anh chỗ được không, anh muốn nghiên cứu sau đó làm cái gì đó thật đặc biệt chỉ dành cho những ngày kỷ niệm của anh chị mà thôi. ...

- Nếu anh muốn em sẽ cho anh list một số nơi, nhưng em nói trước hầu hết chúng rất khó vào đấy nhé, cho dù đối với gia đình em cũng không dễ đâu đấy...

Mỉm cười sau khi đưa lời cảnh báo Riyumi ngó Takuto như muốn dò xét phản ứng của cậu, và có vẻ như cô bé phán đoán Takuto có chút vẻ thoái lui thế nhưng. ...

- Không sao hết cả, vì ngày hôm đó cho dù là hang cộp anh cũng sẽ vào. ....

- Ý anh là một người như em mà lại chui vào những nơi như thế mà ăn chắc, nếu là Kotori chan thì còn có thể a.

- Anh chắc rồi a, và anh sẽ không hề nghi ngờ rằng nếu được chui vào hang cộp thì con bé imouto này của anh thậm chí sẽ được cộp cho cười đi lòng vòng đó chứ.

- Onii chan. ... Em không biết rằng anh có nguyện vọng em cười cộp tham dự hôn lễ của anh và Suzuno chan đâu a, anh thật sự muốn giấc mơ đó thành sự thật vậy à. ...

Méo mặt khi nhớ lại sự việc hôm trước Takuto bắt chéo tay lắc đầu với vận tốc ánh sáng

- Miễn. ... Vẫn với câu trả lời hôm trước, anh có thể chấp nhận được nếu em cười một con chó Alaska bự, nhưng cộp thì không

Nghe nhắc tới chó bự, Suzuno trở nên tím ngắt, đây là nhược điểm hiếm thấy của cô gái mạnh mẽ chủ tướng của đội bóng chày nữ có thể nói là mạnh nhất thành phố

- Không a. .... Minh sợ chó lắm. ... Và không phải là cậu cũng vậy hay sau Takuto kun.

Takuto gật đầu khẳng định nhưng sau đó cậu nói

- Minh sợ chó, nhưng mình tuyệt không sợ con chó nào dám có ý định tấn công cậu cả.

- Takuto kun. ...

Thấy 2 người lại chuẩn bị vào mộng giới Kotori ngay lập tức lên tiếng

- Thôi, anh cũng nên mang bánh cho ông bà đi, đừng để họ đợi lâu a, sau đó đến lượt em thưởng thức mấy cái bánh dễ thương này a

- Anh không nghĩ rằng em, người ăn trước một cái lại nói ra câu đó đâu nhỉ

- Cái đó là do anh đặt ra vấn đề đấy chứ a

Takuto nghĩ thầm, đúng là như vậy a, tuy nhiên trong tình trạng đó nếu không hướng mọi người sang suy nghĩ khác thì quả thật dễ gây hiểu lầm

Sau đó Takuto, Suzuno và Kotori cùng bưng những khay bánh ra ngoài và đưa tới cho ông bà của cậu thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vũ Trụ - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Cái giá đã trả trong quá khứ và sự kiện tiếp cận hồi kết

- Cũng ngon đó chứ, thế nhưng cháu cho ta ăn nhiều bánh như thế không sợ khiến ta bị dư đường a. Khám định kì gần đây cảnh báo ông chỉ số đường trong máu đỏ, mặc dù ta nghĩ do tuổi già, nhưng cũng nên cẩn thận a...

Bỏ nguyên cái mochi bự bằng lòng bàn tay vào miệng nhai một cách ngon lành, ông nội của Takuto đưa ra lời nhận xét.

- Ông à... Ông có bị dư đường hay không thì cháu có thể đảm bảo là không, tập luyện cái kiểu đó ở tuổi ông thì những kiến thức ngoài đời không áp dụng được đâu á. Và cháu thậm chí nghĩ rằng cho dù bình thường người ta vẫn khuyên người già khi ăn mochi nên cắt nhỏ trước khi ăn phòng bị nghẹn dẫn đến nguy hiểm tới tính mạng. Nhưng cháu thấy ông cho dù nếu nghẹn thật thì vẫn có thể tỉnh tóa vận khí phun ra được đấy chứ.

Quả thật là vì Mochi là thứ bánh cực kỳ dẻo! Thế nên nếu như không nhai kỹ và nuốt, những chiếc Mochi có thể bị... kẹt lại ở cổ họng, khiến cho người ăn bị nghẹt thở, thậm chí dẫn đến tử vong. Nhất là với người già, vì răng yếu cũng như khả năng nhai không còn quá tốt nên khả năng xảy ra điều đáng tiếc càng cao hơn nếu ăn nguyên miếng.

Thế nhưng vì đã chứng kiến sự phi lý của ông nội mình và luôn có xu hướng nghĩ rằng ông khai thêm tuổi, cho nên Takuto không nghĩ cần phải áp dụng những quan niệm thường thức cho ông nội cậu.

- Vậy cháu đã gặp Tojira Sakamoto sensei rồi à... Ông ấy có khỏe không.

- Ông ấy vẫn khỏe đủ để uống ngàn chén như không đó chứ, ông không cần phải lo đâu

Tuy Takuto định nói thêm rằng "có thể ông ấy đang bị quấy rầy bởi mấy vị khách không mời a." nhưng cậu dừng lại, đó là ân nhân của ông, nếu biết chuyện đó hẳn ông cậu sẽ đích thân xuống đó mất, tuy không lo lắng bản lĩnh của ông cậu. Nhưng sau khi nhìn mấy vị khách không mời đó thì Takuto muốn tự bản thân mình giải quyết vụ việc

- Sakamoto sensei có thể sắp tới đây, nghe nói là thăm lại người quen, cháu cũng đưa ông ấy số điện thoại rồi, khi nào ông ấy lên thì sẽ gọi cho cháu dẫn tới chỗ đó cho khỏi mất nhiều thời gian.

- Ông có cảm giác đây hẳn là người rất quan trọng đó

Takuto gật đầu sau đó nghĩ đến cái gì đó, cậu lên tiếng

- Ông nội... Ông vẫn không thể nhớ ra tên cô gái đã cứu ông và sau đó đưa ông tới nhà Sakamoto sensei a.

Nghe nhắc tới điều đó ông cậu lắc đầu thoáng có chút u buồn hiện trong đôi mắt già mà vẫn còn rất sáng đó.

- Lần trước cháu cũng đã hỏi Sakamoto sensei câu đó giúp ông, cô gái đó tên đầy đủ là Akari Houjo, ông nhớ rồi chứ Akari Houjo

"Akari Houjo..." Lặp lại mấy lần cái tên đó, tuy về mặt ông cậu bình thản nhưng trong con mắt lại như bão tố gầm vang cực kì dữ dội.

Thế nhưng... Lại một lần nữa, cũng như lần chứng kiến sự hi sinh nghiệt ngã của Hisana Houjo, cái thực tại này lại khiến cho Takuto sốc đến sâu tận con tim, buốt cả linh hồn.

Biểu hiện trên khuôn mặt ông cậu đột nhiên thay đổi, nó bỗng trở nên trống rỗng nhưng chỉ trong giây lát lại trở về bình thường như mọi lúc, nếu không phải Takuto vẫn quan sát niềm vui trên khuôn mặt của ông cậu thì đã không thể nhận ra được. Takuto nhú mày tự hỏi có chuyện gì và cậu ngay lập tức nhận được đáp án.

- Cháu định nói gì với ông đó nhì, à phải rồi a, chuyện Tojira Sakamoto sensei đến đây a, cháu có thể mời ông ấy đến nhà ông ăn tối nếu được không, ông muốn hỏi tên con gái của ông ấy, người đã cứu ông khi chạy nạn năm xưa

Sốc đến sâu tận con tim, buốt giá đóng băng linh hồn, mặt Takuto đại ra như vừa chứng kiến điều tuyệt không thể ngờ đến.

- Ông....

Và thấy được vẻ mặt của Takuto, ông cậu có chút khó hiểu lên tiếng

- Sau cháu như thấy ma vậy Takuto.... Bộ có chuyện gì sao...

Nắm chặt tay lại, Takuto quyết định một lần nữa tuyên chiến với thực tại

- Về việc đó thì.... Ông à....

Và trong giây phút đó....

[[Thằng nhãi nhà người muốn tuyên chiến với bốn tọa hay sao thế.]]

Một giọng nói vang lên trong óc Takuto và cậu hoàn toàn cảm thấy toàn thân như chìm trong băng đá vậy... Cái thứ tồn tại ở trong chiếc nhẫn đang đeo ở bàn tay phải của cậu, thứ tồn tại thậm chí không coi nửa bước quý thần là cái rác rưởi gì, thứ tồn tại đã đưa cậu viên Sephira thập phiên: Malkuth.

Một tồn tại mà Takuto đã liệt vào danh sách cực kì nguy hiểm hơn bất cứ thứ gì.

Thế nhưng trước khi gặp sự kiện này thì cậu vẫn coi nó là con quỷ tốt, giúp cậu dùng sợi xích nhốt con nửa bước quý thần lại, cho cậu item hiếm và trên hết đã chữa lành chân cho ông cậu.

Thế nhưng sau khi gặp sự kiện này thì Takuto đã rút lại những ấn tượng đó.

- Không có gì đâu ông, hi vọng ông tìm được câu trả lời mà mình mong đợi

Nắm chặt tay trong sự bức tức lẫn bất lực, Takuto đành phải cố gắng nở nụ cười và nói như thế và sau đó đứng dậy chào tạm biệt ông rồi gọi bạn gái mình vốn đang làm một bữa tiệc girl talk cùng mấy đứa bạn của Kotori.

.....

“VẬY RA NGÀI LÀ NGUYÊN NHÂN CỦA VIỆC TỪ CHỐI TIẾP NHẬN THÔNG TIN MÀ ÔNG CỦA TÔI VỪA TRẢI QUA HAY SAO.”

[[Không sai.... Chính là ta đó...]]

“VẬY TÔI CÓ THỂ HỎI TẠI SAO KHÔNG...”

[[Cũng được nhưng không miễn phí đâu nhé.]]

“VẬY NẾU TÔI ĐƯA RA DỰ ĐOÁN VÀ NÓ TRÚNG THÌ ĐƯỢC MIỄN CHỨ.”

Đợi một chút sau đó cậu đã nghe được câu trả lời

[[Cũng được, nhưng nếu sai là phải trả giá đó]]

“Hẳn đó là cái giá khi ngài chữa lành chân cho ông nội của tôi và cho ông ấy một sức khỏe như thế. Và vì cái giá đó, nên ông tôi không thể tiếp nhận thông tin liên quan đến nó cho dù như thế nào đúng không, nếu có ai nói thì điều đó lập tức bị xóa đi giống như khi này.”

Nắm chặt tay lại khi đưa ra giả thiết của mình, tổng hợp lại những gì cậu đã thấy, cậu đã nghe. Takuto lập tức nhớ đến một manga và anime cậu đã từng coi, và trong đó có một phân đoạn là khi nam chính cố nhắc nữ chính về sự tồn tại của mình đối với cô ấy thì ngay lập tức những thông tin ấy đều bị xóa đi mà không ai có thể can thiệp được.

Rõ ràng là trường hợp đó giống hệt ông cậu khi này, chưa kể tới cái sức mạnh đến mức phi lý của ông ở độ tuổi đó. Takuto đã hoàn toàn khẳng định rằng việc quên đi ân nhân của mình chính là cái giá ngày xưa ông đã trả. Đúng thật là một cái giá tuyệt đối không dễ dàng, một người như ông mà không thể nhớ tên ân nhân của mình đúng là sự hành hạ không dứt mà...

“TÔI CÓ THỂ NHỜ NGÀI XÓA ĐI CÁI GIÁ MÀ ÔNG NỘI TÔI ĐÃ TRẢ KHÔNG.”

[[Nhóc không trả nổi đâu. Ít nhất là lúc này. Còn thiếu một chút...]]

“Thiếu cái gì chứ...”

Cho dù là cái gì cậu cũng quyết tìm cho bằng được, đó là những gì Takuto đang đặt ra cho mình. Và ngay khi đó tiếng điện thoại vang lên... Đó là Tojira Sakamoto. Takuto thầm nghĩ hẳn là ông ấy đã lên đây nhờ mình chỉ chỗ của Akari Houjo. Bấm điện thoại

- Vâng, cháu nghe đây Sakamoto sensei

Nghe giọng nói vang lên trên điện thoại, Takuto suýt nữa bóp nát nó.

“Takuto Mizuhara kun... Cả nhà của Akari Houjo đã bị bắt cóc rồi. Chỉ có cậu mới giúp được họ thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Trục - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Cứu người trong đền thờ cổ

Lập tức cúp điện thoại, Takuto phóng thẳng tới nơi ông lão Sakamoto nói với cậu và đó là đồn cảnh sát. ...

- Sakamoto sensei sao ngài lại bị cảnh sát giữ lại thế
- Chúng ta đi đến chỗ nào khác nói chuyện đi

Thờ docks trong một môi cùng lo lắng Takuto và ông lão ghé vào một tiệm nước và chọn chỗ ngồi riêng tư để không ai có thể nghe lén được cả

- Thật đúng là.... Ta không thể ngờ rằng đã bấy nhiêu năm mà những ân oán của dòng họ Houjo vẫn còn đè nặng lên gia đình của Hisana u

Sau khi nghe được ông lão giải thích thì Takuto biết được rằng, Tojira Sakamoto đã lên đây từ sang và phát hiện rằng tiệm của Akari Houjo đã bị tàn phá như một con lữ quét qua. Hoàn toàn không giống như trộm cướp mà là sự trút giận phần nộ, thậm chí trên tường của tiệm còn có những vết sơn tạo thành chữ “PHẢN BỘI TẬP CHÚNG.” si nhục cực kì nặng nề.

Và trên hết nữa là ở hiện trường có để lại mảnh giấy ghi chữ “Hỗn...” bị vò nhăn nhúm, đây là một vụ bắt cóc “Hỗn... Thuận.” mà Takuto đã từng đọc trên mạng.

Là một vụ án đã xảy ra nhiều lần nên cảnh sát không thể bỏ qua bất cứ manh mối gì, cho nên khi phát hiện ông lão Sakamoto là người muốn tìm Akari Houjo thì lập tức được mời về điều tra. Và phải mất khá lâu nhờ người ở chỗ bán đảo Izu xác nhận thì ông lão mới được thả và biết sự việc nghiêm trọng nên ngay lập tức gọi cho Takuto.

Lúc đầu cậu không quan tâm đến vụ bắt cóc Hỗn Thuận nhưng khi thấy Akari Houjo cũng bị lôi vào cuộc như thế này thì các thông tin trong đầu Takuto bắt đầu được gắn kết.

“Akari Houjo được đưa ra nước ngoài. Đứa nhóc shota lai tây phương có sợi dây chuyền giống hệt như Hisana Houjo tặng cho Shinji chứng tỏ họ có liên quan đến nhau. Hỗn, Tập Chúng ở đây hẳn ám chỉ hẳn là con lai giữ Nhật Bản và Tây Phương, có nghĩa là trong vụ bắt cóc Hỗn Thuận nạn nhân nhận được chữ Thuận hẳn là những người có huyết mạch thuần chất Nhật Bản. Còn những người nhận được chữ Hỗn hẳn là có sự lai với Tây Phương. Và đối phương cực kì căm ghét sự pha trộn hỗn tạp này nên các tờ giấy có chữ hỗn mới bị vò nát như thế. Và điều thắc mắc là tại sao đối phương lại bắt cóc cả những người thuần huyết. Và tại sao lại là hỗn huyết với thuần huyết.”

Tổng hợp lại tất cả những chi tiết trên Takuto lập tức quay ra hỏi ông lão

- Sakamoto sensei, dòng họ Houjo có nơi nào như đền thờ hay những nơi liên quan đến vấn đề tâm linh hay không

Đến nước này rồi thì Takuto sẽ không ngần ngại mà hỏi thẳng, kỹ năng làm mochi tối cao của dòng họ Houjo “Mochi Tế Thần.” như vậy hẳn bọn họ có bí mật cực lớn liên quan đến thần linh rồi. Chưa kể theo truyền thống của Nhật Bản thì từ ngàn xưa Mochi vốn đã là thực phẩm mang tính tâm linh thờ cúng rồi.

Và không để Takuto chờ lâu, Tojira Sakamoto lộ ra vẻ kinh ngạc nhưng sau đó trả lời ngay lập tức.

- Ngôi làng cổ vùng Tohouku chỗ mà ta đang ở, có một căn hầm bị khóa chặt và có thể bên trong đó chính là ngôi đền thờ cổ của dòng họ Houjo, thế nhưng đã rất lâu rồi không ai có thể mở được lối vào cả.

Tohouku u, vậy hẳn là chỗ mà lần trước Takuto gọi điện thoại tới và được chỉ đến Izu, bỗng dưng như nghĩ đến việc gì đó cậu vội vã quay sang ông lão rồi lên tiếng cực kỳ lo lắng

- Sakamoto sensei, ngài thử gọi cho người nhà ở Tohouku thử xem, rất có thể bọn họ đang gặp rắc rối đó.

Ông lão kinh ngạc và bắt đầu trở nên lo lắng lấy điện thoại ra gọi cho người nhà và y như rằng điện thoại di động không nhấc máy, điện thoại nhà thì cũng bị cắt đứt liên lạc.

- Mizuhara kun, cậu biết chuyện này là sao không.

- Hẳn là chuyện liên quan đến báu vật nhà Houjo đó. Trước khi Hisana Houjo chết bà ấy đã trần trối với Akari Houjo đúng không hẳn khi đó bà ấy đã dặn con bé về báu vật đó rồi. Người đã nhiều lần xả thân để bảo vệ báu vật khi nhà Houjo còn tại, hẳn phải biết báu vật đó là cái gì chứ...

Khi nghe được những lời Takuto nói, ông lão như ngẫm nghĩ về cái gì đó và sau đó đột nhiên như tỉnh ngộ

- Sợi dây chuyền kỉ vật của Shinji mà Akari đeo vào sau khi Hisana qua đời, con bé nói với ta rằng làm như vậy để nhắc nhở bản thân về lời hứa của mình.

Takuto gật đầu, thật ra cậu cũng đã đưa ra phán đoán về sợi dây chuyền sau khi thấy thằng nhóc shota khi mua bánh với Suzuno rồi, chẳng qua cậu không nghĩ rằng nó bị bọn kia dò ra một cách nhanh chóng như vậy.

“Khoan đã.... Không phải hết sức trùng hợp hay sao...”

Một luồng gió thiết chạy qua não Takuto khiến cậu bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi cảm tức sự bất cần của bản thân mình.

- Sakamoto sensei, đây là lỗi của cháu, thế nên cháu chắc chắn sẽ cứu được gia đình của Akari Houjo.

- Mizuhara kun... Cậu nói gì vậy. Ta không hiểu lắm

Với một biểu cảm không lấy gì là vui vẻ và đầy cảm giác tự trách, Takuto bắt đầu giải thích sự bất cần của mình.

- Sakamoto sensei... Ngài thử nghĩ xem, tại sao chỉ sau mấy ngày cháu nói cho biết về địa chỉ chính xác nhà của Akari Houjo thì cô ấy đã bị bắt cóc, cháu thì không tin trùng hợp đâu, và trước đó đã có một đám người bị ngài từ chối đón tiếp, không biết mục đích của họ là gì.

- Khi còn ở Tokouku, ta nhìn khuôn mặt của người đó qua camera an ninh thì đã không muốn tiếp chuyện rồi, cái loại người thấp hèn đó, giống hệt như tên con trai trường vậy. Và đối phương cứ liên tục làm phiền nên ta phải chạy tới Izu đó chứ thế mà bọn chúng vẫn tìm ra. Với lại chuyện nhà Houjo từ lâu ta đã không nói với ai cả, là một người của cái gia đình tổng quản phản bội đó, ta thật không muốn nhắc lại vết nhơ của dòng họ. Mãi đến khi cậu đến thì ta mới nói đó thôi.

Nghe được điều đó Takuto bắt đầu tổng hợp lại mọi chuyện, xem ra mọi thứ đúng như cậu suy đoán.

Hắn Tojira Sakamoto cũng giống cậu cảm thấy tên đó không phải mặt hàng gì tốt nên đã từ chối tiếp xúc không nói với nhau một lời. Chẳng qua là do đã chứng kiến cái quá khứ của Shinji nên Takuto vẫn có thể đưa ra nhận xét như thế mặc dù là có chút "Phán sách qua bì" thật.

Có vẻ vì thế nên Tojira Sakamoto không biết có người nhắm vào báu vật nhà Houjo. Takuto tự trách bản thân mình không cảnh giác với bọn chúng. Dù sao thì tên đó rất giống tên đôn mặt ngược đãi Hisana Houjo suốt mấy năm trời không thương tiếc mà.

Và bên cạnh đó nếu bọn chúng biết Sakamoto sensei sẽ không nói chuyện về nhà Houjo cho bất cứ ai thì bọn chúng hẳn sẽ mua chuộc người hầu thậm chí gần máy nghe lén. Thời điểm cậu xuất hiện và việc Tojira Sakamoto đuổi hết người nhà đi để nói chuyện riêng với cậu quả thật là tình huống "lạy ông tôi ở bụi này..."

Thế nên việc Takuto nói về địa chỉ liên lạc của Akari Houjo thì chỉ mấy ngày sau cô ấy bị bắt cóc hẳn không có gì là khó hiểu cả. Và đối với giải thích của Takuto, Tojira Sakamoto chỉ khẽ lắc đầu.

- Cậu cũng đừng trách bản thân như thế, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng mà, vậy bây giờ cháu tính sau xuống Tohouku à.

Takuto gật đầu nhưng vẫn còn một vấn đề quan trọng cần hỏi cho kĩ càng.

- Sakamoto sensei, đến nước này rồi thì ngài có thể nói cho cháu biết về Mochi Tế Thần là gì không.

Thờ dài có vẻ bất đắc dĩ, ông lão Sakamoto bắt đầu trả lời cho câu hỏi của Takuto.

- Như cháu biết, mochi dòng họ Houjo luôn chỉ có 2 người làm tất cả các công đoạn, và Mochi Tế Thần cũng vậy. Mochi sử dụng trong dịp tế lễ dâng kính thần linh nhằm cầu an và thịnh vượng cho gia tộc. Và trong đó báu vật nhà Houjo là tồn tại không thể thiếu

Takuto gật đầu, cái này Shinji Houjo đã nói cho cậu biết rồi. Còn về phần báu vật thì cậu cũng đoán ra.

- Vậy nên, Mochi Tế Thần được làm bởi 2 người, thế nên thứ liên quan trực tiếp tới việc đó là báu vật nhà Houjo cũng tồn tại 2 cái với khả năng khác nhau.

Tại Takuto như nổ sấm, đây quả là thông tin cực kì quan trọng, một báu vật do Akari Houjo mang ra nước ngoài, sợi dây chằng. Rất có khả năng kẻ bắt cóc hẳn là người sở hữu báu vật còn lại. Vậy thì hẳn muốn làm gì đây, rất có khả năng là Mochi Tế Thần. Nhưng rốt cuộc cái thứ được gọi là Mochi Tế Thần đó là như thế nào.

Takuto hướng về ông lão đưa ra thắc mắc nhưng thông tin cậu nhận được là, cho dù ngày xưa thì sau khi mọi người chứng kiến gia chủ làm bánh thì không ai biết chuyện gì xảy ra tiếp đó cả, bởi vì chỉ có gia chủ mới được bước vào sâu bên trong đền thờ để hoàn thành nghi lễ mà thôi.

Cảm thấy được thông tin đã bết tắc, Takuto cuối cùng cũng đứng dậy.

- Sakamoto sensei, chúng ta đi thôi, xuống Tohouku.

Ông lão gật đầu và cả hai cùng lên xe hơi và phi tới mục tiêu của bọn họ

"Shinji Houjo... Nghe thấy rồi chứ, em gái ngươi bị người ta chôm mắt rồi kia, làm sao giờ ta..."

"Phải hỏi nữa sao... Phá Áo Tường, Hủy Dung Nhan, Siêu Cấp Tuổi Trẻ Trở Lại Quyền. Lên đường thôi nào. Takuto Mizuhara..."

"Bọn này không xứng... Thế nhưng để thể hiện phẩm chất một vai chính lâu lâu mới được trải nghiệm thì ta cũng dùng nó một chút vậy."

.....

Phóng xe băng băng xuống Tohouku với tốc độ cao nhất, Takuto cũng phải công nhận rằng ông lão Sakamoto này trên phương diện nào đó cũng là cực phẩm không thua gì ông cậu cả 80 tuổi mà lạng rẽ xe như là đua đường phố vậy.

Và thêm một điều nữa là, ngôi làng này của ông lão tạo cho cậu một cảm giác cổ rất chân thực, không giống như những nơi du lịch được quảng cáo trên báo đài. Được bao bọc bởi ba phía là những ngọn núi cao sừng sững, bên còn lại là giáp biển, ngôi làng gần như là bị cách biệt khỏi cuộc sống đô thị xa hoa vậy. Thảo nào ông cậu nói rằng dù có địa chỉ cũng sẽ không thể tìm ra được mà khi đến nơi phải gọi điện cho người ra đón. Nhưng cũng phải công nhận một điều rằng, mặc dù đang khá là khàn trương, nhưng cảnh tượng bờ biển nơi hoang sơ này lại có vẻ đẹp khiến Takuto ngỡ ngàng đắm chìm vào đó mặc dù bây giờ đã tối trời. Takuto có vẻ không để ý về điều này nhưng thị lực của cậu bây giờ đã tốt hơn trước khá khá.

- Mặc dù phải đi thêm 1 quãng nữa nhưng không còn cách nào khác phải vào ở công phía đông thôi, bây giờ chỉ còn công đó là mở thôi

- Công phía đông?

Ông lão gật đầu, và theo như giải thích thì vì đây là một ngôi làng rất cổ rồi nên sự cách biệt của nó so với thế giới bên ngoài là khá cao, ngôi làng có 4 cổng theo 4 hướng và cổng phía đông là cổng gần biển nhất và phải đi thêm khoảng 30 phút nữa mới tới. Tuy cứu người như cứu hỏa nhưng Takuto biết không thể làm ầu được.

Và bây giờ Takuto đã đặt chân vào trong ngôi làng cổ, đập vào mắt Takuto là những khu vực riêng lẻ được ngăn cách với nhau bằng những rãnh dẫn nước xuyên suốt ngôi làng, ở mỗi phần đất có khoảng 2-3 ngôi nhà kiểu truyền thống và đặc biệt hơn nhìn này giờ Takuto không thấy bất cứ ngôi nhà nào có tầng lầu cả. Và có vẻ như đây đúng là một ngôi làng cổ nên bây giờ chung quanh đã khá là vắng lặng và yên bình, không ai biết rằng ẩn dấu trong sự yên ắng này là một tội ác trầm trọng đang diễn ra ngay tại lúc này.

Thế nhưng may cho phe của Takuto rằng, với vị trí già làng nhà ông lão Sakamoto có thể nói là ở trung tâm ngôi làng, chỉ cần chạy thẳng khoảng 10 phút và sau đó quẹo trái thêm 5 phút nữa là tới nơi.

Đứng trước ngôi nhà đầy vẻ cổ kính nhưng Takuto không có thời gian hâm mộ, cậu đã quá sức nôn nóng rồi.

- Sakamoto sensei, nơi ngôi đền cổ ngầm đó ở đâu vậy

- Đằng sau nhà ta, nhưng sao cậu biết chắc rằng chúng sẽ ở đó, đáng lẽ ta phải vô nhà chính xem mọi người có bị sao không đấy chứ.

Đó là một hành động có lý nhưng Takuto lắc đầu, cậu đưa ra một khẳng định chắc chắn. Đối phương là hung thủ trong vụ bắt cóc hàng loạt Hồn Thuần, vậy nên mục tiêu đưa bọn họ đến chắc chắn là tế đàn dưới lòng đất đó. Mà trước khi làm những nghi thức cúng tế như vậy việc để cơ thể dính máu me là việc tối kị.

- Bác đừng lo, nếu họ không có ở dưới ngôi đền thờ cổ của họ Houjo thì hẳn sẽ không sao cả, có thể bị thương nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, chúng ta nên tới ngôi đền thờ cổ đó thì hơn

Nghe phân tích của Takuto, ông lão có chút phân vân nhưng rồi cũng tán thành rằng Takuto nói khá là có lý và sau đó dẫn cậu đến chỗ căn phòng đằng sau.

Bước vào ngôi nhà, Takuto khẽ quay đầu ra đằng sau nơi cánh cửa mình mới đi qua, Takuto cảm thấy không gian bên ngoài dường như hơi rung nhẹ nhưng rất nhanh trở lại bình thường khiến cậu nghĩ đó là ảo giác vì căng thẳng.

Nhìn xung quanh căn phòng này khiến Takuto cảm thấy rất kì lạ, một căn phòng lớn hình bát giác gần như là hoàn hảo và ở giữa nó nhìn xuống đất là một tấm thép lớn hình tròn gần 3/4 căn phòng, ngoại tiếp một hình bát giác nữa. và hiện tại có khá nhiều vết chân trên đó

Nhìn vào hiện trường ông lão Sakamoto trầm mặc lười

- Dưới tấm thép bát giác đó là thang đi xuống, đã lâu lắm rồi, chắc phải hơn chục năm mà không ai mở được cả, thế nhưng xem những vết chân đó thì hẳn đối phương đã xuống được và khá đông đấy.

- Cho dù đông thì chúng ta vẫn phải xuống thôi, bọn chúng hẳn vận chuyển những người bọn chúng bắt cóc xuống đó, tuy không biết mục đích gì nhưng chắc không phải là tốt.

- Có thể là vậy nhưng làm sao chúng ta xuống được đây, cánh cửa này không phải bằng sức có thể mở ra được đâu, không có chỗ bám để tụt lực.

Takuto quỳ một chân xuống sàn, chạm nhẹ vào tấm kim loại cứng rắn kia.

"Đối với loại trường hợp này thì có vài giả thiết được nêu ra, một là người có huyết mạch chi định mới có thể mở cửa, thế nhưng mình lại chẳng thấy vết máu nào. Và loại thứ 2 là có thể hiện hữu một cơ quan bí mật nào đó, thế nhưng thông thường những lối đi cần dùng tới cơ quan phải được ngụy trang che mắt chứ đâu có để lộ tới mấy chục năm như vậy. Và cuối cùng..... Là cái này đây....."

Vận sức vào tay, ấn mạnh lên tấm kim loại, nhưng đó không phải là tất cả, Takuto cũng truyền thêm vào đó sức mạnh bí ẩn có được khi chiến với con quỷ thần, đối với khả năng này Takuto vẫn quan tâm đến việc luyện tập sử dụng nó.

Cách..... Cả căn phòng rung chuyển và tấm thép bắt đầu tách ra lộ dưới nó là những bậc thang dẫn xuống cái không gian đen tối như mực khiến

người ta tự hỏi liệu nó có đưa chúng ta xuống địa ngục hay không.

- Bác có xuống với cháu không, hay là bác lại vì tội lỗi của tiền nhân mà không dám xuống đây nhé.

Nãy giờ quan sát thái độ của ông lão Sakamoto cho nên Takuto cũng biết được dẫn mình đến đây đã là cực hạn rồi. Và đối diện với câu hỏi của cậu, ông lão thờ dài

- Cậu nói đúng, ta không thể xuống đó được, nếu vậy ta sẽ kiểm tra bên trong nhà và gọi mọi người xung quanh để xuống đó trợ giúp

- Không cần đâu bác, một mình cháu đủ rồi, bác cũng đừng nên nói cho ai biết hết nha

Takuto ngay lập tức từ chối, đùa, vụ này liên quan siêu nhiên rồi, càng ít người biết càng tốt, Takuto không thích cuộc sống mình bị đảo lộn vì những thứ đó.

- Nếu cậu muốn vậy thì cẩn thận nhé

Takuto gật đầu, tay nắm chặt viên linh kết tinh vũ khí mạnh nhất đag ở trong túi áo và rồi bước xuống cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Kể Kể Thừa Vũ Trụ - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Lặn nữa chiến đấu với thần linh

Chạm xuống bậc thang đầu tiên trong bóng tối, Takuto lập tức cảnh giác, diện tích đặt chân khá là nhỏ chỉ hơn nửa lòng bàn chân của người trưởng thành. Nghĩ tới điều gì đó, Takuto cẩn thận bước chân còn lại xuống.

Khi hai chân đã đồng thời trên một bậc thang, cậu chậm rãi đẩy một chân ra phía trước từ từ cúi người xuống để thăm dò bậc thang tiếp theo.

Và cứ như vậy một cách cẩn thận và từ từ Takuto đã tới được phía dưới. Sau khi đi hết cái cầu thang Takuto không thể không cảm thấy nể phục đối với những gia chủ có thể vừa cầm những mâm mochi cứng tề đi xuống đây được.

Xuất hiện trước mặt Takuto là một căn nhà kiểu truyền thống khá lớn.

Đặt tay lên cửa ra vào, Takuto vận sức mạnh kì bí của cậu đẩy cánh cửa ra, rõ ràng là cánh cửa này mất nhiều sức hơn cửa căn hầm lúc nãy nhưng Takuto vẫn làm được và thứ cậu thấy.....

"Đùa hà trời..." Đó chính là cái Takuto muốn la lên khi thấy những gì đang xuất hiện trước mắt mình. Nếu khi này ngôi làng cổ đã khiến Takuto có chút khó tin rồi mà bây giờ cậu đang ở một nơi có thể gọi là một thành phố cổ của Nhật Bản ngày xưa đủ để cho một đoàn phim sản xuất một bộ cổ trang có thể miễn phí cả công dân dựng rồi đó. Thế nhưng cái nó tỏa ra chỉ là sự vắng lặng như một thành phố chết hoang tàn...

Sau một lúc quan sát để xua đi sự kinh ngạc Takuto bắt đầu di chuyển. Bước đi vài bước thì đột nhiên cậu cảm thấy lạnh cả người, dường như cái trực giác được tôi luyện sau khi đấu với con quỷ thần vừa báo cho cậu biết rằng cậu đang chuẩn bị gặp nguy cơ cực lớn. Thế nhưng nhìn quanh quất Takuto không cảm thấy có con quỷ nào xò ra cắn cậu cả, hoặc là cũng chẳng có mùi thương hay tên nào phóng ngang mặt như mấy cái bẫy trong những game dungeon truyền thống cả.

"Vậy rốt cuộc đây là cái gì."

Takuto tin tưởng trực giác của mình cậu đứng yên tại chỗ suy xét một lúc rồi bắt đầu vận sức mạnh kì bí của mình, nhưng khác với lúc trước cường hóa chân tay lần này cậu tập trung cường hóa nhãn lực. Và như có vẻ đây là câu trả lời đúng. Khung cảnh đã thay đổi và Takuto thấy được mình đang đứng trong một căn phòng nhìn xung quanh toàn là những vách đá, sàn nhà được lát đá khá sang trọng và công phu. Nó khiến cậu nghĩ rằng mình đang ở cái phó bản nào đó trong game vậy.

Và điều khiến cậu lạnh người chính là ở những vách đá được chạm trổ vô số khuôn mặt khác nhau nhưng nó đều mang một dáng vẻ kinh hãi tột độ.

Thế nhưng có đánh chết Takuto cũng không tin rằng những cái mặt người đó là do điêu khắc lên đâu, hẳn là những nạn nhân xấu số không qua được cái ảo giác này mà tiến lại gần vách đá đó như cậu vừa làm. May mắn rằng Takuto có một trực giác khá tốt sau khi kinh qua một trận chiến với nửa bước quỷ thần rồi. Cậu thầm thở dài nhẹ nhõm

"Vậy xem ra ngôi đền thờ cổ này là nơi thử thách mức độ linh lực và khả năng sử dụng linh lực của gia chủ họ Houjou à."

Đúng vậy, thứ năng lượng kì bí mà Takuto sử dụng trong khi chiến đấu với con quỷ thần chính là linh lực. Cậu đã phát hiện điều đó sau khi được gắn tag gender bender lên mình. Thứ năng lượng cậu cảm thấy khi là Tohka giống hệt như thứ cậu sử dụng khi chiến đấu với con quỷ thần, nếu có khác chỉ là vấn đề mạnh yếu.

Và tại sao Takuto lại có thể đưa ra khẳng định rằng bánh mochi nhà Houjo lại coi trọng việc sử dụng linh lực đến thế, câu trả lời không phải đã quá là rõ ràng rồi sao. Sự mệt mỏi khi làm bánh mà Takuto cảm nhận được chính là sự bòn rút linh lực. Và chính vì thế nên bánh cậu làm ra ngon hơn hẳn bánh bên ngoài làm, chỉ vì cái kĩ thuật đưa linh lực vào bánh của dòng họ Houjo, hay nói cách khác, nhà Houjo đã sử dụng kĩ năng như hack nên đã thống trị nguyên vùng Tohouku ngày xưa.

Dựa vào những thực tế đó có thể tóm tắt về bản chất nhà Houjo như sau, họ tìm kiếm những người có linh lực trong dòng họ qua các cuộc thi. Những người không có linh lực cho dù làm xong bánh và ngon đi chăng nữa vẫn bị loại. Thứ 2, những người có linh lực, nhưng không trụ nổi quá trình làm bánh cũng bị loại.

Cuối cùng là những người thành công được tiến vào khu làm bánh kinh doanh hoặc bánh nội bộ của gia tộc. Thế nhưng, họ chỉ làm bánh theo kĩ thuật nhà Houjo mà không hề biết gì về linh lực cả.

Sở dĩ Takuto có thể đưa ra phán đoán đó là vì những người làm bánh không bao giờ được tiến vào bộ phận lãnh đạo gia tộc kể cả hậu nhân của họ, bởi vì nhà Houjo sợ nhiều người biết được về bí mật đó.

Về những phán đoán của bản thân thì Takuto cũng tin chắc rằng mình đã đến khá gần với bản chất dòng họ Houjo rồi, thế nhưng cậu biết rằng hiện tại không phải là lúc trầm tư vào những phán đoán, cậu nhìn quanh căn phòng được bao quanh bằng vách đá này.

Một cánh cửa lớn bằng gỗ có gắn những miếng điêu khắc bằng đá hình bát giác ngũ hành ở trên đó, có thể liên tưởng tới những bùa phép âm dương sư ngày xưa vậy.

Bước tới gần, nhìn vào phiến đá to nhất nơi trung tâm cánh cửa Takuto nhũn mảy, rõ ràng cánh cửa này cho cậu cảm giác khác với những cánh cửa trước. Quan sát chung quanh rồi cúi người xuống như một thám tử đang sẫm soi hiện trường Takuto mỉm cười.

"Vậy cuối cùng nó cũng xuất hiện à.....Shinji Houjo, đến lượt ngươi rồi đó, mở cánh cửa này ra nào."

Khẽ liên lạc với Shinji, Takuto lúi trong áo cậu ra một chiếc mặt nạ. Cậu đã mua nó sau khi nghe được cú điện thoại của ông lão Sakamoto. Cậu không thích bị dính vào rắc rối khi giải quyết hậu quả của những vụ việc thế này.

"Không thành vấn đề, cứ giao cho ta."

Ngay lập tức Takuto cảm thấy thân thể mình, ngoại trừ cánh tay phải trở nên nhẹ nhàng như vừa được chuyển nhượng quyền sở hữu nó cho ai đó vậy, cơ thể cậu lập lòe sương trắng thoát ẩn thoát hiện.

Shinji Houjo tiến về phía trước đặt tay lên chỗ phiến đá to nhất và vận lực ấn mạnh.

Cạch.... Cánh cửa đã mở ra đúng như suy đoán của Takuto.

Nãy giờ quan sát dưới đất Takuto thấy được vết máu, và cậu lập tức đưa ra phán đoán nơi này là nơi kiểm tra xác nhận huyết mạch nhà Houjo. Vậy tại sao Takuto không phải là nhà Houjo tại sao có thể qua được. Câu trả lời chính là cậu sở hữu linh hồn của truyền nhân Houjo chính cống, mặc dù là linh hồn, nhưng trên phương diện nào đó linh hồn của một người không phải là bằng chứng hữu hiệu nhất cho sự tồn tại của người đó hay sao. Một người đọc Isekai trọng sinh như Takuto chẳng lẽ không hiểu rõ điều này hay sao.

Cánh cửa đã mở ra, một con đường thẳng đơn giản, thế nhưng nó không giản đơn như vẻ ngoài của nó, một đám người mặc áo đen lăm lăm những thanh kiếm trên tay đang lờm Takuto một cách "thân thiện."

- Mày là.....

Thế nhưng chưa kịp nói xong hắn đã bị một đám hạ gục. Không có nhiều thời gian nên Takuto quyết định dốc toàn lực, cậu vận hết linh lực của bản thân mình và các kinh nghiệm khi luyện tập với ông nội. Giữ tâm thật bình tĩnh nhẹ nhàng và ra đòn thật dứt khoát.

Những tiếng kêu ra gào thét có giận dữ có đau đớn vang lên, Takuto liên tục di chuyển trong khi tung đòn liên tục tựa như những bộ phim hành động. Và đối với một người có thần kinh vận động cao cấp chuyên tâm luyện tập và nhất là khả năng sử dụng linh lực trong chiến đấu thì mấy tên lôm côm giang hồ này không phải là đối thủ, rất nhanh cậu đã cho bọn chúng đo sắn và đang nắm chặt cổ áo tên cuối cùng còn đang tỉnh táo.

- Thủ lĩnh của ngươi có mục đích gì khi bắt những người thuần huyết và không thuần huyết.

Khuôn mặt nhăn nhúm trong sự hoảng sợ, tên đó cố gắng lên tiếng trả lời

- Tôi không biết... Tha cho tôi... thủ lĩnh đang ở phòng tiếp theo thực hiện nghi thức... Có thể ông ấy định hiến tế họ

Hừ nhẹ trong khi vung tay quăng tên đó ra một bên Takuto hướng về căn phòng cuối cùng.

Căn phòng này không có bất cứ thử thách hay yêu cầu gì cả, chỉ đơn giản là mở ra một con đường thẳng tới quảng trường tế đàn. Thế nhưng chỉ mới hé công ra thôi mà Takuto đã thấy toàn thân mình run rẩy, cái cảm giác này cậu đã cảm thấy qua đó chính là khi đánh với con nử bước quý thần.

"Chưa tới nửa tháng mình đã gặp hai tồn tại đẳng cấp thế này rồi á, vậy có nên tự vỗ ngực xưng là main char không đây ta."

Tự giấu mình để xua đi sự sợ hãi Takuto tiến về phía trước. Xuất hiện trước mặt cậu là tên thủ lĩnh có bộ dáng nhiều phần tương tự như tên đồn mặt đã hành hạ Hisana Houjo. Nhìn thấy Takuto hẳn vẫn có vẻ như là khá bình tĩnh

- Không như ta dự đoán lắm, nhưng nếu có người chứng kiến khoảnh khắc thiêng liêng này thì đúng là tuyệt hảo, nhất là người sở hữu thuần huyết chứ không phải cái thứ mang dòng máu hỗn huyết bẩn thỉu mà bọn phương tây đem tới cho chúng ta khiến các vị thần Nhật Bản trở nên phẫn nộ. Nhưng người cũng nên bỏ mặt nạ ra đi chứ, thất lễ quá đó....

"Thằng chó mày sủa cái eo gì thế." Là lời mà Takuto định gầm lên thế nhưng cậu lại cân nhắc lời của hắn, xem ra tên này có khả năng phân biệt huyết thống thuần hay lai với nước ngoài.

Cậu không tự hào về nó lắm nhưng gia đình Takuto đúng là thuần huyết Nhật Bản hơn chục đời rồi. Không phải là cậu thuộc danh gia vọng tộc gì thế nhưng bằng cách nào đó gia đình Mizuhara vẫn có huyết thống Nhật Bản 100%

Thế nhưng bây giờ không phải là lúc lo cho chuyện đó, nhìn quang trường ở đằng sau lưng tên đó, Takuto thấy vài thứ mà cậu tưởng chỉ có thể thấy trong game hoặc M-A mà thôi, đó là 3 người đang bị nhốt trong những kết giới hình tròn lơ lửng trên tế đàn và phía trên họ là một đám mây đen lập lòe sấm chớp.

Và khẽ đưa mắt ra chung quanh Takuto thấy được dựa vào những vách đá là hơn chục cái thùng sắt có dán Hồn Thuần lên trên đó, có vẻ như những người bị bắt cóc thật sự đang ở đây

Takuto nhấn mặt lại tay nắm chặt một nỗi phẫn nộ dâng trào muốn nổ tung lồng ngực. Và nó không chỉ là của Takuto thậm chí ngay cả Shinji như muốn lồng lên điên cuồng khi cậu ta nhận ra được 2 người đang bị treo ở tế đàn

Ở giữa là Akari Houjo, tuy bây giờ người trước mặt đã lớn tuổi nhưng Takuto và nhất là Shinji Houjo vẫn nhận ra được đó là em gái mình

Bên trái đứa nhóc Shota từng xin Takuto bán cho ổ bánh kem, và người còn lại hẳn là chị của thằng bé ấy. 3 Người còn lại bên phải Akari Houjo hẳn là chị của tên nhóc đó rồi.

Như vậy có thể nói đây là cháu của Shinji, nhìn gia đình em gái của mình bị như thế thử hỏi sao cậu chịu gì cho nổi...

Cả ba người đều bất tỉnh nhưng bằng biểu hiện của họ Takuto chắc chắn rằng họ không được thoải mái lắm đâu. Nhìn thấy cảnh tượng, cảm xúc của Takuto và Shinji lại được giao thoa với nhau thêm lần nữa, cậu gầm lên vang vọng.

- Đồ khốn..... Người làm gì với em gái ta thế hả.....

Không chần chừ lấy một phần ngàn giây, Takuto đã lao tới tung một đám ngay thẳng vào mặt tên đó.

- Linh lực cũng khá lắm nhưng cách điều khiển loạn quá đó nhóc.

Né sang một bên khiến cho nắm đấm của Takuto lướt qua chỉ cách có một kẽ tóc, tên thủ lĩnh vung tay chop gáy của Takuto sau xoay mạnh hông ý định đập đầu cậu xuống nền gạch. Thế nhưng đối mặt với hắn, Takuto cũng không phải là dạng vừa.

Cảm nhận được mục đích của đối phương và chiều của lực tác động, Takuto thuận theo đó vung chân cậu về phía sau tặng một cú lên gót nhắm ngay vào cằm của tên thủ lĩnh.

Và đối diện với cú phản đó đó, tên thủ lĩnh nhảy bật về sau nhìn Takuto một cách cảnh giác. Nhìn cái tên giống kẻ đồn mặt đó, Takuto nghiêng răng trề trợn

- Khốn nạn như cái tên đã giết Hisana Houjo mà cũng có hậu nhân sao, vậy đối với hắn việc giết hại cho được gia đình của em gái ta là nhiệm vụ truyền đời hử....

Tên thủ lĩnh hơi kinh ngạc một chút sau đó nhớ lại gì đó rồi ngạc nhiên lên tiếng

- Giờ ta mới để ý nhé, khi nãy người gọi gì đó "Em gái ta..."

Nói tới đây hẳn nheo mắt nhìn thẳng vào Takuto.....

- Người là..... Không lẽ người là kiếp sau của Shinji Houjo a..... Trọng sinh giữ lại ký ức là có thật sao

Dưới lớp mặt nạ nhưng Takuto cũng không thể không kinh ngạc trước cái phán đoán đó của kẻ thù. Tuy nó không đúng nhưng cũng không sai hoàn toàn, nội việc Shinji Houjo có thể nhập vào xác cậu cũng được coi là trọng sinh rồi.

- Nếu thế thì sao nào, chẳng lẽ đã qua nhiều năm mà em gái ta không thể sống một cuộc sống bình yên hay sao....

Nói rồi Takuto lại lao lên, cậu nhắc chân co lại xoay hông tung một cước nhắm thẳng vào mặt của tên thủ lĩnh.

Thấy thế tấn công mãnh liệt khó mà phản trả, tên thủ lĩnh hạ thấp cơ thể xuống né qua một bên và tính tung đòn phản trả. Thế nhưng Takuto bay giờ đã

khác lúc này, khi biết chắc cú đá của mình sẽ bị né cậu giờ rộng tay ra tạt vào mặt đối thủ khi chân cậu còn chưa chạm đất.

Bốp.... cú đánh đã trúng đích nhưng Takuto vẫn lao tới liên tục tung đấm

- Bọn họ về đây gây dựng lại cái dòng họ Houjo mà 2 đứa con đốn mạt của Rozan Houjo đã phá hủy không chút thương tiếc đó. Thế mà tất cả những gì bọn mày làm chỉ là khiến họ đau khổ. Bọn họ có làm nên tội lỗi gì chứ.

Chat.... Gạt lấy nắm đấm của Takuto sang một bên, tên thủ lĩnh gất lên khuôn mặt thể hiện sự khinh bỉ tột độ

- Chi bằng nó... một kẻ phản bội đáng khinh mà đòi gây dựng lại gia tộc Houjo sao. Tội đồ như nó á, đừng làm ta chết vì cười chứ nhóc

Bốp..... Tên thủ lĩnh ngay lập tức nhồi Takuto một đấm ngay bụng khiến cậu phải sặc ra nước bọt choạng suýt ngã. Thế nhưng rất nhanh sau đó Takuto lại lao tới tấn công liên tục

- Tội đồ.... Người nói cái chó gì thế hả, bọn họ phạm tội gì cơ chứ, chẳng lẽ lấy chồng tây phương là tội đồ hay sao.

Vừa đánh vừa đáp trả đối phương, cả hai người đang chiến đấu một cách khốc liệt

- Lấy chồng tây phương đúng là tệ hại thật nhưng đó chỉ là phản bội chưa đáng phải chết, điều khiến Akari Houjo đáng chết nhất là mang báu vật nhà Houjo ra nước ngoài kia.

Takuto và Shinji gần như chết lặng khi nghe được điều đó, và những manh mối bắt đầu được hội tụ trong trí óc của Takuto.... Thế nhưng để kiểm chứng điều đó cậu nhảy về phía sau lên tiếng

- Ý người là sao chứ.... tại sao mang báu vật ra nước ngoài là chuyện mang tội, cô ấy vẫn giữ nó bên mình đâu có chuyển nhượng cho ai ngoài con trai mình...

- Hừ.... Người có vẻ biết về dòng họ Houjo vậy thời điểm dòng họ bắt đầu suy vong là khoảng thời gian nào người hẳn phải biết.

Sự kiện thuyền đen đánh dấu sự xâm lược của các nước phương tây đối với Nhật Bản, Takuto vẫn nhớ được điều đó sau khi trải qua kí ức của Shinji.

- Không lẽ người nói là.... Mochi Tế Thần của dòng họ Houjo nhằm để thờ phụng một vị thần mang tính dân tộc cực đoan sao...

- Oai... Oai... Oai..... Đừng có nói xấu vị thần của gia tộc khi người mang linh hồn của một Houjo chứ nhóc. Có gì sai khi thần linh căm phẫn khi đất nước mình bị xâm lược chứ.

Tên đó vẫn nghĩ Takuto là Shinji chuyển thể nên đã cọt nhả trước sự vô lễ của cậu với vị thần của dòng họ.

- Thế nhưng rõ ràng Akari Houjo ra nước ngoài khi chiến tranh đã kết thúc sao, như vậy cô ấy liên quan gì.

Tên thủ lĩnh lắc đầu nhìn Takuto với vẻ thương hại

- Người không biết sao, báu vật nhà Houjo, vật dùng để làm Mochi Tế Thần, dâng lên thần linh, khi mang ra khỏi Nhật Bản sẽ dần dần bị hủy đi Thần Tính trong đó và trở lại một sợi dây chuyền thông thường và đến khi đó 3 đứa chúng nó có chết ngàn lần cũng không hết tội đâu. May cho đất nước chúng ta rằng sợi dây chuyền này chưa mất hết thần tính cho nên chỉ cần hiến tế 3 đứa thủ phạm này sẽ khôi phục lại thần tính của báu vật thôi á. Thấy đám mây đen kia không nó đang trừng phạt tội lỗi của 3 người đó và sắp tới đây cũng sẽ giải phóng bọn chúng khỏi kiếp làm người mang dòng máu hỗn huyết đáng ghét đó.

Nói tới đây tên thủ lĩnh nhìn Takuto với vẻ đùa cợt pha thêm vẻ điên cuồng

- Vậy đó... kẻ kiếp trước là Shinji Houjo người nên mừng rằng em gái người còn có thể chuộc lại lỗi lầm của bản thân mới đúng chứ...

- Thế còn những người khác, người bắt cóc nhiều người hỗn huyết lẫn thuần huyết như vậy để làm gì.

Sự phẫn nộ của Takuto bây giờ đã tới mức cực điểm, thế nhưng cậu vẫn cần rằng kiểm chế để xem mục đích đối phương là gì

- Cái đó cũng là một kế hoạch tuyệt vời đó, nếu người nghe được hẳn sẽ đồng ý thôi. Sau khi phục hồi cả hai báu vật...

Nói tới đây hắn chỉ tay lên cổ mình, quả thật ở đó có một sợi dây chuyền rất giống với cái của Shinji Houjo khi còn sống.

- Ta sẽ làm nghi thức Tế Thần....

Một cảm giác bất an mãnh liệt chạy qua não của Takuto khi nghe thấy điều đó

- Đáng tiếc là quá vội nên ta không tìm được người nào có mức độ linh lực mạnh mẽ để phụ tá làm Mochi Tế Thần. Vậy thì đành thay thế mấy người thuần huyết lên cho thần linh vậy. Còn đám hỗn huyết còn lại thì sau khi Thần Giáng Lâm sẽ trở thành vật tế cho nghi thức Thần Hộ do chính bàn tay Thần Linh thực hiện. Có nó đất nước này sẽ tốt đẹp biết bao nhiêu á. Và sự bảo hộ này chỉ dành cho thuần huyết, người cũng nên vui mừng khi mình là một trong đó nhì

Nói tốt xấu thế nào thì chưa biết, nhưng theo cảm giác của Takuto thì tác dụng của cái thứ gọi là Thần Hộ hắc sẽ có ích đối với những người thuần huyết Nhật Bản, như vậy cậu và gia đình hắc cũng sẽ là người hưởng lợi từ nó.

Không thể không nói chỉ trong một phần ngàn thậm chí là một phần triệu giây, bộ não của Takuto thật sự trông mong vào cái được gọi là Thần Hộ đó mặc cho những người ở đây đều phải gánh lấy kết cục bi thảm. Và điều đó tuyệt không phải là giả dối...

Bản thân Takuto cũng từng đưa ra một quyết định tương tự vào hồi đó cho nên trong cái một phần ngàn thậm chí là một phần triệu giây đó, cậu đã thật sự nghĩ rằng....

"Thế cũng được mà, chỉ cần đất nước trở nên tốt đẹp."

Thế nhưng vào giây phút sau cái một phần ngàn thậm chí là một phần triệu giây đó....

"Liệu một sự hi sinh nhỏ nhoi mà mang đến ích lợi lớn lao thì có ai phản nản không nhỉ, người trong cuộc có được phản nản không nhỉ."

"Liệu một sự hi sinh nhỏ nhoi mà mang đến ích lợi lớn lao thì có ai thối mắc không nhỉ, người trong cuộc có được thối mắc không nhỉ."

"Liệu một sự hi sinh nhỏ nhoi mà mang đến ích lợi lớn lao hắc mọi người vẫn sẽ chấp nhận nó một cách vui vẻ nhỉ."

"Liệu một sự hi sinh nhỏ nhoi mà mang đến ích lợi lớn lao hắc mọi người vẫn sẽ coi nó là hành vi đúng đắn nên làm nhỉ."

"Không cần phải do dự đúng không, trước một lợi ích to lớn đến với đất nước như vậy thì cái gọi là quyền cá nhân nên dẹp sang một bên rồi."

"Tất cả mọi người sẽ nhớ ơn, sẽ tung hô đến những người đã hi sinh vì một lợi ích lớn lao mà quên đi rằng...."

NHỮNG NGƯỜI ĐÓ BỊ GIẾT VÀ KHÔNG HỀ TỰ NGUYỆN CHO CÁI GỌI LÀ LỢI ÍCH LỚN LAO ĐÓ."

Một màn độc thoại nội tâm diễn ra trong tâm trí Takuto, mà nó cũng không hẳn là vậy, chỉ là biến thể của một đoạn "Giữa Dòng" trong một bộ tiểu thuyết về một tên xui xẻo có tay phải sở hữu Áo Tường Sát Thủ nào đó mà Takuto rất thích mà thôi...

Thế nhưng cũng như cái tên đó, câu trả lời Takuto luôn chỉ có một, cậu quá lớn vọng không gian.

- NGƯỜI THẬT SỰ MUỐN TẠO RA MỘT ĐẤT NƯỚC NHƯ THẾ SAO HẢ....

Takuto quát lớn khí thế cùng linh lực như bị vỡ đê tuôn trào ra ngoài, đưa tay vào trong túi áo lấy viên linh kết tinh ra

- Nếu vị ngươi và thần của ngươi hướng tới một đất nước tốt đẹp bằng cách đó thì..... TA VÀ THIÊN SỨ CỦA TA SẼ CẢN CÁC NGƯỜI LẠI

Nói rồi Takuto giơ viên linh kết tinh ra trước mặt

- Hồi Thiên Sứ Của Ta.... Ta Cầu Xin Ngươi... Hãy Cho Ta Sức Mạnh Để Chiến Đấu Với Thần Linh... VÀ GIẢI THOÁT MỌI NGƯỜI....

Và như thế muốn đáp trả lại nguyện vọng của cậu viên đá đã sáng rực lên. Một thanh cự kiếm, một thiên sứ đã đáp lại nguyện vọng mãnh liệt của Takuto và giáng xuống trần gian sẵn sàng chiến đấu cùng cậu

- Sandalphon..... TIẾN LÊN NÀO.... Uohhhhhhhhhhhhh

Nắm chặt thiên sứ của mình trong tay Takuto vung mạnh về phía trước.

- Không được.... Dừng lại mau.....

Cảm nhận được sức mạnh đột biến từ Takuto phát ra, tên thủ lĩnh muốn ngăn trở nhưng đã không còn kịp nữa rồi, chỉ có thể nhìn Takuto vung thanh kiếm xuống giải phóng toàn bộ luân năng lượng mạnh mẽ ấy về phía thần linh mình thờ phụng

Một cảnh tượng hùng tráng, một luân sức mạnh ngân sắc mang khí thế khủng khiếp phóng thẳng về phía té đàn như muốn cắt nát những đám mây đen đó, giống như cảnh Shido chế đôi ngọn gió của chị em Kaguya vậy.

Luân năng lượng của Sandalphon và đám mây đen giằng co với nhau dữ dội khiến cả căn phòng rung chuyển, Takuto có thể cảm thấy linh lực của mình đang trôi đi và cậu dần dần trở nên đuối sức.

Ánh sáng bạc của Takuto đã tan biến, thế nhưng đám mây đen vẫn còn tồn tại như không hề hấn gì cả. Tên thủ lĩnh thấy vậy đắc ý

- Đúng là đáng sợ thật đấy chứ, nhưng để chống lại thần linh, Shinji nhà ngươi bị giết bởi cha ta mà vẫn chưa biết tự lượng sức nhỉ.

Nghe nhắc tới sự việc đau thương đó Shinji gần như phát cuồng và Takuto cảm thấy một nguồn linh lực mạnh mẽ được truyền vào mình.

"Shinji.... Ngươi...."

"Đừng nói gì hết.... Khóa mồm hẳn lại cho ta là được rồi...."

Gật đầu, Takuto lại một lần nữa tập trung năng lượng

- Thần linh sao.... Vậy để ta hiểu kính thần linh thêm một lần nữa nhé....

Nói rồi không đợi phản ứng từ tên kia, Takuto vùng mạnh kiếm xuống.

Lại một luồng ánh sáng ngân sắc lóe lên lao thẳng tới mục tiêu của nó. Thế nhưng

- Đừng hòng xúc phạm vị thần của ta thêm một lần nữa.

Tên thủ lĩnh hét lên và nhảy vọt tới trước luồng sáng năng lượng, sử dụng lấy thân thể của mình mà che chắn. Thế nhưng...

- Ah.....

Hắn hét lên đau đớn rồi rơi xuống đất bất lực nhìn tia sáng năng lượng lao tới vị thần của mình. Tất nhiên rồi, đòn tấn công hợp lực của Takuto và Shinji thì chỉ bằng hắc sao có thể ngăn cản được. Ánh sáng bạc phóng thẳng tới đám mây đen.

"Lần này phải thành công...."

Takuto nhìn đám mây đen đang rung động mãnh liệt và hi vọng một kết quả khả quan thế nhưng.... Không có gì thay đổi cả.... Khi thấy điều đó tim Takuto gần như bị bóp nghẹt lại bởi sự tức tối.

Bắt đầu liên tưởng đến thân ảnh của cô thiếu nữ tinh linh ngây thơ thuần khiết Takuto đang chuẩn bị khiến cho tác giả đổi cách xưng hô từ cậu ta thành nàng ấy.

rắc.... Vào giây phút đó một âm thanh vang lên và nó không dừng lại. Cả takuto và tên thủ lĩnh đều như nghệt thở tìm kiếm xem tiếng động phát ra từ đâu. Và khi nhìn vào những kết giới lơ lửng thì câu hỏi của hai người đã có được giải đáp.

- Không thể nào.... Không thể nào.... Người dám....

Bị thương nặng sau khi lãnh chém của Sandalphon, tên thủ lĩnh không thể di chuyển chỉ biết kêu lên nguyên rủa khi thấy kết giới do thần linh tạo ra đã bị phá.

Và rồi, cái gì đến cũng sẽ đến, kết giới bề tan tành và ba người nhà Houjo đã rơi xuống nhưng rất may là Takuto đã kịp đỡ lấy và diu vào vách đá.

"Được rồi, em gái người coi như đã an toàn, ta sẽ giải cứu mọi người rồi biến khỏi cái đây, còn vị thần của chúng ta thì cứ để ở đó, không có đồ hiến tế thì hẳn sẽ rút lui sớm thôi."

Nói rồi Takuto bắt đầu tiến đến những cái thùng sắt giải cứu mọi người ra.... Thế nhưng..

Ồ trong game.... Khi chưa giết được boss thì sẽ không thể chuyển cảnh được, đó là thường thức. Và có vẻ nhưng cái thường thức này cũng áp dụng trong thực tế luôn thì phải.

Một tiếng rú vang trời khiến Takuto giật mình, cậu quay lại và đổ mồ hôi lạnh, những luồng khói đen xuất phát từ đám mây đang trôi chạt lấy tên thủ lĩnh đang quỳ dưới đất và kéo lên trên không.

"Tên khốn đó... Hẳn lấy bản thân để hiến tế cho thần linh luôn sao."

Takuto nghiêng răng định cắn lại nhưng tất cả đã muộn, không phải Takuto lo lắng gì cho hắn mà nếu hắn được toại nguyện thì không phải rắc rối sẽ càng lớn hay sao.

"Không còn cách khác. đành tự gắn tag gender bender vào người vậy."

Bị gắn tag so với tự gắn tag vào bản thân là 2 chuyện hoàn toàn khác nhau, Takuto đã tiến thêm một bước trên con đường thích gái hóa của mình.

Nắm chặt lấy Sandalphon, Takuto bắt đầu hình dung ra cô thiếu nữ tinh linh ngây thơ thuần khiết đó.

Và những cảnh tượng như lần biến hình trước đã xảy ra Takuto hô lớn tên linh trang của mình

- Adonai Melek...

Rồi sau đó là quá trình gái hóa của bản thân của nàng thiếu nữ mà chỉ vài phút trước đó là đàn ông chân chính.

Cảm nhận được sức mạnh dâng trào và cái cơ thể xinh đẹp bậc nhất này sau khi biến hình, nàng nhìn chăm chăm vào những đám mây đó. À mà không phải, bây giờ nó đã không thể gọi là đám mây nữa rồi.

Vì đã hiến tế bản thân cho thần linh nên thân thể của tên thủ lĩnh đã trở thành vật chứa cho thần linh trú ngụ bên trong đó.

Tên thần mở mắt nhìn chằm chằm vào nàng sau đó nở một nụ cười như đang nhìn một món ăn đặc sản vậy.

Đối diện với ánh mắt ấy, một cổ phần nộ không tên lan tỏa trong cơ thể của nàng. Nắm chặt thanh kiếm, không cần biết đối phương có phải là thần linh hay không nàng lao trước mặt hắn và chém xuống....

Đối diện với đòn tấn công mãnh liệt ấy, thế nhưng đối phương lại không tỏ vẻ gì là nao núng, hần nhẹ nhàng giơ tay đỡ lấy thanh kiếm của nàng một cách dễ dàng.

Chứng kiến điều ấy, mắt nàng mở lớn như không thể tin vào những điều mình thấy, chỉ có một kẻ có thể làm được điều này chính là tồn tại trong chiếc nhẫn đó mà thôi.

"Yah....."

Thế nhưng không chịu thua, nàng vận toàn bộ linh lực của mình, cả cơ thể bốc lên ánh sáng màu tím dồn toàn lực vào thanh kiếm của mình.

Một luồng kiếm khí màu tím được hình thành từ thanh kiếm của nàng được giải phóng ra, hung tợn cắn nuốt mục tiêu gần nó. Một đòn đánh gần trực diện, nàng tin chắc với đòn tấn công đó thì đối phương không thể không lui bước..... Thế nhưng....

Không hề có chút tổn thương, vị thần được triệu hồi vẫn còn nắm lấy lưỡi kiếm của nàng như một đứa trẻ không chịu buông đồ chơi của mình.

[Vô ích thôi..... Người không đánh lại thần linh đâu..]

Nói rồi toàn thân hắn phát ra một luồng khí đa dạng màu sắc xâm thực lên thanh kiếm của nàng và rồi lên tay nàng.

Một cảm giác cực kì đau đớn lan tràn trong cơ thể như muốn phá hoại nó từ bên trong từ sâu bên gốc rễ.

Nàng cắn môi vận tất cả các lực lượng mình có thể sử dụng để chống trả nhưng khiến nàng sợ hãi nhất chính là, thứ năng lượng này của đối phương như thủy triều mênh mông, năng lượng của nàng cho dù vận hết sức đều không được, lập tức liền bị đánh tan, chỉ có thể khiến nó chậm bớt không thể ngăn cản được nó dần dần hủy hoại nàng từ sâu trong gốc rễ.

Phụt.....

Một dòng thối đỏ tươi phun ra từ cơ thể nàng, linh phục đang mặc trên cơ thể đã nhuộm trong màu của máu. Cảm nhận được cái chết chỉ còn cách mình trong gang tấc nàng nghiêng răng cực kì phần uất không chỉ vì mình mà còn vì cả cô tính linh ngây thơ thuần khiết mà mình đang mượn hình dáng.

"Không thể nào a... Chẳng lẽ Tohka vì sự yếu đuối của mình mà chết ở đây sao...."

Nàng nhắm mắt bất lực, sắc mặt trở nên cực kì đau đớn và nhận ra được rằng hẳn thứ năng lượng này là độc quyền của thần linh là thần lực, thảo nào linh lực của nàng cho dù như thế nào cũng không thể chống cự được một chút.

.....

Như đã nói rất nhiều lần ở phía trên, nàng rất khâm phục và ngưỡng mộ tên xui xẻo có bàn tay phải chứa Huyền Tường Sát Thủ trong bộ tiểu thuyết nào đó.

Và Phá Áo Tường, Hủy Dung Nhan, Siêu Cấp Tươi Tinh Trở Lại Quyền chính là thể hiện sự ngưỡng mộ đó.

Và đối với tên xui xẻo đó, hẳn hạ gục ai thì 9/10 sẽ trở thành trợ thủ giúp hắn trên một phương diện nào đó.

Vậy câu hỏi được đặt ra ở đây là liệu khi nàng còn là Takuto, với cú đâm Phá Áo Tường, Hủy Dung Nhan, Siêu Cấp Tươi Tinh Trở Lại Quyền liệu có giúp được nàng kiếm thêm đồng minh hay không, ta hãy cùng điểm tại 2 tồn tại đã ném thử nó.

Người đầu tiên Shinji Houjo, câu trả lời đã quá rõ ràng khỏi phải bàn thêm nữa.

Và tồn tại thứ 2 là tên nửa bước quỷ thần đang bị phong ấn.... Vậy đối với tên này thì sẽ có câu trả lời ra sao đây..... Hãy trở lại chiến trường hiện tại

.....

Ngay tại thời khắc nàng buông tay từ bỏ thì đột nhiên nàng cảm nhận trong lồng ngực của mình một nguồn năng lượng kì lạ nhẹ nhàng nhưng nó lại hoàn toàn chặn đứng được sự đáng sợ của thần lực đối phương.

Điều này khiến nàng vừa mừng vừa sợ, ai có thể chặn được thần lực, chỉ có một đáp án duy nhất chính là nửa bước quỷ thần đã bị phong ấn, dù sao thì chỉ có tên đó mới có chữ thần trong tên gọi mà thôi.

Tên trong chiếc nhẫn đeo tay phải....

Nàng nở nụ cười tự giễu khi nghĩ đến nó, cái tên đó muốn cầu hắn giúp phải trả cái giá gì đó trước đã mà nàng biết chắc rằng cái giá chặn lại thần lực tuyệt không phải rẻ rồi.

]Không thể nào....[

"Xin lỗi nhé, tôi không có thời gian giải thích cho ngài nghe đâu."

Cảm nhận được thần lực vay mượn của mình đang trôi đi nàng quyết định dốc toàn lực. Nhún chân nhảy về vương tọa của mình đang ở gần đó, nàng giờ cao kiểm chém một đường thẳng chia vương tọa ra hai nửa hoàn hảo. Và sau đó những đường đỏ như dòng máu lưu chuyển trên vương tọa càng ngày càng sáng ngời lên

Rắc.....

Âm thanh vang lên, vương tọa đột nhiên vỡ vụn, hóa thành vô số màu mảnh vỡ màu trắng bạc rồi hướng về phía thanh kiếm của nàng mà bao phủ lấy cứ như những mảnh vỡ này ngay từ đầu đã là một phần của thanh kiếm chẳng qua bị tách rời ra mà thôi. Và bây giờ nó đã và đang hợp nhất lại một lần nữa báo hiệu cho biết rằng nàng đang chuẩn bị chiến đấu toàn lực với khả năng phá hoại cao nhất.

Mảnh vỡ cuối cùng đã trở về, trên tay nàng bây giờ là một thanh kiếm với chiều dài hơn 10 m, đó đúng thật là một thanh kiếm không lồ quá cỡ so với thân thể nàng.

- Halvanhelev...

Tuy thanh kiếm hơn mười mét này hoàn toàn quá cỡ thể nhưng nàng vẫn có thể nhắc được nó chỉ bằng 1 tay. Nhẹ nâng nó lên, những tia hắc lõi kinh khủng bắt đầu lóe lên nơi thân kiếm. Đây là đòn đánh mạnh nhất của nàng có thể thi triển ra và cộng thêm thần lực được quán chú vào đó, nàng tin chắc rằng nó sẽ hạ được đối phương.

Và đối diện với thanh kiếm mang khí thế áp người đó, thần linh cũng phải lùi ra xa và những luồng năng lượng đa sắc màu trên người hắn cũng trở nên dày đặc hơn, có vẻ như hắn cũng muốn dốc toàn lực để phòng thủ.

Cảm nhận được năng lượng đang dần cạn kiệt và thanh kiếm cũng bắt đầu mất kiểm soát nàng biết đã không còn có thể chậm trễ được nữa mà giờ kiểm cao lên trên đầu và vùng xuống.

Một luồng kiếm khí khổng lồ màu tím như chẻ đôi không khí lao thẳng tới tên thần linh. Và đối diện với đòn đánh này sắc mặt của hắn cũng trở nên trầm trọng và cảm thấy cực kì khó chịu nhưng vẫn dùng toàn lực mà đỡ nó.

Cảm nhận được sức ép của kiếm khí lên màn chắn thần lực của mình hắn cũng không còn cách nào khác là ngánh kháng. Lòng tự trọng của hắn không cho hắn né đòn của nhân loại. Và sau một lúc kiếm khí tàn đi thì hắn đã bị đẩy hơn chục bức đôi chân chạm vào vách đá.

Nhìn chằm chằm vào cô thiếu nữ đã gây khó khăn cho mình hắn lên tiếng

]Ta thừa nhận nhân loại.... Đòn này của ngươi rất lợi hại thể nhưng..."

Giờ tay hướng về cô thiếu nữ đang thờ dốc đó, hắn định kết thúc cuộc đấu càng nhanh càng tốt thể nhưng.

Phụt....

Cái thân thể mà hắn mượn dường như không chịu đựng nổi đã phụt máu như suối. Không thể không rút lui lần rút lên đây về bất đắc dĩ

]Ngươi may mắn lắm đó....[

Chỉ nói như vậy và ngay khi đó thân thể của tên thù lĩnh đã bị vang lên tiếng nổ.

Thế nhưng nàng cũng không còn nghe được nữa rồi, đầu óc nàng quay cuồng, cố gắng đi về phía cánh cửa định gọi trợ giúp thì đã ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Ý định của gia chủ rozan

Takuto bây giờ khá là căng thẳng, cậu không biết phải giải thích sự việc như thế nào cho ông lão Sakamoto cả, chẳng lẽ nói là đối phương định hiến tế người sống cho thần linh và cậu triệu hồi thiên sứ để cản lại hay sao. Khỏi nói cũng biết Takuto sẽ được một vé vô bệnh viện tâm thần ngay lập tức.

Thế nhưng ở hiện trường vụ việc vẫn còn lưu lại một đồng bầy nhầy trước đây là một thân thể con người vậy nên nếu cảnh sát vào cuộc thì quả thật là không có gì tệ hơn. Cậu tự tin rằng có điều tra cậu cũng không thể ra được gì thế nhưng Takuto không muốn dây vào rắc rối liên quan đến cảnh sát. Thế nhưng Takuto cũng rất lo những tên tay chân đã bị cậu đánh gục, tuy khi đó Takuto có đeo mặt nạ nhưng cũng không thể chắc chắn rằng sẽ không có sai sót.

Và như có vẻ hiểu được sự lo lắng và khó xử của cậu ông lão Sakamoto thở dài lên tiếng.

- Nếu cậu không muốn nói thì ta cũng không ép, dù sao cậu cũng là ân nhân của con nhóc Akari và gia đình nó, và còn những tên cấp dưới, ta và mọi người ở đây sẽ xử lý rắc rối dùm cậu, gì thì gì, ta cũng là người đứng đầu ngôi làng này đó.

Takuto gật đầu, cực kì cảm kích, sau đó ông lão Sakamoto nói tiếp

- Ta nghĩ cậu nên giữ những vật này, và tự quyết định xem có đưa nó cho con bé không nhé.

Hai sợi dây chuyền được đưa vào tay Takuto, hai báu vật truyền đời của nhà Houjo và ngoài ra còn có một ít tài liệu có vẻ đã trải qua khá nhiều năm tháng.

- Đây là những gì ta tìm thấy ở dưới đền thờ cổ, là bút tích cuối cùng của Rozan Houjo sama dành cho người có thể xuống được nơi đó.

“Vây là dành cho người có huyết mạch Houjo à”

Takuto nghĩ thầm, đề qua được những cánh cửa nơi đền thờ cổ đó, không chỉ phải có tinh thông linh lực mà quan trọng nhất là phải có huyết mạch hoặc linh hồn nhà Houjo mới qua được. Có thể đây là thứ quan trọng nhất có thể đánh dấu mọi chung kết cho bí mật của dòng họ Houjo, cầm nó trong tay Takuto cũng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn. Đó là do ảnh hưởng của Shinji, vì dù sao Rozan Houjo có thể nói là người trực tiếp liên quan đến bị kịch của gia đình của Hisana mà.

“Sẵn sàng chưa Shinji, đây rất có thể là bí mật lớn nhất của dòng họ Houjo đó.”

Cảm nhận được sự rung động sâu trong linh hồn Takuto bắt đầu mở xấp tài liệu ra.

“Gửi người sở hữu dòng máu Houjo có thể mở ra những cánh cửa nơi đền thờ cổ, Ta Rozan Houjo gia chủ đời cuối cùng của gia tộc gửi cho hậu nhân chút tâm tình sau cùng. ... Ta không biết đối với người thì dòng họ Houjo có ý nghĩa như thế nào, thế nhưng với ta, đây là một dòng họ nên bị hủy đi khỏi lịch sử đất nước rồi. Một dòng họ thờ phụng một vị thần cực đoan về thuần huyết, hỏi người đọc, người có thấy nực cười không, với một vị thần như vậy thì làm sao dòng họ Houjo có thể trường tồn khi ảnh hưởng các nước phương Tây vào đất nước chúng ta ngày càng mạnh mẽ được chứ.”

“Vây chắc hẳn người đang thắc mắc rằng lý do tại sao ư, rất đơn giản, hai báu vật nhà Houjo, một cái có thể chuyển hóa linh lực của người làm bánh thành thần lực và truyền đến nguyên liệu làm mochi, cái còn lại làm gia tăng độ thuần khiết của thần lực trong quá trình làm bánh. Cả hai báu vật đó hợp lại mới tạo ra được Mochi Tế Thần hoàn mỹ. Một món ăn được coi là có thể khiến thần linh thỏa mãn mong ước của người cầu nguyện.”

Đọc tới đây Takuto mới hiểu rằng tại sao tên kia lại muốn phục sinh báu vật của Akari Houjo đến vậy, không những sử dụng được Thần Hộ mà còn có thể làm được Mochi Tế Thần khiến ước vọng của mình được thực hiện nữa, độ dụ hoặc của nó là không phải bàn. Cậu đọc tiếp....

“Thế nhưng... Điều kiện sử dụng được hai món báu vật đó là vô cùng hà khắc, ta nghĩ người đoán được rồi đúng không, phải mang huyết mạch Houjo và Nhật Bản thuần khiết không được lai một chút nào với phương tây. Vô lí quá rồi đúng không, như vậy làm sao dòng họ Houjo có thể tiếp tục phát triển đây. Nhưng liệu người có ngờ được điều này chẳng hỏi người đang đọc, sự vô lý đó cực đoan đến nỗi, nếu một người Nhật Bản thuần khiết kết hôn sinh con với một người mang dòng máu không thuần khiết thì bản thân sẽ mất đi khả năng sử dụng báu vật như một sự trừng phạt dành cho kẻ phản bội và đứa con được sinh ra thì khỏi phải giải thích.”

Đọc tới đây tâm trạng Takuto bắt đầu dậy sóng, thảo nào tên thù lĩnh kia nói gả cho phương tây là phản bội, mà gia chủ Rozan Houjo đã gả con trai thứ của mình cho một tiểu thư gia tộc phương tây, phải chăng khi đó ông ấy đã... Và rất nhanh câu trả lời đã được làm sáng tỏ khi cậu đọc tiếp....

“Này người đọc, có thể xuống được tới nơi đền thờ cổ đó, hẳn người nắm rõ chuyện nhà Houjo lắm nhỉ, chuyện của hai người con trai ta, đúng vậy, với đứa con thứ đó, ta đã không ngần ngại phế bỏ nó khi gả nó cho cái gia tộc phương tây vẫn đang lấn le địa vị nhà ta như một con độc xà. Mẹ của tên đó cũng là do gia tộc đó cố ý an bài gài bẫy ta. Đáng tiếc là, ta không tránh được. Thế nên việc ta nắm được bí mật của báu vật đã đưa ta đến quyết định ấy.”

“Còn về đứa con cả... việc nó trở nên suy bại cũng là do ta mà ra. Là một gia chủ việc lên chèn ép khiến ai đó sa đoạ cũng không khó làm. Và Hisana là một người cực kì thích hợp để thực hiện kế hoạch của ta. Cô ta cực kì trung thành với nhà Houjo, nhưng chỉ là hạ nhân nên khi ta gả con trai trưởng cho cô ấy thì sự bất mãn và chia rẽ trong gia tộc bắt đầu mở rộng. Chỉ tiếc rằng dòng máu con bé lại là thuần khiết không hủy được luôn con trai trưởng. Thế nhưng cũng không sao, chỉ cần thằng con trai trưởng căn ghét việc làm bánh là đủ thành công rồi. Và rồi tiếp theo là phá hủy con trai thứ bằng hôn sự với gia tộc phương tây đồng thời thổi lên sự bất mãn trong gia tộc...”

Đọc tới đây, một cổ cảm giác không rõ ràng bắt đầu bùng cháy trong tâm can của Takuto, thì ra Hisana Houjo chỉ bị lợi dụng để phá hủy nhà Houjo mà thôi... Cậu cắn răng đọc tiếp...

“Lý do tại sao ư, bởi vì ta muốn hủy đi không để ai tiếp tục kế thừa dòng họ Houjo cả. Một gia tộc thờ phụng một vị thần ngu xuẩn thì hãy để ta tự kết thúc nó như một gia chủ ngu xuẩn. Đúng, và sự ngu xuẩn đó mà trước khi tai họa đến với nhà Houji thì một trong 2 báu vật đã bị ăn cắp. Ta không làm

lớn chuyện khi đó, bởi vì biết con trai thứ hay chính xác gia tộc phương tây chính là hung thủ. Đó cũng nằm trong sự tiên đoán của ta. Trước sau gì bọn chúng cũng phát hiện điều kiện phù phàng của báu vật, ta rất mong được thấy về mặt của chúng khi ấy đó.”

“Và rồi tai họa cũng ập đến, ta buông xuôi tất cả và đi xuống đền thờ cổ viết những dòng này. Thế nhưng ta cần phải bảo vệ con trai trưởng, dù gì mà nói vì ta mà nó chịu nhiều phần uất rồi. Vậy nên ta đã đưa báu vật còn lại cho Hisana và dặn rằng hãy bảo vệ con trai trưởng cùng phục hồi nhà Houjo. Nay người đọc nói thật người biết, khi nói câu đó ta thật sự muốn cười lớn chế nhạo bản thân mình. Một đứa con trai bị ta ép thành một kẻ ăn chơi trác táng chỉ biết chút võ vẽ phòng thân nghiện rượu hơn làm bánh mà đòi phục hồi nhà Houjo sao. Ta e rằng khi Hisana đưa báu vật ra thì ngay lập tức bị đem bán lấy tiền mua rượu đó chứ. Mà cũng tốt thôi, báu vật thờ phụng một vị thần cực đoan như vậy thì nếu có thể giúp con của ta có chút tiền hẵn cũng phát huy tác dụng của nó. Vậy nên kế hoạch phá hủy nhà Houjo của ta là vô cùng hoàn hảo.”

Takuto nghiêng răng gật đầu và lên tiếng không biết để ai nghe

“Vô cùng hoàn hảo... đúng là vậy thật nhỉ Rozan Houjo... Cũng vì cái kế hoạch đó của ông mà cuộc đời của Hisana Houjo chỉ sống trong địa ngục... Bà ấy sống trong địa ngục mà vẫn luôn nghĩ đến khôi phục nhà Houjo mà ông đã tự tay phá hủy. Nói thật... Nếu ông còn tồn tại dù chỉ là linh hồn, tôi chắc chắn sẽ cho ông nếm đòn.”

Takuto không thể không gào lên vì sự đau đớn cho Hisana Houjo, một cô gái bị lợi dụng ngay từ khi còn rất nhỏ. Cô ấy khao khát phục hồi nhà Houjo đến mức phải tính toán mọi thứ và đưa ra quyết định sẽ giấu báu vật khỏi tên con trai trưởng thay vì mù quáng đưa ra. Cô truyền báu vật cho Shinji nhằm mong cậu sẽ gây dựng lại nhà Houjo, và điều đó đã dẫn đến...

“KẾ HOẠCH CHÓ MÁ CỦA ÔNG GIẾT HAI MẠNG NGƯỜI ĐÓ...”

Thế nhưng người phần nộ nhất không phải là Takuto, nếu Takuto phần nộ 1 thì bản thân người trong cuộc Shinjo Houjo phải gấp cả trăm ngàn lần. Người mà Hisana tôn kính nhất, lại là nguyên nhân trực tiếp tạo ra một tên đồn mạt đã hành hạ cô ấy. Hay nói cách khác, mọi chuyện có thể đã được lên kế hoạch từ khi Rozan Houjo gặp được mẹ con Hisana ở trên đường về rồi.

Thế nhưng Takuto cũng không có can thiệp vào dòng cảm xúc của Shinji nữa, mọi chuyện đã rõ ràng như ban ngày rồi, tuy không hẳn là người ngoài cuộc nhưng Takuto đã nói rằng sau khi nắm rõ ngọn ngành của câu chuyện nhà Houjo, bản thân Shinji cần phải quyết định hướng đi cho chính mình.

Takuto quay sang ông lão Sakamoto lên tiếng hỏi

- Sakamoto sensei, 3 người nhà Akari và những người bị bắt cóc hiện tại ra sao rồi

Ông lão Sakamoto trầm tư sau đó lên tiếng

- Những người khác không sao cả, chỉ bị khủng hoảng tinh thần thôi ta đã cho người trong thôn chăm sóc họ đang hoảng rồi, nhưng 3 người nhà Houjo thì vẫn chưa tỉnh lại, trông tình trạng của họ có vẻ tệ hơn mọi người, không hiểu là tại sao dù gì thời gian bị bắt của họ trẻ hơn những người khác mà

Takuto gật đầu không trả lời, cậu rất hiểu suy nghĩ mất mạng vì bị hiến tế cho thần linh mà có thể có tình trạng tốt sao, nhưng họ không bị nguy hiểm đến tính mạng là được rồi, thật ra điều này là may mắn với cậu, Takuto không muốn bị dính quá sâu vào chuyện người khác

- Sakamoto sensei, phiền ngài đừng nói gì với họ về cháu hay hành động của cháu nhé, có thể trong thời gian tới đây cháu có thể đến gặp họ, nhưng cháu không muốn cho họ biết quá nhiều về mình.

- Cháu chắc chứ....

Ông lão Sakamoto nhìn Takuto một lúc lâu sau đó đưa cho Takuto một ánh nhìn khá là bí hiểm trong nụ cười cũng bí hiểm không kém

- Con gái của nhóc Akari cũng rất dễ thương đó, cậu chắc rằng không muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sau đó...

Thấy vẻ ngoài có vẻ đùa cợt nhưng chắc chắn Takuto biết ông lão Sakamoto đang tính toán cái gì... Cậu lắc đầu bằng tốc độ ánh sáng

- Không cần đâu ông... Cháu đã có người cháu muốn ở bên cạnh rồi.

- Cứ nghe ta nói đi... Khi thấy con bé ta cũng có chút ý định ghép nó cho cậu, dù gì cậu là cháu của Mizuhara, ta là ông cha nuôi của nhóc Akari cũng tính là ông của con bé, đủ 2 nhà rồi còn gì đúng không, chỉ cần lớp trẻ ưng một chút là tới luôn nhì. Chỉ cần người trong cuộc không phản đối thì mỗi bên tay một cô gái chắc vẫn chấp nhận được chứ

Takuto có 1 phần tí ti hứng thú với điều đó, tuy nó rất ít nhưng thật sự có tồn tại, thế nhưng nhớ lại những gì cô bạn gái đã trải qua vì cậu, Takuto chỉ khẽ lắc đầu

- Đúng là thật đáng tiếc khi phải từ chối ông đó...

Takuto cười cười sau đó xin phép ra về, cậu cứ để cho Shinji từ từ suy nghĩ về những quyết định của mình và ngay cả bản thân cậu cũng phải tiếp tục cố gắng hết sức cho cuộc gặp mặt trực tiếp đối với Akari Houjo đã đến rất gần.

Bạn đang đọc truyện *Kể Kể Thừa Vũ Trụ - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Gặp gỡ akari houjo

Rắc.... Âm thanh đánh gọn nhưng cũng thật vang vọng phát ra trong cái căn phòng đang có 5 người. Âm thanh báo hiệu cho tan nát của 2 món báu vật tối cao của một dòng họ đã thống trị cả vùng Tohouku ngày xưa, dòng họ Houjo.

2 món báu vật này gây nên bao nhiêu huyết án và sự sụp đổ cho nguyên cả gia tộc lớn. Thế mà hiện chúng nó đã bị dẫm nát dưới bàn chân không ai khác chính là Shinji Houjo người đáng lẽ ra là truyền nhân duy nhất của dòng họ đó.

- Đừng có đùa chứ..... Con nhóc Bakari này.

Tiếng của Shinji vang lên vang vọng. Căn phòng này có 5 người, được trang bị đầy đủ điều hòa, thế nên cho dù bên ngoài đang là mùa hè nóng nực, ở nơi đây cũng rất thoải mái và dễ chịu. Thế nhưng, sau hành động ấy của Shinji Houjo thì cái căn phòng vốn thoải mái lại trở nên ngột ngạt, khó chịu và nóng bức hơn bao giờ hết.

Và người đầu tiên không nhận được chính là cô thiếu nữ mang một nửa dòng máu phương tây có vẻ cùng tuổi với thanh mai trúc mã của main nhà ta. Cô gái mắt nâu đỏ sậm, mái tóc ánh xanh bạc dài tới tận qua hông và được buộc lại theo kiểu đuôi ngựa. Trên cổ vắt vẻo một chiếc tai nghe chụp loại lớn có dây nối với chiếc máy nghe nhạc ở trong túi áo.

Con gái của Akari Houjo, Katrina Houjo đứng lên hướng thẳng về Shinji, nắm chặt lấy cổ áo của cậu

- Bist du verrückt? Was glaubst du wer du bist?

(Le tác giả dịch: MÀY ĐIÊN À....? MÀY NGHĨ MÀY LÀ AI CHỨ...)

Với một biểu cảm phần nộ đến cực điểm và chất giọng như muốn xé tan xác kẻ trước mắt ra thành nhiều mảnh, Katrina Houjo thậm chí quên không sử dụng tiếng Nhật và sử dụng tiếng Đức nơi ô sinh ra và nhìn thẳng vào kẻ đang ngồi trước mắt.

Và đối mặt với cô, không tỏ ra chút gì gọi là sợ hãi hay hối hận gì chính là Shinji Houjo, tất cả cậu làm chỉ là nở một nụ cười giễu cợt hướng về cô cháu gái của mình. Không khí căn phòng vốn đã quá ư là ngột ngạt nay lại trở nên ngột ngạt hơn.

Vậy tại sao lại có sự việc như hiện tại hãy quay lại vài giờ trước....

Đó là khoảng thời gian sau vài ngày tính từ cuộc chiến đấu của Takuto ở ngôi đền cổ dưới tầng hầm. Sau khi trở về nhà từ Tohouku cậu đã cùng Suzuno miệt mài tập làm mochi và đến khi cảm giác được thành phẩm có thể vượt qua được Akari Houjo thì cậu đã đưa ra quyết định của mình. Đó là quyết định của cậu mà không phải của Shinji, hay ít nhất là vào lúc đó.

Nhanh chóng bước vào tiệm bánh mới khai trương lại sau mấy ngày đóng cửa vì chủ quán bị bắt cóc, Takuto rất nhanh phát hiện ra ông lão Tojira Sakamoto cũng đang ở đó, có vẻ như ông ấy vì lo lắng cho gia đình của nhà Akari nên đã tới đây thăm hỏi. Thấy được Takuto, ông lão Sakamoto cũng không có nói gì thừa thãi mà chỉ giới thiệu rằng đây là cháu của Heiji Mizuhara, ông của Takuto mà thôi. Vì dù sao ông cậu cũng ở chung nhà với bà ấy trong một khoảng thời gian sau cái chết của Hisana Houjo mà.

Do biết cậu là cháu của người quen năm xưa nên Akari Houjo cũng tỏ ra nhiệt tình và vui vẻ giới thiệu cho cậu 2 đứa con mà bà ấy có được khi còn sống bên nước ngoài. Và thẳng thốt thì ngay lập tức nhận ra được Takuto về vụ chiếc bánh 1 tháng lần trước cho nên không khí trong phòng càng thêm dễ chịu. Thế nhưng tất cả đã bị hủy đi chỉ bằng một câu hỏi của Takuto, cậu thậm chí gần như biết chắc chắn khi hỏi điều này thì sẽ khiến mọi người ở đây trở nên cực kì khó chịu nhưng cậu vẫn hỏi

- Vậy Houjo Akari san.... Bác tính xây dựng phát tiệm bánh này trở nên lớn mạnh vì phục hưng dòng họ Houjo hay sao....

Hơi ngạc nhiên khi nghe câu hỏi đó, thế nhưng trong cuộc trò chuyện khi này Akari Houjo cũng đã nghe ông lão Sakamoto nói qua rằng cậu rất rành lịch sử dòng họ Houjo nên cũng gật đầu

- Đó là di nguyện của mẹ và anh trai bác. Thế nên cho dù khó khăn đến đâu bác cũng sẽ làm như thế. Đáng tiếc là kỉ vật của anh ấy, báu vật nhà Houjo đã bị thất lạc trong cuộc bắt cóc... Có lẽ người bí ẩn đánh bại đám người kia đã lấy nó...

- Mẹ.....

Bất ngờ thay cô con gái lên tiếng với vẻ bất mãn xuất hiện trên khuôn mặt

- Con tin rằng.... Cô ấy không phải là người lấy đi hai báu vật đó đâu, tuy không nhìn rõ ràng, nhưng con tin tưởng rằng, cô gái đã cứu chúng ta dưới đó là một người nhân hậu tốt bụng, nếu không cô ấy đâu có bất chấp khiến bản thân mình đổ máu đảm đũa bị thương khắp người mà cứu chúng ta chứ.

Suýt nữa thì Takuto đã nắc lên khi nghe câu nói đó, hẳn người cô gái này đang nhắc tới chính là nàng.... Hay chúng ta có thể nói là Takuto khi được gắn

tag gender bender.

Khi biết điều đó cậu không khỏi thờ dài khi đã dặn trước ông lão Sakamoto rằng đừng nói gì về cậu cho ba người nhà Houjo nghe cả. Cậu quay sang ông lão để dò xét thái độ, và....

- Katrina, cháu nói cái gì, ai cứu cháu khi ở dưới đó...?

- À... Cháu xin lỗi vì chưa nói cho ông biết... Thế nhưng khi cháu còn ở dưới đó đã lơ mơ trông thấy thân ảnh của một cô gái mặc giáp vô cùng xinh đẹp đang chiến đấu với ai đó đáng sợ lắm. Cả thân thể cô ấy bị bao phủ trong máu nhưng vẫn không hề buông thanh kiếm, giống như một công chúa chiến binh vậy.

Cô bé nói với gương mặt cùng nụ cười đầy vẻ ánh sao và ái mộ. Đối diện với cô bé là ông lão Sakamoto cũng không hề giấu vẻ kinh ngạc đến tột đỉnh của mình.

Chứng kiến điều đó Takuto thầm cảm thấy không ổn, nếu ông lão Sakamoto quay qua nhìn mình trong tình trạng này thì chắc chắn Katrina sẽ hướng mũi sang cậu, và khi đó những rắc rối cậu sẽ đối mặt tuyệt không phải nhỏ.

Thế nhưng có vẻ vận khí của Takuto không xấu cho lắm khi mà ngay lúc đó Akari Houjo lên tiếng tiếp lời của con gái

- Nhưng dù sao đi chăng nữa thì hai báu vật nhà Houjo cũng đã thất lạc, tuy mẹ không biết nó có tác dụng gì, nhưng nếu không có nó thì nguyện vọng của bà ngoại các con là hồi phục nhà Houjo sẽ không bao giờ có thể thực hiện được nữa.

Vào khoảnh khắc câu nói ấy phát ra từ miệng của bà lão, Takuto đột nhiên cảm thấy cơ thể mình, ngoại trừ tay phải ra đều bị mất quyền khống chế, và hơn nữa là một cỗ phần nào không gì ngăn cả được phát ra từ con tim. Thế nhưng cậu vẫn nhẹ nhàng để cho Shinji kiểm soát cơ thể mình.... Bởi vì nếu là cậu thì cũng sẽ như vậy thôi....

Takuto... À không bây giờ phải gọi cậu là Shinji Houjo mới đúng chứ, cậu rút ra từ túi áo mình hai sợi dây chuyền đưa ra trước mắt mọi người ở đây. Đó là hai báu vật nhà Houjo ai ai cũng muốn có được. Sự kinh ngạc hiện rõ trên khuôn mặt của gia đình ba mẹ con.

- Vậy cậu là người....

Chưa kịp nói tiếp 2 từ cuối, một tiếng rắc đã vang lên, hai báu vật nhà Houjo bây giờ chỉ còn là quá khứ.....

- Đừng có đùa chứ..... Con nhóc Bakari này.

.....

Trở lại hiện tại, đang bị Katrina nắm lấy cổ áo, Shinji Houjo cũng không nói gì cả chỉ nở một nụ cười nhạt

- Mày cười cái gì hà đồ khốn.

Không tiếp tục độ mắt với cháu gái của mình nữa, Shinji quay qua Akari Houjo đang ngồi, và phát hiện vẻ hoang mang cực độ trên khuôn mặt, nó không khác gì ngày xưa khi cậu mới giăng giải việc làm mochi cho con bé đó vậy

- Nhóc Bakari.. Cho dù đó là nguyện vọng của mẹ chúng ta đi chăng nữa nhưng anh vẫn không cho nhóc hồi phục lại nhà Houjo của mẹ bằng phương pháp này đâu.

Nghe được câu nói đó về hoang mang xuất hiện trên khuôn mặt của Akari Houjo ngày càng nồng đậm, cách nói năng này... Giọng điệu này, mấy chục năm nay chỉ có thể xuất hiện trong những giấc mơ mà thôi, cô làm gì có thể mơ đến một ngày có thể được nghe lại nó trong thực tại cơ chứ....

- Nii..... Niiiiii..... Thật là anh sao Niiii, Shinji nii.... Thật sự là anh saooooooooo.....

Nghẹn ngào trong nước mắt bất chấp cái tuổi đời đã qua 60 của mình, Akari Houjo bật khóc như một đứa trẻ bùng hết cảm xúc bị chôn giấu mấy chục năm vậy. Cho dù mọi người ở đây có ngỡ ngàng thì cũng không thể nói lên bất cứ lời nào.

Và điều đó cũng áp dụng với đương sự Shinji Houjo, cậu chỉ hừ một tiếng sau đó đứng lên đi ra một chỗ rộng rãi trong phòng và vào tư thế.

Vẫn với kiểu đập mochi quen thuộc đã dạy cho Takuto, thế nhưng bây giờ miệng của Shini khẽ động đậy, một âm điệu vang lên qua kẽ môi. Và trong sự kinh ngạc của mọi người, ở bên kia Akari Houjo cũng bắt đầu khẽ lên tiếng hòa âm, tạo thành một điệu nhạc khiến lòng người lắng lại quên đi những cực khổ trong cuộc đời mà đắm chìm trong đó.

Vài phút trôi qua trong im lặng Akari Houjo ngược lên nhìn thẳng vào Shinji.

- Shinji nii, cho dù là anh, em cũng sẽ không nhân nhượng về vấn đề này đâu.

Không biết có phải do chia sẻ cảm xúc không mà cả Shinji đang ở ngoài và Takuto đang ở trong đều không cảm thấy bất ngờ trước câu nói của đối phương, và đối với Shinji thì hình ảnh cô em gái hiện tại đã già cũng không hề khác gì với hình ảnh cô em gái bé nhỏ ngày xưa nằng nặc cố gắng để làm bánh cùng mình. Cậu thờ nhẹ ra

- Nếu vậy thì... Chỉ còn cách đó thôi, cho anh thấy nhóc đã trưởng thành đến thế nào rồi.

Nói rồi cậu quay qua ông lão Sakamoto vẫn còn đang ngơ ngác

- Sakamoto san làm người phán xét kết quả nhé, luận về ông địa vị hẳn là người thích hợp nhất rồi.

“.....” Ngẫm nghĩ trong giây lát ông lão Sakamoto có chút cảm thấy rằng mình thậm chí sẽ không cần phải đưa ra bất kỳ quyết định gì vào trận đấu đó cả. Tuy không hiểu lắm tại sao như thế, ông vẫn gật đầu cười sang sảng dứt khoát đáp ứng..

- Được rồi... Vậy chúng ta sẽ tổ chức một trận đấu mochi vào ngày mốt. Cả hai nên về chuẩn bị thật kĩ càng nhé. Còn gì để nói không...

Akari Houjo nhìn qua Shinji lên tiếng

- Shinji nii... Anh đã hủy đi hai báu vật... À mà không... cứ coi như đó không phải là báu vật đi chẳng nữa, nó vẫn là món quà của em dành cho con trai của mình. Thế nên nếu em thắng, anh có thể giúp nó một chuyện được không.

Khẽ nhìn vào nhóc shota có chút giống em gái mình, Shinji nhẹ nhàng gật đầu, dù gì đây cũng là cháu mình nên Shinji cũng không có chút cảm xúc tiêu cực nào hướng về nó

- Vậy nhóc thử nói xem, nhóc muốn gì nào...

Đắn đo suy nghĩ một chút sau đó nhóc shota lên tiếng

- Cháu không cần, cháu có thể để chị cháu thay được không...

- Leoh... Em....

Ngạc nhiên trước quyết định của em trai mình Katrina không biết phải nói gì.

- Sis... Chị đã bảo vệ em khi mẹ bị đánh bất tỉnh, khiến em không hoảng loạn sợ hãi trong khi bị bắt. Cho nên chị hãy nhận món quà này đi a.

Nghe được đứa con trai của mình nói Akari Houjo khẽ mỉm cười sau đó lên tiếng.

- Được... cứ vậy đi... Shinji nii, nếu anh thua, hãy cho Katrina gặp cô gái mà con bé vừa nhắc tới khi này. Có vẻ con gái của em rất muốn gặp cô ấy để cảm ơn đó

- Tại sao em....

Không thể không nói là cả Takuto lẫn Shinji đều rất kinh ngạc vì yêu cầu của Akari Houjo. Thế nhưng rất nhanh sau đó

- Được... Anh đồng ý... Nhưng quả thật bất ngờ rằng em có thể nhận ra là anh có biết cô gái ấy.

- Em sống hơn nửa đời người rồi đó nii, thế nên phản ứng kì lạ của anh khi Katrina nhắc đến cô gái đó em nhận ra được mà...

- Một người ngày xưa ngay cả kết cấu bánh ra sao cũng không nhận xét được mà bây giờ trở nên nhạy cảm quá đó. Anh thật sự mong chờ trận đấu sắp tới...

Nói rồi Shinji cũng đứng lên và ra bước ra cổng để đi về, và khi tới cửa

“Người đứng là tùy tiện a... Dám lấy ta làm vật đặt cược cơ đấy.”

“Vậy người mới có động lực đứng không, vói lại....”

Shinji bỏ lửng câu nói của mình thế nhưng Takuto cũng hiểu được rằng hẳn muốn nói gì sỡ dĩ hẳn ngập ngừng như vậy là vì sợ cậu khó xử thôi.

“Cứ coi như là món quà chia tay của ta đối với người đi. Lên đường bình an nhé Shinji kun”

“Quà chia tay mà có vẻ miễn cưỡng vậy à.”

“Im đi... Tuy miễn cưỡng nhưng ta vẫn biết khi nào thật sự cần đến nó, nếu không chúng ta và cả nhà Akari chết chắc rồi. Và thực hiện nguyện vọng cuối của người cũng là điều cần thiết.”

Nói rồi Takuto trở về nhà, cậu gọi cho Suzuno để chuẩn bị cho cuộc chiến đấu vào ngày mốt.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Arc 2 eplogue 1

Vào ngày mốt, sau khi cả hai đội đều làm xong phần bánh của mình, trước khi đưa ra phán xét, ông lão Sakamoto lên tiếng

- Cả hai nên thử bánh của nhau một lần đi, dù gì cũng đã qua mấy chục năm rồi đúng không

Không ai phản đối điều đó cả, Shinji và Akari đổi với nhau khay bánh và đưa lên miệng nếm thử. Và sau đó...

- Đúng là vẫn không thể so sánh với Shinji niii rồi nhii... Em thua rồi...

Mọi người đều kinh ngạc trước sự chịu thua mà không hề qua phán quyết, thế nhưng câu nói sau đó của bà lão mới khiến mọi người ở đây sững sờ nhất từ trước đến giờ

- Anh ấy là một người có khả năng dạy làm mochi tuyệt vời nhất, đúng không Mizuhara kun...

- Vậy bác đã nhận ra sao. Người làm bánh là tôi chứ không phải là Shinji Houjo thật sự.

- Tất nhiên rồi, bác với anh ấy đã làm cùng nhau bao nhiêu lâu mà, bánh của cậu tuy khá giống của anh ấy nhưng vẫn mang sự khác biệt, đó là cái riêng mà chỉ có cậu mới có thể thổi vào trong chiếc bánh của cậu mà thôi.

Nói tới đây, Takuto khẽ nhắm mắt lại, thân thể cậu lơ mờ tỏa ra làn sương trắng. Shinji Houjo đã tiếp quản cơ thể

- Akari... Nhóc không cần phải đưa ra quyết định cho trận đấu này đâu, ngay từ đầu nó đã không cần thiết rồi, sau này cứ làm theo những gì nhóc muốn.

Dùng một chút Shinji móc trong túi quần mình ra một xấp giấy cũ kĩ

- Có thể nhóc không nhận ra, chứ bây giờ nhóc cũng giống anh thôi, đều không còn quan tâm gì đến nhà Houjo rồi, cái mà nhóc đang hướng tới chỉ là làm những chiếc bánh khiến cho lòng người lắng lại và cảm nhận được sự thanh thản sâu trong tâm khảm mà thôi. Như hồi chúng ta làm cùng với mẹ và chia sẻ cho mọi người vào khi đó...

Tuy không biết anh mình đưa cái gì thế nhưng Akari Houjo vẫn cầm lấy sau đó cô nghe cậu nói tiếp

- Nếu ngày hôm trước thì anh sẽ không đưa em cái này, cũng như khi hứa với mẹ sẽ không nói gì về chuyện nhà Houjo kể từ khi em ra đời, nhưng sau khi ăn cái bánh vừa nãy thì em đã có thể biết được sự thật về những gì xảy ra cho dòng họ Houjo khi đó. Em có thể tự quyết định khi nào đối mặt với nó... Anh đã không còn việc gì nữa rồi...

Chỉ nói như thế và Shinji bước ra ngoài.

“Shinji niiiiii...”

Nhìn bóng dáng ấy, Akari không kiềm được sự đau đớn, cô ấy biết rằng sự đoàn tụ tưởng chừng như không thể xảy ra này đã tiếp cận chung kết và anh cô sẽ lại một lần nữa ra đi và lần ra đi này tuyệt đối sẽ là vĩnh viễn.

Thế nhưng cô không can, anh cô đã vì cô mà ở lại thế giới này quá lâu rồi, cũng đã đến lúc phải đi tới bước cuối cùng đó thôi.

....

Trong không gian tĩnh lặng, cảm nhận được sự mờ nhạt thấy rõ của Shinji Houjo, Takuto cũng có chút cảm thấy con tim mình thất lại.

“Quyết định rồi à.... Nhưng phút cuối cũng không thừa nhận rằng em gái đã vượt qua mình... Người cũng rất ngoan cố đó.”

“Ta cần phải thừa nhận điều đó sao... Khi mà con bé ngay từ nhỏ đã vốn vượt qua ta rồi... Người cũng nhận ra được điều đó khi ăn chiếc bánh ban nãy mà đúng không?”

Khẽ gật đầu Takuto nói

“Ừ... Người nói đúng... Mochi nhà Houjo cần phải có linh lực quán chú mới có thể đạt được mức độ ngon như vậy... Thế nhưng... Trong mochi khi nãy của em gái người... Ta lại không thể cảm nhận được linh lực... cho dù là một chút... Hay nói cách khác.”

“Con bé ngay từ đầu đã không cần linh lực mà liên tục cố gắng vì ước mơ của bản thân, vì ta và vì người mẹ đã mất mà có thể làm ra một món mochi vượt qua cả mochi linh lực của chúng ta nữa. Nhóc đó trưởng thành rồi.”

“Vậy nên người mới gọi nó là Akari thay vì là Bakari như trước đây nhì.”

Không trả lời câu hỏi đó, hay không thể trả lời, linh hồn của Shinji Houjo biến thành những hạt sang không còn duy trì được hình dáng ban đầu nữa.

Không nói điều gì dông dài, Takuto nhẹ nhàng hạ gối làm một tư thế dogeza thể hiện sự kính trọng cao nhất chỉ có thể sử dụng với cha mẹ hoặc người mình kính trọng nhất mà thôi.

- Cảm ơn vì cứu em gái tôi, cảm ơn vì đã dạy tôi làm mochi, cảm ơn vì đã giúp tôi chiến đấu, cảm ơn vì tất cả, Shinji Houjo, hãy ra đi bình yên nhé, nhà 3 nhân khẩu đó, chắc chắn tôi sẽ trông chừng họ...

Cả không gian tinh thần phát ra ánh sáng mãnh liệt sau đó từ từ quay lại về im ắng của nó chỉ khác một điều là bây giờ trong này đã thiếu đi một tồn tại tên là Shinji Houjo người kế thừa duy nhất của nhà Houjo, gia tộc bá chủ vùng Touhoku một thời. Cậu sống trong đau khổ, chết trong thù hận, lay lắt trên dương gian trong sự tuyệt vọng oán trách, và sau một cuộc gặp gỡ tình cờ thì đã biết cố gắng tìm đến cho mình một con đường dẫn đến sự giải thoát bình yên....

Xin hãy nâng ly chúc phúc đến cho cậu.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Arc 2 eplogue 2

Ở một căn phòng dành cho khách vip muốn có không gian riêng tư của tiệm bánh truyền thống do Akari Houjo mở đang có hai cô thiếu nữ và một đồng bánh kẹo đủ loại mà số lượng có thể cung cấp cho một buổi tiệc nhỏ cho học sinh cấp 3. Nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay là một cô bé loli với ánh mắt màu bạc đang diện bộ đồ phong cách gothic Lolita đang say sưa ăn các loại bánh kẹo với tốc độ ánh sáng.

Và người con lại cũng là người chịu trách nhiệm cho việc chi trả bữa tiệc nhỏ này. Một cô gái cấp 3 nét mặt thanh tú, đeo một cặp kính trông rất thông minh sắc sảo. Cô đang ngắm bé gái đang ăn trong hạnh phúc à mà nói chính xác hơn là vừa hạnh phúc vừa có chút muốn lao vào ôm lấy cung nệm nữa kia.

- Em cứ ăn thoải mái đi, cái này là để cảm ơn em mà. Vụ của Nanako Hikarugi đó, nếu không phải vào hiệp cuối đó, em đưa thuốc tạm chữa lành ngón tay đang bị thương thì e rằng kết quả sẽ không mỹ mãn vậy đâu...

- Chị đúng là lo lắng nhiều tới Suzuno đấy nhì, senpai của em

- Em ghen tị á.... Đây Ahhhh đi nào

Và sau đó là màn dứt kẹo đầy màu hoa hồng của hai cô gái. Sau đó Athena lên tiếng

- Nếu khi đó bước vào đợt tấn công cuối cùng mà Suzuno biết Nanako bị thương, cô ấy chắc chắn sẽ không bao giờ vùng vẫy cho dù là một cái bất chấp kết quả thế nào. Và sau đó chắc chắn cô ấy sẽ khóc lóc một trận vì sự thất bại chung cuộc mà thôi. Có thể cô ấy không hối hận nhưng chị cũng không muốn thấy cô ấy cuộn mình trong chăn mà khóc lóc đâu á.

- Vậy chị không nghĩ Suzuno sẽ thua và cũng khóc sau đó ư.

Athena chỉ nhẹ nhàng lắc đầu tỏ vẻ không quan tâm nhưng trong giọng nói lại tràn ngập sự vui vẻ

- Như vậy thì có sao đâu á... Không bị vướng mắt bởi các tình cảm phức tạp và toàn lực chiến đấu vì tình cảm bản thân mình, đó mới là cuộc chiến giữa các cô gái chứ nhì. Thắng hay thua cũng chỉ là giả vờ làm cho cuộc đối đầu tiếp theo càng thêm hấp dẫn hứng thú thôi mà.

Nghe đàn chị nói vậy Rory bỏ chiếc bánh Zunda mochi vào miệng rồi làm một bộ mặt vui vẻ nhẹ nhàng

- Đúng là chị có khác nhì, mà em nghĩ cũng nên cảm ơn Mizuhara onii san nhì, nhờ cậu ấy mà em mới có món mochi ngon lành này để ăn chứ. Tuy trước đây cũng ngon nhưng nó vẫn còn mang phong vị của Mochi Tê Thần, mặc dù là Akari Houjo không có linh lực. Thế nên, em không thích chút nào, chúng ta không cần phải ăn thứ bánh phục vụ một tên thần nhỏ nhoi cả thần lực lẫn tâm tính như thế. Ăn bánh của chị còn ngon hơn, nhưng bây giờ bánh do Akari Houjo làm đã khác trước rồi

Nói tới đây cô bé Rory đưa một cái bánh nữa vào miệng

- Ha... Ha.... Đúng như em nói, cuối cùng thì con bé đó đã thoát được quá khứ của cái dòng họ Houjo đó rồi, con ma đó cũng đã siêu thoát.... Thế nhưng... Vượt qua quá khứ đâu có nghĩa là thoát khỏi hiện tại nhì đúng không...

Nói tới đây cô gái đeo kiềng nơ một nụ cười nhạt nhìn vào bức tường như muốn xuyên thấu qua nó quan sát gia đình 3 nhân khẩu đang cùng nhau vui vẻ

làm việc trong tiệm kia.

- Vận mệnh tiếp tục với một sàn diễn lớn hơn rồi đó Mizuhara chan

Thấy được dáng vẻ đó của đàn chị của mình Rory cũng cảm thấy có chút rùng mình thờ dài cho biến cố sắp tới của những người sắp tham gia cái sàn diễn tên là vận mệnh này.

Và ở bên cạnh Athena có vẻ cũng không lo lắng chi cho những điều sắp tới, cô rút từ không khí ra một cái bình.

- Uống không Rory chan.... kawaii kouhai của chị, món này chị đặc biệt chuẩn bị để cảm ơn em đấy

Nhìn cái bình trước ánh mắt của Rory nheo lại

- Hình như đây là rượu thì phải, chị nghĩ sao mà đưa cho em uống cái đó khi chưa đủ 18 tuổi vậy hả.

- Ha... Ha.... Em thật sự nghĩ vậy sao Rory chan, không phải nếu nói như em chúng ta sẽ vĩnh viễn không thể uống rượu à, chị thì vĩnh viễn 17 tuổi, còn em thì vĩnh viễn 10 tuổi. Không phải tuổi thọ của chúng ta đã dừng lại khi đồng ý ký kết cùng vũ trụ vì nghe lời dụ con nít của Quản Lý hay sao... Cho dù chuyển sinh bao nhiêu lần thì cái luật lệ này đâu bao giờ thay đổi.

Lộ ra một biểu cảm khó mà nắm bắt được cô gái đang nghĩ gì, Athena rót ra hai ly rượu

- Mặc dù chị không ghét cái công việc này vì có em bên cạnh nhưng.... À mà thôi đó cái đi nào kawaii kouhai của chị, cái này an toàn lắm không sao đâu

Nói rồi cô nâng mở bình ra, cả không gian như ngập trong hương vị bánh kẹo như được sản xuất tự nhiên không qua con người vậy.

- Đây là.... Rượu mứt kẹo, đặc sản trong thế giới "Toriko..." chị cũng nhọc công thật đấy chứ, phá vỡ đường hầm thứ nguyên trong tình trạng này à... Nếu Quản Lý biết được thì phiền đó...

- Không sao cả.... Chuyện này để chị lo hết... Chúng ta uống đi

Nói rồi cô đẩy ly rượu sang cho Rory và 2 người cùng chạm ly với nhau

- 1...2....3 Dô 100% nào kawaii kouhai của chị

Chạm chiếc ly đầy rượu tạo nên một tiếng *Cốp...* vang vọng trong căn phòng, Athena và Rory bắt đầu cùng nhau ăn uống nhậu nhẹt. Bé loli nhìn cô gái đàn chị của mình có chút bó tay.

- Thiết tình á.... Không biết mấy nữ sinh ở trường có bao giờ tưởng tượng được cảnh hội trường hội tri an của bọn họ lại có một mặt thế này nhì. Hay còn gọi là kẻ hai mặt đó. Lòng cảm kích của em biến mất hết rồi...

Khà.... Phát ra một tiếng biểu cảm từ miệng xong Athena nói trong khi lắc lắc tay

- Em nói quá, chị gọi cái này là gap moe.... Hai mặt nghe nặng nề lắm.

Ngay lập tức bé loli phản trả ngay

- Chị nên kiếm Mizuhara onii san học lại các thuật ngữ về M-A thì hơn á, cái của chị không phải là gap moe mà là sự thất vọng, hay có thể nói là biết mặt không biết lòng đó... Mà thôi cũng không còn sớm nữa chị dẫn em đi đâu đi...

dấu hỏi xuất hiện trên đầu của Athena, bình thường giờ này Rory hay hội họp với nhóm của Nakita thế mà giờ lại....

- Senpai biến thái của em, trong bánh kẹo trước giờ chị làm cho em thậm chí cả trong mấy ly rượu khi nãy nữa, chị đều có động tay động chân cho thêm thứ gì đó chẳng lẽ tưởng em không biết sao...

Ánh mắt Rory nhìn Athena khiến cô vô cùng cảm thấy lạnh cả người, quả là khi nấu bánh kẹo cho em ấy cô có cho chút chút vật lạ khiến người ta chấp nhận yuri love một cách dễ dàng hơn nhằm khiến cô có thể làm chuyện.... với kouhai dễ thương này của mình, thế nhưng nếu bị phát hiện thì đúng là có chút khó xử. Không biết mọi chuyện sẽ ra sao cô chỉ im lặng... Thế nhưng cô bé loli lại hướng về cô với khuôn mặt hồng hồng đỏ đỏ như những gợn mây đầy e thẹn

- Thế nên, có vẻ bây giờ những thứ đó đang phát huy tác dụng rồi đấy, chị dẫn em đi đâu em sẽ nghe lời mà.

Không thể tin được những gì mình nghe, Athena trở nên ngớ ngẩn...

- Nhưng trước khi đi em có điều cần phải nói cho chị biết

Nói tới đây Rory nghiêm mặt lại...

- Athena senpai.... Không biết là chị do cố ý hay vận mệnh trời đưa, Mizuhara onii san đã hợp được 3 món trong Tứ Đại Vương Khí rồi. Chỉ còn có Tâm Linh Liên Kết thôi. Mà bên cạnh cậu ta đã có hàng ngũ bản Tâm Linh Liên Kết, chứng tỏ cậu ta có duyên mạnh với nó. Như vậy khi Tứ Đại Vương Khí tụ tập đủ thì....

- Em nói cái gì, không phải cậu ta chỉ mới có hai cái thôi sao, Cổ Nhân Quân Lý - Phong Ấn Ấm Vương thế cái còn lại là sao, chị cố tình tránh mặt cậu ta để chờ cho cậu ta lấy được Tâm Linh Liên Kết mới đưa ra thử thách của chị, vậy tại sao chứ...

Athena nói với vẻ cực kì kinh ngạc, do vụ ngẫu nhiên Takuto cứu Rory trong con hẻm lần trước nên cậu ta đã đạt được Phong Ấn Ấm Vương, 1 trong Tứ Đại Vương Khí. Và trước đó từ ông của cậu đã đạt được Cổ Nhân Quân Lý. Đối với những sự trùng hợp như vậy Athena luôn cố gắng tránh mặt Takuto hết mức có thể vậy mà bây giờ Rory lại nói rằng cậu ta đã tụ tập được ba món chứng tỏ rằng bản thân cô đã bị lôi vào sự tình cờ nào đó...

- Vậy xem ra chị không biết thật à... Thử cậu ta có được từ chị là Hắc Xích Bạo Vương đó

Lập tức kiểm tra lại vũ khí của mình Athena gần như muốn rú lên, quả thật sợi xích của cô đã bị ngắt bớt đi một cái mắt xích. Hồi ức được quay tua và Athena lập tức nhớ lại lần duy nhất mình sử dụng cái xích đó gần đây là ở tiệm thuốc đông y...

- Ba cái trong 4, chỉ trong thời gian ngắn vậy à. Mizuhara chan... Tốt nhất trước mặt tôi anh đừng bao giờ than thở mình không phải là nhân vật chính nhé. Bằng không đừng nói là tag gender bender, tôi sẽ biến anh thành con gái mãi kiếp và không những thế sẽ khiến cho mọi người trên thế giới này đều thừa nhận anh vốn là con gái ngay từ khi mới sinh ra, chỉ mỗi anh nhận thức được sự thật về bản thân mình. Không biết khi đó sẽ vui đến thế nào nhỉ...

Đang nghiêng răng trèo treo đồ lỗi cho main chính nào đó Athena nghe cô bé loli kouhai của mình lên tiếng

- Bây giờ phải làm sao đây a, chị là senpai nên có cách giải quyết gì chứ...

- .... À..... Mồ..... chị không biết nên nói cái gì nữa đây, thế nên gác hết mọi chuyện qua chỗ khác đi kawaii kouhai của chị, chúng ta tận hưởng thời gian của chúng ta thôi.

Nói rồi, cô và Rory cùng dẫn nhau đi đâu đó, và cô bé Loli chỉ còn nước ngó ra trước sự lảng tránh trách nhiệm của cô gái đàn chị của mình

PS: TÂM SỰ CỦA TÁC GIẢ VÀO CUỐI ARC TRUYỆN

Sau một khoảng thời gian dài dằng dặc hơn 2 tháng, chúng ta đã đi đến chung kết của arc 2. Vẫn là những lời cảm ơn vô bờ bến của mình dành tới các bạn đã, đang và sẽ ủng hộ bộ truyện này của mình.

Nếu diễn tả cảm xúc của mình bây giờ thì không biết sẽ tốn bao nhiêu quyển từ điển nữa.

Mình quả thật rất rất vui mừng và tự hào về bản thân khi có thể tự mình gây dựng một cốt truyện như thế. Tất cả các nhân vật đều có thể xây dựng được một cách kĩ lưỡng, nhất là 2 nhân vật chính.

Cái cốt truyện này trong hai tháng qua, ngày nào mình cũng mài dũa liên tục, thậm chí có những ngày không hề viết gì mới cả chỉ dành cho việc mài dũa cốt truyện.

Khi hoàn thành được nó mình thấy rất có thành tựu, giống như là đã đặt chân thêm một bước gần tới việc sáng tác Light Novel chứ không phải là tùy tiện viết, tùy tiện up truyện lên mạng giống như trước kia.

Chắc chỉ có duy nhất một điểm trong arc này là hoàn toàn không nằm trong kế hoạch dự kiến trước đó của mình chính là việc biến main chính thành Tohka.

Không biết là tất nhiên hay ngẫu nhiên, vào ngày hôm đó trước khi mình viết, mình mới luyện xong hết toàn bộ vol 19 của Date Alive, cảnh cuối của Tohka khiến mình hoàn toàn bất ngờ và ấn tượng nên khi viết mình đã có ý tưởng đó.

Thế nhưng mình lại rất vui vì đã viết nó, vì nó mình có thể tạo một điểm riêng cho main chính khác với mấy main trong những bộ đồng nhân khác đó chính là trân trọng tâm tư nguyên bản của nữ nhân vật. Và nhất là vẫn thể hiện sự coi trọng với main chính của bộ truyện đó.

Đây có thể chỉ là sự tự thỏa mãn nhưng quả thật mình rất không thích những truyện đồng nhân mà viết ra mà không có chút coi trọng nhân vật chính nguyên bản mà người khác đã vất vả gây dựng lên.

Thế nhưng cũng chính vì thế nên mình luôn ngại viết đồng nhân mặc dù rất muốn viết, cái gánh nặng mang tên “Phá Hổng Nhân Vật.” luôn đè nặng trong tâm trí mình. Họ là người sẽ nói ra câu thoại thế nào hành xử thế nào trong tình huống khác với nguyên tác... Mình không biết, sợ phải phán đoán rồi làm hỏng nhân vật mà không thể sửa chữa.

Arc 3 tiếp đây mình quả thực sẽ mở ra một sản phẩm mới có sự góp mặt của các nhân vật M-A, nhưng gánh nặng nói trên lại khiến mình rất do dự.

Mình rất cảm ơn nếu các bạn cho mình lời khuyên về phương diện này

Và cuối cùng mình xin đặc biệt cảm ơn 2 bạn

Đầu tiên là bạn TaQuangKhoi: Nguyệt phiếu của bạn càng khiến mình tự tin vào bản thân hơn nhiều vì truyện mình ít lượt đọc và ít bình luận. Cho nên rất

cảm ơn bạn.

Và thứ 2 là bạn Vươngw: Bạn là một độc giả xuất sắc từ 2 bộ truyện của mình, bạn quan tâm đưa ra những nhận xét quý báu để mình có thể hoàn thiện được tác phẩm của mình

Cảm ơn 2 bạn rất nhiều.

Và vì quá tập trung cho Arc 2 nên mình hoàn toàn chưa có ý tưởng gì cho Arc 3 cả, nhưng mình sẽ cố gắng up vào 2 tháng tới

Một lần nữa cảm ơn tất cả các bạn...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Trự - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Arc 3: Giao lộ trên sàn diễn định mệnh - prologue 1

Con người là sinh vật lúc nào cũng hành động do bị ảnh hưởng bởi các cung bậc tình cảm một cách mãnh liệt nhất. Cho dù cảm xúc tích cực hay tiêu cực gì thì điều đó cũng sẽ khó bao giờ thay đổi. Những tình cảm Thích, Ghét, Yêu Thương, Hận Thù chính là chất xúc tác khiến con người và nhân loại phát triển đến ngày hôm nay. Và trong những cảm xúc đó thì chó treu thay, những cảm xúc tiêu cực như căm ghét hay hận thù luôn là những cảm xúc được nhận ra dễ dàng nhất bởi trái tim con người. Đáng buồn thay, con người khó nhận ra họ đang được bao vây bởi hạnh phúc nhưng lại rất dễ dàng nhận thấy rằng mình ghét hay căm thù một thứ gì đó.

Và nhất là cái cảm giác căm thù đó, nó là thứ có thể xé toang lớp phòng vệ mang tên lý trí của con người một cách dễ dàng. Khi bị nó chi phối thì cho dù là người lúc nào cũng tự tin hành động dựa trên lý trí và cẩn thận cũng sẽ đưa ra những hành động hoàn toàn bị coi là ngu ngốc trong mắt thế nhân. Đây là một mảnh câu chuyện về ngọn lửa hận thù không thể khống chế của một cô thiếu nữ đã có thể thiêu cháy đi những người xung quanh cô, những người mà cô đã và đang coi là bằng hữu chí cốt.

3 giờ sáng, trong một công viên vắng lặng, thân ảnh của một thiếu nữ khoảng độ cấp 3 đang liên tục tập luyện quyền cước. Ở bên cạnh cô là hai túp lều cũ kĩ được chấp vá rất nhiều mảnh khiến mọi người khi nhìn qua nó đều có thể nhận ra đây là một túp lều thuộc về những người vô gia cư sống lay lắt nơi công viên này.

Và nếu tới gần hơn thì người ta có thể ngửi thấy mùi rượu từ một đồng cùi lửa cũng gần đó, điều đó cho thấy cô gái này đang hâm rượu có thể cho mình hoặc ai đó uống. Có vẻ tuổi của cô thì không thích hợp uống rượu nhưng ai biết được rằng, cô gái này cũng là một người xem thường luật pháp, bất chấp chỉ với số tuổi tương đương với một học sinh cuối cấp 2 mà cô có thể gọi là một tay cứng cựa cho dù là ở trên bàn nhậu với các tiền bối lớn tuổi. Đối với cô, cái thứ luật pháp mà không thể bảo vệ hay đưa tới một phán quyết công bằng cho người em trai đã mất một cách thâm và oan uổng của cô thì không đáng cho cô phải tuân theo.

Đúng... Vào cái đêm ngọn lửa thù hận trong cô bị dập tắt bởi sự tuyệt vọng và sau đó được trùng sinh bởi hai người đang yên giấc ở hai căn lều gần đó thì nó đã trở nên bất diệt và càng ngày càng mãnh liệt đủ đốt cháy mọi thứ. Tuy sau đó vì một số nguyên nhân mà nó có phần trở nên âm ỉ lắng lại nhưng đó chỉ là sức tích lực lượng để có thể bùng nổ một cách khủng khiếp nhất vào một thời điểm nhất định. Và việc tập luyện không ngừng nghỉ này chỉ là một phần của sự tích lũy năng lượng đó.

Shirasaki Shouko, thiếu nữ mà gần như cả cuộc đời cấp 2 của mình đều bị thiêu trong ngọn nhiệt hỏa của hận thù vẫn liên tục luyện tập chỉ chờ đến lúc có cơ hội bùng phát thiêu cháy kẻ thù.

Và bây giờ khi cảm giác nóng rực bắt đầu xuất hiện lan tỏa trong cơ bắp thì đồng hồ trong công viên cũng đã điểm 4 giờ sáng, cô đã khởi động xong sau gần 1 tiếng rưỡi đồng hồ. Tiếng sập soạt vang lên, tấm rèm cửa mở ra, hai người trong lều đã bước đến. Một nam, một nữ độ tuổi 50, người đàn ông lên tiếng sáng khoái trong khi lấy một chai rượu nóng hừng hực trong lò lửa và tu sạch.

- Được rồi, nhóc đã nóng người vì khởi động, ta đây nóng người vì rượu ngon. Chúng ta chuẩn bị giai đoạn tiếp theo là tắm quất cho mềm người đi nào.

Với giọng điệu như một tên say rượu, một người đàn ông râu ria xồm xoàm mặc một bộ quần áo bạc màu cũ kĩ có phần rách rưới tang thương bước tới, ông ta có một bộ dáng như mấy thành phần bất hảo bụi đời và là kiểu người mang dáng vẻ khiến cho không ai có thể có chút thiện cảm nào khi gặp lần đầu tiên cả.

Thế nhưng đối mặt với điều đó, Shouko không thấy gì phiền hà cả, cô đã thấy quen với thái độ của tên đàn ông này rồi.

- Già như Shino san đây thì cơ bắp chắc nhão rồi nhì, có nên dần nhiều cho nó dẻo dai lại không ta, tôi miễn phí cho nếu ông muốn.

Cười lớn trước sự phản trả của cô gái trẻ, người đàn ông tên Shino cũng không nhân nhượng

- Ha... ha.... Ha....! Mặc dù đã sống hơn nửa đời người, cơ bắp có thể đã nhão ra.... Nhưng bức tường thành già cỗi như lão đây vẫn còn chắc lắm, cánh trẻ nếu thiếu kinh nghiệm đừng có mơ mà nhào nặn như ý mình nhé.

Sau đó hai người bắt đầu lao vào quần thảo trao đổi những cú đấm đá mãnh liệt. Và ở gần đó người phụ nữ cũng bắt đầu dùng bếp lửa sẵn có để làm đồ ăn sáng cho hai kẻ máu nóng kia.

Tiếng quyền cước giao nhau dữ dội, hai người họ đã làm điều này từ lâu lắm rồi, cho nên đối với khung cảnh đang diễn ra, những người vô gia cư khác gần đó cũng chỉ coi đây là một màn biểu diễn đường phố mà họ có thể coi miễn phí nhằm lên tinh thần chuẩn bị cho một ngày làm việc mà không rõ mình phải đi đâu và làm thế nào.

Còn về phía cô gái, người đang căng hết tinh thần của mình ra để đón đỡ những cú ra đòn vừa mạnh vừa đầy đe dọa của cái thằng cha trước mắt thì luôn cảm thấy mình nên cố gắng hơn nữa thì mới đạt được mục tiêu báo thù. Và nhất là cô không muốn vì cô mà khiến cho Kazuma, người đã chịu một nửa gánh nặng của lòng thù hận đáng lẽ chỉ nên thuộc về mình cô, gặp bất kì điều gì không hay trong chuyện trả thù.

Nhớ lại cái đêm mưa tầm tã đó cô siết chặt nắm đấm. Cả đời cô, cái cảm xúc biết ơn chỉ xuất hiện ở 3 người, hai người đang ở đây, người đã cho cô một mục đích sống tiếp trong cái cuộc đời mà cô nghĩ mình và gia đình đã không còn được chấp nhận để sống tiếp trong đó nữa.

Và người còn lại chính là Kazuma, người đã vẽ thêm chút sắc màu cho cuộc sống vốn chỉ có một màu trắng xám lạnh lẽo trong tâm hồn của cô. Người giống như cô, vẫn đang ra sức luyện tập để giúp cô trả thù.

- Yaaaah.....

Một cú đấm mãnh liệt được tung ra và bị chặn lại bởi đối thủ của cô chỉ bằng một tay. Phát ra một *Muu* khê trong miệng, Shouko có phần bức tức, tuy không phải là độc chiêu mạnh nhất, nhưng cô lại rất tự hào về cú đấm đó, thế mà thằng cha này lại... Và ngay khi đó, Shouko bị một luồng khí đập vào cơ thể khiến cho cô có cảm giác như bị một cơn cuồng phong chuẩn bị quét qua.

- Đờ thử đi nhóc, và đừng có mít ướt nếu lỡ bị mất lớp da hay gãy cái xương sườn nào đó nhé. Cuồng Khí Khai Sơn Quyền....

Cú đấm đã được tung ra, Shouko nghiêng chặt răng giờ một tay che mặt tay còn lại thủ kỹ phần ngực và bụng, chuẩn bị nghênh tiếp đòn đánh đó trong khi nguyên rùa thằng cha vô si không biết kiểm chế chút nào gọi là có này

Rầm... Tiếng va chạm đã vang lên nhưng Shouko không cảm thấy lực tác động của đòn đánh....

- Viện phí dạo này hình như tăng giá đó Shino san... Với lại ông muốn bữa sáng cho ba người của tôi bị lãng phí hay sao vậy.

Một giọng nói vang lên và chủ nhân của nó chính là người phụ nữ đang chuẩn bị đồ ăn sáng.

- Thật ra ta ăn phần của con nhóc này luôn cũng được mà, nhưng viện phí đúng là hơi hơi....

Thở dài và thu lại nắm đấm của mình, viên đá chặn trước mặt Shouko cũng bắt đầu tuân theo định luật newton mà rơi xuống đất. Nếu người ngoài nhìn thấy điều này hẳn sẽ phát sốc nhưng trải qua khoảng thời gian lâu dài luyện tập chung thì bây giờ mấy hiện tượng thế này không đủ khiến cô phát hoảng nữa rồi.

- Thật ra ông chỉ quan tâm đến đồ ăn và viện phí thôi đúng không, vậy thì tôi nay không có phần rượu đâu nhé.

Và ngay lập tức tên già khó Shino phản ứng như một con chó bị dẫm phải đuôi

- Đồ ác ôn, vô nhân đạo không coi trọng người già cả.

Và thế là bữa ăn sáng của 3 người trở nên ồn ào như vậy đó.

.....

Và như thường lệ, chấm dứt bữa ăn sáng ở chỗ 2 người ồn ào đó, Shouko thường ghé về nhà mình tắm rửa, thay đồ và chuẩn bị cho công việc ôn thi của mình như bao học sinh năm cuối khác. Về trường cô muốn vào, khỏi nói cũng biết đó là trường của Kazuma và Takuto hai người mà cô có thể coi là bằng hữu chí cốt.

"Ah..... Tuy có hơi thất lễ với chị ấy thật, nhưng phải chi khách trọ nhà chị ấy bớt người một chút nhỉ... Vừa phải ôn văn, vừa phải rèn võ đúng là có chút quá sức với một học sinh cấp 2 như mình nhỉ..."

Cô thở dài ngao ngán, tuy trường của hai người họ không phải là trường có chất lượng cao chót vót như top 2 trường của thành phố St. Francesca và đứng đầu là St. Ishiyama. Thế nhưng với sức học của Shouko thì nó vẫn hơi quá sức. Tuy đã có lần nhờ đàn chị của mình cũng là bạn gái của Takuto là Suzuno dạy kèm và điều đó quả thật rất hiệu quả. Nhưng bây giờ khu nhà trọ nơi ở vị cứu tinh của Shouko đã được lấp đầy, cho nên cô ấy đã không còn nhiều thời gian để kèm cho Shouko nữa. Tất nhiên, nếu Shouko nhờ thì Suzuno sẽ bớt chút thời gian tập luyện bóng của mình mà giúp thôi. Nhưng đó chắc chắn không phải điều mà Shouko sẽ lên tiếng. Thế nên dù cho ngày nào cũng nỗ lực muốn banh óc để nhồi hết mớ kiến thức nhưng Shouko vẫn cố gắng hết mình.

- Shirasaki Shouko san đứng không

Một giọng nói bất ngờ vang lên, ngay lập tức Shouko quay về hướng của nó và cô không hề thấy bất cứ thứ gì.

“Liệu đó là một sự nhầm lẫn hay mình gặp ảo giác.”

Thế nhưng, theo bản năng của một cao thủ, Shouko giơ tay vào thể thủ bắt chắp mình đang ở ngoài nơi công cộng đông người. Và ngay sau đó cô chợt cảm thấy lạnh cả sống lưng, cái cảm giác hỗn loạn như những con rắn li ti trườn khắp cơ bắp của cô. Shouko nhận ra được rằng con phở quen thuộc đông đúc buổi sáng mà cô hằng ngày đều đi qua nó nay trở nên quá dỗi tĩnh lặng.

(Và cái thứ giúp cô được hiệu quả đó được gọi là "Ma Thuật Xua Đuổi Hiện Diện.")

Câu nói đó đột nhiên vang lên trong óc của Shouko, nhớ lại cuộc nói chuyện hôm trước ở nhà cô bé tiểu thư đó, Shouko lên tiếng mà không biết cô nói với ai

- Dừng cả "Ma Thuật Xua Đuổi Hiện Diện.", hẳn người đây cũng không phải là người bình thường rồi nhỉ.

Tất nhiên Shouko chỉ nói phũ đầu nhưng ngay sau đó nó lại lên tiếng và lần này có pha thêm chút kinh ngạc.

- Are.... Hơi ngoài dự đoán của tôi đó nhé. Shirasaki san đây lại biết về phép thuật cơ đấy.

Shouko quay lại hướng giọng nói thì bây giờ cô đã thấy được chủ nhân của nó.

Với độ tuổi khoảng cấp 3, chàng trai đeo kiếng trông có vẻ trí thức mặc một bộ áo thun màu xanh nhạt vai đeo cặp sách, nó có thể cho người ta thấy hẳn đây là một học sinh đi học thêm trong mùa hè. Thế nhưng hình tượng học sinh gương mẫu đó ngay lập tức bị phá tan bởi bộ tóc vàng rực cùng những trang sức đeo trên vành tai và sợi dây chuyền trên cổ.

Mà thôi, coi như hình tượng học sinh gương mẫu bị hủy đi cũng không sao, thế nhưng khuôn mặt dán đầy băng cá nhân cùng nụ cười đều đều và nhất là điều thuốc lá còn đang cháy trên tay đó khiến cho người ta thấy đây là một dân chơi tầm cỡ.

Và nhất là đối diện với hẳn là Shouko, người có thể nói là cực ghét những thể loại này. Nếu không phải là cô có chút kiên kị về cái thứ được gọi là phép thuật của tên này thì hẳn hẳn đã có thể bị tặng một đám gió dọa dẫm từ cô rồi.

Và bên cạnh đó, không nói đến cái gọi là phép thuật, cả cơ thể thể tên này toát ra một luồng khí khiến Shouko có thể biết chắc rằng cho dù cô có tung đám nghiêm túc thật thì hẳn cũng sẽ không dễ dàng gục ngã.

- Tuy ngạc nhiên thì ngạc nhiên thật, nhưng xem ra Shirasaki san đây vẫn chưa có kinh nghiệm chống lại phép thuật đâu nhỉ, này giờ tôi đều sử dụng phép lên người cô đó.

Giật mình trước lời nói của đối phương Shouko ngay lập tức xem xét lại cơ thể mình. Cái hình ảnh vừa hoảng hốt lại vừa phải cảnh giác kẻ trước mắt của cô trông khá là hoạt kê nhưng kẻ đó cũng không nói gì về vấn đề đó cả. Hẳn ta vẫn lên tiếng, nhưng lại là về vấn đề khác

- Đừng lo lắng vậy chứ.... Phép hồi phục thôi mà, có vẻ như Shirasaki san đây tập luyện khá nặng nề lâu ngày và liên tục nên cơ thể đã bắt đầu có những triệu chứng âm ý gây hại rồi đó. Tuy là để trả thù nhưng cũng đâu cần phải gòn mình đến mức đó.

Tuy không thể tin được đối phương và có phần bức tức khi hẳn nói về chuyện của cô một cách nhẹ nhàng như vậy, nhưng Shouko vẫn có chút bất ngờ bởi cái cảm giác mình đang nhận thấy được. Một thứ năng lượng tựa như dòng nước mát chảy khắp cơ bắp và xương khớp như đang xoa dịu đi sự mệt mỏi sau buổi luyện tập khi này, bên cạnh đó, còn khiến cô cảm giác có chút thoải mái hơn trong cái mùa hè mà mới sáng đã có cảm giác nóng bức này. Vẫn giữ vững thể thủ cô trầm giọng lên tiếng

- Bớt nói những chuyện thừa thãi đi, nhà người muốn gì, không phải chỉ muốn chữa trị không công cho ta đó chứ.

Tên tóc vàng thấy rằng đối phương cũng không muốn rào đón xung quanh nữa, hẳn rút một hơi thuốc sau đó lên tiếng.

- Nagi Komuro... Học Viện Rennou năm nhất. Tuy là một thành viên của Rennou nhưng tôi không thích dính vào những trận chiến không cần thiết đâu, Shirasaki san. Đó là những gì cơ bản về tôi.

Khi nghe giới thiệu của đối phương Shouko có chút giật mình, học viện Rennou, trái với hai học viện hàng đầu thành phố này, đó là học viện có xú danh lan xa, dung nạp những thành phần bất hảo, không cái tạo nổi. trước đây cô cũng từng đánh nhau và bán hành cho mấy chục thằng lính cũ đã qua tốt nghiệp ở đó rồi. Không phải tự dung mà có câu nói rằng, học viện Rennou coi đánh nhau là hít thở đâu đó

“Trả thù sao....” Lối suy nghĩ đó xẹt qua óc của Shouko và cô siết chặt nắm đấm.

- Shirasaki san... Nếu tôi muốn trả thù cho đàn anh, thì sẽ ngay lập tức lao vào chiến luôn rồi.. chứ đâu có hồi phục cho cô. Tôi chỉ muốn hợp tác với cô mà thôi.

Khẽ nhú mày Shouko lên tiếng hỏi

- Hợp tác.... Cần ta giúp người dọn dẹp băng đảng nào à, xung quanh khu vực trường của người, làm gì có ai muốn gây sự chứ hả. Với cái xú danh đó

Khẽ lắc đầu không để ý tới sự châm chọc của đối phương, Nagi Komuro lên tiếng giải thích

- Cũng không hẳn là đánh nhau bằng đàng chiếm địa bàn, cái này nó trầm trọng hơn nhiều, liên quan đến cả khu vực ngoại ô, không chỉ có trong thành phố này đâu.

- Vậy ta được lợi gì nếu tham gia đồng hồ độn này.

Khẽ mở nụ cười, Nagi Komuro quảng cho Shouko tin tức tựa như một viên tạc đạn

- Taiki Ishiraki, và kẻ cả thông tin của thiếu gia nhà Shingou người trực tiếp chịu trách nhiệm về sự kiện ngày em trai cô chết.

.....

Nhìn vào bàn tay mình, người đàn ông mang tên Shino khẽ thở dài.

“Nóng quá, ngọn lửa của sự thù hận đã bắt đầu bùng phát rồi.”

Và ở bên cạnh người phụ nữ mang tên Hara cũng ngửa mặt lên bầu trời.

“Ngọn lửa bùng phát vào ngày hè thế này không biết là phúc hay họa đây. Con mưa khiến bánh xe số mệnh cuộc đời con bé dừng lại vào ngày hôm đó nay cuối cùng cũng đã chấm dứt, và thứ tiếp theo sẽ là hỏa diễm ngập trời thiêu cháy mọi thứ không có ngoại lệ...”

“Chúng ta không hối hận mà đúng không... Rắn Như Kim Cương... Là tôi đã cho con bé.” Nhấp ngụm rượu cuối cùng sau đó quăng vào trong chiếc nồi trên bếp lửa Shino lên tiếng

“Nếu chúng ta bị hối hận thì đã thật sự giết con bé vào cái hôm đó rồi. Chưa kể Tình Lặng Như Nước là của tôi dạy, chúng ta ra tay được sao. Cộng thêm Hận Thù Hỏa Diễm của con bé vốn có nữa. Không biết ba thứ đó hợp lại sẽ như thế nào đây.”

Hai người không hề đối diện nhau, nhưng chắc chắn cả hai đều có một vài cảm xúc tương hợp dành cho cô bé mà hai người đều coi là đệ tử.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Arc 3: Giao lộ trên sàn diễn định mệnh - Prologue 2

Con người là sinh vật lúc nào cũng hành động do bị ảnh hưởng bởi các cung bậc tình cảm một cách mãnh liệt nhất. Cho dù cảm xúc tích cực hay tiêu cực gì thì điều đó cũng sẽ khó bao giờ thay đổi. Những tình cảm Thích, Ghét, Yêu Thương, Hận Thù chính là chất xúc tác khiến con người và nhân loại phát triển đến ngày hôm nay. Và trong những cảm xúc đó thì chớ trêu thay, những cảm xúc tiêu cực như căm ghét hay hận thù luôn là những cảm xúc được nhận ra dễ dàng nhất bởi trái tim con người. Đáng buồn thay, con người khó nhận ra họ đang được bao vây bởi hạnh phúc nhưng lại rất dễ dàng nhận thấy rằng mình ghét hay căm thù một thứ gì đó.

Và nhất là cái cảm giác căm thù đó, nó là thứ có thể xé toang lớp phòng vệ mang tên lý trí của con người một cách dễ dàng. Khi bị nó chi phối thì cho dù là người lúc nào cũng tự tin hành động dựa trên lý trí và cẩn thận cũng sẽ đưa ra những hành động hoàn toàn bị coi là ngu ngốc trong mắt thế nhân. Đây là một mảnh câu chuyện về ngọn lửa hận thù không thể khống chế của một cô thiếu nữ đã có thể thiêu cháy đi những người xung quanh cô, những người mà cô đã và đang coi là bằng hữu chí cốt.

3 giờ sáng, trong một công viên vắng lặng, thân ảnh của một thiếu nữ khoảng độ cấp 3 đang liên tục tập luyện quyền cước. Ở bên cạnh cô là hai túp lều cũ kĩ được chấp vá rất nhiều mảnh khiến mọi người khi nhìn qua nó đều có thể nhận ra đây là một túp lều thuộc về những người vô gia cư sống lay lắt nơi công viên này.

Và nếu tới gần hơn thì người ta có thể ngửi thấy mùi rượu từ một đồng cùi lửa cũng gần đó, điều đó cho thấy cô gái này đang hâm rượu có thể cho mình hoặc ai đó uống. Có vẻ tuổi của cô thì không thích hợp uống rượu nhưng ai biết được rằng, cô gái này cũng là một người xem thường luật pháp, bất chấp chỉ với số tuổi tương đương với một học sinh cuối cấp 2 mà cô có thể gọi là một tay cứng cựa cho dù là ở trên bàn nhậu với các tiền bối lớn tuổi. Đối với cô, cái thứ luật pháp mà không thể bảo vệ hay đưa tới một phán quyết công bằng cho người em trai đã mất một cách thâm và oan uổng của cô thì không đáng cho cô phải tuân theo.

Đúng... Vào cái đêm ngọn lửa thù hận trong cô bị dập tắt bởi sự tuyệt vọng và sau đó được trùng sinh bởi hai người đang yên giấc ở hai căn lều gần đó thì nó đã trở nên bất diệt và càng ngày càng mãnh liệt đủ đốt cháy mọi thứ. Tuy sau đó vì một số nguyên nhân mà nó có phần trở nên âm ỉ lắng lại nhưng đó chỉ là sức tích lực lượng để có thể bùng nổ một cách khủng khiếp nhất vào một thời điểm nhất định. Và việc tập luyện không ngừng nghỉ này chỉ là một phần của sự tích năng lượng đó.

Shirasaki Shouko, thiếu nữ mà gần như cả cuộc đời cấp 2 của mình đều bị thiêu trong ngọn ngiệt hỏa của hận thù vẫn liên tục luyện tập chỉ chờ đến lúc có cơ hội bùng phát thiêu cháy kẻ thù.

Và bây giờ khi cảm giác nóng rực bắt đầu xuất hiện lan tỏa trong cơ bắp thì đồng hồ trong công viên cũng đã điểm 4 giờ sáng, cô đã khởi động xong sau gần 1 tiếng rưỡi đồng hồ. Tiếng sập soạt vang lên, tấm rèm cửa mở ra, hai người trong lều đã bước đến. Một nam, một nữ độ tuổi 50, người đàn ông lên tiếng sáng khoái trong khi lấy một chai rượu nóng hừng hực trong lò lửa và tu sạch.

- Được rồi, nhóc đã nóng người vì khởi động, ta đây nóng người vì rượu ngon. Chúng ta chuẩn bị giai đoạn tiếp theo là tắm quất cho mềm người đi nào.

Với giọng điệu như một tên say rượu, một người đàn ông râu rìa xồm xoàm mặc một bộ quần áo bạc màu cũ kĩ có phần rách rưới tang thương bước tới, ông ta có một bộ dáng như mấy thành phần bất hảo bụi đời và là kiểu người mang dáng vẻ khiến cho không ai có thể có chút thiện cảm nào khi gặp lần đầu tiên cả.

Thế nhưng đối mặt với điều đó, Shouko không thấy gì phiền hà cả, cô đã thấy quen với thái độ của tên đàn ông này rồi.

- Già như Shino san đây thì cơ bắp chắc nhão rồi nhì, có nên dằn nhiều cho nó dẻo dai lại không ta, tôi miễn phí cho nếu ông muốn.

Cười lớn trước sự phản trả của cô gái trẻ, người đàn ông tên Shino cũng không nhân nhượng

- Ha... ha.... Ha....! Mặc dù đã sống hơn nửa đời người, cơ bắp có thể đã nhão ra.... Nhưng bức tường thành già cỗi như lão đây vẫn còn chắc lắm, cánh trẻ nếu thiếu kinh nghiệm đừng có mơ mà nhào nặn như ý mình nhé.

Sau đó hai người bắt đầu lao vào quần thảo trao đổi những cú đấm đá mãnh liệt. Và ở gần đó người phụ nữ cũng bắt đầu dùng bếp lửa sẵn có để làm đồ ăn sáng cho hai kẻ máu nóng kia.

Tiếng quyền cước giao nhau dữ dội, hai người họ đã làm điều này từ lâu lắm rồi, cho nên đối với khung cảnh đang diễn ra, những người vô gia cư khác gần đó cũng chỉ coi đây là một màn biểu diễn đường phố mà họ có thể coi miễn phí nhằm lên tinh thần chuẩn bị cho một ngày làm việc mà không rõ mình phải đi đâu và làm thế nào.

Còn về phía cô gái, người đang căng hết tinh thần của mình ra để đón đỡ những cú ra đòn vừa mạnh vừa đầy đe dọa của cái thằng cha trước mắt thì luôn cảm thấy mình nên cố gắng hơn nữa thì mới đạt được mục tiêu báo thù. Và nhất là cô không muốn vì cô mà khiến cho Kazuma, người đã chịu một nửa gánh nặng của lòng thù hận đáng lẽ chỉ nên thuộc về mình cô, gặp bất kì điều gì không hay trong chuyện trả thù.

Nhớ lại cái đêm mưa tầm tã đó cô siết chặt nắm đấm. Cả đời cô, cái cảm xúc biết ơn chỉ xuất hiện ở 3 người, hai người đang ở đây, người đã cho cô một mục đích sống tiếp trong cái cuộc đời mà cô nghĩ mình và gia đình đã không còn được chấp nhận để sống tiếp trong đó nữa.

Và người còn lại chính là Kazuma, người đã vẽ thêm chút sắc màu cho cuộc sống vốn chỉ có một màu trắng xám lạnh lẽo trong tâm hồn của cô. Người giống như cô, vẫn đang ra sức luyện tập để giúp cô trả thù.

- Yaaaah....

Một cú đấm mãnh liệt được tung ra và bị chặn lại bởi đối thủ của cô chỉ bằng một tay. Phát ra một *Muu* khê trong miệng, Shouko có phần bức tức, tuy không phải là độc chiêu mạnh nhất, nhưng cô lại rất tự hào về cú đấm đó, thế mà thằng cha này lại... Và ngay khi đó, Shouko bị một luồng khí đập vào cơ thể khiến cho cô có cảm giác như bị một cơn cuồng phong chuẩn bị quét qua.

- Đờ thử đi nhóc, và đừng có mít ướt nếu lỡ bị mất lớp da hay gãy cái xương sườn nào đó nhé. Cuồng Khí Khai Sơn Quyền....

Cú đấm đã được tung ra, Shouko nghiêng chặt răng giờ một tay che mặt tay còn lại thủ kỹ phần ngực và bụng, chuẩn bị nghênh tiếp đòn đánh đó trong khi nguyên rủa thằng cha vô sỉ không biết kiềm chế chút nào gọi là có này

Rầm... Tiếng va chạm đã vang lên nhưng Shouko không cảm thấy lực tác động của đòn đánh....

- Viện phí dạo này hình như tăng giá đó Shino san... Với lại ông muốn bữa sáng cho ba người của tôi bị lãng phí hay sao vậy.

Một giọng nói vang lên và chủ nhân của nó chính là người phụ nữ đang chuẩn bị đồ ăn sáng.

- Thật ra ta ăn phần của con nhóc này luôn cũng được mà, nhưng viện phí đúng là hơi hơi....

Thở dài và thu lại nắm đấm của mình, viên đá chặn trước mặt Shouko cũng bắt đầu tuân theo định luật newton mà rơi xuống đất. Nếu người ngoài nhìn thấy điều này hẳn sẽ phát sốc nhưng trải qua khoảng thời gian lâu dài luyện tập chung thì bây giờ mấy hiện tượng thế này không đủ khiến cô phát hoảng nữa rồi.

- Thật ra ông chỉ quan tâm đến đồ ăn và viện phí thôi đúng không, vậy thì tối nay không có phần rượu đâu nhé.

Và ngay lập tức tên già khó Shino phản ứng như một con chó bị dẫm phải đuôi

- Đồ ác ôn, vô nhân đạo không coi trọng người già cả.

Và thế là bữa ăn sáng của 3 người trở nên ồn ào như vậy đó.

.....

Và như thường lệ, chấm dứt bữa ăn sáng ở chỗ 2 người ồn ào đó, Shouko thường ghé về nhà mình tắm rửa, thay đồ và chuẩn bị cho công việc ôn thi của mình như bao học sinh năm cuối khác. Về trường cô muốn vào, khỏi nói cũng biết đó là trường của Kazuma và Takuto hai người mà cô có thể coi là bằng hữu chí cốt.

“Ah..... Tuy có hơi thất lễ với chị ấy thật, nhưng phải chi khách trọ nhà chị ấy bớt người một chút nhỉ... Vừa phải ôn văn, vừa phải rèn võ đúng là có chút quá sức với một học sinh cấp 2 như mình nhỉ...”

Cô thở dài ngao ngán, tuy trường của hai người họ không phải là trường có chất lượng cao chót vót như top 2 trường của thành phố St. Francesca và đứng đầu là St. Ishiyama. Thế nhưng với sức học của Shouko thì nó vẫn hơi quá sức. Tuy đã có lần nhờ đàn chị của mình cũng là bạn gái của Takuto là Suzuno dạy kèm và điều đó quả thật rất hiệu quả. Nhưng bây giờ khu nhà trọ nơi ở vị cứu tinh của Shouko đã được lấp đầy, cho nên cô ấy đã không còn nhiều thời gian để kèm cho Shouko nữa. Tất nhiên, nếu Shouko nhờ thì Suzuno sẽ bớt chút thời gian tập luyện bóng của mình mà giúp thôi. Nhưng đó chắc chắn không phải điều mà Shouko sẽ lên tiếng. Thế nên dù cho ngày nào cũng nỗ lực muốn banh óc để nhồi hết mớ kiến thức nhưng Shouko vẫn cố gắng hết mình.

- Shirasaki Shouko san đứng không

Một giọng nói bất ngờ vang lên, ngay lập tức Shouko quay về hướng của nó và cô không hề thấy bất cứ thứ gì.

“Liệu đó là một sự nhầm lẫn hay mình gặp ảo giác.”

Thế nhưng, theo bản năng của một cao thủ, Shouko giơ tay vào thế thủ bất chấp mình đang ở ngoài nơi công cộng đông người. Và ngay sau đó cô chợt cảm thấy lạnh cả sống lưng, cái cảm giác hỗn loạn như những cơn rần rĩ ti trườn khắp cơ bắp của cô. Shouko nhận ra được rằng cơn phổ quen thuộc đồng đúc buổi sáng mà cô hằng ngày đều đi qua nó nay trở nên quá dỗi tỉnh lặng.

(Và cái thứ giúp cô được hiệu quả đó được gọi là "Ma Thuật Xua Đuổi Hiện Diện.")

Câu nói đó đột nhiên vang lên trong óc của Shouko, nhớ lại cuộc nói chuyện hôm trước ở nhà cô bé tiểu thư đó, Shouko lên tiếng mà không biết cô nói với ai

- Dừng cả "Ma Thuật Xua Đuổi Hiện Diện.", hẳn người đây cũng không phải là người bình thường rồi nhỉ.

Tất nhiên Shouko chỉ nói phũ đầu nhưng ngay sau đó nó lại lên tiếng và lần này có pha thêm chút kinh ngạc.

- Are.... Hơi ngoài dự đoán của tôi đó nhé. Shirasaki san đây lại biết về phép thuật cơ đấy.

Shouko quay lại hướng giọng nói thì bây giờ cô đã thấy được chủ nhân của nó.

Với độ tuổi khoảng cấp 3, chàng trai đeo kiếng trông có vẻ trí thức mặc một bộ áo thun màu xanh nhạt vai đeo cặp sách, nó có thể cho người ta thấy hẳn đây là một học sinh đi học thêm trong mùa hè. Thế nhưng hình tượng học sinh gương mẫu đó ngay lập tức bị phá tan bởi bộ tóc vàng rực cùng những trang sức đeo trên vành tai và sợi dây chuyền trên cổ.

Mà thôi, coi như hình tượng học sinh gương mẫu bị hủy đi cũng không sao, thế nhưng khuôn mặt dán đầy băng cá nhân cùng nụ cười đều đều và nhất là điều thuốc lá còn đang cháy trên tay đó khiến cho người ta thấy đây là một dân chơi tầm cỡ.

Và nhất là đối diện với hắn là Shouko, người có thể nói là cực ghét những thể loại này. Nếu không phải là cô có chút kiên kị về cái thứ được gọi là phép thuật của tên này thì hẳn hẳn đã có thể bị tặng một đám gió dọa đầm từ cô rồi.

Và bên cạnh đó, không nói đến cái gọi là phép thuật, cả cơ thể thể tên này toát ra một luồng khí khiến Shouko có thể biết chắc rằng cho dù cô có tung đám nghiêm túc thật thì hẳn cũng sẽ không dễ dàng gục ngã.

- Tuy ngạc nhiên thì ngạc nhiên thật, nhưng xem ra Shirasaki san đây vẫn chưa có kinh nghiệm chống lại phép thuật đâu nhỉ, nãy giờ tôi đều sử dụng phép lên người cô đó.

Giật mình trước lời nói của đối phương Shouko ngay lập tức xem xét lại cơ thể mình. Cái hình ảnh vừa hoảng hốt lại vừa phải cảnh giác kẻ trước mắt của cô trông khá là hoạt kê nhưng kẻ đó cũng không nói gì về vấn đề đó cả. Hắn ta vẫn lên tiếng, nhưng lại là về vấn đề khác

- Đừng lo lắng vậy chứ.... Phép hồi phục thôi mà, có vẻ như Shirasaki san đây tập luyện khá nặng nề lâu ngày và liên tục nên cơ thể đã bắt đầu có những triệu chứng âm ý gây hại rồi đó. Tuy là để trả thù nhưng cũng đâu cần phải gồng mình đến mức đó.

Tuy không thể tin được đối phương và có phần bức tức khi hắn nói về chuyện của cô một cách nhẹ nhàng như vậy, nhưng Shouko vẫn có chút bất ngờ bởi cái cảm giác mình đang nhận thấy được. Một thứ năng lượng tựa như dòng nước mát chảy khắp cơ bắp và xương khớp như đang xoa dịu đi sự mệt mỏi sau buổi luyện tập khi này, bên cạnh đó, còn khiến cô cảm giác có chút thoải mái hơn trong cái mùa hè mà mới sáng đã có cảm giác nóng bức này. Vẫn giữ vững thế thủ cô trầm giọng lên tiếng

- Bớt nói những chuyện thừa thãi đi, nhà người muốn gì, không phải chỉ muốn chữa trị không công cho ta đó chứ.

Tên tóc vàng thấy rằng đối phương cũng không muốn rào đón xung quanh nữa, hắn rút một hơi thuốc sau đó lên tiếng.

- Nagi Komuro... Học Viện Rennou năm nhất. Tuy là một thành viên của Rennou nhưng tôi không thích dính vào những trận chiến không cần thiết đâu, Shirasaki san. Đó là những gì cơ bản về tôi.

Khi nghe giới thiệu của đối phương Shouko có chút giật mình, học viện Rennou, trái với hai học viện hàng đầu thành phố này, đó là học viện có xú danh lan xa, dung nạp những thành phần bất hảo, không cái tạo nổi. trước đây cô cũng từng đánh nhau và bán hành cho mấy chục thằng lính cũ đã qua tốt nghiệp ở đó rồi. Không phải tự dưng mà có câu nói rằng, học viện Rennou coi đánh nhau là hít thở đâu đó

“Trả thù sao....” Lối suy nghĩ đó xẹt qua óc của Shouko và cô siết chặt nắm đấm.

- Shirasaki san... Nếu tôi muốn trả thù cho đàn anh, thì sẽ ngay lập tức lao vào chiến luôn rồi.. chứ đâu có hồi phục cho cô. Tôi chỉ muốn hợp tác với cô mà thôi.

Khẽ nhú mày Shouko lên tiếng hỏi

- Hợp tác..... Cần ta giúp người dọn dẹp băng đảng nào à, xung quanh khu vực trường của người, làm gì có ai muốn gây sự chứ hả. Với cái xú danh đó

Khẽ lắc đầu không để ý tới sự châm chọc của đối phương, Nagi Komuro lên tiếng giải thích

- Cũng không hẳn là đánh nhau bằng đẳng chiếm địa bàn, cái này nó trầm trọng hơn nhiều, liên quan đến cả khu vực ngoại ô, không chỉ có trong thành phố này đâu.

- Vậy ta được lợi gì nếu tham gia đồng hõn độn này.

Khẽ mở nụ cười, Nagi Komuro quảng cho Shouko tin tức tựa như một viên tạc đạn

- Taiki Ishiraki, và kể cả thông tin của thiếu gia nhà Shingou người trực tiếp chịu trách nhiệm về sự kiện ngày em trai cô chết.

.....

Nhìn vào bàn tay mình, người đàn ông mang tên Shino khẽ thở dài.

“Nóng quá, ngọn lửa của sự thù hận đã bắt đầu bùng phát rồi.”

Và ở bên cạnh người phụ nữ mang tên Hara cũng ngửa mặt lên bầu trời.

“Ngọn lửa bùng phát vào ngày hè thế này không biết là phúc hay họa đây. Con mưa khiến bánh xe số mệnh cuộc đời con bé dừng lại vào ngày hôm đó nay cuối cùng cũng đã chấm dứt, và thứ tiếp theo sẽ là hóa diễm ngập trời thiêu cháy mọi thứ không có ngoại lệ...”

“Chúng ta không hối hận mà đúng không. ... Rắn Như Kim Cương. ... Là tôi đã cho con bé.” Nhấp ngụm rượu cuối cùng sau đó quăng vào trong chiếc nồi trên bếp lửa Shino lên tiếng.

“Nếu chúng ta bi hối hận thì đã thật sự giết con bé vào cái hôm đó rồi. Chưa kể Tình Lặng Như Nước là của tôi dạy, chúng ta ra tay được sao. Cộng thêm Hận Thù Hóa Diễm của con bé vốn có nữa. Không biết ba thứ đó hợp lại sẽ như thế nào đây.”

Hai người không hề đối diện nhau, nhưng chắc chắn cả hai đều có một vài cảm xúc tương hợp dành cho cô bé mà hai người đều coi là đệ tử.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Trự - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Arc 3: giao lộ trên sàn diễn định mệnh - prologue 3

“Lựa chọn đi, người sẽ cứu người A hay sẽ cứu B đây.”

Phía trên là một câu hỏi không thể tầm thường hơn nhưng vẫn đã được sử dụng chán chề trong gần như mọi tác phẩm bất chấp đủ thể loại. Tất nhiên khi bạn là chỉ là một độc giả với ánh mắt bàng quan chỉ xem tình huống cho vui vì thỏa tính tò mò những lựa chọn mà nhân vật đưa ra thì không gì đáng nói cả.

Vậy hãy đặt ra một giả thiết và thành tâm suy nghĩ rằng nếu bạn rơi vào tình huống đó ngoài đời thì sẽ ra làm sao, và hãy nâng cao độ khó thêm một bước nữa nha:

Thay vì phải chọn 1 trong 2 đáp án, bây giờ bạn phải chọn 1 trong 3 đáp án, trong 4 đáp án thì phải làm sao bây giờ. Chọn 1 người để cứu đi, và sau đó bạn sẽ giết 3 hoặc 4 người còn lại. Nào hãy đưa ra sự lựa chọn của các bạn đi nào. Các bạn làm được không... Được không nhì... Để tôi nói sơ sơ

cho các bạn những kết quả khả thi nhé.

Đối với các bạn, là người trực tiếp đưa ra kết quả bằng việc lựa chọn của mình thì khỏi phải nói rồi. Chịu trách nhiệm ăn gạch từ những người liên quan tới nạn nhân bị bỏ mặc thôi.

Thế nhưng, liệu bạn có tưởng tượng được rằng, người duy nhất mà bạn cứu đó rất có thể sẽ cũng sẽ bị những cảm xúc tiêu cực mãnh liệt của người thân nạn nhân làm tổn thương mà thôi.

“Tại sao trong mọi người bị nạn chỉ có mình mày sống, tại sao chỉ có mày được cứu... Tại sao.....!!!!”

Hiểu rồi chứ, làm sao biết được sự lựa chọn của bạn sẽ cứu họ hay dẫn họ đến một khó khăn khác.

Mà thôi... Khoan hãy nói đến hậu quả mà hãy nói đến sự lựa chọn ban đầu của bạn, nếu là giữa người đứng và người thân thì quá dễ, vậy chỉ có người quan trọng trong danh mục lựa chọn thì sao đây.

Hà...? Mục đích của câu hỏi hóc búa muốn nát óc này là gì ư...? Đó chính là hoàn cảnh mà main chính của chúng ta đang gặp phải. Vậy mọi chuyện như thế nào, hãy cùng tới thời điểm sau vài ngày kể từ khi Takuto Mizuhara chứng kiến sự siêu thoát của Shinji Houjo.

Đó là một buổi tối, cũng còn khá là sớm, chỉ sau khi ăn sáng cùng gia đình mình một chút thì Takuto đã tắt đèn. Tuy ngủ sớm chính là thói quen của cậu, để ngày hôm sau có thể thức dậy từ sớm để luyện tập, nhưng nếu so với thời gian biểu đã thực hiện qua bao nhiêu năm tháng thì bây giờ đúng là quá sớm khi so với mọi lần.

Nếu là bình thường thì khoảng 2 tiếng sau khi ăn cơm xong thì cậu sẽ lên chiếc máy vi tính của mình, không học bài thì lướt web hay ra sân tập luyện bóng đá tới khoảng độ 10 giờ tối thì sẽ đi ngủ.

Vậy mà hôm nay, đồng hồ mới điểm gần 8 giờ mà đèn phòng Takuto đã tắt thì quả là chuyện lạ. Thêm nữa là chuyện như vậy đã diễn ra mấy hôm rồi. Và sau khi đắp chăn có vẻ như đã ngủ Takuto vào thế giới tinh thần để luyện tập.

Sở dĩ có chuyện đó là vì Takuto, sau sự việc của Shinji Houjo đã nhận ra được thế giới quan của mình đang dần dần bị tan vỡ. Chỉ có vài ngày mà cậu đã phải chiến đấu với hai tồn tại đẳng cấp chỉ có thể gặp trong M-A. Hay nói cách khác, Takuto đã một bước đi vào mặt tối bị ẩn giấu của thế giới. Thêm vào đó lần suýt chết trong khi gắn tag gender bender đã khiến cho cậu thật sự cảm thấy rất đau đớn.

Thế nhưng trên hết chính là một sự kiện chưa được nói đến ở phần trước là trong trận đấu làm mochi với Akari Houjo thì chiếc vòng của Suzuno đã thật sự vỡ tan thành từng mảnh. Và đó thật sự là một cú sốc dành cho Takuto.

Sau hôm hẹn hò lần trước với Suzuno, cậu đã nhận ra được tác dụng của nó. Đó là cái vòng có tác dụng bảo vệ những người mà chủ nhân của nó yêu quý nhất khi họ lâm vào giây phút sinh tử. Và đúng là như vậy khi chiến đấu với con nửa bước quỷ thần vào giây phút chiếc nhẫn bị văng đi, Takuto lâm vào tuyệt vọng và chờ thần chết rước đi thì chính chiếc vòng đó đã truyền cho Takuto linh lực bảo vệ cậu. Và trên hết là nó đã thức tỉnh khả năng tạo linh lực cùng điều khiển linh lực trong cơ thể Takuto khiến cậu có thể thích ứng được với những trận chiến đấu tiếp đó.

Và Takuto đã biết được lý do tại sao chiếc vòng bị nứt như vậy, hẳn là vì nó đã cố gắng bảo hộ cậu hết mức có thể và đã đến giới hạn.

Nhưng trong trận chiến với Akari Houjo thì chính sự cố gắng mang đến chiến thắng cho cậu của Suzuno đã khiến cho chiếc vòng truyền toàn bộ linh lực còn lại của nó cho cậu và kết quả thì sau khi chiếc bánh hoàn thành thì cô bạn gái của cậu đã bất tỉnh cùng với chiếc vòng tan vỡ.

Cho nên Takuto đã hứa với cô bạn của mình chắc chắn sẽ tìm được một chiếc vòng khác cho cô ấy. Và để làm được điều đó cậu quyết định dốc sức cố gắng luyện tập.

“Phải luyện tập nhiều hơn nữa thì mới có thể làm được điều mình muốn.”

Takuto biết, đối với một thứ siêu nhiên như vậy thì nếu muốn đạt được thì chỉ có nâng cao thực lực cùng khả năng sử dụng linh lực bản thân mà thôi. Khi đó dù muốn hay không vẫn sẽ có những tồn tại biết về mặt tối của thế giới như cái tên đã triệu hồi vị thần của nhà Houjo khi ở nơi đèn cổ dưới lòng đất tới tìm cậu mà thôi. Và hơn nữa nếu tập luyện càng nhiều thì mới đủ khả năng trả được cái giá cho ông cậu ngày xưa.

Thế nên bây giờ ở trong không gian tối tăm đầy nguyên rủa nơi không gian tinh thần này, Takuto đang không ngừng vùng vẫy ra cuộc với cường độ mãnh liệt nhất mà cậu có thể. Cả thân thể Takuto bị bao bọc trong những luồng sáng xanh nhạt, việc sử dụng linh lực trong thời gian dài bây giờ đối với cậu đã không còn là gánh nặng quá sức nữa.

"Yahhhhh..." Một quyền mãnh liệt được đánh ra, một luồng linh lực như con lốc xoáy nhỏ đã được hình thành trên tay của Takuto. Đó là thành quả tập luyện mấy hôm nay của cậu "Linh Phong Toái Kích." Một cú đánh dùng linh lực như mũi khoan và gây thiệt hại lớn đến đối thủ.

"Cũng có chút tự tin rồi. Để khi nào ra ngoài mình thử với gạch xây dựng mới được."

Nghĩ vậy Takuto điều hòa nhịp thở và chuẩn bị rời khỏi không gian tinh thần và thật sự đi vào giấc ngủ. Cậu nhìn qua cả tồn tại đang phong ấn ở nơi đây với một ánh mắt phức tạp và sau đó chuẩn bị ra ngoài.

[[Mấy ngày rồi không gặp nhóc rồi nhì.]]

Một giọng nói vang lên đằng sau lưng và đối với nó thậm chí Takuto không cần quay lại cũng có thể nhận ra nó là ai. Một tồn tại trung lập không chính cũng chẳng tà, mang một sức mạnh tuyệt đối không thể chống đối, kẻ ở trong chiếc nhẫn mà ông nội đưa cậu.

"Là ngài sao, có chuyện gì à." Takuto quay lại, đối diện với tồn tại đó, cậu cảm thấy không thể bắt cần khi tiếp xúc với hắn được

[[Cũng không có gì to tát, người đã giúp Houjo Shinji siêu thoát, giải quyết thêm được một thứ trong đám này thế nên giống như lần trước ta sẽ cho người một món quà.]]

"Tôi không giải quyết vụ Shinji Houjo với ý định nhận được món quà của ngài."

[[Ta biết.... Thế nhưng ta vẫn đưa ra sự khen thưởng của ta, nhận hay không là chuyện của người.]]

Và đến lúc này Takuto cũng không tiếp tục cố chấp, cậu quay lại chờ xem thứ mà tên này sẽ đưa ra là cái gì. Nếu nói Takuto không mong chờ nó là không đúng, linh kết tinh thập phiên đã cứu mạng của cậu, đó là sự thật.

[[Món quà thứ hai này người có thể lựa chọn 1 trong những món sau.]]

Nở nụ cười thân thiện, hắn đưa ra bốn quả cầu phát sáng ra trước mặt Takuto. Khẽ chạm vào từng cái trán Takuto bắt đầu nhăn tít lại. Đây căn bản không phải là lựa chọn hưởng thụ như trẻ con phân vân chọn lựa những món đồ chơi, đây là lựa chọn của sự thống khổ và không tài nào quyết định nổi.

Quả cầu đầu tiên: manh mối quan trọng liên quan đến vụ việc của em gái cậu, hay chính xác là manh mối của tập đoàn kinh doanh thú vật tàn ác.

Quả thứ 2: Manh mối giải được cái giá mà ông đã cậu đã trả bằng kí ức.

Quả thứ 3: Manh mối liên quan đến chiếc vòng của Suzuno, bạn gái của cậu

Và quả cuối cùng: Một món bảo vật ngẫu nhiên trong M-A, chỉ cần nó hiện ra là cậu có thể lập tức sử dụng ở mức độ tối thiểu.

Takuto nghiêng răng đau đớn, đây không phải là sự lựa chọn nữa rồi, nó là sự dầy đặc. Thậm chí cậu đã từng nghĩ sẽ chọn 4 nhằm tăng thực lực hết mức có thể để tự giải quyết các vấn đề trên, nhưng cậu lại không thể đưa ra quyết định. Lỡ như cậu lại dính phải món gì đó nguy hiểm thì tính mạng khó bảo toàn. Bảo vật trong M-A không phải cái nào cũng an toàn.

Thế nhưng, cho dù cậu đủ mạnh mẽ quyết tâm loại bỏ quyền lợi bản thân cậu ra khỏi sự lựa chọn thì sự khó khăn trong 3 đáp án còn lại cũng không chút nào suy suyển. Giúp ai trước đây, ông nội cậu, người đã bị dẫn vật qua bao nhiêu năm tháng vì không thể nhớ tên ân nhân của mình, mặc dù sở hữu sức mạnh hơn người so với tuổi tác nhưng cậu biết đó vẫn là điều khiến ông rất khổ sở.

Vụ việc của Kotori người em gái mới chỉ học cấp 2 của cậu mà đã mang trong mình một quyết tâm trả thù cho người đã khuất. Hình ảnh đó quá thật khiến cậu rất đau đớn.

Và còn đối với Suzuno, đó là lời hứa của cậu đối với cô, và đó cũng là lời hứa đối với bản thân mình. Thêm vào đó cô ấy đã thật sự cứu cậu trong lúc cậu đối diện với nguy cơ lớn nhất.

Ba sự lựa chọn này có thể nói đối với Takuto chính là sự dẫn vật tàn khốc nhất trong hiện tại. Cậu nắm chặt tay không thể đưa ra quyết định và chuẩn bị rời khỏi không gian tinh thần.

[[24 giờ để đưa ra sự lựa chọn của cậu nhé, nếu không thì mất phần đó.]]

Cái tồn tại bí ẩn lên tiếng phớt như thể không phải là vấn đề của hắn, nhưng Takuto không thể làm gì hơn mà lảng lạng biến mất.

Ra tới bên ngoài cậu phát hiện đã hơn 1 giờ tối, đúng là trẻ hơn nhiều so với mọi ngày chứng tỏ cậu đã dẫn vật bản thân vì sự lựa chọn đó gần 2 tiếng đồng hồ.

Bạn đang đọc truyện *Kể Kể Thừa Vũ Trụ - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Arc 3: Giao lộ trên sàn diễn định mệnh - prologue 4

Nằm trong phòng ôm lấy đầu gối, tâm trí cô gái đang hướng tới một hình bóng xa xăm. Cô muốn gặp lại người ấy, ân nhân lớn nhất của cô nếu tính đến thời điểm hiện tại. Khung cảnh mà cơ thể người con gái đó phun máu ra như những dòng thác nhưng vẫn kiên quyết giữ chặt thanh kiếm trong tay để bảo vệ cô và những người khác thật sự khắc sâu vào tâm trí.

Cô chỉ muốn gặp để nói lời cảm ơn mặc dù cô biết rằng chỉ bằng lời cảm ơn là không đủ để đáp lại những gì người con gái ấy làm cho gia đình của cô. Thế nhưng ngay cả một lời cảm ơn cũng không thể nói thì quả là khó chấp nhận được.

Cũng đã có lúc cô muốn tìm cái tên xác lão vô phép, kẻ đã hủy đi món quà của mẹ cô tặng cho em trai cô và từ đó hỏi về người con gái đã cứu gia đình cô. Trong cuộc gặp mặt hôm trước mối quan hệ giữa cô gái đó và tên xác xược kia đã được xác nhận rõ ràng.

Thế nhưng, trọng trận đấu mochi lấy vật đặt cược là thông tin quan trọng đó thì mẹ cô đã thất bại. Tuy cô rất buồn và tiếc nuối nhưng cũng không trách gì mẹ cô cả. Đối phương quả thật rất lợi hại và không kém phần huyền bí. Chính sự huyền bí đó đã khiến cô có phần không dám đi tìm kẻ xác xược mà mẹ cô nghĩ rằng đó là anh trai đã mất của bà ấy. Tuy có chút không hiểu tại sao sau trận chiến đó thì tay nghề của mẹ cô lại tăng thêm một bậc nhưng đó cũng là chuyện tốt. Nhưng điều đó lại càng khiến cho việc dò hỏi càng thêm khó khăn hơn

Dù gì, nếu đó là sự thật thì bằng việc cô lớn tiếng quát mắng trưởng bối lúc trước cũng đã là hành động vô lễ, tuy người tây phương như cô phóng khoáng về những vấn đề tình cảm thế nhưng đạo lý cơ bản vẫn được mẹ cô coi trọng rất nhiều. Lần trước thì có thể viện lý do là không biết nhưng lần này nếu cô dò hỏi để chấp vấn trưởng bối thì quả thật không xong với mẹ cô rồi.

“nếu mình nhẹ nhàng dò hỏi thì sao nhỉ.”

Tuy cũng có suy nghĩ đến vấn đề thay đổi cách tiếp cận nhưng mà ngay lập tức cô lại nhận ra, nếu thông tin đó là đơn giản thì nó đã không phải là vật đặt cược rồi.

Hỏi cũng không được mà không hỏi thì con tim của cô càng không thể bình tĩnh. Cái hình ảnh được người con gái ấy che chở khi đã lâm vào đường cùng như ti lệ thuận với sự hồi bối rối không biết phải làm sao của cô. Vừa nằm vừa ôm lấy đầu gối của mình không khác gì một thiếu nữ đang chìm trong ảo mộng rồi cô nhẹ nhàng rơi vào giấc ngủ.

Mở mắt dậy, nhìn vào chiếc đồng hồ dạ quang nơi đầu giường, cô nhận ra rằng hôm nay quả thật mình đã ngủ khá sớm, bây giờ mới có gần 3 giờ sáng.

Khẽ đứng dậy định đi vào phòng vệ sinh thì cô đột nhiên giật mình. Nơi cánh cửa sổ nơi bàn học của cô, đối diện với chiếc giường đang có một thân ảnh đang ngồi trên chiếc ghế. Cô chỉ trông thấy bóng lưng của đối phương. Thế nhưng cái hình bóng đó, mái tóc dài qua lưng bay phấp phới hòa theo những làn gió nhẹ thoảng qua buổi đêm hè đó lại khiến cô vô cùng chấn động không thể tin vào những điều mình thấy.

“Liệu mình vẫn còn đang trong một giấc mộng hay sao.”

Đó không phải là người con gái mà cô ngay trong mơ cũng muốn gặp lại hay sao.

“Tại sao cô ấy lại ở đây, mà quan trọng hơn nữa là bây giờ mình phải nói cái gì.”

Trong lòng cô thiếu nữ đang điên cuồng dựng lên những câu độc thoại tưởng tượng mà không nhận ra được rằng nhịp thở của cô đang dần dần trở nên dồn dập và bắt đầu vang lên trong đêm hè yên ắng. Và rồi cô thấy thân ảnh đó khẽ xoay người quay mặt đối diện với cô, nhưng vì trong bóng tối cô đã không thể nhìn rõ được khuôn mặt của ân nhân của mình.

- Bạn dậy rồi a. Mình thấy bạn ngủ ngon quá nên không tiện đánh thức...

Một chất giọng nhẹ nhàng như tiếng ca vang lên, rồi ngay sau đó bóng tối của màn đêm vốn đang bao quanh căn phòng bỗng được thay thế bởi ánh màu tím huyền ảo diễm lệ. Người con gái đó, đang ngồi trên ghế nở một nụ cười dịu dàng hướng về cô. Nhìn vào ánh mắt sâu thẳm như ngọc bích cự kì mi lệ đó khiến cho những màn độc thoại trong đầu khi nãy của cô dường như đã hoàn toàn biến mất. Không như lần gặp trước chỉ là thân ảnh mờ nhạt, bây giờ cô đã được tận mắt chứng kiến người con gái đó, tuy cô ấy hiện giờ khoác lên người chỉ là một bộ đồ có vẻ như là đồng phục của một ngôi trường nào đó mà không phải là bộ giáp kì lạ và đầy phong cách như khi đó, khiến cho cảm nhận có chút thay đổi, Nhưng đối với cô thiếu nữ đang ở trên giường thì cô gái ấy vẫn kiều diễm như một công chúa cao quý và chiếc ghế cô ấy đang ngồi chính là ngai vàng độc nhất.

- Mình nghe nói rằng bạn muốn gặp mình. ... Nên mình đã tới đây

Nàng công chúa trước mặt cô nhẹ nhàng lên tiếng giải thích cho sự xuất hiện của bản thân. Và cô gái đang ở trên giường cũng bắt đầu ngồi dậy

- Mặc dù phương pháp xuất hiện hơi sai sai một chút, nhưng mình rất vui vì đã gặp lại bạn. Cảm ơn bạn đã cứu gia đình của mình.

- Mình cũng không phủ nhận phần đó, thế nhưng vào khi ấy, có thể mình cố gắng chống chịu là vì để không xuất hiện một thế giới hạnh phúc cho đa số được sinh ra bằng cách đem tuyệt vọng đến cho một nhóm thiểu số mà ngay cả mặt mũi của họ mình cũng không biết.

Câu trả lời tuy có chút trầm trọng nhưng cũng chính sự trầm trọng của nó càng khiến con tim cô gái nhảy lên kịch liệt, đây là một nàng công chúa tốt bụng hiền lành, sẵn sàng bỏ cái lợi lớn lao nếu phương thức thực hiện gây ra tuyệt vọng cho một số người nào đó. Nó hoàn toàn khớp với một hình ảnh anh hùng thuần khiết mà nàng tưởng tượng.

- Bạn có thể kể cho mình nghe về sự kiện hôm đó được không, tại sao mình và gia mình lại phải rơi vào một tình huống như thế

Đối diện với câu hỏi của cô, nàng công chúa khẽ lắc đầu

- Khi đó mình chỉ ứng cứu theo yêu cầu của cậu ta mà thôi, và khi tới đó thì chỉ biết thêm rằng bọn chúng tính hiến tế người sống vì một ảo tưởng thế giới tốt đẹp nào đó. Nhưng ngọn nguồn sự việc thì cậu ta không nói cho mình biết.

- Cậu ta.... Ý bạn là Mizuhara san...

Không sai với những gì cô dự đoán nàng công chúa khẽ gật đầu, và điều đó khiến cô thật sự cảm thấy khó xử. Hình ảnh nàng công chúa trong bộ chiến giáp ướt đẫm màu máu nhưng vẫn kiên quyết đứng vững đó khiến cho cô cảm thấy ít nhất mình phải biết được tường tận những gì mà nàng ấy phải chịu. Cô không đủ sức để sẻ chia, nhưng cũng muốn là một người ủng hộ sau màn. Vậy mà người biết được toàn bộ sự việc lại là người cô không muốn đối mặt nhất vào cái thời điểm này.

- Mình khuyên bạn không nên gặp cậu ta bây giờ đâu, tuy không có ấn tượng xấu gì với bạn, nhưng hiện tại tâm trạng cậu ta đang rất rối rắm, mình không chắc cuộc nói chuyện giữa 2 người sẽ diễn ra tốt đẹp đâu.

Lời khuyên của nàng công chúa khiến cô giật mình, và cô đã nghĩ đến một điều chính là mối quan hệ giữa “cậu ta.” và nàng công chúa trước mắt cô hẳn là rất thân thiết. Tất nhiên rồi, nếu không như thế thì làm sao nàng công chúa lại có thể xông vào nguy hiểm ứng cứu mà không một chút thắc mắc về mục đích lẫn nguyên nhân sự việc chứ. Và việc đưa cho cô lời khuyên cũng hẳn là không muốn “cậu ta.” bị phân tâm trong khi tâm trạng không ổn định.

- Ngay cả bạn cũng không thể giúp được sao... Hai người trông có vẻ thân như thế mà.

Hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, nàng công chúa khẽ lắc đầu trên khuôn mặt lộ ra chút bất lực khó xử, nàng giữ chặt mép bộ váy tím rồi thở nhẹ

- Mình không thể giúp được cho dù như thế nào đi chăng nữa. Đó căn bản không phải là những gì cậu ta đáng phải chịu đựng.

thấy được nét mặt của nàng công chúa, cô thở ra một hơi sau đó như đã quyết định về một cái gì, cô chậm rãi bước đến đối diện với nàng rồi hạ thân người quỳ một chân xuống và đôi tay của cô khẽ đặt lên bàn tay đang nắm chặt mép váy của nàng.

- Nói cho mình nghe vấn đề khiến cậu ấy phải trầm trồ đi, là người ngoài cuộc hẳn mình sẽ có cách nhìn khác, cậu ấy cũng đã giúp gia đình của mình thế nên... Nếu mình có thể trả ơn thì mình sẽ làm. Với lại mình cũng chưa xin lỗi vì việc nổi giận và cư xử thô lỗ nữa

Thực ra vẫn còn một điều nữa mà cô không nói đó chính là khi thấy sự dằn vặt của nàng công chúa vì một người khác khiến cô thấy khá là buồn bã, nụ cười thoáng chút u tư của nàng, cô bây giờ mới hiểu được lí do và cô tự bảo với mình rằng, đây là lúc nàng cần có 1 người bạn để chia sẻ.

Lộ ra vẻ mặt khá kinh ngạc nhưng sau đó nàng công chúa trước mắt cô nở ra một nụ cười có phần nhẹ nhõm.

- Cậu ấy không để ý việc bạn nắm cổ cậu ấy mà lắc đầu, và còn chuyện trả ơn cậu cũng đừng để bụng, cậu ấy đã có được nhiều điều từ gia đình của bạn rồi.

Nói tới đây nàng công chúa dừng một lúc sau đó nói tiếp

- Nhưng có vẻ đúng như bạn nói, cậu ấy cần một góc nhìn khách quan hơn về sự việc đang đối mặt, vậy nếu bạn không ngại phiền phức thì mình sẽ kể.

Lắc đầu với tốc độ ánh sáng biểu thị mình không hề phiền lòng, cô chăm chú lắng nghe câu chuyện của cậu ấy từ nàng công chúa

Khoảng 10 phút sau...

- Cái gì... Chuyện gì không làm, cậu ta lại làm hỏng vật đính ước giữa gia đình bạn và cậu ta ư, cái tên chết tiệt đó...

Đó là những lời đầu tiên mà cô đã nói sau khi nghe được những sự khó khăn mà “cậu ấy.” đang phải chịu đựng, thế nhưng sau khi cô nghe được về cái gì “vật đính ước.” bị làm hỏng thì cô lập tức đã đưa đến một kết luận chính là.

“Vật đính ước của nàng công chúa và cậu ta đã bị hủy và cậu ta là thủ phạm. Đúng là... Không thể chấp nhận được mà...”

Trong cô đang rất bức tức, và có chút ghen tị không rõ ràng lắm và cái kết luận đó là vật đính ước giữa “cậu ta.” với cô công chúa cũng có chút vội vàng thế nhưng...

“Chắc hẳn cậu ta cũng cảm thấy giống mình, xem thiếu nữ tuyệt sắc này là một nàng công chúa. Vậy đối với một người như công chúa thì hẳn phải có một vật đính ước giữa hai nhà đúng không nhỉ. Vậy mà cái tên đó...”

Đang nghiêng răng nghiêng lợi vì bức mình thì cô nghe một tiếng “Ể.....” được ngân dài mang vẻ rất bất ngờ và lúng túng

- Kyaaa.....Bạn nói cái gì vậy, đó không phải như cậu nghĩ đâu, vật đính ước đó không phải là của mình, mà không phải bạn đã thấy cô ấy rồi sao, người làm bánh chung với cậu ta vào mấy hôm trước đó

Nghe được câu nói của nàng công chúa cùng vẻ lúng túng trên khuôn mặt nàng khiến cô bất giác cảm thấy cô gái trước mắt thật đáng yêu và đồng thời cũng thấy trong ngực mình có chút thoáng hơn mà không rõ vì sao lại như vậy.

- À.... Mình xin lỗi à... Không phải là cậu à.... Thì ra là vậy à. He... He....

Mỉm cười trong tâm trạng nhẹ nhàng và thoải mái, và khi cô ngược lên thì thấy nàng công chúa đang nhìn cô như thể có mấy dấu hỏi trên đầu

- Được rồi, chúng ta hãy nói về những bản khoản mà Mizuhara san đang phải trầm trồ nào.

Nàng công chúa gạt đầu sau đó mỉm cười và giờ ngón tay ra trước mặt cô, một đốm sáng tím như ánh đèn led xuất hiện nơi đầu ngón và rồi nàng về lên không khí

- Mình thay mặt cậu ta cảm ơn bạn, và xin tự giới thiệu mình là Tohka. ... Yatogami Tohka. ...

Nhìn những kí tự màu tím trôi nổi như những luồng cực quang mini, cô không khỏi giật mình kinh ngạc thế nhưng vì đã chứng kiến cảnh chiến đấu của nàng công chúa thì cô cũng bỏ qua những thắc mắc của bản thân mình.

- Rất vui được biết bạn, mình là Katrina Houjo, Yatogami san. Còn về vấn đề của Mizuhara san. ... Không phải câu trả lời đã quá rõ ràng rồi sao.

Nhìn nàng công chúa tên Tohka đang thắc mắc nhìn mình, Katrina nói tiếp

- Nếu gặp phải những lựa chọn như thế và có giới hạn thời gian thì không phải câu trả lời tốt nhất chính là ngẫu nhiên lựa chọn hay sao. Chỉ cần cậu ta nghiêm túc đối mặt với trách nhiệm sau này thì lựa chọn ai cũng như nhau cả thôi.

Nàng công chúa nghe vậy ngập ngừng lên tiếng có vẻ vẫn chưa được thuyết phục lắm

- Như vậy có ổn không. ...

Katrina gạt đầu sau đó nói một cách tự tin

- Người đưa ra những sự lựa chọn đó và gia hạn thời gian cho cậu ta hẳn nhằm mục đích quan sát về trấn trở giận vặt và mong cậu ta sẽ đưa ra một lựa chọn trong tình trạng tâm lý bất ổn đó và rồi sau này sẽ liên tục bị sự lựa chọn này hành hạ không ngừng. Vậy nên càng lựa chọn nhanh và quyết đoán bao nhiêu thì càng tốt thôi. Và trong trường hợp này thì sự ngẫu nhiên sẽ là đáp án tốt nhất.

Mặt cô công chúa đã xuất hiện những dấu hỏi trên đó

- Đây Yatogami san. ... Phiên bản hãy nói với cậu ta nguyên văn câu này cho mình.

Katrina hít một hơi rồi. ...

“A No Ne.... Takuto Mizuhara san. ... Anh là người đủ quyết đoán phá nát món quà của mẹ đưa cho em trai chúng tôi, đủ can đảm để nhận lời khiêu chiến làm bánh với chủ của một gian hàng nổi tiếng. Vậy mà không nhận ra được một sự thật rằng người đó đưa ra những sự lựa chọn đang cố tình đánh đổ anh sao. Và trong những lựa chọn đó có lựa chọn ích lợi bản thân anh là bằng chứng rõ ràng nhất cho chuyện đó. Bởi vì trong tình huống đó, nếu anh là người ưu tiên cho bản thân nhất thì sẽ không có chuyện phải trấn trở khiến cho Yatogami san đây cũng phải buồn lây đâu. Thế nên hãy thể hiện sự quyết đoán của mình khi lựa chọn nhé. Đó cũng là thứ sẽ khiến cái tên bất anh phải lựa chọn như vậy một sự mất hứng đó. Còn việc có lựa chọn ngẫu nhiên như tôi đề nghị hay không là chuyện của anh mặc dù theo tôi thì cách đó mới là đáp án đúng nhất.”

- Là như thế đó, bạn chuyển nguyên văn dùm mình, nếu đến vậy mà còn không thể đưa ra lựa chọn thì chắc chắn mình sẽ không kể thứ gì mà đến gặp cậu ta và cho cậu ta một bài học vì cái tội dám khiến bạn buồn lây

Cô lên tiếng trong khi nắm chặt nắm đấm và đối với lời khuyên của cô Tohka ngẩng ra một chút rồi khẽ nở nụ cười, một nụ cười được tạo thành bởi một chút quyết tâm, một chút nhẹ lòng và một chút hạnh phúc.

- Vậy thì để cảm ơn lời khuyên của bạn, hay là mình dẫn bạn đi chơi đâu nhé, mình mời. ...

Khi nghe lời mời bất ngờ của của nàng công chúa, cô có chút trở nên ngẩn người kinh ngạc sau đó nở nụ cười khúc khích

- Đúng như tên của bạn nhỉ, vậy thì mình rất mong chờ đó, dù sao thì mình vẫn chưa được chiêm ngưỡng đêm khuya Nhật lần nào hết, cảm ơn nhé Yatogami Tohka san

(Le tác giả giải thích: Yatogami có nghĩa là Dạ Dao Thần)

Nàng công chúa khẽ gạt đầu và nắm tay cô cùng nhảy ra khỏi cửa sổ trong buổi đêm hè.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Kế Thừa Vô Tru - The Will Of Unlimited* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.